

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EN YAKIN ARKADAŞLAR.
ÂŞIKLAR.
YALNIZLAR.

Sana

Hâlâ Bağımlı

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARLARI
KRISTA & BECCA
RITCHIE

SANA HÂLÂ BAĞIMLI

Özgün Adı: Addicted for Now

Krista & Becca Ritchie

Çeviren	: Büşra Tekin
Editör	: Derya Sevim
Düzeltili	: Aslı Özge Önemli
Son Okuma	: İrem Doruk
Sayfa Tasarım	: Sidem Zelal Edin
Kapak Fotoğrafı	: ©iStock
Kapak Tasarım	: Twin Cove Designs
Kapak Uygulama	: Filiz Odabaş

Türü: Yetişkin - Romantik

Kitap No: 2520

1. Baskı: Mart 2023

ISBN: 978-625-366-007-9

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright ©2013 ADDICTED FOR NOW by Krista & Becca Ritchie

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt

Alfabe Basın Yayın San. Tic. Ltd. Şti.

İkitelli OSGB Mah. Enkoop 1. Sok. No: 1B /-1

Başakşehir / İstanbul

Tel: 0212 485 21 25

Sertifika No: 46012

KRISTA & BECCA
RITCHIE

Saha
Hâlâ Bağımlı

Çeviren: Büşra Tekin

Birinci Kısım

*"İnsanlar senden sanki İsa'yımissin
gibi bahsediyorlar ama değilsin.
Sen sadece kendini kurtarmak için
mucizeler yaratıyorsun. Bu da seni İsa'nın
tam tersi yapıyor. Öyle değil mi?"*

-Hellion (Julian Keller)

X-Men: Legacy Vol 1 #242

LILY CALLOWAY

Bir ayda onca gün varken benim için en anlamlı olan günde trafığe takılmışım. Rose'la paylaştığımız eve doğru yol alırken soförümüz Nola'yı rahatsız etmek istemiyordum. Bunun yerine gergin bir şekilde deri koltukta kıpırdanıp duruyor ve durmaksızın ablama mesaj atıyordum.

Geldi mi?

Lütfen hayır de, lütfen onun eve dönüşünü kaçırmadığımı söyle. New Jersey, Princeton'daki gözlerden uzak evimizin beyaz verandasında durup onu karşılamam gerekiyordu. Evimiz geniş bir araziye sahipti, masmavi bir havuzu ve siyah panjurları vardı. Eksik olan tek şey dikenli çitlerdi. Eve geldiğinde ona sıcak oturma odamızı, granit mutfığımızı gezdirmeli ve adımlarına üst kattaki yatak odama kadar eşlik etmeliydim. İki misafir odasında da kalmayacaktı. Hayır, Lo ilk kez benim odamda kalacaktı.

Sabah akşam aynı yatağı ve tuvaleti paylaşma fikri, sadece ortak bir mutfak paylaşmaktan daha fazlası olduğu için biraz garipti. İlişkimiz yüzde yüz gerçek olacaktı ve ayakucumuzda bir burbon ya da viski görmeyecektik. *Bunu yapma*, diyebilecektim. O da bileklerimi tutabilecek ve dürtüsel olarak bayılana kadar kendimi doruğa ulaştırmama engel olabilecekti.

Birbirimize yardım etmemiz gerekiyordu.

Geçen üç ayda planladığımız şey buydu. Ben onu karşılamak için orada olamazsam işler daha da karışacaktı. Fiziksel olarak üç ay boyunca ayrı kalmamızın ardından, işleri yoluna koyup onun rehabilitasyondan dönüşünü kutlayabilmeyi umut ediyordum. Ona çaresizce dokunma isteğimin ve beni kollarına alacağı an için kurduğum hayalin hemen sonrasında aniden gelen bir suçluluk duygusu içimi kaplamıştı. *Lütfen benim gibi geç kal*, diye düşündüm.

Bildirim geldiğinde hızla mesajı açtım. Midem düğümlenmişti.

Yerleşiyor. -Rose

Boğazıma bir yumru otururken yüzüm düştü. Arabanın kapısını açtığı ilk anda onun kollarına atlayacağımı ve artık geldiği için omzunda ağlayacağımı beklemiş olmalıydı. Ben ise orada değildim.

Üzgün mü? Mesajına cevap verdim.

Tırnağımı kemirirken serçeparmağım biraz kanadı. Bu alışkanlık tırnaklarımın sanki doksan günlük bir ölüymüşüm gibi görünmesine sebep oluyordu.

İyi görünüyor. Ne zaman burada olursun? -Rose

Onunla yalnız kalmaktan nefret ediyor olmalıydı. Ablam yerine Lo'yla daha çok vakit geçirmeyi tercih etmeye başladığımdan beri birbirlerinden çok hoşlanmıyorlardı. Ancak onun bizimle kalmasına müsaade edecek kadar da nazikti.

Belki on dakika.

Ablama bu mesajı attıktan sonra rehberimde gezinerek Lo'yu buldum. Bir an duraksasam da hızlıca ona bir mesaj gönderdim. *Üzgünüm. Birazdan oradayım.*

Cevap alamadığım o beş yavaş dakika boyunca yerimde o kadar çok kıpırdanmışım ki, Nola tuvaleti kullanabilmem için bir yerlerde durabileceğini söylemişti. Bu teklifini reddettim. O kadar gergindim ki dursak bile muhtemelen çişimi yapamayacaktım.

Telefon elimde titrediğinde kalbim göğüs kafesimden fırlayacaktı.

Doktor nasıldı? -Lo

Rose neden orada olmadığımın bahsetmiş olmalıydı. Jinekolog randevumu aylar önce almıştım çünkü kadın deli gibi meşguldü ve yakın zamanda yeni bir randevu yakalayamayacağım için iptal de edememiştim. Tereddüt ediyor olmamdaki en büyük sebeplerden biri de jinekologun Philly'deki Pennsylvania Üniversitesi'ne yakın olması, yani şu anda yaşadığımız yer olan Princeton'a oldukça ters kalıyor olmasıydı. Dönüş yolu beni yiyip bitirmişti.

Bir saat beklemem gerekti. Doktorum programının biraz gerisinde kalmıştı. Ona cevap yazdım.

Uzun bir süre sonra yeni bir mesaj geldi.

Her şey yolunda mı peki? -Lo

Ah, tabii ki bunu soruyordu. Eve dönüşünü kaçırmama kafayı takmış durumda olduğumdan, onun bu konuda endişeleneceğini düşünememiştim.

Cevap yazdım. *Evet, iyi görünüyor.*

Gerildim. Acaba bu garip bir cevap mı olmuştu? Resmen ona vajinamın iyi görüldüğünü söylemişim, bu biraz tuhaftı.

Yakında görüşürüz. -Lo

Hep kısa ve öz mesaj yazan biri olmuştu ama şu anda buna lanet ediyordum. Paranoyam artarken göğsüme bir ağırlık çöktü. Kapı koluna uzandım. Kusmak için kafamı dışarı çıkarmaya hazırdım. Bu dramatik bir tavır olsa da, ilişkide birimizin alkolizm tedavisi gördüğü ve birimizin de seks bağımlılığıyla mücadele ettiğini düşünürsek gayet olağandı.

Doksan gün geçmişti ve Lo'ya sadık kalmıştım. Bir terapist gitmişim. Yine de seks hâlâ kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor,

duygularımı ve içime gömdüğüm boşluğu maskeleyememe yardımı oluyordu. “Her gün seks yapmalıyım” tarzı dürtüsel bir yaklaşıma yerine, hayatım için daha sağlıklı bir yol arıyordum. Hâlâ bunu konuşmak beni rahatsız ediyordu ama en azından tıpkı Lo’nun rehabilitasyonda yaptığı gibi ben de yol kat etmiştim.

Nola arabayı kaldırıma çekerken zihnim karman çormandı. Düşüncelerim bir anda farklı bir boyuta çekildiğinde ona sersemlemiş bir şekilde teşekkür ederek arabadan indim. Üç katlı evimiz mor ortancalarla süslenmişti. Verandada sallanan sandalyeler vardı ve bahçedeki salkımsöğüdün yanında bir Amerika bayrağı asılıydı.

Bu sakinliği içime çekerek kaygımı derinlere gömmeye çalıştım ama hemen sonra boğazıma kaçan bahar poleni yüzünden koluma doğru öksürmeye başladım. Neden en güzel mevsimin böyle bir kusuru vardı ki?

Ön bahçede oyalanmamam gerekiyordu. Direkt içeri koşmalı, rüyalarımı süsleyen adama sonunda kavuşmalıydım. Ancak bunun yerine onu karşımda gördüğümde, tam olarak ne kadar değişmiş olabileceğini düşünüp duruyordum. Bu kadar uzun bir zaman boyunca ayrı kaldığımız için aramızda garip bir durum oluşmasından korkuyordum. Önceki gibi birbirimize uyum sağlayabilecek miydik? Kollarında aynı hissedebilecek miydim? Yoksa her şey geri alınamaz bir biçimde değişmiş mi olacaktı?

İleri doğru yürümeye başladığımda biraz cesaret toplayabilmiştim. Verandaya çıktığımda kapılar açıldı. En üst basamakta durmuş, evin tel örgülü kapısının aralanmasını izliyordum. Sonra o dışarı çıktı. Koyu renk bir kot pantolon ve siyah bir tişört giyiyordu. Boynunda ona yirmi birinci doğum gününde verdiğim, ucu ok şeklinde olan kolyesi vardı.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama o sırada gözlerimi onun her bir santiminde gezdirmekten kendimi alamıyordum. Açık renk saçları üstten uzun, yanlardan kısa olacak şekilde kesilmişti. Elmacıkkemiklerinin daha da keskinleşmiş olması ona ölümcül ama kusursuz bir görüntü katıyordu. Uzanıp dudaklarına dokun-

duğunda sanki benimkilere dokunmayı umuyor gibiydi. O da aynı sabırsızlıkla beni süzdükten sonra başını yana eğdi. Gözlerimiz sonunda buluşmuştu.

“Selam,” dedi nefes kesici bir gülümsemeyle. Göğsü ağır bir şekilde inip kalkarken neredeyse benim sallantılı ritmime uyum sağlıyordu.

“Selam,” diye fısıldadım. Aramızdaki mesafe, bana rehabilitasyona gittiği zamanı hatırlatıyordu. Ona doğru bir adım atıp aramızdaki boşluğu kapatmak, doksan derecelik bir açıyla emeklemeye çalışmak gibiydi. Yukarıya ulaşmam için onun bana yardımcı olması gerekiyordu.

Bana doğru bir adım attığında aramızdaki bu gerginlik dağıldı. Tüm hisler karnıma doluyordu. Onu çok seviyordum. Onu çok özlemiştim. Üç ay boyunca en yakın arkadaşımın ayrıyken bir yandan da cinsel dürtülerimle savaşmak çok zordu. Onun bana her şeyin iyi olacağını söylemesine ihtiyaç duymuştum.

Yanımda olmasını istesem de sırf benim için tedavisini yarıda bırakıp rehabilitasyondan dönmesine asla katlanamazdım. Lo’nun sağlıklı olmasını her şeyden daha çok istiyordum. Mutlu olmasını istiyordum.

“Döndüm,” diye mırıldandı.

Gözyaşlarıma engel olmaya çalışsam da istemsizce gözlerimden akmaya başlamışlardı. Onu karşılamak için kapıda bekliyor olmam gerekiyordu, verandanın merdivenlerinde olması gereken asıl kişi oydu. Neden hep aksi hareket ediyorduk ki?

“Üzgünüm,” dedim yavaşça gözlerimi silerek. “Bir saat önce burada olmam gerekiyordu...”

Başını iki yana sallarken kaşlarını *bunun için üzülme* dercesine çatmıştı.

Onu yeniden süzerek bu sefer kendimden daha da emin bir şekilde başımı salladım. “İyi görünüyorsun.” Tamamen ayık olduğunu söyleyemezdim. Gözlerindeki, o ruhumu öpüp beni altüst edecekmiş gibi hissettiren bakış kaybolmamıştı. Yine de bitkin,

solgun ya da zayıf değildi. Hatta daha fazla kas yapmıştı, kol kasları muhteşem görünüyordu. *Skype* konuşmamızdan bir süre sonra, bedeninin de giderek o kollara uyum sağlayacağını biliyordum.

Sen de öyle, demesini bekledim ama bakışları bir kez daha üzerimde gezinirken göğsü kasıldı ve yüzüne acı dolu bir ifade yayıldı.

Gözlerimi kııptım. “Ne oldu?” Bedenime baktım. Kot pantolon ve bol V yaka bir tişört giyiyordum. Her zamankinden farksızdı. Pantolonuma kahve falan mı döküldü diye dönüp baksam da üstümde hiçbir şey yoktu.

Onu endişelendiren şeyin ne olduğunu söylemek yerine bana doğru yaklaştı. Gözlerindeki o derin sızı beni korkutuyordu. Neyi yanlış yapmışım? Bugün yapmayı hiç düşünmediğim bir şey yaparak geri çekildim. Ben neredeyse merdivenlerden düşmek üzereyken Lo kolunu belime sararak bedenimi göğsüne çekti ve beni çimenlere yapışmaktan kurtardı.

Sıcaklığı içimi sararken kollarını sıkıca kavradım, onu bırakmaya korkuyordum. Bakışları yoğun bir şekilde kollarımda gezindi... ellerimde. Lo bir elimi kolundan uzaklaştırıp parmaklarıma baktığı sırada nefesim kesilmişti. Elimi ve dirseğimi tutup yukarıya doğru kaldırarak kolumu daha iyi görmemi sağladı.

Göğsüm sıkıştı. Hissettiği kafa karışıklığı ve incinmenin sebebini anlamıştım.

“Neler oluyor, Lil?” dedi.

Dünkü terapi seansımda kolumu kaşıyarak yara yapmışım ve şimdi de tenim kötü bir şekilde kızararak kabuk bağlamıştı. O çirkin, yenmiş tırnaklarımla bile kendime zarar vermeyi başarmıştım.

Lo tırnaklarıma bakarken daha fazla şey söylememek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu.

“Ben iyiyim. Sadece... Dün biraz kaygılıydım. Terapi zor geçti. Sen geliyordun...” Bunu şimdi konuşmak istemiyordum. Bana sarılmasını istiyordum. *The Notebook** tarzı sarsıcı bir kavuşma

* Yönetmenliğini Nick Cassavetes’in yaptığı, romantizm/dram türünde olan Amerika yapımı film (ç.n.)

yaşayalım istiyordum. Aptal endişemin sebep olduğu kötü alışkanlıklarım, beklediğim o mükemmel anı mahvediyordu. Elimi çekeerek çenesine uzandım ve benim sorunlarıma odaklanmaya bir son vermesini sağlamaya çalıştım. “Ben iyiyim.”

Söylediklerim biraz yanılsamış gibi hissediyordum. Yüzde yüz iyi değildim. Geçtiğimiz üç ayda başarısız olup olamayacağımı denemiştim. Bazen karşı koymayı bırakmak istemiştim. Ama başarmıştım. Buradaydım.

Lo buradaydı.

Önemli olan tek şey buydu.

Kolları hızla sırtıma uzandı ve bedenim onun bedenine karıştı. Kulağımın üst kısmına uzanan dudakları boynuma bir ürperti yayılmasına sebep oluyordu. “Lütfen bana yalan söyleme,” diye fısıldadı.

Dudaklarım aralandı. “Söylemedim...” Ancak gözyaşlarım değdikleri her bir santimi yakarak akmaya başladığı için cümlemini tamamlayamamıştım. Omuzlarını kavrayarak ona daha sıkı bir şekilde tutundum. Geri çekilip beni bu verandada bırakmasından korkuyordum. “Üzgünüm,” dedim boğuluyormuş gibi. “Gitme...”

Lo geri çekilmeye çalıştığında ona daha sıkı sarıldım, çaresizdim ve korkuyordum. O ölçemeyeceğim ya da ifade edemeyeceğim kadar kıymetliydi, hayata tutunmamı sağlayan şeydi. Ona bir kızın, bir erkeğe bağlı olması gerekenden daha çok bağlıydım. O benim hayatımın temeliydi. Onsuz ayakta kalamazdım.

“Hey.” Yüzümü avuçlarının arasına aldı. Tereddütsüz bakışları beni gerçeğe döndürmüştü. Nasıl ben onun acısını hissediyorsam o da benimkini hissediyordu. Sorun buydu. Birbirimiz için, reddedemeyeceğimiz kadar çok acı çekmiştik. Günün ıstırabını dindirmeye engel olan o mengeneleri sökmek zordu. “Buradayım,” dedi. Sessiz bir gözyaşı yanağına damlamıştı. “Bunu birlikte yeneceğiz.”

Evet. “Beni öpebilir misin?” diye sordum. Diğer yandan buna iznimiz olup olmadığını düşünüyordum. Terapistim bana içinde cinsel sınırlarımın yazdığı beyaz bir zarf vermişti. Ne yapmam

ve ne yapmamam gerektiği o zarfta yazıyordu. Dr. Banning listeyi okumak yerine doğruca Lo'ya vermemi önermişti. Onunla cinsel olarak değil, duygusal olarak yakın olmalıydım. Bu yüzden de içimdeki ihtiyaca rağmen yataktaki kontrolümü Lo'ya teslim etmeliydim. Talimatları o verecek ve duracağım zamanı bana o söyleyecekti.

Ona kendim vermeye korkabilirdim, o yüzden de dün zarfı Lo'ya vermesi için Rose'a teslim etmiştim. Ablam benim iyileşmemi oldukça önemsiyordu, eminim ki Lo kapıdan içeri adım attığı anda zarfı ona teslim etmişti.

Onu kaç kez öpebileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kaç kez doruğa ulaşacağımı, yatak odası dışında bir yerde seks yapmaya iznim olup olmadığını bilmiyordum. Seks ve ön sevişmeyle ilgili o kadar dürtüseldim ki bazı *sınırların* koyulması gerekiyordu ancak bu yolculuğumun en zor parçası olacaktı.

Lo başparmağıyla benim gözyaşlarımı silerken ben de onunkileri sildim. Cevap vermesini beklediğim sırada, bakışlarım onun şişene kadar öpmek istediğim dudaklarına odaklanmıştı. Alnını aşağıya eğerek benimkine değdirdiğinde parmaklarının kalçalarıma uzandığını ve bedeninin sertliğini fark ettim. Aramızdaki mesafeyi kapatmasına ihtiyacım vardı. Beni doldurmasına ihtiyacım vardı.

Aceleyle dudaklarımı onunkilerle birleştirdim. Lo'nun beni kucağına alıp dilini ağzıma sokmasını ve sırtımı duvara yaslamasını bekledim.

Ama o benim arzularıma teslim olmadı.

Birkaç saniye sonra dudaklarımdan ayrıldı. Midem bulanıyordu. Konu seks olunca Lo nadiren beni reddederdi. Ben ıslanana ve onu isteyene kadar arzularımla oynardı. İşlerin gerçekten de değiştiğinin farkına varıyordum. "Benim kurallarım," diye fısıldadı boğuk ve kalın sesiyle.

Tüm bedenim onun yakınlığıyla titriyordu. "Lütfen," diye yalvardım. "Sana uzun zamandır dokunmadım." Ellerimi üzerinde

gezdirmek istiyordum. Ben inleyene kadar içimde gidip gelmesini istiyordum. O anı tekrar ve tekrar hayal ederken bu düşüncelerle kendime işkence ediyordum. Diğer yandan da güçlü olmak ve o yalnızca özlediğim bir bedenden ibaretmiş gibi üstüne atlamamak istiyordum. O benim için çok fazla anlam ifade ediyordu. Belki öpmek için ısrar etmem onu incitmişti? Belki de bunu kötü bir işaret olarak görmüştü? “Üzgünüm,” diye özür diledim tekrardan. “Seninle seks yapmak istediğimden değil... Yani seks yapmak istiyorum ama seni özlediğim için istiyorum... seni seviyorum ve ihtiyacım olan...” Başımı iki yana salladım. Kelimelerim kulağa aptal ve çaresizce geliyordu.

“Lil,” dedi yavaşça. “Sakinleş, olur mu?” Saçımı kulağımın arkasına itti. “Bunun senin için zor olduğunu bilmediğimi mi düşünüyorsun? Bu anı yaşayacağımızı biliyordum.” Gözleri dudaklarına çevrildi. “Beni öpmek ve hızlı, sert bir şekilde benimle birlikte olmak isteyeceğini biliyordum. Ama bugün öyle olmayacak.”

Hızla başımı sallarken bu kelimelerden her ne kadar nefret ediyor olsam da söylediklerini sindirmeye ve kabullenmeye çalıştım. Dürtülerimi kontrol edememekten korktuğum için gözyaşlarım kontrolsüzce akmaya başlamıştı. Lo’dan uzak olmak işin en zor kısmı sanıyordum ama aslında onunla sağlıklı ve samimi bir ilişki kurmanın ne kadar imkânsız görüldüğünü şimdi fark ediyordum. Günün her bir dakikası faydalanmak istediğim bir erkekti o. Bunu yapmasam bile onun hayalini kurmaya başlıyordum. Nasıl duracaktım?

Nefes alışları, sanki gözyaşlarım midesinin düğümlenmesine sebep olmuş gibi kesik kesikti. Ben çoktan teslim olmuşum. Suçluluk duygusu, utanç ve çaresizlik tarafından mahvedilmiş gibi hissediyordum.

Parmakları daha da sıkılaşıırken bana burada olduğunu, bedene dokunduğunu hatırlatıyordu. “Şöyle olacak,” diye fısıldadı. “Seni bu kapıdan içeri taşıyacağım. Yorulana kadar her şeyi anlatmanı sağlayacağım. Sonrasında ise çok yavaş bir şekilde, sanki

üç ay öncesi daha dünmüş gibi hissedeceğiz. Yarın ise, sanki bugünmiş gibi olacak. Bu kahrolası evrendeki hiç kimse senin adını, yanında benimkini de söylemeden ağzına alamayacak.”

Sonra beni öptü. Aceleyle, nefesimi kesecek kadar tutkulu bir şekilde. Dili nazıkçe dudaklarımın arasına uzandığında her bir hareketinin tadını çıkardım. Başımın arkasına uzanarak saçlarımı çektiğinde tüm sinirlerimi uyardı.

Elleri kalçama uzandı ve beni kolaylıkla yukarıya kaldırdı. Bacaklarımı beline sarararak ona sıkıca sarıldım. Beni tıpkı söz verdiği gibi içeri götürdü. Kollarımı ona dolayarak yanağımı sert göğsüne yasladım ve sabit olmayan kalp atışlarını dinledim. Çok yakındık ama daha da yakın olmayı arzuluyordum. Bu nefesimi kesiyordu.

Başımın üstünü öperek beni ikinci kattaki yatak odama taşıdı. Yani yatak *odamıza*. Yatağımın tülleri açılmıştı ve kırmızı çarşaf-
ların üzerinde siyah beyaz bir battaniye vardı. Lo sırtımı yatağa bıraktığında tişörtünü çıkartmak için ona uzandım. Ancak başını iki yana sallayarak geri çekildi.

Yavaş, hatırlıyordum. Doğru.

Bacaklarım yatağın köşesinden sarkıyordu. O karşımda doğrulurken ben de doğrulup dirseklerime yaslandım.

“Ben seninim,” dedi. “Daima senin olacağım, Lily. Şimdi de bunu senin söylemen gerekiyor.”

Oturur pozisyona geçerken bakışlarım üzerinde geziniyordu. Tüm hayatımız boyunca bir kez olsun bana, “*Benimsin,*” dememişti. Benim onda sahip olduğum şekilde bir hak iddia etmiyordu. Kendini bana *teslim etmişti*. Bunu düzelterip benim de ona kendimi teslim etmem gerektiğini fark ettim.

“Ben seninim,” diye fısıldadım.

Çenesi, neredeyse gülümseyecekmiş gibi gerildi. “Bunu gördüğümde sana inanacağım.”

Şaşkınlıkla ona baktım. “O zaman neden bunu söylememi istiyorsun?”

Öne doğru eğildiğinde dudakları bana çok yakındı. Avuçlarını bedenimin iki yanına koyarak beni biraz geriye doğru gitmeye zorladı. Onu öpmek konusunda tereddüt ediyordum. Beni deniyor olmalıydı. “Çünkü o kelimeleri seviyorum.”

Dudaklarım aralandı. *Öp beni*, diye yalvardım. “Ben seninim,” diye fısıldadım.

Bakışları uzunca bir süre gözlerime odaklandı. Bacaklarımın arasındaki o nokta onun için yanıp tutuşuyordu. Bedeninin baskısının üzerimde gidip geldiğini, içimi doldurduğunu, onun ismimi tekrar ve tekrar söylediğini duymak istiyordum.

Öp beni. “Ben seninim,” dedim, kararsızlıkla gözlerim irileşmişti.

Altdudağımı emdi ve kışkırtırcasına ısırırken kendini bana bastırdı. Onunla temas etmek için kalçalarımı kaldırdığımda bunu yapmam için bana izin vermişti.

Tişörtünü tutup başından çekip çıkardı ve bir kenara attı. Ellerim onun gergin göğsünün üzerinde, yeni biçimlenen karın kaslarında gezinmeden önce Lo parmaklarını parmaklarıma doladı. Aynı zamanda da dizini yatağa koyarak beni yatağın üst kısmına çekmişti, başım artık yastıktaydı.

Lo üzerime çıkarken ellerim hâlâ onun esiriydi. Bir an sonra kollarımı yukarıya çekti ve parmaklarımız yatak başlığına çarptı.

Bedenini biraz yukarı kaldırdığında artık birbirimize temas etmiyorduk. Aramızdaki bu boşluktan içtenlikle nefret ederek kıvrandım. Kalbim ona daha yakın olma isteğiyle deli gibi göğsüme çarpıyordu. “Lo...” Buna daha fazla katlanamıyordum. Onun bedenine tekrar temas etmek için sırtımı yay gibi kıvrıdığımda başını onaylamaz bir şekilde yana eğdi.

Olduğum yerde kaldım. Yavaşlamam gerektiği için kontrolü ona bırakmaya çalışıyordum. Dudakları alçalsa da benim dudaklarıma temas etmiyordu. Aramızdaki mesafeyi koruyarak pantolonumun düğmesini açtı ve ellerimi serbest bıraktı. Diğer elini de avucumu fermuarına yönlendirmek için kullandı.

Evet.

Onun fermuarıyla düğmesini açıp pantolonunu tanıdık bir şekilde çıkartmam yalnızca saniyeler sürmüştü. Kendiminkinden de kurtulduğumda Lo uzanıp tişörtümü çıkarttı. Üzerimde siyah dantel bir sutyen ve külot dışında hiçbir şey yoktu. Ne de olsa onun bugün eve geleceğini biliyordum.

Bedenimin kıvrımlarını sabırsızlıkla incelerken kalan son kıyafetini de çıkarmaya başladı. “Bana bak,” dedi boğuk bir sesle.

Bakışlarım baksırındaki kabarıklığa odaklanmıştı. “Bakıyorum,” diye mırıldandım. Teknik olarak onun bir *parçasıydı*.

“Gözlerime bak aşkım, sikime değil,” dedi gülümseyerek.

Baksırını çıkardığı sırada gözlerimi yüzüne çevirdim. Bana olan bakışlarını izlemek bile neredeyse zihnimi bir karmaşaya sürüklüyordu. Yutkundum fakat yine de aşağıya kısa bir bakış atmak için kendime engel olamadım. Ah Tanrım, ona şimdi ihtiyacım vardı. Sertti ve benim kadar arzuluydu ama kendini kısıtlıyordu.

Ben kısıtlamıyordum.

Erkeklerin çoğunun yapacağı gibi, ona karşı olan bu hevesimi kendi çıkarına kullanabilirdi. Ancak Lo’nun bana yardım edebilmesi için sabrımı ve dürtülerimi kontrol etmesi gerekiyordu. Tekrar ve tekrar. Çünkü benim bağımlılığım onunki gibi tek yönlü değildi. Sağlıksız arzularımı tatmin etmek için onun bedenine ihtiyacım vardı.

Bir noktada buna hayır demek zorundaydı. Sadece bunun çok yakın olmasını istemiyordum.

Tekrar öne doğru eğildiğinde dudakları yavaşça boynumdan göbek deliğime doğru indi. Beni emerek, ısırarak ve tahrik ederek kendine bir yol çizdi. Boğazımdan firar etmeyi bekleyen iniltiyi içimde tutarken ellerim onun sırtına uzanmıştı.

Lo, kalçakemiğimi öperek nazikçe külotumu çıkardı. Soğuk hava en hassas noktalarımın nüfuz ediyordu. Dudaklarıyla o noktayı ısıtmasını beklesem de o yukarı gelerek sutyenimi açtı ve askıları çok ama çok yavaş bir şekilde omuzlarımdan sıyırdı. Hafif

dokunuşları akıl sağlığıma ve sinirlerime bir eziyet gibiydi. Dili göğüslerimin arasında ilerleyerek tekrar ağzıma döndü. Lo kollarını etrafıma sarıp beni yavaşça kendine yaklaştıırken göğüslerim onun kaslarına çarpıyordu. Kollarım ve bacaklarım neredeyse onunkilere karışmıştı. Bacaklarımı beline dolayarak aletine doğru inmeye çalıştım. Ancak göğsümün etrafındaki kollarını sıkılaştırarak beni kucağında tuttu.

“Bacaklarının üstüne otur,” dedi.

“Ama...”

Dudaklarımı yavaşça öptü ve ben daha sert bir öpücük için eğilmeye çalıştığımda geri çekildi. “Bacaklarının üstüne otur, Lil. Yapmazsan ben yaptırırım.”

Bu kulağa daha iyi geliyordu. Gözlerimdeki parıltıyı görmüş olacak ki sağ bacağımı dizimden kıvrıarak kalçalarımın doğru eğdi. Sol bacağıma da aynısını yaptığı sırada parmakları bacağımdan kırıma doğru ilerleyerek tenimin üstünde gezinmeye başlamıştı. *Yok artık...*

Tamam, şu anda diz çökmüş bir halde o içime girmeden önce boşalmamaya çalışıyordum. Ya terapistim o kâğıda sadece *bir kez* boşalabileceğimi yazmışsa? Bu kulağa bir işkence gibi gelse bile, bugün Lo’yla sevişebilmeyi umut etmiştim. Ön sevişme sırasında delirerek bunu mahvetmeyecektim.

Hâlâ olduğum yerde oturmuş beklerken onun bedeni de tam karşımdaydı. Kalp atışlarını göğsümde hissedebiliyordum. Uzanıp yüzümü avuçlarının arasına aldı.

“Nefes al,” dedi. “Nefes almayı unutma.”

Sonra ölçülü bir telaşsızlıkla sırtımı yatağa doğru iterek yavaşça içime girmeye başladı. Bu pozisyonda onu derinlerimde hissedebiliyordum, çığlık atarken destek alabilmek için onun omzuna doğru uzandım.

Alnını alnıma yaslamıştı. Çenemi kaldırarak beni tam da sevdiğim gibi, sert bir şekilde öptü. Ardından işkence ediyormuş gibi bir yavaşlıkla içimde gidip gelmeye başladı. Yaptığımız her bir ha-

reket ağır nefeslerimize karışıyordu. Aralanan dudaklarım o daha derine girdikçe Lo'nun dudaklarını okşuyordu. İnledim. Ayak parmaklarım şimdiden kıvrılmaya başlamıştı, kafam yerinde değilmiş gibiydi.

Eli göğsümü yoğururken gözleri bir an olsun benden ayrılmadı. Sıcak gözyaşları gözlerimden aşağıya akmaya başlamıştı. Her nefes alışımında o da nefesini veriyordu, sanki beni hayatta tutan tek şey oymuş gibi göğsüme dolan bu yoğunluk ve hisler beni doruğa taşıyordu. Yavaş hareketlerinde, içimde kaybolmasında ve bedenimin alev almasına sebep olan bu tempoda kendimi kaybetmiştim.

“Durma...” diye inledim. “Lo...” Titredim. Kolları tekrar sırtıma uzanarak beni daha da sıkı tuttu.

Biraz hızlandığında kendimi o tepeye tırmanıyormuş gibi hissettim. Birlikte yukarı tırmanıyorduk.

Sonra kendini iterek içimde kaldı. Titreyerek inledim ve sırtına tutundum. Tüm bedenim titriyor, kalbim deli gibi atıyordu. Ona aittim.

Sonunda kendimi yatağa bıraktığımda kolumu kaldıramayacak kadar halsizdim. Lo bu sırada benimle ilgilendi. Dizlerimi düzelterip bacaklarımı gererek beni az önceki pozisyonumdan kurtardı. Ardından elini diz kapaklarıma yerleştirerek öne doğru eğildi ve beni tekrar öptü. Terimizin tuzlu tadını onun dudaklarından alabiliyordum. Elimi saçlarına uzattığımda bu duygusal seksin yorgunluğu, açlığımın yer değiştirdi. Ancak Lo parmaklarını parmaklarıma sararak beni durdurdu.

Kaşlarımı çattım. “Hayır mı?” *Sadece bir kez mi?*

Başını iki yana sallayarak şakağımı öptü. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı. Nefesi kulağımı gıcıklıyordu.

“Ben de seni seviyorum,” dedim. Ama bacaklarımı sıkıca etrafına sarmayı, bana tekrar sahip olma isteğiyle sertleşmesini ve ona benimle tekrar birlikte olmaktan başka bir seçenek bırakmayı istiyordum. Beni dikkatle inceledi, bunu tekrar yapmak konusunda ne kadar sabırsız olduğumu görüyor olmalıydı.

Gözlerini kıstı. “Şimdi değil.”

Dudağımı ısırdım. “Zarfta ne olduğunu bana söyleyecek misin?”
Terapistim neleri kısıtlamıştı? Bunun cevabını almak istiyordum.

“Hayır,” dedi. “Yasak olduğunu bilersen daha çok isteyeceksin.”

Şaşkınca ona baktım. “Fazla akıllanıyorsun.”

Lo sırtıttı. “Konu sen olunca, evet.” Dudağımın kenarını öptü.
Bunu yapmasını hem seviyor hem de nefret ediyordum. “Bil diye söylüyorum,” diye fısıldayarak devam etti. “İçini tekrar doldurmak kadar istediğim hiçbir şey yok. Eğer yapabilsem bunu günde bir milyon kez yapardım.”

“Biliyorum,” diye mırıldandım.

Yüzüme yapışan terli saçları okşadı.

Derin bir nefes aldım. “Sadece evde olduğun için mutluyum.”
Lo’yu geri almıştım. Şu anda önemli olan tek şey bu olmalıydı, seksi ikinci ya da üçüncü kez yapmak değil. Onun burada, sağlıklı ve bana âşık bir şekilde yanımda olması önemliydi. İhtiyacım olan tek şey bu olmalıydı.

Tekrar o noktaya ulaşmak için sabırsızlanıyordum. Bir yandan da ulaşabileceğimi umut ediyordum.

Lo yanımda uzanıyordu. Ben de başımı onun göğsüne yaslamış halde, o saçlarımı okşarken kalp atışlarını dinliyordum. Bu güzeldi.

Tam uykuya dalmak üzereyken gelen telefon sesiyle birlikte gözlerim bir anda açıldı. “Kimin telefonu bu?”

Lo komodine uzandı. “Benim.” Telefonu eline aldığı anda gelen mesajı görebilmek için omzunun üzerinden uzandım.

Sevgilinin sırrını biliyorum. -Bilinmeyen Numara

Aceleyle doğrulurken içimi buz gibi bir korku sarmıştı. Yanlış mı okumuştum? Telefonu onun elinden aldığımda hızla telefona uzandım.

“Lil, sakın ol.” Mesaja bir cevap yazarken ekranı benden gizlemeye çalışıyordu.

“O kim?” Çok dikkatliydim. Lo, Rose, Connor ve Ryke dışında

hiç kimseye seks bağımlılığımдан bahsetmemiştim. Acaba sırrımı bir başkasıyla paylaşmış olabilirler miydi?

Tırnağımı yemeye başladığımda Lo bir eliyle elimi tutup diğer eliyle de gelen mesaja cevap yazdı. Bakışları onaylamaz bir ifadeyle bana dönmüştü.

Yeniden bir *bildirim* sesi geldi. Mesajı benden saklayamasın diye resmen Lo'nun üstüne çıkmıştım. Yazanları hızlıca okudum.

Kimsin lan sen? -Lo

Nefret ettiğin biri. -Bilinmeyen Numara

Pekâlâ, bu bilgi seçenekleri azaltmıyordu. Lo'nun hazırlık okulundan üniversiteye kadar gelen sayısız düşmanı vardı. Ona zorbalık yapabileceğini sanan herkese misilleme yaparak kendine birçok düşman kazanmıştı.

Lo beni itmeye çalışsa da kolumu boynuna doladım. Onu boğmak üzere olduğum için mesajı okumama izin verdi. Hâlâ çıplaktık ama şu anda tahrik olamayacak kadar delirmiştim.

Siktir git. -Lo

“Cevabın bu mu?” dedim irileşen bakışlarımla. “Ona gaz veriyorsun.”

“Verdiğim cevaptan hoşlanmadıysan o zaman koala gibi bana sarılıp mesajlarımı okumaya bir son vermelisin.”

Doğru.

Ve gazetelere Lily Calloway'in bir seks bağımlısı olduğunu söylediğimde bana verecekleri paradan geri mi çekileyim? ...Asla. -Bilinmeyen Numara

Gözlerimi kırptım. Mesajı tekrar okudum. Ekranı aval aval bakıyordum. Hayır.

“Lil,” dedi Lo telefonunu kapatarak. “Sorun yok. Böyle bir şey olmayacak. Bana bak.” Yüzümü avuçlarına alarak beni gözlerine bakmaya zorladı. “Böyle bir şey olmayacak. İzin vermeyeceğim. Bu şerefsizi bulması için birini tutacağım. Ona gazetelerden alacağından çok daha fazla para teklif edeceğim.”

Bir şeyi unutuyordu. “Hiç paran yok,” dedim. Babası üniversiteyi bıraktığı için güven fonunu elinden almıştı. Lo da rehabilitasyona gittiğinden beri babasıyla konuşmuyordu. Yalnız ve beş parasızdı, benim ise tüm param aileme bağlıydı. Üstelik henüz bağımlılığımı bilmiyorlardı. Onlara söylememeyi tercih ederdim. Hiçbir zaman.

Gözleri kararırken içinde olduğu durumu anımsamış gibiydi. “Bir yolunu bulurum o zaman.”

Bunu öğrendiklerinde ailemin yaşayacağı utancı, acıyı ve hayal kırıklığını *düşünmeyi* bile kaldıramıyordum. Seks bağımlısı bir kız? Bir sürtük. Seks bağımlısı bir erkek? Bir kahraman. Bu haberler yüzünden babamın şirketine ne kadar leke sürerdim? Sosyal çevremizin dışındaki insanlar adımı ya da kim olduğumu bilmiyor olsa bile ismim gazete manşetlerinde yazacak mıydı? *Lily Calloway: Fizzle’in Kurucusunun Kızı, Bir Seks Bağımlısı ve Orospu.*

Bu tüm dedikodu yazarlarını tatmin etmeye yeterdi.

“Lo,” dedim. Gözyaşlarım akmaya başlamak üzereydi. “Korkuyorum.”

Bana sarıldı ve bedenimi kendine doğru çekti. “Her şey yoluna girecek. Hiçbir yere gitmiyorum.”

Bu kelimelere tutunarak onları sürekli zihnimde tekrar ettim. Bunun yeterli olmasını umuyordum.

LOREN HALE

Ucuz bir votka şişesini elimde tutuyordum. Düzgün düşünemiyordum, hislerim kapkaranlıktı. Kalbim yerinde değilmiş gibiydi. Attığım büyük adımlar öfke doluydu. Koşmuyordum. Dik garaj yolundaydım, parmaklarımı sardığım bir içki şişesi vardı ve karşımdaki milyon dolarlık ev bakışlarıma karşılık veriyordu.

Kapı. Görebildiğim tek şey siyah kapı ve bronz kapı tokmağıydı.

Yumruğumu indirerek hızlıca vurdum. Cevap yoktu. Adım seslerini bile duymuyordum. “Aç şunu!” diye bağırdım. Tekrar ve tekrar kapıya yumruğumu indiriyordum. *Sikerler.*

Şişeyi kaldırarak kapıya indirdim, cam parçalandı. Şişe parçalara ayrılırken içki bronz kapı tokmağından aşağıya damlıyor, siyah ahşabı takip ederek ayaklarımın altına uzanıyordu.

“Siktir,” diye küfretti Ryke arkamdan. “Bu gerekli miydi?”

Kapı bir anda açıldı.

“Evet.”

Ryke’a arabada beklemesini söylemiş ve Aaron Wells’i ailesinin evinden çıkarmanın tek yolunun (tıpkı bir sıçan gibi, ki zaten öyleydi) onun eşyalarına bulaşmak olduğundan bahsetmiştim. Tam da bu kapıyla başlayarak. Sırada *BMW*’sinin çatısını süsleyen camı kırmak vardı ve buna hazırlanıyordum. Şimdi ise o kadar ileriye gitmeme gerek kalmamıştı.

Ryke’ın arabayı kaldırıma park edip yokuş boyunca beni takip etmesine şaşırdığım söylenemezdi. Bunu yapmayı, peşime takılıp kendimi mahvetmediğime emin olmayı seviyordu. Bu genelde Lily’nin işiydi ve haftanın her günü onu, Ryke’ın yerine tercih ederdim. Ama şu anda olmazdı.

Hazırlık okulundan eski bir şerefsiz karşımda dikilirken olmazdı.

Koyu kumral, neredeyse kahverengi olan saçları, mavi gözleri ve çok iyi hatırladığım kendini beğenmiş bir Dalton Akademisi gülüşü vardı. Mesajları aldığımız an aklımıza gelen ilk kişi o olmuştu. Hazırlıktayken ona yaptığım şey gerçekten çok kötüydü ama düşmanlığımız asla Lily’ye yansımamalıydı. Aaron ona acı çekirtmemeliydi.

Aaron kırılan cam parçalarına baktı. “Şaşırmamalıydım. Bu pis koku tam senlik.”

Ryke, Aaron’a doğru yaklaşmak üzereyken kolunu tutarak onu durdurdum. Wells’i dövmeyi ne kadar istesem de bunu yapmayacaktık. Bu, o türde bir kavga değildi.

“Seninle daha önce tanıştım,” dedi Aaron. Ryke’ın koyu renk saçlarından başlayıp neredeyse benimkilerle aynı olan geniş kaslarını süzüyordu. “Nerede tanıştık?” diye sordu yalandan.

Ryke ona ters ters baktı. “Senin sikik yüzünü o zaman yumruklamalıydım.”

Ben yokken neler olduğunu öğrendiğimde Ryke keşke bunu yapsaydı diye düşünmüştüm.

Lily'nin annesi, Aaron'la ikisini bir partide eşleştirmişti. Aaron da tüm bu süre boyunca sevgilimi tehdit etmiş, sırf bana ulaşmak istediği için onunla uğraşacağını söylemişti. (Neden mi? Çünkü benden nefret ediyordu. Bunun başka hiçbir sebebi yoktu.) Ben de rehabilitasyonda, elimden hiçbir şey gelmezken onun Lily'ye yaptıklarını duymak zorunda kalmıştım. Şimdiyse Aaron ikinci seviyeye ulaşmış, bir şekilde onun seks bağımlılığını öğrenmişti ve karşılığında para istiyordu. Ama ben artık buradaydım. Onunla tıpkı Lily'yle uğraştığı gibi uğraşmaya hazırdım.

"Ah, doğru," dedi Aaron hiç vakit kaybetmeden. "Bir *Fizzle* etkinliğinde Lily'nin *kavalysesiydim*, bu şahıs rehabilitasyonda olduğu için senin beyaz atlı prens olman gerekmişti." Başıyla beni işaret etti. Son üç ay boyunca Ryke'ın, Lily'nin yanında olduğunu anımsayınca içten içe yüzümü buruşturdum. Ben orada değildim.

Ancak Aaron'ın bu yaptıkları, mesajları atan kişinin neden o olduğunu düşündüğümü açıklıyordu. Lily'yi kullanarak benimle uğraşmak istediğini ve eski düşmanlığımızı tekrar gündeme getirmek istediğini çok net bir şekilde belli etmişti.

Bu oyun iki kişilikti.

"Ona eşlik ettiğin için teşekkürler," dedim. "Tüm gece senin çirkin suratına bakmanın ne kadar can sıkıcı olduğunu bana söyledim ama hepimiz senin orada olma sebebinin onu memnun etmek olmadığını biliyoruz." Kullandığım kelimelerin diğer anlamı tüylerimi diken diken ediyordu. Başka hiçbir erkeğin Lily'yi *memnun ettiğini* düşünmek istemiyordum. Bu gerçek bir çift olmamızdan önce de böyleydi, sonrasında da kesinlikle böyle olacaktı.

Kalbim kahrolası bir hızla atıyordu. Ona bir adım yaklaştığımda ayağımın altındaki camlar ezildi.

Aaron gerilmişti, beni itecek kadar taşaklı olup olmadığını görmek için bekledim.

Hayır, değildi. Bu şansı değerlendirerek kapıyla onun hareket-siz bedeninin arasına geçtim. Doğruca bana bakıyordu. Göz gözeydik. Ardından kendimi içeri davet ettim.

“Vay be, burası hiç değişmemiş,” dedim içeri girerken. Yüksek kubbeli tavanlara ve mermer zemine baktım. Ryke beni takip ederken Aaron arkamızdan kapıyı kapattı, dudakları yukarı kıvrılmıştı. Mutfağın yanındaki kilerin kapısını işaret ettim. “Bir şişe şarap açsak mı?”

Gözleri tehlikeli bir ifadeyle parladı.

“Açmayalım madem.”

Ryke geride duruyordu ama Aaron yumruğunu kaldıracak olsa hemen yanımda olacağını biliyordum. Bu tarz bir destek iyi hissettiriyordu. Daha önce hiç böyle bir şeye sahip olmamıştım. Büyürken hep dayak yiyen ya da kaçış yolu arayan taraf olmuştum. Kavgalar hep bana karşıydı, her zaman tek başımaydım. Kimse benim arkamda değildi. Lily’nin dahil olmasına hiç izin vermiyordum. Sadece Aaron gibi başıboş insanlar onu işin içine çektiği için karışmak zorunda kalıyordu çünkü onun, benim en yakın arkadaşım olduğunu biliyorlardı.

Onunla yalnızca bana ulaşmak için uğraşıyorlardı.

Bu da gerçekleşmeyecekti.

Aaron’ın dikkatlice beni izlediğini fark ettim.

“Evde kim var?” diye sordum.

“Kimse,” dedi, yüz ifadesi boştu.

Ona inanmıyordum. “Ailen hafta sonu için Barbados’ta.” Connor Cobalt’ın harika teknoloji becerileri sağ olsun bunu öğrenmiştik.

Aaron duygusuzca güldü. “Baban bunu senin için mi öğrendi?”

Ah, evet. *Fizzle* etkinliğinde Aaron’ın gözünü korkutan kişi Ryke değildi. Lily tüm gece Aaron’dan kaçmaya çalışırken onu kurtaran kişinin babam olduğunu söylemişti. Birinin gözünü korkutmak tam babamlık bir işti. Lily, o andan sonra Aaron’ın orta-

dan kaybolduğunu söylemişti. Bir daha ona sıkıntı çıkartmamıştı. “Evinde kimlerin olduğunu anlamama babam yardım etmedi,” dedim. “Ama onu arayıp sözleriyle seni rahatsız ettiği için teşekkür etmeliyim.”

“Sen sikik bir ruh hastasısın,” dedi Aaron ve hemen ardından ekledi. “Bunu biliyorsun, değil mi?”

Daha yeni başlıyordum. “Julie!” diye bağırdım. “Julie, dışarı çıksana!”

Ryke’in duraksadığını fark ettim. Beni daha önce böyle görmüştü. Ona da önceden bu şekilde saldırırdım. Hâlâ saldırıyordum. Birden fazla kez. Ancak bu farklıydı. O kadar yoğun bir nefretle sarılıydım ki neredeyse nefes alamıyordum.

Aaron tereddüt ederek çift taraflı merdivenin yukarısındaki balkona doğru döndü. Sırf bu giriş manzarası yüzünden sosyeteye takdim baloları onların evinde yapılıyordu.

“JULIE!” diye bağırdım.

Aaron bana bir adım yaklaştığında elini sakın olmam için yavaşça kaldırdı. “Hey, babana Lily’yi rahat bırakacağımı söyledim, tamam mı? Bir anlaşma yaptık. Buna uydum. Etkinlikten beri ona hiç bulaşmadım.”

“JULIE!”

Üst kattan bir kapı sesi geldi.

Aaron aceleyle konuşmaya başladı. “O gece *kızgındım*. Bir işe başvurmuştum ve başvurumu reddettiler. Senin yüzünden beni mülakata bile çağırmadılar.”

“Beni mi suçlayacaksın?” Ters ters ona baktım. Suçlamalıydı. Babamın da yardımıyla onun hayalindeki üniversiteyi aramıştım ve dekanın Wells’i ikinci kez gözden geçirmesi gerekmişti. Aaron bunun ardından cepte olduğunu düşündüğü okulun bile bekleme listesine alınmadığı için sıradan bir okula gitmek zorunda kalmıştı. Onun tüm geleceğini değiştirmiştik.

“*Ivy League** mezunlarıyla yarışamam bile. Babamla çalışmak zorundayım.”

İkinci katta birkaç adım sesi duyduk.

“Bunu yapma,” dedi Aaron alayla ancak daha çok yalvarıyor gibiydi. “Lily’yi sadece birazcık korkuttum. Onu hiçbir şey yapmaya falan zorlamayacaktım. Yemin ederim.” Tanrı’ya şükür ki Lily, onunla seks yapmamıştı. Onun eskiden takıldığı erkeklerden biriyle karşılaşılsaydım buna ne tepki verirdim bilmiyordum.

“Hep böyle yapıyorsun, değil mi?” dedim. “Onu korkutuyorsun. Kendine bir üyelik kartı çıkart, Aaron. Dehşete düşmek üzeresin.”

Tam da o anda aynı kumral saçlara sahip kız, balkonun tırabzanlarından uzanarak aşağı baktı. “Loren Hale.”

“Julie, odana dön,” dedi Aaron. Sesindeki korku artıyordu.

“Neyim ben dört yaşında falan mı?” diye cevap verdi kız. Koyu renk bir rujla bolca *eyeliner* sürmüştü. Aaron’ın çift yumurta ikiziydi ve bu kızla on altı yaşındayken bir ya da iki kez yatmıştım. Lily’yle aramdaki fark ise benim gerçekten Julie’yle (iki hafta boyunca) çıkmış olmamdı ve o sıralar en yakın arkadaşım la sahte bir ilişkide değildim.

Lily ise bu sırada erkeklerle yalnızca bir kez yatıp yoluna devam ediyordu.

Uzun, çok uzun bir mücadelenin sonunda onun tek istisnası olabilmişim.

“Selam Julie,” dedim. “Bir dakika gelebilir misin?”

“Ne oluyor?” Aaron’la bana bakarken ikizinin gergin duruşunu süzdü. “Aaron, Lo’yla birlikte olmamızın üzerinden yıllar geçti. Cidden aş bunu artık.” Ancak yanılıyordu. Aramızdaki tartışma, onunla çıktığım için başlamamıştı. O sadece silahıma doldurduğum bir kurşundan ibaretti. Aaron’ın canını yakmak için kullan-

* Akademik ve sosyal alandaki prestijleriyle tanınan, üniversite ve fakültelerden oluşan bir grup. (ç.n)

dığım türden hem de. Düşmanın kız kardeşiyle yatmak kitaptaki en basit numaraydı. Babamın yapacağı türden bir şeydi. Yaptığıma nefret ettiğim türden bir şey. Bu anıyı midem kaldırmıyordu bile.

Julie'nin de ikizi ve benim kadar acınası olmasına şükreliyordum. Benim onu kullandığım gibi o da beni kullanmıştı. Eski sevgilisine dönmek istiyordu ama çocuk bu durumu onun beklediği kadar takmamıştı.

“Julie,” dedim. “Buraya gel. Hemen.” Dalga geçmiyordum. *Aslında geçiyor sayılırdım.* Fakat Aaron'ın suratını görmeniz gerekiyordu. Altına sıçacakmış gibi duruyordu. Ne yaptığıma dair hiçbir fikri yoktu. Kahretsin, benim de ne planladığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece tıpkı Lily'nin benim zayıf noktam olması gibi, Aaron'ın zayıf noktasının da ailesi olduğunu biliyordum.

Julie yalınayak merdivenlerden aşağıya indi. Meraklı bakışları Ryke'da geziniyordu. “Ateşlisin.”

“Julie,” diye söylendi Aaron utanarak.

“Telefonuna bakabilir miyim?” diye sordum Aaron'a. Artık Julie burada olduğuna göre telefonu vermek konusunda daha istekli olacaktı. İkizi hem bir dikkat dağınıklığı hem de uyarıydı.

Kaşlarını çattı. “Neden?”

“Sadece ver.”

Julie sanki bundan sıkılıyormuş gibi derin bir nefes aldı. “Telefonu versene, Aaron.”

Aaron telefonunu cebinden çıkarıp bana uzattı. Önceki mesajlarını karıştırmaya başlayarak kendi numaramın bir yerlerden çıkmasını bekliyordum. Ama mesajlar kısmı bomboştu.

“Neden bütün mesajlarını sildin?”

“Hep silerim,” dedi Aaron. “Annem telefonumu karıştırmayı sever.”

“Yirmi iki yaşındasın.” Arkadaşının evinde kalmak için izin alması gereken bir ergen değildi. Yetişkindi.

“Yani? Bu onun meraklı olduğu gerçeğini değiştirmiyor.”

Ona hâlâ inanmıyordum. İnanamazdım.

Julie, “Senin adın ne?” diye sordu Ryke’a. Sanki ağabeyimin onun karşısında dizlerinin üstüne çökmesini bekliyormuş gibi dudaklarını ısırdı.

Ağabeyim onu, “Ryke,” diye cevapladı.

“Ryke, Loren’ı nereden tanıyorsun?”

“O benim kardeşim.”

Julie kaşlarını kaldırdı. “Vay be, onun bir ağabeyi olduğunu bilmiyordum.”

“Ben de öyle,” dedim Aaron’a telefonu geri verirken. “Sahte bir telefon mu kullandın? Tek kullanımlık olanlardan falan?”

“Neyden bahsediyorsun sen?” Aaron’ın gözleri irileşmişti. “Sana ya da Lily’ye hiçbir bok yapmadım. Dedim ya baban-”

“Sana inanmıyorum,” dedim. Neye inanmam gerektiğinden gerçekten de emin değildim. Yalan söylüyor olabilirdi. Tanıdığım herkesin içinde, Lily’yi tehdit etmesi en muhtemel kişi oydu. Eğer her şeye tam burada bir son verebilseydim, bunu hemen yapardım.

“Aklını kaçırmışsın lan sen!” diyerek bağırdı Aaron.

Ryke beni korumak için bir adım yaklaştı. “Bunu baloda bir kızı iki saat boyunca kovalayıp korkunç şeyler söyleyerek tehdit eden çocuk diyor.”

“Vay be,” dedi Julie. “Öfkeliyken çok seksi oluyorsun.”

“Julie!” diye bağırdı Aaron. “Git buradan, hemen. Defol git.”

Julie gözlerini devirerek sanki Aaron keyfini kaçırmış gibi ayaklarını yere vurdu. Bana başıyla selam vererek, “Seni tekrar görmek güzel, Loren. İkizim ilişkimizi atlatamadığı için üzgünüm,” dedi.

“Evet, boş vermekle ilgili bir sorunu var.” Aaron’ın yerinde olsaydım ben de öfkeli olurdum, bu yüzden onu suçlamıyordum. Sadece onu bu noktaya, ben rehabilitasyundayken Lily’ye saldırarak noktaya getirdiğim için kendime öfkeliydim. Ne kadar da aptal ve kahrolası bir çocuktum. Bazen hâlâ öyle hissediyordum.

Şu anda belki bu konuya yanlış yaklaşıyor olabilirdim ama bil-

diğim tek şey buydu ve işe yarıyordu. Kelimelerimi kullanıyordum. Beni tehdit eden çocuğu tehdit ediyordum.

Julie mutfağa doğru ilerledi, görüş alanımızdaydı. Dolaptan bir tava almak için eğilirken daha çok kendini Ryke'a gösteriyor gibiydi. Kıçını gösterebildiğine emin olmak için arkasını döndü. Ancak Ryke bunu görmüyordu. Bakışları Aaron'dan ayrılmamıştı bile, yine de ben izliyordum. Aaron'ın patlayıp dizlerinin üstüne çökmesine ve bana istediğimi vermesine saniyeler vardı. Bu tamamen benim yüzümden değildi. Sanırım babamın önceki tehditleri çoktan işe yaramıştı.

"Kullan at telefonun nerede?" diye sordum tekrar.

Ryke elini koluma uzattı. "Onun yaptığını sanmıyorum," diye fısıldadı.

Buna inanmak istemiyordum. Çünkü inanırsam tam bir budala olurum.

Başka kimin yapabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Aaron kendini korumak için ellerini kaldırdı. "Ne olduğunu bilmiyorum ama senden nefret eden tek kişi ben değilim, Loren. Yani burada her ne dönüyorsa, belki bunca yıldır kızdırdığın başka birini düşünmelisin. Üniversitenin senin için o kadar da keyifli geçtiğini sanmıyorum."

Evet... Batırmış olabilirdim.

Kendi kendime başımı salladım. Yine de eğer mesajları gönderen kişi oysa, onu tekrar bir şey yapmayacağının garantisi yokken burada öylece yalnız bırakamazdım. Son sözü söylemem gerekiyordu. Bu yüzden ona doğru eğildim. "Eğer sevgilimi tekrar korkutursan babanla çalışmaktan daha kötü şeyler için endişelenmen gerekir." Bakışlarım tekrar Julie'ye kaydı. "Bir de kardeşinin makyaj malzemelerini yemeye başlasan iyi edersin. İçin çok çirkin."

Aaron bana basit bir şekilde "*senin gibi*" diyebilirdi ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Tüm evi nefret ve korku karışımı hislerle sarılmışken olduğu yerde kaskatı kesilmişti.

Tekrar harekete geçmesini beklemedim.

Oradan ayrıldım.

“İkiziyle yattığından bahsetmemiştin,” dedi Ryke arabaya doğru ilerlerken.

“Fark eder mi?”

Doğruca karşıya bakan gözleri kararmış bir haldeydi.

“Seni kesiyordu, Ryke,” dedim. “Pantolonunu indirip sikine tırmanmasına iki saniye kalmıştı.”

“Lily gibi mi?” dedi tersçe.

“*Siktir. Git.*” Arabanın kapısını açtım. Aynı şey değildi. Lily, benim en yakın arkadaşımdı. Ben onun zaferlerinden biri değildim. Eğer öyle olsaydı benimle ilişkisini hâlâ sürdürüyor olmazdı. Onu bu kadar uzun süre boyunca memnun edebiliyor olmazdım.

“Üzgünüm,” dedi ama aslında özür dilemiyormuş gibiydi. Sert ses tonu hiç yumuşamamıştı. “Sadece başka bir kızın daha senin kan davaların yüzünden çapraz ateşte kalmasını istemiyorum.”

“Kızı incitmeyecektim ki. Sadece Aaron’ın öyle düşünmesi gerekiyordu.”

Ryke uzunca bir süre bana baktı. “Bunu sana babamız mı öğretti?”

“Evet,” dedim. “Aynı zamanda bana arabaya atlayıp basıp gitmeyi de öğretti.”

Ryke başını salladı. “İçki içmediğin zamanlarda da şerefsizin teki olduğunu görmek hoşuma gitti.”

“Genetik sanırım.”

Ryke buna karşı gülümsediğinde birlikte *Infinity*’sine bindik. Kendimi daha iyi hissetmiyordum. Çünkü kızdırdığım bazı insanları hiç hatırlamıyordum bile.

Birçoğunu viski ve burbonla birlikte gömmüştüm.

Zihnimden sonsuza kadar silinmişlerdi.

LILY CALLOWAY

“Bu bir sorgu mu yoksa buluşma mı?” diye sordu Ryke kaba bir şekilde. Lacivert *Queen Anne** koltuğumuzda yüzünü asmış otururken üstündeki Penn** tişörtünde ter lekeleri vardı.

Sırrımı yayma ihtimali olan sadece üç kişi olduğunun farkındaydım. Şüpheli listemin en üst sırasındaki kişiye henüz çözülmemiştir. Bu da hiç şüphesiz Ryke Meadows’dur.

Karşımda sert yüz hatları, her zamanki ukala bakışları ve kendinden emin tavrıyla oturuyordu. Lo’nun hayatının bir parçası olmayı başarmıştı. Grubumuza gizlice dahil olmuştu ve çıkmak için hiçbir eylemde bulunmamıştı. Ya kardeşini çok fazla umursuyordu

* Ayakları dıştan içe doğru kıvrılan tek kişilik bir koltuk modeli. (ç.n.)

** Pensilvanya Üniversitesi’nin kısaltması. (ç.n.)

ve her şeye katlanmayı tercih ediyordu ya da tüm dünyamı altüst edecek daha büyük bir planı vardı.

Sırf bu yüzden Ryke'ı soru yağmuruna tuttuğum doğrudu. Yüzüne parlak bir ışık tutup işleri ciddileştirmeme ramak kalmıştı. Yine de kafayı yemek için haklı sebeplerim vardı, hayatımın paramparça olması an meselesiydi.

Lo, Ryke'a bir şişe su uzattı.

İrileşen bakışlarımı Lo'ya çevirdim. Cevap alana kadar ona yiyecek içecek vermemeliydi. Bu bizim tek pazarlık aracımız olabilirdi.

“Su içebileceğini kim söyledi?” diye sordum.

İkisinin de kaşları sanki beyin hücrelerimin yandığını düşünüyorlarmış gibi çatıldı. Tamam, mantıksız davranıyordum. Yeni bir şey değildi ki.

Ryke bir elini kaldırdı. “Üzgünüm ama burada güvenliğim için endişelenen başka biri var mı?”

Lo kardeşini görmezden gelerek ellerimden tuttu ve beni koltuğa çekti. Bacaklarım onunkilere değiyordu ancak yakınlığı beni sakinleştirmiyordu. Mesajları okuduğum andan beri hissettiğim telaş, sakin kalma ve mantıklı olma yetimi elimden almıştı.

Böyle davranmak istemiyordum ama yüksek stresli durumlara karşı koymak için sahip olduğum diğer seçenek birilerine sürtünerek doruğa ulaşmamdan geçiyordu ve buna iznim *yoktu*.

Rose'un topuklu ayakkabılarının koridorda yankılandığını duyabiliyordum. “Connor her an burada olabilir.” Bizim oturduğumuz koltuğun yanındaki soluk sarı renkli iki kişilik koltuğa oturdu ve bir ayağını diğerinin üzerine attı. Siyah pileli eteği ve yüksek yakalı ipek bluzuyla bu odadaki herkesten daha klas görünüyordu.

“Harika, yani bu sorguya bir başkasıyla devam edebileceksin,” dedi Ryke. Küçük bir alayla beni süzüyordu. Tabii Ryke Meadows tarafından bakacak olursak, bu bakışların içinde muhtemelen birazcık da olsa sevgi kırıntısı vardı. En azından Lo rehabilitasyon-

dayken azıcık ilerleme kaydettiğimizi düşünüyordum. Bu üç ayı zor geçirmiştik ama Lo her zaman ortak noktamız olmuştu.

Ancak Lo'nun ve dolayısıyla da benim hayatımı mahvetmek gibi gizli bir planı varsa onu asla affetmezdim.

Lo bir elini salladığım bacağıma uzatarak beni sakinleştirmeye çalıştı. "Ben halledeceğim, Lil," dedi yavaşça.

Ryke ona karanlık, kaçamak bir bakış attı. Bunu daha önce görmüştüm. Biriyle bir sırrınız olduğunda attığınız türden bir bakıştı.

Nefesim kesildi. "Bensiz bir şey mi yaptın?"

Lo başını iki yana salladı. "Hayır." Gözlerime bakmıyordu.

Göğsüne vurdum. "Sen yalancının tekisin, sözde birbirimize dürüst olacaktık."

"Tamam," dedi kelimeyi uzatarak. "Eğer bu kişi bize mesaj atmaya devam ederse *Aaron Wells*'i şüpheli listemizden çıkarma ya da çıkarmama ihtimalimiz var."

"Çıkarma ya da çıkarmama mı?" dedi Rose. "Kulağa hiçbir gelişme yokmuş gibi geliyor."

"Yapmak istediğim şeyi yaptım. Geri almayacağım." Sesi sertti.

Duyduğum tek şey Aaron Wells'di, buz kestim. "Ne yaptın sen?" Aaron tekrar görmek isteyeceğim türden biri değildi.

Rose kısık sesle *ters* bir şeyler mırıldandı.

"Onunla sadece konuştum," dedi Lo.

Onay almak için Ryke'a baktım. Belli ki o da bu olayın bir parçasıydı ve bu beni daha çok geriyordu.

"Evet, sadece konuştuk," dedi Ryke. "Aaron'ın tüm mesajları silinmişti, şüpheli durum."

Lo buna katılarak başını salladı, ardından uzanarak yanağımı öptü. "Tamam mı?" diye fısıldadı bana.

Doğru kelimenin bu olduğunu sanmıyordum. Dalgın bakışlarımı halıdan ayırmadım.

"Peki ya Ryke?" diye sordu Rose. Gergin parmaklarının arasında küçük bir çay fincanı tutuyordu. Bana da bir fincan ikram etmiş-

ti ama reddetmiştim. Vücudumun bugün bir şey kaldırabileceğini sanmıyordum. Çoktan korkuyla dolmuş bir haldeydim.

Ryke inledi. “*Tekrar* olmaz.”

“Lily’nin seks bağımlılığını biliyorsun. Birine söylemiş olabilirsin.”

Ryke ters ters baktı. “Sen de öyle.”

“Kendine gel. O benim *kardeşim*. Onu sırtından vurmam.”

Ryke, “Benim de kardeşimin sevgilisi,” dedi sertçe. “Neden dikkatini bu durumu sikik bir ücret karşılığı yayabilecek diğer kişiye vermiyorsun?”

“Sakin.” Rose uyarırcasına işaretparmağını ona doğru salladı.

“Neden? Connor da benimle aynı zamanda onların hayatlarına dahil oldu. Tam olarak aynı anda onun seks bağımlılığını öğrendik ve o bu durumda benden daha kazançlı çıkar. Kaybedecek daha az şeyi var.”

“Beni kaybeder,” diye cevap verdi Rose.

Connor’ın bana bu şekilde ihanet edeceğine inanmak istemiyordum. Bunu bir saniyeden daha uzun süre düşünmek bile keyfimi kaçırıyordu. O çok nazik biriydi, yani kendi çapında. Ama Ryke...

Lo, uzunca bir süre ağabeyini inceledi. “Belki de Rose haklıdır.”

“Ne?” Ryke öne eğildi. “Ciddi olamazsın.”

“Üvey kardeşim olabilirsin ama aynı zamanda yalancısın da. Bunu tanıştığımız an kabul ettik.”

“Ah, hadi ama.”

“Birkaç ay öncesine dönelim. Hayatıma girip bana milyar dolarlık şirketlerin vârisleriyle ilgili sahte bir proje yapacağını söyledin-”

“Bu yalanı Lily uydurdu,” diyerek araya girdi Ryke.

Şaşkınlıkla iç çektim. Suçu üzerime atıyordu! Bu konudaki hatamı Lo’ya zaten itiraf ettiğim için artık sadece küçük bir utanç hissediyordum.

Lo gözlerini devirdi. “Her neyse, tüm bu zaman boyunca kar-

deşin olduğumu biliyordun ama yine de bunu *hiçbirimize* söylemedin.”

“Benimle dalga geçiyor olmalısınız,” dedi Ryke. Lo rehabilitasyondayken bu tartışmayı birkaç kez yapmış olmalılardı. Benim onu ziyaret etmeye iznim olmasa da bazı garip kurallar sayesinde Ryke ziyaret edebiliyordu. Lo’dan uzak olduğum dönemde aralarındaki ilişkinin nasıl geliştiğine emin olamıyordum ama belli ki hâlâ devam eden bir sorun vardı.

Lo delirmiş gibi güldü. “Ben *piçim*. Doğduğum anda, senin anne ve babanın evliliğini bitirdim. Benden nefret etmelisin. Ben olsam nefret ederdim.” Kesik bir nefes aldı. “Sonra da beni mahvetmek için incelikli bir plan hazırlardım. Parça parça. Lily’yle başlayarak. Bu durumda, sana sonuna kadar güvenmekte zorlanıyor olmama gücenemezsin.”

Onun bu söylediklerine karşın Ryke’in öfkeli mi yoksa üzgün mü olduğunu anlayamıyordum ama bu, aptalca bir suçlamanın ötesine gitmeye başlamıştı. Lo’nun kelimelerinden incinmişlik akıyordu.

“Ciddi misin? Sen rehabilitasyondayken yaptığım her şeye rağmen mi?” diye sordu Ryke.

“Sikini sevgilimden uzak tutmaktan bahsediyorsun sanırım. Evet, teşekkürler.”

Gözlerimi kıstım. Eğer Lo’nun eli sıkıca kalçama sarılmış olmasaydı ondan uzaklaşabilirdim. Bir sorun vardı. Hissedebiliyordum. Stresle farklı şekillerde başa çıkıyorduk. Ben seks yapıyordum, o içiyordu. Şimdi ikimiz de bunları yapamadığınıza göre, sağlıklı bir tavırla birlikte bu stresle başa çıkmayı öğrenmeye çalışıyorduk. *Çalışmak* buradaki anahtar kelimeydi.

“Konunun bu olmadığını biliyorsun,” diye karşı çıktı Ryke.

“Elbette.”

Bu tek kelime, Ryke’in son yirmi dakikada olduğundan çok daha fazla öfkelenmesine sebep olmuştu. Sanırım hepsi *bu* kadar-

dı. Ryke pes edip buradan gidecekti. Lo yanımda gergin bir şekilde dururken muhtemelen aynı şeyi düşünüyordu. İnsanları uzaklaştırıyorduk. Bu iyi olduğumuz bir şeydi.

“Eğer seni incitmek için incelikli bir plan hazırlayacak olsaydım çoktan Lily’yi becerirdim. Seninle vakit geçirmeyi de hiç umursamazdım.”

Ryke’a güvenmek istiyordum. En çok da sevgilimi hayatında destekleyecek tek aile üyesi o olduğu için bunu yapmak istiyordum ama tıpkı Lo’nun söylediği gibi, Ryke iyi bir yalancıydı. Beni bile kandırmıştı.

Lo’nun yüzüne acı bir gülümseme yayıldı. Normalde bu gülümsemenin yanına bir burbon eşlik ederdi. Düşüncelerinin ne yöne evrildiğini anlayamıyordum.

Ben onun kulağına eğilip ne düşündüğünü sormadan ön kapı açıldı ve sessizlik, tıpkı bir ağırlık gibi üstümüze çöktü. Connor’ın makosen ayakkabılarının ahşap zemine vururken çıkardığı ses etraftaki gerginliği arttırıyordu.

Antreden içeri geldiği sırada kalın kahverengi saçları mükemmel şekilde taranmış haldeydi. Sanki her an bir kongrede konuşma yapabilirmiş gibi görünüyordu. Yürürken telefonunu siyah kumaş pantolonunun cebine attı. Beyaz gömleğini beline sokmuştu. Bize doğru yaklaşırken *Queen Anne* koltuğundaki Ryke’ın gergin duruşunu, Lo’nun da oturduğu koltuğun kolunu ölümcül bir şekilde kavramasını inceledi.

“Bir şey kaçırdım,” dedi Connor. “İyi miydi?” Rose’a baktı.

“İlkel insanların anlaşılmaz mırıltılarını keyifli buluyorsan evet.” Ablamın ses tonu buz gibiydi.

“Bu güzeldi, Rose,” dedi Lo düz bir sesle.

Fakat Connor daha fazla gülmemek için dudaklarını ovuşturuyordu. O ablama doğru gülümsediğinde hızlıca dikleşerek öne eğildim, birbirine dokunmak üzere olan iki yıldız gibi öpüşeceklerdi. Buna şahit olmak istemiyordum.

Connor, Rose'un yanına oturup kolunu onun arkasındaki yastığa doğru uzatırken Lo kalçamı çimdikledi.

"Sen benim sevgilimsin," diye fısıldadı kulağıma boğuk bir sesle. Olaylarda onun tarafını tutmamı istiyordu. Ama ben zekâ gerektiren durumlarda akıllıca bir karar verir ve ablamı seçerdim. Ya da Connor'ı. Lo'nun buradaki yenilgisi kaçınılmazdı.

"Sen benim sevgilimsin," dedim. Bana yaklaştığında kalbim hızla atmaya başladı. Dudakları *tam olarak* oradaydı. *Beni öp. Beni öp. Beni öp.*

Geri çekildi.

Lanet olsun. Keşke Profesör Xavier*'in gücü bende olsaydı ama öyle olsa bile Lo'yu beni öpmesi için zorlamak istemezdim. Bunu benim kadar onun da *istemesini* tercih ederdim.

Connor eliyle Ryke ve Lo'yu işaret etti. "Burada bir gerginlik hissediyorum."

"Lo, Lily'yi sikmediğim için bana teşekkür ediyordu," dedi Ryke.

"Aynen öyle," diye cevap verdi Lo. Ses tonu onunki kadar duygusuzdu.

Connor gözünü bile kırpmadı. "Bir ağabey kardeş olayı olmalı." Sıradan bir şekilde Rose'a dönerek kulağına bir şey fısıldadı ve yanağına küçük bir öpücük kondurdu. Şu an bir öpücüğü kıskandığıma inanamıyordum. Ancak gerçekten kıskanıyordum. O öpücüğü istiyordum. *Connor'dan değil!* İsteklerim konusunda açık olmalıydım. Lo'dan istiyordum. *Onun* öpücüğünü istiyordum. Bunu düşünürken yanaklarım yanlışlıkla kızarmaya başlamıştı. *Olamaz.*

"İyi misin?" diye fısıldadı Lo.

Başımı sallayarak biraz kıpırdandım ve yanağımı koluna yasladım. Onun kollarında güvendeydim. Kaslı bedeni aşırı zayıf bedenimi örtüyordu. Ben de daha sağlıklı olmaya çalışıyordum elbette, bir deri bir kemik halim pek iyi görünmüyordu.

* X-Men evreninden bir karakter. (ç.n.)

Rose bir elini Connor'ın göğsüne uzatarak onun kendisine yaklaşmasına engel oldu. "Ağabey kardeş olayı mı? Burada olanlar normal *kardeşlerin* arasında olmaz. Greg Brady*'nin, kardeşi Peter'a sırf Marsha'yla sevişmediği için teşekkür ettiğini görmezsiniz."

"Hayır çünkü bu ensest ilişki olurdu," dedi Connor.

Ablam ona bir bakış attı. "*Ensest* olmazdı çünkü Marsha üvey kardeşti."

"Doğru." Connor'ın bakışları önce ablamın dudaklarına sonra da keskin bakışlarına yöneldi. "Ayrıca 'normal' kelimesini kullanmana şaşırdım. Geçen hafta bunun keyfi ve gerçek bir değere sahip olamayacak kadar öznel olduğu konusunda hemfikir olduğumuzu sanmıştım."

Ablam bana dönüp *Neden onunla birlikteyim?* diyen bir bakış attı.

Gülümsedim ama ona aklımdakini söylemedim. *Çünkü iki inek yıldız olarak aynı yörüngedesiniz ve öpüşmelisiniz.* Fakat bu sözler benim dışındaki hiç kimseye bir anlam ifade etmezdi.

Rose ve Connor birlikte garip üç ay geçirmişlerdi. Sürekli bunun gibi entelektüel tartışmalar yaparak ayrılıyor ve bir hafta sonra tekrar barışıyorlardı. İlişkileri benim anlayabileceğimin üstündeydi. Belki daha yüksek bir IQ'ya falan sahip olmam gerekiyordu; ama ben tıpkı Lo'yla Japon çizgi filmlerini izlemeyi sevdiğimiz gibi onları izlemeyi seviyordum. Çünkü ne söylediklerini anlamamak da her hafta yeni bir bölüm izlemek güzeldi.

Rose manikürlü parmağını onun göğsüne uzattı. "Sırf gerçek bir değere sahip olmadığını düşündüğün için bir kelimeyi komple ortadan kaldıramazsın, Richard." Ah, onun ilk adını kullanıyordu. "Resmen Foucault'nun tüm sosyolojik çalışmalarının değersiz olduğunu söylüyorsun."

* *The Brady Bunch* isimli bir durum komedisindeki karakterlere gönderme yapıyor. (ç.n.)

Onları dinlemeye çalışırken başım ağrıyordu ama garip bir şekilde etkileri altına girmiştim.

Lo, “Hey,” diyerek araya girip ellerini çırttı. Rose ve Connor sanki bir anda odanın içinde ortaya çıkmışız gibi dönüp bize baktılar. “Normal insanları ve Faulkner’ı sonra tartışabilirsiniz.”

“Foucault,” diyerek Rose onu düzeltti.

“Ne?”

“*Foucault*. Faulkner değil.”

“Neyse ne işte. İkisi de ‘F’ harfiyle başlıyor,” dedi Lo ters bir şekilde. “Benim favorim olan ‘S’ harfiyle ne başlıyor biliyor musunuz?”

“Siktir git,” diye cevap verdi Connor. Bunu çok sıradan bir şekilde söylemişti, sanki *Academic Bowl*’da bir soru cevaplıyordu. Sırıtmaktan kendimi alamadım.

Lo beni gülümserken yakalayınca bana doğru bir bakış attı. Dudaqlarımı birbirine bastırarak gülümsememi saklamaya çalışsam da bunu yapmak çok zordu ve muhtemelen aptal gibi görünüyordum. Dudağının kenarı yukarıya doğru kıvrıldı. Üç ay sonra ilk kez bu tepkileri görebildiğim için kalbim pır pır ediyordu.

Lo bana yaklaşarak burnuma küçük bir öpücük kondurdu. Bunu yapması için aklımdan sürekli *beni öp* diye geçirmeme gerek kalmamıştı. Altdudağımı ısırdım, aklımdaki tehlikeli düşünceler başımı döndürmeye başlıyordu. Lo’yu yatak odasına sürükleyip onu yatağa itmek ve üstüne oturup tüm parmaklarımı karın kaslarındaki o çıkıntıda gezdirmek gibi. Bir an sonra, Lo’nun yüzündeki hafif gülümseme iyice yayılarak bedenimi yakan bir sırtışı dönüşecekti.

Ezikçe birkaç bahane üreterek buradan ayrılabilirdim ama daha odama doğru bir adım dahi atmamış olmama rağmen boğazım sıkışmış ve suçluluk duygusu içime yayılmaya başlamıştı. Böyle şeyleri düşünmek başarısız oluyormuşum gibi hissetmeme sebep oluyordu. *Neden?*

Connor, “İyi görünüyorsun bu arada,” dedi Lo’ya.

“Teşekkürler.”

Onların, Lo rehabilitasyondan çıktığından beri birbirlerini görmediklerini unutmuştum. Gözlerimi kısarak Connor’a baktım ve onu şüpheli listeme ekledim. Belki de Ryke haklıydı. Connor seks bağımlılığını birileriyle paylaşmak karşılığında, işletme mastırı yapmak için Penn’deki en prestijli lisansüstü eğitimini alabileceği Wharton’a girebilirdi.

Connor bana baktığında sanki izinsizce onu suçladığımı biliyormuş gibi tek kaşını kaldırdı.

Beni hemen anlıyordu.

Yanaklarım kızarıırken hızla düşüncesizce yaptığım yargıları silmeye çalıştım. Connor’ın beni satması mümkün değildi. Dolap çevirmeyi çok basit bir şey olarak görüyordu ve ailemizin sosyal çevresinin %99’undan daha fazla ahlaki değere sahipti. Bu yüzden geriye Ryke kalıyordu. Bir de Rose. Ancak Rose, beni yamyam medyanın önüne atmaktansa kendine ait Calloway Modaevi’ni yakmayı tercih ederdi. Üstelik şirketini, bir annenin bebeğini sevdiği gibi seviyordu.

Lo, Connor’ı o kadar çabuk serbest bırakmayacakmış gibi görünüyordu. “Kimseye söyledin mi?” diye sordu.

“Hiç kimseye söylemedim,” dedi Connor sakince.

Lo ensesini kaşıdı. “Lily’nin sırrını kimse bilmeden *yıllar* geçti. Sonra size söyledi ve sadece birkaç ay sonra da bununla tehdit ediyor. Üniversiteyi bırakmış olabilirim ama bu sikik parçaları bir araya getirebiliyorum.”

Connor onu bir kez süzdü. “Üniversiteden atıldın. Yine de bunun sorumluluğunu aldığını duymak güzel.”

Nedense bu hakaret kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. Doğruyd.

Penn, Lo derslere girmeyi bıraktığında onu okuldan atmıştı. O

da başka bir üniversiteye girebileceği halde rehabilitasyona gidip ayık kalmak için çalışmaya karar vermişti.

Lo derin bir nefes aldı. Bütün bunlardan bıkmıştı, sadece cevap istiyordu. Bence hepimiz bunu istiyorduk.

“Bir noktayı atlıyorsun,” dedi Connor.

Lo gerildi, içimde küçük bir umut yeşermişti. Eğer bu gizemi çözebilecek biri varsa o da Connor Cobalt’tı. Büyük ihtimalle de Rose.

“Lily, uzmanlık alanı bu bağımlılık olan bir seks terapistiyle görüşmeye başladı.”

“Biri onu ofise girerken mi gördü diyorsun?” diye sordu Lo.

“Bu muhtemel. Neden numarasının izini sürmüyorsunuz?”

“Bilinmeyen numara.”

“Yani?”

“Üzgünüm. Birilerinin numarasının izini sürmek pek de benim repertuvarımda olan bir şey değil. Lily, senin?” Bana baktığında başımı iki yana salladım. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Ah, hayır,” dedi Connor hızlıca. “Bu kadar zor bir şeyi yapamayacağınızı biliyorum. Belki yapabilen birini tanıyorsunuzdur diye düşündüm.”

Ryke araya girdi. “Gerçekten de az önce bir şeyi yapamadığını itiraf mı ettin Cobalt?” Her an *Queen Anne*’den kalkıp basını arayabilirmiş gibi duruyordu. Ah bir dakika, basın oydu zaten. Belki de yarın *The Philadelphia Chronicle*’a bununla ilgili başlığı “Connor Cobalt Her Şeyi Bilmiyor!” olan bir makale yazardı.

“Saçmalama,” dedi Connor ifadesiz bir yüzle. “Bunu nasıl yapacağımı biliyorum. Ama yapmayacağım. Yasadışı.”

Ryke gözlerini devirerek su şişesini sıkıca tuttu. Sanırım o makale yazılmayacaktı.

Rose çayından zarifçe bir yudum aldı. “Eğer birine, bunu senin adına yapması için para ödersen de yasadışı olur.”

“Akıllıysan yakalanmazsın.”

Connor'ın ahlaki değerleriyle ilgili söylediğim şey vardı ya? Onu çöpe atın gitsin. Hislerini o kadar güzel maskeliyordu ki kurnazlıklarını göremiyordum. Yine de Wharton'a girmek için Rose'u kaybetme riskini göze alacağını sanmıyordum. En azından onun bunu yapmamasını umuyordum.

“Lo’yla ben çoktan numarayı takip etmeyi düşündük,” dedim. “Tüm bağlantılarım ailemi tanıyor. Eğer bir özel dedektif tutarsam annemle babam bunun hakkında sorular sormaya başlayacaktır.” Asıl hedefimiz ise onları mümkün olduğunca karanlıkta tutmaktı. *Sonsuza kadar*. Bence bu gayet uygun bir süreydi.

Lo başını salladı. “Ayrıca güvenmediğimiz üçüncü şahısların da dahil olmasını istemiyoruz. Onların ihanetine uğramak istemiyorum.”

Bir örnek vermek için başımı kaldırdım. “Tıpkı ailesinin bodrum katında yaşayan bir *hacker* gibi.”

“Evet,” dedi Lo. “Bunun sonunun iyi olmayacağı belli.”

“Çağırabileceğim güvenilir bir özel dedektif var,” dedi Connor. “Sorun çıkarmaz.”

Rose çayından son bir yudum alırken gülümsedi.

“Sana öderim,” dedim Connor’a.

“İyilikleri tercih ederim.”

Tamam, bu kulağa cinsel geliyordu. Birine iyilik yapmayı düşününce aklıma sakso çekmek geliyordu.

Yüzüm hızlıca ısınırken bakışlarımı kaçırmaya çalıştım ama herkes zaten bana bakıyordu. Kaderime mahkûmdum.

“Lily!” Üç ayrı sesin birbirinden farklı üç tonda beni azarladığını duydum. Lo bir kolunu omzuma attığında ise onun kol kaslarına gizlenmemek için kendime engel oldum. Korkup sinmeyecektim.

Suçlarcasına Connor’ı işaret ettim. “O söyledi, ben değil!”

“Ben *cinsel* iyiliklerden bahsetmiyordum,” diye karşı çıktı Connor sakince.

Kendi göğsümü işaret ettim. “Burada bir seks bağımlısı var. Beynim otomatik ayarlı. Başka *tür* iyilikler aklıma gelmiyor.”

Seks bağımlısı demek kötü bir fikirdi. Ryke ağzını açtığında bunu söylediğime pişman oldum. “Seks bağımlısı olmaktan bahsetmişken...” Onu yumruklayabilirdim. “Lo döndüğüne göre senin tedavin nasıl gidiyor? İkinizin seks yapmaya izni var mı?”

“Bu karışık bir durum,” diye mırıldandım. “Bunu *seninle* tartışacağımı hiç sanmıyorum.”

“Biraz seks yapabiliyor,” diye açıkladı Lo. Olayları daha fazla karıştırmamaya çalışıyordu.

Bense az da olsa atomlarıma bölünmek istiyordum.

“*Biraz* seks ne demek oluyor?” diye sordu Ryke.

Tamam, atomlarıma tamamen bölünmek istiyordum.

“Bunun hakkında konuşamam,” dedi Lo kaçamak bir cevap vererek. Asıl söylemek istediği başka bir şeydi. *Lily’nin önünde konuşamam*. Çünkü “*biraz*” derken ne kastettiği hakkında benim de hiçbir fikrim yoktu. Beni çileden çıkartacaktı.

Aynı zamanda, Lo’nun özel hayatlarımızla ilgili hassas detayları bu kadar hızlı paylaşıyor olmasından hoşlanmıyordum. Ama sanırım açık olmak konusunda daha iyi olmaya çaba sarf ediyordu. Kendi bağımlılığındansa benimkine odaklanması daha kolay olmalıydı.

“Ona müsaade edersen ne olur?” diye sordu Rose. Çay bardağını sehpaıa bıraktı.

“Etmeyeceğim,” dedi Lo ters ters bakarak.

Keşke bağımlılığım la kendim başa çıkabilseydim ama terapistimin dediğine göre seks, alkolün aksine hayatın doğal bir parçası olduğu için bunu tamamen hayatımdan çıkaramazdım. Bir insan likörü tatmadan sonsuza kadar yaşayabilirdi ama neredeyse herkesin belli bir yaşa geldiğinde seks yapması gerekiyordu. Seks ise iki insanla birlikte gerçekleşiyordu.

Lo'nun dürtülerimi beslediği bir seks hayatına sahip olmak yerine, onunla sağlıklı bir cinsel hayat kurmayı öğrenmeliydim. Özsevgiye başvurmaktan çok kendime güvenmeyi denemeliydim.

İç çektim. Bu çok karışıktı. Çok zordu.

“Bu Lily’nin sana bir kadeh viski vermesiyle aynı şey değil Loren,” dedi Rose. “Hepimiz senin içtiğini fark edebiliriz ama hiçbirimiz senin onun bağımlılığına müsaade ettiğini anlayamayız.” Çünkü bu Lo’nun, onu nasıl ve ne zaman istersem becermeme izin vereceği anlamına geliyordu. Kafam o kadar güzel ve Loren Hale’le dolu olacaktı ki yatak odamdan çıkıp gerçek hayata karışmayı hiçbir zaman istemeyecektim.

Kulağa olması gerekenden daha iyi bir şeymiş gibi geliyordu.

“Yıllardır benim bir alkolik olduğumu bilmiyordunuz,” diye karşı çıktı Lo. “Bana inan, içkiye yeniden başlasam fark etmezsiniz. Aynı şey.”

“Ben fark ederim,” dedi Ryke.

“Ben de,” diye ekledi Connor. “Lily’nin sekse bağımlı olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama senin bir alkol sorunun olduğunu anlamam bir günümü almadı.”

Ryke sert çenesini kaşırken taş kesilmiş gibiydi. “Bağımlı olduğunu biliyordun ve onunla bira mı içtin? Ayrıca ona barda *Fat Tire** ismarladığını da gördüm.”

“Gerçek bir dost,” dedi Lo acı bir gülümsemeyle. Böyle şeyleri sırf insanları bozmak için söylediğine yemin edebilirdim.

Ryke ona yerinden kalkıp kafasının arkasına bir tane vurmak istiyormuş gibi baktı.

Rose sevgilisine doğru döndü. Ancak Connor, ablamın insanın içine işleyen bakışlarından hiç korkmamış gibiydi. “Biliyordun ve onunla *bira* mı içtin?”

“Onunla yeni tanışmıştım. Hayatında devrim yaratmayı planlamıyordum.”

* Bir bira markası. (ç.n.)

“Yani onu mutlu eden şeyi gördün ve arkadaşı olmak için memnuniyetle onu ayarttın.”

Lo araya girdi. “Bana eroin vermiş gibi davranıyorsunuz.”

“Vermiş gibi düşünebiliriz,” diye karşı çıktı Ryke.

Tamam, ne ara bu toplantı Connor’a karşı yapılan bir grup mücadelesine dönüşmüştü?

“Boş verin,” diye patladı Lo.

Connor sessiz kalsa da Rose onu kolaylıkla affedecekmiş gibi durmuyordu. Daha sonra bu konuyla ilgili felsefi bir konuşma yapacaklarına emindim.

Ne yazık ki tartışmamızın başlangıcını ablam hâlâ hatırlıyordu.

“Lo, senin bağımlılığın Lily’ninkiyle aynı değil,” dedi. “Sen burada yokken Lily’yi desteklemek kolaydı. Şimdi döndün ve onun iyileşme sürecine dahil olmaya izni olan tek kişi senmişsin gibi hissediyorum. Bu ne kadar sağlıklı? Rehabilitasyondan daha yeni çıktın.”

Bu konuşma yapılırken burada olmam gerekiyor muydu? Benim *hakkımda* konuşuyor olsalar bile bu konu beni aşırıyormuş gibi hissediyordum.

Lo’nun sesi belirgin bir şekilde yumuşadı, her zamanki gerginliğini bastırıyordu. “Ne yapmamı istediğini bilmiyorum. Ben onun sevgilisiyim. O bir seks bağımlısı. Tabii ki sağlıklı olması için hayatına en çok dahil olan ben olacağım. Ne dediğini anlıyorum. *Hepinizin* ne dediğini anlıyorum.” Ryke ve Connor’a doğru baktı. “Size, bana güvenmenizi söyleyemem, hayatımın ilk yirmi bir yılını boktan bir insan olarak geçirmişken olmaz. Ama bu durum oldukça garip, alışılmadık ve kesinlikle berbat. Ne yapacağımızı çözmemiz gerekiyor.”

Ellerime doğru baktım. Biraz rahatsız hissediyordum ancak arkamdan konuşmadıkları için de minnettardım.

Rose, “Tek istediğim,” diyerek söze girip konuşmaya devam etti. “Senin, hepimizi dışarıda bırakmaman. Eğer yanlış bir şey

yaptığını ya da başa çıkamadığını düşünürsen bunu görmezden gelme. Birine söylemen gerekiyor ve bu kişi ben olmak zorunda değilim. Ryke’la, Connor’la ya da terapistiyle düşüncelerini paylaşabilirsin, artık kiminle konuşurken daha rahat olacaksan. Ben sadece Lily’nin, sen bu konuda birilerine ulaşamadığın için acı çekmesini istemiyorum.”

Korkularını anlıyordum. İnsanlardan o kadar uzun süre boyunca izole olmuştuk ki herkesi dışlamak bizim için doğal bir tepkiye dönüşmüştü. Bunu hiç doğrudan düşünmemiştim.

“Söz veriyorum.”

Ablam, Lo’nun bu kadar kolay yumuşaması karşısında şaşırılmış gibiydi.

“İkimiz de aynı şeyi istiyoruz,” diye hatırlattı Lo.

İlk kez Lo ve Rose bir konuda anlaşıyormuş gibi görünüyordu. Bu da benim üzerimde korkunç bir baskı uyguluyordu. Onlar Lo’nun bana müsaade edeceğini düşünüyor olabilirlerdi ama ben, her şeyi kendi kendime mahvetmekten korkuyordum.

LILY CALLOWAY

Ryke ve Connor, mesaj atan kişinin izini sürmeye karar vermemizin ardından gitmişlerdi. Connor kendi özel dedektifini arayacaktı ve biz de Lo'nun düşmanlarının bir listesini çıkartacaktık. Yarın *People* dergisinin kapağında kendi yüzümü görmemeyi umuyordum.

Tuvaletin kapısını kapattığımda Lo çoktan yatağa girmişti. Lambadan bedenine yansıyan sıcak ışığın altında gazetedeki bulmacayı çözerken halinden memnun görünüyordu. Viski kadehi olmadan komodinin üstü boş duruyordu. İkimiz de hayatlarımızda muazzam bir değişiklik yapmıştık ama buna rağmen, Lo döndüğünden beri hiç geleceğimizi tartışmak gibi ciddi bir konuşmaya girmemiştik. Kendimizi tamamen mesajlara kaptırmış haldeydik.

Bakışları gazeteden ayrıldı ve odanın ortasında ne yapacağını bilmeden dikilen bana doğru döndü.

Seks yapmadan üç ay dayansam da o zamanlar Lo burada, yatağında değildi. Onun için buna eşdeğer olan şey muhtemelen bir *Jack Daniels* şişesiyle kucaklaşmak olurdu. Kendi ahlaksızlıklarına sarılmam da oldukça tehlikeliydi ancak kendimi sonsuza kadar bundan yoksun bırakamazdım. Bunu nasıl doğru şekilde ilerletebileceğimi bulmam gerekiyordu.

“Sorun ne?” diye sordu Lo, gazetesini kapatıp kalemini sayfaların üzerine tutturmuştu.

“Bu gece seks yapmayacağız değil mi?” diye sordum bugün üçüncü kez.

“Hayır, aşkım. Bu gece değil.”

Kelimeleri tekrar hazmetmeyi beklesem de canım o kadar yanıyordu ki göğsümün sıkıştığını hissediyordum. Bu bir reddetme olmasa da öyleymiş gibi hissediyordum. “Belki de koltukta uymalıyım,” dedim yavaşça. “Geri dönmene alışana kadar.” *İçimde olduğunu düşünmeye bir son verene kadar.*

“Seninle baş edebilirim, Lil. Yeminlerini bozmana izin veremeyeceğim.”

Yeminlerim. Bunlar terapistimin benim için hazırladığı kar listenin dışında kalan, kendime koyduğum dört kişisel kuraldan oluşuyordu.

Porno yok.

Mastürbasyon yok.

Seks yaparken daha az dürtüsel davran.

Ve Loren Hale’i asla ama asla aldatma.

Bu kadar basit dört madde için bile nasıl kontrolümün dışında kalıyorlarmış gibi hissedebilirdim ki? Özellikle de üçüncüsü konusunda. Bunu söylediğini duymaktan nefret ediyordum ama onun dudaklarıyla benim kulaklarım arasında ilerleyen yolda her şey yörüngesinden sapıyordu ve güvensizliklerim devreye giriyordu.

“Seni çok güzel ikna edebilirim,” diye mırıldandım.

Dudakları kıvrıldı. “Sanırım hayatta kalabilirim.”

“Sen bir erkeksin,” diye hatırlattım sanki bu *her şeyi* değiştirmiş gibi.

Genişçe sıırttı. “Bunun farkındayım.”

Gerginliğim artarken onun bu seksi gülümsemesinin bile tadını çıkaramıyordum. “Eğer koltukta olursam tahrik olmam. Ama... yatakta seninle olursam seks yapmak için şansımı zorlayacağımı biliyorum. Bunu yapmamam gerekse bile.”

“Lily-”

“Zayıf olup yalvarmak istemiyorum ama bu kaçınılmaz, öyle değil mi? Sen benim zayıf noktam gibisin.”

“Lil-”

“Ben sevgilisi sürekli *hayır* dese bile onun üzerine atlamaya çalışsan, acınası ve azgın bir kıyım.” İç çektim. “Aman tanrım. Tecavüzcü gibiyim. Her gece sana tecavüz etmeyi deneyeceğim.”

Lo yanaklarıma dokunduğunda hızlıca geri çekildim.

“Yavaş ol! Bunu da nereden çıkardın?” Kalbim o kadar sert atıyordu ki nabzımı kulaklarımda duyabiliyordum.

Lo yerinden kımıldamadı. Yüzümü kibarca tutarken bakışları tamamen endişe doluydu.

“Rehabilitasyonda bir süper gücün mü oldu?” diye sordum sessizce. Cevabı çoktan biliyordum. O kadar aklımı kaçırmıştım ki onun yataktan kalktığını fark etmemiştim bile.

“Evet,” diye fısıldadı. Bana çok yakındı. “Ama düşündüğün şey değil.” Kaçak bir gözyaşımı başparmağıyla sildi. “Sen hastasın.”

Gergince nefes aldım. Dudaklarından dökülen kelimeler doğru olsa da canımı yakıyordu. Ondan kaçmaya çalıştım ancak eli enseme doğru indi. Diğer eliyle beni omuzlarımdan tutuyor, olduğum yerde kalmamı sağlıyordu.

“Ben de hastayım,” dedi. “Ve zayıf olacağımız zamanlar olacak. Sahip olamayacağımız şeyler için yalvaracağımız zamanlar.”

Yine de bundan korkamazsın. Lil. Sırf bu yüzden hayatını koltukta uyuyarak geçiremezsin. Sonunda yeteri kadar güçlü olacağına inanman gerekiyor. Yarı yolda işleri batırsan bile...”

Bu sefer kelimelerinde canımı yakan bir şey yoktu. Onu anlıyordum. Aramızdaki mesafeyi kapatarak başımı göğsüne gömdüm.

Beni sıkıca tutarak başımın üstüne öpücükler kondurdu. “Sen tecavüzcü falan değilsin.” Gülümsediğini hissedebiliyordum. “Benim dürtülerini kontrol edemeyen sevgilimsin.”

“Bunu daha çok sevdim.” diye mırıldandım. Bir süre daha o şekilde durduk, bu sırada onun başımın arkasını okşayarak beni sakinleştirmesine müsaade ettim. Neden yatakta uyumak gibi çok küçük bir şey bile böylesine bir meydan okumaya dönüşüyordu ki?

Lo’nun sıcak bedeninden ayrılarak yatağın üstüne çıktım ve yumuşak örtülerin altına girdim.

Onun tarafıyla arama yastıklardan bir barikat kurarken beni izliyordu. Sonrasında bu barikadı yıkacağıma emindim. İşim bittiğinde başımı kaldırdım. “Gülümsemeyi bırak.” dedim.

“Sarılmak yok mu?”

“Bu gece yok.”

“Bu söz bana ait.”

O gazetesini komodinin çekmecesine yerleştirirken yerimde biraz doğruldum. “Rehabilitasyonda çok fazla şey öğrendin ha?” Bir yanım, bağımlılığı yenmekle ilgili olan bir sırtı kaçırtıyormuşum gibi hissediyordu. Ya Lo beni benden daha iyi tanıyordu ya da onun kendine güven seviyesi benimkini aşmıştı. Ama ben rehabilitasyona gidemezdim. Sırrımı aileme açmadan bunu yapmam mümkün değildi ve grup terapisi de benim için uygun bir yolmuş gibi hissetmiyordum.

Arık evdeydik ve Lo bir alkolikler toplantısına katılmamaya karar vermişti. Ryke bile ona gitmemesi gerektiğini söylemişti. Bunu yapmasımın nedenini anlayamıyordum. Lo iyileşme süreciyle ilgili benimle çok fazla şey paylaşırsa da New York’taki tera-

pistini düzenli olarak göreceğinden bahsetmişti. Bazı zamanlarda, onun Princeton'dan yalnızca bir saat uzaklıktaki bir rehabilitasyon merkezinde olduğunu düşündükçe kendimi çimdiklemek istiyordum. Bunu o rehabilitasyondayken bilmediğim için mutluydum. Muhtemelen her ne kadar bunu yapmamam gerekse de onunla buluşmanın bir yolunu bulurdum.

“Orada yeterince şey öğrendim,” dedi bir bacağına örtünün altına sokarken. “Bildiğim her şeyi sana da öğretmeyi planlıyorum.”

Gülümsedim, kulağa güzel geliyordu. Lo lambanın ipine uzandığı sırada ben de kendi tarafıma doğru yattım. Ardından karanlık tüm odayı örttü.

Gece saatlerinin canlandırıcı bir yanı vardı. Tıpkı yatmadan önce zihninizin bir anda canlanması gibi. Düşüncelerim bir anda akmaya başladı. Gelen tehditvari mesajları ve Princeton'daki derslerimi ucu ucuna geçtiğimi düşündükçe kaygılarım artıyordu. Lo döndüğü için onun sorunlarının da benim sorunum olduğundan bahsetmiyordum bile. Parasızdı, işsizdi ve üniversiteden ayrılmıştı. Babasıyla ilişkisi önceden de karmaşıktı ama artık bir ilişkileri olup olmadığını bile bilmiyordum.

Bir gecede çözemeyeceğim kadar çok sorunum vardı. Gözlerimi kapatarak uyumaya çalıştım ancak bir anda geri açıldılar. Harika, yatağa *girmeyi* başarmıştım ama uyuyamıyordum bile.

Kendi etrafımda dönerek yaptığım yastık barikatının en üstündekini çektim. Bu Lo'nun yüzünü görmeme yeterdi. Yavaşça bana döndüğünde gözlerim karanlığa alıştığı için onu oldukça net görebildim. “Uyuyakalmak için bir numara öğrendin mi?” diye fısıldadım.

“Hiçbir şey düşünme.”

“Bu imkânsız.”

“O zaman karıncalı bir televizyon hayal et.”

“*Halka* filmini hatırlamıyor musun? Eğer bunu hayal edersem bir kız hayali televizyondan çıkıp bilinçaltımı katleder.”

Onun buna gülmesini beklesem de sesi ciddiye. “Ben yokken nasıl uyuyordun?”

Sessizleştım. Durum geceye göre değışiyordu. Bazen ağlayarak uyuyakalıyordum, kalan zamanlarda da bayılana kadar mastürbas-yon yapıyordum. Özsevgi işinden vazgeçtiğimde ise düzgün bir şekilde uyumak saatlerimi alıyordu. En sonunda, fantazilerimin azıcık bir uyku için dikkatimi dağıtmasını kabullenmişim.

“Normalde,” diyerek söze başladığımda bu kelime bana Connor ve Rose’un tartışmasını hatırlattı. “Biraz vaktimi alı-yordu. Karıncalı televizyon numaranı deneyeceğim. Belki de o kadar korkunç değildir.”

Birbirimizden tekrar uzaklaştığımızda gözlerimi kapattım. Düşüncelerimi uzak tutacak kadar uzun süre boyunca o televizyonu hayal edemiyordum. Biraz özsevginin ardından ne kadar kolay uyuduğumu hatırlayıp duruyordum. Bu, dünyadaki en doğal uyku ilacıydı.

Ellerimi karnıma koyarak parmaklarımı şortumun köşesine dokunana kadar indirdim. İçimdeki dürtü beni yiyip bitirirken hisler karnımda kıvranıyor gibiydi. İyi olacağımı söyleyen o küçük sesi duyabiliyordum. Bunu bir kereliğine yapabilirdim ve Lo’nun ruhu bile duymazdı. Gizlice parmaklarımı külotuma uzatacaktım, ardından her şey bana daha iyi hissettirene kadar klitorisimi okşamaya başlayacaktım. Doruğa ulaşım ardından uyuyakalacaktım.

Bu adımları izlemem çok kolaydı. Parmaklarımı pamuklu şortumun içine, külotumun üzerine doğru uzattım. Tam o noktaya geldiğimde ise parmaklarımı aşağı yukarı oynattım ve devam etmek için cesaret toplamaya ya da... durmak için bir karar vermeye çalıştım. Bir şekilde arafta kalmışım, bir çatışma içindeydim.

Bu yanılttı. Yanlış olduğunu biliyordum.

“Lo,” dedim çok yavaşça. Belki uyuyakalmıştır diye düşünüyordum. Belki de bu kaderdi.

“Lil, bir şey mi söyledin?” diye fısıldadı.

Elimi çekmedim. Lanet olsun, gözümü bile kırpmadım. Kelimeler sanki bir bingo makinesindeymiş gibi kafamda dönüp duruyordu. bense o kelimeleri birleştirerek bir cümle kurmaya çalışıyordum.

Uzunca bir süre duraksamış olmalıydım çünkü Lo uzanıp ışıkları açtı ve gözlerim kapandı. Olduğum yerde donakalmıştım. Örtülerin altında neler olduğunu fark etmemesini umuyordum. Elimin şortumun içinde olduğunu göremezdi ne de olsa. O uyumaya geri döndüğünde, ben de kendime daha fazlasını yapmamak için engel olurdum.

Doğru şeyi yapacaktım.

Sadece, o burada yokken benim hiçbir şey başaramadığımı düşünmesini istemiyordum. Lanet olsun, ben güçlüydüm. Porno izlemeyi bırakmıştım. Özsevgiyi bırakmıştım, onu bir kez olsun aldatmamıştım. Ancak o sadece *bunu* görecekti. Onun bir anda yapacağı varsayımları düzeltemeyecektim. Gittiğinden beri hiç iyileşmediğimi düşünecekti.

Sessizlik zihnime sızarken neredeyse başardığımı düşünmek üzereydim. Sonra soğuk hava tenimi gıdıkladı ve üstümdeki battaniye bedenimi terk etti. Ah, olamaz.

Gözlerim bir anda açıldı. Lo benim bölgeme girmiş, yastık bariyerim yıkarak üzerimdeki örtüye sarılmıştı. Bakışları elimin şortumun içinde kaybolduğu o bölgedeydi. Bu, hiç iyi değildi.

LOREN HALE

Lily Calloway'ın olayı buydu. Mastürbasyona bağımlıydı. Bu uyumadan-önce-boşalacağım ya da duştayken-kendimden-geçeceğim tarzında bir kendine zevk verme eylemi değildi. Yalnızca boşalmak için sikişiyordu ve bu durum günün her dakikası kendini becermesini gerektirse bile bunu yapmaya devam ediyordu.

Ne yazık ki ben bile Lily'nin bu alışkanlığının artmasına sebep olmuşum. Ona aldığım her videoda, bir sikten daha uzak duracağını sanmışım. Hastalık kapma olasılığından ve suçluluk duymaktan biraz daha uzaklaşacağını düşünmüştüm. Çok aptaldım.

Bileklerini sıkıca tuttum. Bana bir aydır mastürbasyon yapmadığını söylemişti ki buna inanmak zordu. Onun kendini tatmin etmek için saatlerce odasına kapandığını biliyordum. Buna son

vermek Lily'nin en büyük başarısı gibiydi. Şimdiyse Rose, onun bu konudaki gelişimine kefil olsa bile bunun doğruluğundan emin olamıyordum.

Yavaşça şortunu indirdiğimde omuzlarım rahatlıkta gevşedi. Eli, külotunun *üstündeydi*. Belki de Rose haklıydı. Belki mastürbasyon yapmaya son vermişti ama belli ki ben buradayken bu durum onun için zordu.

O kafayı bulmak istiyordu, bense onun uyuşturucusuydum. Ama gidersem, yani gerçekten gidersem ve bir daha dönmezsem onun nasıl bir hayatı olacağını da biliyordum. Yabancılarla dönüp rasgele heriflerle seks yapacaktı. Bağımlılığının o tehlikeli tarafına, sohbet odalarına ve anonim seks olaylarına bile geri dönebilirdi. Onun tekrar bu yola sapmasına izin veremezdim.

Elini çekerek çok nazik olmayacak bir şekilde parmaklarını parmaklarıma doladım. Elim, tıpkı bir uçurumun kenarına tutunur gibi onun elini sıkıyordu. O da benim gibi hissediyor olabilirdi.

“Hiçbir şey yapmadım,” diye kendini savundu.

“Yapacaktın, Lil.” Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum ama en az onun hissettiği kadar ben de kalbime yayılan korkuyu hissedebiliyordum.

Kesik bir nefes aldı. “Bu çok zor,” dedi. “Bağımlılığımından kaçamayacakmışım gibi hissediyorum. Sen varken seninle birlikte olmak istiyorum. Eğer yalnızsam, kendi kendimi becermek istiyorum. Güvenli hiçbir yer yok.”

Yüce İsa.

Elimi bileklerinden ayırıp onu kollarıma doğru çektim. Kucaklaşmamız yumuşak değildi. Ben bir kızın sarılabileceği oyuncak ayısı değildim. Serttim, bir kızı yatağa bağlayan; onu sıkıca tutup kulağına boğuk sesiyle fısıldayan o şeydim. Dışarıdan ne kadar sert görünüyorsam, içim de o kadar karanlıktı.

Lily'ye sarılmak genelde sorunlarımızı çözerdi ama bu sefer o benimle tartışıyordu. Küçük yumruklarını sert göğsüme indirerek

beni uzaklaştırmaya çalışıyordu. “Beni duymuyor musun?” dedi beni kolumdan ittiği sırada. “Senin yanında uyuyamam.”

Kollarını kolayca tutup ona sarıldığımda kaslarım gerildi. “Lil, şşşt,” dedim dudaklarımı kulağına uzatarak.

“Yapamam!” diye bağırdığında gözyaşları akmaya başladı.

“Lil, yapabilirsin,” diye fısıldadım. “Şşşt.” Onu kollarımda bir dakika daha kilitli tutarken bedenini bacaklarımın arasına sıkıştırdım. *Bu gece en zor gecemiz*, diye hatırlattım kendime. Akli karıştıyordu. Benimle olmak istiyordu ve varlığım onu tahrik ediyordu. Yalnız ve ayrı olmamızın bir çözüm olduğuna inanmasını ise hiç istemiyordum.

Değildi.

Benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı vardı. Sadece, ilişkimizin temelini oturtmalıydık. Bu da biraz vakit alacaktı.

Yorulmaya başladığında üzerine çıkarak bacaklarını altıma aldım. Onu küçük bir kafeste kısıtırmıştım. Sakinleşmiş gibi görünüyordu ama göğsü hızla inip kalkarken gözlerinde hâlâ korku vardı.

“Kime daha çok güveniyorsun, bana mı yoksa kendine mi?” diye sordum.

“Sana.” Duraksamamıştı bile.

“O zaman böyle uyuyacağız.”

Kaşlarını çattı. “Ağırlığını kaldırabileceğimden emin değilim.”

Gülümsedim. Bu yüzden onu seviyordum. Yanında uyanacağımı, kollarımın bu harika bedene sarılı olacağını bilmek bana zevk veriyordu. Çok tapılasıydı. “Hayır, böyle...”

Üzerinden kalkıp kolayca yanına geçtim ve kollarımı ince beline sararak onu kendime doğru çektim. Sırtı göğsüme değiyordu, kaşık pozisyonundaydık. Hadi bakalım, şimdi neredeydi o kahrolası el?

Sağ elini göğsünün altına kıvrılmış bir şekilde bulup elimle tut-

tum. Parmaklarını, parmaklarıma sararak durumu kararlı bir şekilde sağlama almıştım. *Artık mastürbasyon yok, Lil.*

Yeni uyku pozisyonumuza kendimi kaptırmak üzereyken kıcını sertçe aletime itti. Ya bilinçli olarak ya da istemeden geriye doğru yaslanıyordu. Hiçbir fikrim yoktu. Sevimliydi ancak bana hiç yardım dokunmuyordu.

Arka tarafıma uzanarak küçük bir yastık aldım ve sikimle onun kıcının arasına yerleştirdim. "Oldu mu?"

"Kime sorduğuna bağlı. Azgın Lily'ye mi, yoksa İyi Lily'ye mi?"

İkisini de seviyordum. Dudaklarımı kulağına bastırdım. "Seni seviyorum."

"...şu anda benim kendime karşı pek bir sevgim yok," diye mırıldandı alçak sesle. İçten içe gerildiğini görebiliyordum. Özsaygısı, suçluluk duygusuyla birlikte gittikçe azalıyordu.

"Hey, bir şişe içkiyle aynı yatakta yatıyor olsam çoktan kendimden geçmiştim. İyi gidiyorsun. Bu ikimiz için de yeni, Lil. Birçok kez deneyip yanılacağız. Artık böyle uyumamız gerektiğini biliyoruz. Tamam mı?"

"Sabah seks yapacak mıyız?"

Bu soru beni rahatsız etmedi. Hâlâ ona "hayır" demeye alışmamıştım. Onu rahatsız edene kadar tahrik eden taraf genelde ben olurum ama şimdi hiçbir kahrolası şey yapamazdım. Çünkü bu, ona *izin vermek* olurdu.

Bu yüzden de, "Bakarız," dedim.

Uykuya dalmasını izlerken bana -o lanet yastığa- yaslandı. Onun güvenli bir şekilde uykuya daldığından emin olduktan sonra ben de aynı zevke kendimi bıraktım.

LOREN HALE

Kalbim deli gibi atıyordu, kaslarım yanıyordu ve bacaklarım şişmişti. Koştum. Koştum ve koştum. Bir sonu yoktu.

Eğer durursam çığlık atmaya başlayacaktım. Baldırlarımdaki sinirler, ayaklarım beton zemine her çarptığında geriliyordu. Nefes alışlarıma odaklandım. Al ve ver. Nefes al, nefes ver. Bir, iki, üç...

Koşu konusunda hep iyiydim. Kahrolası her şeyi batırmış olsam dahi polislerden kaçarken, hazırlık okulunda yüzüme yumruk indirmek isteyen çocuklardan kaçarken, babamdan ve sorunlarımdan kaçarken bu konuda gayet iyi bir iş çıkarmıştım.

Koşmak beni hayatta tutmuştu.

Rehabilitasyondan öğrendiğim bir şey varsa o da meşgul kalmaktı. Endişeli düşüncelerim beni sadece içmeye itiyordu. Baba-

mı, üniversiteyi, Lily'yi tehdit eden mesajları ve bütün o boktan şeyleri düşündüğümde göğsüm kasılıyordu, ayrıca her şeyi yoluna koyacak çözümü biliyordum. Viski, burbon. Tüm acıyı silecek kehribar rengi bir kadeh.

Dün neredeyse bir bara giriyordum.

Koşarken sabit tempomu kaybetmiştim, nefeslerim kesik kesikti. Bir... İki...

Her bir adımım öncekinden daha ağırdı. Kahrolası bir tüy kadar hafif olmak, oradan uçarak uzaklaşmak istiyordum. Yine de durmadan orayı *düşünüyordum*.

Dün Ryke'in beni almaya gelmesini beklerken kalabalık kavaşağın karşısındaki duman altı bara girmeyi düşünmüştüm. Trafik, taksilerin kornaları ya da bisikletli postacılar bana daha önce hiç engel olmamıştı. O an neden olacaklardı ki? Barın penceresine asılmış bir *Jack Daniel's* posterı vardı, tıpkı güvertenin kıyısında duran bir denizkızının söylediği ölümcül serenat gibi beni yanına doğru çağırıyordu.

Ben de neredeyse o burbon denizinde boğulmak üzereydim.

Aptal, ahmak herif.

Derin bir nefes verdiğimde tempomun tekrar içine etmiş oldum. Ryke yanımda koşuyordu, gözleri bir anlığına bana kaydı. Hızlı adımlarını bilinçli olarak yavaşlattı. Şu an bir depar atabilirdi ama o burada olmayı seçiyordu. Benimle spor yapmak istemesine sevinmeliydim ancak elinden geldiği kadar koşamamasından nefret ediyordum. Onu geri çekiyordum.

Bağırmak istedim.

Bu yüzden daha çok koşarak onun önüne geçtim.

Çok geçmeden Ryke bana yetişerek omzuma yavaşça vurdu ve üniversitenin, tribünlerin karşısındaki koşu yoluna doğru saptı. Onu takip etsem de Penn tişörtü giyen diğer sporcular parkurda depar atarken onlardan uzak durmaya çalışıyordum.

Okuldan atıldığımı ve Ryke'in da benim favori insanım olma-

dığını düşünürsek, muhtemelen onunla sikik bir koşu yapmak için Penn'e gelmemeliydim. Lily'nin sırrını gazetelere vermekle tehdit eden kişinin o olduğuna inanmıyordum. Evet, ilişkimizde bir güvensizlik vardı ama art niyetli olamayacak kadar çok kez beni terapiye götürmüş ve benimle vakit geçirmişti. New York'a yalnız gitmeme müsaade etmesi, bana kendimi kaybetmem için izin vermesi anlamına gelirdi.

Bunu umursamıyor olabilirdi.

Ryke Meadows birçok şey olabilirdi ama umursamayan biri olmadığı kesindi.

Mesajlarla ilgili üstüne gitmiştim çünkü şerefsizin tekiydim. Büyük bir yanımda, anlamakta bile zorlandığım sebeplerle ona içermişti. Onun benden haberdar olduğu, babamla iletişim kurduğu çocukluğunu her düşündüğümde ellerim güçlü bir şeyler içme isteğiyle titremeye başlıyordu.

Su şişemin dış ambalajını soyarken iki kız bize doğru yaklaştı. Biri esmer, diğeryse sarışındı. İkisi de kros koşusu* tişörtleri giyiyordu. Buna Ryke da dahil olmak üzere, etrafım şu anda tamamen sporcularla çevriliydi.

"Selam, Ryke," dedi sarışın olan. "Arkadaşın kim?" Kız beni baştan aşağı süzdü.

Suyumu içip spor çantama atarken kayıtsız kalmaya çalışıyordum.

"Kardeşim," dedi Ryke basitçe. Ben onun üvey ağabeyim olduğunu Lily'ye bile zar zor söyleyebiliyordum. Ancak onun için akraba olduğumuzu söylemek oldukça kolaydı. Onun beni yıllardır tanıdığını kendime hatırlatmam gerekiyordu. Yalnızca, üç ay önce-sine kadar bu gerçekleri dile getirmemişti.

"Ah evet, benzerliği görebiliyorum," dedi kız. Mavi gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu.

* Kros koşusu, takımların ve bireylerin açık hava parkurlarında toprak veya çim gibi doğal arazilerde yarıştığı bir spordur. (ç.n)

"Evet, ikimizin de saçları kahverengi," dedim. "Şaşırtıcı, değil mi?" Kim bilir, belki o bile kız kardeşimiz olabilir." Sarışının yanındaki esmer kız işaret ettim, ses tonum hiç arkadaş canlısı değildi. Bana engel olamıyordum. İnsanlarla normalde de böyle selamlaşardım. On birinci doğum günüm geldiği sıralarda görgü kurallarını bir kenara bırakmışım.

Sarı saçlı kız, kahalgımı örtmek için küçük bir kahkaha attı.

Ryke bir elini omzuma koyup, "Bana bir iyilik yap ve konuşma," diye fısıldadı.

Eğer arietinden biriyle takılmak istiyorsa, bunu yapabiliirdi. Bu serer ona yoldaşlık etmeyecektim, zaten evde beni bekleyen bir kız vardı. Saatimi kontrol ettim. Lily dersten dönmüş olmalıydı. Burada olmasaydı orada olmayı tercih ederdim. Sonunda ona *hayır* demek gerekse bile, onun kollarında olmasını tercih ederdim.

Hissiyatımdaki tek iyi şey oydu.

Sarı saçlı kız, "Bu Laura," dedi arkadaşını Ryke'la tanıştıtırırken. "Barnet sınıfı. Onun arietizm takımının kaptanıyla tanışmasını istedim."

Ryke onu yavaşça süzdü. Kız neredeyse Lily kadar zayıftı ama bacaklarındaki ve kollarındaki kasları görebiliyordum. Koşucuları bir doğmanın olduğu gibiydi. "Şu ana kadar Penn'i sevebildin mi?" diye sordu Ryke.

Kız omuz silikerek ağırlığını bir bacağından diğerine verdi. "Ah... bilirsiniz."

Ryke'in kadınlara bunu yaptığını fark etmişim. Ya hâkimiyet icazarak onları sersemletiyordu ya da hiçbir anlam ifade etmeyen saçma şeyler söylemelerine sebep oluyordu.

Hattâz ona ayak uydurabilen bir kız görmemişim.

"İyi, ha?" dedi Ryke. Nazik olmaya çalışırken kızın yüzünün garaz da kızarmasına sebep oldu.

"İyi geçiyor," Laura başını salladı.

Bu oldukça garip ve biraz da acı verici bir durumdu. Kızın.

utanç ve gerginlikten eriyip bittiğini öylece izleyemezdim. Ryke resmen bir yara bandını yavaşça çekiyor gibiydi. Bense kıza yardımcı olmak için bu kahrolasica şeyi yırtıp atacaktım.

“Hey, Laura,” dedim. “Siz ikiniz kros koşusu takımındasınız, değil mi?”

Laura tekrar başını salladı.

“Ben Maggie,” dedi sarışın kız. Birazcık ilgi gösterdiğim için keyfi yerine gelmeye başlamıştı.

“Ah, harika,” dedim. “Yani sen ve Laura’nın şu tarafa doğru koşması hiç sorun olmaz.” Parkurun diğer tarafını işaret ettim.

Maggie’nin yüzü düştü.

Gülümsedim. “Güle güle.”

“Şerefsiz,” diyerek küfretti kız. “Hadi, Laura.” Arkadaşının elini tuttu ve Ryke’a benim yanımda durduğu için onu suçlayan türden bir bakış attı. İkisi ortadan kaybolduğunda Ryke ters ters bakarak bana döndü.

“Üzgünüm,” dedim ilgisizce. “Ağzımı ne kadar süre kapalı tutmam gerektiğini unuttum. Tekrar açılmış, engel olamadım.”

Ryke terli havlusunu yüzüme attı.

Havluyu yakalayıp ona geri fırlattım. “Hey, esmer kızın bayılmasına iki saniye falan kalmıştı. İkinize de bir iyilik yaptım.”

Ryke başını iki yana salladı. “Kendine bir iyilik yap. Onları benim için aşağılamışsın gibi davranma. Senin nasıl hareket ettiğini şimdiye kadar anladım.”

“Öyle mi, nasılmış peki?”

“Mümkün olduğu kadar fazla insandan soyutlanıyorsun. Et-
rafındaki herkesi kaçırıyorsun.” Spor çantasının fermuarını çekti.
“Benimleyken böyle olmayacak. Konuştuğum her kıızı kaçırırsan bile.”

Göğsüme dokundum. “Sadece ağabeyim olmak için seksten
vazgeçer miydin? Vay be. Bu çok cömertçe bir hareket, Ryke.”
Yaptığım tatsız alay gözlerinin daha da kararmasına sebep oldu.

Basiz bir tepki arıyordum. Aradığım daha çok onun yüzüme yumruklamasına sebep olacağı türden bir tepkiydi ama Ryke istese bile buna hiç kalkışmıyordu.

“Ne olursa olsun ben senin ağabeyinim,” diye cevap verdi. “Bunu sık sık kafana sokarsan belki sürekli tekrarlamama gerek kalmaz.”

“Tekrar söyleyebilir misin? Seni duyamadım,” dedim şakayla.

Bana gözlerini devirdiğinde ikimiz de gerçekten gülümsedik.

Bu sırada refleks olarak saatimi kontrol edip duruyordum.

“O iyi,” diyerek beni rahatlattı Ryke.

“Bak, benim hakkımda her şeyi biliyormuşsun gibi davranabilirsin ama Lily’yi benim gibi anlayamazsın.” Onun sekse muhtaç olduğu ve buna ulaşamadığı için tuvalette titreyerek ağladığını görmüştüm. O zamanlar benden hiç yardım istememişti. Artık birlikte olduğumuza göre onun acısını dindirecek gücüm vardı ama yapamıyordum. Çünkü dürtülerini kontrol altına almaya çalışıyordu. Ben de onun titremesini, gözlerinin irileşmesini ve *daha fazlası* için yalvarmasını izlediğim zamana; yani en başa dönmüştüm. Bu zevke ulaşma isteğini reddetmek zorundaydım. Tekrar ve tekrar.

“Sen rehabilitasyondayken benim burada olduğumu unuttun,” dedi Ryke. “Onu çok kötü hallerde gördüm.”

Hayır, asla unutmuyordum. “Harika.”

“Orada onunla olmayı tercih edeceğini biliyorum. Rose sana söylemedi mi-”

“Anladım,” diye patladım. İlişkimize nefes alacak bir alan tanımalıydık. Rose önceki gün bunu *açıkça* söylemişti. Lily’ye daha fazla alan tanımaya çalışıyordum. Birbirimize bağlı olan ilişkimizi değiştirmek için bilinçli bir çaba sarf ediyordum.

Bu, durumun oldukça zor olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Burası dışında olabileceğim bir yer yoktu. Hiç arkadaşım olmadığından başka arkadaşlarım beni bir yere davet etmemişi, babam beni evlatlıktan resmen reddettiği için bir ailem de yoktu. İşim yoktu. Okulum yoktu. Değersiz, aşağılık herifin tekiydim. Yüzü-

mü astım, ardından isteksizce gülerek başımı iki yana salladım. Bu düşünceleri boğmak için suyumun kalanını kafaya diktim.

“*Antabus** kullanmaya başladın mı?” diye sordu Ryke.

Rehabilitasyondaki doktorlar tedavim için bana bir ilaç yazmışlardı ve bunu Ryke’a söylediğimi unutmuştum. Eğer o ilacı alırsam mide ağrısı ve yoğun bulantılarla uğraşacaktım. Alkoliklerin tekrar içkiye başlamamak için kendilerine engel olmalarını sağlıyordu. Alkolikler toplantılarına katılmamaya karar vermiş olsam bile, hâlâ sağlıklı olmak için izlemem gereken adımlar vardı.

Neden o toplantılara katılmayacağımı Lily’ye söylememiştim. Bunun sebebini bilmek, onun daha da kötü bir halde olduğumu düşünmesine sebep olacaktı. Ben etrafında olması zor bir insandım. Rehabilitasyondayken benimle birlikte iyileşen iki bağımlıyı tekrar içip kısa ayıklıklarına son vermeleri için zorlamıştım.

Daima yanlış şeyleri söyledim.

Rehabilitasyon merkezinin yönetimi “akranlarımı kötü yönde etkilediğim” için grup toplantılarına katılmamı yasaklamıştı. Aynı zamanda, aynı şerefsizliği tekrar yapacağımdan korkarak alkolikler toplantılarına *katılmamamı* da şiddetle önermişlerdi.

Ryke bu konuda onlara hak vermişti.

İşte bu yüzden buradaydım.

“Daha almadım,” dedim Ryke’a. “Sanırım yarın başlayacağım.” İnsanların bir yudum bira içtikleri için korkunç derecede hasta olduklarına dair korku hikâyeleri duymuştum. O bunaltıcı korkuyu yaşamadan birkaç gün daha geçirmek istiyordum.

“Şimdi almalısın. Yanında mı?” diye sordu Ryke. Kahrolası bir fırsatçıydı.

“Hayır,” diye patladım. Beni dinlemeyerek çantamın fermuarını açtı ve karıştırmaya başladı. “Bu arama olayı da ne böyle? Eşyalarımı rahat bırak, Ryke.” İçerideki fermuarı kolaylıkla bula-

* Alkol bağımlılığı tedavisinde kullanılan bir ilaç. (ç.n.)

ak camdan cebinden turuncu bir şişe çıkardı. Kaşları suçlarcasına
bana baktı.

Cebetti o kadar kasmıştım ki dişlerim ağrıyordu. "Vay be, ilaç
sana bu kadar. Tetrikler. Şimdi onu yerine bırak."

Yakar söyledüğüm için bana bağırmasını bekledim. Gözlerimi
kızdırarak bana yapacağı sözlü saldırıya karşı kendimi hazırladım, bu
mücadeleye hazırdım.

Akcam konuya hiç girmede. Bunun yerine şişeyi açarak avucuna
bir kaç ald. "K suyu." dedi sertçe. "İşleri batırmayı bekliyorsan
bunun etkisinden de batırabilirsin. Eminim bir *shot* viskinin ar-
dından bir gece kasmak sana iyi gelecektir."

Haklıydı.

Hakkı Akmasından nefret ediyordum.

Hayır etmeden alarak biraz suyla yuttum. Artık resmiydi. Hepsi
bu kadar. İçki yoktu. Sonsuza kadar.

Sonsuza kadar.

Hayır.

Bir anda, arvalete koşup bir parmağımı boğazıma sokmak iste-
dim. Ayaklarındaki Nike ayakkabılar beni biçilmiş çimenlere sabit-
lenmiş gibiydi. Su şişeme sarılarak büyük bir yudum daha aldım.

Ryke esneme hareketlerine başlayarak bir kolunu göğsüne ge-
tirdi. "Babamla konuştum mu?"

"Hayır." Babamızı tartışmak istemediğim için bu konuyu ka-
pattım. Hiç kimse onunla olan ilişkiyi anlamıyordu. Lily anlamı-
yordu. Kesinlikle Ryke da öyle.

Bu sadece nefret etme ve hoşlanmama durumundan çok daha ka-
rşıydı. Zihnimin yoldan çıkaran şey buydu. Beni bu sikik tribünleri
tutuklayarak bir bira almaya zorlayan şey buydu.

Lily'yi hatırlayarak kendime hemen hayır dedim. İçki yoktu.
Asla. Bir haura beni olduğum yerde durmaya ve omzumdaki şey-
tanın ikna edici sözlerine uymamaya zorladı. Dün bara gitme
engel olan şey buydu.

Bulanık hatıramda, donuk bakışlarımla mutfağımın karşısındaki bir grup insana bakıyordum, yeni uyanmıştım. Rose, Connor ve Ryke tıpkı *Scooby* Ekibi* gibi oturma odamda kamp kurmuşlardı. Üçü de sanki orada değilmişim gibi, bana o akşam olanları anlatıyordu. Bedenim orada olsa da zihnim başka bir boyutta uçuyordu.

Kelimelere katlanabilen tek kişi Ryke olduğu için benimle o konuşuyordu. “Bir adam Lily’ye saldırdığında sen kendinden geçmiş haldeydin.”

“Saldırı” yetersiz bir ifadeydi. O gece bir şey olabilirdi ama olmamıştı. Ryke ve Connor, benim yapmam gerekeni yapıp o adamı durdurmuşlardı. Tüm hayatım boyunca tek bir kahrolasica görevim vardı. Lily’yi korumak. Bağımlılığının onu altüst etmediğine emin olmak. İncinmediğine emin olmak. O da aynısını benim için yapıyordu. Onu yüzüstü bırakmıştım, bir noktada işleri batırmıştım.

Bir daha asla olmayacaktı.

Ryke “*ne oluyor?*” dercesine ellerini kaldırdığında bana az önce ne sorduğunu hatırladım. *Babamla konuştun mu?*

“Sana hayır dedim.” Sanki cevabım onun aklına oturmuyor gibiydi.

“*Hayır, hepsi bu mu yani?*” Ryke daha fazlasını istiyordu. Herkes daha fazlasını istiyordu.

Ancak ben elimde olan her şeyi zaten veriyormuşum gibi hissediyordum.

“Bunun bir evet ya da hayır sorusu olduğunu düşünmüştüm. Altında başka ne yatıyor?” *Bir sürü şey.* Aralarında sesli bir şekilde söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Babam geçen hafta telefonuma birkaç mesaj bırakmıştı.

Birlikte bir öğle yemeği yiyelim istiyorum, Loren.

Konuşmamız gerekiyor.

Bu kadar aptalca bir şey için beni hayatından itme.

Beni geri ara.

* *Scooby-Doo* isimli çizgi filme gönderme yapılıyor. (ç.n.)

Uzunca bir süre onu görmezden gelsem de bu sonsuza kadar süremezdi. Bir noktada babamla yüzleşmem gerekecekti. Para için olmasa bile bunun ihtimali hep orada olacaktı. Çünkü kahrolasınca şey çok kolaydı. İçmek kolaydı. Onun parasını almak çok daha kolaydı.

Zor olan şeylerin doğru şeyler olduğunu öğrenmiştim. Fakat ben, Connor Cobalt değildim. Daha ileriye gitmek ve daha çok çalışmak için yaratılmamıştım. Ben hep erken pes eden türde bir erkek olmuştum.

Ancak biraz para kazanma planım vardı. Tek sorun, bunun için Rose Calloway'le konuşmam gerektiği idi.

“Seni tekrar satın almaya çalışacak,” dedi Ryke. “O hep böyle yapar, sen ise ona hayır demek zorundasın. Seni tetikleyen sıkık şey o, Lo. Tedavi sürecindeyken onun etrafında olmamalısın.”

“Bunu aklımda tutarım,” dedim çantamı omzuma alırken. Genelde, Ryke'dan bana destek olmasını istediğime pişman oluyordum. Bu işte oldukça iyi olmasına rağmen hem de. Tetikleyici olsun ya da olmasın, Jonathan Hale benim babamdı. Ryke onu *benim* anladığım gibi anlayamazdı.

O kadar da kötü biri değildi.

LILY CALLOWAY

İkinci notum geçen hafta gelmişti ve kocaman, şişko bir F'y-di. Bir *Ivy League* okulundan bir diğerine transfer olmanın zavallı notlarıma hiçbir katkısı olmayacağını biliyordum ama Princeton'ın uyuşuk kıcımı bir şekilde harekete geçireceğini umut etmiştim.

Rose da benimle aynı kampüste olduğu için motive olmam gerekiyordu. Ayrıca zamanımı artık porno ya da özsevgiyle harcamıyordum. Ancak zamanımı hem New York'taki terapiyle hem de ablalarım ve küçük kardeşimle aramdaki ilişkiyi düzeltmekle uğraşarak harcayacağımı pek tahmin edememiştim. Sağlıklı olup hatalarımı telafi etmem, en az bağımlılığımınla uğraşmam kadar çok vaktimi alıyordu.

Ayrıca şu an yanımda bir özel hoca oturuyor olsa da “ders anlatma” işini pek yerine getirmiyordu.

Son otuz dakikadır onun *Instagram*'daki zengin çocukları araştırmasını izliyordum. Bu uygulama boykot ettiğim ve genellikle iğrenç bulduğum bir uygulamaydı. Bana yardım etmesi için onu ikinci kez dirseğimle dürttüğümde kitabımı işaret etti. “Bir problem daha çöz,” dedi bakışlarını telefonundan ayırmadan.

Connor Cobalt'ın canını dişine takarak bana tüm dikkatini verip ders anlattığı ve hatta benim için bilgi kartları hazırladığı o günleri özlüyordum.

Sebastian Ross, bu dünyadaki en kötü özel hoca olabilirdi.

Bir saniyeliğine benim kişisel alanıma girdi, bu sefer gerçekten de bu İstatistik probleminin nasıl çözüleceğini bana göstereceğini düşündüm.

Sebastian telefonunu burnumun dibine kadar soktu. “Hangimizin saatini daha çok beğendin?” Bileğini uzatarak ekrana yaklaştırdı. Altın şeridi ve karışık ıvır zıvırları gözlerimi kanatıyordu. Gösterdiği fotoğraftaki de ondan daha basit sayılmazdı. Genç bir çocuk gri tuğlalı malikânesinin önünde durmuş, bir boks maçına hazırlanır gibi yumruklarını gösteriyordu.

“İkisini de beğenmedim.”

“Eğlendir beni.”

Onu eğlendireyim mi? O, *beni* eğlendirse nasıl olurdu? Sayılardan ve kelimelerden keyif alması gereken bendim. Connor, ders çalışmayı nasıl eğlenceli hale getirebileceğini bilirdi.

Ona dik dik bakmamaya çalıştım. “Kendi saatimi beğeniyorum.”

Sebastian tek kaşını kaldırdı. O kadar ukala ve seçkin görünüyordu ki bu işte ustalaştığı için ona hakkını vermeliydim. Bileğime doğru uzanıp saatime baktı ve ofladı. “Bir oyuncak takmışsın.” Plastik kapağa vurduğunda saat neredeyse duracaktı.

“Hey,” dedim kolumu çekip bileğimi göğsüme yaslarken. “Bu *Wolverine* farkındaysan.” Sarı ve mavi kayış zayıf bileğimi sarıyordu, saatin iç yüzünde ise bir X-Men kahramanının resmi basılıydı.

Artık biraz ilgileniyor gibiydi. “Koleksiyon ürünü mü?”

“...Olabilir, belki.”

Sebastian gözlerini devirme isteğini bastırırken, “Nereden aldın?” diye sordu. “*Target*”ın çocuk bölümünden mi?”

Yanaklarımın kızarmaması gerekiyordu ama yine de ısınmaya başladıklarını hissettim. “Hayır,” diyerek hızlı bir cevap verdim. “Lo, bunu bir otomattan kazandı. Bilirsin hani şu bir çeyreklik attığında sana küçük boy oyuncak yumurtalar veren makinelerden.” Yüzde yetmiş beş ihtimalle ya Süpermen ya da Batman kazanacaktık, en sonunda karşımıza Wolverine çıkınca bu bir kadermiş gibi hissetmiştik. Basit şeylerle mutlu oluyorduk.

Sebastian yüzünü astı. Oldukça kibirli bir suratı vardı. “O şeylere dokunuyor musun?” Telefonuna dönerek sayfada gezmeye devam etti. “Bazen ablanla bir kan bağınız olmasına şaşıyorum.”

Bazen onun seninle neden arkadaş olduğuna şaşıyorum.

Sebastian’ı daha iyi bir özel hocayla değiştirmem mümkündü ama Rose ondan, yani *en yakın* arkadaşından bana ders vermesini istemişken bunu yapamazdım. Connor ortaya çıkmadan önce, bütün sosyal etkinliklerde sırf gösteriş olsun diye ablama Sebastian eşlik ederdi.

Sebastian koltuğuna yaslandı. Haki renkli kumaş pantolon, bir blazer ceket ve geniş çerçeveli, ince camlı bir gözlük takıyordu. Onun gözlüğü işine yaraması için değil, gösteriş uğruna takan insanlardan olduğuna dair bazı şüphelerim vardı. Bal rengi saçları titiz bir şekilde ayrılıp bir tarafa yatırılmıştı, bakımlı ve tarz duruyordu.

Sebastian iyi görünmek için vakit harcamasa bile, güzel olmak için doğan o insanlardan biriydi.

Normalde bu durum beni cezbederdi ama artık Loren Hale’e sahiptim.

Ayrıca Sebastian geydi. Bir de böyle bir şey vardı.

* Amerika merkezli perakende satış mağazası zinciri. (ç.n.)

Sesli bir şekilde güldüğünde telefonuna bir bakış attım. Fotoğrafta, milyon dolarlık bir yattaki jakuzide oturan çocuğun etrafı pahalı şampanya şişeleriyle çevrilmişti.

Gözlerimi devirdim. Gerçekten telefonu onun elinden alıp odanın diğer köşesine fırlatmak istiyordum. “Hiç İstatik dersi aldın mı?” diye sordum.

“İstatistik.”

“Ne?”

“İstatisstik diyoruz,” derken “s” harfini tıslarcasına söyleyerek üstüne özellikle vurgu yaptı. “İstatik değil.” Bakışları aptal telefonundan ayrılmamıştı.

“Hiç istatisstik aldın mı?” diye cevap verdim aynı şekilde.

“Evet, Princeton’da işletme ana dalı yapan öğrenciler için gerekli bir ders,” dedi hızlıca. “Belli ki Penn’in standartları farklıymış.”

Özel hocam tarafından aşağılanmak benim için yeni bir şey değildi ama *onun* iğnelemelerini öylece kabullenmeyecektim. Belki de bunu, o zengin çocukların gösteriş yaptıkları *Ferrari*’lerin ve hızlıca içtikleri likörün fotoğraflarına bakmakla daha çok ilgilendiği için kabullenemiyordum.

“Rose senin kampüsteki büyük bir kitleye sahip özel hocalardan biri olduğunu söylemişti. Hatta bir bekleme listen bile varmış,” dedim.

“Öyleyim. Evet, bir listem var.”

“İnsanlar, onları görmezden gelmen için mi sana para ödüyor?” Kitabımı kapattım. On yaşımdan beri Sebastian’ı tanıyordum ama o zamanlarda kendi başıma takılmaktansa Lo’nun evinde daha çok vakit geçiriyordum. Bu yüzden *onun* yeni farkına varıyordum. Sebastian her zaman dış görünüşüne, özellikle de kıyafetlerine çok özen gösterirdi. Bu da bir moda tasarımcısı olan Rose’un arkadaşlarında bulunmasına önem verdiği bir özellikti. Gösterişçi olması yeni bir şey değildi.

Ancak onun son derece şerefsiz biri olduğunu bilmiyordum.

Bu sefer gerçekten bana *bakıyordu*. “Başka şeyler için ödüyorlar.”

Cinsel şeyler gibi mi? Kaşlarımı çattım. Hayır, bu doğru olmazdı.

Olabilir miydi?

Sebastian benim kafa karışıklığıyla kaşlarımı çattığımı gördü.

“Bir bekleme listem var,” dedi. “Ama özel ders için değil.”

Bu hiçbir şeyi açığa kavuşturmamıştı. Zihnimde bir jigolo gibi seks teklifi alan çıplak bir Sebastian belirdi. Ona bir fahişe olup olmadığının sorma isteğimi bastırdım. Yine de bu soru dudaklarımdan dökülmeye hazırды.

“O zaman... Ne için?” diye mırıldandım. Vay be, bu ciddi bir irade gerektiriyordu.

Bacağını dizinin üstünden indirerek deri evrak çantasına doğru uzandı. Ya seks oyuncakları satıyorsa? Tamam, bunu yapabileceğinden şüpheliydim ancak Sebastian’dan hoşlanma ihtimalim bir anda artabilirdi.

Elindeki ağır şeyi çantadan yavaş bir şekilde çıkartarak fermuarı geri çekmeden önce kitabımın üzerine bıraktı.

Bunlar dildo, vibratör ya da *Ben Wa* topları* değildi.

Kâğıttı. Çıkardığı şey birbirine tutturulmuş ve kenarlarında kırmızı işaretler olan bir yığın *kâğıttan* ibaretti.

Eski sınavlardı.

Bu tam da birinin size esrar teklif ettiği, sizin de onu geçiştirmekle bir nefes almak arasında karar verdiğiniz o noktaydı.

“Bu kopya çekmek değil mi?” diye sordum. Kucağımdaki kâğıtlara dokunmuyordum. Sanki onlara el sürmek beni yoldan çıkaracaktı gibiydi.

Sebastian cebinden bir sigara paketi çıkarıp karton paketi eline vurdu. “Cevapları eline yazma,” dedi. “Ezberle. Senin için çok da zor olamaz, öyle değil mi?”

* Vajina topu olarak da bilinir. (ç.n.)

Sigarayı iki parmağının arasında çevirdi.

“Rose burada sigara içmenden hoşlanmayacaktır.”

Sebastian tek kaşını tekrar kaldırarak bana “*Onu senden daha iyi tanıyorum,*” der gibi bir bakış attı. Hemen sonra sigarasını yaktı.

Tamam. Zaten Rose onu azarlama konusunda benden daha iyi bir iş çıkarırdı. Eski sınavları karıştırırken birçoğunun A notuna sahip olduğunu gördüm. “Ya sorular farklıysa?”

“Dersine Dr. Harris giriyor,” dedi Sebastian. “Her zaman sorularını eski sınavlardan alır. Sadece hepsini ezberlediğine emin ol.”

Önümdeki yığımı işaret ettim. “Burada elli sınav falan olmalı.” *Hepsini* nasıl ezberleyecektim?

“On yıl öncesine dayanıyorlar. Yani evet, çok var.”

Bu tam olarak kopya çekmek sayılmasa da bunları bir çalışma aracı olarak kullanmak konusunda tereddüt ediyordum. “Bana gerçekten ders veremez misin?”

Tavana doğru bir duman üfledi. “İlk iki sınavında sadece kötü not almadın, Lily. *Mahvettin*. Öğrenciler senin yerinde olsalar bir köşede ağlıyor olurlardı ve bir kaynak olarak bana sahiplerse de üzerime atlar-”

“Tamam,” diyerek sözünü kestim. Sonra bunun kulağa, sanki onun üzerine atlamak istiyormuşum gibi geldiğini fark ettim... “Yani, boş ver.” Başımı iki yana sallayarak kızaran alnımı aşağıya doğru eğdim.

Sigarasını dudaklarının arasına koyarken yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. “Dersi geçmek için son iki sınavdan ve final sınavından A alman gerekiyor. Ben mucize yaratamam.”

“Connor Cobalt yaratır,” diye mırıldandım kısık sesle.

Bana cevap verdiğine göre beni duymuş olmalıydı. “Connor harikalar yarattığını düşünüyor ama o kadar da başarılı değil. Ayrıca kesinlikle, benden daha iyi değil.” Sebastian öne doğru eğilerek sigarasının külünü plastik bardağıma silkeledi. Bardağım *Fizzle*’ın yeni gazozu olan sıfır kalorili ve sıfır tatlandırıcılı *Fizz Life*’la do-

luydu. Uzun bir süre boyunca kirlenen içeceğime baktım ve onun az önce ne yaptığını algılamaya çalıştım.

Yeniden ona döndüğümde, Rose'un bir arkadaşının Prag'dan hediye getirdiği porselen vazoya küllerini silkelemeye devam ettiğini fark ettim. "Rose derini canlı canlı yüzecek."

Yılışık gülümsemesi tekrar yüzüne yayıldı. "Sadece homurdanacak."

Bundan pek emin değildim. Çocukken sahil kenarında tatil yaptığımız sırada, çilli bir çocuğun su kaydırağının yanındaki bir kızla uğraştığını görmüştüm. Çocuk, o küçük kıza şişko deyip mayosunu işaret ediyordu. Rose araya girmiş ve onunla sekiz yaşındakilerin kızarmasına sebep olacak bir dille konuşmayı uygun görmüştü. Çocuk kendisine umduğu gibi cevap vermediğinde ise onun şortunu tutup bileklerine indirmişti.

O andan sonra ablamın benim tarafımda olmasına hep minnettar olmuştum. Onun karşısına geçmeyi *asla* istemezdim. Bu olayı yeni hatırladığım için de onun, eğer kısmen kopya çektiğimi anlarsa *beni* öldürebileceğini fark etmiştim.

Hangisi daha kötüydü acaba? Onun eski sınavları kullandığını duyduğunda oluşacak öfkesiyle yüzleşmek mi, yoksa Princeton'dan atıldığımı duyduğunda hissedeceği hayal kırıklığıyla karşı karşıya kalmak mı? Hayal kırıklığı bana zarar verebilirdi. Bu yüzden ilk seçenek daha uygun gibiydi.

"Bak, Lily," dedi Sebastian. "Üniversite, tamamen sistemi yenmekle alakalı ve bunu çözebilen insanlar da en zeki olanlar. Zeki biri olmak istiyorsun, değil mi?"

Uzun zaman sonra ilk kez, başarılı biri olmak için savaşıma şansım vardı. "Tamam."

"Bunlar sende kalsın ve her şeyi güzelce ezberle. Bende tabii ki bir kopyaları var." Yerinden kalkıp lacivert blazer ceketini ilikledi. Ardından sanki sıkılmış gibi oturma odasında gezinmeye başladı.

“Bundan Rose’a bahsetme. Onu seviyorum ama aşırı prensip sahibi biri. Açıkçası bu biraz sinir bozucu.”

Son söylediğini duymazdan geldim. Rose’a yalan söylemek zorunda olduğuma inanamıyordum fakat şu anda doğru yol buymuş gibi görünüyordu. Daha fazla dersten kalamazdım. Yoksa kırk yaşına kadar üniversite okuyacaktım.

Eski sınavları sehpanın üzerindeki magazin dergisi yığınının üzerine bıraktım. Bu sabah dışarı çıkıp benzin istasyonunda satılan tüm dedikodu dergilerini almıştım. Hepsini içlerinde resmim var mı ya da bağımlılığım ile ilgili açıkça söylenen bir söz, bir makale var mı diye kontrol etmişim. Rose bile gazeteleri ve online gönderileri araştırmıştı ama ikimiz de elimiz boş dönmüştük. Ya şantajcı bizi oyalıyordu ya da saldıracak daha uygun bir vakit kolluyordu.

Henüz ne istediğini bile bilmiyorduk. Yalnızca *tehdit* ediyordu.

“Yani...” Sebastian’ın şöminenin üstündeki rafta bulunan porselen balerini almasını ve gerçek olup olmadığını anlamak ya da tasarımcının ismine bakmak için alt kısmını kontrol etmesini izledim. “Rose gerçekten bana ders verdiğini düşünüyorsa perşembe günü gelmediğinde ona ne söyleyeceğim?”

“Burada olup rol yapacağım. Hatta diğer derslerin için sana daha fazla eski sınav getirebilirim.” Elindeki figürü yerine bıraktı. “Ama onları kopyalarsan hayatını cehenneme çeviririm...” Her şeyden bıkmış ses tonu, uyarısını daha da korkunç bir hale sokuyordu.

Telefonuma bildirim gelince alıp mesaja baktım.

Bu ses Sebastian’ın bana yaklaşıp tekrar yanıma oturmasına sebep olacak kadar ilgisini çekmiş gibiydi.

Rose evde mi? -Connor

Henüz değil. Mesajına cevap yazdım.

Sebastian omzumun üzerinden konuşmamıza bir göz attı. Sigarasını dudaklarının arasına yerleştirirken bir cevap gelmesini bekliyordu ama yeni bir mesaj yoktu. Telefonu tekrar cebime atmak

üzereyken beni durdurdu. “Onu bana ver.” Ardından telefonumu elimden aldı.

İsyan edip ona karşı çıkmam gerekse de “*Hayatını cehenneme çeviririm,*” cümlesi kafamda dönüp duruyordu. Biraz ürkütücüydü.

Sebastian hızlıca bir cevap yazdı.

Neden bilmek istiyorsun?

Çok meraklı ve sıkılmış gibiydi.

Onun için kapıya bir şey bıraktım. Görüp görmediğini öğrenmek istedim. -Connor

Sebastian alayla güldü. “Çok üzücü.”

Kaşlarımı çattım. “Neden? Rose’a bir şey getirmiş.” Hediyeler *tatlıydı*, üzücü değildi.

“Onu geri kazanmaya çalışıyor,” dedi Sebastian. “Kavga ettiler ve hediyesi onu neşelendirecek mi diye görmek istiyor.”

“Ne hakkında kavga ediyor olurlarsa olsunlar, Rose onu zamanla affedecektir,” dedim başımı sallayarak.

Sebastian telefonumu geri uzattı. “Hayır, etmeyecek.”

“Bunu bilemezsin,” dedim. Birbirlerinin kaderine yazıldığını düşündüğüm güzel bir çifti koruyordum. Tıpkı kitapların bir kitaplığa tam olarak yerleştiği gibi, onlar da birbirlerine uyuyordu. Yardıma ihtiyacım olduğunda ikisi de seks bağımlılığını araştırmak için saatlerini feda etmişlerdi. Hatta Connor, Rose’a benim için terapistlere giderken eşlik etmişti. Doğru doktoru bulabilmek için Lo ve ben gibi davranmışlardı. Beni ve birbirlerini sevmiyor olsalardı, böyle bir şeyi kim yapardı ki?

Sebastian yerinden kalktı. “Çocukluğumuzdan beri hep benim önerilerimi dinler. Connor hakkında da haklı olduğumu fark edecek ve onu tıpkı kısa süreli bir eğlence gibi kenara atacak.”

Ona dik dik baktım. “Connor onun *sevgilisi*.” Connor, öylesine bir *eğlence* değildi. Bu Rose’un ilk gerçek ilişkisiydi. Sebastian’ın onu mutlu görmeyi istemesi gerekirdi.

“Ve ben ondan hoşlanmıyorum,” dedi basit bir şekilde. Sebastian çok benmerkezci, hep kendini düşünen ve bencil biriydi. Sanırım Connor, Rose’un hayatına girdiğinde onun yerini almıştı. Sebastian artık Callowaylerin ve dostlarının düzenledikleri şatafatlı partilere katılamıyordu. Rose artık oraya giderken yanında Connor’ı getiriyordu.

“İlişkilerinin, senin ne istediğinle hiçbir ilgisi yok,” dedim.

Sebastian sigarasını bir derginin üzerinde söndürdü. “Rose benim en iyi arkadaşım. Sadece, kalbi kırılmasın diye onu koruyorum.” Bir sigara daha yaktı ancak söyledikleri oldukça sahte geliyordu. Ona biraz bile inanmıyordum.

“Bana bunu neden anlatıyorsun?” diye sordum kollarımı kavuşturarak. Connor’ı, Sebastian’ın onları ayırmayı kafasına takmış olması hakkında uyararak istiyordum. Lanet olsun, Rose’a onun ne kadar korkunç bir arkadaşı olduğunu söyleyecektim. Bana inanmıyordu. Ben, onun kardeşiydim.

“Hiçbir şey söyleyemezsin,” dedi ciddiyetle.

“Evet, söyleyebilirim.”

Başını iki yana sallayarak elindeki külün bir kısmını halıya silkeledi. “Hayır, söyleyemezsin.” Ardından başıyla kâğıt yığınının işaret etti. “Rose, yeni ders çalışma yöntemlerini hoş görmeyecektir. Connor Cobalt ondan bile daha çok rahatsız olacaktır.” Sigarasından bir nefes çekti.

Ah... Siktir.

Beni çok hızlı kapana kısırmıştı. Sanki bir çamaşır makinesinin içinde hapis kalmışım gibi nefesim kesildi.

Bu şekilde, ablama en yakın arkadaşının hayatını mahvetmeyi planladığını söyleyemezdik. Doğru şeyi yapıp suçumu itiraf etmeli ve korkunç bir insan olmamalıydım.

Ancak o sınavlara *ihtiyacım* vardı.

Rose kendi başının çaresine bakabilirdi. O tanıdığım en güçlü kızdı.

Sebastian'ın balerin figürünü eline almasını izlerken ablamın onun böyle biri olduğunu nasıl yıllar boyunca fark edemediğini merak ediyordum. Bu böyle olmaya devam edebilirdi.

Tek umudum Connor'dı.

Sebastian'ın planlarını bozmak zorundaydı. Rose'a, onun için bu dünyadaki en iyi erkek olduğunu kanıtlamak zorundaydı. Onu uyaramazdım ama ikisinin arasındaki bu yarışa bir bahis koymam gerekseydi her seferinde Connor Cobalt'ı seçerdim.

LOREN HALE

Ağabeyimle geçirdiğim bir öğlen yemeğinin ardından kendimi Rose Calloway'ın *Escalade*'inde buldum. Aniden, çok rahat bir şekilde bizim oturduğumuz kafeye gelmişti. Ryke ve Rose, sanki burada rasgele karşılaşmışız ve Rose eve dönerken *Rocco'nun Dükkânı*'ndan geçiyormuş gibi şaşırmışlardı.

Ancak Ryke üniversite için Philly'ye geri dönecekti ve onun beni eve götürmesi için Rose'u aradığını çabucak fark etmiştim. Sanki günün her anı bir bakıcıya ihtiyacım varmış, bir taksiye binmeme ya da tek başıma kaldırımdan yürümeme güvenilmezmiş gibi davranıyorlardı.

Karşıdan karşıya geçerken destek almak için birine ihtiyaç duyan doksan yaşındaki bir kadınla eşdeğerdim.

Bu saçmalıktı.

Rose'la para kazanma planımı konuşmak istiyor olsam dahi onunla yalnız kalmaya hiçbir zaman gönüllü olmazdım.

Benden nefret ediyordu.

Lily olayları böyle görmüyor olsa bile, Rose ve ben asla iki iyi arkadaş olamayacağımızın farkındaydık. Birbirimize Lily için katlanıyorduk ve bunun yeterli olması gerekiyordu. Lily büyürken yanında olması için ablası yerine bir erkeği, beni seçmişti. Böylesi bir kıskançlık da yıllar içinde yoğun ve sert bir şeye dönüşmüştü.

Özür dilememin buna bir etkisi olmazdı.

Anlıyordum.

Ben olsam, ben de böyle bir şeye alınırdım. Rose'un bana biraz daha hoşgörölü davranmasını hiç istememiştim ve bu yüzden de onunla uğraşmaya, öfkesini alevlendirip gün yüzüne çıkarmaya devam ediyordum. Onun soğuk bakışlarını ve sert yorumlarını hak ediyordum. Bu sıkık acıyı hak ediyordum.

Anlıyordum da.

"Bugün çok keyifli görünüyorsun, Rose," dedim onun direksiyonu sıkıca tutuşuna bakarken. Sırtı dik ve bakışları da yola odaklı bir haldeydi. İyi bir insan olup onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu sormam gerekiyordu ama kelimeleri bir araya getiremiyordum. Umursamak, Ryke'in olayıydı.

"Aynaya bak," dedi buz gibi bir tonla.

Onu keyiflendirmek için baktım. Asık bir suratla bana bakan yansıma aynayı parçalara ayırabilirdi. Keskin çene hattım ve kehribar rengi gözlerimin altındaki koyu renk halkalar herkese ne kadar yorgun olduğumu gösteriyordu.

Kötüler için uyku yoktu.

"Yaşlandıkça daha da güzelleşiyorum," dedim ifadesizce. "Alkolden olmalı."

"Biraz bile komik değil."

"Belki de komik yanını *Gucci* çantanda kaybetmişsindir."

Bana dık dık baktıktan sonra eve doğru sürmeye devam etti.

Telefonum titreyince Rose'un görmemesi için elimi ekrana siper ederek mesaja baktım.

Sevgilin bir sürük. -Bilinmeyen Numara

İçimde bir öfke yükselirken dişlerimi sıktım. Bu piçi bulmayı her şeyden daha çok istiyordum ama seçeneklerim tükeniyordu. Hatırladığım her düşmanın kapısını çalamazdım. Çok fazlalardı. Çoktan sakinleşmek üzere olan bir kuru yeniden alevlendirmiştim. Aaron Wells onu tehdit ettiğim için ya benim peşimden gelmek üzere harekete geçebilirdi ya da kafasını bir kuma gömmeye hazırlanabilirdi. Mesaj atan kişinin o olduğunu düşündüğüm için gidip evini ziyaret ettiğimde ortaya bu ihtimaller çıkmıştı. (Tahminime göre, mesajı atan kişi hâlâ o olabilirdi.)

Yine de yıllardır benimle iletişime geçmeyen diğerleri için de aynı şeyi yapmam gerekip gerekmediğinden emin değildim.

Mesajları takip etmek yapabileceğim en iyi şeydi ama bunun benim elimde olmamasından nefret ediyordum.

Telefonu tekrar cebime atmak üzereyken başka bir mesaj geldi.

Sevgilin kaç erkeği becerdi? Sence haberlerde bunun sayısını söylerler mi? -Bilinmeyen Numara

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Rose arabayı yavaşlatırken. "Evet," diye yalan söyledim ve mesaja hızlıca bir cevap yazdım.

Ne istiyorsun?

Eğer konu paraysa ona istediğini vermenin bir yolunu bulurdum. Babamdan borç isteyebilirdim. Gazetelerin ona vereceği teklifin iki katını öderdim. Sadece Lily'nin sırrının, ailesinin kulağına gitmesini istemiyordum. Anne ve babası onun seks bağımlısı olduğunu öğrendiğinde Lily'nin bu utançla baş edebileceğini sanmıyordum. Bence buna hazır değildi.

Keyif. -Bilinmeyen Numara

Bu da ne sikimdi böyle?

Ne için? Yazdığı şeye yanıt verdim.

Ondan bir cevap beklerken bacaklarımı sallıyordum. Rose'un *Escalade*'ini girişteki tuş takımının yanına park ettiğini fark ettim. Camı indirip şifreyi tuşlamadan önce bana dikkatlice baktı.

"Sakin," dedim. Gerçekten onun fikirlerini ya da düşüncelerini duymak istemiyordum. Bu kişiye nasıl cevap vermem gerektiğiyle ilgili muhtemelen bir ton fikri vardı ve onun olayları daha farklı bir şekilde yönetebileceğine de emindim.

"Onu kışkırtmamalısın."

"Kışkırtmam." *Evet, aslında onu kışkırtıyorum.* İstemedenden de olsa yaptığım şey buydu.

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Lütfen. Seni tanıyorum."

Bacağımdaki telefon titredi.

Senin canını tıpkı benim canımı yaktığın gibi yakmanın verdiği o keyfi istiyorum. -Bilinmeyen Numara

Midem altüst oldu. Bu parayla ilgili değildi. Bu yaptığım şeyin intikamıydı. Bir aziz değildim ve kendimi savunamazdım. Benim yüzümden mahvolacak kişinin Lily olacağına inanmak ise hiç istemiyordum.

Bu yüzden de mesaja bir cevap yazdım. *Onu rahat bırak. Bana istediğin her şeyi yapabilirsin. Sadece, onu bu işin dışında bırak.*

Mesajı göndermeden önce duraksadım.

Sızlanarak bu adama tam da istediği şeyi veriyordum. Bana karşı kullanabileceği bir koz. Babam asla böyle bir zayıflık göstermezdi.

Peki o bana ne diye cevap verecekti? *Ah, üzgünüm. Lily'nin, senin için bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum.* Hayır, bana siktir olup gitmemi ve sevgilimin mahvoluşunu izlememi söyleyecekti.

Bir kavga böyle kazanılmazdı.

Bu yüzden mesajı silip yeniden yazdım.

Seni bulacağım, orospu çocuğu. Bundan şüphelen olmasın.

Gönder.

Telefonumu cebime atarak Rose'un karamsar bakışlarına doğru döndüm.

"Ne?" dedim.

"Tam olarak yapmamamı söylediğim şeyi yaptın, değil mi?"

"Evet."

Kısık sesle bir şeyler mırıldanırken başını iki yana salladı. Şifreyi tuşlamak için uzandığında bakışları aşağıdaki bir şeye takıldı. Dikkati dağıldığı için memnundum, cebimdeki telefon artık daha hafif hissettiriyordu. Mesajları zihnimde arka plana itmeye çalıştım. Normal bir gün olsa gidip bir şişe *Macallan** alır ve günü kapatırdım.

"Bileziğini mi düşürdün?" diye sordum.

Dudakları gerildi.

"Bilezikten daha mı beter? Lanet olsun, o zaman bir *DEFCON*** durumundayız. Nükleer savaşa hazırlansak iyi olur."

Söylediğimden etkilenmiş gibi görünüyordu. "*DEFCON*'un ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Evet. Aynı zamanda 'hadi canım' ve 'acele etsene' demeyi de biliyorum." Ona X-Men'de bir mutant krizi ortaya çıktığı zaman bu terimin farklı bir versiyonunun kullanıldığını söylemedim. Bunu nasıl öğrendiğim onu ilgilendirmezdi.

Bana imza niteliğinde olan Rose Calloway bakışını attı, hani şu ruhumu emmesine iki saniye kalmış gibi olanı. Karşılık olarak ona ters ters baksam da aslında bu kahrolası yerden kaçmak istiyordum. Rose ona böyle baktığında Connor'ın nasıl *gülümseyebildiğini* bilmiyordum. Bu bir blöf değildi. Onun tüm zamparaların kalplerini yediğine dair bahse girerdim.

Rose kapısını açtı. "Burada bekle."

Evet, nereye gidebilirim ki?

Bir dakikalığına gözümün önünden ayrıldığında meraklanmaya

* Bir viski markası. (ç.n.)

** ABD Silahlı Kuvvetleri'nin "savunmaya hazırlık durumu" için kullandığı bir kısaltma. (ç.n.)

başladım. Kemerimi açarak sürücü koltuğuna uzandım ve pencereden aşağı baktım.

Rose mor ortancaların yanında yere çökmüştü, güzel görünen çiçeklerin yanındaki demir kapıya sarmaşıklar uzanıyordu. Rose'un yanına beyaz yapraklar yayılmıştı ama önünde her ne varsa sırtı onu görmeme engel oluyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sorduğumda deliye döndü. Sanırım Calloway kızlarının hepsinin tahtası biraz eksikti. Daisy hariç. O, oldukça normal görünüyordu.

"Bana bir şeyler gönderip affedilmeyi bekleyemez," dedi oflayarak. "İşler böyle yürümüyor." Biraz daha homurdandığında etrafa daha çok yaprak yayıldı.

Yerinden kalkıp döndüğünde *önceden* beyaz güllere ait olduğunu düşündüğüm bir tutam çiçek sapını elinde tutuyordu. Sıkıdığı yumruğunun arasındaki görüntü ürkütücüydü. Tüm yapraklar koparılıp yerdeki çimenlerin üzerine atılmıştı.

"Az önce bir bitkinin işini bitirdin," dedim düz bir ses tonuyla. Bunda rahatsız edici bir taraf olsa da gülmekten kendimi alamadım.

Bana daha sert bir şekilde baktı. "Bunu tut." Ardından pencereden cam bir vazı uzattı.

"Kırmayacak mısın?" diye sordum. "Aşk adına? Kırılmış kalbin adına?"

"Kalbim kırılmış falan değil."

"Çelikten yapıldığını unutmuşum. Biyonik, duygusuz bir kadınsın. Connor senin somun ve cıvatalarına sarılmayı seviyor olmalı." Koltuğuma tekrar yerleştim.

Arabanın kapısını hızla açarken bana dik dik bakmakla hiç vakit kaybetmedi. Elindeki en kötü bakış olan "*seni hadım edeceğim*" bakışını henüz atmamıştı. Muhtemelen bunu Connor'a saklıyordu. Onun yerinde olmadığımı minnettardım.

"Ne yaptı?" diye sordum. "En sevdiğin kelimeyi yanlış mı heceledi? *Scrabble* oynarken seni yendi mi?"

Hiçbir şey söylemedi. Sadece şifreyi tekrar tuşladı ve kapılar açılırken arabayı tekrar çalıştırdı. Araba evin garaj yolunda ilerlediği anda olan şeyin farkına vardım.

“Ciddi olamazsın,” dedim. “Bana aylar önce biraz bira verdiği için mi ona hâlâ kızgınsın? O zamanlar ayık kalmaya çalışmıyordum bile.” Hiç kimsenin ilişkisini mahvetmek istemiyordum. Lily’yle birlikte insanlardan uzak durmamızın sebebi buydu. Bu sayede kimse bizim hatalarımız yüzünden sorun yaşamayacaktı.

Rose arabayı garaja çekerek motoru kapattı. “Bunu anlayamazsın.” Arabadan inmek üzereyken uzanıp kapısını kilitledim ve onu *Escalade*’e hapsedtim.

Connor bana onu savunmamamı söylemişti. Oturma odamızda kavga etmelerinin ardından beni kenara çekip bu işe karışmamamı söylemişti. Ancak onun bu şekilde bir saldırıya maruz kalmasına izin veremezdim. Kimsenin hayatıma girmesine izin vermediğim bir dönemde o benim arkadaşım olmuştu.

“Çocuğa biraz huzur ver,” dedim. “Senin için çok çaba sarf ediyor.”

Rose uzunca bir süre bana baktı, yanağını ısıırıyormuş gibi görünüyordu. Arabanın kilidini açmaya çalıştığında ondan hızlı bir şekilde tekrar düğmeye uzandım.

“Loren,” diye uyardı beni.

“Söyle gitsin,” diyerek cevap verdim. “Aklındakini söyle.” Bunu kaldıramayacağımı düşünüyordum ama kaldırırdım.

“Anlamıyorsun,” diyerek patladı. “Connor bağımlı olduğunu biliyordu ve sana bira verdi. Sana göre bu bir sorun olmayabilir. Orada oturmuş bana bu bir sorun olduğu halde değilmiş gibi konuşuyorsun. Bunun ne kadar yanlış olduğunu görmüyor musun?”

“Rose, o yanlış bir şey yapmadı.” Kendimi duyar duymaz yüzümü astım. Neden onu korumam için Connor’ın hiçbir şey söylemememi istediğini anlamıştım. Çünkü onun bana neden bir yudum içki bile vermemesi gerektiğinin kanıtı gibiydim. Alkoliktim ve

kahrolası her günümü içerek geçirebileceğim bir hayata inanıyordum. Connor'ı savunmam onu daha suçlu gösteriyordu. Belki bir noktada, biraz suçlu sayılırdı.

“Yaptığı şey korkunçtu,” dedikten hemen sonra ekledi. “Bunu arkadaşın olduğu için yapmasını da umursamıyorum.”

Titreyen elimi saçlarımdan geçirirken Rose'a baktım, biraz solgun görünüyordu. “Hayır, ben iyiyim,” dedim. “Ciddiyim, bu konuşmadan sonra kalkıp bir içki dükkânına falan gitmeyeceğim, tamam mı?”

Başını sallarken gergin bir şekilde kıpırdamadan duruyordu.

“Rose,” dedim. “Onu savunmaya çalışmıyorum ama...” Bunu söylemek benim için zordu. Boğazımı temizlesem bile kelimeler bir süre boğazımda kaldı. “...Eğer Connor, ben ve Lily'nin hayatına dahil olmamış olsaydı şu an bu noktada olur muyduk bilmiyorum. Etrafında olmaya katlanabildiğim, beni yargılamayan ilk kişiydi o. Öyle olduğunu düşünse bile bana hiç, her şeyi batırmışım gibi bakmadı. Arkadaşım olmasını seviyordum. Hâlâ seviyorum.”

Vazosunu geri uzattığım sırada artık onu duvara fırlatmak istiyormuş gibi durmuyordu.

“O da bir insan,” diye hatırlattım. “Mükemmel değil. Kimse değil.”

Dudakları kıvrıldı. “Loren Hale'den bilge sözler. Bunları fal kurabiyelerinden çalmış olmalısın.”

Küçük bir kahkaha atarken buna gerçekten gülümsediğimi fark ettim. Rose'un söylediği şey gerçekten de iyiydi.

Bölüm 9

LOREN HALE

Arabanın kilidini açtım. Birlikte arka taraftaki garaj kapısından eve girip granit mutfığa doğru ilerledik.

Lily garaj kapısını duymuş olacak ki fermuarını çektiği sırt çantasıyla karşımıza çıktı. Çantasını bir sandalyeye yerleştirdikten sonra oturduğu bar taburesinde onun yanına yaklaşmamı sabırla bekledi. Gayet iyi gidiyordu ama sonra parmaklarıyla oynadığını ve bacaklarını sıkıca birbirine yapıştırdığını fark ettim.

Kollarımı onun omuzlarına sardım. Yanağını göğsüme yaslasa da bedeni gevşemedi. Aksine daha da gerilmişti. Lily sarılmazdı. Bayılana kadar seks yapardı.

Onu düzeltmeyi ne kadar istersem isteyeyim elimden sadece yardım etmek geliyordu. Gerçekten düzelmek için bu tamamen onun

işi, kavgası ve savaşı olmalıydı. Nasıl o benim şeytanlarımı yene-
mezse ben de onun yerine bu savaşı kazanamazdım.

Parke zeminde yankılanan ayak seslerini duyunca kemerin al-
tında Connor Cobalt'ı görmeyi bekledim. Onun yerine bakışlarım
Sebastian Ross'la karşılaştı.

Lil'e ders vermişti ve hâlâ burada mıydı?

İçten içe homurdandım.

Kendine güvenen kasıntı halleri tepemin tasını attırıyordu. Hep
bu şekilde olmuştu. Onu gördüğüm zamanların yüzde doksan do-
kuzunda yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtışla gezer ve etraftaki
herkesin hayatında neler olup bittiğini bildiğinden emin olurdu.
Sebastian ve ben hiçbir zaman hemfikir olmuyorduk. Belki de Ro-
se'a nazik şeyler yerine kaba şeyler söylediğim içindi. Şerefsizin
teki olduğumu düşünüyordu.

Öyleydim.

Benden hoşlanmamakta sonuna kadar haklıydı. Bu hakkı ona
ben vermiştim.

Lily'yi küçük kahvaltı masasına yönlendirdikten sonra sandal-
yeye oturdum ve onu kucağıma çektim. Muhtemelen seks yapıp
yapmayacağımızı sormak için dudaklarını aralamıştı ama hemen
sonra geri kapatıp kızardı.

Rehabilitasyondan önce, onu tahrik etmek için tam olarak bunları
yapardım. Elimi bacağına gezdirir ve nefesinin kesilmesini izler-
dim. Başımı iki yana sallamak için tüm gücümü kullandım. Gözleri
korkuyla irileştiğinde onun şakağına bir öpücük kondurdum.

Dikkatini seksten uzaklaştırmak istiyordum. "Televizyonda gü-
zel bir şeyler var mı?"

"Sen rehabilitasyondayken *Dünyanın Kuvvetli Kahramanla-
rı*"nı kaydettim," dedi yavaşça. "Çok iyiydi ama Kaptan Ameri-
ka'yı biraz zayıf göstermişlerdi."

* Orijinali "*Earth's Mightiest Heroes*" olan Marvel Studios'a ait animasyon
dizisi. (ç.n.)

Gülümsedim. “Bu bir *spoiler** mı?”

“Hayır, başlangıçta biraz ürkekti.” O artık rahatlamış gibi görüldüğü için *ben de* rahatladım.

Sebastian, “Toplantı nasıldı?” diye sordu Rose’a. İki parmağının arasında yanan bir sigara vardı.

“Toplantı iyiydi,” dedi Rose. “Erkek giyim koleksiyonu kargolandı ve herkes heyecanlı.” Sebastian’a döndüğünde parmaklarının arasındaki sigarayı fark ederek gözlerini kıstı. Connor’ın vazosunu hâlâ elinde sıkıca tuttuğu sırada Sebastian’ın sigarasını aldı. “Sadece dışarıda içebilirsin.” Sigarayı lavaboya attı ve bunun hakkında başka bir şey söylemedi.

Onun hayatındaki diğer erkeklerle kıyaslandığında, Sebastian’ın yaptıkları yanına daha çok kâr kalıyordu.

Lily kucagımda kıpırdandı ve bir anda bacaklarını iki yana açarak oturmaya başladı.

Siktir.

Günün ortasındaydık. Seks yapmamalıydık. Böyle olmaması gerekiyordu. Bunun neden olamayacağını tüm sebepleriyle kendime hatırlattım. Rose ve Sebastian’ın karşımızdaki mutfakta olduğunu saymıyordum bile.

“Özel ders nasıl gidiyor?” Rose, Lily’ye doğru döndü. Kaçınılmaz olduğunu düşündüğüm, aletimin Lily’nin içinde olduğu ve bedeniyle zihninin tatmin olarak huzurlu bir doruk noktasına çıktığı o anı ertelemeye çalışıyordu.

Lily kendi göğsünü işaret ederken kızardı. “Ah, benim mi?”

Rose ona kendine gelmesi gerektiğini gösteren bir bakış attı. Lily bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırırken biraz doğruldu. Bir gelişmeydi, evet ama ben ellerimi onun bacaklarından çekemiyordum. Dokunuşum uzaklaştığında kafayı yemesinden korkuyordum.

* İzleyicinin keyfini kaçırabilecek türden, detaylı ya da nokta atışı bilgilerle verilen ipucu. (ç.n.)

“Bu derse neden istatistik değil de istatistik dendiğini artık biliyorum.” Gergin bir şekilde gülümserken bu cevabın Rose için yeterli olmasını umut ediyordu.

“Gayet iyi gidiyor,” dedi Sebastian ilgisizce. Bakışları Rose’un parmaklarının arasındaki vazoda geziniyordu. Saydam vazoyu ondan aldı. “Bu kristal mi?”

“Evet,” dedi Rose yorgun bir şekilde. Ardından parlak kahverengi saçlarını sık bir atkuyruğu yaptı.

Sebastian bir dakikalığına duraksadığında Lily’nin onlara odaklandığını fark ettim. Normalde olması gerekenden daha büyük bir ilgiyle onları izliyordu.

Bacağını hafifçe sıkarak kulağına yaklaştım. “Neler oluyor?”

Sebastian araya girerek Lily’nin soruma cevap verme şansının önüne geçti. “Çiçekler nerede?”

“Öldüler.”

Sebastian dolabı açarak çöp kutusunu dışarı çıkardı.

“Ne yapıyorsun?” Rose’un sesi yükselmişti.

“Seni gerçekten *çiçeklerle* geri kazanabileceğini düşünüyor. Hadi ama, Rose.” Hah, Rose’un sevgilisiyle ettiği kavgayla ilgili özel detayları *Sebastian*’la paylaşmasına şaşırmıştım. Buzdan duvarlarını kimsenin aşmasına izin vermediğini sanıyordum.

Rose sorgularcasına onun elindeki vazoya bakarken Connor’ın hediyesini atıp atmamayı düşünüyordu.

Ah, sikerler. “Kristal,” diye hatırlattım.

“Evet,” diyerek ekledi Lily.

Sebastian ona karşı olan düşüncelerimize hiç aldırmadan dirseğini tezgâha yasladı. Vazoyu ona geri uzattığında, Rose bir anlığına çöp kutusunun önünde duraksadı.

“Bu *Lalique*,” dedi Rose kısık bir sesle. Parmakları pürüzsüz cam yüzeyin üstünde geziniyordu. Vazo, kare kesim gibiydi ve altında karmaşık bir örgü tasarımı vardı.

Bir Fransız cam markası. (ç.n.)

“O ne demek?” diye sordu Lily.

“Güzel bir zevki var,” dedi Rose.

Sebastian gözlerini devirerek bir gösteri sergiledi.

Rose vazoyu göğsünde tutarak ekledi. “En sevdiğim marka.”

Yalnızca Rose’un, en sevdiği bir kristal ürün markası olabilirdi. Dahası, Connor onun tam olarak ne sevdiğini *biliyordu*. Bu detay bir anlam ifade ediyor olmalıydı. Ben bile o kadar anlayışlı değildim.

Sebastian tezgâhta ritim tutarken dikkatlice Rose’u izliyordu. “Sende kalabilir,” dedi. “Ama bu ona nasıl bir anlam ifade eder? Her kavgada seni tekrar satın almaya çalışacak. Kişisel olarak, hence bu tip bir ilişki sorun değil. Dolabımda Max’in gönderdiği bir çift timsah derisi ayakkabı var ama seni tanıyorum, Rose. Beşinci mücevherden sonra ondan bıkmaya başlayacaksın.”

Rose’un aklı karışmış gibi görünüyordu.

Lily, “Connor üzgün olduğunu söylemeye çalışıyor,” diyerek araya girdi.

Sebastian onun araya girmesinden rahatsız olmuş gibi duruyordu. Başını yana eğip bakışlarını Lily’nin sırt çantasına doğru çevirdi. Önemli bir noktayı atlıyor olmalıydım. Bunu anlamak için Connor gibi bir dâhi olmaya gerek yoktu.

Lily duraksayarak tekrar göğsüme sokuldu. Kollarımı ona sarak ters bakışlarımı Sebastian’a yönelttim. Birinci sınıf bir dünyada hayat böyle ilerliyordu. Bakışmalar, yarım gülüşler ve asık suratlar dizisi şeklinde... Her biri ölümcül ve tehlikeliydi. Bunların hepsini en iyisinden öğrenmişim, Rose Calloway’den değil. Babam onu bile “*cehenneme-kadar-yolun-var*” bakışıyla mahvedebilirdi.

Beni bile neredeyse mahvedecekti.

Rose vazoyu cezvenin yanındaki tezgâha bırakırken kararsızdı. “Arabadan almam gereken bir kutu var. Hemen dönerim.” İçten içe, Rose’un sırf aklının ne kadar karıştığını bizden gizlemek istediği için gittiğini düşündüm. O arka kapıdan çıktığında Sebastian doğrulup vazoyu tezgâhtan aldı.

Lily'nin sırtı, tıpkı şaşkın bir kedi gibi gerildi. "Ne yapıyorsun?"

"Rose'un yapamadığını. Bana sonra teşekkür edecektir." Vazoyu çöp kutusuna attı.

"Hayır!" Lily kucağımdan hızla kalktığında onu takip ettim çünkü Sebastian'ın gözlerindeki o bakış hoşuma gitmiyordu. Birçok zengin çocukta gördüğüm, yenilmez olduklarını düşünen o bakıştı. Kimsenin onlara dokunamayacağını düşünen o bakıştı.

Zaman zaman muhtemelen ben de bu bakışı atıyordum.

Sebastian dolabı tekmeleyerek kapatırken kollarını arkasındaki tezgâha doğru uzatıp Lily'nin çöpe ulaşmasına engel oldu. Lily bacaklarının arasından dolaba uzanmaya çalışsa da Sebastian ayağını öne doğru uzattı. "Konunun ne olduğunu unutma, küçük Calloway," dedi sakın bir şekilde. Ses tonu o kadar pürüzsüzdü ki onu parçalara ayırmak istedim. Benim sesim böyle değildi. Keskin, sert ve tamamen haşindi.

Lily olduğu yerde donarak yavaşça doğruldu. Ellerimi onun omuzlarına yerleştirdiğim sırada aklım fazlasıyla karıştı.

"Ona şantaj mı yapıyorsun?" diye sordum.

Önce Lily başını iki yana salladı. "Sorun yok," dedi bana. Avucunu göğsüme koyarak beni tezgâhtan uzaklaştırdı ve tekrar kahvaltı masasına doğru itti. Hayır, sorun vardı. *Ne oluyordu burada lan?*

Kapı açıldı. Rose üzerinde "*İlkbahar/Yaz Erkek Koleksiyonu*" etiketi olan bir kutuyla içeri girdi.

"Gerçekten erkek giyim sektörüne giriyor musun?" diye sordu Lily. Eli benimkine doğru uzandı. Elim bir kez sıkması, Sebastian olayını bana daha sonra açıklayacağı anlamına geliyordu. Ona güvenmek zorundaydım.

Rose başını sallayarak mavi erkek spor ceketini çıkarttı ve Sebastian'a uzattı.

"Kalıbı beğendim," dedi Sebastian ceketini incelerken. "Bu senden ilerlediğine sevindim."

“Ben de. Mini ekosenler çok aşırıydı.” Lily’ye döndü. “Sebastian bana koleksiyon için yardım ediyordu.”

Lily bana, Calloway Modaevi’nde yalnızca kadın giyim olduğu için Rose’un marka ilerlemesi konusunda endişeli olduğundan bahsetmişti.

Rose, “Şu an muhtemelen senin için yoğun bir zaman, bunu biliyorum,” dedi Lily’ye. Ceketini Sebastian’dan alıp özenli bir şekilde katlarken devam etti. “Ama ofiste biraz yardımın iyi olabilir. Daha çok çalışmak senin için sorun olur mu?”

Rehabilitasyonda kaldığım süre boyunca, Calloway Modaevi’nin sosyal medyası, online satışları ya da her ne gerekiyorsa onun için çalışan iki kız daha olmasına rağmen Lily vaktini ablasının asistanı olarak geçirmişti. Lily, kendisinin Rose’un *bir numaralı sürtüğü* olduğunu bana öyle bir gururla söylemişti ki bunu oldukça sevimli bulmuştum.

“Tabii,” dedi Lily başını sallayarak. Ama sonra elimi daha çok sıkarak sözlerine devam etti. “Peki ya erkek modeller?” Bakışları Sebastian’a dönünce rengi attı, onun burada olduğunu unutmuştu.

“Ah, evet,” dedi Sebastian. “Mükemmeller. Belki Rose, senin için şuradaki şahıstan daha iyi birini bulabilir,” diye ekledi beni işaret ederken.

“Belki de senin yerine geçecek birini bulur.” Alayla durdum. “Ah, dur biraz. Onu zaten buldu.” Tam da ona ihtiyacım olduğunda Connor Cobalt neredeydi?

Sebastian’ın dudağının kenarı gerildi. *Güzel.*

Rose spor ceketini tekrar kutuya koydu. “Sebastian, sanırım gitme vaktin geldi. Yarın seni arayacağım.”

“Tabii.” Rose’u yanağından öptükten sonra Lily’ye el salladı. “Sıkı çalış.”

“Olur,” dedi Lily gergin bir şekilde.

Ardından yanımızdan ayrıldı. Kapının kapandığını duyduğu-

muzda Rose ellerini beline yerleştirerek Lily'ye döndü. "Sen ofiste erkek modelleri çağırmayacağım, söz veriyorum."

"Sadece korkuyorum," diye itiraf etti Lily. Bana bakamıyordu bile.

İçimde yükselen duyguyu bastırmaya çalıştım. Beni aldatmayacağına dair Lily'ye daha inançlı yaklaşmam gerekiyordu; ama yıllarca duvarların ardında onun başka adamları becermesini dinlemiştim. Tek eşli olmak onun için doğal değildi ve benimle bu kadar uzun idare etmesine bile şaşıırıyordum. Özellikle de artık onun arzularını besleyemediğim için ona yeterli olmayacağım o günün gelmesini bekliyordum. Dışarıdaki herhangi bir pislikten kolayca alabileceği bir şeyi ben ona veremiyordum.

"Seni öyle bir pozisyona sokmayacağım," dedi Rose. "Söz veriyorum."

Eğer planım işe yararsa Lily'nin endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Tam da Rose'a soracağım şey için cesaret topladığım sırada kapının açılma sesini duyunca hepimiz gerildik.

Sebastian dönmüştü.

Ancak parke zemindeki ayak sesleri kulağa farklı geliyordu. Daha kendinden emin, hızlı ve kararlı.

Connor, elinde bir yığın Fransız ekmeği pizzasıyla kapıda belirdi. Kutuları tezgâha bıraktığı sırada ortamdaki gerginlik yatışmaya başlamıştı. Teknik olarak, yalnızca Lily ve ben rahatlamıştık. Rose'un omuzları sanki topuğuyla birini ezmeye hazırlanıyormuş gibi gergindi. Connor, "Kim olduğumu sandınız?" diye sordu bize. Odadaki değişimi fark etmiş olmalıydı.

"Sebastian," dedi Lily.

"Seks hakkında konuşuyorduk," diye açıkladım.

Başını sallarken bizi anlamış gibiydi. "Özel ders nasıl geçti?" diye sordu. Rose'a yaklaşıp onu öpmek üzereydi ama Rose ona değil duvara bakıyordu. *Hadi ama Rose, çocuğa izin ver.*

Connor onu sadece süzdükten sonra ilgisini kazanmak için

daha azimli bir hal aldı. Tezgâha yaslanarak tüm dikkatini Lily'ye yöneltti.

“İyiymi. Bence Sebastian'ın çok yardımı dokunacak.”

Gerçekten mi? Onunla on dakikadan fazla konuşabilmek için viski yerine çamaşır suyu içmem gerekiyormuş gibi hissediyordum hep. Belli ki Sebastian ve Lily'nin arasında bir şeyler dönüyordu ama bu konuyu şimdi açmak istemiyordum.

“Güzel,” dedi Connor. “Sana ders veremediğim için üzgünüm. Bu dönem daha çok vaktim olsa vereceğimi biliyorsun.”

“Sorun değil, cidden.” Lily bunu söyleyip duruyordu ama bence hepimiz bunun bir sorun olduğunu biliyorduk.

Connor kutulardan birini açtığında, Rose onun omzunun üzerinden bakarak koluna dokunma riskini aldı.

“Enginar ve mantarlı mı?” diye sordu.

Connor ikinci kutuyu alarak ona çevirdi. Elinde bir pizza tutuyordu. “Ve beyaz peynirli.”

Lily dudaklarını oynatarak bana, “*En sevdiği*,” dedi.

Connor iyi gidiyordu. Lily, ablasıyla Connor'ın tekrar bir araya gelmesini izlerken kocaman gülümsüyordu. Tüm yüzü aydınlanmıştı, *siktir et*. Kollarımı beline sararak onu göğsüme çektim. Sıcak bedeni aletimin zonklamasına sebep oluyordu. Duyulabilecek bir şekilde iç çekse de Connor ve Rose kendi entelektüel dünyalarında kaybolmuş gibilerdi.

Rose, onun kutuyu kendisine uzatmasını bekledi ama Connor pizzayı bu kadar kolay vermeyecekti. Bazen, en az Rose'un yaptığı kadar Connor'ın da onun sınırlarını zorlamaya ne kadar hevesli olduğunu unutuyordum.

“Vazoyu kırdın, değil mi?” Kapıdaki ezilmiş beyaz gülleri görmüş olmalıydı. Bunun onu incitip incitmediğini anlayamıyordum. Muhtemelen sadece Rose ve diğer dâhi tipler onu anlayabilirdi.

“Ne? Hayır, ben...” Omzunun üzerinden vazoyu bıraktığı lavabonun yan tarafına baktı. Ancak “en yakın” arkadaşı sayesinde

vazo artık orada değildi. Bakışları çöp kovasının olduğu dolaba çevrildi.

Connor bakışlarını takip ederek dolabı açtı ve yan tarafı çatlayan pahalı kristali havaya kaldırdı. Çatlak ve kırık. Connor vazoyu lavabonun yanına bırakarak Rose'a pizzasını uzattı.

"Bunu ben yapmadım," dedi Rose hiç vakit kaybetmeden. Bakışlarından ateş fışkırıyordu. "Onu geberteceğim." Bunu Sebastian için o kadar sık söylemişti ki, artık ciddiye bile almıyordum.

"Sebastian'ı mı?" diye sordu Connor.

Rose hızlıca başına salladı. Pizzayı tezgâha bırakırken artık yeme konusunda çok da hevesli değilmiş gibiydi. Narin bir şekilde vazoyu incelerken omuzları düştü. Connor, onun arkasından yaklaşarak kulağına bir şeyler fısıldadı. Sesi yükselse ve bazı heceleri yakalasam da ne dediğini anlayamıyordum.

Onunla Fransızca konuşuyordu.

Rose da yabancı dilde akıcı bir şekilde cevap verdi. Connor onu başından öptüğünde, Rose da arkasını dönerek parmak ucunda onun dudaklarına uzandı.

Lily buna karşılık yüzünü bana döndüğünde gözleri irileşmişti ve arzuluydu. *Ben de istiyorum, Lily. Tanrım, gerçekten istiyorum.* Rose'la konuşmak için en uygun vakit buydu. Sevgilisiyle olan anını bölecek olsam bile bu beni Lily'yi tekrar reddetmekten kurtaracaktı.

"Rose," dedim.

Parmak ucundan aşağıya inse de Connor'ın eli hâlâ onun saçlarına dolanmış haldeydi. Rose'un hükmünde sarhoş olmuş gibi görünüyordu. Rose onu tamamen ele geçiriyordu ama Connor da ona eşit derecede hükmediyordu. Bunu hâlâ garip buluyordum. Rose'un, dokunduğu her adamı mahvedeceğini düşünsem bile onların arasındaki bu paylaşımcı ilişki, bizim Lily'yle paylaştığımız bağımlı ilişkiden farklıydı.

"Evet?" dedi Rose.

Ondan yardım isteme düşüncesiyle boğazım düğümlenmiş gibiydi. Kelimeler dilime kadar çıksa da onları söylemek çok zordu. Bu yüzden Connor'a döndüm. "Özel dedektiften bir haber aldın mı?"

"Mesajların izini sürmeye çalışıyor. Bir ipucu çıkacak mı baka-
cağız." Arabadaki mesajlaşmadan sonra duymak istediğim şey tam
olarak bu değildi.

"Lo," dedi Rose. Elini kalçasına yerleştirdi, ondan kaçtığımı
fark etmiş olmalıydı. "Dökül."

Nefes aldım. "Bildiğin gibi..." Ensemi ovalarken bedenime
aniden bir sıcaklık yayıldı. Buna alışık değildim. "...Üniversite
diplomam yok ve asgari ücretten daha iyisini verecek bir iş bul-
mak zor."

Sessiz kalarak devam etmemi bekledi. Üç çift göz merak ve te-
reddütle üzerime odaklandı. Pes etmek üzere olduğumu düşünüyor
olmalılardı. Ellerimi kaldırıp yoğun çalışamayacağımı düşünüyor
olmalılardı. Hamburger çeviremezdim. Parasını kazanmak için ça-
lışan sikik normal alt sınıf bir herif olamazdım. Bunu yapmam *hiç*
gerekmemişti ama bu denemeyeceğim anlamına gelmiyordu. Beni
ciddiye almıyorlardı ve bunun aksine inanmaları için onlara bir se-
bep vermemiştim.

"Hamburger çevirmekle ilgili bir sorunum yok," diyerek açıkladım.
"Ama Ryke'a rehabilitasyon için kırk bin dolar borcum var ve
makul bir vakitte ödemek istiyorum... Bir de biliyorsun, kira var."
Duraksayarak biraz da olsa Rose'un beni azarlayıp "*Kira ödemene
gerek yok, Lo. Sen aileden sayılırsın,*" demesini bekledim. Bir an-
lığına onun kim olduğunu unutmuştum. Belki de az önce bir vazo-
ya karşı gardını düşürmüş olması beni oyuna getirmişti ama şimdi
karşımda oldukça azimli, güçlü ve kolay yolu seçmeme sıcak bak-
mıyormuş gibi görünüyordu.

Güzel.

Yine de ona dik dik baktım. Alışkanlık... "Bana söyleteceksin,
değil mi?" dedim.

Buz gibi bir gülümseme dudaklarına yayıldı. “Geçen sene Cayman Adaları’nda bana, koca ayaklı bir yetinin* bile beni becermek istemeyeceğini söylemiştin.”

Lily şaşkınlıkla bana döndü. “Söylemedin.”

“Söyledim.”

Koluma vurduğunda yalandan yüzümü buruşturdum. Evet, bunu hak etmiştim.

Connor tamamen kayıtsız bir şekilde bekliyordu. Sanki haksız olduğumu sessizce söylemek istermiş gibi Rose’u kendine çekti. Belli ki delicesine yüksek zekâ seviyesi olan erkekler onu becermek istiyordu.

Derin bir nefes verdim. *Hadi bakalım.* “Daha önce modellik ajansları bana ulaşmıştı,” diye açıkladım. “Yeni erkek giyim reklamın için beni kullanmazsan aptallık edersin.” *Bravo, Loren. Ona aptal dedin. Bu kesinlikle bir işi kapmanın harika bir yolu. Yüce İsa, daha önce hiç iş yapmamış olmana şaşmamalı.*

“Bunu hatırlıyorum,” dedi Rose gergin bir şekilde.

“Sana ulaşıtlarsa neden hiç modellik yapmadın?” diye sordu Connor.

“Elimdeki *Jack Daniel’s* şişesinden içki içerken görüşmeye gitmiş olabilirim.” Ajanslarla dalga geçip hem insanların hem de kendi vaktimi harcıyordum. Hiçbir zaman bir model olmak istememişim. Hâlâ istemiyordum ama şu anda elime hızlı bir şekilde para geçmesine ihtiyacım vardı. Tam karşımda ise önceki hatalarımı silmem için bir şans duruyordu. İşleri yoluna koyabilirdim.

Connor uzun bir ıslık çaldı. “Etkileyici.”

“Ben de öyle düşünüyorum.”

Rose önceki tartışmalarını gündeme getirmeye hazırmış gibi görünüyordu ama Connor eğilerek kulağına tekrar bir şey fısılda-

* Kocaayak veya Yeti, bazılarının Himalayalar’da yaşadığına inandığı, primat benzeri, büyük bir yaratıktır. (ç.n.)

dı. Fransızca. Tek bir kahrolası kelimeyi bile anlayamadım. Rose epeyce rahatladı.

“Tercümana ihtiyacım var,” diye fısıldadı Lily.

“Ya da bir çevirmene.” Tercihen *erkek* olmayan bir çevirmene. Lily’nin, Fransız herifin teki onunla konuşurken tahrik olup kızardığını hayal ettim. Kafamda canlanan bu ihtimal bile canımı sıkılmıştı. Bizi ayırmasını istemeyeceğim tek şey kıskançlıktı. Yine de içimde büyümeye devam ediyordu.

Rose sonunda bakışlarını tekrar bana çevirdi. “Modellik zordur,” dedi, ses tonu artık daha yumuşaktı. “Sadece iyi bir vücuda ya da güzel bir yüze sahip olmaktan ibaret değil. Bunu Daisy’ye sorabilirsin.”

“Biliyorum,” dedim. “Ama Rose, bu benim için bir kariyer olmayacak. Sadece borçlarımı ödeyip ayaklarımın üzerinde durabilmek için para kazanmam gerekiyor. Hepsi bu.” Bir saniyeliğine Lily’ye bakım. “Lil için programını bozmana da gerek kalmaz. Diğer modellerle birlikte orada olurum. Bir sorun yaşanmaz.”

Lily kot pantolonumun bel kısmına uzanarak, “Peki modellikten sonra ne yapacaksın?” diye sordu.

Hiçbir fikrim yoktu. Geleceğimle ilgili olan o sis çok bulanıktı. “Adım adım ilerleyeceğim,” dedim. Anlayışla başını salladı.

Rose bir süre teklifimi düşündü. Biraz sonrasında ise cevap verdi. “Tamam.”

Kocaman bir sırtış yüzüme yayıldı.

Ardından ekledi. “Durumu netleştirmek için söylemek isterim, bunu sana acıdığım için yapıyorum.”

Gülümsemem silindi. ““Tamam’ kısmında durabilirdin.”

Sırtma sırası ondaydı. “Biliyorum.”

LILY CALLOWAY

İki gün geçmişti ve hâlâ seks yapmamıştım. Daha da beteri, Lo'ya eski sınavlardan bahsetmemiştim ama bahsetmeyi planlıyordum. Sadece... Ahlaksız tarafıma onun da katılması için doğru kelimeler seçmem gerekiyordu. Connor henüz sözde şantajcıyla (karşılığında şu an bir şey istemediğine göre, artık o her neyse) ilgili bir ipucu bulamamıştı.

“Peki ya Patrick Bomer?” Yatakta bağdaş kurarak oturmuş, kucağımda Dalton Akademisi'nin lacivert yıllığını tutuyordum. Belli yüzleri siyah daireler içine almış ve diğerlerinin üzerine de X ve... bıyık çizmiştim.

Başımı kaldırdığımda şifoniyein üzerindeki yuvarlak aynadan Lo'nun kaşlarını çattığını gördüm. Bu sabah giyinmek için dolu dolu yirmi dakika ve saçını yapmak için on dakika harcamıştı. Calloway

Modaevi'ndeki ilk işiydi. Hatta hayatı boyunca sahip olduğu ilk işiydi ve bu onu delirtiyordu.

“Patrick neden benden nefret etsin ki?” diye sordu. Bilinçli olarak saçındaki kalın tutamları dağıttı.

“Sanat dersindeki yıl sonu projelerinde sınıf birincisi olmuştun.”

Lo, rüzgârda uçan plastik bir poşetin beş dakikalık videosunu çekmişti. Sıkıcı ötesiydi ve orijinal bile değildi, üstelik *Amerikan Güzeli**’nde daha önce yapılmıştı.

Dönüp bana baktı. “Ne? Bu benim hatam değil ki. Projem feci güzeldi.”

“Tüm sınıf uyuyakalmıştı,” diyerek bir hatırlatma yaptım. Patrick, Apollo’nun bronz bir heykelini yapmıştı ama bu Bay Adams’ın pek takdirini kazanamamıştı.

“O zaman öğretmene kızması gerekiyor, bana değil.”

Haklı olduğu için karşı çıkmadım. Öğretmenler Lo’ya, sırf bir Hale olduğu için o rezil videoya bile en iyi ödülü verecek kadar özel ilgi gösteriyordu. Çünkü babası bir multi milyarderdi ve o kadar çetrefilli bir sosyal ağı vardı ki, bir örümcek bunu görse Jonathan Hale’in ördüğü ağı kiskanırdı.

Yatağımdaki bilgisayarın ekranına baktım. “Belki artık kızgın değildir,” diye ekledim. “Sanat için artık Carnegie Mellon Üniversitesi’ne gidiyor.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Facebook.”

Lo homurdandı. “Lütfen bana üye olduğunu söyleme.” Lise-den beri devam ettirdiğimiz bir anti-sosyal medya kuralımız vardı. Mahremiyetimizi, onu sanal gerçeklikte harcayamayacak kadar önemsiyorduk.

“Üye olmadım. Seni üye yaptım.”

Gözleri karardı.

“Düşündüm ki,” dedim hızlıca. “Eğer biri senden nefret ediyor-

* Orijinal adı “*American Beauty*” olan bir romantik dram filmi. (ç.n.)

sa sana oradan iftira atabilir.” Ekranı işaret ettim. “Şüpheliler için bir fare kapanı gibi.”

Şaşırtıcı olsa da kırışmaz kumaştan yapılma ütülü pantolonunu riske atarak yatakta yanıma oturdu. Ardından yatağın tülü bacağına dolandığı için kısık sesle küfrederek kumaşa vurdu. “Yemin ederim ki bu aptal şeyi kesip atacacağım.”

“Ben seviyorum.” Geçen gece tıpkı bir peygamber devesi gibi tüle takılmış olsam da seviyordum. Bazen uyurken de dolanıyordum. Böyle şeyler olabiliyordu.

“Böcekleri uzak tutmamız gereken bir ormanda değiliz.”

“Odayı Rose tasarladı,” diyerek ona hatırlattım. Burayı Lo rehabilitasyondayken tasarlamıştı. “Senin yüzünden değiştirirsem kırılır.”

“Daha da iyi,” dedi. Gerçekten böyle düşündüğünden şüpheliydim.

“Bu söylediğini unutacağım,” diye mırıldandım ve bilgisayarımın ekranını ona çevirdim.

Lo bana şaşkınlıkla baktı. “Profil fotoğrafım için bunu mu kullanmak zorundaydın?”

Geniş bir gülümseme dudaklarıma yayılırken bakışlarımı fotoğraftan alamıyordum. Altındaki Örümcek Adam pijaması dışında hiçbir şey giymiyordu. Çok seksi ve havalı görünüyordu.

İnternet sitesi ilgisini çekmiş gibi eski öğrencilerin profillerinde gezmeye başladı. “Evli, evli, hamile, ölü, nişanlı, hamile, evli,” diye listeledi. “Liseden sonra yirmilerinde kalan kimse yok mu, yoksa herkes bunu geçip dikkatini emeklilik planı ve bebek bezlerine mi vermiş?”

“Belki âşıklardır,” diyerek savundum.

“Biz de âşığız. Gördüğün gibi evli değiliz ya da bebeğimiz yok.”

Bunun neden canımı yaktığını bilmesem de kaşlarımı çattım. Evlilik en azından yaşlanana ve hayatımın bu garip, akıl karıştıran evresi geçene kadar aklımda yoktu. Ancak Lo’nun bunu söyleyiş

tarzı sanki evlilik hiç var olmayan bir şeymiş gibiydi. Sanki *belki* demek yerine *asla* diyordu.

“Evlenmek istemiyor musun?” diye sordum yumuşak bir sesle. Gözlerine zar zor bakabiliyordum. Yirmi yaşındaydım ve ergenliği yeni aşmıştım. Özellikle de şu anda, sağlıklı olmak için çabalarırken evlilik ya da bebek fikri için endişelenmemeliydim.

Lo duraksadı. “Bilmiyorum. O kapıyı kapatmıyorum, sadece bunun üstüne düşünmem.” Duraksadı. “Sen... bunu düşünüyor musun?” Aynı fikirde olmamamızdan endişelenerek kaşlarını çatı. Genelde aynı fikirde olurduk ve onun bir konudan bense saptığını görmek ürkütücüydü.

“Çok değil,” dedim. “Seninle olmadan önce evli olduğumu hiç düşünmedim.” Rasgele heriflerle yatıyordum. Tek eşliliğin asla alışamayacağım bir yaşam tarzı olduğunu düşünüyordum. Şimdiyse güzel bir düzen oturtmaya başlamıştım ve normal şeyleri hayal ediyordum.

“Ama şimdi düşünüyor musun?” diye sordu.

Omuz silktim. “Sanırım ama kesinlikle yakın zamanda değil. Önce korkunç yirmilerimi atlatmak istiyorum.” Elimi salladım. “Evlilikten ve bebek sahibi olmaktan konuşmayalım. Bu aptalca. İlilenmemiz gereken daha önemli şeyler var.”

Bunun mümkün olduğunu düşünmezdim ama yüzü daha da fazla asıldı, hatta ifadesi az öncekinden çok daha sertti. “Çocuk mu istiyorsun?”

Ah... Söyleyiş şeklinden bile bunu istemediğini anlayabiliyordum. Boğazıma bir yumru oturduğunda bunun şaşırtmacalı bir soru olduğunu hissettim. Sanki doğru cevap oradaymış gibi omzumun üzerinden geriye doğru baktım. “Hımm...” Mırıldanıyordum. “Bilmiyorum.”

Gözlerini kırptırırken ona bakmamı izliyordu. Cevap sanki sessizliğimizden okunuyordu.

“Olabilir,” dedim daha fazla içimde tutamayarak. “Biraz yaşlanınca ama çok da geç değil. Yumurtalarımın da bir ömrü var.”

Başımı sallayarak yüzümü astım. “Yani, bilirsin...” Battaniyenin altına girip bir daha asla dışarı çıkmamama iki saniye vardı. *Saklan, Lily. Saklan!* Yüzüm yanıyordu. Keşke hislerim bu kadar kolay okunabiliyor olmasaydı.

“Lil,” dedi Lo kısık sesle. Bakışları belirgin bir şekilde yumuşamıştı. Bir dalgaya çarpmadan önce okyanusta dolaşan o teknelerden birinde gibiydim. “Sen... ve ben...” İşte geliyordu. “Muhtemelen çocuk yapmamalıyız.”

Boş bir şekilde siyah beyaz battaniyeye doğru bakarken düşüncelerimi toparladım. O kadar ilerinin, Lo ve benim bir aile kurduğumuz gerçekliğinin hayalini kurmak için kendime hiç izin vermezdim. Belki de içten içe böyle bir geleceğin hiç var olmadığını bildiğim içindi.

Onun kelimeleri, geleceğimdiki karanlığın net bir resme dönüşmesini sağlıyordu. Bu resim ise iade etmek isteyeceğim türden bir resimdi. Çocuklarımızın olmadığı bir hayat. Yalnızca o ve ben-den oluşan bir aile. Hepsi bu.

Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyordum. İkimiz de bağımlıydık ve bir çocuk büyütsek bile alkolizm kalıtsal olacaktı. Lo kendi sorunlarının bir başkasına, özellikle de kendi çocuğuna bulaşmasını istemezdi.

“Biliyorum,” dedim üzgün bir şekilde başımı sallarken. “Sadece, bunu düşünmek istemiyorum.”

Huysuz ruh halimi dağıtmak için yıllıktaki bir fotoğrafı işaret etti. “Jacqueline Kinney’ye bıyık çizmişsin. Bu biraz kabalık.”

Dudaklarım yavaşça kıvrılırken ona doğru baktım. Saçları farklı yönlerde bakıyordu ve süper modellerin saçlarının böyle görüldüğünü düşündüğüne emindim ama Rose bundan memnun kalmazdı.

Ona yaklaşarak bilgisayarı kenara kaldırdım ve parmaklarımı saçlarında gezdirerek kalın kahverengi tutamları taramaya başladım. Hızlıca geri çekildi.

“Bunun için ciddi vakit harcadım.” Bileğimi tuttu.

“Bence tüm bu vakti kendini süzerek harcadın,” diye karşı çıktım. “Bırak düzelteyim.” Bakışlarım saçlarından ayrılıp bana çok yakın duran pembe dudaklarına indi. Yumuşak dudaklarımın üzerinde nasıl bir his bırakacaklarını hayal ettim. Ona uzanmak istiyordum.

Dudakları hareket etmeye başladı ancak dökülen kelimeleri duyamıyordum. Büyülenmiş gibiydim ve dudakları hareketsiz kaldığında sanki bir mıknatıs beni ağızına doğru çekti.

Dudaklarımla dudaklarına dokunduğumda bana yumuşak ve tatlı bir öpücükle karşılık verdi. Sert bir inilti boğazımı gıdıklarken beline doğru ilerleyerek üzerine çıktım. Daha fazlasına hazırdım. Sadece ona ihtiyacım vardı... Parmaklarımı saçlarından geçirerek bacaklarımı sıktım.

Geri çekildi.

Hayır. Bir yarı maraton koşmuşum gibi derin nefesler alıyordum. O dik yokuşu çıkmaya daha yeni başlamıştım ve Lo beni yarı yolda durdurmuştu.

“Lily...”

Ellerimi gömleğinin altına soktum ve parmağımı çıplak göğsünde kaydırarak karın kaslarındaki çıkıntıları takip ettim. Bilinçsizce pelvisimi bedenine sürtüyor ve titriyordum, ona giderek daha fazla ihtiyaç duyuyordum.

Bu sefer *onun* dudaklarından bir inilti döküldüğünde bileklerimi tutmak zorunda kaldı.

Durmak istemiyordum. Ona çok uzun zamandır dokunmuyormuş gibi hissediyordum. Katlanılmaz bir şeydi. Boşalmanın verdiği o dolup taşan hissi, sarhoşluğu hatırlıyordum. Bu hissin içimi delip geçmesini istiyordum. Düzgün göremeyene dek bedenimin titremesini istiyordum. Bunu çok özlemiştim.

Ama sonra bakışlarım onun sert bakışlarıyla çarpıştı ve cevabı gördüm. *Hayır. Hayır. Hayır.* Bir kez olsun *evet* cevabını duymak istiyordum. Bu kelimeyi duyunca rahatlayarak iç çekmek istiyordum.

“Günlerdir seks yapmadım,” dedim bu bir başarıymış gibi. “Bu tavrımla ödüllendirileceğimi düşündüm.”

Dudakları gerçek bir gülümsemeyle kıvrıldı ve kazandığımı düşündüm. Hepsi bu kadardı. Bacaklarımı tekrar beline sardığımda, sertliği arzumu yeni boyutlara ulaştırdı.

“Dur bakalım,” diye karşı çıktı kollarımın altından tutup vücudumu yukarıya kaldırırken. Beni kucağından alıp dizlerinin üzerine bıraktı. Bu eğlenceli değildi. “Seninle bir anlaşma yapsam nasıl olur?”

“Anlaşmaları severim,” dedim, bakışlarım aletine kayıyordu.

“Gözlerime bak, Lil.”

Denedim. Deniyordum. Gerçekten. “Anlaşmalar, koyduğumuz kurallara karşı gelmez mi?”

“Bu öyle değil.”

Meraklandım. Lo kucağına doğru uzanan bacağımı okşadı. Sanırım bu, ondan tamamen uzak durmaktan daha iyiydi. Bu hareketi dikkatimi üzerine çektiği için çaresizce parmaklarının daha yukarılara, dokunuşu için zonklayan o noktaya çıkmasını istedim.

“Şu an ne yapacağımızı seçebilirsin. Seni nefessiz kalana kadar öpebilirim.” Öne doğru eğilerek dudaklarıma küçük hızlı bir öpücük kondurdu ve hemen ardından nefesi kulağımı gıdıkladı. “Ya da parmaklarımı içine sokarak sana dolu hissettirebilirim.” *Evet.* “Ya da...” Başka bir seçenek daha mı vardı? *Ah, hadi ama.* Söylediklerine karşı çıksam da öne doğru yaklaşarak parmaklarımı tişörtüne sardım. Resmen onun altımda nabız gibi attığını hissedebiliyordum. Belki de kontrolden çıkan tek şey içimdeki ihtiyaçtı. “...Sen boşalana kadar elimi pantolonunda gezdirebilirim.” *Çifte evet.* “Ama...”

Sonunda bir koşul olduğunu fark ettiğimde omuzlarım düştü. Sanırım bu yüzden adı “her-şeye-tamam” değil de “anlaşma” olarak kalıyordu. Belki ismi “Lily’ye-tamam” da olabilirdi... “Ama denmesinden hiç hoşlanmıyorum,” dedim dikkatim dağılırken. Yine de *am* sözcüğüyle ilgili olan şeyleri seviyordum.

"Yazıyorum." dedi Lo. "Ama ilgili bir yerler mi düşün-
üyordun?"

Zorunlu kelimeler rengi gözlerine baktım. "Daha çok benim
aradım ve buldum."

Böyle ağızımı kapatarak kulağıma doğru fısıldadı. "Ayrıca or-
ada yaklaşmayacak, Lily Calloway. Fakat onu bir yere seçtiğin
zaman da çok isterim." Kulağıma birkaç yer fısıldadı. Burada ona bir
seyrîmün gibi sıkıca sarıldığımı, çoktan ıslak ve hazır olduğumu
fark ettim.

"Ama?" diyerek ona az önce inşa ettiği engeli hatırlattım.

"Sadece birini seçebilirsin. Ya da hepsinden vazgeçip bu akşā-
mı beklemeyi seçebilirsin, böylece akşam seks yaparsınız. Sana bağ-
lı." Duyduğum tek şey seks yaparsınız kısmıydı. Ancak bunun için
beklemem gerekiyordu. Şu an için sekiz dakika bile beklemek,
katlanmak isteyeceğim türden bir işkence değildi. Sekiz saat nasıl
bekleyecektim?

"Bu anlaşmayı sevmедim."

"Ben de öyle ama irademizi güçlendirmeliyiz. İkimiz de." Ah.

Seçenekleri düşünürken eğer şu an bir şey yapmayı seçersem
onun hiç zevk almayacağını fark ettim. "Saksoyu seçiyorum. Yani
sana sakso çekmeyi," dedim. Kurduğum, bir hanımefendi için en
yakışksız kalan cümle olsa da şu an nezaketi hiç umursamıyor-
dum. Bir anlığına, Connor ve Rose'un yatakta nasıl olduklarını
merak ettim. Kendi anatomik parçaları hakkında böbürleniyor ya
da güzel yazı hakkında tartışıyorlar mıydı? Rose'a sorabilirdim
ancak kendisi bu tür konuları gizli tutmayı seviyordu. Samimiyet
kurma konusunda sorunlar yaşadığı için, onun şu anda bir seks ha-
yatı olmadığı konusunda oldukça emindim. Eğer bekâretini kaybe-
derse bunu benimle paylaşmasını umut ediyordum.

"Benim aletimi bu işe karıştıрма," dedi Lo klas bir şekilde.

"Nedenmiş?" Kaşlarımı çattıktan sonra gözlerimi iyice açtım.
"Oral seks de mi kara listede?" Hâlâ birlikte terapiye gitmesek

bile, bir dahaki sefere listedeki detayları görebilmek için terapitime yalvaracağımı gözümün önüne getirebiliyordum.

Ağzımı tekrar kapattı. “Konuşmayı... kes,” dedi sert bir şekilde. Altımda biraz kıpırdandığında bakışlarımı ona doğru indirmek üzereydim ama ben sertliğine bakamadan uzanıp çenemi yukarı kaldırdı.

Belli ki hormonlarıyla savaşıyor tek kişi ben değildim. Gülümsemem de benim bağımlılığım yüzünden acı çektiği için kendimi suçlu hissediyordum.

Bakışlarım dudaklarına çevrilince bir yanımda pes edip öpüşmeye karar verdi ancak öpüşmek her zaman beni daha fazlasına itiyordu. Ayrıca reddedilmek, Lo’ya sahip olamamaktan daha ağırdı.

Bileğini tutarak elini ağzıma çektim. Onun vücudunu konuya dahil etmemem için bana uyarıcı bir bakış attı. Fakat bu seçeneği tercih etmemin asıl sebebi, onun da zevk alabileceği tek yöntemin bu olmasıydı.

“Bekleyebiliriz,” dedim sakın ve yavaş bir şekilde. Gönülsüzce kucığından, ardından da yataktan kalktım. Bilgisayarımı kapattıktan sonra aynanın karşısına geçerek üstümü düzelttim. İşin en kötü kısmı, içimdeki bu hüsrana bastırmak için boşalamayacak olmamdı. Bacaklarımın arasındaki zonklamaların öyle kalması gerekiyordu. Çünkü özsevgiye geri dönmeyeceğimi söylemişim. O yola bir kez girdiğimde dönüşü yoktu. Dürtüsel hareket eden o canavara tekrar dönüşürdüm ve o halimi Lo’nun görmesini istemiyordum.

“Emin misin?” diye seslendi Lo yataktan.

O da benim kadar şaşkıındı. Normalde, geçici dahi olsa o hazlardan birini hiç vakit kaybetmeden kabul ederdim. Birkaç saat sonra, bu kararımın pişman olacak olsam bile, en azından şimdilik akıllıca bir karar vermişim.

Gözlerine baktığımda sanki benimle gurur duyuyormuş gibi bir parıltı gördüğüme yemin edebilirdim.

“Kesinlikle.”

LILY CALLOWAY

Geçmişe dönüp baktığımda, kendimi kıyafetlerimin üzerinden biraz okşamayı seçerdim. Boşalırdım ve sonra her şey yoluna girerdi. Bir duş almış olmama rağmen, kendimi Calloway Modaevi'nin ofisinde korkunç bir gerginlikle oturmuş ve refleks olarak bedenimi sandalyeye sürterken bulmuştum. Bunu fark ettiğim anda ise yüzüm alev almaya başlamıştı. Hemen başımı kaldırıp Trish ve Katie bunu fark etmiş olabilirler mi diye baktım.

İki sarışın da beyaz masalarının ardında işlerine devam ediyorlardı. Çalışma alanımız ayrı bölmelerden değil açık bir alandan oluşuyordu. Duvarlara kalkan olan kıyafet askıları vardı. Rose hepimizi gören, camdan bir ofiste otururdu ama şu an bakışları odada gezinmiyor, kınayan bakışları bilgisayarının ekranıyla benim masam arasında gidip gelmiyordu.

Sandalyesi boştu, bense sürekli onun ofisine bakıp duruyordum. Neden tuvalete kaçıp edepsiz ve tamamen yanlış bir şey yapmamam gerektiğini bana hatırlatmasını istiyordum.

Ama çok iyi hissettirecekti...

Alnımı masaya vurmama iki saniye falan kalmış gibi hissediyordum. Yine de bilgisayarımda açık olan *Excel* çizelgesine odaklandım. Çıplak bir Lo hayal etmemeye çalışıyordum ama bu görüntü çoktan üç kez zihnimde hayat bulmuştu bile. Onu çok fazla hayal etsem de başka hiçbir erkek düşüncelerime sızmadığı için minnettardım. Lo'yu üç ay boyunca özlemek beni kısmen iyileştirmişti. Beynim sanki yalnızca tek bir imgeyi işleyebiliyor gibiydi: Loren Hale. Tüm gün. *Her gün.*

Yalnız kaldığımda ise günahkâr imgelerin zihnime sızmasına engel olamıyordum.

Her şey Lo'nun bana doğru yürümesiyle başlıyordu, bu sırada hâlâ ofiste oluyordum. Beyaz masamdaki her şeyi yere atıp beni sertçe kaldırıyor. Hareketleri yumuşak ya da yavaş değildi. Özellikle bu fantezide, ben bir elbise giyiyor oluyordum.

Yapması gereken tek şey, külotumu hafifçe sıyrarak bacaklarımı ayırmak ve onları belinin etrafına sarıp sırtımı soğuk masaya yaslamaktı. Tüm sesler bir uğultuya dönüştüğünde elbisemin üst kısmını aşağı çekiyor, dudakları göğsümü buluyordu. Beni emmeye başlıyor ve sonra...

Tamam, artık durmam gerekiyordu.

Yerimde kıpırdanırken bacaklarımın arasındaki nokta gerçekten zonkluyordu. Buna şüphe yoktu.

Belki de bir porno sitesine giriş yapardım ve görüntüleri görmeye başladığımda her şey yoluna girerdi. *Tumblr*'daki edepsiz fotoğraflara baksam kimsenin haberi olmazdı. Hasret kaldığım o noktaya ulaşınca her şey yoluna girerdi.

Orası tıpkı kaşınan bir yara gibi bilinçsizce sızlamaya devam ediyordu. Bu sefer kafamı klavyenin üstüne bırakarak bilgisayarım

feryat etmeye başlayana kadar hayal kırıklığıyla alnımı klavyeye vurdum. *Lanet olsun.*

Biraz geri çekilirken derin bir nefes verdim. Hemen ardından kapının zili çaldı. Trish yerinden kalkıp süet gri botlarıyla çok da uzakta olmayan kapıya doğru ilerledi.

Gelen muhtemelen Rose'du. Gerginliğim azalmaya başlamıştı, onun varlığı beni hizada tutardı. Koleksiyonun şu anki envanterine dair detayların yer aldığı *Excel* çizelgesine geri döndüm. Siparişi mahvettiğim için *H&M*'e birkaç kargo daha göndermemiz gerekiyordu. Yanlışlıkla ilkbahar koleksiyonuna uzun elbiseler koymuştum ve Rose da sıradan kızlara daha çok yakışacak kıyafetler ayarlamak için şu anda koleksiyonu gözden geçiriyordu.

Trish kapıyı açarken telefonuma bir bildirim geldi. Gelen mesajı baktım.

Sürtük. -Bilinmeyen Numara

Kalbim deli gibi atıyordu.

Onda numaram vardı. Artık Lo'dan ilerlemiyordu. Peki ya ona mesaj atanla, bana bu mesajı gönderen kişi aynı değilse ne yapacaktım? Mesaj tehditlerine birden *fazla* kişinin dahil olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Hızlıca arama motoruna girerek ismimi tuşladım. Sırrımın yayılıp yayılmadığını merak ediyordum. Lily Calloway isminin geçtiği sayfalara bakarken parmaklarım titriyordu. Çoğu *Fizzle*'la olan bağlantımı tartışan makalelerdi. Hatta bazıları bana hak ettiğimden daha havalı bir lakap takarak "gazozun vârisi" diyordu. Kötü bir başlık yoktu. Seks bağımlılığıyla ilgili hiçbir şey yoktu.

Telefonumdaki "sürtük" kelimesi hâlâ duruyor olsa da rahatlayarak bir nefes verdim. Cevap verirsem karşımdaki kişinin gazeteleri aramak gibi korkunç bir şey yapmasına sebep olabileceğim için de bu işin peşini bıraktım.

"İçeri gelin," dedi Trish. "Pencereye bakan duvara geçebilirsiniz."

niz. Endişelenmenize gerek yok, camlar filmli. Arka odadan erkek kıyafetlerini getireceğim. Kendinize masadan kahve ve su alın.”

Ne? Erkek modellerin daha sonra geleceklerini sanıyordum. İki saat sonra gibi. Telefonuma baktım. Ah... Kafanızın içinde hapsolunca zaman hızlı geçiyordu.

Erkekler içeri girdi. Tek tek. Her biri, en az bir sonraki gelen kadar dikkat çekiciydi. Tam da bu yüzden burada oldukları için, onlardan gözümü almak zordu. Daisy’yi hatırlamaya çalıştım. Kimsenin, benim şu an yaptığım gibi kardeşimi süzmesini istemezdim ama yine de buna engel olamıyordum.

Zihnimden modelleri saydım. Bir, iki, üç... ve dokuza ulaştığımda kapı kapandı. Bir dakika. Lo neredeydi? Ve Rose? Rose ve Lo. İkisine de burada ihtiyacım vardı. Lo’nun onuncu model olması *gerekiyordu*. Rose, birkaç işini halletmesi gerektiği için daha sonra Lo’yu da alıp ofise gelecekti. Ancak henüz gelmemişi.

Trish arka odaya ilerlerken Katie yerinden kalkıp masamın karşısında oyalanan erkeklere doğru ilerledi. Şehir manzarasını gören bir pencerenin yanında oturuyordum. Hemen sağımda ise taze keklerin, kahvelerin ve *Evian* marka su şişelerinin dizildiği bir masa vardı.

Aklımı oynatacaktım.

Buna başka ne denirdi bilmiyordum. Katie bana doğru baktığında kalemimi düşürmüş gibi yaptım ve almak için eğildim. Ardından masamın altına kaçarak oraya saklandım ve hızlıca Lo’nun numarasını tuşladım. Şükürler olsun ki beni kimse göremiyordu ama hepsinin aklını kaçırmış asistanın nereye kaybolduğunu merak ettiklerine emindim.

Belki ışınlandığımı düşünüyor olabilirlerdi. Kendimi bu saçma ve imkânsız duruma ikna etmeye çalıştım. En azından ben onları göremiyordum. Modellerin kalın sesleri ve kahkahaları beni tahrik etmekten çok paranoyaya sürüklüyordu. Sadece, onlara fantezi kurmaya başlayacak kadar uzun süre bakmak istemiyordum. Çün-

kü bazen o fantezileri gerçeğe dönüştürmek istiyordum. Ama ben, Loren Hale'i aldatmayacaktım.

Hiçbir koşulda.

Çalmaya devam eden telefonumu kulağıma dayadım. "Aç şunu, aç şunu." diye mırıldandım kısık sesle. Dizlerimi göğsüme çekmiş-tim. resmen korkak küçük bir topa benziyordum.

"Hey, ben Lo."

"Lo-"

"Bir mesaj bırakın. sizi *belki* geri ararım. Ama ciddi ben i tekrar aramanız gerekecektir. Eğer önemli değilse buna kalkışmayın." *BIP.*

"Aptal telesekreter mesajını değiştirmemiş olmandan nefret ediyorum." diye fısıldadım öfkeyle. "Beni her seferinde oyuna getiriyor. Hoş değil."

Bir kot pantolon masamın yanına düştü. Yerimden sıçrayarak gözlerimi açtım. Soyunuyorlardı. Birinin pantolonu yoktu. *Aman. Tanrım.*

Telefonu kapatıp tekrar aradım. Telesekreter. Zorlukla yutkunarak kısık sesle, "Ah, Lo... neredesin? Sonra görüşürüz," diyerek telefonu hızlıca kapattım ve hemen ablamı aradım. Telefon açılmadan önce iki kez çaldı.

"İyi misin?" diye sordu Rose.

"Lo neden telefona cevap vermiyor?" Tırnaklarımı yiyordum.

"Telefonunu evde unutmuş." Ahizeyi dudaklarından uzaklaştırırken sesi boğuklaştı. "Tamam, tamam, Lo. Seni anlıyorum. Sakin ol." Oflayarak daha yüksek bir sesle konuşmaya devam etti. "Modeller orada mı?"

"Evet," dedim yakındaki çıplak bilek ve bacaklara bir bakış atarken. Buraya kıvrıldığımı biri görmüş olmalıydı. Hareket etmeye cesaret edemedim. "Dokuz Kaptan Amerika da göreve hazır. Siz neredesiniz?" Geç kalmak hiç Rose'luk bir şey değildi.

“Trafığe takıldık,” dedi Rose. “Connor’a kıyafetini almak için kuru temizlemeye uğrayacağımı söylemiştim ve uzun bir sıra vardı.”

“Harold’a bunu yapmasını söyleyebilirdin,” dedim yavaşça. Çıplak bilekler daha da yaklaşıyordu! Gözlerimi kapattım. *Git buradan. Git buradan.*

“Annemizin kâhyasını kullanmamayı tercih ederim, teşekkürler.” Evet, onu kullanmasının bazı şartları olurdu, tıpkı Villanova’daki akşam yemeklerinde daha fazla vakit geçirmek gibi. Rose zaten pazar buluşmalarına katılıyordu.

“Hımm.” Bacaklar çok yakınımda durdu.

“Lily...” dedi Rose. “Eğer rahatsız hissediyorsan gidip benim ofisimde bekleyebilirsin, tamam mı? O modellerin yanında olmak zorunda değilsin.”

Sanırım bunun için çok geçti.

Erkek model yere eğilince bakışlarım onun güzel kahverengi gözleriyle, bronz teniyle ve harika taranmış dolgun koyu renk saçlarıyla buluştu. Kör edici gülümsemesi ona çekicilik katıyordu. Başını yana eğdi. “Burada ne yapıyorsun böyle?”

“Buradan çalışıyorum,” diyerek cevap verdim. Baştan aşağı kıpkırmızı kesildiğime emindim.

Kısık sesli bir kahkaha attı.

“Lily.” Lo’nun sesini duyunca irkilerek omzumun üzerinden beyaz masanın arka kısmına doğru döndüm. Evet, kulağında telefon vardı.

“Ben Julian,” dedi model elini uzatarak.

Elim çok terliydi. Eğer o terli elimle tokalaşırsa garip biri olduğumu düşünecekti bu yüzden telefonumu işaret ederek gergin bir şekilde gülümsedim. “İşle uğraşıyorum,” dedim.

“Neler oluyor?” Lo bu soruyu ahizeye doğru sormuştu. “İyi misin, Lil?” Endişeli ses tonu midemin düğümlenmesine sebep oluyordu. Onu aldatacağım konusunda endişelenmesini istemiyordum. Haklı bir korku olduğunu biliyordum ama keşke bana yüzde

yüz güvenebilseydi. Bunu ancak ben de kendime güvendiğimde yapabilecekti.

“İşin bittiğinde oradan çıkmalısın. Ofisinizin harika bir manzarası var,” dedi Julian.

Masasının altına saklanan asosyal bir canavar olduğum için bana nazik davranmaya çalıştığının farkındaydım. Bana asılmıyordu ama ben onun güzel kirpiklerine bakmaktan kendimi alamıyordum.

Julian yerden kalktığında düşüncelerimi telefona odaklamaya çalıştım. “Lo?” Telefonu kapatıp kapatmadığını merak ediyordum.

“Lil,” dedi yavaşça. “Ödümü koparıyorsun.”

“Üzgünüm, iyiyim.”

“Neredesin?”

“Masamda.” Bu yalan sayılmazdı, değil mi? Teknik olarak masamdaydım. “Ben sadece... Senin de burada olacağını sanmıştım.” Onu aldatmak istemiyordum. Zihnimin düşüncelere, hayallere ve fantezilere dalmasını da istemiyordum. Bu beni öldürürdü. Lo etrafta yokken karşı cinsten kaçmam sağlıklı olmasa da onları gözden uzakta tutmam en iyisi olacaktı.

Beni baştan çıkaran şeyleri kontrol etmeyi öğrendiğimde daha iyi olacaktım. Bugün iyi bir gün değildi. Fazlasıyla tahrik oluyordum.

“Onlarla konuşmak zorunda değilsin,” diyerek bana bir hatırlatma yaptı.

Çok geç.

“Masanda olduğunu söylemiştin sanki.”

“Öyleyim.”

“O zaman neden seni göremiyorum?”

Burada mıydı? Lo ve Rose’u karşılamak için bile masamın altından çıkabilecek durumda değildim. Çünkü keklerin yanındaki herkes bana bakıp orada olduğum için dalga geçecekti. Herkes gidene kadar burada gizlenmeye devam etmek istiyordum.

“Belki,” dedim. “Senin süper gücün beni görünmez kılmıştır.”

Duraksadı. “Bu korkunç bir güç. Geri al.”

“Tamam tamam. Ofiste olabilirim ama *orada*, yani sandalyemde değilim,” diye fısıldadım.

Ardından bir çift *Vans* görüş alanıma girdi. Tıpkı Julian’ın yaptığı gibi yere eğildiğinde karşıma çıkan ifadesi keyifli sayılmazdı. Bakışları kararmıştı ve kahverengi gözleri endişeyle bakıyordu.

“Gidip modellik yap, kıyafet falan dene ya da ne yapmak istiyorsan onu yap,” dedim. “Benim için endişelenme. Burada bir şey üzerine çalışıyorum.”

“Ne gibi?”

Ahhh... “Bir rapor... işi.”

“Tamam,” dediğinde beni bırakacağı için rahatladım. “Gitmeden önce sana sarılabilir miyim?”

Biraz öne doğru yaklaştığımda masa hâlâ bana engel oluyor olsa da kollarımı ona doladım. Güzel kokuyordu. Naneli sabun ve turunc aromalı parfüm gibi. Ben onu bırakmadan önce Lo kollarını belime sarıp beni sığınağımdan çıkarmaya başladı.

“Lo,” diye fısıldadım öfkeyle. Göğsünü itip ondan kurtulmayı ve mağarama geri dönmeyi denedim.

Ancak sonunda beni ışığa çıkardığında başımı onun koluna gömerek diğer modellerin alaycı bakışlarından kaçtım. İnsanların bana garip, anormal bir kızmışım gibi bakmalarını istemiyordum.

Lo başımı okşarken dudakları da kulağımı okşuyordu. “Hey, iyisin. Lil, kimse bunu umursamıyor.”

“Ben umursuyorum,” diyerek mırıldandım.

Yüzümü ellerinin arasına alıp dudaklarını benimkilere değdirdiğinde kasıldım. Beni yoğun bir şekilde öperken dili dudaklarımdan içeriye giriyordu. Düşüncelerim ve güvensizliklerim, hepsi bir anda kafamdan uzaklaştığında tüm gerginliğim gevsemeye başladı.

Dikkat dağınıklığı işe yarıyordu. Çünkü geri çekildiğinde modellerin birkaçı alkışlayıp ıslık çaldılar. Lo başını iki yana salladığında dirseklerime kadar kızardığımı hissettim.

“Onları dinleme.” Sandalyemi çekerek tekrar masama geçme-
me yardımcı oldu. Arkamdan eğilerek başını kulağıma yaklaştırdı.
“O öpücüğü bu gece bitirmeyi düşün.”

Başımı ona doğru çevirdim, sert yüzündeki ifade buz gibiydi.
“Ya bekleyemezsem?”

“Bekleyebilirsin,” diyerek bana güven verdi ama kaslarının ge-
rildiğini görebiliyordum. Aniden söylediğim bu şey onu endişelen-
dirmişti.

“Haklısın,” dedim. “Bekleyebilirim.” Başımı sallarken bunu
yapmak zorunda olduğumu biliyordum. Bu sandalyede, arkamda
on erkek modelle birlikte beklemek ve çizelgeyi kontrol etme işini
bitirmek zorundaydım. Tekrar başımı sallarken kendime güvenimi
arttırmaya çalıştım.

Şakağımı son bir kez öperek beni tamamen sancılı bir şekilde
arkasında bıraktı. Hemen sonra tahrik oluşum, utanca dönüşmeye
başladı. Modellerin günahkâr düşüncelerimi okuyup okuyamadığı-
nı ya da acayip bir kız olduğumu düşünüp düşünmediklerini merak
ettim. Aslında ikincisini umursamamam gerekiyordu ama normal
olmadığımı hissetmek... bana yanlış ve kirliymişim gibi hissetti-
riyordu.

Rose modellere kıyafetlerini gösterdikten sonra masamda du-
raksadı. “Kızarmış gibisin.”

Beceriksizce omuz silktim. Söyleyecek ne vardı ki?

“Burada kalmak zorunda değilsin, Lily,” dedi. “Eve erken gi-
debilirsin.”

“Bunu bitirmem gerekiyor.” Ekranı gösterdim. “Ayrıca eve
Lo’yla birlikte dönmek istiyorum.”

“Rahat değilsin,” dedi.

Evet değildim ama burada çaresizce doğru olan şeyi yapmaya
çalışıyordum. Daha iyisi olmaya çalışıyordum. “Sorun yok.”

Omzuma hafifçe vurdu. “Eğer fikrini değiştirirsen haber ver.

Bu beni üzmez.” Modellere döndü, hemen ardından da Katie ve Trish’e doğru yaklaştı. İşlerini iyi yaptıklarından emin oluyordu.

On dakika sonra bu sabah iki *mocha* içtiğime pişman oldum. Tuvalete gitmem gerekiyordu ve bu da orada tek başıma kalacağım anlamına geliyordu. *Ayrıca, tahrik olmuş durumdayım ve özsevginin çekimine tıpkı bir uyuşturucu gibi boyun eğiyorum.*

Sandalyemde daha fazla kıvranıp duramayacaktım. Dikkatleri gereksiz bir şekilde üstüme çekmek istemiyordum. Bu yüzden de yerimden kalktım ve bu konuda tereddüt etmeme rağmen Trish ve Katie’in masalarının yanından geçerek tuvalete ilerledim. Bir kez omzumdan geriye dönüp baktığımda tüm modellerin spor ceketler, gömlekler, renkli tişörtler ve golf şortları gibi şeyler giydiğini görmüştüm. Tüm kıyafetler özel dikim ve şıktı.

Lo bakışlarıma karşılık verdi. Gözleriyle beni sorguluyor gibiydi. Dudaklarımı oynatarak *Lavabo*, dedim. Başını salladı ama bakışlarındaki endişe silinmedi, tenime bir kanser gibi yayılan isteği görmüş olmalıydı. Seks yapana kadar bekleyebilirdim. Sorun olmayacaktı, kendimi buna ikna etmeye çalıştım.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra işimi hallettim ve bacaklarımdan yukarı çekmek üzere külotuma uzandığımda bir anlığına durdum. Çünkü bacaklarımdan arası çok feci şekilde sızlıyordu ve bir kez bile dokunsam o keyifli hissi hatırlayacaktım. Havalara uçacaktım. Bunu istiyordum.

Gözlerimi kapatarak bu zihinsel savaş için ciddi bir güç sarf ettim. Sonunda külotumu çeksem de kot pantolonum bileklerimde duruyordu. Tuvaletin kapağını kapatıp kahverengi süet kaplamanın üzerine oturdum. Tuvalet çam ağacı ve kızılılık kokuyordu. Bir vazoda bulunan potpuri bu aromanın etrafa yayılmasını sağlıyordu.

Buradan çıkmayı on kat daha zorlaştırıyordu.

Ardından kapı açıldı. *Kilitlemeyi unutmuştum!* İçten içe irkilererek kot pantolonumu yukarı çekmeye çalıştım. “Burası dolu!” diye bağırsam da biri içeri girdi.

Lo bana sırtını çevirerek kapıyı kilitledi. Arkasına döndüğünde ise tuvaletin kapağının kapalı olduğunu, benim de kot pantolonum bacaklarımin yarısındaiken donup kaldığımı gördü.

“Yapmadım...” diyerek söze başladım. Bana inanır mıydı?

Ben olsam inanmazdım. Ona pantolonum aşağıda yakalanmışım.

Beklemeyi denememişim gibi görünüyordu. Pes etmişim gibi...

Bölüm 12

LOREN HALE

Dudaklarımı ovuşturdum. Lily'nin pantolonu yarıya kadar inmiş halde tuvalet kapağına oturması konusunda ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Ağır nefes alışverişleri ve titreyen elleri beni endişelendiriyordu. Kendi uyuşturucusuna ihtiyacı olan bir bağımlıydı.

“Lo, yapmadım,” dedi tekrardan.

Bu sefer ona inandım. Gözyaşları yanaklarından akmaya başladığında ise büyük bir kriz geçirmesini önlemek için hızlıca ona yaklaştım. Onunla aynı hizaya gelecek şekilde eğilip ellerimi dizlerinin üstüne yerleştirdim. “Hey, şşşt.” Yüzüne uzanarak başparmağımla akan yaşları sildim. “İyisin.”

Başını iki yana salladı.

“Bekleyebilir misin?” diye sordum. “Beş saatin daha var.”

Titredi.

Bu şekilde harap oluşunu izlemek istemiyordum. Ciğerlerim sıkışıyordu, tüm göğsüm sıkışıyordu.

“Geri dönmelisin,” diye cevap verdi. “Çalışıyorsun.”

Calloway Modaevi kıyafetlerini çıkartıp kendi siyah tişörtümü ve kot pantolonumu giymiştim. “Diğer modeller için yapılacak tadilatları not alıyorlar. Vaktim var.” İkinci kıyafetimi giymem gerekiyordu ama Rose şu anda ölçü almakla ve deneme çekimi yapmakla meşguldü. Beni uzunca bir süre özlemeyecekti.

Lily kucağında duran ellerine bakıyor, bakışlarımdan kaçıyor. “Bekleyebilirim,” dedi kısık sesle. O kadar uysal bir şekilde söylemişti ki ona bir an bile inanmadım.

“Öyle mi?” diye sordum.

Başını sallayarak elinin tersiyle burnunu sildi. Saçını, kulağının arkasına sıkıştırdım. Onu kollarıma alıp her şeyi daha iyi bir hale getirmeyi çok istiyordum. Ancak hayatlarımızın yeni bölümü böyle olmamalıydı, öyle değil mi?

“Üç ay boyunca seks yapmadım,” dedi yavaşça. “Beş saat de neymiş?”

“Bu farklı.”

“Neden?” diye sorarken çenesi titriyordu. Bana dokunmayı çok istiyordu. Bir anlığına da olsa gözlerinin bedenimde gezişinde bunu görebiliyordum. Bunu fark ederek bakışlarını yere çevirdi.

“Çünkü ben burada değildim,” dedim. “Bana dokunma fırsatın yoktu. Daha kolaydı.” Üç ay boyunca bensiz olmasının, tıpkı içki olmayan bir eve kilitlenmek gibi olduğunu düşündüm. Eğer içecek hiçbir şey yoksa o zaman sarhoş olamazdınız ama içki dükkânları hep orada olurdu. Onun için becerecek erkeklerin de hep etrafta olduğu gibi. Aynı zamanda kendine dokunma seçeneği de vardı ama bunu tamamen görmezden geliyordu. Kendi sözlerine bağlıydı.

Eğer onu böyle bırakırsam sözlerinden birini bozup mastürbasyon yapacağını biliyordum. Beş saat boyunca dayanamazdı ve benden onu becermemi de istemeyecekti. Bu yüzden en iyi seçe-

neğe çekilip özsevginin en doğrusu olduğuna karar verecekti. Beni aldatmayacaktı. Sadece kendini aldatacaktı.

Lily burnunu çekip gözyaşlarını silerken zihnimin raflarında terapistin kurallarından oluşan o lanet olası kara listeyi düşündüm. Aklım karıştı ve Lily'nin sürekli titreyip dizlerini içeriye doğru bükmesi dikkatimi dağıtıyordu.

“Lo,” dedi ağlayarak. “Bence gitmelisin.”

Bir nefes verdim. “Hiçbir yere gitmiyorum.”

O karşı çıkamadan onu öptüm. Dudaklarını dilimle ayırdığımda tişörtüme sarıldı, yumuşak iniltileri birer *teşekkür* gibiydi. Her bir iniltisi beni daha da sertleştirip hareketlerimin tıpkı onun gibi aç bir hal almasına sebep oluyordu. Onu kollarıma aldığımda bacaklarını içgüdüsel olarak belime doladı. Onu duvara yasladım. Sesi boynumda kayboluyor, alını omzuma değişiyordu.

“Sana ihtiyacım var,” diye fısıldadı panik olmuş bir halde. “Lütfen...” Sesindeki korku bedenimde yeni bir yara açılmasına sebep oldu.

“Şşşt, aşkım.” Elimi saçlarında gezdirirken kulağını dişlerimin arasına aldım. Kollarımın arasında titredi. Boşalmasını istiyordum fakat bu durumda bir kazanan olmayacakmış gibi hissediyordum. Eğer onu bırakırsam mastürbasyon yapacaktı. Eğer onu becerirsem kendinden nefret edecekti. Eğer onu şimdi boşaltırsam beş saat bekleyemediği için utanç ve suçluluk hissedecekti.

Bu sorunun doğru cevabı yoktu, kahrolası bir çıkış yolu yoktu. Tenini her okşadığımda onun gerginliğini ve güçlü arzusunu hissedebiliyordum. Kalbim, betona çarpan bir çekiç gibi çok güçlü bir şekilde atıyordu.

Onu tekrar öptüğümde buna o kadar hevesliydi ki dudaklarım şişti. Israrı daha da derinlere ulaşip yayılıyordu. Yediği tırnakları, sırtımı kanatacak ya da birer çizik bırakacak kadar keskin değildi ama parmaklarını tenime gömüyordu. Sanki iki saniye sonra onu kucağımdan bırakacakmışım gibi şiddetle bana tutunuyordu. Hayır dememden korkar gibi.

Zihnim bir anda netleşti. Kara liste artık bulanık değildi. *Bunu yapamayız.* Dudaklarımı ondan ayırarak bakışlarımı kaçırdım.

Batırıyordum.

Duvarı yumruklamak istedim. Bağırarak istedim. Ama her şeyden daha çok, bir bara gidip oturmayı ve Lily'yi aşağıya çektiğim o yolu unutmayı istedim. Benim sorunum neydi?

“Lo...”

Onu ayaklarının üzerine bıraktığımda bir an için sarsıldı. Bir elimi beline yerleştirerek aramızda yeterli miktarda boşluk bıraktım.

“Ne yaptım...” Tiz sesi midemin altüst olmasına sebep oldu.

“Hiçbir şey,” dedim bir parça saç daha kulağının arkasına iterek.

“O zaman bir şeyler yapabiliriz...” Tekrar tişörtüme uzanarak kumaşı telaşlı yumruklarının arasına aldı.

Parmaklarını kendimden uzaklaştırdım. “Burada seks yapamayız ve sana dokunamam da.” Bu geceye kadar bekleyemezdi.

Durmaksızın başını aşağı yukarı sallamaya başladı. Rose'un sıklıkla yaptığını fark ettiğim şekilde omuzlarını geriye attı, çenesini kaldırdı ve güçlü olmaya çalıştı. Yüce İsa, onu öpüp daha fazla tahrik olmasına sebep olduğum için özür dilemek istiyordum. Onu seks yapabileceğimiz evimize götürmek istiyordum. Hatta tam olarak şu an bunu yapacaktık.

“Eşyalarını al,” dedim. “Eve gidiyoruz, orada seni boşaltacağım.” Ses tonum seksi değildi. Soğukkanlıydı. Sadece onun yatak odamıza ulaşana kadar beklemesini sağlamak istiyordum.

Yerdeki pantolonu alarak bacaklarından geçirmesine yardım ettim.

“Bekle,” dedi.

Beni tuvalette seks yapmaya ikna etmesi için ona bir fırsat vermek istemiyordum. Bu yaşanmayacaktı, zaten daha fazla tahrik olmasına sebep olarak işleri batırmıştım. Kara listedeki hiçbir kuralı kırmak istemiyordum.

Halka açık alanda seks yapmak. Evet, buna izin yoktu.

Kot pantolonunun fermuarını çekip düğmesini ilikledim. Üze-

rinde hâkimiyet kurarak doğrulmam kıvranmasına sebep oldu. Onu öpmek istiyordum. Tanrım, sadece ona sarılmak istiyordum ama Lily'ye çekilmek yerine ondan uzak kalmalıydım.

“Bekle,” dedi tekrar, bu sefer daha ısrarcı bir şekilde söylemişti. Bileğimi tutarak beni durdurdu. “Eve gitmiyorsun.”

“Seni bırakmayacağım,” dedim. Ona bu konuda güvenmediğimi söylemedim. Parmaklarını külotuna uzatıp benim yapmayı reddettiğim şeyi kendine verebilirdi.

“Sen *çalışıyorsun*,” diye hatırlattı bana. Yaşlar tekrar gözlerine doldu. “İlk işini mahvetmeyeceğim.” Güçlü bir nefes alarak ekledi. “Masamda oturup işinin bitmesini bekleyeceğim, sonra gideriz.”

Duraksadım.

“Bir saat daha işin vardır. O kadar bekleyebilirim.”

“Bir de dönüş yolu,” diye hatırlattım.

Hızlıca başını salladı. “Evet, evet.”

Bu seçenek hoşuma gitmişti. Bu fikri onun bulması ve akşama kadar bekleyemediği için hissedeceği suçluluk duygusunun azalacak olması hoşuma gitmişti.

“Tamam.” Yanağını öptüm. İç çekerek yanımdan geçti ve kapağı doğru ilerledi, bacaklarını birbirine bastırışından gerginliğini anlayabiliyordum.

Tuvaletten çıktıktan sonra Trish ve Katie'nin kıyafetleri birbirine atarak hızlıca modellerin giysilerini düzelttikleri ofise girdik. Rose'a bakınsam da onu etrafta göremiyordum.

Lily bakışlarını masası dışında hiçbir yere çevirmedi. “İyi olacağım,” dedi ama bunu benden çok kendisine söylüyordu.

“Olacağını biliyorum.”

Masasına giden kısa mesafeyi aşmasını izledim. Sandalyesine oturup bilgisayarının ekranına baktı, odaklanıp dikkatini tamamen oraya verdi. Belki de bu tamamen bir yansımadan ibaretti fakat ne kadar çaba sarf ettiğini ben biliyordum.

LOREN HALE

Kıyafet deneme işini bitirince gideceğimi Rose'a haber vermiydim. Gitmiş olabileceği yerler kısıtlıydı. Camdan ofisinin dışındada bir tek arkadaki oda vardı. Kısa koridorda ilerlerken omuzlarım gergindi. Titremelerini durdurmak için yumruklarımı cebime soktum. Korku ve endişeyle doluydum, adrenalim seviyem feci halde yükseldi. Bir şey içmem gerekiyordu.

Soğuk sesi açık kapıdan dışarı yankılanıyordu. Bir kolumu kapıya dayadım ve bakışlarım loş odada gezindi. Etraf işaretli kutular, kıyafet askıları ve şeffaf plastik kutularla doluydu. Rose'un sırtı bana dönüktü ve telefonu kulağındaydı.

"Seninle şu an bu konuşmayı yapmak istemiyorum. Önümüzdeki hafta bir fotoğraf çekimi ve iki ay sonra da podyum var..."

“Tam da bu yüzden aradım.” Samantha Calloway’in sert ses tonunu hemen tanıdım. Kızını aramasına şaşımamıştım. Rose’un şirketiyle kurulduğu andan beri ilgileniyordu.

“Buna başlama,” diyerek Rose onu uyardı. “Sonu iyi olmaz, anne.”

“Haklısın. Senin için iyi olmaz. Yirmi yıl boyunca babana *Fizz-le*’ı pazarlaması için yardım ettim. Yaptığın şey Calloway Modae-vi’ni *mahvedecek*.”

“O sadece bir model!” diye bağırdı Rose. “Şirketin yüzü değil.” Yerimde dondum.

“O bir alkolik,” diye cevap verdi Samantha. “Yüzü dergilerde ve reklam panolarında senin markanın yanına basılacak. Şirketin sıkıntıya girecek.”

Bir anda vücuduma sıcak bastı. Tişörtümün yakasını çekiştir-dim. *Neden burası bu kadar sıcaktı?*

“Loren Hale’i gördüğü an onun bir *alkolik* olduğunu düşünen kim? Arkadaşların mı? Çünkü bu ülkedeki başka kimsenin bundan haberi olmadığına adım gibi eminim.” Rose’un kelimeleri zehir-liydi.

“Benimle bu şekilde konuşma. Ben senin annenim ve sana tav-siye vermek benim işim.”

“Anladım,” dedi Rose. “Niyetin iyi olsa da tavsiyen yargılayıcı ve soğuk. Loren, reklam modellerinden olacak. Fotoğrafları pod-yumlarda ve reklamlarda olacak. Eğer bununla ilgili bir sorunun varsa beni azarlamak yerine televizyonunu kapatır ya da gözlerini kaçırsın.”

Samantha Calloway iç çekti. “Fikrini değiştirecek hiçbir şey yok mu, Rose? Çok büyük bir hata yapıyorsun.”

“Yok,” dedi.

“Tamam o zaman, pazar günü görüşürüz.” Duraksadı. “Bağır-dığım için üzgünüm.”

Rose derin bir nefes aldı. “Ben de.” Rose telefonu kapatıp ar-

kasını döndüğünde yerinden sıçrayarak elini göğsüne uzattı. “Lo, ben...”

“Yapma,” dedim sırtışa dönüşen acı bir gülümsemeyle. “Bak, şirketindeki rolümün sana getirisinin negatif olacağını-”

“Olmayacak,” diyerek araya girdi. “Sadece fazla dramatik davranıyor.”

Tüm bu hisler içimi delip geçiyordu. Eğer aklımdakini söylemezsem kendimi sokağın sonundaki o gitmemem gereken yerde bulacaktım. “Annen haklı,” dedim alçak sesle. “Biraz paraya ihtiyacım var diye kariyerini mahvetmeyeceğim. Başka bir yolunu bulacağım.”

“Hayır,” dedi Rose hızlıca. Manikürlü parmağını doğruca yüzüme yöneltti. “*Kalıyorsun.*”

“Kalmıyorum.” Kalamazdım. Kendi sorunlarımla bir Calloway’ın daha hayatını mahvedemezdim. Lily benim öyle derin bir parçam haline gelmişti ki ondan uzaklaşmam mümkün değildi fakat Rose... Onu da buna hapsetmeyecektim. Yürüdüğüm bu karanlık yolda onu da kendimle birlikte aşağı çekmeyecektim.

Oradan ayrılmak için arkamı döndüğümde Rose kolumu tuttu. “Bu işe ihtiyacın var.”

Elinden kurtuldum. “Yardımın için gerçekten minnettarım ama gitmeme izin vermelisin.”

“Yapamam,” dedi kararlı bir şekilde. “Sana bir iş sözü verdim. Eğer o telefon konuşmasını yapmasaydım burada kalacaktın.”

Omuz silktim. “Yani? Baktan şeyler olabilir, Rose. Her zaman tek çocuktum ama sonra bir baktım ki bir ağabeyim ve boş bir banka hesabım var. Bunlarla başa çıkmayı öğrendim.” Kapıdan çıkmak üzereyken önüme geçerek yolu kapattı.

“Sana kalman için yalvarmayacağım,” dedi.

“Güzel,” dedim. “O zaman anlaştık.” Yanından geçecekken kolunu uzatarak beni tuzığa düşürdü. “Rose.”

“Denemedin bile, Loren. Pes ediyorsun.”

Boynumdaki damarlar kasılıyordu, öne eğildim. “Rose,” dedim

alayla. “Ağlayan bir bebeği midesi kaldırmayan, kollarından tutup çeken bir çocukla bile empati kuramayan biri için insan ırkını anlama konusunda *ciddi* bir çaba sarf ediyorsun.” Kelimelerim keskindi. Rose, Lily’nin bağımlılığını öğrendiğinden beri inanılmaz derecede açık fikirliydi. Günün her dakikası yanında oluyor ve eğer istersem var olan bütün planlarını iptal ediyordu.

Yine de gitmeme müsaade etmesi, bu savaşı kaybettiğini fark etmesi gerekiyordu. Her zaman kazanan bir kız için bunu hazmetmek zordu.

Rose dudaklarını birbirine bastırarak kapının önünden çekildi. “Eğer fikrini değiştirirsen-”

“Değiştirmeyeceğim.” Ona teşekkür bile edemiyordum. Tekrar birinci aşamaya döndüğümü fark ettim. İşsiz ve gerçek bir plana sahip olmayan halime.

“Bugün için sana bir çek yazacağım.”

Başımla onayladım. “Fazla yazma. Fark ederim.” *Yanlışlıkla* bana fazla para verebilecek birileri varsa onlar da Rose ve Connor olurdu. Yine de bağışlarını kabul etmek istemiyordum. Çok gururlu olduğum için değil. Kendi başıma başarabileceğimi kendime kanıtlamak için.

Gözleri karardığında tam da bunu yapmayı planladığını fark ettim. Kaldırdığı omzuna hafifçe vurduktan sonra ofise geçtim. Lily alnını neredeyse bilgisayarına bastırıyordu. Ona doğru yaklaştığımda burnunun ekrana değdiğini fark ettim.

Gülümsedim. Tanrım, olan bunca şeyin ardından *gülümsediğime* inanamıyordum. Oldukça kötü bir günün ardından bile dudaklarımın kıvrılmasını sağlayabilen bu kızı hiç bırakmak istemiyordum. “O çizelgeyi yemeyi mi planlıyorsun?” diye sordum. “Yoksa sanal gerçeklikte kaybolmaya mı çalışıyorsun?”

Yanakları kızarıırken arkasına yaslandı. “Sayıların doğru olduğuna emin oluyorum.” Bakışları bedenimde gezindi. “Üzerinde bir polo yaka olması gerekmiyor muydu?”

“Yok ya,” dedim. “Benim tarzım değil.” Uzanıp elini tuttum. “Hadi, gidelim.”

Kaşlarını çattı. “Ama işin henüz bitmedi.”

“İstifa ettim,” dedim.

Yüzünden bir dolu duygu geçti. “Hayır... Benim yüzümden değil, öyle değil mi? Lo, bunu yapamazsın.” Kekleri işaret etti. “Gendön.”

“Lil,” dedim nazikçe. Onu ayağa kaldırarak ellerimi beline yerleştirdim. “Her şeyi arabada açıklayacağım. Senin yüzünden olmadıği konusunda bana güvenmen gerekiyor, tamam mı? Benim tercihimdi.”

“Rose mu...” Omzumun üstünden ablasının olduğı yere doğru baktı. İleri fırlayıp burada kalmam için onu ikna etmeye hazırmış gibi görünüyordu. Ama durumu yanlış anlamıştı.

“Rose burada olmamı istiyor. Ben istemiyorum.”

Lily kelimelerimi sindirmeye çalışıyordu. “Tamam... Tamam, yani gidiyor muyuz?”

Başımla onayladım.

“Bana nedenini açıklayacağına söz veriyor musun? Bana yalan söylemeyeceksin?”

“Yalan yok,” diyerek onu rahatlattım. Dürüst olmak zorundaydık. İyi olmamız gereken tek şey buydu.

Klavyesine uzanarak *Excel*’i ve ardından da bilgisayarını kapattı.

Geriye doğru bir adım atarken başını iki yana sallıyordu. İnsanlar ona bakınca ne kadar tahrik olduğunu fark edecekler diye paranoyaya kapılıyordu. Anlayamazlardı. Bense bunu sonuna kadar fark ederdim.

Arkasına geçerek ellerimi beline yerleştirdim ve dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. “Sırtıma gelmek ister misin?”

Neredeyse anında keyfi yerine geldi. Kabul etmesini beklemedim. Önüne geçip biraz eğilerek onu sırtıma aldım. Boynuma sıkıca sarıldığında kollarımı bacaklarının altından geçirdim. Tıpkı çocukken yaptığımız gibi onu istediğı yere kadar taşımaya hazırdım.

Bazı şeyler hiç değişmezdi.

LOREN HALE

Otoparka ulaştığımızda ona, Rose ve annesi arasında geçen telefon konuşmasını anlatmayı bitirmiştım. Lil hâlâ ağaca sarılmış bir koala gibi sırtımdaydı ve onu hiç bırakmak zorunda olmama-yı diliyordum. Ancak arabanın anahtarlarını cebimde ararken onu yere indirmek zorunda kaldım.

“Bana anlattığına sevindim,” dedi. Bakışlarında bir yargılama yoktu, anlayış vardı. Tam onu öpeceğim sırada tahrik olduğunu hatırladım. Bakışlarında yanağa kondurulacak bir öpücükten çok daha fazlası vardı.

İki parmağıyla beni kemerimden tutarak kendine çekti. Bunu yaptığının farkında olduğunu sanmıyordum.

Anahtarları bulup kapıları açtığımda bir anda keskin bir nefes alarak arkama saklandı.

"Beni sakla," diye fısıldadı tişörtümün ucunu bir kalkan gibi tutarken.

"Ne?" Kaslarımı çatarak karanlık otoparka baktım.

"O Lily Calloway mi?" diye sordu bir adam. Bizden çok uzakta sayılmazdı. Kapısını açıp indiği *Jeep*, Lily'nin arabasından birkaç boşluk ötedeydi. Bize doğru yürüdüğü sırada arabasının depo kapagındaki Penn futbol takımı çıkartmasını gördüm.

Çocuk biraz tanıdık geliyordu. Bronz bir teni vardı ve zayıf bedeni futbol oyuncularınıninkine benziyordu. Ancak onu çıkartamıyordum. Henüz değil. Bir sisin içinden geliyor gibiydi.

Lily fark edildiği için arkamdan çıktı. "Selam..."

"Beni hatırlıyor musun?" diye sordu çocuk. Bakışları açıkça biza çevrildikten sonra Lil'e döndü. Çocuğun ona bakışından hile seki yapıldıklarını anlayabiliyordum.

Biraz önce gerginsem artık sinir küptüydüm ve tüm kaslarımı tıccce gerimişti. Evimizdeyken sabahları Lily'nin kapısını çalıp tek gecelik ilişkilerini gönderen ben olurdum. Ancak bu, hatırladığım bir yüz değildi. Önceki evimize adım attığını sanmıyordum.

"Evet," dedi Lily elimi uzanarak. Elim i sıkıca tuttuğunda ona bir tıllık pıperak kokumu omuzlarına sardım. Biraz da olsa rahatlamıştı ama çocuk, onun benimle birlikte olduğunu anlamıyor gibiydi. Gerçekten, o küçük yüzüne doğru *ONUN SEVGİLİSİYİM* yazan bir ana bir hayrak falan mı sallamam gerekiyordu?

Çocuk beğeni salladı. "Geçen gün seni düşünüyordum." Bakışları Lily'nin bedeninde gezindi. Ciddi miydi bu? Tam karşısında duruyordum. O kadar ters bakıyordum ki gözlerim yanmaya başlıc.

"Lo," dedi Lily. "Bu Marvin Nix. İlk senemizde gittiğimiz erkek repünçeriz partisini hatırlıyor musun?" On sekiz yaşımızdayken or bir partye girmiştik. Bu anıyı zihnimin çok gerisindeki rafata kalıttırarak düşünüyordum ki bulmam muhtemelen bir saat falan sürerdi.

“Evet,” dedim hayal meyal. Hâlâ bakışlarımla Mason’ı delip geçmeye devam ediyordum. Bakışlarıma karşılık verse de uyarımdan hiç etkilenmiyor gibiydi. Bu çocuğun olayı neydi böyle?

“Neyse, sana rastlamam garip oldu, Lily. Dün seni arayacaktım-”

“Sende numarası mı var?” diye sordum.

“Evet,” dedi dudakları kıvrılırken. “Seninki de var. Loren Hale, değil mi? Bana senin numaranı da verip sürekli telefonunu kaybettiğini söylemişti.”

Bunu yaparken sarhoş olmalıydı. Lil genelde kendi numarasını ya da benim numaramı vermezdi. Bu durumu “takip etmeyi kolaylaştırıyor” diye açıklardı ki şu an olay tam da buydu.

Kanım donarken Lily’nin omzundaki kolum bir anda ağır gelmeye başladı. Çocukta hem onun hem de benim numaram vardı. Bize mesaj atabilirdi ama bana çok kindar biri gibi görünmemişti. Hiç de Lily’yi tehdit edecek derecede tehlikeli biriymiş gibi görünmüyordu.

Çocuk dudaklarını yalayarak Lily’ye başını salladı. “Belki sonra takılmak istersin diye düşündüm.” Ne? “Belki yarın sekiz civarı. Aynı topluluk evinde, aynı yerde. Sert bir şekilde becerilmek istiyorsan tam sana göreym.”

Lily irkildi. “Ben...”

“Hayır,” dedim alayla gülerek. “O benim sevgilim, şerefsiz.”

Mason bir kahkaha attı. “Komikmiş.” Tekrar Lily’ye bakarken bir cevap bekliyordu.

Ben görünmez miydim? Açık konuşmuyor muydum? Burada ~~ben~~ sıkık şeyi anlamıyordum. Lily’nin bir adım önüne geçerek elimi bıraktım. “O benim sevgilim. Onu *asla* becermeyeceksin.”

“Zaten becerdim,” diye cevap verdi çocuk.

Çenem kilittlendi. Ellerim iki yanımda yumruk olmuştu.

“Ne diyorsun Lily? Eğer senin için yeterli değilsem arkadaşlarımdan birkaçını arayabilirim. Bunu sevdiğini biliyorum.”

Unutmaya çalıştığım o anı bir anda zihnime doldu. Bir anda

kendimden geçene kadar kusmak istedim. Bunun hakkında konuşmuyordum bile. Ne olduğundan bahsedecek olursam patlayacakmışım gibi geliyordu. İki ayağının üzerinde duramayacak konuma gelene kadar bu çocuğu dövebilirdim. Ancak olanlar onun suçu değildi. Hem de hiç. Lily'yi durdurmadığım için tamamen benim suçumdu.

Onu kollarıma alıp gerçekten onu sevdiğimi söylemediğim için. Onun için yeterli olacağımı, içkiyi bırakacağımı ve onun da diğer erkekleri becermeyi bırakabileceğini söylemediğim için. Yapmam gereken tek şey buydu. Onu içkinin önüne koyabilmek. Yıllar boyunca yanlış olan şeyi seçmiştim.

Bize doğru yaklaşılmaya çalıştığında bir elimi göğsüne koyarak onu geri ittim. İşler değişmişti. “O benimle. Seninle yatmayacak. Eğer bunu anlamıyorsan gidip İngilizce öğrenmek için bir kitap falan oku.”

“İki yıl önce de senin sevgilindi. Bu ona daha önce engel olmadı. Ayrıca onu bana iten kişi sendin.”

Geçmişimdeki o sarhoş halimi boğazlamak istiyordum. Sahte ilişkimiz kâbusum oluyordu. “O farklıydı. Artık benden başkasıyla görüşmüyor. Yani siktir git.”

Mason bir kahkaha daha attı. “O kızın sadece seninle görüşmesi mümkün değil.” Biliyordu. Bir sorunu olduğunu biliyordu. Mesajları onun gönderip göndermediğini merak ettim. Son zamanlarda Lily'yi düşündüğünü söylememiş miydi zaten?

“Gerçekten geçen gün Lily'yi mi düşündün yoksa bunu uyduruyor musun?”

Sanki onunla takılmasına izin vermişim gibi gülümsedi. Kahrolası cesedimi çiğnemesi gerekirdi. “Birkaç hafta önce arkadaşlarıma ondan bahsettim. Penn'de en iyi saksoyu çeken kızın kim olduğunu konuşuyorduk. Herkes kampüsteki en iyi sik yalayan kişinin o olduğu konusunda hemfikir oldu.”

Buna engel olamadım.

Yumruğumu indirdim. Tam da yüzüne.

Bu iyi hissettirmedi. Parmaklarım yanarken Mason şaşkın bir şekilde yarılan dudağına dokundu.

Lily arkamdan gelerek kolumu çekiştirmeye başladı. Beni arabaya sürüklemeye çalışıyordu.

Geriye doğru adımlar atıp onu takip ederken bakışlarımı çocuktan ayırmadım.

Ardından dudaklarını araladı. “Biliyordum.”

Durdum. Tiksinti dolu ifadesine bakarken yüzüm düştü. Bu uzun süreli, yılları kapsayan bir nefretin ifadesiydi. Yediği yumruktan ötürü sinirlenmesi gerekirdi, daha derinlerde olan bir şey için değil.

“Lastiklerimizi patlatan sendin, sırf sevgilini becerdiğimiz için.” *Biz*. Bunu bir daha asla duymak istemiyordum. *Biz*. *Ben* değil. Birden fazla erkek.

Bir ya da iki lastik patlatmış olabilirdim. Sarhoştum. On sekiz yaşındaydım. Başkasına değil kendime karşı öfkeli ve kırgındım. Ama hıncımı bu çocuktan çıkarmıştım. Aklımdaki anıyı gömdüm.

“Bana mesaj atıyor muydun?” Ona dik dik baktım.

Mason dişlerini sıktı.

Lily beni tekrar geriye çekmeye çalışsa da kıpırdamadım.

“Atıyor muydun?!” diye bağırdım. Yaptığım şey iki yıl önceydi ama birileri bazı şeyleri kolay unutmazdı. Karşımdaki de onlardan biri olmalıydı.

“Görüşürüz, Lily,” dedi Mason gözlerini benden ayırmadan. “Yakında takılırsınız, değil mi? Belki kimseye tatlı küçük bir sürtük olduğunu söylemem.”

Lily’yi üzerimden atmaya çalışırken deliye dönmüştüm. Mason’ın yüzüne uzanarak öfkeyle yanaklarını tuttum ve sırtını Lil’in arabasının kaportasına yasladım.

Elimden kurtulup doğrulmaya çalışıyordu ama onu yerine sabitledim. Diz kapağım, aletine baskı yapıyordu.

“Onu dokunursan, hatta onu *düşünürsen* bile ‘*Teşekkür ederim, Loren Hale*’ demene fırsat dahi kalmadan seni gömerim. Gazetelere, basına gidersen futbol kariyerinden başlayarak seni mahvederim. Kim olduğumu bilmiyorsun bile orospu çocuğu.”

Yüzüme tükürdüğünde onu arabadan yere ittim.

Kalkıp bana saldıracağını düşünsem de sadece sendeledi.

Ona son sözü söyleme fırsatı vermedim. Lily beni yolcu koltuğuna doğru iterken araba süremeyecek kadar deliye döndüğümün farkındaydı. Mason tekrar bağırmaya başladığında pencereyi kapattı. Onu arabanın içinden duyamıyorduk ama araba çalıştığında iki yumruğunu kaportaya indirdi.

Ardından biz oradan ayrılırken dikiz aynasından arabaya doğru ortaparmak çektiğini gördüm.

Ellerim titriyor, kalbim hızlıca atıyordu.

Lily hiçbir şey söylemedi. Yolun ilerisine bakarken sessizlik arabayı sarıyordu. Bir içkiye ihtiyacım vardı. Şu an kahrolası bir içkiye ihtiyacım vardı. Bir elimi saçlarımdan geçirerek ona baktım. Ruh halini... ve fiziksel olarak nasıl olduğunu kontrol ediyordum.

Bakışları donuktu ve dizlerini birbirine bastırıyordu. Bir bacağı sallanıyordu. Siktir. Unutmuştum. Seks yapmak üzere eve gidiyorduk. Arkama yaslanarak usanmış bir şekilde iç çektim ve başımı geriye yasladım. Her şey kontrolümden çıkıyordu.

Tampon tampona ilerleyen bir trafiğe takıldığımızda Lily sonunda aramızdaki sessizliği bozdu. “Tekerleklerini mi patlattın?”

Dudaklarımı ovuşturdum. “Yapmış olabilirim...” Uzun zaman önceydi. Üniversiteye yeni girmiştik. Becerebileceği daha fazla erkek vardı. Neredeyse her gece çıkıyordu ve ağlayarak uyanmasından endişeleniyordum. Onu çürükler içinde ya da zarar görmüş bir şekilde bulmaktan korkuyordum. Korkunçtu.

Kendi kendine başını sallarken bunu sindirmeye çalıştı. “Ya bize mesaj atan kişi o değilse?” diye sordu. “Onu daha da kızdırdın.”

“Evet... Fark ettim.” Tek gecelik ilişkilerinden birine rastlama-

nın bu kadar zor olacağını düşünmüyordum. Benim yanımdayken ona yatma teklifi edeceklerini de düşünmüyordum. İğrençlerdi.

Lily derin bir nefes aldı.

“Hey,” dedim ona doğru eğilerek. Bir elimi bacağına uzattım. “Sorun yok. İyi olacağız.”

Başını salladı. Buna benim kadar inanmaya çalışıyordu. Mesaj atan bu kişiyi yakında bulamazsam aklımı kaçıracaktım. Bulmaya yaklaştım da.

Radyoyu açtığında eve gidene kadar müzik dinledik, nefeslerimiz birlikte düzene girdi. Bahçeye girip arabayı garaja çektikten sonra ise Lily emniyet kemerini açarak bana döndü.

“Artık seks yapmaya ihtiyacım yok. Şu an iyiyim.” Kelimeleri sanki son bir saattir kafasında tekrar ediyormuş gibi planlıydı.

“Sana inanmıyorum,” dedim.

Rengi attı. “Hayır. Gerçekten, Lo. İyiyim.”

Bakışlarım aşağı indiğinde bacaklarını sıkıca birbirine bastırıldığını fark ettim. “Peki, seks yapmayacaksak ne yapmayı düşünüyorsun?”

Omuz silkti. Omuzları gergin ve kaskatıydı. Fazlasıyla tahrik olmuş durumdaydı. *Kabul et, Lily.* “Belki... bir duş alırım.”

“Ve mastürbasyon mu yaparsın?”

Gözleri irileşti. “Hayır, hayır,” derken kekeledi. “Hayır, sadece duş.”

Öne doğru eğilerek pantolonunun düğmesine uzandım.

“Ne... Ne yapıyorsun?” diye sordu. Kesik bir nefes alırken göğsü kasılıyordu.

“Kontrol ediyorum.”

“Neyi?” diye sordu kısık sesle.

Fermuarını açtım ve bakışlarının pantolonunun altından külotuna uzanan elime kaymasını izledim. Parmaklarımı içine soktuğumda bileğimi tuttu. Islak, hevesli ve hazır bir şekilde parmaklarımın etrafında kasıldı.

“Tahrik olmamış halin bu mu?” diye sordum tekrar.

Başını geriye yatırırken gözlerini kapattı. Eli bileğime sarılı olduğu için kıpırdamadım. “Evet,” diye mırıldandı.

“Küçük bir yalancısın.”

“Değilim.” Parmaklarımı biraz daha derine itip çıkardığımda nefesi kesildi. “Lo,” diyerek inledi. Sırtı parmaklarımı daha derine almak istercesine yükseldi.

Bu işi üst kata taşımalıydık. Sıkıca kavradığı parmaklarımı çektim. “Üst kata çık,” dedim. “Tüm kıyafetlerini çıkar, yatağa uzan ve sana daha iyi hissettireyim.”

Deli gibi başını sallarken az önce olanlar konusunda aklını dağıtmamı her şeyden çok istiyordu. Kapıyı açarken duraksadı. “Benimle gelmiyor musun?”

“Biraz burada kalacağım.”

“Lo-”

“Sadece bir dakikaya ihtiyacım var.”

Kızaran parmak eklemlerime bakarak tekrar başını salladı ve eve yöneldi. Kapı arkasından kapandığında telefonumu alıp numarayla tuşladım.

Üçüncü çalışta aramama cevap verdi. “Selam. İşte ilk gün nasıldı?”

Konuşamadım. Onu aramamalıydım. Kapatmak üzereydim.

“Lo?” Ryke’in sesi ciddileşti. “Konuş benimle.”

Bir nefes verdim. “Neden yapmamam gerektiğini söyle.” Gözlerimi kapattım. Bunun bitmesini istiyordum. Bu eziyetin. Bu hislerin. Kendi düşüncelerimde boğulmadan Lily’ye yardım edebilmek istiyordum.

“Çünkü sabah hissedeceğin o şey bir içkiye değmez.”

“Bu yeterince iyi değildi.”

“Kusacaksın,” diye hatırlattı. Haklıydı, şu anda *Antabus* kullanıyordum. Bir yudum alkol içtiğimde bile midem bulanacaktı.

Duraksayarak bunu hâlâ denemediğimi fark ettim. Belki de denerdim. Yüzümü buruşturdum. Ya da denemezdim.

“Çünkü Lily’yi *ondan* daha çok seviyorsun.”

Bu beni kendime getirdi. Buradaydım. Kahrolası arabada. Lily üst katta dürtüleriyle savaşıyor ve kendine dokunmamak için çaba sarf ediyordu. Bense burada tıpkı bir aptal gibi bir bardak içkiyi düşünüyordum. Buna hayır diyerek ona yardım etmek için yukarıda olmalıydım. Onu durdurmalıydım. Ryke’in benim yanımda olduğu gibi, ben de onun yanındaki kişiydim.

Rose benim ayık kalıp Lily’ye yardım edebileceğime güveniyordu. Bu, doğru yapmak istediğim bir şeydi.

“Gitmem gerekiyor,” dedim.

“Bekle.” Sesi tizdi. “Gelmem gerekiyor mu? İyi misin?”

“Evet, buraya gelme.”

“Emin misin?”

“Ryke, sevgilimi becerirken bizi basmayı düşünmüyorsan evinde kal.”

Uzunca bir süre bekledi. “Yarın görüşelim mi?”

“Olur.” İkimiz de telefonu kapattık.

Arabadan çıktım.

Lily’ye yardım etmeye hazırdım. Orada olmaya hazırdım.

Değişmeye hazırdım.

Bölüm 15

LILY CALLOWAY

Mutfakta volta atıp duruyordum. Çözülmesi gereken karmakarışık bir yumak gibiydim. Gergindim ve dürtüleriyle hareket eden bir ucubeydim. Lo'nun söylediği gibi üst kattaki odamıza çıkıp üstümü çıkartmamıştım.

Hemen arka kapının önünde kulağımı kapıya dayamış bir şekilde onu bekliyordum. Kötü ve tehlikeli bir şey yapmadığını umarak dua etmekle meşguldüm. Tırnaklarımı yerken dikkatlice yaklaşan adım seslerini dinledim.

Arabadayken karanlık ve soğuk bir okyanusun dibinde kaybolup boğulmak istiyormuş gibi görünüyordu. Buna müsaade edemezdim. Gitmesine izin veremezdim.

Arabanın kapısı kapandı.

Kulağımı kapıdan çekerek geriye doğru hareket ettim ama yeterince hızlı değildim. Kapı açıldığında Lo beni mutfakta, emirlerine uymamış bir halde yakaladı. Korkunç ve aklını yitiren yanımda, acaba onu düşünmemden nefret edip etmediğini, bunun için beni azarlayıp azarlamayacağını düşündü.

“Üzgünüm. Sadece endişelenmiştim ve sen üzgün görünüydün,” dedim bir anda. Duvarın yanında keskin elmacikkemikleriyle dikilirken sözüm havada kaldı. *Eğer sarhoş olsaydı neler olurdu?* diye düşündüm. *Ya garajda korkunç bir şey yapsaydı? Ya beni bıraksaydı?*

Bu sefer gerçekten bıraksaydı?

İçimdeki en derin ve en dürüst yan bir anda kontrolü eline aldı.

“Sensiz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum.” Gözyaşlarım hızlıca akmaya başladığında başımı iki yana salladım. “Nasıl olduğunu bilmek istemiyorum. Bunu öğrenmek istemiyorum.”

O benim nefesimdi. Ruhumdu. Yaşam enerjimdi. Tüm sonsuzluğu onunla geçirmiştim. Ondan uzak olmak bu dünyadaki en yabancı histi. Üç ay, buna bile zar zor katlanabilmişim. Sonsuza kadar *onsuz* olmak mı?

Beni öldürün gitsin.

Yavaşça bana doğru yaklaşırken eli yanağıma uzandı. Bakışları asla yumuşamıyor, sert ifadesi hiç değişmiyordu. Bu Loren Hale'di. Buz ve viski. Güç ve sarhoşluk.

O benim en yakın dostumdu.

Alnını alnıma bastırduğunda dudaklarımız çok yakındı. Küçük bir fısıltıyla, “Asla öğrenmen gerekmeyecek, Lil,” dedi.

Onu öpmek, söylediklerini netleştirmek istiyordum.

Dudakları benimkileri neredeyse okşuyordu. Oyununa devam ederken beni baştan çıkararak aramızdaki gerilimin artmasına sebep oldu. Kehribar rengi gözleri parıltıyordu. “Sensiz yaşamayı hiçbir zaman öğrenmeyeceğim, bu kahrolası şeyi kaldıramam.”

Kollarını tutarak onu kendime çektim. Bu tıpkı benim haya-

limmiş, fantezilerimin bir parçasıymış gibiydi. Ama ona dokunuyordum, kaslarının sertliğini, bacaklarıma değen bacaklarını hissediyordum. Bir nefes verdim. “Ya herkes birlikte olmamamız gerektiğini, bunun doğru olmadığını söylerse?” Her insanın, hayatındaki bir noktada yalnız yaşamayı öğrenmesi gerekirdi. *Neden ki?* Hep merak etmiştim. *Çünkü doğru olan bu*, dedi bilinçaltım. *Ama onu seviyorum. Ama ona bağımlısın. Ama onu seviyorum. Ama bu normal değil.*

Aşkımızın doğru olmasını istiyordum.

Neden doğru olmuyordu?

“Hayır,” dedi bir anda. Yüzümü iri ellerinin arasına aldı. “Tüm dünya bir araya gelip yapmamız gereken şeyin ayrı yaşamamız olduğunu söylerse, son bir hata daha yaparım.”

Evet.

Birbirimize tamamen sarıldığımızda dudakları çaresizlik ve tutkuyla dudaklarımı okşadı. Sanki gerçekten birileri bizi ayırıyormuş gibi, bir nevi onlara ortaparmak çekip siktir olmalarını söylüyorduk.

Siktirin gidin. Loren Hale’i seviyordum. Onsuz yaşayamazdım. Ne kadar aptalca olursa olsun, ebedi gerçek buydu. Başka bir kızla olsa bile. Birbirimize hiç dokunamayacak olsak bile. Lo olmadan yaşayamazdım. Güneş’in, gökyüzünün bir parçası olması gibi, Dünya’nın bu evrenin bir parçası olması gibi, o da benim bir parçamdı.

Sabahları uyanabilmek için ona ihtiyacım vardı.

Tamamlanmış hissetmek için ona ihtiyacım vardı.

Saçlarımı kavradı, uzun öpüşmemiz nefesimi kesiyordu. Bir anda beni kaldırıp omzuna attı. *Ah, Tanrım.* Eli kıcıma uzanırken beni mutfaktan merdivenlere doğru taşıdı.

Kalbim boğazımda atıyordu.

İkinci kata çıktığımızda yatak odasının kapısını açarak beni sertçe yatağa attı.

Kesilen nefesimi topladıktan sonra dirseklerimin üzerinde doğrularak beni izleyen Lo'ya baktım.

Bakışlarını gözlerimden ayırmadan pantolonunun fermuarını açtı. Sonra tişörtünü çıkararak dokunmam için beni çağıran kaslarını açıkta bıraktı. Ben de uzman bir şekilde üstümü çıkartmaya başladım. O kadar hızlı nefes alıyordum ki göğsüm art arda inip kalkıyordu.

Tam da bu anda, kendime dokunmayı arzulamıyordum. Onu üzerimde istiyordum. İçimde. Ellere, bedene, nefesine kavuşmak için sabırsızlanıyordum.

Komodine doğru ilerlerken üzerinde yalnızca siyah baksını vardı, bense tamamen çıplaktım. Çekmeceyi açtı.

Dizlerimin üzerinde oturarak keyifli bir beklentiyle gözlerimi açtım.

Çekmeceyi kapattığında ağzım açık kaldı. “Ben de...” *Prezervatif aldığını sanmıştım.* “O...” Hayal ettim. Bu bir fantezi olmalıydı. “Onu nereden buldun?” Odamızdaki gümüş rengi kelepçeyi görmüş olmam gerekirdi! Keyifle yerimde zıplayıp odada onlarla gezmeliydim.

Yatağa tırmanarak bir dizini önüme koydu ve karşımda durarak bekledi. Dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. “Küçük siyah bir kutu,” dedi.

“Daha fazla kutu açmam gerekiyor,” dedim sessiz bir fısıltıyla. “Beni kendine mi kelepçeleyeceksin?”

Sırtışı tüm yüzüne yayıldı. “Hayır, aşkım.” Ardından beni bileğimden tutarak yastıklara yaklaştırdı. Kelepçelerden birini bileğime, diğerini de yatak başlığına taktı.

Vay... canına...

“Kıpırdama,” dedi baksırını çıkarırken. Bedeni üzerime eğildiğinde içgüdüsel olarak boştaki elimi omzunda, karnında ve aletine doğru yol alan kaslarında gezdirdim.

En güzel yere ulaşmadan elimi tuttu. Onaylamaz bir yekive başını iki yana sallasa da dudakları ona ihanet ediyor, hevesli bakışlarını gördüğü için kıvrılıyorlardı.

“Dokunmak yok,” dedi, sesi güçlüydü. Yataktan aşağıya inerken beni yatakta soğuk ve yalnız bıraktı.

“Bekle. dokunmayacağım. Söz veriyorum.” *Geri gel.*

Gıyımme odasında kaybolduğunda acaba bu terapistimin *hazır* olduğu bir test mi diye düşündüm. Beni, onu arzularken ve ona *muhaz* ker, yalnız mı bırakması gerekiyordu? Çaresizce *isterken* bu *şey* *zati* dürtünün üstesinden gelmem mi gerekiyordu?

Başaramayacaktım.

Bunu çoktan biliyordum.

Dudağımı ısırırken göğsüme bir ağırlık çöktü. Olduğum yerde kaskatı bir şekilde beklerken Lo’nun giyinik bir şekilde çıkıp *baza* el sallamasını ve Ryke’la buluşmaya gitmesini bekliyordum. *Beni* bu noktaya, yatağında sadece bir elim serbestken yalnız bırakma-ya getirmek için bir oyun oynamıştı.

Sonra oradan çıktı.

Az önceki gibi çıplaktı.

Elinde bir fular vardı ve bunun ne anlama geldiğini algılayamıyordum bile. Yatak sallanıp da bana yaklaştığında kafam başkz bir âlemde gibiydi. Diğer elimi kaldırarak boştaki bileğimi yatağ başlığına bağladı.

Az önceki kadar heyecanlı değildim çünkü ödüm kopmuştu.

Lo tekrar bana döndüğünde gülümsemesi endişeyle silindi. “Lil...” Başparmağı yanağıma uzandı. “İyisin.” Gözlerimdeki korkuyu fark etmiş olmalıydı. “Seni terk etmeyeceğim, aşkım. Bir anlığına bile. Seninle ilgilenen hep ben olacağım, anlıyor musun?”

Kelimeleri anında kalbime ulaştı. Hızlıca başımı salladım. “Evet.”

“Şimdi *veninle* ilgileneceğim. İçini öyle dolduracağım ki bana dokunmak isteyeceksin ama yapamayacaksın.” *Evet.* “İçine her

girdiğimde boşalacaksın.” *Evet.* “Nefesini toplamak için durmamı isteyeceksin.” *Evet.* “Durmayacağım.”

Lütfen

Eli, bacaklarımın arasındaki ıslak ve hazır olan o noktaya gitti. Bacaklarımı dizleriyle ayırarak parmağını içime soktu. Kıvrılarak ona yaklaşmak için kalçalarımı kaldırdım ama beni yatakta tutmaya devam etti. Kendini kaybetmiş, sabırsız hareketlerimi kontrol etmek için bir elini kalçama doğru uzattı.

Öne doğru uzanarak parmaklarımı saçında gezdirmek istedim ancak ipek fular bana engel oldu. Kelepçe de diğer bileğimi sıkıca sarıyordu. Pozisyonumuzu, hızımızı ve tempomuzu o ayarlıyordu.

Parmaklarının yerini uzun, kalın aleti doldurdu. Benim için o kadar büyüktü ki bu baskıya karşı inledim. Bacaklarımı açık tutarak dizlerimi geriye doğru itti. Beni öpmek için uzandığında aletin tamamı yavaşça içime kayıyordu, nefes alacak alanım yoktu.

Dudaklarımdan dökülen kesik inilti, muhtaç ve sert bir hal aldı. Dudakları, aralık dudaklarıma uzandığında yüzüme yapışan ıslak saçları geriye doğru itti.

Kısık, boğuk bir sesle fısıldadı. “Her santimim senin içinde.”

“Lo.” İnledim. Ona dokunmak istiyordum. Kollarımı omuzlarına dolayarak onu hiç bırakmamak istiyordum.

Henüz geri çekilmemiş ya da hareket etmeye başlamamıştı. Derinlerimde beklerken arzumun kör bir şekilde artmasını bekliyordu. O en az benim kadar derin nefesler alırken öpüşüyor sayılırdık ama bu sinirlerimi gerip bana eziyet eden pozisyonu değiştirmiyordu.

“Bana aklına gelen ilk şeyi söyle,” dedi.

“Seni seviyorum,” dedim sancılı bir fısıltıyla.

Bakışları düpedüz bir arzuyla bana odaklandı. “Beni ne kadar seviyorsun?”

“Çok fazla.”

“Beni ne kadar çok istiyorsun?”

“Çok fazla,” dedim kesik bir nefes alarak. “Lütfen.”

“İçinde nasıl hissettiriyorum?”

Kelimeleri bir araya getirmeye zorlanırken ayak parmaklarım kıvrılmaya, kaslarım gerilmeye başladı.

“Lily?” diye sordu inatla.

“...güzel,” diyebildim.

“Nasıl güzel?”

Başımı iki yana salladım. İfade edemezdim. “Kimseye benze-miyorsun...” O benim en yakın arkadaşım. En yakın arkadaşım tamamen içimdeydi. Yıllar önceyi düşündüğümde, muhtemelen böyle bir anın hayalini dahi kurmak için bile kendime izin vermez-dim. Uğruna ölecek olsam bile bu ana gelirdim.

Yavaşça geriye çekilip aynı yavaşlıkta tekrar içime girdi. Beni doldurur doldurmaz titredim. “Bu nasıldı?” diye sordu büyüyen gülümsemesiyle. Nasıl olduğunu *gayet* iyi biliyordu.

“Ben...”

“Sen ne?”

“Nefes alamıyorum.” Tabii ki, nefes alabiliyordum, konuşuyor-dum ama sanki ciğerlerim patlayacakmış gibi hissediyordum.

“Durmuyorum,” diyerek söylediklerini hatırlattı. *Asla durma, lütfen.* Aynı şekilde içimden çıktıktan sonra kendini ikinci kez tamamen içime ittiğinde iniltiğim yatak odamızın duvarlarında yankılandı.

“Lo, Lo, Lo!” Durmaksızın ismi dudaklarımdan dökülüyordu. Bir kez ve ardından ikinci kez etrafında kasıldım.

Benimkiler gibi aralanan dudaklarından derin bir inilti döküldü, artık oyununa öpüşerek devam edemiyordu. “Lil,” dedi doğrulup bacaklarımın arasında kayboluşunu izlerken. Ben de görmek isti-yordum ama Lo kendini daha da ileriye ittiğinde tekrar kasıldım. *Siktir...*

Sırtım yükselirken kelepçe ve fulara tutundum. Metal tenimi keserken keskinliği bana Lo’yu hatırlattı. Bu içimdeki bir şeyleri alevlendiriyordu.

Boşalırken bile, “*Bu kadarı yeter,*” diyerek içimden çıkmaya hazırlanmasını bekledim. *Sadece bir kez doruğa ulaşacaksın, Lily.*

Ama sinir bozucu hareketine devam etti. Çok yavaşça içimden çıktı. Yine çok yavaşça girdi. Duruyor, bekliyor, beni izliyordu.

Tekrar boşaldım.

Bedenimdeki tüm sinirleri altüst ediyordu. Dünyamın altüst olmasına sebep oluyordu.

Görebildiğim tek şey boşalmaya ne kadar istekli olduğuydu. Kendi doruğunun yakın olduğunun farkındaydım ama boşalmamak ve bunu bitirmemek için kendini zorluyordu. Aletinin etrafında her kasıldığımda inleyerek aklını kaybetmemenin bir yolunu buluyor ve bana yardım edebilmek için geri çekiliyordu. Bu doruğa çok, çok fazla kez ulaşmama izin veriyordu.

Her bir arzumu doyuruyordu.

Benimle ilgileniyordu.

Sadece Lo, her şeyi tüketen ruhumu memnun edebilirdi.

O gerçekten benim her şeyimdi.

LOREN HALE

Terapistin ofisi New York'un kalbindeydi ve oraya giderken Lily bacaklarını sallayıp durmuştu. İçimi doktorlara ve psikologlara üç ay boyunca döktüğüm için, bir seks terapistiyle görüşecek olmak beni korkutmuyordu. Sadece Lily'nin gerginliğini alabilmek istiyordum.

Hanımefendinin muhtemelen daha vahşi şeyler duymuş olduğunu ve bunun garip olmayacağını Lily'ye söylüyordum ama yine de, onun kendini dışarı atmaya hazırlanıyormuş gibi başını kapıya doğru çevirmesine engel olamıyordum.

Eline uzanarak parmaklarımızı birbirine doladım. Omuzları gevşerken başını bana doğru çevirdi, bu sırada da derin bir nefes vermişti. Gülümsemekten kendimi alamadım. Buna niyetlenmediği zamanlarda bile sevimliydi.

Taksi ücretini ödedikten sonra geçirdiğimiz asansör yolculuğu gergindi. Koridorda bir süre yürüdük, camdan kitaplıkları ve uzun pencerelerinden giren ışıkla birlikte modern bir oturma odasına benzeyen küçük bir alanı görüp beklemeye başladık. Ofisin kapısı açıldığında terapist bizi içeri davet etti. Kahverengi duvarın önünde deri bir koltuk vardı, onun hemen karşısında ise aynı malzemeden yapılmış, siyah renkli ve sağlam bir tekli koltuk bulunuyordu.

Kadın elinde küçük bir not defteriyle birlikte dururken görünüşünü aklıma kazıdım. Lily'nin seks terapistini nasıl hayal ettiğimi bilmiyordum ama orta yaşlı, siyah küt saçları olan birini hayal etmediğim kesindi. Karşımdaki kadın Lily'den daha zayıftı ve muhtemelen bir elli beşten daha uzun değildi.

“Sen Loren olmalısın.” Koltuğa oturmadan önce bana elini uzattı. “Senin hakkında çok şey duydum.”

Kadının elini sıkıp Lily'nin yanına yerleştim ve kolumu onun beline doladım. Dokunuşumu fark edip etmeyeceğini ve bunu yaptığım için beni eleştirip eleştirmeyeceğini görmek için terapisti izliyordum. Bu konuda hiçbir şey söylemese de bakışları bu hareketimi yakalamıştı.

“Aslında ismim Lo,” diyerek düzelttim onu. “Belli ki Lily, size her şeyi anlatmamış.” Bu kelimeler ağzımdan çıkmadan önce bile çirkindi, kulağa daha da kötü geliyordu.

Buna rağmen terapist doğal bir şekilde gülümsedi.

Bunun beni neden rahatsız ettiğini bilmiyordum. Kaba ve küstah olduğum için tıpkı Rose'un yaptığı gibi bana patlamasını istemiştim.

Pencereye döndüm. Bu güzel şehir manzarası, özellikle de önünde bir park olduğu için muhtemelen bok gibi para ederdi.

Elbette ki Rose, ülkedeki en pahalı terapisti seçmişti. Paranın Lily için bir önemi yoktu ama ben, bu hanımefendiyle konuşmayı karşılayamazdım. Meşe çalışma masasının üzerindeki isimlikte yazan adı okudum. *Dr. Allison Banning*.

Lily, doktorun adını hiç söylememişti. Ondan bahsederken hep “Dr. Banning” diyordu ama ben birine kişisel hislerimi açacak ol- sam ondan bir yabancıymış gibi bahsetmezdim.

“Evet, Allison...” Bacaklarını üst üste atarken tüm dikkatini bana vermesini izledim. Rose’un onu neden sevdiğine şüphe yok- tu. “Çok fazla seks bağımlısı ve alkolik çift alıyor musun?”

“Siz ilksiniz.”

“Şaşırtıcı.”

Lily dirseğiyle beni dürtse de bunu alaycı tavrım için mi, yoksa ona Allison diye hitap etmeme karşı mı yapmıştı bilmiyordum. Te- rapist kılını bile kıpırdatmadan beklerken rahat bir ifadeyle havalı bir dış görünüş benimsemişti bile. Connor Cobalt’a kök söktüre- bilirdi.

Allison, “Neden eve taşındığından beri işlerin nasıl gittiğinden bahsetmiyorsun?” diye sordu bana.

“Seksten mi bahsetmeliyim, yoksa genel şeylerden mi?”

Lily yerinde kıpırdanırken kızarmaya başladı. Sevişmekten bahsetme konusunda ben ondan çok daha rahattım. Sikim olduğu için ya da o utangaç biri olduğu için değildi bu, ayrıca Lily ger- çekten utangaçtı. Seks bağımlısı olmadığım için rahattım. Seksten utanmıyordum. O utanıyordu.

Kolumu omzuna sardığımda bedenime doğru sokuldu, biraz daha rahatlamıştı.

“İkisi de olur,” dedi Allison. Gözleri artık tüm dikkatini vermiş bir halde Lily ve benim aramda gidip geliyordu. Yaptığımız her harekette bir hata bulacakmış gibiydi. “Sen seç.”

Lily ağzını açsa da bilinçli olarak onu susturdum. Konuyu ge- çıştirmesini istemiyordum. “Birkaç gün önce seks yaptık,” diye itiraf ettim. Lily’yle aciz bir şekilde birlikte olduğumu, onu tahrik etmeden açıklamam gerekiyordu. Bu içinden çıkılması güç bir du- rumdu. Bu yüzden bilinçli olarak konuyu kısa tutup direkt sonuca getirdim. Terapistin karışık detayları bilmesine gerek yoktu.

Tıpkı Lily'nin geceye kadar bekleyememiş olması gibi. Bir saatin ardından bile, onu durması için zorlamam gerekmişti. Tatmin olmuştu ama konu Lily olduğunda, bu yalnızca anlık bir doyumdu. Aradan bir saniye geçtiğinde tekrar doruğa ulaşmak istiyordu. Onun becerilmek istediği kadar ben de onu becermek istesem bile hepsinin bu kadar olduğunu fark ettiği anda, onun yüzünü buruşturmasını da izlemek zorundaydım.

İlk kez gelecekteki o büyük resme bakıyordum ve Tanrı aşkına, oraya ulaşmak için katlanmam gereken acıdan kimse bahsetmemişti.

“Birkaç gün önce seks yaptınız,” diye tekrarladı Allison. “Tam olarak ne oldu?”

“Penisimi, vajinasına soktum.” Utanç ve pişmanlık göğsümdeki kara zifte yayılma başladı. Kendimi filtreleme sistemim temelden bozuktu. Sanırım babam onu bir gece kırıp atmıştı ama yumruklarıyla değil. Bunun için fazla medeniydi.

Lily bir kahkaha attığında bu daha iyi hissetmemi sağladı.

“Anatomik olarak değil,” diyerek netleştirdi Allison. “Sadece misyoner pozisyonunda mı yaptınız? Ne kadar sürdü? Günün hangi saatiydi? Nasıl bitti? Sonrasında neler hissettiniz?”

Çok fazla kahrolası soru vardı, o yüzden tek bir seferde cevap verdim. “Sadece misyoner. Saat akşam yedi civarıydı.”

Lily, söylediğim saate karşı hızlıca kızardı.

Gözlerimi kısarken Lil'in domatese dönüşme yeteneği sayesinde yakalandığımın farkındaydım.

“Yalan söylememen daha iyi olur,” dedi Allison.

“Saat öğlen üç civarıydı,” dedim omuz silkerek. “Sonrası için bekleyemedi ama eve varana kadar dişini sıktı.”

Allison başıyla onayladı. “Bu çok güzel, Lily.”

Bu iltifata karşı Lily'nin ifadesi az da olsa aydınlandı. Omzunu hafifçe sıkarken kendi söylediklerimin, onda terapisti kadar etki

bırakmadığını fark ettim. Bir profesyonelin, “İyi gidiyorsun,” dediğini duymak rahatlatıcı olmalıydı.

Aslında pek bilmiyordum. Rehabilitasyonda bir sürü şey öğrenmiş olsam da oradaki insanların birçoğu dışarıda olmamı istiyordu. Terapistim bana birinci sınıf bir şekilde işin içine sıçmışım gibi bakıyordu. Ryke’ın iltifatlarının ise pek ederi yoktu. Hayatımda olmadığı ve babamın “Dünyanın En İyi Babası” tablosunda düşük seviyelerde olduğunu bildiği halde beni yalnız bırakmasını telafi etmeye çalışıyordu.

“Sonra ne oldu?” diye sordu Allison.

“İçinden çıktım,” dedim. “Ama devam etmeye çalıştı. Uyuyakalana kadar ona sarıldım.”

Lily’nin gözlerindeki anlık mutluluk kaybolmaya başlayıp yerini tekrar utanç duygusu aldı.

“Onunla uyumadın mı?”

Kaşlarımı çattım. “Uyuyup uyumamam neyi değiştirir ki?” Bunun Lily’yle ne alakası olduğunu anlamıyordum. Yerimde kıpırdandığımda Lily dikkatini bana verdi. Bundan hoşlanmıyordum.

“Senin de bir sorunun var,” dedi Allison. “Senin bağımlılığın onu etkileyecektir. Çoktan etkilemiş.”

Sözünü kestim. “Anladım. Ondan uzak durmalıyım. Veda edip ona savaşıma şansı vermeliyim.”

Lily’nin gözleri irileştiğinde solgun parmaklarıyla tişörtüme asıldı.

Onu terk edecek olma düşüncesi bile göğsüme bir ağırlık çökmesine sebep oluyordu. Kimse Lily Calloway’i benim tanıdığım gibi tanımıyordu. O benim en iyi arkadaşımdı ve o olmadan... Tanrım, ne anlamı vardı ki?

“Hayır,” dedi Allison. “Ben senin için de buradayım diyecektim, Lo. Tedavin, Lily’ninkiyle birlikte ilerliyor. Onun sağlıklı olması için senin de öyle olman gerekiyor.” Duraksayarak bir anlığına not defterine baktı. “Burada doğru olan etkileşimin ayrılmak olduğunu

düşünmüyorum. Tek eşli bir ilişki olmadan Lily eski rutinine geri dönebilir ve var olan ilişkisini güçlendirmek, onu yıkmaktan çok daha iyi bir karar.”

Başımı sallarken söylediklerini sindiriyordum. Rahatlama hissinin içime yayılmasını bekledim fakat pek umduğum gibi olmadı. Tüm mutluluğum, olacak şeylerin bana yaşatacağı o eziyetin altına gömülmüş haldeydi.

“Peki,” diye cümleye başladı tekrar. “Neden onunla uyumadın?”

Dudaklarımı yalarken artık terapistin bizim tarafımızda olduğunu bildiğim için düşüncelerimi netleştirme konusunda daha hevesliydim. “Son zamanlarda, uyumak benim için gerçekten de zor. Lily’nin uyumasından daha çok vakit alıyor.” Bacağımı hafifçe sallamaya başladığımda Lily uzanarak bir elini dizime bastırdı. Şu an benim, onun yaslanabileceği bir kaya olmam gerekiyordu ama beni rahatlatmaya çalışan oydu. “Yıllardır her gece,” dedim. “Kendimden geçene kadar içiyordum. Alkol, benim uyku ilacımdı.” Huzursuz düşüncelerimi bastırıp beni yatağa götüren tek şey buydu. Alkol olmadığı sürece, hep yorgundum.

Allison, bana neden böyle olduğunu sorduğunda ona alkol bağımlılığımдан bahsettim. Tüm seansın bana odaklanmasını istemediğim için detayları kısaca paylaştım. Allison’ın bir sonraki sorusunu Lily’ye yöneltmesi beni rahatlatmıştı.

“Sana durmanı söylediğinde nasıl hissettin?”

Lily uzunca bir süre duraksadı.

Lily, doğruyu yalanla dengelerdi. Yaptığımız buydu. Acıyı gölgelemek ve yaramızı hafifletmek için güzel bir hikâye uydururduk. İkimiz de bu konuda o kadar iyiydik ki, bazen kendi yalanlarımıza inanıyorduk. O yola tekrar girmekten korkuyordum ama işin kolaylığı buydu.

Lily dudaklarını aralayarak kararsız bir şekilde tekrar kapattı.

“Sorun değil,” dedim onu teşvik ederek. Gerçek çirkin ve soğuk olsa bile onu duymak istiyordum. Tamamen çırılçıplak kalana dek

her şeyi dışarı vurmaya hazırdım. Bunun başka türlü nasıl işe yarayacağını bilmiyordum.

Allison sorusunu biraz daha yumuşatarak tekrarladı. “Sana durmanı söylediği ilk ya da son sefer bu değil. Bu duruma karşı olan tepkini konuşmak için uygun bir zamandayız. Bu sana nasıl hissettirdi, Lily?”

Lily bir anlığına duraksadı. “İyi hissettirmedi.” Bakışlarını dizlerine doğru çevirdiğinde omuzları biraz öne düştü. Küçük, üzgün ve çok ama çok kırgınmış gibi görünüyordu.

Hislerim bir dalga şeklinde göğsüme çarptığında onları birbirinden ayırmakta zorluk çektim.

“Ben sadece...” Kekeledi. “...O kız olmak istemiyorum. Alamayacağını bildiği bir şey için yalvaran kız olmak istemiyorum. Sanki bir çocuğa buluşmayı teklif ediyorum ve beni reddetmesine rağmen onu dinlemiyorum. Sanki cevabı farklı olacakmış gibi bunu sormaya devam ediyorum. Kendimi... acınası hissediyorum.”

Ona bir daha asla böyle hissettirmek istemiyordum.

“Acınası değilsin, Lil,” dedim boğazım düğümlendiği için zorlukla. Onu kollarıma çekerek başının üstüne bir öpücük kondurdum. Acısını almak istiyordum ancak işin ironik kısmı, buna sebep olan kişi zaten bendim.

“Lily, bana göre,” dedi Allison. “Lo sana durmanı söylediğinde bunun bir reddetme olmadığını anlamaya başlamalısın. Bu bir sevgi şekli. Özellikle ikiniz de işleri tamamen zıt bir şekilde ilerlettiğiniz için, bunu anlaması zor biliyorum.”

Lily yavaşça başını salladı. Dr. Banning’in önerisine kendini inandırması kolay olmayacaktı. Benim de sorunum aynıydı. Beyinlerimiz diğer herkesten biraz daha farklı işliyordu. Ama bu duygusal gelgitleri onunla birlikte yaşayacaktım, ta ki ikimiz de kendi ıstırabımızdan tamamen kurtulana kadar.

“Şimdi, eve gönderdiğim mektuptaki sınırlamalar hakkında konuşalım,” dedi Allison.

“Biz ona kara liste diyoruz,” dedi Lily. “Ama okumadım. Lo’ya teslim etmesi için mektubu ablama verdim ve bilmememin daha iyi olduğuna karar verdik. Şu an... buna biraz pişman olmaya başlıyorum.” Bana döndü. “Sence okumalı mıyım?”

Allison soruya benden önce cevap verdi. “Lily, aslında okumak konusunda aldığın karar bence harika. Hem Lo’nun sana olan desteğini hem de senin ona olan güvenini ortaya koyuyor. Aynı zamanda bu sınırlamalarla ilgili sana bir rahatlık fırsatı sunuyor.”

“Yapabildiğim tek şey kara listede olanları düşünmekken nasıl rahatlayabilirim ki?”

“Eğer listedekileri okusaydın yasaklı olan cinsel etkinlikleri hâlâ düşünüyor olmaz mıydın?”

Lily’nin yüzü düştü. “Sanırım öyle.”

Allison, “Neden bunu bir süre daha denemiyorsun?” diyerek bir öneri sundu, saatine bakmıştı. “Tartışmak istediğim son şey korkular. Bu ilişki ikiniz için de yeni ve bence birbirinize korkularınızdan birini söylemenizin bu konuya katkısı dokunacaktır.”

Lily’nin dudakları kenetlendiğinde buna ilk cevap veren kişi olmaya karar verdim. Onun için.

“Tamam...” Bunu daha önce hiç düşünmediğimi fark ettim. Korkularım mı? Çok fazla vardı. Lily’nin beni aldatması. Benim içmem. İkimizin de işleri batırması ve bir daha önümüzü göremememiz. “Benim korkum...”

Lily yüzünü bana döndüğünde bir dakikalığına onun gözlerinde kayboldum. İşte o anda, her şeyden korktuğumun farkına vardım. Hayatım boyunca sevdiğim tek kızı kaybetmekten korkuyordum. Sırrının tüm dünyaya yayılmasından ve bunun etkileriyle birlikte onun dağılmasından korkuyordum. Zaten çok küçük ve hassastı, bana kalırsa böyle bir şey onu öldürürdü.

Buna rağmen Lily’yle birlikte, tehdit mesajlarını Allison’a söylememe kararı almıştık. Kimin gönderdiğini bilmediğimiz için bu

çok tehlikeliydi. Bir de durum çok yeni ve taze olduğu için, bunun hakkında konuşmak yaranın üstüne tuz basmak gibi bir şeydi.

“Lo,” dedi Allison sessizliğime karşı.

“Benim korkum,” diye başladım tekrar. “Sana her seferinde dur dediğim için bana sinirleneceğin, öfkeleneneceğin ve içerleyeceğin bir nokta olması. Bunun sonrasında istediğin şeyi sana başka birilerinin de verebileceğini fark etmen.”

Lily çok yanlış düşündüğümü söylemek istercesine başını hızla iki yana doğru salladı. Bu tepkisi bana iyi hissettiriyordu.

“Başka kimse bana istediğimi veremez,” diye fısıldadı. “Sadece seni istiyorum.”

Söylediği şeyin tam anlamıyla doğru olmadığını biliyorduk ama yine de bu kelimelere tutundum. O seks yapmak istiyordu. En az benim bir burbon şişesinde boğulmak istemem kadar, o da doruğun uç noktasına ulaşmak istiyordu. Birbirimizin istediği, ihtiyaç duyduğu ilk şeyler değildik. Ben onun için ikinci sıradaydım. O da benim için ikinci sıradaydı.

Bunun değişmesini istiyordum.

Elini tutarak parmaklarının üstüne bir öpücük kondursam da sıranın kendisine geldiğini bildiği için buna gülümsemedi.

“Lily?” diye sordu Allison.

Lil gözlerini benden ayırmıyordu. Onu cesaretlendirmek istercesine gülümsedim.

“Benim korkum,” dedi. “Bu seks planlamasından ve kendi zevklerinin yasaklı olmasından nefret etmeye başlaman. Bu senin için adil değil ve sana benden daha iyi hissettirecek birini bulacaksın.”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Bundan endişelendiğini hiç düşünmemiştim. Bir seçenek olabileceğine bile inanmamıştım. Onu harika bir seksten daha çok seviyordum. “Lil-”

Hızlıca ellerini kaldırarak sözümü böldü. “Ya sana hiç sakso çekemezsem?” diye sordu, sesi artık histerik geliyordu. “Yani, ya o da kara listedeyse? Bu adil değil, Lo! Senin de ihtiyaçların var!”

Gülümserken kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum. Gülümsememin yüzüme yayılıyor olması muhtemelen çok boktan bir durumdu ama engel olamıyordum. Lily *bu* konuya kafasını takmışken kendimi tutamıyordum.

“Bu komik değil!” diye bağırdı ancak dudakları beni taklit edercesine kıvrılmaya başlamıştı. “*Kes şunu. Ciddiyim.*”

“Üzgünüm.” Sesimin gerçekten üzgün çıkmasını da gülümsemeye son vermeyi de başaramamıştım. “Sadece sevimliydi.” Lily tekrar kızardığında, onu bir kafes misali bu koltukla kollarımın arasına almak istedim. Ona direkt burada sahip olsam bu çok hoşuna giderdi.

“Tamam, peki... Bundan sonra sana bir sakso çekeceğim o zaman,” dedi emredercesine.

Bu *neredeyse* hemen sertleşmeme sebep oldu. Başka bir şey düşünmem gerekiyordu. Allison’ın tam karşımızda oturuyor olması gibi. “İstediğim zaman bunu sana söylememe ne dersin peki?” diyerek konuyu değiştirdim. Kara listesini okumuştum ve sakso çekmek yasak olmasa da belli koşulları vardı. Tam olarak ne yazdığını görse Lily’nin oldukça şaşıracağına emindim.

Lil gözlerini kıstı. “Bir yıl geçene kadar bana *sonra* deyip duracaksın.”

“Bir hafta içinde,” dedim gözlerim parlarken. Bana oral çekilmesinin pazarlığını sadece sevgilimle bu şekilde yapabilirdim. Tıpkı bir şeyi düşündüğünde yaptığı gibi alnını kırıştırdı. Bir süre sonra ise bana bakarak başını salladı. “Anlaştık.”

Allison araya girdi. “Bu güzel, gerçekten güzel. Birbirinizle gayet güzel iletişim kuruyorsunuz ve seslerinizin duyulmasını sağlıyorsunuz. İkinizden de istediğim şey, seks hayatınızı; ilişkilerinizi, okulu, işlerinizi ya da günlük hayatınızı etkilemeyecek bir noktaya getirmeniz. Geçmişte ikinizin çok aktif bir cinsellik rutini olduğunu biliyorum.”

Aktif bizim yaptığımız şeyi açıklamaya yetmezdi bile. *İkimiz* birlikte en dibi gördüğümüzde, yatak odasından bile zor çıkardık. Bu tamamen insanı tüketen bir ilişkiydi. Uyanmak. İçmek. *Sekt* yapmak. Uyumak. Ara sıra bir şeyler yemek. Bu hayatımın hem en iyi hem de en kötü zamanıydı.

Allison, “Bence ikiniz de değişime hazırsınız,” diyerek devam etti. “Değişim de tam olarak şimdi başlıyor.”

LILY CALLOWAY

İstatistik sınavımdan sonra kışkırtıcı bir mesaj daha aldım. Bu sefer *Bilinmeyen Numara* biraz daha yaratıcı olup bana sürtük ve saksocu demişti. Lo'ya terapide sakso çekmek için yalvardıktan sonra bunun gerçekleşmesi biraz ironikti. Bunun yanı sıra, gelen mesajlar aklımı karıştırmaya başlıyordu. “İstediğin kadar konuş ya da anlat. Beni asla yaralayamazsın,” diyen sözü her kim söylediye, belli ki daha önce hiç kimse ona sataşmamış ya da aşağılamamıştı.

Bugün özel dedektifin buldukları hakkında konuşmak için Connor’la buluşacaktık. Yeni gelen mesajları onlara göstermek istiyordum ama otoparktaki Mason olayından sonra, bu mesajları göstermemin Lo’yu kızdırmak dışında hiçbir işe yarayacağını san-

mıyordum. Hulk tarzı bir “ez ve geç” sahnesi yaşanmasını ya da bunun onu içkiye yöneltmesini istemiyordum. Neyse ki Connor, bu kişiye giden yola bizi giderek yaklaştırıyordu ve birlikte onun ne istediğini çözebilirdik.

Sırt çantamı yatağıma atarak tuvalete koştum. En azından çıkmadan saçımı düzeltmek istiyordum. Kapıyı açtığımda Lo’yu lavabonun yanında bir ilaç şişesinin kapağını kapatırken buldum. Muhtemelen *Antabus* olmalıydı. İçki içerse midesini bulandıracak haplar aldığından bahsetmişti. Onunla düşündüğünden daha çok gurur duyuyordum.

“Hazır mısın?” diye sordum dikkatimi haplardan ayırmaya çalışarak. Aynaya dönüp neredeyse ölmek üzere olan saçlarıma baktım. Tüm gece oturup eski sınav sorularını ezberlemiştim. Düş almak ise öncelik listemde değildi. Saçlarım yağlı ve dümdüz bir şekilde, neredeyse iğrenç görünüyordu.

“Hazır sayılırım.” Lo deodorant almak için dolabı açtı. Ben de o sırada cesurca bir karar verip musluğu açtım. Mermer tezgâha doğru eğilirken kafamı lavaboya, suyun altına sokmak için elimden geleni yaptım.

“Ne yapıyorsun sen?” diye sordu Lo deodorantı kolunun altına sürerken. Üzerinde tişört olmadığı için ona çok uzun süre bakamazdım.

“Saçımı yıkıyorum,” dedim. Saçlarımı ıslatırken sıvı sabuna uzandım.

“Bu şampuan değil ki,” dedi Lo hızlıca.

“Nesin sen, sabun polisi mi? İşe yarar sonuçta,” derken tekrar şişeye uzandım.

“Bekle,” dedi. Başımı birazcık kaldırıp yüzüme düşen tutamları kenara ittim. Lo duşakabinin cam kapılarını kapatıp bana döndüğünde elinde bir *Herbal Essence* şişesi vardı. Her yere su damlatmamak için boynumu eğerek elimi uzattım.

“Burada bir tsunamiye sebep olacaksın,” dedi beni lavaboya

doğru ıterken. Karnım tezgâhın kenarına çarpınca tekrar eğildim ve saçlarım görüşümü kapattı. Sonra ellerini başımda hissettim. Kafatasımı şampuanla birlikte ovalıyordu. *Ah.*

Güzel hissettiriyordu.

Parmakları içe ve dışa doğru, aşağı yukarı hareket ederek tenimi yoğururken enseme kadar inmişti. Bir kafa masajının bu kadar kahrolasica iyi olacağını tahmin edemezdim.

İniltimi bastırmak istesem de aramızdaki mesafe kapanır kapanmaz zevk dolu ses dudaklarımdan firar etti. Bedeni direkt kıcıma yaslanmıştı. Rehabilitasyondan döndüğünden beri misyoner dışında hiçbir pozisyon denememiştik ve analın da kara listede olabileceğini düşünmek beni paranoyaklaştırıyordu. Bunu istiyordum. *Hemen,* diye düşündüm. Muhtemelen o pozisyonun hoşlanan kızlar gibi azınlıktaydım. Yine de o sıkılık hoşuma gidiyordu. Beni farklı türde bir doruğa ulaştırıyordu ve bunun olmasını ne kadar istediğimi inkâr edemezdim.

“Lo.” Sesim boğuk ve istekliydi.

Geri çekildiğinde az önce olduğu yer bir boşlukla kaplandı. Reddedişi canımı yaksa da terapide ne konuştuğumuzu hatırlamaya çalıştım. Dizginleri elime almam gerekiyordu.

“Sınavın nasıldı?” diye sordu Lo. Muhtemelen dikkatimi dağıtmak için soruyordu.

“Fena değil.” Hâlâ Sebastian’ın bana eski sınavları getirdiğini ona itiraf etmemiştim. Yarı kopya çekiyor olmam Lo’yu pek rahatsız etmezdi ama Sebastian’ın beni diğer entrikalarına da alet ediyor olmasını onaylamazdı. Bu konuşmadan kaçmak en iyisiydi.

“Sebastian’ın gerçekten yardımı dokunuyor yani?” diye sordu şaşkınlıkla. Bedenini tekrar bana yaklaştırdığında kıcımdaki baskı zihnimde oluşan vahşi düşünceleri ateşledi.

“Evet,” diye mırıldandım. Onunla yatmak istediğimi söyleyemezdim. Hayır diyecekti. Geri çekilmemesi için sakinleşmeye çalışmalıydım. Böylece onun arkamda olduğu gerçeğinin anlatılama-

yacak kadar güzel hissiyatını tatmaya devam edebilirdim. Bunun yeterli olduğuna... daha fazlasına ihtiyacım olmadığına inanmam gerekiyordu.

“Sence geçmiş misindir?”

“Immm...” *Odaklan.* “Bence A alırım.”

Masaj yapmayı bıraksa da bedenini bedenimden ayırmadı.

“Kopya mı çektin?”

“Ne?” diye bağırdım. Başımı kaldırmak üzereydim ama elini sırtıma uzatarak bütün suları yere damlatmamam için beni aşağı doğru itti.

“Evet. Kopya çektin.” Şaşkınlığı bütün duygularını bastırmış gibiydi.

“Çekmedim,” diyerek kendimi savundum.

“Bekle.” Lo bir kap alarak içini suyla doldurdu. “Gözlerini kapat.”

Gözlerimi sıkıca kapattığımda köpükleri yıkamaya başladı. Aramızda yoğun bir gerginlik vardı. Ön bölgesinin kıcıma yaslanıyor olmasının da buna bir yardımı olmuyordu.

“Kopya çekmene yardım etmek karşılığında senden ne istedi?” diye sordu Lo.

Soruyu anlamaya çalıştım. Aynı anda birden fazla iş yapmak konusunda hiç iyi değildim ve gözlerimdeki şampuanı silerken art niyetli düşüncelerimle mücadele ediyordum. Ona düzgünce cevap vermem mümkün değildi. “Hımm?” Bacaklarımı onun anlamayacağı kadar araladım.

En azından anlamayacağını düşünmüştüm.

Ayağıyla bileğimi tutarak bacaklarımı çok çaba sarf etmeden tekrar birleştirdi. Bu yeni rutinimiz gibiydi. “Sebastian bunun karşılığında bir şey ister,” dedi Lo. Sesi sanki hiç de masum olmayan bir pazarlık düşünüyormuş gibi sertti.

“Kopya çekmeme yardım etmiyor,” dedim tekrar. Başımdan aşağı daha fazla su döktüğünde ağzıma dolan köpükleri tükürdüm.

“Üzgünüm, aşkım.” Bacaklarımı tekrar araladığımda bu sevimliliği kısa sürdü ve onları yeniden birleştirdi. “Eğer kopya çekmene yardım etmediyse ne yaptı?” Saçlarımın suyunu sıkarken duraksadı. “Senin yerine bir başkasının sınava girmesi de kopya sayılıyor, bunu biliyorsun.”

“Biliyorum,” diye patladım. Havluyu alıp tekrar kafatasıma masaj yapmaya başladı. Bu hisse kapılmak için gözlerimi kapattım. Ah, bunu yaptığı sırada ondan nefret bile edemiyordum.

Havluyu aldığında sonunda doğrulabildim. Saçlarım yüzümün etrafını dağınık ve ıslak bir şekilde sarmıştı. En azından temizlerdi. Lo hâlâ arkamdaydı, üstelik ellerini kalçalarımaya yerleştirmişti. Aynadan gözlerimiz buluştuğunda onun gözlerindeki gücü gördüm. “Yapamayız,” dedi. “Seni şu an becermeyi çok isterim ama buluşma için dışarı çıkmamız gerekiyor.”

Başımı salladım. En azından, benim için sağlıklı bir zaman değildi.

Ona doğru döndüğümde geri çekildi. Bu bakışlarımın pantolonuna inmesine yeterdi. “Şu an nasıl sert olmayabilirsin?” diye sordum suçlarcasına.

“Sadece saçını yıkıyordum,” dedi sanki aptalmışım gibi. Sanki bu cinsellikle alakası olmayan, basit bir eylemdi. Kaşlarımı çattım. Öyle değil miydi? Yoksa her şey benim sapık zihnimin bir oyunu muydu?

Lo parmağıyla çeneme uzandığında gözlerine baktım. “Sahte sevgilin olarak üç yıl geçirdim,” dedi. “Sana karşı koyma idmanı yapabildim.”

Ahhhhh. Bu cevabı daha çok sevmiştim. Bence bunu o da biliyordu. Eğilerek dudaklarıma derin bir öpücük kondurdu. Cığerlerim onun nefesiyle dolmuştu. Ensesini tutarak ona tamamen karşılık verdim. Bir dakika kadar böyle devam ettik ama daha ileri gitmemize engel oldu.

Bakışlarım pembe, ıslak dudaklarına odaklandı. Beynimde sürekli aynı kelime dönüyordu. *Öp. Öp. Öp.*

“Nasıl A aldın? Ya da A alacağını *düşünüyorsun?*” diye sordu mutlu düşüncelerimin içine sızarak.

“Ha?” Aptalı oynayabilir miydim? Zekâ ölçeğinde ortalama olduğum düşünülürse, bu benim için daha kolay olurdu. Ancak Lo bunu yememişti, bana attığı delici bakışın altında kıvranmaya başladım. “Rose’a söyleyemezsin.”

“Yani kopya çekiyorsun.” Rose’un, akademinin karanlık tarafına geçmediğim müddetçe sınavlardan nasıl geçtiğimi umursamayacağını farkına varmıştı.

“Teknik olarak hayır...”

Kaşları havalandı. “Ne yani... yarı yarıya mı kopya çekiyorsun? Bu ne demek ki? İlk sayfada kopya çekip diğerinde çekmiyormusun?”

Ellerimi kaldırdım. “Hop hop, açıklayabilir miyim?”

“Lütfen açıkla.”

“Sebastian bana eski sınavları verdi ve ben de tüm cevapları ezberledim. Sınavları sınıfa götürmedim ya da cevapları elime yazmadım. Sadece sisteme karşı geliyorum. Bunun bir zararı olmaz.”

Lo bunu sindirmek için bir an bekledi. Bana bağırmasını beklem de sesi sakindi. “Bundan önceki sınavların nasıldı?”

“44 ve 29.” İnsani olarak mümkün olduğunu düşünmediğim iki *korkunç* not. Aslında daha kötüsü de vardı. Bir keresinde sınavdan 7 almıştım ve bence Penn’deki profesör bu notu verirken bile nazik davranmıştı. Sınavımı tekrar ve tekrar okumuştum ama başka bir gezegenden gelen bir uzaylı bunu farklı bir dilde yazmış gibiydi. Profesör bana disleksik* olup olmadığını sormuştu. Ona tam anlamıyla doğruyu söyleyememiştim tabii ki. *Yaptığım çılgınca sekslerden o kadar yoruldum ki kelimelerin düzgün birer cümle*

* Disleksi, özel öğrenme güçlüğü olarak da bilinen bir çeşit öğrenme bozukluğudur. (ç.n.)

olmasını bile sağlayamadım. Derse geldiğime bile sevinmelisiniz, efendim.

Lo hâlâ düşünmeye devam ettiği için ekledim. “Diğer derslerimden C alıyorum. Benim için en zoru istatistik.”

“Haklısın. Bu kopya sayılmaz,” dedi Lo. Gülümsememe engel olamadım, yüzüm aydınlandı. “Fakat...” *Fakat* hiç de sevdiğim bir kelime değildi... Yine de baştaki harfi değiştirip yerine bir M koyunca *makat* olarak değişmesi hoşuma gitti. Benimki gibi. Bir de onun aleti.

Lo elini salladı. “Beni duydun mu?”

“*Fakat* kısmında dikkatim dağıldı.”

“Tanrım, gerçekten de anal seks istiyorsun,” dedi gülümseyerek. Bunu istemek için dudaklarımı aralasam da hızlıca beni susturdu. “Hayır, aşkım. Şimdi değil.” *Hadi ama.*

Lo hiç vakit kaybetmeden devam etti. “Yani Sebastian sana eski sınavları verdi. Peki ya, sen ona ne verdin?”

“Hiçbir şey,” dedim omuz silkerek. “Rose’un kardeşi olduğum için bunu yaptığını söyledi ve bir de...” Bu kısmın Lo’yu sinirlendireceğini bildiğim için sesim kısıldı.

“*Bir de,*” diyerek Lo beni teşvik etti.

“Connor ve Rose’un birlikte olmalarından hoşlanmadığımı söyledi, sanırım onları ayırmayı deneyecek. Her neyse...” Boğazımı temizledim. “Ablamı, Sebastian konusunda uyaramam yoksa...”

“Sınavları geri alacak,” diyerek cümlemi bitirdi Lo. Ardından başını onaylarcasına salladı.

Bunun seksle hiçbir alakası olmasa da yoğun bir utanç içime dolmuştu.

Lo başka bir şey söylemedi. Her şeyi sindirmek için uzunca bir süre bekledi.

Sinirlerim, onun sessiz kalması karşısında geriliyordu. “O sınavlara ihtiyacım var, Lo. İhtiyacım olduğunu biliyorsun. Ne yapmam gerekiyor?”

“Bilmiyorum,” diye mırıldanırken ensesini ovuşturdu.

Huzursuzca kıpırdandım. “Connor sahip olduğum ilk gerçek arkadaş ve istemeden de olsa... Sebastian Takımı’ndayım.”

“Bunu düşünmemiz gerekiyor.” Bakışlarını yere çevirdi. “Şimdilik aramızda kalsın.”

“Emin misin?”

Lo bana bakarken gözlerimdeki suçluluk duygusunu fark etti. Beni göğsüne çekerek rahatlatmak istercesine başımı okşadı. “Senin önceliğin dersi geçmek. Başka bir şey düşünmemeye çalış.”

“Connor-”

“Şimdilik iyi olacak. O dünyadaki en kendinden emin, kendine güvenen adam. Biz olmadan da Sebastian’la baş edebilir.”

Sanırım haklıydı ama ikimiz de bunun, iyi arkadaşların seçeceği bir ahlaki yol olmadığını biliyorduk. Ayık olmak karşımızdaki tek zorluk değildi. İnsan olmak, bu kocaman dünyadaki insanlarla iletişim halinde olmak; aslında tamamen arkadaş edinmek ve sahip olduğumuz birkaç arkadaşlığı da sürdürmekten ibaretti.

Üniversitede “Daha İyi Bir Arkadaş Olmak” ya da “Daha Az Baktan Bir İnsan Olmak” gibi dersler yoktu. Olsa ikisine de yazılırdım.

Kelimenin tam anlamıyla bencildik.

Sadece, bunun yüzünden arkadaşlıklarımız bozulsun istemiyordum.

LILY CALLOWAY

Lo'yla ciddi bir ilişkide olmanın en zor yanı, yabancılarla seks yapma hakkımı kaybetmem değildi. Başka biri olabildiğim o anları kaybetmemdi. Utangaç, endişeli Lily gidiyor ve yerine kendine güvenen çekici bir kadın geliyordu. Kontrol tamamen ve bütünüyle bende oluyor, zaferim de ağırlaşan bakışlarıyla bunun bilincinde olarak beni izliyordu. O anlarda bir başkası oluyordum. Belki de daha iyi birisi.

Tek eşli olmaya devam ettikçe o kendine güvenen, cesur Lily gibi hissetmeyi daha fazla unutuyordum. Bu tıpkı yüzleri hafızanızda bulanıklaşmaya başlayana kadar kadar en yakın arkadaşlarınızdan uzak kalmak gibi bir şeydi. O Lily'yi, Lo'yu aldatacak kadar özlememiştim. Sadece onu tekrar görüp göremeyeceğimi merak ediyordum.

Diğer yandan asla karşılaşmamak istediğim şeyin ne olduğunu biliyordum.

Sadie.

Connor'ın şeytani, turuncu tekir kedisi dairenin oturma odasından bana dik dik bakıyordu. *Tumblr*'da gördüğüm tüm o suratsız kedicikler belli ki *photoshop* değildi. Sadie, kedilerin de öfke ve garezle yüzlerini buruşturabileceklerinin bir kanıtı gibiydi.

Lo'yla birlikte Connor'ın koyu yeşil ve deriden yapılma koltuğunda oturuyorduk. Dairesi tam bir bekâr evi olarak dekore edilmişti. Ancak barda bulunan kırmızı plastik bardaklar yerine, camdan dolaplara kilitlediği bir sıra pahalı içki şişesi vardı. Lo onlara bir ya da iki kez göz atmıştı, ardından da Connor bizi dolaplara sırtımız dönük olarak oturacağımız bir yere yönlendirmişti. Bu durum Lo'yu birazcık sinirlendirmişti. Kendine bebek muamelesi yapılmasını istemiyordu.

Öğlen güneşi pencerelerden sızıp arka taraftaki ve onun hemen yanındaki duvarı aydınlatıyordu. Connor'ın tavana kadar uzanan penceresinden Philly'nin eski tuğla tarzı mimarisini harika bir şekilde görebiliyordunuz. En pahalı bekâr evlerinin çoğunda olduğu gibi, Connor'ın da sanat dekorlarıyla evini süslemesi bana birazcık mantıklı gelmişti.

Bir koltuğun olması gereken yerde sadece porselen bir top vardı. Boş bir saksı ya da vazo olup olmadığını bile anlayamıyordum. Zambak koymak için birer tane boşluğu bile yoktu, tamam bunu yanlış söylemiş olabilirdim. Yine de gerçekten topa benzeyen bir şeyin bu kadar yer kaplaması aptalcaydı. Sanırım bu yüzden buna işlevsiz sanat diyorlardı.

Zemin betondandı ama oturma odasında Sadie'nin çok sevdiği belli olan krem rengi güzel bir halı vardı. Kedi geldiğimizden beri halının üstünden çekilmemişti. Koltuğun uç kısmında öne doğru gerilirken beyaz kuyruğu haylazca sallanıyordu.

Gözüm üzerinde, dedim gözlerimi kısarak.

Sadie tarafından zorbalık görüyor olsam da bugün nispeten umutluydum. Bu şantajcı, şeytani mesajcı ya da artık her neyse onunla ilgili her şeyin çözülmesini istiyordum. Hayatıma devam edip sağlıklı olmaya odaklanmak istiyordum.

Zil çaldığında Connor kapıyı açtı. “Geç kaldın,” dedi Connor Cobalt tarzı düz bir şekilde. *Senden hoşlanmıyorum*, diyen ses tonu çok nadiren açığa çıkıyordu.

Ryke çenesini sıktı. “Atletizm takımının kaptanıyım,” dedi. “İdmandan ilk ayrılan kişi olamam.”

“Evet, zaten hiçbir şeyi ilk olarak yapmanı beklemiyorum,” diye cevap verdi Connor.

Lo’yla birbirimize bir bakış attık. İçimden bir ses Connor’ın, Ryke Meadows’un bir numaralı hayranı olmadığını söylüyordu. Normalde olsa, Connor, tüm bunların arkasında Ryke’in olduğunu biliyor diye düşünür ve onun hakkında dikkatli olmamız gereken kişinin Lo’nun ağabeyi olduğuna inanırdım. Ancak Ryke ile Connor’ın toplum içindeki atışmalarına ve hararetli bakışmalarına bakacak olursak, anlaşılamamalarının tek bir sebebi yoktu. Birçok sebebi vardı. Tıpkı Ryke’in, atletizm takımındaki arkadaşlarının yanında Connor’a yalaka demesi gibi. Ryke bu tarz şeyleri baş ba-şayken, bizim yanımızdayken söylese Connor buna omuz silker geçerdi ama onun toplum içindeki itibarını zedelemek, bir çizgiyi aşmak gibiydi.

Ryke kapıları itip içeri girecekmiş gibi görünüyordu.

Lo’nun ağabeyi fiziksel bir müdahalede bulunmadan Connor onun içeri girmesine izin verdi ve gelip karşımızdaki suni deri *Chester* koltuğa oturdu. Ryke da onun ardından gelip Lo’nun yanına geçti. Bu bana ablamın, benim tarafımda olmak için burada olmadığını hatırlatmıştı. Programı Philly’e gelmek için çok yoğundu ve ne yazık ki o olmadan idare edecektim.

Gelemeyeceğini söylediği an hissettiğim o can sıkıcı korkuyu tadana kadar, onun desteğine ne kadar güvendiğimin farkında değildim.

Sadie sehpanın etrafında dolansa da sert bakışları bir an olsun benden ayrılmıyordu. “Connor,” dedim. “Sanırım kedin benden nefret ediyor.”

Connor kedisini kucağına aldı. “Senden nefret etmiyor.”

Ah, güzel. Bir düşman eksilmişti.

“Sadece kadınlardan nefret ediyor.”

Belki de eksilmemişti.

Ryke alaycı bir ses çıkardı. “Bu boktan ve sikik şeyi Rose uyuruyor sanıyordum.”

“Sanırım o kaba kelimeleri bir araya getirdiğin an sağ kulağım birazcık sağır oldu,” dedi Connor. “O da neydi öyle?”

Lo gülmemek için kendini gerçekten çok zor tutuyordu, ben de gülümsememi bastırmak için dudağımı ısıırıyordum. Ryke hiçbir şeyi umursamadığı için onunla uğraşmak kolaydı.

Ryke ona ortaparmak çekip kısık sesle birkaç küfür ettikten sonra koltuğa yayıldı. “Konuya girelim.”

Connor, Sadie’yi okşarken kedi ara sıra mırıldanıyordu. Buna rağmen şeytani ifadesi hâlâ bana yönlendirilmiş durumdaydı.

“Kötü haberlerim var,” dedi Connor. Bu hikâyede kendisinin kedisini okşayan kötü karakter olduğunu kabul etmiş sayılırdı. “Özel dedektifim bu kişinin telefon numarasını buldu. Kullan at telefonlardan. Yani, hattın diğer ucundaki kişinin kimliğini öğrenmemizin hiçbir yolu yok.”

Lo dirseklerini dizlerine dayayarak ellerine doğru inledi.

Bense tam tersini yaparak sanki bir gelgit dalgası göğsüme çarpmış gibi koltuğa yaslandım. Şimdi ne yapacaktık? “Yakında gazetelere çıkmaya hazırlanmalı mıyım?” Sesim çok yumuşak çıkmıştı. Bunun düşüncesi bile kalbimin ritmini değiştiriyordu. Gözlerim dolmadan bunu düşünmem bile mümkün değildi. Aileme yaşatacağım utancı...

Lo doğrularak parmaklarını parmaklarıma doladı. “Yapabileceğimiz başka bir şey olmalı.”

“Tabii,” dedi Connor. “Ama ikinizin de benimle paylaşmadığımız şeyler konusunda bana açık olmanız gerekiyor. Sizi tehdit edebileceğini düşündüğünüz şüphelileri öğrenmem gerekiyor. Bu kişilerin isimleri dedektifime veririm ve o da onları araştırır.”

“Çok zor olamaz,” dedi Ryke.

Lo bakışlarını halıdan ayırmadı. Evet, saatler boyunca yıllığımıza bakıp suratlarını daire içine alırken öğrencilerin yarısının Lo’dan nefret ettiğine karar vermiştim. Hem de bu sadece hazırlık okuluydu. Denkleme henüz *üniversiteyi* sokmamıştık bile.

“Ciddi misiniz?” Ryke kaşlarını kaldırdı. “Kaç tane sıkık insanı sinirlendirdin, Lo?”

“Çok sevilen biri değildim,” diye cevap verdi Lo. “Hepimiz spor takımlarının kaptanı olamıyoruz.”

Ryke gözlerini devirdi.

“Bu kadar şaşırmış olamazsın,” diye araya girdim. “Bizimle tanıştığında, onu dövmek isteyen dört kişi tarafından köşeye sıkıştırılmış durumdaydı.”

“İnsanların hep aptalca şeyler yüzünden keyfi kaçıyor,” dedi Lo kendini savunarak.

Connor başını yana eğdi. “Kırk bin eden bir içki şişesini çalmamış mıydın?”

“Çalmadım,” dedi Lo. “Şişeden içip yerine koydum. Doğum günümdü.”

“Doğum günün olması neden bu argümanını güçlendirsin ki?” diye sordu Connor. “Tabii o günün senin doğum günün olduğunu biliyorlarsa başka. Biliyorlar mıydı?” Bilmediklerinin farkındaydı.

Lo ona dik dik baktı. “Kes sesini.” Dudaklarından umursamazca dökülen kelimeler Connor’ın gülümsemesine sebep olmuştu.

“Peki ya Cadılar Bayramı partisindeki çocuklar?” diye sordu Ryke. “Hâlâ sana sinirli olabilirler mi Lo?”

“Evet, gerçekten gözü dönen o çocuğun adı neydi?” diye sordu Lo.

“Matt,” dedi Ryke. Hepimiz sessizleşerek Matt ve kardeşlerinin

Connor'ın limuzinini sokak boyunca takip ettikleri o anı düşündük. Aynı zamanda Ryke'la birlikte atletizm takımındaydı. "Hâlâ kızgın mı, yoksa değil mi bilmiyorum."

"Nasıl bilmezsin?" dedi Lo. "Sen kaptansın. Neredeyse her gün onları görüyorsun. Siktir, *az önce* onlarla küçük bir koşu bile yaptın."

Connor gülümsemesini saklamak için ciddi çaba harcıyordu ama eğer gerçekten gülümsemek istese bunu yapacağını biliyordum. Ryke'in düştüğü bu kötü durumdan kesinlikle zevk alıyordu.

"Sen de benimle *küçük bir koşu* yaptın," diye karşılık verdi Ryke bu suçlamadan çekilerek.

"Sadece sen yapmak istedin diye. Bana kalsa sokakta yalnız başıma koşardım." Kaldırım kenarında barlar olduğu için Ryke, onun *içlerinden* birine doğru koşabileceğinden endişelenmişti.

Lo'nun kıstığı gözleri ağabeyine delici bakışlar atarken sanki sert yüz ifadeleriyle iletişim kuruyor gibilerdi. Lo kendine kötü şeyler söyleyip bağımlılığını gündeme getirmesi için Ryke'ı tahrik ediyordu. Belli ki Ryke o konuya girmeye gönüllü değildi.

"Bak," dedi Ryke. "Takımındaki çocuklar, üç ayını rehabilitasyonda geçiren kardeşimden nefret ettiklerini bana söylemezler."

Ah. Bu doğrudu.

"Onu listeye koyayım mı?" diye sordu Connor tabletinde gezinirken. Sadie, onun dikkatinin dağılmasından hoşlanmamış gibi tabletin üzerine çıktığında Connor tableti koltuğun kenarından aldı ve kedisi de tekrar kucağına yerleşti.

Lo bakışlarını Ryke'dan ayırmıyordu. "Evet, tabii." Bence yaptığı bu hataya karşılık onu suçlayabilecek, bağırabilecek ve sanki kendisi bunu hak ediyormuş gibi canını sıkabilecek birini arıyordu. Babası hep böyle yapardı. Buna rağmen Lo'nun, bir şeylerin üstesinden gelmek için doğru yolun bu olmadığını bilmesi gerekiyordu. Aylar önce olan bir şey yüzünden kendini her gün cezalandırmamalıydı. Kimse ölmemişti. Kimse yaralanmamıştı.

“En büyük kini tutan insanlardan başlayalım, oradan devam ederiz,” diye önerdi Connor.

Lo tekrar bakışlarını yere çevirdi. Zihni binlerce farklı yerde geziniyormuş gibi görünüyordu. Yıllığı karıştıran kişi ben olduğum için bu noktada ondan daha bilgili sayılırdım.

“Aaron Wells,” diye başladığımda Ryke ve Lo aynı anda gerildi. Belli ki Aaron’a bir şey yapmışlardı ama bunu düşünmemeye çalıştım. “Belki Mason Nix...” Otopark fiyaskosundan sonra tahmin ettiğimizden daha fazla kişinin bize kin tutuyor olabileceğini düşünmüştüm.

“Özel dedektifime isimlerle birlikte sebepler de vermem gerekiyor. Yani bana biraz detay vermelisiniz.”

Lo derin bir nefes aldı. “Sen mi anlatmak istiyorsun?” diye sordu bana. “Eğer istemezsen ben anlatırım.” Çenesindeki keskin hatla bakılacak olursa, o da en az benim kadar bunu anlatmak istiyor gibi görünüyordu.

“Eşit bir şekilde gitmeye ne dersin?” diye önerdim. “Ben Wells’ten bahsedeyim.”

Lo’nun yüzündeki renk birazcık soldu. Başını tekrar sallayıp onaylasa da ben bu kararımdan pişman olmuştum.

“Boş versene, Mason’dan da bahsedebilirim...”

“Hayır, sen Wells’ten devam et.”

Durdum. “Tamam,” dedim kısık bir sesle. Kötü hissediyordum. Bu koltuğun içine gömülüp bir daha dışarı çıkmak istemiyordum.

“Aaron Wells,” dedi Connor. Bu ismi tanıdığını fark edince gözleri parladı. “Ocak ayındaki *Fizzle* etkinliğine mi katılmıştı?”

“Evet,” dedim. Lo yanımda gelemediği için annem bana eskortluk etmesi adına (fahişelik türünden bir eşlik değildi bu) Aaron Wells’i çağırmıştı. Ancak annem onun, Lo’dan nefret ettiğini ve partide korkunç vakit geçirmemi sağlama konusunu kafasına takmış olduğunu bilmiyordu.

Lo yanımda taş kesildi, artık pek de sarılınası değildi. Orada

olmadığı için üzgün olsa da sırf bu yüzden rehabilitasyondan ayrılmasını hiç istemezdim.

Elimden gelen en iyi şekilde anlatmaya başladım.

Aaron Wells. Uzun boylu, kahverengi saçlı (neredeyse sarışın), Dalton Akademisi'nin lakros takımının mavi gözlü tanrısı. Takımına ölümüne bağlı. Hatta öyle ki, dokuzuncu sınıftayken okulumuza ilk kez Lakros Bölge Şampiyonluğu getiren doğuştan bir sporcu olarak el üstünde tutulmakta. Erkekler onun gibi olmak, kızlar da onun tarafından becerilmek istiyordu. Aaron'ın popüler çevresine girmeyi umursamayan tek kişi Lo'ydu.

Dokuzuncu sınıftayken Lo'yla birlikte hem kendi hem de birbirimizin sorunlarını görmezden geliyorduk. İlk kez seks yaptıktan sonra bile bu hiç yaşanmamış gibi davranmıştık. On dört yaşındaki nahif, kaybolmuş ve kendilerini daha iyi hissetmeye çalışan iki çocuktuk.

Sonraki günü çok net hatırlıyordum. Kitaplarımı okul dolabına yerleştirirken Lo'nun yakınlığı göğsümün sıkışmasına sebep olmuştu. Bu kısım normaldi. Güçlü kolunu lacivert dolaba dayayıp beyaz gömleğinin üzerindeki kravatını gevşeterek beni beklemişti. Onun içindeyken seksi görünse de hazırlık okulunun üniformasından nefret ediyordu. Beni sınıfa bırakmak istediği için yanımda oyalanıyordu. Burbon kokuyordu ve hassas gözlerini korumak için kapalı mekândayken bile gözlük takıyordu. Üniversiteden önce, akşamdan kalmanın etkisini çok daha fazla hissediyordu.

"Edebiyattaki şiir ödevini yaptın mı?" diye sordu Lo.

"Ne?" Gözlerimi irileştirdim. Unutmuş olmalıydım. Alışılmış bir durum değildi. Hatta öğretmenler genelde bana acırlardı. Rose'un yüce bir beyinle ödüllendirilmesinin ardından, aptal olarak doğan Calloway'in ben olduğumu düşünüyorlardı.

"Sorun yok, arkamı kolluyorum," dedi Lo. Gözlerimi kısarak şüpheyi ona baktım. *Olamaz.* "Güller kırmızıdır. Menekşeler mavi..." *Harika. Dersten kalacaktım.* "...verme izin eğer bir spor-

cu isterse becermek seni.” Şiirini bitirirken bakışları etrafta geziyordu. Bir grup lakros oyuncusu yanımızdan geçiyordu. Ekibin başında da Aaron vardı.

“Şiirinin içinde tavsiye mi veriyorsun?” dedim gülümseyerek. “Kendini aşyorsun, Loren Hale.” Ancak neşem uzun sürmedi. Aaron ekibinden ayrılarak bize yaklaşmaya başladı. Lo gerilirken bana yaklaşan çocuğu görmezden gelmeye çalıştım.

“Sen Loren olmalısın,” dedi Aaron. “Tanışmadık ama seni duydum.”

“Lo,” diye düzeltti.

Aaron gözünü bile kırpmadan sanki o sözünü bölmemiş gibi konuşmaya devam etti. “Evimde bir sezon öncesi partisi veriyorum.”

“Çok hoş,” dedi Lo alaycı bir gülümsemeyle. “İlkbaharın* gelişini kutlamak için parti veren pek insan yok.”

“*Lakros* sezonu,” dedi Aaron ifadesiz bir şekilde. Bakışları buz gibiydi.

“Meteorologlar artık yeni mevsimler de mi üretiyor? Etkileyici.”

Lo’nun ruh halinin çok da iyi olmadığını bildiğim için bunu tahmin etmem gerekirdi. Seks yapıp hiçbir şey olmamış gibi davrandıktan ve viskisini buraya gelirken tek dikişte içtikten sonra...

Aaron soğukkanlılığını korudu. “Eğer istersen sevgilini de getirebilirsin.”

“O benim sevgilim değil,” dedi Lo.

Bunu kabul edercesine kucağımdaki kitaplarla tamamen onlara döndüm. Aaron’ın beni süzen bakışları zalimce değildi. Gözlerime bakarken sahip olduğu yüz ifadesinde bir acıma duygusu vardı. Sanki Lo’ya katlanmak zorunda olduğum için kendini kötü hissediyordu.

Aaron bizi anlamıyordu. Kimse anlamıyordu.

* Burada “*season*” kelimesinin hem “sezon” hem de “mevsim” anlamına gelmesine gönderme yapılıyor. (ç.n.)

“Sen kesinlikle davetlisin,” dedi Aaron bana. “Seni birkaç *hoş* arkadaşım ile da tanıştıtabilirim.”

“Hayır, hoş birini aramıyor,” dedi Lo. Haklıydı. Eğer beni randevuya çıkaracak, bana güzel davranacak ve sabahları günaydın mesajı atacak birini arasaydım Dalton’daki çocuklardan biriyle çıkardım. Ben yatmak istiyordum. Benimle yatacak ve odadan çıktıktan sonra bunu unutacak türde birini istiyordum. Kolay olanı istiyordum. Hoş çocuklar karmaşıktı.

Aaron’dan hızlı davranarak konuştum. “Sorun yok. Partilere gitmiyorum. Yani, Dalton’daki partilere...” *Kural bir, Dalton’daki çocuklarla seks yapma.* Yoksa herkes birileriyle yatıp kalktığımı öğrenirdi.

Aaron yüzünü astı. “Bu biraz tuhaf.”

“*Teşekkürler?*” dedim Lo’ya dönmeden önce. Buradan gitmeye hazırdım.

“İkiniz de bunun yılın partisi olacağının farkında mısınız?” dedi Aaron akli karışmış gibi. Sonunda gururu kırılmaya başlamıştı. *Evet, Aaron. Partiye gelmek istemediğimize eminiz.* Buna rağmen gerçekten çılgın bir parti *olacağına* emindim. Devasa *punch* kâseleri. Neon ışıklar. İyi uyuşturucular. Belki de ünlü bir DJ. Ertesi sabah dedikodumun yapılması yerine oraya gitmemeyi tercih ederdim.

Lo’nun bakışları benimle buluştuğunda bunu zihninde tarttığını fark ettim. Muhtemelen partide *iyi alkol* de olacağını düşünüyordu. Ona bir bakış attım. Dalton partileri benim başıma belaydı. Öğrenci popülasyonunun tamamı oraya üşüşmüş olacaktı. Bu yüzden de bir köşede vakit geçirip ters bakışlardan kaçmaya ve Lo’nun kendinden geçmediğinden emin olmaya çalışacaktım.

Bana o yalvaran bakışını attığında partiye benimle ya da ben-siz gideceğinin farkına vardım. Bu yüzden başımı, onaylarcasına salladım.

Lo, Aaron'a dönerek yalandan gülümsedi. "Cuma günü görüşürüz."

Aaron'ın yüzüne de sahte bir gülümseme yayıldı. "Harika."

Harika geçmemiştir. Tarihteki en kötü partilerden biriydi. O kadar kötüydü ki Dalton'a bağlı olarak düzenlenecek tüm sosyal etkinliklerde kara listeye alınmıştık. Üstelik Aaron'ın o aptalca kavgasına karışmamıştım bile.

Wellslerin pahalı içkilerini açan ben değildim. Bir lakros sopası alıp etrafta gezinmeye başlayan ve bir şekilde kendini şarap mahzeninde bulan ben değildim. Tüm sinirini iki yüz yaşındaki şişeleri kırıp dökerek çıkararak ben değildim. Kendi acısını da tüm mahzeni de kızıla boyayan ben değildim.

Ama Lo'nun bunu yaptığı kesindi.

Benim de orada olmam gerekirdi. Ara sıra acaba bu sonucu değiştirir miydi diye merak ediyordum. Lo'yu durdurabilirdim, belki bu sayede Aaron ve arkadaşları ondan bu kadar nefret etmezdi.

Şarap mahzeni fiyaskosu, onların düşmanlığını başlatan olaydı.

Oradan da öteye yayılmaya başlamıştı. Başta Lo'nun elindeki kitaplara vurmak gibi aptalca şeyler yapıyorlardı. Sonra üç kişi Lo'yu köşeye sıkıştırıp onu kollarından ve bacaklarından tutup okul dolabına sıkıştırmaya karar verdi. Ancak elbette ki Lo onlar kendisine dokunmadan kaçtı. Bu konuda iyiydi. Koşarak kaçma konusunda.

Lo, tüm bu kan davasının başlamasından kendisinin suçlu olduğunu ama başlattıktan sonra nasıl sona erdireceğini bilmediğini bana anlatmıştı, bunu yalnızca ben biliyordum. Tıpkı yıkılmaya devam eden domino taşları gibi. Geri çekilecek ya da vazgeçecek birisi değildi. Evdeyken o kadar ezilip geçiliyordu ki başka birisinin daha bunu yapmasına izin vermezdi.

Okuldaki dört sene boyunca birbirlerinden sakın bir şekilde nefret etmeye devam ettiler ama bu sakinliğe arada bir yumruklar dahil oluyordu. Buna rağmen Lo, tüm saldırıları defedecek kadar

hızlıydı. Son senemize geldiğimizde ise her şey değişti. Bana kalırsa Aaron, öğretmenlerin Lo'ya yalakalık yapmalarından ve onun sporculardan bile daha fazla ilgi görmesinden sıkılmıştı.

On yedi yaşındaydım ve Lo'yla sahte bir ilişkimiz vardı. Aaron ilk kez o zaman, Lo'yu kaçırmadan ona ulaşmanın bir yolu olabileceğini fark etmişti.

Benimle uğraşabilirdi.

Aaron beni derse kadar takip etmeye başladı. Bir hafta sonra lakros takımından bir arkadaşıyla beni bir duvar kenarına sıkıştırdı. Dışarıdan bakılınca muhtemelen konuşmak için gelmişler gibi görünüyordu fakat ben Aaron gözlerime her baktığında, içindeki nefreti görüyordum.

Dördüncü kez beni köşeye sıkıştırdığında kütüphanede çaresiz bir şekilde Rönesans sanatıyla ilgili bir kitap aramakla meşguldüm. Arka tarafta kalmış iki kitap arasından sırtı kırmızı olana uzandım, hızlıca onu alıp öğle yemeğine gitmeye hazırdım. Dönüp baktığımda çıkış yolumun bir seksenlik, sporcu kasları olan ve kaşlarını çatmış biri tarafından kapatıldığını fark etmiştim.

Kin, beslediğiniz bir hayvan gibiydi ve dört yılın ardından Aaron'inkinin de irileşip güçlendiğini fark etmiştim. Hazırlık okulunun ilk senesinde beni partiye davet eden o hoş görünümlü çocuk, çok soğuk ve kaba birine dönüşmüştü. En azından bana karşı.

Bakışlarındaki karanlığı görünce geriye doğru bir adım attım. Sendelerken kalbim sertçe göğsüme çarpıyordu. Sırtım duvara çarpana kadar bana yaklaşmaya devam etti.

“Öğle yemeğine gitmem gerekiyor,” dedim kısık sesle. Ne yapacağını bilmiyordum. Önceden Lo'ya yumruk atmıştı. Bunun sonucunda ise bir hafta uzaklaştırma almıştı ve bununla birlikte Lo da cuma günü cezaya kalmak zorunda kalmıştı. Bu yüzden belki de onun bana vurabileceğini... ya da en azından beni korkutabileceğini düşündüm.

Görev tamamlanmıştı. Ödüm kopuyordu.

Daha fazla yaklaştı ama hiçbir şey söylemedi. İşin en kötü yanı bence buydu. Konuşma yok, hiçbir his yok.

Kollarını kaldırarak başımın arkasındaki öğrenci seçim posterinin üzerine dayadı ve beni kollarının arasına hapsetti. Sıcak nefesi boynumu yakıyordu. Anlık bir dürtü hissettim. Gitmek istiyordum. Buradan. Çok uzağa. Eğilerek küçük ve hızlı bir hareketle kolundan kurtuldum. Ardından kütüphaneden kaçarak direkt okuldan çıktım.

Lo'ya ne olduğunu söylemek istemesem de Aaron'ın yaptıklarını kötüleşmeye başladı. Bir gün okuldan sonra arabamı eve doğru sürerken lakros arkadaşlarıyla peşime takıldı. Arabamı doğruca Lo'nun evine sürdüğümde ise dağıldılar. Çenemi kapalı tutuyordum ama bu sırada okuldaki vaktimin çoğunu da Lo'nun yanında geçiriyordum. O varken kimse beni rahatsız etmiyordu.

O okulu ektiğinde ben de genelde aynısını yapmaya çalışıyordum. Günlerden bir gün, onlarda değil kendi evimde uyanmışım ve Lo bana okula geç kalacağını haber vermemişti.

Kendi işime odaklanmaya çalıştım. *Kitaplarını al. Derse git. İşte o kadar.* Dünya Tarihi kitabımı dolabımdan aldığım sırada kitabın sırt kısmı dolabımın içindeki aynaya çarptı.

Sonra belimde iki el hissettim.

Yerimden sıçradım. Arkamı dönüp baktığımda Lo irileşen gözleriyle bana odaklanmıştı.

“Hey, *sevgilim*,” dedi vurgulayarak sahte ilişkimize devam ediyordu.

Gülümsemek istedim ancak nefes bile zor alıyordum.

Yüzüne bir endişe dalgası yayıldığında ellerini yanaklarıma uzattı. “Hey, hey, hey,” dedi hızlıca. “Nefes al, Lil.”

Yaşlar gözlerime doldu. Bu noktaya kadar Aaron'ın beni bu kadar etkilediğini bilmiyordum. *Oyun, set, maç*, diye düşündüm. Kazanmıştı.

Ne var ki “sahte” sevgilimin kim olduğunu unutmuştum.

“Lil, sorun ne?” Sesi boğuk ve ciddi idi.

Yüzümü gömleğine gömdüğümde uzunca bir süre bana sarıldı. İlk derse girmedik ve ona gerçekleri anlattım, her şey dilimden döküldü.

“Bunu düzelteceğim,” dedi Lo.

Ben de buna inanıyordum. Aaron’ı aradı ve benimle uğraşmayı bırakmasını söyleyerek onu üniversitedeki geleceğiyle ilgili tehdit etti. Hale soyadı sayesinde Lo’nun bir sürü tanıdığı vardı ve onun ya da babasının yapacağı tek bir telefon görüşmesiyle Aaron’ın üniversite hayatı son bulurdu.

Aaron, ona blöf yaptığını söyledi. Lo da üniversiteyi aradı.

Aaron Wells ise gerçek bir lakros yıldızı olmasına rağmen ancak sıradan bir okula girmeyi başarabildi.

Sonra da peşimi bıraktı...

Ta ki, beni tekrar korkutmaya çalıştığı en son *Fizzle* partisine kadar. Aradan çok fazla zaman geçmeden de o mesajlar gelmeye başlamıştı, iki olayın arasında yalnızca birkaç ay vardı.

Connor’ın her zamanki sakın ifadesine rağmen alnı kırıışmaya başlıyordu, bir eliyle ağzını kapatmıştı. Connor Cobalt’ı şaşırtabileceğimi ya da onun şaşırdığını görmeme izin verebileceğini hiç düşünmemiştim.

“Yani,” dedi Lo. “Aaron Wells’le dokuzuncu sınıftan beri birbirimizden nefret ediyoruz. Bu bir nefret çağı gibi. Diğerleri böyle değil.”

“Öyle olduğunu umalım,” dedi Connor.

“Babamız, bu çocuğun geleceğini mahvetmene yardım mı etti?” diye sordu Ryke.

“Ne diyebilirim ki?” dedi Lo acı bir gülümsemeyle. “Birbirimizle böyle bağlandık.”

Bölüm 19

LOREN HALE

Mason hakkında konuşamazdım. Lily de konuşamazdı. Bu bizim için çok tazeydi. Bir keresinde telefonda Ryke'a, otoparkta yaşananlardan ve ondan önce olanlardan kısaca bahsetmiştim. Aynı şeyden Connor'a bahsetmesini de söylemiştim, hepsi bu kadardı.

Başımda deli gibi bir ağırlık vardı ve bir kadeh viskiye hayır demezdim. Lanet olsun, bu noktada bira bile olurdu.

Ancak oradan çıkar çıkmaz Princeton'a döndük. Birkaç kez Lily'ye işlemem gerektiğini söyleyerek benzinliğe çekmiştim. Buzdolaplarının bulanık camlarının ardında yatan altılı kutulardan kaçınmaya çalışıyordum. İkinci kez arabayı park ettiğimde Lily ne yaptığımı fark etti ve adımlarımı takip ederek beni altılı bir *Samuel Adams** paketine şüpheyle bakarken buldu. Benimle on dakika

* Bir bira markası. (ç.n.)

boyunca konuşarak biranın tadının iğrenç olduğunu, ayıklığımı bunun kadar küçük ve önemsiz bir şey için bozmaya değmeyeceğini anlattı. Haklı olsa da bir anlığına her şeyi unutmak istiyordum.

Uyuyabilmem için tüm hatıraların sesinin kesilmesini istiyordum. Buna rağmen yaptığım her şey, her hata ve dudaklarımdan dökülen her kahrolası kelime durmaksızın zihnimde tekrar ediyordu. Bunları geri alamazdım ama hepsini bastırmak için bir seçeneğim vardı.

Tekrar yola çıktık, eve doğru gidiyorduk. İçkiyi kafamdan attım. Alkolün dahil olmadığı şeylere odaklanmaya çalıştım.

“Belki de Aaron’ı aramalıyım,” dedim Lily’ye. Direksiyonu daha da sıktım. “Özür falan dilerim.” Ya hiçbir şey yapmadıysa? Ya evine gidip onu tehdit ederek her şeyi daha kötü bir duruma soktuysam? Babamın işleri halletme yöntemi yanlış olabilirdi. Bilmediğim tek şey buydu. Üstelik en başında beni bu duruma sokan da tam olarak aynı şeydi.

Çok fazla pişmanlığım vardı. Pişmanlığı olmadığını söyleyen insanlara inanmıyordum. Nasıl olur da hayatınızda hatalar yapıp hiçbirini geri almak istemezsiniz?

Herifin *şarap mahzenini* mahvetmiştim. Biri bana bunu yapsa muhtemelen onu sadece azarlamazdım. Ondan *nefret* ederdim. Bir mazeretim de yoktu. Sadece... İncinmiştim ve bağırmama rağmen kimse beni duymuyormuş gibi hissediyordum. Hatalıydım, evet ama yaptıklarım da ona asla Lily’yi korkutma hakkı vermiyordu. Bu yüzden onu affedemezdim.

Lily parmaklarını vitesi tutan elime doladı. “İşe yarayacağından emin değilim. Kabul etmeyebilir.”

Eğer Aaron bizi tehdit eden kişiye hapı yutmuş olabilirdik.

Bahçe kapımıza yaklaştığımızda tuş takımına uzanarak şifreyi tuşladım. Hemen ardından içeri, boş garaja girdik. Rose bu kadar şeyle uğraşıyorken eve geç kalmış olması hayret verici bir şey de-

ğildi. Eve girip ışıkları açtığımda ise Lily'nin bana dönüp birlikte olup olmayacağımızı sormasını bekliyor sayılırdım.

Genelde böyle yapardı.

Bugün farklıydı. Belki de içmeyi düşündüğümü ona açıkça itiraf ettiğim içindi. Belki de ona hayır demek zorunda olduğum bir pozisyona beni sokmak istemiyordu.

Lily sanki yatak odasıyla değil de televizyonla ilgilenmesi normalmiş gibi kendini koltuğa bıraktı. "Sanırım HBO*'da *Thor* var," dedi kumandaya uzanırken. Bakışlarımı dizlerine çevirdim, sıkıca birbirine bastırıyordu. Evet, mücadele ediyordu.

O kadar anıya daldıktan sonra ikimiz de rahatlamayı hak ediyorduk. Terapistin kara listesini aklıma yazmıştım. Her bir kelime zihnime kazınana kadar onu tekrar ve tekrar okumuştum.

Mastürbasyon yok.

Porno yok.

Halka açık yerlerde seks yok.

Partnerin durduğunda dur. Yardımcı olabilecek ipuçları: Süreleri hesaplayarak başla ve sekse belirli bir zaman ayır. İlk birkaç ay doruğa ulaştıktan sonra tahrik olmana sebep olmayacak pozisyonlarla devam et. (Bu kişisel bir şey ve devam etmek için seni neyin tetiklediğini keşfetmek için denemen gerekecek.)

Sadece sen ve partnerin aynı anda istediğiniz zaman seks yapın. Yardımcı olabilecek ipucu: Bunu partnerinin seçmesine izin ver.

Sağlıklı miktarda seks yapılmalı, bu günlük rutinlerine engel olmamalı. Yardımcı olabilecek ipucu: Gündüz ve gece planlarına uy.

Lily'nin anal seksi ya da saksoyu yasaklayan kurallar olduğunu düşündüğünün farkındaydım. Lily'yle ne kadar ileri gidebileceğim konusunu telefonda Allison'la uzun uzun konuşmuştum. Aramızdaki samimiyeti korumaya devam etmemize engel olacak seks po-

* Home Box Office (HBO), Warner Bros. Discovery'e ait bir Amerikan Pay-TV televizyon ağıdır. (ç.n.)

zasyonları yasaklıydı. Böylece Allison'la, Lily'nin seks beklentisine girmeyeceği bir noktaya ulaşmayı hedefliyorduk.

Bana seks yapmak istediğini söylememesi iyi bir adımdı ve onu bunun için ödüllendirmek istiyordum. Diğer yandan da bunun farkına varmasından korkuyordum. Bir zamandan sonra, eğer ilgisiz davranırsa benimle yatabileceğini düşünebilirdi. Asıl konu onun seksi düşünmesine ve istemesine bir son vermekti, bununla ilgili stratejiler oluşturmaya sebep olmak değil.

Zihnimde içinde alkol olan herhangi bir şeye ulaşmak dönüp durduğu için, bunun çok kolay bir görev olmadığını biliyordum.

“Ah, evet!” dedi Lily heyecanlı bir şekilde. “Sif'in olduğu kısmı kaçırmamışız.” Bakışları kısaca bana, ardından tekrardan televizyona döndü. “Sence bu sene Comic-Con'a gitmeli miyiz? Thor ve Sif olarak giyinebiliriz.”

Koltukta yanına otururken aramızda yeterli bir mesafe bıraktım. Gözlerindeki anlık hoşnutsuzluğu yakalasam da bu ifade filme odaklandığında kayboldu.

“Sarışın olmanın bana yakışacağını sanmıyorum,” dedim.

Saçlarıma göz attıktan sonra bakışları aşağıya inerek yüzümde gezinmeye başladı. Son birkaç haftadır bana o kadar dikkatli bir şekilde bakıyordu ki, bir yıla kalmadan onun bütün çillerimin yerini ezberleyeceğine emindim. Yutkunurken boğazı hafifçe oynadı. “Ben... Evet, hımm... Sarışın... Hayır,” diyerek kekeledikten sonra filme döndü.

“Loki ve Sif olarak gitsek nasıl olur?” diye önerdim.

Başını iki yana sallamadan önce bir an duraksadı. Bakışları tekrar benimle buluştuğunda bu sefer gözlerimden ayrılmadı. “Helli-on ve X-23'e ne dersin?”

X-23 kostümünü giymeyi hiç istemiyordu. Ufacık siyah den kumaş, gövdesinin orta kısmı tamamen açık bırakıyordu ve ona en sevdiğim mutant çiftin kostümünü giymemiz için resmen yalvarmak zorunda kalmıştım. Şimdi bana bunu yapmayı teklif ediyordu

ve nedensiz bir şekilde ona tam burada sahip olma isteğiyle dolmuştum.

Ben de öyle yaptım.

Aramızdaki mesafeyi kapattım. Dudaklarım, onun dudaklarını buldu.

Omuzları şaşkınlıkla gerildi ve kolları öylece donakaldı. Dudaklarını aralayarak dilimi içeri soktum. Tam o anda kendine geldi ve ellerini enseme doladı. Yumuşak dudaklarına doğru gülümse dim. Sevgilim tıpkı edepsiz bir *Uyuyan Güzel* gibi dilimin ona karıştığı bir öpücükle yeniden canlanıyordu.

Dilimi boynuna doğru indirirken altımda kıvranmaya başladı. Birlikte olduğum hiçbir kıza benzemiyordu. Sanki bedeni binlerce sinirden yapılmış gibi, küçücük hareketlerle dahi çileden çıkıyordu. Her bir dokunuşuma ve dilimin tenine olan her temasına, ulaşmak istediği doruğa yaklaşıyormuş gibi karşılık veriyordu.

Eli pantolonuma uzandığında onu bir şey yapmadan önce durdurmak zorunda kaldım. Dudaklarından bir inilti firar ederken sırtını bana yaklaşacak şekilde kıvırdı. Onu kollarımın arasına aldığım da bacakları anında belime dolandı. Dudaklarına güçlü bir öpücük kondurdum ve saçındaki vanilya kokusunu içime çektim.

Havada duruyordu ama yine de bana doğru sürtünmeye başladı. Sert olduğumu hissetmek istiyordu ama bana dokunmaması gerekiyordu. Bir iradem vardı evet ama aletime doğru sürtünmeye başladığı an bu irade yok olmuştu.

Onu haliye indirdim, koltuk hemen solumuzdaydı. Dudaklarım yavaşça kulağının üstünü okşamaya başladı. Dişlerim hassas tenini hafifçe ısıırıyordu. Lily'nin nefesi kesildi.

"Sakin ol, aşkım," diye fısıldadım. Sakinleştğinde çok yavaş bir şekilde onu soymaya başladım. Tişörtünü karnının üzerinden ve başından çıkardığım sırada kumaşın bu hafif dokunuşu bile onu çıldırtıyordu. Kot pantolonuna uzandığımda doğrulup bana dokunmayı

denedi. Elimi omzuna koyarak onu olduğu yerde kalmaya zorladım ve onaylamayan bir bakış attım.

Derin nefesler alıyordu, başını sallayıp kıpırdamadan durmayı kabul edene kadar düğmesini açmadan bekledim.

Başını salladığında ise düğmeyi delikten geçirerek yavaşça fermuarı açtım. Kot pantolonunu kalçasıyla bacaklarından aşağıya indirirken bedenini ve onun bana karşı verdiği tepkileri izledim. Küçük inilti, bacaklarının seğirmesi, ayak parmaklarının kıvrılması... Her bir hareketi güzellik doluydu ama bunu asla anlamayacaktı. Bu, onun ne kadar canlı olduğunun farkına varmamı sağlıyordu.

Kot pantolonunu bir kenara attıktan sonra memelerinin üst kısmını öptüm. Altımda titredi. Dışımı oyunbaz bir şekilde sutyeninin askılarında gezdirdiğim sırada göğsü hızla inip kalkıyordu. Hevesli ve arzuluydu.

“Lo,” diye inledi.

Boğazımdan yükselmek üzere olan iniltiyi bastırarak sutyenini açtım ve göğsünü çıplak bıraktım. Ardından nazikçe külotunu sıyırıp bileklerinden çıkarttım. Bunu yaparken parmaklarım hafifçe bacaklarının arasındaki ıslak noktayı okşadı. Çok kısa ve güçlü bir his anında bedeninin irkilmesine sebep oldu. Ona kıpırdamaması gerektiğini bu sırada tekrar hatırlatmam gerekmişti.

“Lo, lütfen,” dedi. Sesi boğuk ve sertti.

Kızaran dudaklarını öptükten sonra ayağa kalktım ve onu oturma odasının zemininde çırılçıplak bıraktım. Gözleri kaldığımız yerden devam etmeyeceğimden korkarak irileşti.

“Hemen döneceğim, aşkım,” dedim aceleyle. O ifadenin yüzünden silinmesini istiyordum. “Bir prezervatif alacağım... bir de yağ.” Sırıtarak kısa bir anlığına onun ifadesinin değişmesini bekledim.

Tüm yüzü keyifle aydınlandı. “Ama... sanmıştım ki,” diyerek konuşmaya başladı.

Fakat ben çoktan yatak odasına doğru ilerlemeye başlamıştım. Sikim resmen her an patlayabilirmiş gibi hissettiriyordu ve lanet olasıca boşalmama kadar giden bu anı daha fazla uzatmak istemiyordum. Bir anlığına onu çıplak, azgın ve yalnız bıraktığım için içimi bir korku sardı.

Merdivenlerin yarısına geldiğimde bakışları hâlâ bende olsa bile, elleri bacaklarının iç kısmına doğru gittikçe yaklaşıyordu. “Kendini becerme,” dedim sertçe. “Yoksa seni becermem.” Yeterince tahrik olduğum için, bu hiç de hoşuma gitmeyen bir tehditti. Sikimi tam da şu an içine sokmak istiyordum.

Hevesle başını salladığında bunu kabul ederek çaresizce ona güvenmeye çalıştım. Sadece güçlü olması gerekiyordu ama mastürbasyonun, onun şiddetli dürtülerinden biri olduğunu biliyordum.

İkinci kata çıkar çıkmaz karanlık yatak odamıza girip hızlıca çekmecedan el yordamıyla bulduğum prezervatif kutusunu ve yağı aldım. Bunları tam iki haftadır kullanmıyordum, bu bizim için bir rekordu.

Oturma odasına döndüğümde Lily’yi halının üzerinde, yüzünü elleriyle kapatmış bir halde buldum. O kadar konsantre olmuştu ki geldiğimi fark etmemişti bile. Bu sırada ben de pantolonumu ve tişörtümü çıkarttım. Ardından yanına uzanıp yavaşça başının üzerine okşadım. Ellerini indirdiğinde yüzünde ve gözlerinde, “*Beni hemen becer,*” diyen bir ifade vardı.

“Lo, kendime dokunmak üzereydim.”

Alnını öperek eline uzandım. “Ama yapmadın.”

Başını iki yana salladı. “Yine de yapmak istedim... çok fazla,” diye itiraf etti. “Nasıl hissettirdiğini hatırlamıyorum. Bu garip mi? Garip, öyle değil mi? Yani bu benim bedenim ancak dokunmaya iznim yok ve ben... ben...”

Yüce İsa. Onu kollarıma aldığımda başını göğsüme gömdü, ağlamak üzereydi. Bu pek de planladığım gibi gitmiyordu ve kendimi

kısmen suçlu hissediyordum. Onu yalnız bırakıp bu ihtimalin zihnine sızmasına izin vermemeliydim. Belki bunu düzeltebilirdim.

“Sorun yok, Lil,” diye fısıldadım. “Eğer kendine dokunmak istiyorsan sadece bana sor.”

Elini elime alarak karnına doğru ilerlettim ve göbek deliğinden bacaklarının arasına kadar indirdim. Parmaklarını klitorisine sürdüğümde nefesi kesildi. Daha sonra biraz daha ileriye gitmesine, tam olarak ne kadar ıslandığını hissetmesine izin verdim.

“Daha iyi mi?” diye sorarken elini ve parıldayan parmaklarını göğsüne doğru çektim.

Başını sallayarak onayladığında omuzları rahatlamıştı, eğilip boynunu öptüm.

Yan tarafa dönmesini sağlayarak hemen arkasına geçtim. Gülümsemeye başladığını neredeyse görebiliyordum.

Prezervatifin paketini yırttım.

“Ben takabilir miyim?” diye sordu yırtılma sesini duyunca umutlu bir şekilde.

“Eğer hızlıca yapabileceksen,” dedim. İçine girmeyi muhtemelen onun düşündüğünden çok daha fazla istiyordum. Yüzünü bana döndüğü anda prezervatifi ona verdim. Bakışları aletime indi, tüm ifadesine yayılan o pırıltıyı izliyordum. Bana kalırsa sorun çok kolay bir şekilde mutlu olmasıydı. Bense Lily’nin bedenine şok dalgalarının yayıldığı ve yüzünün şehre yayılan ışıklar gibi aydınlandığı o anı arzuluyordum.

Beni dinlemeyerek prezervatifi çok nazik ve *yavaşça* taktı. Derin bir nefes vererek inledim. *Yüce Tanrım*. “Hızlan, Lil,” diye emrettim.

Aletim dışında herhangi bir yere bakabilmek için büyük çaba sarf ettiği için gözleri titriyordu. Bana saf bir bakış attığında gülümsemekten kendimi alamıyor olsam bile pes etmedim. “*Daha hızlı*,” diye tekrarlardım heceleri uzatarak.

Prezervatifi taktıktan sonra yağa uzandı. Bileğini tutarak ona dönmesini işaret ettim. Kontrolün kendinde olmasını istediğini biliyordum. Bunu özlediğinin farkındaydım. Ama önce, üste geçtiğinde kendini sekse kaptırmayacağına beni inandırması gerekiyordu. Şu anda, çılgına dönmeden öyle bir pozisyonla başa çıkabileceğini ise hiç düşünmüyordum, buna yakın bile sayılmazdı.

Arkasını dönmeden önce eğilip aletimin ucuna küçük bir öpücük kondurdu. Ardından yan tarafa dönerek kıcını bana doğru itti.

Yağı sürerken biraz kıpırdansa da onu sabit tuttum. Aletim zonkluyordu, nazik ve yavaş olmak için kendimi tutamayacağımın farkındaydım. Bu yüzden onu hazırladığımda Lily'yi incitmemeye çaba sarf ederek mümkün olduğunca hızlı ve derin bir şekilde içine girdim.

Uzun, zevk dolu bir inilti dudaklarından döküldüğünde tekrar kıpırdamaya başladı. Onu sıkıca tuttum, bir kolumu boynuna diğerini de beline sardım. Belindeki elimle göğsünü tutarken içinde gidip gelmeye başladım. Her bir hareketim zevk dalgalarının aletime yayılmasına ve bunun bir anlığına bile duramayacak kadar iyi olduğunu hissetmeme sebep oluyordu. Tempomu hızlandırdığımda Lily aralıksız hızıma karşı inlemeye ve hafifçe çığlık atmaya başladı.

Birkaç dakika sonra, onun sınıra ulaştığını hissedebiliyordum. Daha hızlı ve daha sert hareket etmeye başladım. Boşalmamaya çalışırken gözlerimi kapattım. Elimi bacaklarının arasına uzattığımda bedeni zevk dalgalarıyla sarsılmaya başladı. Yoğun titremelerinin ardından hızlı ve sert nefesler almaya başlamıştı.

Hâlâ sert ve sancılı bir şekildeyken içinden çıkıp prezervatifi bir kenara attım. Gözleri kapanmak üzere olsa da bana döndü. Hızlıca onu çevirdim ve bir bacağını tutup omzuma yasladım. Bu yeni pozisyon, enerjisini canlandırmıştı. Gözleri beni buldu. Sadece tek bir hareketle ıslak amının içindeydim ve kalçalarına doğru hareket etmeye başlamıştım.

Daha hızlı hareket ederek içini en derinlerine kadar doldurdum. Aletim boşalma isteğiyle doluydu fakat hareket etmeye, Lily'nin isteklerini doyurmaya devam ettim. Boştaki elimi çenesine uzatarak eğildim ve dudaklarımız kavuştu. İçeri ve dışarı doğru hareket ederken onu öptüm. Kendimi daha da derine ittiğimde sırtarak dudaklarımdan ayrıldı. Gülümsemesine karşılık verirken burnumu yanağına dayayıp kendimi içine doğru bastırdım. Bir inilti çıkardığında dudaklarım aralandı. Sıcak nefesim boynuna çarptığı sırada, elimle de onun doruğa ulaşırken çıkardığı sesleri kapatıyordum.

İstediğim tek şey burada kollarımın arasındaydı. Sonsuza kadar böyle kalabilmeyi diledim. Ancak en sonunda, keyif ve arzuyla dolarak birlikte boşaldık.

LOREN HALE

Yere uzanmış, iki diz battaniyesinin altındaki birkaç yastığın üzerine doğru kıvrılmıştık. Lily kollarımda uyuyakalmıştı. Düzenli nefes alışverişleri çıplak göğsümü ısıtıyordu.

Bana hiç onu neden on dört yaşından çok daha iyi becerdiğimi sormamıştı. İlk seferimiz aslında *benim* ilkimdi. Eninde sonunda onu tekrar kollarıma alacağımı her zaman biliyordum. Diğer tüm zaferlerinden daha iyi olacağıma dair kendime yemin etmiştim. Ancak Lily Calloway'i elimde tutmam, onun bütün ihtiyaçlarını doyurmak zorunda olduğum anlamına geliyordu.

Bu yüzden ben de pratik yaptım. Bir haftalığına kızlarla çıktım, ciddi bir ilişkim olmadı ama her zaman seksin onların arzularıyla bağlantılı olduğuna emin oldum, benimkiyle değil. Bu da kadınlar-

nırım bu kısmen de onun için seks yapmanın artık nasıl olacağı ve dürtülerini doyurmayı seçip seçmeyeceğiyle ilgili olan bir sınavdı.

“Normale göre daha iyi,” dedim. “Beni daha çok dinledi ve hemen uyuyakaldı. Sanırım bu, sonunda arkadan yaptığımız için olabilir.”

Rose sanki psikoloji dersindeymişiz ve bilimden, sağlıktan veya insan anatomisinden daha önemli bir şey yokmuş gibi konuşuyordu. Üstelik bu, tartışmayı korkunç derecede kolay bir hale sokuyordu. “Siz ikiniz çok sık anal seks yapar mıydınız?”

Kısık sesli bir kahkaha attım. “Her gün.”

Garaj kapısının açılıp kapandığını duyduğumda yerimden fırladım.

Rose elini uzattı. “Connor.”

“Burada mı kalacak?” dedim şaşkınlıkla, hemen ardından dudaklarım kıvrıldı. “Siz ikiniz sonunda işi pişirecek misiniz, Bayan Rose Calloway?”

Ses tellerimi parçalamaya hazır bir şekilde bana bakıyordu. Gülümsemem daha da büyüdü.

“New York’ta erken saatte bir toplantısı var,” dedi. Cobalt Şirketi’yle alakalı olmalıydı. Ailesinin mürekkep ve magnet şirketi neredeyse *Hale Co.* tarafından üretilen bebek ürünleri kadar kazançlı sayılırdı. “Toplantı son dakikada gelişince ben de burada kalmasının daha kolay olacağını söyledim... koltukta.” *Ah. Siktir.*

Yüzümü asarken koltuğa doğru bakmaktan kendimi alamadım. Yastıkların yere dağıldığını ve minderlerden birinin de tehlikeli bir şekilde durduğunu düşünmeden edemedim. Lily’yi battaniyelere sararak resmen odayı felaket halde bırakmıştım. Her ne kadar onu halıya indirecek kadar düşünceli olsam da dışarıdan bakan birisi koltukta düzüştüğümüzü düşünürdü.

“İki misafir odası var,” dedim. “Neden koltuk?”

“Giderken arkasında bir dağınıklık bırakmak istemedi,” dedi Rose. Kendisi bir nevrotik olduğu için Connor gittikten sonra ya-

taktaki tüm yastıkları düzeltir, çarşafların hepsini yıkar ve muhtemelen perdelere dokunmadığına emin olmak için onları da ütülerdi.

Connor içeri girdiğinde omzunda bir sporcu çantası vardı ve elindeki telefona bir şeyler yazmakla meşguldü.

Başını kaldırdığında gözleri benimle buluştu. Ardından yarı çıplak bedenime doğru inip battaniyenin üzerinde durdu ve tekrar yüzüme odaklandı.

“Selam güzelim,” dedim sırtarak.

Gözünü kırpmadı bile. “Pantolonlar bu yüzyılda icat edildi.” Rose’un yanağına küçük bir öpücük bırakmak için mutfağın içinde ona doğru ilerledi. Üzerimde *oturma odalarında* kullanılan türde bir televizyon battaniyesi olduğunu fark etmiş olacak ki, “Halka açık yerlerde seks yapmanız yasak sanıyordum,” dedi.

Tabii ki Rose, ona listeden bahsetmişti. Lily’nin iyileşme yolundan sapmadığına emin olmak için tüm önlemleri alırdı.

“Kimse yoktu. Bana göre gayet kişisel bir alandı.”

Connor’ın sakin ifadesini anlayamıyordum, dönüp sevgilisine baktı. Rose da sanki onun ne söyleyeceğini biliyormuş gibi başını iki yana salladı. “Onlar için bunu açıklığa kavuşturman gerektiğini söylemiştim,” dedi Connor.

“Söylemiştim mi? Nesin sen, bir yaşında falan mı?” diye patladı Rose ama onu kızdıran asıl şey kendisinin haksız çıkmış olmasıydı.

“*“Sana söylemiştim,”* gibi bir cümle kurmayı geçtim, bir yaşındakilerin çoğu zar zor konuşabiliyor.”

Rose ona sanki tokat atmak istiyormuş gibi bakıyordu. “Neden çıkıyoruz biz?”

“Çünkü sana çıkma teklif ettim ve sen de evet dedin.” Connor’ın yüzünde bir gülümseme filizleniyordu. “Ayrıca bana deli gibi âşıksın.”

“Böyle bir şeyi hiç söylemedim.”

Connor cevabını Fransızca olarak verdiği için söylediği kelimeleri anlamadım.

Rose koluna vurduğunda, Connor bu sefer kulağına yaklaşarak

bir şeyler fısıldadı ve kolunu beline dolayarak onu göğsüne çekti. Sanırım daha önce Rose’u hiç kızarıırken görmemiştim.

Bir elini Connor’ın siyah gömleğine uzatarak aralarına mesafe koyduğuna emin oldu. Connor ise Rose’un başının üzerine bir öpücük kondurarak kolunu onun etrafına sardıktan sonra bana döndü. “Koltuk müsait değil o zaman.” Bakışları Rose’a döndü. Başka bir çözüm sunmasını bekliyor gibiydi, mesela kendi yatağı gibi ama Rose olduğu yerde taş kesilmişti.

Bir erkekle yatağını paylaşma konusundan yüzde yüz emin değildi ki bu bence kötü bir şey sayılmazdı. Rose’u kızdırmakla gurur duyuyordum ama istemeden de olsa bu tip bir korkunun oluşmasına sebep olursam kendimi korkunç hissederdim.

“Bodrum kattaki misafir odası müsait. Geçen gün temiz çarşaf sermiştim,” dedi Rose.

Connor başını sallayarak bu teklifi kabul etti. Hayal kırıklığına uğradıysa bile bunu göremiyordum.

Onları aralarında sessizce konuşmaları için yalnız bıraktıktan sonra dikkatlice Lily’yi kollarıma aldım. Onu uyandırmadan yatağa taşımayı başarmıştım, yorganı üstüne örttüğüm sırada huzurlu bir rüya görürcesine iç çekti.

“Lo,” diye mırıldandı uykulu sesiyle. Yastığına sıkıca sarıldı. Daha önce hiç kahrolası bir yastığı bu kadar kıskanmamıştım.

Yine de gülümsedim.

Bir yıl önce olsa kollarında başka bir adam olurdu.

Ah, çok fazla yol kat etmiştik.

LOREN HALE

Kendimizi stres olacağımız durumlara sokmayacağımıza dair bir anlaşma yapmıştık. Tıpkı Lily'nin ailesinin evindeki pazar yemeği gibi. Babamla iletişimde olacağım herhangi bir şey gibi.

Bugün, o anlaşmayı bozuyordum.

Lily, Sebastian'dan ders alıyormuş gibi yapmakla meşguldü. Ona Penn'in spor salonunda Ryke'la spor yapmaya gittiğimi söylemiştim ama Philadelphia'ya ilerlerken yönümü Villanova'ya doğru çevirdim. Bazı evlerin düzgünce kırılmış çimlik alanları vardı ve ön bahçelerini süslü çeşmelerle dekore etmenin yanı sıra garaj yollarına da *Lamborghini*'lerini çekmişlerdi. Philly'deki bir banliyöden çok Beverly Hills gibi görünüyordu. İlerlediğim her kilometrede sinirlerim daha çok geriliyordu.

Dün gece Connor'la yaptığımız konuşmanın öncesinde, babamı görmek gibi bir niyetim yoktu. Connor'a bu bilgi dışarıya sızmadan şantajcıyı bulmamızın ne kadar muhtemel olduğunu sormuştum. O da bana bunun güneşin bir milyar yıldan kısa zaman içinde patlamasıyla aynı oranda bir şansa sahip olduğunu söylemişti. Araştırdığımda ise güneşin dört ya da beş milyar yıl daha patlamayacağını görmüştüm. Yani Connor Cobalt'ın dilinde, şu anki durumumuz bok gibiydi.

Bunun sonrasında, Lily'nin komodindeki telefonuna bir mesaj geldi. Duşta olduğu için ben cevap verdim. Bilinmeyen numara-dan gelen bir mesajdı. Ekranda yazan kelime kafamda zonklamaya başlamıştı.

Sürtük.

Sanki biri kaburgalarım yumruk atmış gibiydi. Ben daha banyoya gidip ona bu durumu söyleyemeden içimdeki bir ses diğer mesajlara da bakmam gerektiğini fısıldamıştı.

Yetmiş beşine birden.

Bilinmeyen numara işte bu kadar çok hakaret mesajı atmıştı. Bazıları diğerlerinden daha renkliydi. Lily bana bunları söylemediği için üzülmemiştim. O da babamla konuştuğum için üzülemezdi. Bu iş fazla uzamıştı ve elimde başka seçenek yoktu. Babamın serçe parmağında, benim tüm bedenimde var olandan daha fazla güç vardı. Lily'nin güvenliğini sağlamak için gereken şey buysa ona boyun eğecektim.

Kapıları aşıp arabamı yuvarlak garaj yoluna çektim. Zili çalacak cesareti içimde bulmam biraz vakit almıştı. Melodinin tüm evde yankılandığını duyabiliyordum.

Birkaç dakika sonra kapı açıldığında, karşımda beni babama götürmek üzere bekleyen bir çalışan görmeyi bekliyordum. Ya da Jonathan'ın asistanını. Ya da bazen içeri giren bekçiyi.

Ancak babam imkânsız başarılar kapıya kendisi bakmıştı. Güçlü bedeni kapıyı doldururken neredeyse geri adım atıp yenile-

rek kaldırıma inmeme sebep olacaktı. Bir şekilde, olduğum yerde kalıp beklemeyi başardım.

Yüzünde ketum bir ifade vardı. Gözleri içkiden, ruhu ise nefretten kararmıştı. Gözlerinin kenarındaki artan kırışıklıklara baktım, onu son gördüğümünden beri çökmüştü. Tam da o anda, karşımdaki adama karşı içimde reddedilemez bir kırgınlık yer edindi. Ondan yardım istediğimde bana hakaret etmişti. Rehabilitasyona gideceğimi söylediğimde güven fonumu elimden almıştı. Yirmi bir yıl boyunca bana yalan söylemişti.

Hislerim birbirine girse de hissettiğim bu şey öfkeden çok uzaktı. Acıma hissim yüzeye çıkarken ona dönüşebileceğimin farkına vardım. Lanet olsun, hâlâ o yola girebilir; bir malikânede tek başıma kalıp sorunlarımı içerek bastırmaya ve “şöyle olabilirdi” diyen düşüncelerimi “şu anda böyle” diye değiştirmeye çalışabilirdim. Buna inanmaktan ne kadar nefret ediyor olursam olayım, o benim Lily’siz halimdi. Ryke ve Connor’sız halim. Eğer tekrar içmeye başlarsam gelecekte olacağım kişiydi.

Hiçbir şey söylemedim. Çünkü onun beni hiçbir şey sormadan içeri alması gerekiyordu. Buluşup yemek yememizle ilgili olan mesajları hiç göndermemiş gibi davranamazdı. Bunu reddetse ve kapının önünden birazcık dahi çekilmemiş olsa bile beni görmek istiyordu.

“Kahrolası kapımın önündesin,” dedi sonunda. “Nedenini açıklamak ister misin yoksa davet mi bekliyorsun?”

Nefesimi tuttum. “Konuşmak istedim.”

Beni geri araman yeterliydi, gibi bir şey söylemesini bekliyordum ama o kapıyı daha da açarak içeriye geçti. Üzerinde zarif, kömür rengi bir takım elbise vardı. Onu takip ederken kapıyı arkamdan kapattım ve verandaya açılan uzun koridorda ilerledim.

Ev farklı hissettiriyordu. Burada büyümüştüm. Bu koridorlarda koşup cilalı zeminde kaymıştım, neredeyse kolumu kırıyordum.

Yine de burada ayık, berrak bir zihinle bulunmak tüm anılarımın karanlık ve puslu görünmesine sebep oluyordu.

Taş verandaya çıktığımda siyah bahçe masasının sandalyelerinden birine yerleştim. Arazinin geniş bahçesinde küçük bir gölet vardı. İçinde ise arkalarındaki nilüfer yapraklarını önemsemeden yüzen iki ördek vardı. Babam siyah granit barda kendine bir içki hazırlarken kadehler tanıdık bir melodiyle birbirlerine çarpıyordu.

Gözlerimi kapatarak diğer seslere odaklandım. Kuşların ötüşüne, çeşmenin sesine, rüzgârın uğultusuna... Bazen bir parçamın kopup gittiğini düşünüyordum. Şu anki ayık halimle ve önceden sahip olduğum sarhoş kimliğin aynı kişiye ait olduğunu düşünmüyordum. Ya ruhumun o değişen kısmı aslında benliğimin iyi bir parçasıysa? Kendime tekrar içkiye başlamak için bahane uyduruyor olmalıydım. Sorun da bu değil miydi? Neyin doğru ya da neyin yanlış olduğuna kendi kafamın içinde karar vermek. Aklım hep çok karışık oluyordu.

Babam elinde iki boş kadeh ve koyu renk sıvıyla dolu bir şişeyle yanıma gelirken gözlerimi açtım. Kristal kadehi önüme koyduğunda onun yavaş hareketlerine odaklandım.

İçgüdüsel olarak, o daha kadehime bir şey dökemeden elimle camın üstünü kapattım. Kalbim göğsümde büyük bir gürültüyle çarpıyordu.

Gözleri karardı. "Artık benimle sikik bir içki bile içemiyormusun?"

Birisi boğazımı sıkıyormuş gibi hissetsem de ona cevap verebilmeyi başardım. "Midemi bulandırır. İlaç kullanıyorum." Tanrı'ya şükürler olsun ki bu sabah ilacımı almıştım.

Çenesi kasıldığında geri çekilerek kendi kadehine içki doldurdu ve karşımdaki sandalyeye yerleşti. Elimi kristalin üstünden çekerek kadehi ters çevirdim.

"Para için mi geldin?" diye sordu. Direkt konuya girmişti.

Masaya bakıp düşüncelerimi toparladım. Neden buradaydım?

İki şey içindi ve ikisi de maddi konular ya da sıkıntılarla ilgili değildi.

Sessizliğimden faydalanmasına izin verdim. “Sen gitmeden önce ne söylediğimin farkındayım...”

“Öyle misin?” diye sordum.

“Evet, *Loren*. Belki bana bunları sindirmem için biraz vakit tanısan buradaki her sikik şey çok daha farklı olabilirdi.” Ne tür bir farklılıktan söz ettiğine emin değildim. Rehabilitasyona gitmemem miydi? Yoksa onunla bir ilişki kurmam mıydı? Güven fonumu refleks olarak mı geri çekmişti? Eğer öyle olsa Philly’ye döndüğümde bana paramı geri vermesi gerekirdi. İşleri düzeltmek için daha fazla çaba harcardı.

Derin düşüncelere dalarak gözlerimi kısıtım. Beni aramaya çalışmıştı. Ulaşmaya çalışan oydu. Onu uzak tutan ise bendim çünkü Ryke böyle yapmamı söylemişti. Bu kapıyı bir daha açmamam gerektiğini söylemişti ama belki de yanılıyordu. Belki babam en başından beri haklıydı.

İçkisini kafasına dikerek tek yudumda içti.

Boğazım kuruyordu.

“Sen, benim oğlumsun,” dedi kesin bir şekilde. “Ve sırf kötü kararlar verdin diye zorluk çekmene müsaade etmeyeceğim.”

“Rehabilitasyon kötü bir karar değildi.”

“Kahrolası bir zaman israfiydi,” diye cevap verdi. “İçmek bir sorun değil ve tekrar içeceksin. Kendini kandırma.” Ben cevap vermek üzere ağzımı açamadan ekledi. “Ama bu önemli değil.” Çek defterini çıkardı. “Tekrar ayaklarının üstünde durmana yardım etmek istiyorum.”

“Paramı istemiyorum,” dedim. Bunun aptalca bir karar olduğunu biliyordum. Çünkü gerçekten, ne yapacaktım ki? Lily’nin mirasıyla geçinmeye devam edemezdim. Eninde sonunda iyi olduğum bir şey bulup kira için babama dönmeden o şeyle birlikte geçinmeye başlamam gerekecekti.

“Mütevazı davranmaya başlamanın vakti değil,” dedi babam. “Hem ayık kalmaya çalışıp hem de bir işte çalışamazsın.”

“Normal insanların ne yaptığını sanıyorsun? Herkesin sırtını dayayabileceği zengin ebeveynleri yok.”

“Senin var,” diye cevap verdi. “Neden o boktan işte bu kadar çok çalıştığımı düşünüyorsun ki?”

“Yapacak daha iyi bir şeyin yok.”

Bana dik dik baktı. “Sen bu şekilde zorluk çekme diye çalışıyorum. Bu yüzden sikik bir aptal olmayı bırak ve şu lanet parayı al.”

Ryke olsa muhtemelen buna inanmamam gerektiğini, Jonathan Hale’in acınası, yalnız ve sırf alabileceği tüm o zenginlikleri çok sevdiği için işte saatler geçirdiğini söylediler ama yine de ona inandım.

Bu çeke bağlı olan bir koşul da vardı. Ona bir şekilde borçlu olacaktım. En başta güven fonumu elimden almasının sebebi buydu. Üniversiteye tekrar yazılmamı her şeyden çok istiyordu. Hayatımın yetkilerini elinde tutabilmeyi, bana ne yapacağımı söylemeyi ve beni hep hayalini kurduğu oğul olarak şekillendirmeyi istiyordu. Buna rağmen ben kocaman, lanet olası bir hayal kırıklığıydım.

“Bunun için gelmedim,” dedim. Göğsümde bir ağırlık vardı.

İç çekerek çek defterini kapattı ve kendine bir kadeh daha doldurdu. “Ne var o zaman?” Dışarıya yansıttığından daha çok merak ediyor olmalıydı. Merakın, onun koyu renk gözlerinde parıldadığını görebiliyordum.

Bir nefes alarak önümde ters çevrilen boş kadehe baktım. İçkinin faydası olurdu ama bunu tek başıma yapmalıydım. “Adını istiyorum.”

“Kimin?” Sesi sanki çok ince bir çizginin üstündeymiş, tam olarak *kimden* bahsettiğimi biliyormuş gibiydi.

“Gerçek annemin.” İlişki yaşadığı o kadının. Sara Hale’dan, yani Ryke’in annesinden ayrılmasının sebebinin.

“Seni görmek istemiyor,” dedi soğuk bir şekilde.

“Ve ben de sana inanmıyorum.”

Kısık sesli bir kahkaha atarken çakmağıyla hafifçe masaya vuruyordu. Sigara kutusu çok da uzağında değildi. “Cevap almak istediğinin farkındayım. Onun nerede yaşadığını, nasıl görüldüğünü bilmek istiyorsun ama bunlar seni yalnızca üzer. Yüzünün asıldığını görmek istemiyorum.”

“Neyden bahsediyorsun?”

“*Seni istemedi, Loren. Kahrolasica vaktini buna harcama diye söylüyorum.*”

Bunca yıl bana yalan söyledikten sonra ona nasıl inanabilirdim ki? Bir parçam ise bu bilgiyi sanki doğruymuş gibi sindiriyordu.

“İşte.” Kadehini dudaklarına yaklaştırdı. Yüzümün bir sürü farklı hisle asıldığını fark ettim. Aralarındaki en güçlü his acıydı.

“Yanılıyorsun,” dedim kısık sesle. Böylece onun kadar sert ve soğuk olabilirdim. “Adını istiyorum. Bunca yıl bana annemin Sara Hale olduğunu söyledin. En azından o kahrolası gerçeği az da olsa bilmeyi hak ediyordum.”

Dramatik bir şekilde gözlerini devirerek beni şaşırtacak bir şey yaptı ve bir çek kâğıdını yırtıp arkasını çevirdi. Kâğıda bir şeyler karalayıp bana uzatmasını izledim. “Buradaki kötü adam ben değilim,” dedi. “Daha çok acı çekme diye seni koruyorum. Hepsi bu kadar.”

Çeke baktım.

Emily Moore.

“Onu seviyor muydun?” *Nerede, değil, Benden neden vazgeçti, değil.* Babam aşka inanamayan bir insan olduğu için bu aptalca, anlamsız soruyu sormam gerekiyordu.

“On beş dakika boyunca, tabii ki,” dedi duygusuzca. “İstedikğini aldığına göre, artık bu saçmalıkları aşabilir miyiz?” İşlerin eskisi gibi olmasını istese de bunun mümkün olduğunu hiç sanmıyordum.

“Başka bir şeye daha ihtiyacım var,” dedim çeki cebime koyarken. “Bunun için ağzını sıkı tutmalısın.”

Alaycı bir kahkaha attıktan sonra kadehini yenilemek için yerinden kalktı. “Neden şaşırmadım acaba? Bu sefer ne bok yedin?”

Küçümsemesini görmezden geldim. “Bu tamamen benimle ilgili değil. Lily’yle de ilgili.”

Tekrar sandalyesine oturduğunda elinde viski dolu bir kadeh vardı. Buna çok odaklanmamaya çalıştım. “Greg’le golf yapıyoruz ve her gün öğle yemeğini birlikte yiyoruz. Bu onun babasına yalan söylememi gerektirecek türde bir şey mi?”

Ah, evet. “Callowayleri mahvedecek bir şey.”

Babam doğrulduğunda ifadesi sertleşti. Gerçekten de Ryke’a biraz benziyordu. “Neler oluyor?”

“Bunun için bana söz vermen gerekiyor ve bir kâğıda yazdığın sözün altına da imza atmanı istiyorum.”

Bana bir bakış attı. “Şerefsizlik yapma.”

“*Şerefsizlik* yapmıyorum. *Tüm bunları...*” Etrafımı gösterdim. “...ağabeyim hakkında ve kahrolası gerçek annem hakkında yalan söyleyerek sürdürdün çünkü beni korumaya çalışıyordun. O zaman sevdiğim kızı korumaya çalıştığımı da anla. Bunu kanıtlamak için her şeyi yaparım. Eğer lanet ağzını açmayacağına dair bir kâğıda imza atmazsan gidiyorum.” Yerimden kalkarken göğsüm anlık bir öfkeyle inip kalkıyordu.

“Otur şu lanet sandalyeye.”

Oturmadım.

“*Otur,*” dedi babam alayla. “Gidip kâğıt getireceğim. Bir çekin arkasına sözleşme yazabileceğimi sanmıyorum.”

Sandalyeme oturarak babamın verandadan çıkışını izledim. Kısık sesle küfrediyordu. Yine de kazanmıştım. Bu seferlik.

Sözleşmeyi bilgisayardan yapmaya karar vermişti. Bir saatin ardından direkt ya da dolaylı olarak Callowaylere hiçbir şey söylemeyeceğine dair bir sözleşme hazırlamıştık ve imzalamıştı. Eğer bir şey söylerse karşılığında *Hale Co.*’yu Ryke’a verecekti. İlk baş-

ta şirketin bana geçeceğini yazmıştık ama mirasının bana kalacağı fikri onu çok memnun ettiği için değiştirmiştik. Bu yüzden de ondan nefret eden çocuğunun mirasını sürdüreceğini düşünmek dudaklarının kenarındaki stres çizgilerinin artmasına sebep olmuştu. En azından artık onun beni daha çok sevdiğini biliyordum. Yine de bu pek iyi bir başarı sayılmazdı.

Babam aldığı yeni bir kadehi viskiyle doldurduğunda yine verandada oturuyorduk. Onun sözleşmesi ofiste, benimki ise masadaydı.

“En yakın arkadaşıma bile söylemeyeceğim kadar ciddi olan şey ne peki?” diye sordu.

“Rehabilitasyondan döndüğümde bilinmeyen bir numaradan mesaj aldım,” dedim. “Açıkça benden nefret ettiğini ve intikam almak için Lily’nin sırrını yayacağını söyledi. Bize şantaj yaptığını düşünmüyorum. Para istemiyor ama bir keresinde paradan bahsetmişti. Eğer Lily’nin sırrını söylerse gazetelerden iyi para alacağını söylemişti.” Kelimeler, ben daha durup diğer cümlemi kafamda kuramadan dudaklarımdan dökülüyordu. Babam korktuğumu önceden fark etmediyse bile şimdi bunun farkındaydı. Okulda yaşadığı zorbalığı zırlayarak anlatan küçük bir çocuk gibiydim.

“Biraz yavaşla,” dedi sertçe. “Parça parça gideceğiz.”

Lily’nin olaya dahil oluşunu anlatma konusunda tereddüt ederek her şeyi tekrarlardım. Bilinmeyen numara hakkında daha çok detay verip Connor’ın özel dedektifinin tek kullanımlık bir telefon bulduğundan da bahsettim.

Babam konuşmamı bitirene kadar beni güzel bir şekilde dinledikten sonra, onun özellikle sakladığım o yapboz parçasını aradığını fark ettim.

“Eğer Lily bir uyuşturucu kartelinin lideri falan değilse bunun *Fizzle*’ın finansal krize girmesine sebep olacak bir şey olduğunu düşünmüyorum. Gazetelerin, mirasçıların dedikodusunu yapmak-

tan daha iyi işleri var. Sen rehabilitasyona gitmene rağmen *The Enquirer*'a bile çıkmadın.”

Benim bağımlılığımla onunki orantılı değildi. Hem de hiç. Ben zengin bir çocuğun alkole ya da uyuşturucuya bağımlı olduğu o acıklı hikâyelerden birine sahiptim. Lily ise sekse bağımlı bir genç kızdı. Bu yaygın bir şey olsaydı, insanlar bunun hakkında konuşmazdı ama bu sefer konuşacaklardı.

“Diyelim ki insanlar bunu haber niteliğinde bulacak ve iyi bir şekilde de değil. O zaman ne dersin? Bu kişiyi bulabileceğini düşünüyor musun?”

“Deneyebilirim,” dedi gözleri merakla parıldadı. “Ne peki?”

Bir anda söyledim. “O bir seks bağımlısı.”

Önce kaşlarını çatmasını, sonra da buna inanmayarak ifadesini hızla alaya çevirmesini izledim. O kadar çok gülüyordu ki yumruğunu refleks olarak masaya indirdiğinde biberlik yan düşerek demir masaya çarpmıştı. Sanırım tanıdığı utangaç, biraz da garip olan o kızın bu tür bir bağımlılığı olduğuna inanması zordu.

“Beni iyi kandırdın. Hakkını vermem lazım,” dedi sırtarak sandalyesine yaslanırken.

İfadem hiç değişmedi. Onunla birlikte gülemez ya da Lily'nin sorunuyla dalga geçemezdim. Ne kadar tehlikeli olabileceğini bilirken yapamazdım. Biz sevgili olmadan önce, onun takılacak birilerini aramak için *Craigslist*'te gezdiğini öğrenmiştim. Seks bağımlılığında aklımı başımdan alacak türden korkunç seviyeler vardı.

Babam değişmeyen ifademi izlerken gülümsemesi yüzünden silindi. “Sen ciddi misin?”

“O sekse bağımlı. Tam olarak... ne zaman kendini kaybettiğini bilmiyorum.” Babamla böyle bir konuyu *asla* konuşmak istemediğim için, bundan bahsederken utanıyordum.

Dudaklarını ovuştururken aklındaki tüm parçaları birleştiriyor-

du. “Ah...” Gözleri irileşti. “Ah... *Siktir.*” Sanki kâğıdı yırtıp yakmasına yalnızca bir saniye kalmış gibi sözleşmeme baktı.

Sözleşmeyi cebime koyduğumda bakışlarını bana çevirdi. “Anlaşma yaptık,” diye hatırlattım.

“Seks bağımlılığı... Bundan emin misin?” diye sordu. “Bu ciddi ve *kanıt* gerektirecek bir suçlama.”

“Bir seks terapistine gidiyor,” dedim. “Ve seni ilgilendirdiğinden değil ama daha önce, eve erkek fahişeler çağırıyordu. Yani evet, onun kahrolası bir sorunu var.”

“Çağırıyordu mu? Önceden mi?”

“Üstünde çalışıyoruz.”

Kanımı donduracak bir kahkaha attı. “Sevgilinin başka erkekleri becermesine izin mi verdin?” Başını iki yana sallarken aklındaki düşünceleri resmen duyabiliyordum. *Bu amcık benim oğlum olmaz.* Kendine bir içki daha almak için yerinden kalktı. Normalde ne kadar sık içkisini tazelediğine dikkat etmezdim ancak bu üç ya da dördüncü seferiydi. Birçok insanın çakırkeyif olmasına sebep olacak bir miktardı. O faal bir alkolikti. Yedi yirmi dört sarhoştı. Kimse bunu fark edemezdi. Sert bakan gözlerindeki sarhoşluk, saldırmaya hazır bir şekilde haince beklerdi. Sadece anın tadını çıkarıyordu.

Eğer bir yudum alırsam ben de aynı şekilde olacağımı biliyordum. Belki de o kadar kötü olmazdı. Agresif değildim ama bazen kavgacı olabiliyordum. Bunun tekrar olmayacağından emin olacaktım. Sakin kalacaktım.

Bir anda kadehimi ters çevirip bir içki isteme arzusu içime doldu. *Midem bulanacak,* diye hatırlattım kendime. Şu an aklıma gelen tek argüman buydu.

Elindeki kadeh yerine gözlerine odaklanmaya çalıştım. “Birlikteyken kimseyi becermesine izin vermedim. Çıkmaya yedi ay önce başladık.” Sahte ilişkimizi ona hızlı bir şekilde açıkladığımda bunu anlatarak işleri daha çok çıkmaza soktuğum için kendime lanet ettim.

Babam henüz yerine oturmamıştı bile. “Seni askeri okula göndermeyeyim diye birlikteymişsiniz gibi mi yaptınız?”

“Evet,” dedim. “Beni göndermeye hazırdın, öyle değil mi?” İşleri batırmış, Lily’yle uğraştığı için bir çocuğun evini tahrip etmişim. Asıl aldatan piç kurusu kendisi olmasına rağmen, sırf kız arkadaşı onun başka bir kızla yattığını öğrendiği için suçu Lily’ye atmış ve ona ölü bir tavşan göndermişti.

Kapısına domuz kanı dökerek misilleme yapmıştım. Daha yaratıcı olan başarılarımdan biri buydu. Sarhoş olduğum için bunu yaparken kendimde değildim. Dürüst olmak gerekirse tüm bu işkencenin yalnızca çok küçük bir kısmını hatırlıyordum. Olanların sonrasında, babam beni ensemden tutup yüzüme bağırduğu zaman olayın geri kalanını da hatırlamıştım. *Bunu yaparak ne kazandın, Loren? Daha iyi hissettirdi mi? Böylesine hasta bir pislik olmayı seviyor musun?*

Babam eğer adına leke sürersem beni kovmaya hazırdı. Yozlaşmıştım, sırf biriyle uğraşmak için başka bir okulun bölgesine girebilecek kötü bir çocuktum. Okuldan uzaklaştırılmıştım. Lily’nin daha iyi hissetmesini ve bu lanet, korkunç şeylerin hepsini değiştirmek isteyen aptal bir çocuktum. Sadece nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Babam benimle gurur duymak isterken ben ona gurur duyulacak hiçbir şey vermiyordum.

“Belki de seni göndermeliydim,” dedi viskisindeki buzları oynatırken. “O zaman sinirden deliye dönmüştüm. Lily’yle olan ilişkin bunu telafi eden tek şeydi. *Belki de yapmalıydım.*”

Başımınla onayladım. Evet, bu yüzden kalmama izin vermişti. Belki gitsem beni özlerdi. Gerçi bunu asla kabul etmezdi.

“Eğer siz ikiniz o zamanlar gerçekten birlikte değilseniz odandan gelen o lanet sesler de neyin nesiydi?”

Kaşlarımı çattığım an neyden bahsettiğinin farkına vardım. Utanarak yüzümü ellerime gömdüm. “Onları duymuş muydun?”

“Burada yaşayan tek kişi sen değildin,” diye patladı. “Ve siz

ikiniz gürültülüydünüz.” Hayır. *O* gürültülüydü. “Dinlemeye çalıştığım falan yoktu. Bana güven.”

İşler çok baktandı. Burnumun kemerini sıkarken uyanmak istiyordum. *Uyan kahrolası.*

Babam sonunda sandalyesine oturdu. “Sakın yatağında başka birini becermesine izin verdiğini söyleme.”

Elimi indirerek yüzümü astım. “Bir konuyu netleştirelim, onun birilerini *becerdiğinden* bahsetme iznin yok. Beni, bir başkasını ya da herhangi birini... Bunu anladın mı?”

Gözlerini devirdi. “Bir seks bağımlısı olduğunu bana sen söyledin...”

“Sikimde bile değil,” dedim soğuk bir şekilde. “O hâlâ benim sevgilim. O hâlâ Lily. Bu konuyu seninle biraz olsun rahatça konuşacak bir seviyede değilim.”

“Belki de sadece bir sürtüktür,” dedi babam. Beni açıkça duymazdan geliyordu. “Bunu hiç düşündün mü?”

Ona yumruk atabilirdim. Bunu yapmam gerektiğini düşündüm ama yapmadım. Tıpkı onun bana öğrettiği gibi kelimelerimi kullandım. “Bunu sadece bir kez söylüyorum ve sen de bir daha *asla* o siktiğimin kelimesini ağzına almayacaksın. Yoksa bu tartışmayı bir daha yaparız.” Yerimden kalktım. “Bir sorunu var. Bunu düşünmeden edemediği için ağlayarak uyuyakalıyor. Onu kahrolası kollarımda tutup pes etmesini sağlamaya çalışıyorum. Seks, onun uyuşturucusu.” Göğsümü işaret ederken kollarım titriyordu. “Ben anlıyorum. Bu kahrolası şeyi anlıyorum. Eğer *şuna* ne kadar muhtaç olduğunu lanet olası bir dakikalığına bile düşünürsen, bunu sen de anlarsın.” İçkisini işaret ettiğimde kaskatı kesildi. “Sürtük olan birisi varsa da o *sensin*.” Benim saplantı haline getirebileceğim kadar çok sayıda kadını bu eve sokup çıkarmıştı. Sonunda konuşmayı bitirdiğimde, göğsüm hızlıca inip kalkıyordu.

Ses tonu bir hayli yumuşadı. “Bu hâlâ yatak odandan gelen sesleri açıklamıyor. Eğer ikiniz birlikte değildiyse...”

Yüzümü astım. Hâlâ bu konuda mıydı? “Yatağımda mastürbas-yon yapmasına izin veriyordum.”

Gözleri irileşirken dudakları aralandı ancak sözünü kestim. “Mümkün değil,” dedim. “Bu konuda hiç soru sormayacaksın. İliş-kimiz bok gibi olsa da bizim aramızdaydı. Bu durumla hiçbir ilgisi yok.” Söylediğim şey bir yalan olsa da oturup bu konuyu babamla tartışmayacaktım.

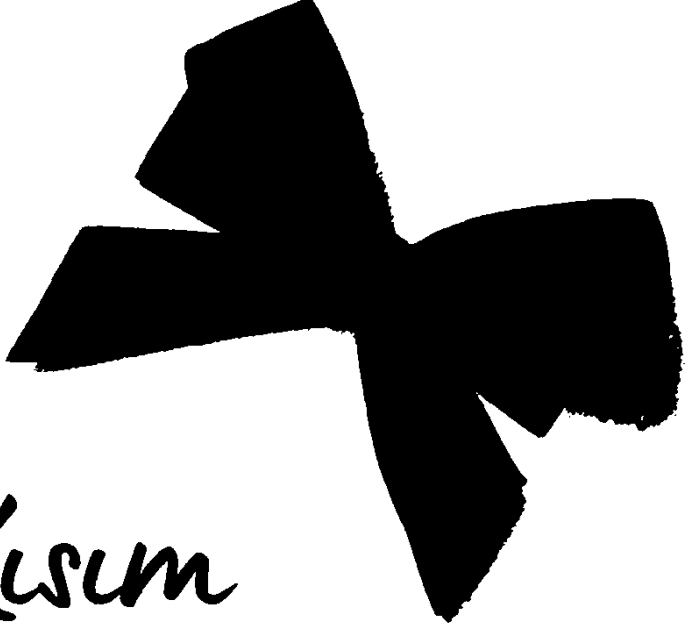
Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve sonra kadehinden bir yudum aldı.

“Eğer gazeteler öğrenirse...” diye başladım ancak söze girme sırası ondaydı.

“Lily gazetelere hoşuna gitmeyecek lakaplarla düşer.”

“Peki ya *Fizzle*?”

“Kötüye gider ve onunla birlikte olduğun için *Hale Co.* da kötüye gider.” Sandalyesinden kalktı. “Şu piçi bulalım.”

İkinci Kısım

"Hepimizin sırları var,
sakladıklarımız
ve bizden saklananlar."

- Peter Parker,
İnanılmaz Örümcek Adam

Bölüm 22

LILY CALLOWAY

Uçmaktan nefret ediyordum.

Süpermen tarzı uçmaktan değil. Havadaki metal tüpe kapalı kaldığım bir uçakta uçmaktan.

Yükseklik korkumun üstüne uzunca bir süre küçücük bir alana tıkılıp kaldığımı da eklediğimizde, bu beni biraz delirtiyordu. Bir odaya dalıp örtülerin altına girebilir ve herkesten saklanarak kendi mabedime kaçabilirdim.

Mahremiyet (pornonun yanı sıra) benim olmazsa olmazımdı.

Şu an iyileşme yolunda olduğum için, uçakta seks kulübüne katılamıyordum. Çoktan prestijli bir uçakta seks klanına katılmış olmam gerekiyordu. Bilmem kaçınıcı kez reddedilmek ise beni sınırlendirip zaten dayanılmaz olan cinsel gerilimimin daha da çok artmasına sebep oluyordu.

Lo da pek iyi durumda sayılmazdı. Önceden, verilen mini votka şişeleri için uçmayı severdi. Şimdiyse sanki birisi en sevdiği oyuncaklarını ondan çalmış gibi görünüyordu.

İşin tek iyi yanı, bahar tatili için eğlenceli bir yerlere uçuyor olmamızdı. Yılın en hareketli haftasında bir parti mekânına tatile gidiyor olmak iyileşme sürecindeki bir alkolik için felaket bir seçim olsa da, Lo resmen beni bunu kabul etmem için zorlamıştı. Kendini denemek istediğini ve bunun için Cancun'dan daha iyi bir yer olmayacağını söylemişti. Ryke da bizimle geliyordu. Çünkü hepimiz biliyorduk ki Lo'nun üvey ağabeyi sırf o içmesine izin vermektense bir otobüsün önüne kendini atabilirdi.

Ben de atardım. Sadece henüz öyle bir durumla karşılaşmamıştım.

Babamın özel jeti, ticari bir uçaktan çok başkanlara layık bir oturma odasını andırıyordu. Üzerinde mavi yastıklar olan uzun, yumuşak bir koltukta oturuyordum. Duvara monte edilmiş bir televizyon vardı ve Nicholas Cage'in en yeni gerilim filmi açıktı.

Lo uzanmış, ben başına alelade bir masaj yaparken kucağıma yaslanmıştı. Tabletinden bir çizgi roman okuyordu ve parmağı sayfayı sık sık çeviriyordu.

Deri televizyon koltuğundaki Rose bir satranç tahtasına doğru uzanıyordu. Connor öne eğilirken yumruğunu dudaklarına götürdü ve küçük siyah piyonunu hareket ettirmeden önce bir süre düşündü. Bu küçük alan dört kişi için hoştı. Sağ tarafımızda da sandalyelerle birlikte bir de masa vardı.

Bakışlarım filminden tuvalete doğru döndü. Televizyonun olduğu duvarın hemen ardında gizlenmişti. "Uzun zamandır orada," dedim Lo'ya yumuşak bir sesle. O tuvalete giren herkesi kısıkanıyordum. Lo'yu kolundan tutup oraya sürüklemek ve bana ne istiyorsa yapmasına izin vermek istiyordum. Tercihen, sırtımın yay gibi gerilmesine sebep olacak bir şeyler yapmasına...

Lo çizgi romanındaki bir kısmı büyütürken dikkati tamamen zulüm gören mutantlardaydı. Şakaklarını ovmayı bıraktığımda ba-

kışlarımı takip etti. “Belki gerçekten de tuvaleti kullanması gerekmiştir.”

“Doğru.” İçimdeki duyarsız taraf, uzun ve atletik voleybol oyuncularının normal bedensel işlevlerden muaf olduğunu düşünüyordu.

Durup omzumun üzerinden baktığımda Ryke’ı sağ tarafımızdaki sandalyelerden birinde görmeyi bekliyordum ancak o taraf boştu. Sadece birkaç su şişesi ve açık dergiler vardı. Olanları fark ettiğim an gözlerim irileşti. Nefesim kesildi. “Ryke kayıp.” Tuvalet kapısını işaret ettim. “Sevişiyorlar.”

Lo kucağımdan kalkarak doğruldu. Ona yaptığım korkunç masajın sonuna geldiğimizin farkına vardım, beni daha önceden kovmamış olmasına şaşıırıyordum.

“Çıkıyorlar,” diye hatırlattı Lo. Tabletini kapatarak koltuğa doğru attı.

Ryke “kısmen” sevgilisini bizimle birlikte çıktığı tatile getirmişti. Daha doğrusu, Ryke’ın gerçek bir sevgilisi olmazdı. Sadece görüştüğü ve kısa bir süre seks yaptığı “randevuları” olurdu. En azından Melissa bavulunu sürükleyerek havaalanına girdiğinde Ryke durumu bana böyle açıklamıştı.

Üstüne düşündüğümde, bu aslında Lo’nun biz gerçek bir çift olmadan önce yaptığı şeydi.

Tuvaletin kapısına bakmaya devam ederken x-ray görüşümün ne zaman devreye gireceğini merak ediyordum.

Girmedim.

“Neden bir anda içime kulağımı kapıya dayama arzusu doldu?” Gözlerim irileşti. Bunu sesli mi söylemişim?

“Koltukta kalıyorsun.” Lo beni kucağına çekerek boynuma küçük bir öpücük kondurdu. Bir sonraki öpücüğümüzde dudakları dudaklarımı bulurken gülümsedim ama ben daha öpüşmemizi derinleştiremeden geri çekildi. *Lanet olsun.*

Gözlerim tekrar tuvalete döndü. “Biz de yapabilir miyiz? Sonra?”

Başını iki yana salladı. “Üzgünüm, aşkım.” Dudaklarımın kenarını yavaşça öptü.

Tuvaletin kapısı açıldığında Melissa kasıla kasıla çıkarak omuz hizasındaki bal sarısı saçlarını parmaklarıyla taramaya başladı. Ben de Lo’nun kollarından kaçıp sanki çişim varmış gibi tuvalete koştum.

Ama yoktu.

Sadece Ryke’ı suçüstü yakalamak istiyordum. Sanırım Lo’yla ikimiz, ağabeyini huzursuz hissettirmeye çalışmaktan oldukça keyif alıyorduk. Ben henüz başarılı olamamıştım ama bir gün, Ryke Meadows’ı kıvrandıracak o şeyi bulacaktım.

Kapıdan içeri baktığımda Ryke’ı lavaboda ellerini yıkarken buldum. Şaşırarak irkilmedi bile.

“Feci yakalandın,” dedim. “Melissa’yı az önce buradan çıkarırken gördüm.” Söylediklerimin daha etkili olması için kaşlarımı oynatırken Ryke gözlerini kırpmadan öylece bekliyordu. Eğer yakalanmış gibi davranmıyorlarsa, birilerini suçlayabileceğiniz bir şeyler yaparken yakalamak hiç de eğlenceli değildi.

“Yani?” Pamuk havluya ellerini kuruladı.

Polis olmak bu kadar sinir bozucu olmamalıydı.

Ryke, “Uçak tuvaletinde bir başkasıyla oldukça fazla vakit geçirdiğine eminim,” dedi. Denemiştım. Hiçbiri başarılı olmamıştı. Asıl nokta bu değildi... değil mi?

“Bu uçuşta seks yok kuralımız var.”

“Senin için.” Bana inatçı bir bakış attıktan sonra gözleri omuzum üzerine odaklandı.

“Onu paranoyaklaştırıyorsun,” dedi Lo koltuktan. “İnene kadar bekle.”

Yanaklarım kızardı. Belki de Ryke’la zıtlaşmak çok akıllıca değildi. En azından Melissa kulaklıklarını takıp bir dergi açmış ve boştaki sandalyeye yerleşmişti.

Başımı iki yana salladım. “Hayır, sorun yok. Melissa’yı istediğin kadar becerebilirsin. Tuvalette yap. *Koltukta* yap, şey koltuk-

ta yapma çünkü orada ben oturuyorum. Yani...” Bir nefes aldım. “Seni durdurumama izin verme.” Çünkü gerçekten şu an dikkatimi dağıtan tek şey buydu. Belki de bunu duymak falan istiyordum. *Hayır, istemiyordum.* Tamam, pornoyu çok fazla özliyordum.

Ryke o kadar uzunca bir süre bana baktı ki acaba pornoyu özlediğimi o da fark ediyor mu diye merak ettim. “Tabii onun fantezilerine girmek istemiyorsan,” dedi Lo.

Ryke yüzünü buruşturdu. “Tekrarı olmayacak.”

Tuvaletten çıktığında ben de koltuğa döndüm ve yavaşça Lo’nun koluna vurdum. Ne kadar çaresiz olursam olayım Ryke’in fantezilerine girmesi mümkün değildi.

Bakışlarım yan tarafa kaydıığında bu koltuğun Ryke, Melissa, Connor ve Rose’un oturdukları sandalyelerden daha alçakta olduğunu fark ettim. Onların masanın altında kalan bacaklarını net bir şekilde görebiliyordum. Connor’ın dizleri Rose’unkilere değişiyor, Rose ise ayak bileklerini mütevazı bir şekilde üst üste atmıştı.

Melissa ve Ryke bambaşka bir olaydı. Bu iki çift resmen sol tarafımdaki melekler ve sağ tarafımdaki şeytanlar gibilerdi. Benimse Connor ve Rose’un satranç turnuvasını izlemem gerekiyordu. Connor iki oyun, Rose üç oyun kazanmıştı. Ablamın birbirine bastırıldığı dudaklarına bakacak olursam bu eli kaybedeceğini söylemem gayet mümkündü.

Yine de içimdeki kötü sese kulak vermeden edemedim.

Melissa sinsice hareket ettiğini düşünürken eli Ryke’in bacağına üst kısımlarına ve içeriye doğru ilerlemeye başladı. Hatta Ryke’in kot pantolonunun fermuarını açtığını bile görebiliyordum. Yan yana oturuyorlardı. Ryke’i çok iyi göremesem de ellerinin masada olmadığını farkındaydım, bilmem anlatabiliyor muydum...

Anlık bir kıskançlık içimi doldurdu. Çünkü o kız uçakta seks yapabiliyordu. İki kez. Belki de üç kez. Hatta sevgilisi sayılabilecek çocuğu elleyebiliyordu ve Ryke da ona katılabiliyordu.

“Bunu düşünmemeye çalış,” dedi Lo. “Onlara bakmayarak buna başlayabilirsin.”

Ona bakmak için döndüğümde bana anlayışlı bir şekilde gülümsedi. Buna rağmen o da benim kadar rahatsız olmuş görünüyordu. “Sen nasılsın?” diye sordum.

“Herhangi bir sorunun olmadığını bilirsem daha iyi olacağım.”

“İndiğimizde sence biz...”

Bana cevap vermedi. Sadece beni göğsüne çekerek başımı okşadı ve parmakları saçlarımda kayboldu. Ardından uzaktan kumandayı bularak televizyonun sesini açtı. Sessizliğini bir cevap olarak kabul ettim.

Beklemem gerekecekti.

Altın rengi süslemeli lobinin zemini koyu yeşildi ve duvarlar boyunca Maya Medeniyeti’ne ait büyük heykeller uzanıyordu. Dört havuz, bir düzineden fazla restoran ve ondan da çok sayıda kulüple donatılmış olan tesis, düşündüğümünden çok daha güzeldi.

Diğer herkes odalarımıza uygun bir saatte giriş yapabilmeyi umarak resepsiyon sırasına girmişti, Melissa da benimle birlikte bir totem süs havuzunun önünde bekliyordu. Ryke’in sevgilisi sayılan kız parmaklarını tekrar saçlarından geçirdi, hiç makyaj yapmamış olması bana biraz da olsa kardeşimi anımsatmıştı. Daisy o genç ve zinde ifadesiyle bile dergilere poz verebilecek kadar güzel görünürdü. Melissa da sıkı kolları ve güzel görünümüyle *Sports Illustrated**’ın kapağına çıkmaya hazır görünüyordu. Güzel ve güçlü.

Bense güzellik kısmını yakalamaya çalışıyor olmama rağmen, bu çırpı bacaklarla işin “güçlü” kısmına ulaşabileceğimi zannetmiyordum.

“Tarağın var mı?” diye sordu Melissa. “Saçım nemden hep kaşıyor.” Cana yakın bir şekilde gülümsediğinde, onunla daha önce hiç sohbet etmeyi denemediğim için kendimi kötü hissettim.

Uçaktayken Lo’yla kendi kendimize takılmıştık. Rose satranç turnuvasını kaybedip Connor’ın şahını hüsrarla devirmeden önce

* Amerika’da yayınlanan bir spor dergisi. (ç.n.)

ona tezahürat yapmıştım. Connor kazandığı için sevinmemeye çalışsa da yüzündeki ufacak bir gülümseme belirtisi bile Rose'u sınırlendirmeye yetmişti. Rose, *Scrabble*'da bir rövanş talep etmiş ve oyunu kazanmıştı. Tıpkı Harry Potter'ın* epik son sözünde olduğu gibi: "Her şey yolundaydı."

Daracak ve sıkışık bir yerde olsak bile Lo'yla bir şekilde dünyanın geri kalanını görmezden gelip sessizce birbirimizle konuşmuştuk. Bunun üzerinde çalışmamız gerekiyordu. Şu andan itibaren hedefim daha iyi bir arkadaş... ya da daha iyi bir insan olmaktı. Sosyal becerilerini geliştirmek isteyen birisi için ne denirse.

Bu da sahip olmadığım bir tarakla başlıyordu. İki büküm oldum. "Üzgünüm, yanıma almadım." Saçımı görmüyor muydu? "Eminim Rose'da vardır."

Melissa omuz silkti. "Bekleyebilirim." Bileğindeki mavi tokayı alarak saçını ensesinde küçük bir topuz yaptı.

"Eee... Ryke'la nasıl tanıştınız?"

"Spor salonunda. Makinelerden biri çalışmıyordu ve o da bana yardım etti."

"Tam Ryke'lık hareket," dedim başımı sallayarak. İş bitiriciydi... "Makineye boyun eğdirmek için bir de yumrukladı mı?"

Kız kaşlarını çatığında söylediğime pişman oldum. Aman Tanrım. Aptalın tekiydim. "Yani, biraz agresiftir de..." Tekrar iki büküm oldum. Benim sorunum neydi? "Kadınlara vuracak türden değil. Bunu yaptığını hiç sanmıyorum. Sadece bilirsin işte önce vur sonra sor tarzında birisi." *Lily, kes sesini!*

Melissa biraz aklını kaçırmış gibi görünüyordu ama bu kötü bir şey değildi. Bu noktada çoktan korkuya kapılıp hızlıca buradan kaçması gerekirdi. "Çok uzun zamandır görüşmüyoruz ama onu daha önce hiç birine vururken görmedim."

"Ah evet, ben de," diyerek yalan söyledim. Bu durumdan bir çıkış yolu arıyordum. Melissa ben açık bir şekilde mantıksız ko-

* Harry Potter, İngiliz yazar J. K. Rowling tarafından yazılmış yedi fantastik romandan oluşan bir seridir. Burada serinin son kitabının son cümlesine atıfta bulunmaktadır. (ç.n.)

nuştuğum için tekrar kaşlarını çattı. En azından artık Ryke'in değil benim deli olduğumu düşünüyordu, bu iyiydi.

Ryke'in bir *punch*'ı devirdiğini görmüştüm. Çocuğun biri *hayır* cevabından anlamadığı için beni ondan korumuştı, sonra da Yeni Yıl partisinde Daisy'yi korumak için aynısını yapmıştı. Doğrusu onun, yalnızca kadınlara kötü davranıldığında agresifleştiğini görmüştüm. Bunu Melissa'ya söyleyemezdim. Kendime yeterince büyük bir çukur kazmıştım zaten.

“Orada neler oluyor?” Melissa resepsiyonu işaret etti. Bahar tatili şenlikleri sebebiyle mekân tıklım tıklımdı ve lobinin önünde uzunca bir sıra vardı. Yeşil yakalı tişörtler giyen üç otel görevlisi bizim grubumuzla konuşmak için yerlerinden ayrılmıştı ve Rose'un elleri havada deli gibi hareket ediyordu.

Kesinlikle yolunda olmayan bir şeyler vardı.

Görevlilerden birine eşyalarımıza göz kulak olması için para verdikten sonra Melissa'yla birlikte resepsiyona ilerledik. Sıraya kaynak yaptığımızı düşündükleri için insanlar bize öfkeyle bakıyorlardı.

“Üzgünüm,” diyerek birkaç kez özür diledim.

Otel görevlilerinden biriyle sözlü bir savaş içinde olan Rose'a yaklaşmaya cesaret edemiyordum. Connor, kıstığı bakışlarıyla hemen onun yanındaydı. Diğer tarafta duran Lo ve Ryke'a doğru yaklaştım. “Neler oluyor?” diye sordum Lo'ya.

Ellerini düzeltmek için saçında gezdiriyormuş gibi görünüyordu ama bence oldukça gergindi. “Odayla ilgili bir sorun var,” dedi normal bir şekilde. “Söylediklerine göre, bu sorun bir an önce çözülmek zorunda.”

“Nasıl bir sorun?” diye sordu Melissa.

“Çifte rezervasyon yapmışlar,” dedi Ryke. Bir dirseği resepsiyona dayalıydı.

“Başka bir oda da mı var?” diye sordum.

“Connor ve Rose da bunu anlamaya çalışıyorlar.”

Bunun üzerine Rose telefonunu çıkararak çıkışa doğru yürümeye başladı. Kaşlarımı çattım. Nereye gidiyordu böyle?

Connor, odalarının anahtarlarını almak isteyen bir yığın terli turistin arasından geçerek önümüzde durdu. Ablamdan on kat daha az stresli duruyordu. “Kötü haber. Rezervasyon yaptığımız üç yatak odalı süit, planlama sorunları sebebiyle müsait değil. Rose diğer tesisleri arayacak ama üniversitelerin bahar tatili döneminde son dakika müsait olan bir süit bulmak neredeyse imkânsız. Bu tesisin de müsait tek bir odası var. İki adet iki kişilik yatak ve bir tane de çekyat, yani toplam altı kişilik.”

Son cümleyi söylerken bakışları Lo’yla benim aramda gidip gelmişti.

Midem çalkalanmaya başladı, başladı, başladı.

Seks yapamazdım.

Beni en çok endişelendiren şeyin *bu* olmasından nefret, nefret, nefret ediyordum. Connor ve muhtemelen ablamın, benim cinsel ihtiyaçlarım için endişeli olmalarından nefret ediyordum. Bunu sorun haline getirmek istemiyordum.

“Sorun yok,” dedim hızlıca. Kendime güvenircesine başımı salladım. Buna rağmen parmaklarımla oynayıp tırnaklarımı *yememe*ye odaklanmaya çalışıyordum.

Melissa’nın dudakları aşağı doğru kıvrıldı. Belli ki planlardaki değişiklik onu sinirlendirmişti. “Bu çok kötü,” dedi. Evet öyleydi, bunu ben de biliyordum.

Ryke’in ifadesi sertleşti. “Eğer voleybol takımınla Panama’ya gitseydin köhne bir motel odasında üst üste uyuyor olacaktınız.”

“Olimpiyatlara girecek kadar nitelikli bulundum,” diye hatırlattı Melissa. “Eminim Florida’da bir apartman dairesi kiralayabilirim.”

Ryke onu kollarına çekerek kulağına sessizce (seksi olduğunu hayal ettiğim) bir şeyler fısıldadı. Kız buna karşılık öfkeyle iç çekse de sonrasında omuzları rahatlamıştı.

Connor, Lo ve beni onlardan uzaklaştırarak totem süs havuzunun önüne doğru çekti. Ardından sesini alçaltarak, “Rose elinden geleni yapmaya çalışıyor ama cidden başka bir yere gidebiliriz. Alp dağları. Kanada. Bermuda. Eğer ikiniz rahat etmeyecekseniz burada kalmak zorunda değiliz,” dedi.

Bu durumdan kaçma düşüncesi oldukça davetkârdı. Daha önce hiç yaz kampına gitmemiştim. Mahremiyetine önem veren ve sosyal etkinliklerden kaçınan bir kız olarak, bir hafta boyunca beş farklı insanla *aynı* odayı paylaşma fikri beni mutlu etmiyordu. Buna seks bağımlılığı durumumu da eklediğimizde her şey *mahvolacak* gibi bir hal alıyordu.

Lo uzanarak titreyen elimi avucuna aldı. Bakışları bana güçlü olmamı söylüyordu. “Bu sana kalmış.”

Kaçmak istemiyordum. Aptal bağımlılığım yüzünden diğer insanlara zahmet vermek istemiyordum. Trafığe yakalanmış bir sincap gibi kaçmaktansa bağımlılığımın üstüne gitmem gerekiyordu. “Kalmalıyız.”

“Emin misin?” Lo elini boynuma uzattığında nefesim kesildi. Belki tuvalette ya da... gece sahilde seks yapabilirdik. Bunu yapacak bir yeri kesinlikle bulurduk. Çok kötü olamazdı. Kendimi ikna etmeye çalışırken başımı sallayıp duruyordum.

“Lily,” diyerek araya girdi Connor. “Eşyalarımızı nerede bıraktın?”

“Görevlinin yanında...” Başımı çevirerek etrafıma baktım. *Tam burada* yani Bay Totem Süs Havuzu’nun yanında olmalıydı.

“Ne görevlisi?”

“Şey... Eşyalarımıza bakması için para verdiğim.” Ellerim terlerken kalbim tekledi.

“Yani çalması için ona para verdiğin kişiden bahsediyorsun.”

Ah, olamaz.

LILY CALLOWAY

Aradan geçen iki saat ve yazılan bir polis raporundan sonra çantalarımızın resmi olarak kaybolduğu, daha doğrusu çalındığı sonucuna varmıştık.

Lo, Ryke, Melissa ve ben tatil günlerimizden birini eve dönebilmek için ABD Elçiliğı'nde pasaport çıkartarak geçirmıştık. Aramızdan yalnızca iki kişinin, Rose ve Connor'ın pasaportlarını üstlerinde taşıyacak kadar sorumluluk sahibi olması ise şans eseri değildi.

Çantalarımızı kaybetmemiz bir başka baş ağrısıydı ve o kadar çok özür dilemiştim ki boğazım ağrımaya başlamıştı. Rose'u genel olarak üzen şey evden uzakken ona kendini rahat hissettiren kıyafetlerinin ve eşyalarının artık yanında olmamasıydı. Daha da kötüsü odamızda altından yatak çıkan türde bir koltuk yoktu.

Normal bir koltuk vardı.

Durumu düzeltmek için Connor oda servisini arayarak bir portatif karyola istemişti. Ryke kendisinin karyolada, Melissa'nın da koltukta yatmasını teklif etti. Bunun karşılığında ise kızın yüzüne lobideki "Bundan nefret ediyorum," diyen o ifade yayıldı. Koltukta ya da karyolada yatmaya gönüllü olmak istemiyordu. Muhtemelen sevgilisi sayılan adamla sarılmayı planlamıştı ve eğer farklı yerlerde yatsalarsa bunu başaramazdı.

Onun hayal kırıklığını tamamen anlayabiliyordum. Bir yatak kapabilecek kadar şanslıydım ama Connor ve Rose'un yatağı bizimkinden birkaç metre ötedeydi. Onlar fark etmeden şipşak seks bile yapamazdım, ayrıca Melissa bizi yakalardı. Koltuk, tam olarak yataklara bakıyordu ve Ryke'in karyolası bir şekilde ikisinin arasında sıkışmıştı.

Sanki Ryke Meadows, yatağımızın tam ayakucunda yatıyordu. Ne kadar da huzursuz bir düşünceydi bu?

Tek umut ışığı Rose ve Connor'dı. Bu ikisi felaket durumlarda bile birliğinize isteyeceğiniz türden, ateş hattında bile düşünebilecek kişilerdi. İkisi birlikte hediye dükkânlarına giderek diş macunu ve diş fırçası gibi gerekli şeyleri almışlardı. Pijama olarak da Rose bize ekstra büyük beden olan ve üzerinde "*CANCUN'U SEVİYORUM*" yazan neon tişörtler almıştı.

Bana tişörtleri gösterdiği anda bu haftanın, onun Connor'la ilişkisi için ne kadar büyük bir adım olduğunu hemen hatırladım. Sevgilisinden kendisiyle aynı yatağı paylaşmasını istemişti ve üç yatak odalı bir süitte kalmayı planlarken bu düşüncesi pek korkunç görünmüyordu. Ancak şimdi uyuma düzenlerimiz sert bir şekilde değiştiği ve herkes yataklarını net bir şekilde görebileceği için daha gergindi. İlişkilerindeki bu seviyeye başka insanların önünde gelecek olmaları, ablamın hiç hayal etmediği türden bir şey olmalıydı.

Yirmilerimde olmama rağmen ben bile hâlâ yatağımda bir erkekle uyumayı fazla samimi bir ilişki olarak görüyordum. Belki de benim için bu durum hep seksle örtüştüğünden böyle hissed-

yordum fakat Rose'un da bunu pek arkadaşça bulmadığını düşünüyordum.

Sonunda karanlık odayı örttüğünde hâlâ içerideki bedenleri ayırt edebiliyordum. Rose ve Connor, kestane rengi örtülerin altında yüz yüze ama birbirlerine dokunmadan uzanıyorlardı. Biraz önce yavaşça fısıldaşıyorlardı ama artık bunu yapmayı kesmişlerdi ve odada rahatsız edici bir sessizlik vardı.

Arkama, yani Lo'ya doğru döndüm. Kolu belime sarılıydı.

Gözleri açıktı ve bir ayağı, benim çıplak ayak bileğimin üstünde geziniyordu. Sessizlik bizi sardığı için etraftaki tüm küçük seslerin farkındaydım. Nefes alışverişlerim, odadaki bu sessizliğin yanında çok gürültülü kalıyordu. Ryke'in, şu anda yaptığım tüm hareketlerin Lo'yu becermek üzerine kurulu olduğuna inandığından emindim.

Aslında sadece... Uyuyamıyordum.

Kaygı tıpkı bir tahtakurusu gibi tenimin altında ilerliyordu. Kafamda sürekli seks yapma teklifimin reddedildiği senaryolar dönüp duruyordu. Bir hafta boyunca hiçbir şey yapamadığım senaryolar tam da bu mekânda geçiyordu. Diğer insanlardan uzaklaşmak için bile yatak odasından kaçamadığım o senaryolar. Etrafım çevriliydi. Boğuluyordum.

"Lo," diye fısıldadım. Elimden geldiğince sessiz olmaya çalışıyordum. Ancak bu sessizlikte sesim, tıpkı bir megafona konuşuyormuşum gibi çıkıyordu.

Lo beni kendine çekerek ellerini kalçama ve daha aşağıya indirdi. Bir eliyle kıçımı avuçlarken diğer eliyle de sırtıma dairesel hareketler çiziyordu.

Sessiz olmaya çalışıyordu. Dudaklarımı nazikçe öperken bile beni her bir öpücükle rahatlamam için teşvik ediyordu. Buna rağmen narin öpücüğü tam aksine dönüşerek çok derinlerimdeki bir ihtiyacı uyandırmıştı. Beynimin o korkunç yanı mantıklı tarafımı gölgeliyordu. Bacağımı belinin üstüne attığım an dudakları hiç vakit

kaybetmeden benden ayrıldı. Bir daha dudaklarına dokunup dokunamayacağımı merak ediyordum.

Lo'nun saçlarımı okşayıp nefes alışlarımın sakinleşmesini izlemeye başlamasından birkaç dakika sonra gözlerim ağırlaştı, sanırım sonunda uyuyakalacaktım.

Telefonum Lo'ya yakın olmak için uzaklaştığım yastığımın üzerinde parlayarak titredi. Lo'dan uzaklaştığımda doğrulup bir dirseğini yatağa dayadı, benim için endişeleniyordu.

"İyiyim," diye fısıldadım panik olmuş bir halde telefonu ellerime alırken. Ekranın kilini açtığımda yeni bir mesajla karşılaştım.

Cancun'da sik emerken iyi eğlenceler. -Bilinmeyen Numara

Birkaç kez gözlerimi kırptırdım. Ekran parlaklığı gözlerimi yakıyordu. Kelimeleri tekrar tekrar okurken safra boğazıma yükseldi. "Cancun" kısmından etkilendiğim kadar "sik emme" kısmından etkilenmemiştim bile.

Nerede olduğumu biliyordu...

Hızlıca telefonu kilitleyerek bacaklarımı yataktan aşağıya sarkıttım. Kalbim göğsümde deli gibi atıyordu ve gerçekten bir dakika durup düşünmeye ihtiyacım vardı. Karanlıkta odada hareket etmeye çalışırken karyolanın ucuna takıldım ve dizlerimin üstüne düştüm.

"Siktir," diye inledi Ryke. "O benim ayağımdı."

"Ü-Üzgünüm." Sesim titrerken yerden kalkıp tuvalete doğru sendeledim. İçeri girdiğim anda ise sırtımda bir el hissettim.

Lo kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra ışıkları açtı. O kör edici floresanın ışığıyla gözlerini kısıtıldığı sırada ben yüzüme biraz su çarpmakla meşguldüm. Açık mavi renkli neon Cancun *sweatshirt*'ü uyluklarımda bitiyordu ve sıcaklamama sebep oluyordu.

"Sorun ne?" Endişe Lo'nun sesine yayıldı. Ona mesajlardan bahsetmemiştim. Buna niyetlenmiştim ama ne zaman konuyu açacak olsam ortaya başka bir şey çıkmıştı.

Yaşlar gözlerimde birikti. Ona bir şekilde telefonumu uzatmayı başardıktan sonra arkama dönüp aynaya ve lavaboya baktım. Mesajları okurken yüzünün alacağı hali görmek istemiyordum. Hali hazırda her şey zaten çığırından çıkmıştı. Her bir nefesim ağır bir şekilde göğsüme düşüyordu, sadece bu kaygıdan kurtulmak istiyordum. Bu mümkün müydü?

Evet mümkün, dedi içimdeki kötü taraf.

Altımda pantolon ya da şort yoktu. Elim doğal bir şekilde külotuma yöneldi. Dirseğimi lavabonun tezgahına yasladıktan sonra alnımı koluma dayayarak öne eğildim. Parmaklarım külotun kenarına uzandı. Her şey çok, çok, çok yanlış ve kontrolümün dışında gerçekleşiyor gibiydi ve ben sadece yeniden iyi hissetmek istiyordum.

“Lil,” dedi Lo arkamdan. Elinden düşen telefon zemine çarptı. İçgüdüsel olarak kollarımı tuttuğunda sert göğsü sırtıma yaslandı. “Şşşt, iyisin aşkım.”

Onu dinlemek istedim ama şu anda daha çok *nasıl* hissettirdiğine odaklanmış durumdaydım. Kıçımı ona doğru sürttüm. Parmaklarımı külotumdan çektiğinde ellerimi alıp sıcak suyun altına götürmesine izin verdim. Sessizce ellerimi yıkadı.

Hafifçe burnumu çektim. Hislerim kabarıyordu, tatil boyunca bu şekilde hissetmemeyi umut ediyordum. Suçluluk, utanç, başarısızlık. Lo yanaklarımdaki gözyaşlarını sildiğinde sonunda onun sesini duydum.

“Bu kişiyi bulacağız. Endişelenmene gerek yok, Lil.”

“Cancun’da olduğumuzu biliyor...” Sesim bir fısıltıdan ibaretti.

Lo, ellerimi kuruladıktan sonra beni kendine döndürdü. Ardından yanaklarımı ellerinin arasına aldı ve gözlerine bakabilmem için başımı geriye doğru eğdi. “Kimse seni incitmeyecek. Söz veriyorum.”

Her şeyden daha çok sevdiğim bir şey vardı. Az önce kendime dokunmuş olsam da Lo bunun konusunu açmamıştı. Küçük, ölçülemez bir anlığına her şeyi batırmıştım. Ama o bunu göz ardı etmiş ve kaldığı yerden devam etmişti. Bu bana, benim de öyle yapmam gerektiğini hissettiriyordu.

LOREN HALE

“Daha çok su iç.”

Ne zaman Ryke’a sanki üstümden bir araba geçmiş gibi hissettiğimi söylesem bana bu muhteşem tavsiyeyi veriyordu. Bu sabah da diğerlerinden farksızdı. Verandada duruyordum. Ufuktaki kristal mavisi sahillerin tam karşısında olsam da hemen sağımda tıkiş tıkiş dolu bir havuz vardı. Çakırkeyif üniversite öğrencileri, bir tekno rap müziğiyle birlikte etrafa su sıçratıyorlardı. Müzik kabini yukarıya gerilmiş beyaz bir örtünün altındaydı, tehlikeli derecede sıcak olan güneşten korunuyordu. DJ ara sıra kalabalığın sarhoşluğunu arttırmak için buraya geliyordu ama şu an için kabin boştu. Deri kıyafetler giyen DJ, *g-string* bikini giyen iki kızın yanında durmuş tiki barda* tekila *shot* atıyordu.

* Polinezya temasında dekore edilmiş olan, ayrıntılı kokteyller, özellikle de Mai Tai ve Zombie kokteylleri gibi rom bazlı karışık içecekler sunan temalı bir içki barı. (ç.n.)

Kesinlikle bahar tatilindeydik.

Daha çok suyu kafama dikiyordum ancak bu baş ağrısına ya da kaslarımın sızlamasına sebep olan yorgunluğa iyi gelmiyordu. Lily'yle yatağa döndüğümüzde saat sabah üçe yaklaşmıştı. Gelen mesaj ve babamı aramak hakkında düşünüp durmuştum. Ona ne sorabileceğimi bulmak için yaptığımız tüm konuşmayı kafamda tekrar tekrar oynatmıştım. Ona karşı hazırladığım kelimeleri nasıl şekillendireceğimi bulmak için... bu her şeyin nasıl ilerlediğini öğrenmek adına yaptığım bir şeydi.

“Sen iyi misin?” diye sordu Ryke.

Eğer evet dersem yalan söylediğimi anlayacaktı. Bu yüzden de onun bana bunu neden sorduğunu bilmiyordum. “Bundan daha iyi geceden kalma zamanlarım olmuştu.” Kollarımı ve bacaklarımı açarak eklemlerimi esnettim.

Ryke verandadaki sandalyede oturmuş, oda servisinden sipariş ettiği simidin üzerine krem peynir sürüyordu. “Ama bu acı beraberrinde korkunç sarhoşluk anılarını da getirmiyor. Kendini şanslı say.”

“Evet, kendimi şu an çok şanslı hissediyorum,” diye cevap verdim buruk bir şekilde.

“Bu adamı bulacağız,” dedi Ryke. Sabah Lily uyanmadan önce ona mesajları göstermiştim. “Sonra da yumruğumu onun sikik suratına indireceğim.”

“HEY! ÜÇÜNCÜ KAT!”

Bir kolumu uzatıp balkon demirlerinden aşağı baktığımda *string* model bikini giyen iki Amerikalı kızla karşılaştım. Kızların göğüsleri o bikinilerin içine zar zor sığmış gibiydi. Tıpkı buranın yerlileri gibi onlar da alt bedenlerinin açıkta olmasına uyum sağlamış olacaklar ki kıçları tamamen ortadaydı. İki kızın elinde de açık renkli plastik bardaklar vardı ve örülmüş haldeki saçları omuzlarının iki tarafından aşağıya uzanıyordu.

Ryke yerinden kalkıp kollarını demire yasladı ve manzaraya baktı. İlgisizce simidini ısırırken yeşil bikinili kızın bizi aşağı çağırmasını izliyordu.

“Gelip bizimle yüzün!” Kız gülümseyerek bize bağırdı.

“Buraya neden bir kızla geldiğimi bana hatırlat,” dedi Ryke hevesli bir bakışla. Kızın kışına baktığı sırada kız ona daha da geniş bir şekilde gülümsedi.

“Dış kapının mandalı olmak istemediğin için,” dedim onun keuderli haline gülümseyerek.

Odadan yüksek sesli bir çığlık yankılandığında ikimiz de hızlıca balkondan uzaklaşıp içeriye koştuk. Alan dar olduğundan direkt Connor’ın sırtına çarptım. Neredeyse salonu kaplayan karyolaya takılıp düşecekken şifoniyere tutunarak ayakta kaldı.

“Neler oluyor?” diye sordum. Katlanabilir yatağın etrafından geçmeye çalışıyordum.

Ryke o kadar sinirlenmişti ki karyolayı tekmeledi. Karyola duvara çarpınca bir şekilde yürümemiz için alan yaratmayı başarmıştı.

“Daisy burada,” dedi Connor.

“Ne?” Ryke kaskatı kesildi. Muhtemelen o da benimle aynı şeyi düşünüyordu. Bu bir *mutluluk* çığılığı mıydı?

Kaşlarımı çattım ve tereddüt ederek etrafıma baktım. Odada yalnızca koltukta oturmuş simidini yerken telefonundan mesaj yazan Melissa vardı. Dudakları aşağı doğru kıvrılmıştı, muhtemelen burada hayal ettiği kadar eğlenmiyordu.

“Tuvaletler,” diye açıkladı Connor. “Rose makyaj yapıp Daisy’nin düzleştiricisini kullanmak istedi. Gerçekten heyecanlı ama muhtemelen ünlü markaların saç ürünlerini kullanırken on altı yaşındaki kız kardeşinin *üniversite* bahar tatili için Cancun’a geldiğinin farkına varacak.”

“Yani kimse onun geleceğini bilmiyor muydu?” diye sordum.

Connor başını iki yana salladı. “Ablalarına sürpriz yapmak istemiş.”

“Kalamaz,” dedi Ryke sertçe. “Acapulco’daki on altıncı doğum gününde ona refakat ederken neredeyse ölecektim.”

Daisy’nin doğum gününe refakat eden bir diğer kişiden, yani Lily’den bu hikâyeyi dinlemiştim. Belli ki korkusuz olan Calloway

bir uçurumdan okyanusa atlamıştı ve Ryke da onun peşinden atlama ihtiyacı hissetmişti.

“Bir yerlerden atlamasına izin vermeyeceğim,” dedim. “Ben oldukça iyi bir refakatçiyim.”

Ryke bana dik dik baktı. “Sikik bir tembel hayvana bile refakatçi olamazdın. Bu, oturmak ve izlemek gibi tedavi edici beceriler gerektiriyor.”

Ona ters bir bakış attım. Dürüst olmak gerekirse, Daisy’nin burada kalması ya da gitmesiyle ilgilenmiyordum. Zaten kalabalık bir odaya bir kişinin daha eklenmesi hiçbir şeyi değiştirmezdi. “Daisy araya kaynar. Burada olduğunu fark etmeyeceksin bile.”

Ryke’in kaşları çatılırken aynı sertlikle çenesini sıktı. “Kahrolası kızı en son ne zaman gördün?”

Geçen hafta demek istesem de bunun yanlış olduğuna emindim. Beynimi zorladım. Sanırım onu rehabilitasyondan döndüğümünden beri görmemiştim. Ayrıca geçen seneki Yılbaşı Bağış Gecesi’nde de ona rastladığımı hatırlamıyordum. O gece orada çok kalmamıştım. Onu en son, Bahamalar’a yaptığımız yat tatilinde görmüş olmalıydım. Lily’yle gerçek bir çift olduğumuz tatilde. *Yüce İsa*.

Bu çok uzun zaman önceydi.

“Daisy araya kaynamaz,” dedi Connor.

“Sen onu ne zaman gördün?” diye sordum suçlarcasına. Bu ikisinin, sevgilimin kardeşiyle benden daha çok vakit geçirmiş olması hoşuma gitmiyordu. Ben Callowaylerle daha uzun zamandır bir aradaydım. Daisy’yi çocukluğundan beri tanıyordum. Geçici bir “ağabey” figürü olmam gerekiyordu. Belli ki bu zamana kadar oldukça boktan bir iş çıkarmıştım.

“Rose’la birlikte Callowaylerin pazar yemeklerine gidiyorum,” dedi Connor. Ah, siktir.

Eğer Lily’yle evlenirsem kolaylıkla ailedeki en kötü damat olacaktım.

Connor ve Rose’un birlikte olduğunu düşünmek rengimin atmasına sebep oldu.

Connor Cobalt, Lily'nin ablasıyla evlenemezdi. Aileye asla yetişemeyeceğim ulaşılabilir standartlar koymuş olurdu.

Tuvaletten tekrar gürültülü ve mutlu çılgınlık yükseldi. Lily'nin gülümsüyor olduğunu düşünmek beni rahatlatıyordu. Dün gece ağlamıştı ve onun ruh halini değiştirecek şey her ne olursa olsun onu tüm kalbimle desteklerdim. "Onlara bir bakacağım," dedim.

Ryke yatağın ucuna oturarak sertçe halıya bakmaya başladı. Düşüncelere dalmış gibi görünüyordu, ne hakkında olduğuna dair hiç fikrim yoktu. Daisy'yle ilgili olabilirdi. Melissa'yla ilgili olabilirdi. Benimle ilgili olabilirdi.

Yanından geçerken onu işaret ettim. "Seni daha iyi hissettirecek şeyi biliyor musun?" Bitirmek üzere ağzımı açınca sözümü kesti.

"Ben iyiyim." Hemen sonrasında da kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Tabii." Onu kısaca süzdüm. Muhtemelen burada Melissa'yla tıklıp kaldığı için öfkeliydi. Kız, sanki tek işi buymuş gibi her şeye karşı tahammülsüzdü. "Bir bira."

"Bir ne?"

"Bir bira daha iyi hissetmeni sağlar."

Dik dik baktı. "Komik değil."

"Bu bir şaka değildi."

"Bana gerçekten iyi *hissettirecek* şeyi yapıp seni yumruklama-dan önce tuvalete gitsen iyi olur."

Alayla nefesim kesilmiş gibi yaptım. "İyi olduğunu sanmıştım."

Yataktan kalktığında onunla uğraşmaya bir son verdim. Yüce İsa, Ryke'ı huzursuz etmek *bana* kendimi daha iyi hissettiriyordu. Onun alkolsüz bir bira içip içmemesi hiç fark etmezdi. Geniş bir gülümsemeyle tuvalete doğru ilerledim ve içerideki kıkırtılar bir oktav daha yükseldiğinde kapıyı tıklattım.

"Kim o?" diye seslendi Rose içeriden.

"Lo." Omzumun üzerinden geriye baktım. Ryke ve Connor balkon kapısının yanında merakla beni izliyor, Calloway kızlarının bu seçkin kulübüne katılmayı denemiyorlardı. İlk defa, kızların beni

içeri davet etmeme ihtimaline karşın geriliyordum. Hep onlarla birlikte olmama izin verirdiler. Ben Lily'nin diğer yarısıydım.

İşlerin artık değiştiğinin farkına varmaya başlıyordum. Rose'un bir sevgilisi vardı. Benim bir ağabeyim vardı. Dinamiğimize iki erkek daha eklenmişti ve kolaylıkla beni de onlarla birlikte gruptan atabilirlerdi.

Bu yüzden kapı açılıp da Lily tişörtümden tutarak beni içeri çektiğinde gülümsemekten kendimi alamadım. Kendimi kahrolasica özel hissediyordum. Anında onu öpmeye başlayarak dilimi dudaklarının arasından soktum, Lily ayağıyla kapıyı itip kapattı.

Rose boğazını temizlediğinde birbirimizden ayrıldık, ben de kollarımı Lily'nin beline doladım. Derin bir nefes alarak bana doğru yaslandı, sonunda içeriyi gözden geçirebiliyordum. Tezgâhın üstüne saç ürünleri ve makyaj malzemeleri yayılmıştı. Rose küvetin kenarına oturmuştu, bir elinde düzleştirici, diğer elinde ise dudak parlaticısı vardı.

"*Saks Fifth Avenue*" tuvaletimize mi kustu?" diye sordum.

Hepsi kahkaha attı. Rose bile her zamanki buzdan tavrıyla cevap vermeyecek kadar mutluydu. Sanki birisi onu ıssız bir adadan kurtarmış gibi görünüyordu. Lily kollarımdan uzaklaşıp devasa bavula doğru eğildiğinde ilk kez Daisy'yi görebildim.

Kıyafetlerin üzerinde toplanmış olduğu ve devrilme tehdidiyle duran bir yığınla dolu bavulun hemen diğer tarafındaydı. Alışveriş poşetleri bavulun boştaki köşelerine sıkıştırılmıştı.

"Selam Lo," dedi Daisy sıcak bir gülümsemeyle.

Ona gerçekten baktığımda yüzüm yavaşça düştü. Söyleyebildiğim tek bir şey vardı. "Sen... sarışınsın..." Aklımdan milyonlarca düşünce geçiyordu. Çoğu da tek bir konunun etrafında dönüyordu. Benim. Daisy'yi bu kahrolası gezegendeki *tüm erkeklerden uzak* durması için uyarmam etrafında. İki ablasıyla aynı yaştaymış gibi görünen kızı korumak için bu tatilde birini benzetmek zorunda kalacağımı hissediyordum. Üniversite çağındaki gençlerden oluşan

* Lüks bir Amerikan mağaza zinciri. (ç.n.)

grubumuza kolaylıkla uyabilirdi. Uymamalıydı. Bir lüks moda modeli olmasına rağmen sadece *on altı* yaşındaydı.

Harika.

Artık Ryke'in neden surat astığını biliyordum. Daisy'nin sorun çıkaracağını biliyordu. Karakteri yüzünden değil. Asıl konu... Burada olmak için güzel ve fazla genç olmasıydı.

Daisy parmaklarını aşırı uzun saçlarında gezdirdi. "Modellik ajansı, sarı olmasını istedi." Tutamları bıraktığında saçları göğsüne döküldü. *Siktir*. Buraya bakıyor olmaktan bile nefret ediyordum. Bakışlarımı onun yerine Lily'ye çevirdim.

Lily alışveriş poşetindeki bikinileri çıkartıyordu. Bavulu altüst ediyor gibiydi ve bunu yaparken oldukça sevimli görünüyordu.

"Evet, Dais, burada ne yapıyorsun?" diye sordum gözlerimi Lily'den ayırmadan. Böylece aklımı, Daisy'yi kolundan tutup en yakındaki havaalanına götürme düşüncesinden uzaklaştırmış oluyordum. Sadece onun güvende olduğuna emin olmak istiyordum. Üç yıl önce olsa bunu umursar mıydım, gerçekten bilmiyordum. Ayık olmak kesinlikle önceliklerimi değiştirmişti.

"Şöyle ki," dedi Daisy lavabonun tezgâhına yaslanırken. "Lily ve Rose'la bahar tatili yapma fırsatını hep kaçıyorum. Bu seferkinin Rose'un son resmi üniversite bahar tatili olduğunu fark edince belki peşlerine takılabiliyim diye düşündüm. Endişelenme, burada olduğumu fark etmeyeceksin bile. Söz veriyorum."

Tekrar içtenlikle gülümsediğine göre muhtemelen şu anda ona ters ters bakıyor olmalıydım. Söylediklerine inanıyordum, endişelendiğim şey bu değildi.

"Peki ya lise ne olacak?" diye sordum.

"Yurtdışında bir fotoğraf çekimim olduğu zamanlarda yaptıkları gibi, tüm ödevlerim için bana ekstra süre verdiler." Ben ona karşı çıkamadan devam etti. "Dün gece Rose bana çalınan bavullardan bahsedince alışveriş merkezine uğrayıp herkese giyecek bir şeyler alma fırsatım oldu." Bir *Macy's** poşeti alarak bana uzattı. "Con-

* Bir Amerikan mağaza zinciri. (ç.n.)

nor, Ryke ve sana mayo aldım. Sahildeki ilk gününüzde alışverişle uğraşıp acı çekmenizi istemedim.”

“Eveettt!” Lily yerinden sevinçle bağırdı.

Hepimiz dönüp ona baktık, sanki bebek Simba’yı* kaldırıyormuş gibi elindeki mayoyu havaya kaldırıyordu.

“Seveceğini düşündüm,” dedi Daisy. “*Billabong* marka.”

“Güneşe ihtiyacın var,” dedi Rose açıkça. Düzleştiriciyi Lily’ye doğru uzattı. “Mayoyu. Bırak.”

Lily tek parçalı siyah mayoyu göğsüne çekti. Mayonun yarısı renkliydi ve üzerinde elmas desenleri vardı. Amerikan yerlilerinin hayal gördürecek türde olan desenlerine benziyordu. “Daisy benim tarafımda,” dedi Lily. “Seni alt eder.”

Daisy kendinden emin bir şekilde başını salladı. “Ederim.”

Rose o kadar iyi bir ruh halindeydi ki bunu kabullendi. “Tamam.” Bakışları Lily’nin hevesle sarıldığı mayoya döndü. “Bu mayo ‘Sörfe gidiyorum çünkü okumam yok,’ gibi görünen plaj serserileri için sevimli duruyor.”

Daisy’nin verdiği *Macy’s* poşetini karıştırırken duraksadım.

İçinde beş mayo vardı ve her biri farklı parlak neon renklerde olsa da hepsi aynı tarzdaydı. *Speedo*** . Bunlar birer *mankini****ydi.

“Ah... Daisy.” Kaşlarımı kaldırdım. Tangayı parmağımın ucuyula tutuyordum.

Daisy genişçe gülümsememeye çalışsa da bundan aşırı keyif alıyordu. “Satış danışmanı bunların çok popüler olduğunu söyledi.”

“Belki çocuklar içindir. Sikimin buna sığmayacağına eminim.” Kelime seçimimi fark edince yüzümü buruşturdum. “Yani aletimin.”

Lily’nin dikkati elindeki mayoyu bırakacak kadar dağılmıştı. Gözleri kasıgım ve elimdeki mayo arasında gidip gelirken parlı-

* Simba, Disney’in *The Lion King* (Aslan Kral) serisinden bir kurgusal karakterdir. Burada onun takdim edilme sahnesine atıf yapılmaktadır. (ç.n.)

** Bir mayo markası. (ç.n.)

*** Erkekler için üretilmiş, kasıktan omuza doğru v şeklinde uzanan ve ince bir parçadan oluşan mayo. (ç.n.)

yordu. Hayal gücü devasa kahrolası bir büyüklükteydi. Ona yeti-
şemiyordum.

Daisy sanki tuhaf olan benmişim gibi bana baktı. “Benim ya-
nımda küfürlü konuşmada sorun yok. Seni ispiyonlamam.” Evet,
genç ve hassas zihnini etkilememeye çalıştığım için kesinlikle bana
kendimi aptal gibi hissettiriyordu. O bir modeldi. Fotoğraf çeki-
minden sonra, çekim sırasında ya da öncesinde neler olduğunu pek
anlayamıyordum. Siklerden, memelerden ve çocukları kolaylıkla
etkileyebilecek uygunsuz bir sürü şeyden konuştuklarına emindim.

O on iki yaşında değil, Lo, diye hatırlattım kendime. On altı
yaşında. Arada fark var. Liseye gidiyor. Lanet olsun, muhtemelen
seks yapmıştır.

Kendimi durdurdum. Bilmek istemediğim bazı şeyler vardı.

Mayoyu döndürerek Lily’ye odaklandım. Ona doğru attığımda
mankiniyi havada kaptı.

“Evet,” dedi. Duymayı dilediğim edepsiz düşünceleri-
le uzaklara dalmıştı. “Sığacağını sanmıyorum.” Sonra da sanki
bunu sesli söylemeye niyetlenmemiş gibi kızardı. Sadece onu öp-
mek istiyordum.

“Gereksiz bilgi,” dedi Rose.

“Aslında gerekliydi,” dedim. “Buna sığamayacağıma göre, baş-
ka bir mayoya ihtiyacım var.”

Daisy eğilip Lily’nin yanındaki bavulu karıştırmaya başladı. O,
bavuldaki bir şeyi aradığı sırada aslında burada olmaması gerekti-
ğini anımsadım.

“Yani kalıyor mu?” Rose ve Lily’ye bakarken birisinin olgun
abla olup kurallar koymasını ve ne yapıp edip Daisy’yi eve gön-
dermesini bekliyordum.

Ama belki de evrendeki en sorumluluk sahibi olan kız, bana en
kötü ve en kınayıcı bakışlarını atıp ters ters bakarken cevap verdi.
“Kalabilir.”

Delirdiklerini düşünüyordum. Belli ki Daisy’nin nasıl göründü-
ğünü ya da onun kaç yaşında olduğunu, penceremizin hemen dışı-

nın da yüzlerce azgın kahrolası erkekle dolu olduğunu fark edemiyorlardı. “Seninle ve seninle konuşabilir miyim?” Lily ve Rose’u işaret ettim. “Özel olarak. Teşekkürler.”

Daisy bavuldan başını kaldırıp bana baktı. “Mayolar için üzgünüm. Gerçekten bir şakaydı. İşte.” Yeni bir alışveriş poşetini bana doğru attığında, burada kalması konusunda sorun çıkarmamam için ne kadar istekli olduğunu görünce tereddüt ettim. Aslında Daisy, bahar tatilimize davetsiz olarak geldiğinden kimseyi rahatsız etmek istemiyordu. Sanırım ona burada istenmediğini söylesem benimle hiç tartışmadan eve giden ilk uçuşa yetişirdi.

Poşete bakmadan gözlerimi Daisy’nin Cancun’da kalması konusunda en çok söz sahibi kişiye, yani Rose’a doğru çevirdim. “Bir çocuk ona içki teklif ettiğinde ne olacak?”

“Geri çevireceğim,” dedi Daisy. Parmak uçlarında dururken gelecek yeni sorulara hazırды.

“İçki içecek misin?” diye sordum.

“Eğer bu seni rahatsız edecekse, hayır.”

Kaşlarım gerildi. İnsanların benim yüzümden ayık kalmaları fikri hoşuma gitmiyordu. Bu saçmalıktı. “Bu beni rahatsız etmiyor ama sen Meksika’da bile reşit değilsin, Daisy.”

“On dört yaşından beri, annem tatillerde içmeme izin veriyor. İstersen Rose’a sor.”

Rose düzleştiriciyi fişten çektikten sonra parlak saçlarını taradı. “Sadece meyveli içkiler,” dedi. “Annem onun yoldan çıkmayacağına güvendiği için içmesine izin veriyor.”

“Çıkmam,” dedi Daisy. “Eğer daha iyi hissedecekseniz hiç içki içmem.”

Başımı iki yana sallarken kaşlarım çatıktı. Doğru olanın hangisi olduğunu bilmiyordum. Çocukların çoğunun on altı yaşlarında içtiklerini biliyordum ve bir alkolik olduğum için de ona bebek muamelesi yapmak istemiyordum. Yirmi bir yaş bir tür büyümlü ve güvenli yaş falan mıydı? Bilmiyordum.

İçten içe inledim. Burada kalıp kalmayacağı bile belli olma-

dığı için bunun önemi yoktu. “Grubumuzdan ayrılırsa ne olacak, Rose?”

“Ayrılmayacak,” diye cevapladı Rose. “Daisy’yi yabancı bir ülkede yalnız bırakmayacağım. Ağabeylik içgüdün kabarmış olabilir ama burada, yani Cancun’da onu seninle eşdeğer şekilde önemseyen iki tane ablası var. Bizimle güvende.”

Lily’nin, Daisy ve bana bakışını izlerken yüzüne yayılan açık endişeyi görebiliyordum. Rose kadar o da kardeşinin burada olmasını istiyordu. Belki onunla vakit geçirmek, çok uzun zamandır birlikte olamadıkları açılardan tekrar bağlanmak istiyorlardı. Eğer Daisy, Lily’nin yüzünün gülümsemesini sağlıyorsa belki de bu durum uğraşmaya değerdi.

“Tamam,” diyerek başımı salladım.

“Emin misin?” diye sordu Daisy. “Eğer senin için sorun olacaksa gidebilirim...”

Rose, “Hayır,” diyerek araya girdi.

Ona ters bir bakış baktım. “Hislerimi önemsiyor olduğunu bilmek çok güzel, Rose. Artık en nazik kız kardeşin kim olduğunu biliyoruz.”

Lily, “Ben olduğumu sanıyordum,” diyerek nazlı bir gülümsemeyle araya girdi.

“Sen her şeyin en iyisisin, aşkım. Bu söylenmeyen bir gerçek.”

Dudağını ısırduğunda, aklından yanına gidip onu öpmemi geçirdiğini resmen biliyordum. Bunu belki yapardım ama Rose bana alınımı delip geçebilecek türden bakışlar atıyordu.

“Peki ya Connor ve Ryke?” diye sordu Daisy tereddüt ederek.

“Connor umursamayacaktır,” dedi Rose.

Ryke umursayacak. Bana göre biraz yanlış olsa da onu rahatlatmak bir gülümseme dudaklarıma yayıldı. Yüzümü asmıyor olduğumu umut ediyordum. “Eğer Ryke sana karşı nazik olmazsa onunla ben ilgilenirim.” Onun düşüncelerinin benim için neden bu kadar önemli olduğunu bilmesem de onay almak için Rose’a dön-

düm. O da beni takdir edercesine başını salladı, sanki yaklaşılabileceği tek duygu buydu.

“Teşekkürler, Lo,” dedi Daisy.

Lily yerinden kalkarak bana doğru sokuldu. O bedenime yaklaşıırken kolumu gevşekçe omuzlarına doladım. Bu, daha fazlasına dönüşmesi gereken bir kucaklaşmaydı. Parmaklarını belime iyice bastırırken onun arzusunu hissedebiliyordum. Ama yapamazdı. Bir hafta boyunca seks olmadan dayanabileceğini umut ediyordum. Öpücüklerle yetinmesi gerekecekti. Normal insanlar öpüşmeyi gerçek bir sevgi işareti olarak görse de Lily için bu seksle sonlanmadığı sürece tahrik edilmekten başka bir anlama gelmiyordu.

Bir elimle plastik poşeti karıştırırken diğeriyle onun sırtını okşadım. Poşetin içinde siyah ve lacivert renklerde üç tane düzgün erkek mayosu vardı. “Aldığın diğer erkek mayoları sadece bunlar mı?” diye sordum Daisy’ye. Aklımda kötü bir fikir vardı.

“Evet. Kötü mü görünüyorlar?” Yanıma gelerek poşete baktı. “Bu *Ralph Lauren* mayolar size olur.”

“Biliyorum. Sadece bunlardan iki tane almış olduğunu düşünüyordum... Bana ve Connor’a.” Hepsi oyunumu yakaladı.

Rose başını iki yana doğru sallarken Lily de beni onaylarcasına hevesli bir şekilde aşağı yukarı sallıyordu. Daisy’nin dudakları sinisi bir gülümsemeyle kıvrılırken kesinlikle zararsız bir şakaya dahil olabilirmiş gibiydi.

Eğer Ryke’la ağabey kardeş olacaksak bunun faydasını görmeye başlamalıydım. Bu da tam olarak bir eşek şakasıyla başlıyordu.

LOREN HALE

Plaja adım attığımız an gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi hissettim. Güneş kaçınılmaz bir şekilde yükseliyordu, hava ise düzgün nefes alamayacağımız kadar sıcaktı. Sahil kulübelерinin hepsi kapılmıştı ve bu yüzden de yarın bir kulübe kapabilmek için erkenden kalkmamız gerekecekti. Sonunda kalabalık havuzun etrafında yedi şezlong bulabildik. Asansörle aşağı inerken Daisy bana yanımda içmesinin sorun olup olmayacağını tekrar sormuştu. İnsanların benim yüzümden iyi vakit geçirmeye ara vermesi beni daha çok rahatsız ederdi. Connor'ı birçok yerde -içki tercihi bu olduğu için- şarap söylemesi adına zorlamıştım.

Buna rağmen Daisy on altı yaşında olduğu ve ben de hâlâ ergenlerin neyi yapmasının daha doğru olduğunu bilmediğim için, ona vereceğim cevapta biraz daha yaratıcı olabileceğimi düşünmüş-

tüm. Bu yüzden de içmesini sorun etmeyeceğimi ama Rose'dan daha fazla içmemesi gerektiğini söylemiştim. Böylece bu hafta boyunca ablasını biraz gevşetmeye çalışacaktı. Rose Calloway'i sarhoş görmek için gerçekten iyi para verirdim.

Daisy bunu kolaylıkla kabul etmişti. Diğer insanları memnun etmek istiyormuş gibi duruyordu. Hayatının ne kadar kısmını annesini memnun etmeye adanmış olduğunu merak ettim.

Daisy ve Rose ellerinde *piña colada** bardaklarıyla havuza girdiler. Havuz başındaki barın olduğu yerde bulunan daire şeklindeki oyuğun taş fıskiyesinden sular akıyordu ama biz ıslak alandan oldukça uzaktaydık.

Ryke havuzdan çıktı ve tembel bir şekilde suda takılan grubumuza doğru başını salladı. Suya girmeyen tek kişi Lily'ydi.

Bize katılmak istemediği için şezlongunda uzanıyordu. Onu anlıyordum. İlk gece kendine dokunmuştu ve ben de durmaksızın ona bu hafta seks yapamayacağını söylüyordum. Şimdiyse içinde yarı çıplak erkeklerin bulunduğu, *benim de yarı çıplak olduğum* bir havuzdaydık.

Kulübelerin altında birbirini elleyen birkaç çift görmüştüm. Suda birbirlerine sarılan, öpüşen ve hatta dilini karşısındakinin boğazına kadar sokan çiftler de vardı. Bunda ayıp olan bir şey yoktu ama sanırım Lily bunu kıskanıyordu.

Seksi çok fazla istiyordu. Müziğe kapılıp güneşin altında şekerleme yapmak istemesini anlıyordum. Bu yüzden de ona ihtiyacı olan alanı tanıyarak arkadaşlarımızla sohbet etmeye çalıştım.

"Gidip biraz *taco* alacağım," dedi Ryke. "Yemek istiyorsanız benimle gelseniz iyi olur." Canlı bir pembe renginde olan *mankini*siyle oldukça kendinden emin duruyordu. Kalan tek mayonun bu olduğunu söylediğimde resmen omuz silkip mayoyu üstüne geçirmişti. Bronz ten, belirgin karın kasları, tarz *Wayfarer*** güneş

* Alkollü bir kokteyl. (ç.n.)

** *RayBan* markasının ünlü bir modeli. (ç.n.)

gözlüğüyle o kahrolası mayonun içinde bile iyi görünüyordu. Su voleybolu oynayan kızlar dahi açıkça onun kıcına bakıyorlardı.

Beklediğim tepki tam olarak bu değildi.

Melissa havuzun köşesine doğru yüzerek havuzdan çıktı. Bir şekilde hep Ryke'a bağlı gibiydi. Ne zaman Ryke'dan ayrılmak zorunda bırakılsa ruh hali tepetaklak oluyordu. Bir yanım, Lily ile benim bir başkasına eşlik ederken böyle sıkılmış ve daralmış görünüp görünmediğimizi merak ediyordu. Muhtemelen görünüyorduk. Sanırım bu üstünde çalıştığımız bir şeydi.

"Hazır mısın?" diye sordu Melissa serçeparmağını Ryke'ın parmağına dolarken.

Ryke kızın elini bırakıp tekrar havuzu işaret ederek, "Calloway," diye seslendi. Sandalyedeki Lily'yle birlikte ailedeki üç kız da ona doğru döndü. Ryke gözlerini devirerek uzun sarışını işaret etti. "Daisy. Geliyor musun?"

Daisy başını iki yana sallayıp *piña colada*sının pipetini ağzına aldı. Öğle yemeği olarak hepimiz ev yapımı pizza yemiştik ama Daisy bunun yerine bir salata tercih etmişti. İçinde bir ton kalori olmasına rağmen o meyveli içkiyi içmesi bile bence bir başarıydı. Ryke'ı tanıyordum, alkolü besin piramidindeki bir öğüne eş olarak görmüyor olduğuna şüphe yoktu.

"Hadi," dedi Ryke kendisini takip etmesini işaret ederek. "Taco'yu seveceksin, bana inan."

"Muhtemelen severim," dedi Daisy. "Fakat yine de bu, onu yemem gerektiği anlamına gelmiyor."

Melissa, Ryke'ın eline uzanarak onu palmye ağaçlarının arkasındaki ızgara alanına doğru çekmeye başladı. "Taco istemiyor," dedi onu çocuğunu çekiştiren bir ebeveyn gibi yönlendirirken. "Hadi gidelim."

Ryke'ın çenesi kilitlendi, onun pes edene kadar Daisy'yi ikna etmeye çalışabileceğini düşündüm ama Melissa onu kolundan çekiştirirken yapamazdı. Bu yüzden de başarısızlığını kabullenmişti. Ryke'ın, başka insanların sorunlarına dahil olması yeni bir şey

değildi. Onun, Daisy'nin yalnızca annesini memnun etmek için modelliğe başladığından beri uyguladığını bildiğim diyetiyle ilgilenmesine hiç şaşımamıştım.

Connor elindeki *mojitoyla* Melissa'nın Ryke'la birlikte palmiye ağaçlarının arkasında kaybolmasını izledi. "Kızı getirdiğine pişman olacak."

"Çoktan oldu," dedim. Etrafımda alkol olmasının beni bu kadar etkileyeceğini düşünmemiştim. Dikkatim tamamen o plastik bardağın üstündeydi ve başka şeylere odaklanmak ciddi bir enerji gerektiriyordu. Özellikle önemsedğimden değildi ancak bahsettiğim ağabeyimin seks hayatı gibi şeylerdi.

"Son bahar tatilinde ne yapmıştın?" diye sordu Connor.

Hafızamı zorlayarak başımı iki yana salladım. "Hatırlayamıyorum." Lily diğer erkekleri becerirken gecelerimi bir barda geçirdiğime emindim. Bu eski rutinimizdi. Her şey o kadar pusluydu ki eski hatıralara dönmek bile bir sisin içinde ilerlemeye çalışmak gibiydi. "Muhtemelen aptalca bir şeyler yapmışımdır," diye mırıldandım kısık sesle.

Connor ipucunu alarak uzatmadı. "Eğer seni daha iyi hissetti-recekse son üç bahar tatilim, Japonya'daki melek yatırımcıları Cobalt Şirketi'ne sermaye sağlamaları için ikna etmekle geçti."

Küçük bir kakhaha attım. "Şimdi kendimi beklenenden daha azını yapmış bir ezik gibi hissediyorum."

"En azından denedim," dedi Connor gülümseyerek.

Rose bize doğru yüzüp dirseğiyle kaburgama vurdu.

"Merhaba, Rose," dedim yüzümü asarak.

Rose, Lily'nin uzandığı şezlong sandalyesini işaret etti.

Ardından, "Ne okuduğunu görüyor musun?" diye sordu, daha kötü bir şey söylememişti bile.

Kaşlarımı çatarak Lily'ye baktım. Elinde sahiden de bir *Cosmo** dergisi vardı. "Onu nereden almış?"

* Cosmopolitan, uluslararası bir kadın dergisi. Cosmo olarak da bilinen dergi kadın meseleleri, ilişkiler, sağlık, seks, kariyer, kişisel gelişim, ünlüler, moda ve güzellik konularında yayınlar yapmaktadır. (ç.n.)

“Muhtemelen Daisy havaalanından getirmiştir.”

“İşe yaramaz dergileri okumaya izni yok mu?” diye sordu Connor.

Rose sanki o çok aptalca bir soru sormuş gibi başını yana doğru eğdi. “Cinsel pozisyonları betimleyen ve arkasında romantik hikâyeler olan dergileri okumaya izni yok.”

Bakışlarımı Connor’a çevirdim. “Daha önce hiç *Cosmo* okumadın mı?”

“Bir erkeği memnun etmenin en iyi elli yolunu bilmem hiç gerekmedi.”

Ona su sıçrattığımda kahkaha attı, ben de gerçekten gülümse dim. Havuzun kenarına doğru yüzerken eğer bugün viski içmiş olsaydım, ona iğneleyici bir laf sokmam için karşımda hiçbir şeyin duramayacağını biliyordum. Kısa süreliğine de olsa gerçekten bir şey başarmışım gibi hissediyordum.

Havuzdan çıktığımda Lily ona doğru yaklaştığını fark etmemişti bile. Elindeki o edepsiz dergiye kendini fazlasıyla kaptırmıştı.

LILY CALLOWAY

Yolculuk için 5 harika seks oyuncacı.

Küçük *bullet* vibratörüm çantamda gizli olduğundan dolayı, otel görevlisini taklit eden o hırsızdan kurtulmuştum. Gerçi onu bu hafta içinde kullanabilme ihtimalim zaten çok düşüktü.

Titreşimli külotlar bile listede vardı. Bende (yani evde) onlardan da vardı ama doğrusu bunu hiç denememiştim. Sayfayı çevirerek erkekler için seks önerilerine baktım. Bazıları beni güldürse de diğerleri oldukça işe yarar önerilerdi. Listeye göz atarken “*Brett, 24*” tarafından verilen öneriye gülümsedim. “*Dudaklarınızı ıslatın. Sonra da ona tadına bakmak için sabırsızlandığınızı söyleyin.*” Kızların bir erkeği memnun etmek uğruna sakso çekmek zorundaymış gibi görünmelerine sebep olduğun için teşekkürler Brett.

Bu doğru değildi. Eğer Lo'ya oral çekmek istemeseydim bunu yapmazdım.

“Hey.”

Sesi duyunca yerimden zıplayarak dergiyi göğsüme bastırdım. Kıpırmızı olduğuma emindim. Gelen kişinin Lo olduğunu gördüğümde rahatladım. Mayosundan sular damlıyordu, onun bedenine değil yüzüne odaklanmaya çalıştım. Çarpıcı çenesi ve koyu renk ıslak saçları bile şu an oldukça seksi görünüyordu.

Altdudağımı yalarken, “Tadına bakmak için sabırsızlanıyorum,” dedim.

Gözlerini kısıtı ama hiç keyifli görünmüyordu, dergiyi elimden aldı. Bakışları sayfada gezinirken omuzlarım gerildi. Brett’in tavsiyesini okuduğunda dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. Ardından dergiyi elinde bükerek şezlongun ucuna oturdu. O sırada *Cosmo*'yu büyük ihtimalle ondan geri alamayacağımın farkına varmıştım.

“Porno değil,” diyerek vakit kaybetmeden kendimi savundum.

“Yine de okumaman gerekiyor. Seks düşünmeden bir gün geçirmeye çalışıyorsun. Birine oral yapmanın en iyi on yolunu anlatan bir derginin sana faydası dokunmaz.”

Buna sadece başımı salladım. Bakışlarım elinde alüminyum folyoya sarılı *tacolarla* birlikte olduğumuz alana doğru yürüyen Ryke'a çevrildi. Parmaklarını yalamasına bakılırsa gelirken bir taneyi çoktan yemişti. Melissa bir şey söyleyerek onun yanından ayrılıp otel odasına yöneldi. Hepimize katlanmasının tek sebebinin Ryke olduğunu açıkça belli etmesine rağmen, sevgilisini böyle yalnız bırakması garipti.

Bakışlarım hayal gücüne pek de bir şey bırakmayan açık pembe *Speedo*'ya çevrildi. Ryke içini çok iyi dolduruyordu. Tek bir yanlış hareketiyle her şey ortaya dökülürdü. “Bunu lehine çevirdi, öyle değil mi?” diye sordum Lo'ya gülümseyerek.

Lo bir elini çıplak baldırına yerleştirdiğine omurgam karıncalanmaya başladı. Şu anda en basit temasa bile açtım. “Onun tan-

gayla bu kadar rahat edebileceğini nereden bilebilirdim ki?” dedi Lo, yaklaşan Ryke’in da duyabileceği kadar yüksek sesle. “Sadece dört aydır kardeşiz.”

“Yirmi bir yıldır kardeşiz,” diye cevap verdi Ryke. Şezlongumuzun karşısına geçip havuzun kenarına oturdu ve ayaklarını suya soktu. “Sadece sen beni dört aydır tanıyorsun.”

“Bunun seni daha çok sevmemi sağlaması mı gerekiyor?”

Ryke duygusuzca gülümseyerek Lo’nun elindeki dergiyi işaret etti. “Sahilde okuma mı yapıyorsun?”

Lo dergiyi, Ryke’in yanındaki ıslak zemine attı. “Al, belki Melissa’ya oral yapmanın doğru yolunu öğrenirsin. Sana karşı inanılmaz memnuniyetsiz görünüyor.”

“Onu gayet iyi yalayabilirim. Kızdığı şey bu değil.”

Bakışlarımı, Lo’nun bileğimde duran parmaklarından uzaklaştırdım. Elinin bacağımda gezinmesini gerçekten istiyordum. Özellikle de tüm bu seks sohbetinin ardından.

“Neden üzgün?” diye sordum.

“Seninle aynı sebepten.”

“O da mı seks bağımlısı?” diye sordum hevesle. Burada yalnız kalmayacaktım. Vay canına, bu gerçekten iyi hissettiriyordu.

“Hayır. O sadece normal, azgın bir kız.”

Ah, kahretsin. Omuzlarım düştü.

Lo baldırımı okşamaya başladı. İşte *bu* çok daha iyi hissettiriyordu, sandalyeme gömülerek rahatlardım. Lo telefonunu karıştırmaya başlamıştı. Ben de bu sırada Ryke’ı izledim, havuzdaki Daisy’yi ismini söylemeden sessiz bir şekilde çağırıyordu.

Daisy onun oturduğu yere doğru yaklaştı ama Ryke havuzun kenarında, suyun dışında durduğu için gölge yapıyordu. Daisy’ye bakabilmek için biraz eğilirken ona *taco* uzattı.

Kız kardeşim elindeki bardağı ıslak derginin üzerine bıraktı. “Yalnızca seninle gelirim *taco* yiyebileceğimi sanıyordum, öyle söylemiştin sanki.”

“Bir istisna yaptım.”

Daisy'nin gözleri *taco* ve Ryke arasında gidip gelirken işlerin ilerlediği yer hiç hoşuma gitmiyordu. Ryke'in onu bir dilim çikolatalı pastayla kışkırttığı anı anımsadım. Uygunsuz bir dizi olayın ardından Daisy pastayı yemişti. Lo ise şu anda yaşananları görmüyordu. Başını kaldırıp onlara bakamayacak kadar telefonuna odaklanmıştı.

Ama belki... Belki de her şeyi kafamda kuruyordum. Yani, düşüncelerim hep sekse yöneliyordu. Lo'suz geçen o üç ayda, ikisinin aralarında geçenler benim düşündüğüm kadar kötü olmayabilirdi, belki de oldukça masum şeylerdi. Ayrıca ben de Daisy'nin *taco* yemesini *istiyordum*.

"Eğer onu yersem benim için ne yapacaksın?" diye sordu Daisy. Dudakları hain bir gülümsemeye kıvrılmıştı.

"Şimdi de pazarlık mı yapıyoruz?"

Daisy ona biraz daha yaklaştı ve omuzlarını Ryke'in dizleriyle aynı hizaya getirdi. "Böylece adil olur. Sen benim bir şey yapmamı istiyorsun. Bu yüzden, bence ben de bunun karşılığında bir şey istemeliyim."

"Bu sikik *taco*'daki besin değerlerini alacaksın," dedi Ryke. "Bu bir kazan-kazan durumu."

Daisy gülümsememek için ciddi çaba sarf ederek başını iki yana salladı. Ah, geçen seferin ardından Ryke'in oyunları nasıl oynadığını öğrenmişti. Araya girmeliyim diye düşünsem de basit atışmaları karşısında hipnotize olmuş gibiydim.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Ryke.

Ayağımla Lo'yu dürttüm. *Bunu görmesi gerekiyordu!* Hiç de hoş olmayan bir anlaşma yapmak üzerelerdi. Rose ve Connor'ı bulmaya çalıştım ama havuz başındaki bara doğru gitmişlerdi.

Lo gönülsüzce başını telefonundan kaldırarak bakışlarımı takip etti ve kardeşimle ağabeyi arasında geçen konuşmayı izlemeye başladı.

Daisy'nin sinsi gülümsemesi sarsıldı. "Ne istediğimi bilmiyorum," dedi yeni farkına varmış gibi.

“Eh, bu bir sorun.”

Lo, “*Kafana o kadar taktığın şey bu muydu?*” dercesine bana baktı. Sahiden mi? Her şey benim kafamdaydı, öyle değil mi?

“Senin bulmanı bekleyecek kadar vaktim yok,” dedi Ryke. “O zamana kadar *taco* soğur.” Alüminyum folyoyu açarak ucunu Daisy’ye doğru uzattı. “Hadi, sadece bir ısırık.” Ses tonu nazik ya da yumuşak değildi. Sert ve baskıcıydı. Sanırım Daisy’nin alışık olmadığı bir şeydi. Kardeşimin gözlerinde parıldayan merak kıvrımlarını görebiliyordum.

Daisy uzunca bir süre Ryke’a baktı. “Bunu yememi bu kadar çok istemenin sebebi ne?”

“Çünkü bedeninin sikik rom, buz ve *piña colada* karışımından daha fazlasına ihtiyacı var.”

“Ajansım buna katılmazdı.”

“Ajansın berbat ve sikik bir yer,” dedi Ryke.

“Bütün modellere pasta yedirmeye çalışırdın, öyle değil mi?”

Ryke bunu inkâr etmedi.

Daisy gülümsedi. “Sonrasında gidip kusacaklarını biliyorsun.”

“Bunu yapmasan iyi ed-”

“Bulimia* değilim,” diye sözünü kesti Daisy. “Anoreksik bile değilim. Sadece ne yemem ve ne yememem gerektiğini biliyorum. Bir fotoğraf çekimine gün saymadığım zamanlarda domuz gibi yediğim konusunda bana güvenebilirsiniz. Üç hafta sonra podyuma çıkacağım. Herkes vücudumdaki yağları sıkarken orada olup onların onaylamayan, huysuz ifadelerini görmeyeceksin. Ama ben göreceğim.”

“Bence,” dedi Ryke yavaşça, sanki kelimeleri kafasında toparlıyormuş gibi görünürken devam etti. “Bu *taco*’nun beline bir santim bile fark yarattırmayacağını anlamalısın. Söylediğin kadar güçlü bir iraden varsa, bunu yemen yarın aşırı yemene sebep olmaz.”

Onu alkışlamak istiyormuş gibi hissediyordum, söyledikleri

* Bir tür yeme bozukluğu. (ç.n.)

kulağa tamamen mantıklı geliyordu. Daisy onun söylediklerini dikkatlice kafasında tarttı. Ardından onaylayarak başını salladı.

“Tamam,” dedi. “Sadece bir ısırık.”

“Eğer sevmezsen tabii.”

“Dediğim gibi-”

“*Muhtemelen seversin ama yine de bu, onu yemen gerektiği anlamına gelmez,*” dedi Ryke. Daisy’nin cümlesini tamamlamıştı. “Seni duydum.”

“Dinlemişsin,” dedi Daisy alayla. “Nasıl bir erkeksin sen?”

“Nadir bulunan türden.”

Omuzlarım gerildi. Flört mü ediyorlardı? Peki Lo bunu görüyor muydu? Olanları izlese de ifadesini anlayamıyordum ama kaslarının gerildiğinin farkındaydım.

“Tamam,” dedi Daisy yemeğe bakarken. “Yiyeceğim.”

“Yemek hakkında konuşmayı bırak ve ye,” dedi Ryke.

Daisy bir elini Ryke’in bacağına, diğerini de folyoyu tutan elinin bileğine sardı. Isırık almak için ona yaklaştığında gözlerini bir anlığına bile Ryke’den ayırmıyordu. Bunda son derece edepsiz bir yan vardı. Ben bunun farkındaydım, peki ya farkında olan başka biri var mıydı?

Lo hiçbir şey söylemedi.

Daisy bir ısırık aldığı anda gözleri titreyerek kapandı ve duyulabilecek şekilde inledi. “Aman Tanrım,” diye mırıldandı çiğnerken.

Ryke memnuniyetle sırtıttı, sanki onu mutlu (ya da orgazmik bir ses çıkarırken) gördüğü için dünyadaki en iyi ödülü kazanmış gibiydi. Daisy çenesine sos damlamış olmasına rağmen başını geriye yatırdı. Yediği şeyden o kadar keyif alıyordu ki bunu fark etmemişti bile. Ryke başparmağıyla dudagının hemen altına bulaşmış olan sosu sildi.

“Güzel, değil mi?”

Daisy yutkundu. “En güzeli.”

Tamam, belki de olayları bu kadar cıvık algılayan tek kişi bendim. Ryke ve Daisy tüm bu çileye rağmen tamamen masumca dav-

ranıyorlardı. Belki de bunun ne kadar cinsel bir hareket olduğunun farkında değillerdi. (En azından bir sosisli yemiyordu.)

“Al.” Ryke yemeğin kalanını uzattı.

Şaşırtıcı olsa da Daisy bunu kabul ederek folyoyu Ryke’in ellerinden aldı. “Teşekkürler,” derken sesinde gerçek bir minnet vardı. Ardından Connor ve Rose’a doğru yüzmeye başladı.

Lo ağzını açtığı anda Ryke’ı azarlayacak mı diye merak ettim. Daisy bir kez olsun sağlıklı bir şey yedi diye ağabeyine ne yapabildi ki? Bu bir kazançtı, öyle değil mi?

Lo bir şey söyleyemeden Melissa gelince hepimiz sessiz kaldık. Teknik olarak Lo’yla ben zaten sessizdik ama etrafımızdaki hava rahatsız edici bir şekilde daralmıştı.

Melissa, Ryke’in yanına oturarak bir omzunu ona yasladı. Ryke da kolunu kıza doladı.

“Hizmetçilerin odamızda işi bitti,” dedi Melissa resmen ona kirpiklerinin altından bakıyordu.

Bunun için mi gitmişti? *Odamızın* durumunu kontrol etmeye mi? Eğer benim orada seks yapmaya iznim yoksa onun neden olacaktı ki? Cevap alabilmek için Lo’ya dönünce bakışlarının kalıcı bir şekilde Ryke’a odaklandığını gördüm.

“Seninle bunu zaten konuştum,” dedi Ryke sakince.

“Evet ama umumi tuvaletler çok iğrenç.” Lo’yla bana baktı. “Odada birkaç dakika takılsak sizin için sorun olmaz, değil mi? Karyolada kalacağız.”

“Karyolada bu gece Daisy uyuyacak,” diye hatırlattım. Daisy aslında yerde uyumayı teklif etmişti. Habersiz geldiği için bizim düzenimizi bozmak istemiyordu ama Ryke onun yerde yatmasına müsaade etmemişti. En kötü yeri kendine alacak kadar nazikti.

“O zaman koltuğu kullanacağız,” dedi Melissa omuz silkerek. “Siz ikiniz de dönüp ne zaman isterseniz eğlenmekte özgürsünüz. Cidden, beni rahatsız etmez.” İçimde bir umut filizlendi. Bu hafta seks yapabilme fırsatı işte tam karşımdaydı. Ben odada eğlenmekle ilgili bir şey söylemek üzereyken Ryke hızlı davrandı.

“Bu Rose ve Connor’ı rahatsız ediyor.”

Kızın yüzü düştü. “Ah.”

Aramıza garip bir sessizlik yayıldığında Daisy bu sessizliği bölercesine bize doğru yüzmeye başladı. “Rose ve Connor kavga ediyorlar,” diyerek açıkladı. Havuzdan çıkarak yanımdaki şezlonga geçti. “Korkunç sayılır. Ağızlarından çıkan kelimelerin yarısını anlamıyorum.” Saçları ıslakken neredeyse kahverengiymiş gibi görünüyordu. Islak saçlarını sıktı.

Havuz başındaki bara baktım. Rose ve Connor’ın savaşa hazırlandıkları kesindi. Dudakları öylesine hızlı bir şekilde hareket ediyordu ki bir münazara takımındalarmış gibi görünüyorlardı. Etraflarını saran insanlar onları keyif ve biraz da dehşetle izliyordu.

“İçki isteyen var mı?” diye sordu Melissa. Yerinden kalkıp boş bardağı gösterdi.

“Ben bir *daiquiri** alabilirim,” dedi Daisy.

“Alkolsüz, değil mi?”

Daisy gözünü kırpmadı bile. “Hayır, rom içiyorum.”

“Reşit olmayanların içki içmesini uygun bulduğum söylene-
mez. Daha on yedi falan mısın?”

“On altı,” dedi Daisy. Melissa’nın cüretkâr kelimelerinden henüz etkilenmemiş gibiydi. “Bazı ülkelerde evlenecek ve fahişelik için satılacak kadar büyüğüm. Yani hadi ama, birkaç içki içmek beni öldürmez.”

“Burada hayat farklı. Amerika’dayız.”

“Aslında Meksika’dayız.”

Melissa’nın boğazı hareket etti ancak sonra omuz silkerek dağılan tavrını topladı. “Tamam, her neyse.”

Ryke sırtışını zar zor bastırıyordu. Bakışları Daisy’yle buluştuğunda kardeşim ona, “*Başın belaya girecek,*” der gibi bakıyordu.

Ryke, sevgilisi sayılan bu kız da dahil olmak üzere kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu.

* Alkollü bir kokteyl. (ç.n.)

Melissa bir elini kalçasına koyup, “Bir şey ister misin, *bebeğim*?” diye sordu Ryke’ı biraz zorlayarak.

Ryke içmiyordu. Bunu hepimiz biliyorduk, bu yüzden de Melissa’nın güç gösterisi tamamen belirgindi.

“Hayır, böyle iyiyim,” dedi Ryke. Melissa siyah bikinisinin içinde kasılarak yürümeye başladığında Daisy başını yana eğdi. Melissa’nın kışının o tiki bara gidene kadar sallanmasını izliyordu. “Güzel bir kıcı var.”

“Öyle mi?” dedi Ryke öylesine. Melissa’yı inceleyen Daisy’ye bakıyordu.

“Ah, öyle,” dedi Daisy. “Ama bu yarışa kendi kıcımı da sokardım.” Sanırım Ryke’ı test ediyordu.

Lo yanımda gerildi. Ağabeyinin ne cevap vereceğini bekliyordu. *Kapat şu konuyu, Ryke.* Lo’nun aklından bunu geçirdiğini duyabiliyordum. Belki de onu duyabildiğimi *düşünmekten* hoşlanıyordum. O süper gücümü henüz geliştirmemiştim.

“Onun kıcı daha iyi. Üzgünüm,” dedi Ryke fakat dönüp Melissa’ya bakmadı bile. Onun tüm ilgisini Daisy çalmıştı.

Kardeşim omuz silkti. “Muhtemelen haklısın, eğer ben kışları sıralayacak olsam Rose’unki bir numara olurdu. En iyi saç da onun.”

“Senin saçın güzel,” dedi Lo ona.

Ryke, “Yapma,” diyerek kardeşini uyardı. Ardından başını iki yana salladı. Daisy’nin kendini güvensiz hissettiği bir şey varsa, o da ajans kuralları yüzünden kesemediği ya da boyayamadığı saçlarıydı.

Lo’nun ifadesi sertleşti. Ryke’ın, Daisy’yi ondan daha çok tanıyor olmasına içerlemişti. Üç aylığına uzakta olmak bir dezavantajdı. O rehabilitasyondayken Ryke burada neler olduğunu tam olarak görmüştü. Lo ise görmemişti.

Şezlongun ucuna doğru kayarak başımı Lo’nun omzuna yasladım. Beni kollarına çekse de varlığım yeterli değildi. Kaçırdığı günleri ona geri veremezdim.

“Saçlarım iyi,” dedi Daisy. İçgüdüsel olarak saçlarını örmeye başlamıştı. Biraz sonra yerinden kalkıp ayaklarını havuzun köşesinden aşağıya uzattı. Suyu girdiğinde şaşırtıcı şekilde Ryke da ona katılarak suya atladı. O havuzdan çıkıp elini saçlarından geçirdiği sırada, ikisi de bize doğru bakacak şekilde havuzun duvarına yaklaşmışlardı.

“Yatakta iyi mi?” diye sordu Daisy.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

“Neden, onu becermek mi istiyorsun?” diye sordu Ryke.

“Tabii, neden olmasın?” diyerek cevap verdi Daisy. Onun alay ettiğini ben zar zor anlayabilmişim ama Lo dişlerini gıcırdatıyordu. Bununla birlikte, Ryke bunu gereğinden fazla komik bulmuştu.

“O zaman senin olsun, Daisy. Tamamen senindir.”

“Sevgilinden böyle çabuk mu vazgeçiyorsun?” dedi Daisy dilini şaklatarak.

“O benim sevgilim değil. Sadece takılıyoruz.”

“Vay be,” dedi Daisy duygusuzca. “Onun iyiliği için söylüyorum, umarım bunu biliyordur.”

“Biliyor ama voleybol takımını ekmesi karşılığında, ona akıllara durgunluk verecek kadar seksle dolu bir hafta vaat etmiş olabilirim.” Kızın bu kadar açgözlü olmasına şaşırmamak gerekirdi.

“Anlaşmanın sonunda başarılı olacak bir yol bulsan iyi edersin,” dedi Daisy. Bakışları şezlonglarımızın arkasına çevrilmişti. Arkamı döndüğümde Melissa’nın elinde iki içkiyle geldiğini fark ettim.

“Nedenmiş o?” diye sordu Ryke.

“Şimdi yalnızca sinirli olmasına rağmen böyle görünüyor, cinsel ilişkiden uzak kaldığı yedinci günün sonunda nasıl görüneceğini bir hayal et.” Nedense ona baktığımda, yüzünde kendi sıkıntılı ve delirmiş ifademi görüyordum. “Senin yerinde olmadığımı seviyorum,” dedi Daisy kahkaha atarak.

Ryke ters bir şekilde gülümseyerek elini Daisy’nin başına uzat-

tı ve onu suyun içine daldırdı. Daisy etrafa su sıçratırken yüzeye çıkmaya çalışıyordu.

Lo ona doğru başını iki yana salladı.

“Ne?” dedi Ryke.

“Kahrolası ince bir çizgide yürüyorsun.”

“Ben hep öyle yaparım, kardeşim.” Bunu söylemesinin ardından çıkıp nefes alabilsin diye Daisy’yi serbest bıraktı. Kardeşim yüzeye çıkar çıkmaz Ryke’in yüzüne bir ağız dolusu su tükürdü.

Ryke ona tekrar su sıçrattığında Daisy muhtemelen suyun altında ona çelme takmıştı. Çünkü bir an sonra Ryke geriye doğru sendeledi ve düşmemek için Daisy’ye tutunması gerekti.

“Hey,” diye seslendi Melissa. *Piña colada* bardaklarının üstünde küçük şemsiyeler vardı. Bu gerçekten kazara olsa da Ryke suyun altında Daisy’ye resmen sarıldığı için Melissa durup onları süzdü. Belki de kazara değildi ama kendime bunu söyleyip duruyordum. Bu, durumla ilgili kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

Ryke, sonunda ondan uzaklaştığında Daisy oturduğumuz yerin köşesine doğru yüzdü. İkisi de oldukça masum görünüyorlardı. Sanki aralarında hiçbir flörtleşme yaşanmamış gibi. Belki de yaşanmamıştı. Belki sapık olan bendim ve alt tarafımla gereğinden fazla düşünüyordum.

Evet, öyle olmalıydı.

Daisy içeceğini almak için elini uzattı.

“Alkolsüz bir *daiquiri*,” dedi Melissa. Beyaz vıcık vıcık karışımı ona doğru uzattı.

“Ah.” Daisy plastik bardağı aldı. “Nedenmiş o?”

“Onlara siparişimi söylediğimde ne dediğimi anlamadılar. Yabancı bir ülkedeyiz.” Bunun Daisy’yi ayık tutmak için oynadığı bir oyun olup olmadığını bilmiyordum. Öyle olsa bile bundan ne gibi bir kazancı olabilirdi ki?

Daisy sudan çıkarak sıırıslıklam bir şekilde havuzun kenarında dikildi. Üstünden damlayan sular şezlongumun ayak kısmına geli-

yordu. Ryke'a bir bakış attı. "İspanyolca'da nasıl '*Alkolsüz olmayan bir içki yok mu?*' diyebilirim?"

Melissa kaşlarını çattı. "O nereden bilecek ki?"

"Akıcı bir şekilde konuşabiliyor," dedi Daisy. Bunu Acapulco'daki on altıncı yaş gününde keşfetmişti. Ryke, hazırlık okulunun müfredatı gereği İspanyolca'da yetkin bir seviyedeydi.

Ryke havuzdan çıkarak Daisy'nin elindeki bardağı aldı. "Sana sıkık bir içki sipariş edeceğim, burada bekle." Yanlarından ayrıldığında, Melissa'nın beklediği şey her neyse kesinlikle bu değildi. Hem surat asıp hem de dik dik bakması ortaya oldukça korkunç bir kombinasyon çıkarıyordu.

Cinsel olarak hüsrana uğrayan tek kişinin ben olmayacağını bilmek hoşuma gidiyordu. Melissa'da fırtına öncesi bir sessizlik vardı. Lo'nun etrafı sonsuz içkilerle ve bizi terk etmeyen şantajcı tehdidiyle sarılıyken bu tatilin sonu bize kesinlikle bir kaos getirecekti.

Tek umudum Rose ve Connor'ın, yani grubumuzdaki iki akli başında insanın bizi boğulmaktan kurtaracak olmasıydı. Bakışlarım tekrar havuza çevrildi. Hâlâ kavga ediyorlardı.

Tanrım, bize yardım et.

Bölüm 27

LILY CALLOWAY

Uyku, bağımlılardan nefret ediyordu. En azından benim teorim buydu. Herkes güzelce dinlenip Meksika'yı keşfetmeye çıkarken, bizim Lo'yla birlikte yataktan sürünerek çıkmamız gerekiyordu.

Donmuş haldeki kaslarım, duştaki ılık suyun altında bile zar zor kendine geliyordu. Yarı uykulu kollarımı kaldırarak saçıma şampuan sürdüm. Bu sırada ise ekstra destek almak için kıcıımı soğuk fayans duvara yasladığımı fark ettim.

Geç uyanmak odanın bize kalması anlamına geliyordu. Seks yapmamıştık (bunu planlamıyorduk da) fakat biraz olsun mahremiyet iyi geliyordu.

Şampuanı durularken tuvaletin kapısı gıcırdayarak açıldı. Oda da olan tek kişinin Lo olduğunu biliyordum ama fayans duvara

yaklaşırken buhar acaba büyümlü bir şekilde çıplak bedenimi kapatacak mı diye merak ettim.

Duşakabinin camdan kapısının arkasındaki Lo'yu fark ettiğimde sisler beni gizlemeye yetecek bir seviyede değildi. Ben onu görüyorsam kesinlikle o da *beni* görüyordu. Keskin elmacık-kemiklerinin hareketini ve yüzüne yayılan şeytani gülümsemeyi yakaladım. Kısa bir anlığına gözleri gözlerime takıldı. Ardından lavaboya doğru döndü.

Zihnim hayal kurma moduna geçmişti. Bana yapabileceği şeyleri düşünüyordum.

“Günaydın, aşkım,” dedi aynadan beni izlerken. İki eliyle dağılan kahverengi saçlarını tarıyordu.

Bunun bir yardımcı olmuyordu.

“Kapıyı çalabilirdin,” dedim o tişörtünü çıkartırken. Göğsündeki kaslar dalgalandı. Aletine doğru giden yoldaki kasları bile belirgindi. “Ya da *Downtown Abbey*”de olduğu gibi, geldiğini bana haber verebilirdin.”

Eşofmanını çıkarttığında artık tamamen çıplaktı. Duşakabinin cam kapısına yaklaşarak durdu ve hemen ardından kapıyı tıklattı.

Fayans duvara yaslanmış bir halde donakalmıştım.

“Loren Hale,” dedi dudaklarına bir gülümseme yayılırken. “Girebilir miyim?”

“Biz yapamayız...” Duraksadım. *Hayır. Bu cümleyi tamamlamak istemiyorum.*

“Birlikte duş mu alamayız?” Bunu şüpheyile sormuştu. “Kim demiş?” *Kimse. Kesinlikle ben değil.*

“Girebilirsin ama seni suyun inatçı olduğu konusunda uyarmalıyım. Benim emirlerime rağmen arada soğuyabiliyor.”

Camdan kapıyı açtı. *Bakma, Lily.* Gözlerim emrime uymadı ve bir kere bakmaya başladığımda kendime bir daha engel olamadım. Onun içimde olduğunu hayal ettikçe hassas olan her yanımla zonkluyordu. Parmakları çeneme uzanıp başımı yukarı kaldırdı.

* Bir tarihi drama dizisi. (ç.n.)

“Eğer gerekirse mayomla duş alabilirim,” dedi.

Hızlıca başımı iki yana salladım. “Sorun yok. Bakmayacağım.” Bunu söyler söylemez bakışlarım içgüdüsel olarak tekrar aşağı indi. *Siktir*. Manyetik güç beni ona doğru çekerken gözlerim bir anlığına bana ihanet etmişti. Bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdikten sonra ellerimi kaldırdım. “Bu sondu! Yemin ederim!”

Lifi ve sabunu almak için kenara ilerlediği sırada dudakları keyifle kıvrıldı. Şimdi de kıcının harika manzarası karşımdaydı.

“Aynısı kıcım için de geçerli,” dedi küçük bir kahkahayla. Sırtı hâlâ bana dönüktü. Sesindeki umursamazlık ve alay omuzlarımın rahatlamasını sağlıyordu.

“Kıcını beğeniyorum,” dedim yüzünü bana döndüğü sırada. Bir elinde lif vardı.

“Beğendiğini biliyorum,” diye mırıldandı. Parmaklarını parmaklarıma dolayarak beni kendine çekti. Bacağım aletine değiyordu. Nefesim kesildi. “İyisin, Lil,” diye fısıldadı. Hissettiğim bu değildi.

Lifi kollarımdan parmaklarımın arasına kadar ilerleyerek tennimde gezdirdi. Yavaş ve ağır hareketleri beni hipnotize ediyordu. Ardından lif karnımdan göğüslerime doğru uzandı. Özenli bir şekilde iki göğsümün de etrafında daireler çizdi. Sendeleyerek koluna tutundum.

“Sakin ol,” diye mırıldandı. “Bunu bir testmiş gibi düşün.”

“Seninle duş almak mı?” Gözlerim irileşti.

“Benimle duş almak,” dedi başını sallayarak. Ardından, “Sonunda seks olmadan. Seni yıkayacağım, sonra da sen beni yıkayacaksın, tamam mı?” diye ekledi.

Başıma neler geldiğini anlamıyordum. Sadece... Bu gerçek değilmiş gibiydi. Bu yüzden uzanıp kolunu çimdikledim.

İrkildi. “Neler oluyor?” Ardından ellerini kendine çekti. *Hayır, geri gel.*

“B-ben bunun bir hayal olmadığına emin olmak istedim,” diye-

rek açıkladım. “Üzgünüm!” Uzanıp kızaran tenine iki küçük öpücük kondurdum.

Göğsü içten kahkahalarla inip kalkmaya başladı. “Kendini çimdiklemen gerekiyordu şapşal,” dedi.

Ah, evet. Dirseğimin üst kısmını sıktım. Ah, bu *acıtmıştı*.

Beni tekrar göğsüne çekti ve elleri her bir parçamı harekete geçirerek yavaşça kollarımda gezinmeye başladı. Bakışları beni buldu. “Senin için yeterince gerçek miyim?”

Yüce Tanrım, evet.

Bedenimi sabunlamaya devam ederken sanki az önce beni Loren Hale baştan çıkarıcılığıyla sarmalamamış gibi rahatlıkla konuşmaya başladı. “Bugün birlikte turistik şeyler yapabiliriz. Sen ne yapmak istersen.”

Lo’nun ayık olduğu ve benim de iyileşme sürecinde olduğum ilk tatilimizdi. Baş başa çıktığımız son tatil, Prag’da geçirdiğimiz bir hafta sonuydu. Bir müzeye ya da Prag Kalesi’ne bile gitmemiştik. Lo tek başıma sokaklarda gezinmeme izin vermediği için, vaktimizi benim kendime birilerini seçtiğim ve Lo’nun da oturup bir şeyler içtiği otel barında geçirmiş; sonuç olarak ise öldürülmekten kurtulmuştuk. Bu hatıra şimdi oldukça üzücü geliyordu. Seyahat etmenin tüm güzel yanlarını kaçırmıştık.

“Maya harabelerine gidebiliriz,” dedim heyecanlı bir şekilde. “Ah... ve ayrıca kaplumbağalara! Kaplumbağaları görmek istiyorum!”

“Kulağa bir randevu gibi geliyor.”

Bir randevu. Sevgilimle yurtdışında bir randevu. *Ayık* sevgilimle yurtdışında bir randevu. Kulağa harika geliyordu.

Lif aşağıya doğru inmeye başladığında zihnimdeki tüm düşünceler kayboldu. Elindeki lifle bacaklarımın arasını okşamaya başladığı an Lo’nun kollarına tutundum. O nokta, bedenim bu tanıdık coşkuya ulaşmak istediği için daha çok dokunulma arzusuyla sızlıyordu. Bir şeyi hatırladım. Bu. Bir. Testti.

Bu testi geçmeyi planlıyordum. Ne kadar zor olursa olsun.

Onun ellerine değil, gözlerine odaklandım. “Selam sevgilim,” dedim basitçe bu kelimeyi denerken. Bunu çok nadiren yüksek sesle yüzüne karşı söylerdim. Belki şimdi dikkatimi dağıtırdı.

“Selam sevgilim,” diye cevap verdi. “İyi misin?” Kaşları biraz kışkırtıcı şekilde havalandı. Sanırım benim fiziksel durumum benden çok daha iyi anlıyordu.

Lif aşağı doğru inip hassas tenimden uzaklaşırken onaylarcasına başımı salladım. Kafamdaki kelimeler yok olmuştu. Su tenimeze akıp bizi sıcaklığıyla sararken Lo’yla her şekilde birlikte olmam için beni tahrik ediyordu. Yapmayacaktım. Seks hayatım onun ellerindeydi. Üstüne atlamayacaktım. Bir bacağıma beline sarmayacaktım. Kendimi kısıtlıyordum. Bilinçli olarak.

Bunu bilmek biraz iyi hissetmemi sağladı.

Ardından duş, manik bir nöbet geçirmeye karar verdi ve su buz gibi oldu.

Hassiktir!

İrkilerek soğuk sudan kaçmak için Lo’nun bedenine yapıştım. *Kesinlikle üstüne atlamak sayılmazdı ama yine de kuralı bozmuş olabilirdim.*

Ayağı ıslak fayansta kaydığında neredeyse yere düşecekti. Dengesini sağlayarak doğruldu ve devrilmemem için kollarını kalçalarımına sardı.

İşte o zaman kollarımın omuzlarına sarıldığını ve bacağımın tamamen belinde olduğunu fark edebildim. Pozisyon çok da masum değildi. Buna rağmen, burada Lo’nun kontrol altına almaya çalıştığı bir tahrik olma durumum da yoktu. Duruma resmen kıcıyla gülerken sesi duşakabinde yankılanıyordu.

Duramıyordu. Gerçekten.

“Komik değil. Bu duş bir şeytan,” dedim.

Gülümsemesini gizlemeye çalışsa da başarısız oldu. “Birazcık soğuk sudan korkuyorsan öfkeli kaplumbağaları nasıl seveceksin?”

“Öfkeli kaplumbağaları sevmeyeceğim,” dedim bacağımı indirirken. “Sadece sevimli olanları sevmek istiyorum.”

Bana köşedeki şampuanı uzattı. “Ah, yani çirkin olanlar senin sevgini kazanamayacak mı? Tamamen yalnız, soğuk ve sevilmemiş mi kalacaklar?”

Kaşlarımı çattım. Haklıydı. Hepsini sevmeliydim, korkutucu olanları bile. “Tamam, öfkeli kaplumbağaları da seveceğim ama birinin onlara ağızlık takması gerekiyor.” Lo’nun saçlarına uzanmadan önce sabunlu lifle bedenindeki gergin kasları takip ettim. Sistemli hareket ediyordum ancak bu dokunuşların nereye varacağına fazla odaklanmıyordum çünkü *hiçbir* yere varmayacaktı. Bunun yerine sohbetimize odaklanıyordum.

“Kaplumbağaların ağızlıkları olduğunu sanmıyorum,” dedi Lo bir kahkaha daha atarak.

“Burunları?” diye sorarken aklım biraz karıştı. Kaplumbağaların burnuna ne *denirdi* ki?

“Domuzların uzun burunları oluyor.” Yıkanmayı bitirdikten sonra ve birlikte duştan çıkıp kurulanana kadar kaplumbağaların burunlarının olup olmadığını tartıştık. Hemen ardından da Maya ve Aztek harabelerini konuştuk. Uzun bir süre sonra, kendimi iyi hissettiğimi fark ettim. Seks yapmak yerine, bir günümü onunla geçirecek olmak beni daha çok heyecanlandırıyordu.

Yarın böyle hissedecek miydim bilmiyordum.

Ama bugün... güzel hissediyordum.

Bölüm 28

LOREN HALE

Düz olmayan zeminde bata çıka yürüdüğüm için *Nike* ayakkabılarımın altı kuma saplanıyordu. Güneş çıplak göğsüme çarparken burada feci bir şekilde yanmayacak kadar güneş kremi sürdüğümü umut ediyordum.

Bu yakıcı sıcakta bile Ryke arkamdan koşarak adımlarıma eşlik ediyordu. Her sabah koşmaya çalışıyordum. Bu, özellikle de Cancun'dayken içme isteğimi bastırmama yardımcı oluyordu. Odamdan dışarı adım attığımda sarhoş bir üniversite öğrencisi ya da bir şişe bira görmem mümkün değildi. Sadece bu tesiste bile on yedi tane bar vardı. Buraya gelmenin sınırlarımı zorlamak anlamına geldiğini biliyordum ama tam olarak nasıl hissedeceğimi hiç düşünmemiştim.

Dün Lily'yleyken aklıma alkolün hiç gelmediği bir gün geçirmiştim. Bir kez bile. Kaplumbağalarla şnorkel dalışı yapmıştık ve Maya harabelerinin tepesine tırmanmıştık. Benden hiç seks istememişti ve ben de bir damla viski bile arzulamamıştım. Ancak dün, boktan bir sürü günün içindeki tek güzel gündü. Bu istatistiği yükseltmek ve kötü günlerimiz yalnızca birer rüyadan ibaret olana kadar onları azaltmak istiyordum.

Hızlanmaya devam ederek koştum. Nemli hava ciğerlerimde sıkıştıyordu. Tenimde biriken ter damlalarını hissedebiliyordum. Kaslarımın ağrısı, kafamda dönüp duran vızıltılardan çok daha iyiydi. Bu yüzden giderek hızlandım. Dizlerimi eğip kendimi daha ileriye itiyordum. Ryke ise yanımdan hiç ayrılmıyordu.

Lily'yi bu kadar önemsiyor olmasam ya da Ryke burada bana bakıyor olmasa ayıklığıma çoktan bir son vermiş olacağımın farkındaydım. Kulağa ne kadar ezikçe geliyor olursa olsun Connor da benim çok daha iyi bir insan olmak istememi sağlıyordu.

Ancak bugün hepimiz ayrılmıştık.

Lily, Rose ve Connor'la birlikte alışverişteydi ki bu, seks yapma takıntısına bir mola vereceği anlamına geliyordu. Etrafımızın insanlarla dolu olması hâlâ bizim için yeni ve biraz da yorucuydu ama işe yaramasını sağlıyorduk.

Omzumun üzerinden baktım ve neredeyse bununla aynı anda, çok daha yavaş bir yürüyüş yapmaya başladık. Melissa ve Daisy uzakta neredeyse birer nokta gibi görünüyorlardı. Yalnızca ikisi koşuda bize katılmak istemişti. Lily koşmaya başladıktan bir dakika sonra Koca Kötü Kurt* gibi oflayıp puflamaya başlıyordu, Rose'u ise hayatı boyunca hiç spor ayakkabı giyerken görmemiştim; yani yalnızca ikisinin bizimle gelmesi şaşırtıcı değildi. Connor belki bize takılabilirdi fakat Rose ve Lily'yi Meksika'da yalnız alışveriş yaparken bırakmak istememişti.

Adımlarımız yavaşlayarak duraksadı. "Connor'ın dedektifi

* Büyük Kötü Kurt, bazı Grimm Masalları da dahil olmak üzere birçok uyarıcı masalda görünen kurgusal bir karakterdir. (ç.n.)

hâlâ yeni bir şey bulamadı mı?” diye sordu Ryke. Elinin tersiyle alnını silerken o da tıpkı benim gibi tişörtsüzdü.

“Connor, elinden geldiğince hızlı bir şekilde araştırdığını söyledi.” Eğer onun kaynaklarından bir şey çıkmazsa, umarım babam daha şanslı olurdu. Yine de Ryke’a, babamla konuştuğumu söyleyemezdim. Bunun bize bir faydası olmazdı.

“Diyelim ki en kötü senaryo başımıza geldi ve Lily’nin seks bağımlısı olduğu basına sızdı,” dedi Ryke. Kızların bize yetişmesini beklerken su şişesinin kapağını açtı. “O zaman ne olacak?”

Bunun düşüncesi bile midemin bulanmasına sebep oluyordu. “Bu ihtimali göz önünde bulundurmak bile istemiyorum.” Gözümün önüne yalnızca ağlayan ve bir türlü avutulamayan bir Lily geliyordu. Onu böylesine yoğun bir ıstırap çekerken izlemek beni öldürürdü ama eğer öyle bir şey olursa içkiye sığınamazdım. Bir kez olsun onun yanında olmalıydım. O benim kahrolası en iyi arkadaşımdı. Ona kendini daha kötü değil, daha iyi hissettirecek türde bir erkeği hak ediyordu.

Eğer bunu yapamıyorsa, o zaman gerçekten birlikte olmamalıydık.

Ryke beni inceledi. “Hâlâ *Antabus* alıyor musun?”

Ona acı bir gülümsemeyle baktım. “Günde bir hap şeytanları uzakta tutuyor.”

“Bana cevap vermedin.”

“Evet, *baba*.” Kaslarımı esneterek kolumu göğsüme doğru çektim ve içimde yükselen gerginliği bastırmaya çalıştım. Eğer hap cebimde olmasaydı, çalınan bavullarla birlikte çantamda bırakılmış olsaydı... işte o zaman içme konusunda şeytana uyabilirdim. Bu seferlik şanslıydım.

Ayrıca o ilaç hakkında konuşmaktan nefret ediyordum. Konuşmak beni düşünmeye itiyordu, düşünmek de o sıkık içkiyi içmeye teşvik ediyordu.

“Keşke bana Mason Nix’i daha önce söyleseydin,” dedi Ryke. Konuyu bir kez daha değiştirerek en ciddi şüphelilerimizden birine

getirmişti. Konuşurken sohbeti farklı konulara getirme işinde iyiydi. Kendimi aniden bir şeye odaklanırken, tıpkı bir girdap gibi olan dolambaçlı tartışmalarına kapılırken buluyordum.

“Nedenmiş o?”

“Penn’de aynı sikik spor salonunu kullanıyoruz. Onu neredeyse her gün görüyorum. Ne yaptığını bilseydim onu... tolere etmezdim.”

“Onu tolere etmemen tam olarak nasıl bir şey?” diye sordum kaşlarımı çatarak. Yumruğunu Mason Nix’in kibirli yüzüne indir-diğini hayal ettim. Evet, ben bunu çoktan yapmıştım.

“Tartışabilirdik,” dedi Ryke.

Hâlâ yumrukların karıştığı bir kavgayı hayal ediyordum.

“Biliyor musun,” diye mırıldandım su şişeme bakarken. “İlk senemizin ardından uzunca bir süre hatalı olduğumu düşünüp durdum. Kaç tane lastiği patlattığımı hatırlamıyorum bile. Lily bana, o gece olanları beklemediğini ama aynı zamanda da sorun etmediğini söyledi.” Başımı iki yana sallarken Penn’deki ilk yılımızı düşünüyordum. İkimiz de bir topluluk evi partisine gitmiştik. Tüm futbol takımı oradaydı. Gecenin çoğu şu an bile koca bir bulanıklıktan ibaretti ama mutfaktaki çocukların ikinci katta olan bir kızdan bahsettiklerini duyabildiğimi hatırlıyorum. Mason adındaki bir çocuk, birinci sınıflardan bir kızı tüm futbol takımıyla yatması için ikna etmişti.

Arka arkaya.

O olduğunu kimsenin söylemesine gerek yoktu. Biliyordum.

Bir şişe *Jim Beam*’le birlikte tırtıklı bir av bıçağı alarak delirmiş gibi otoparka koşmuştum. Üzerinde bir futbol çıkartması, arması, kimliği ya da herhangi bir şeyi olan bütün arabaları hedef alıyordum. Evlerine gidecek başka bir yol bulmaları gerekiyordu.

O günün sabahı Lily sersem ve akşamdan kalmaydı. Bir şekilde doğruları ondan öğrenmiştim. Mason Nix, ona hayatının en güzel gecesini geçirmek isteyip istemediğini sormuştu ve Lily de kimse izlemeyeceği müddetçe kabul etmişti. Ta ki her bir çocuk tıpkı bir fabrika sırasındaymış gibi odaya girip çıkana kadar.

Bana bunun fantezilerinden biri olduğunu söylemişti. Bu gerçekleşmişti de ancak sonrasında onun utancına ne kadar yenik düştüğünü görmüştüm. Olduğu yere çöküp ona pis ve iğrençmiş gibi bakmamı beklemişti. Bense sadece ona sarılıp aradığı şey her neyse, onun bu şeyden çok daha değerli olduğunu söylemek istemiştim.

O zaman bencil şerefsizin tekiydim. Henüz bile isteye dinamiğimizi değiştirmem mümkün değildi. Eğer o kendi bağımlılığının üstesinden gelirse, bunun sonrasında benimkinin de üstesinden gelmemi sağlayacağını düşünüyordum.

Şimdiyse bizim için istediğim tek şey buydu.

“Anlattığını hatırlıyorum,” dedi Ryke. “Sikerler, Lo. Siz ikiniz bir çift olmadan önceki Lily’yi tanımasam da isteyip istememesinin önemi yok. Kendine saygı duyan hiçbir adam bir kıza öyle bir şey teklif etmez. Özellikle de kız sarhoşsa. Sinirlenip o götün peşine düşmek konusunda haklıymışsın.”

“Evet... belki.” Ama şu an Lily’yi dehşete düşüren o kişi Mason Nix olabilirdi.

Melissa sabit bir tempoyla yanımıza yaklaştığında birazcık bile nefes nefese kalmamıştı. Bize daha çok yaklaştığında Daisy’nin onun yanında koşmadığını fark ettim. Midem düğümlenirken hızlıca sahile baktım. Lily’nin kardeşini bu kadar çabuk kaybetmiş olamazdım. Daha bir saat olmamıştı bile.

“Ryke...” Koluna vurarak bize tek başına yaklaşan Melissa’yı gösterdim.

Ryke sert bakışlarıyla sahile bakmaya başladı, tetikteydi. Buna rağmen hiç panik olmuş gibi görünmüyorduk. İkimiz de bir Nihai Dövüş Şampiyonası* maçına hazırlanıyor gibi kaslarımızı esnetip sırtımızı dikleştirmiştik. Bu bir tür Hale olayı olmalıydı.

Ryke omzuma dokunarak kıyının hemen dibinde bulunan, dalgaların kumlarla buluştuğu yeri işaret etti. Uzun boylu, sarışın bi-

* ABD merkezli dövüş sporları organizasyonu, kısaltması “UFC”. (ç.n.)

nının kafasını zar zor seçebiliyordum. Kollarına sardıkları mücevherleri taşıyan iki yerli çocukla sohbet ediyordu.

Siktir.

Ben daha adım atamadan Ryke harekete geçti. Yerlileri bize düşman etmemesini umut ederek onu takip etmeye başladım. Daisy'yi korumam gerekebileceğinin farkındaydım ama bu kavganın sarhoş ve aptal erkeklerle olacağını düşünmüştüm. Karşımızdaki iki çocuk, eğer işler kızışırsa bıçakların çıkartabilecek türde birilerine benziyorlardı. Kahrolası pasaportum bile yanımda olmadan yabancı bir ülkede hapse atılmak istemiyordum.

Şanslıydık ki Ryke onlara yaklaştığımızda yavaşladı. Bakışları çocuklarda değil tamamen Daisy'nin üzerindeydi.

Daisy ucunda gümüş Maya sikkeleri* olan zincir şeklindeki iki kolyeye bakarken onlara katıldım. "Bunlar el yapımı olmalı ama emin değilim." Daisy omuz silkti. "Sanırım bunun için Pablo'nun sözüne güveneceğim."

Bakışlarım iki Meksikalı çocuk arasında gidip geldi. Sırt çantaları ve ellerindeki mücevherlerle birlikte geride duruyorlardı. Sahilde yürüyüp durmaktan tenleri koyulaşmıştı. Zararsız görünüyorlardı ve önce Daisy'nin onlara yaklaştığına dair şüphelerim vardı. Daisy benim hatırladığımdan biraz daha vahşiydi. Hatta çılgın. Rehabilitasyondayken bir sürü şeyi kaçırmıştım ya da belki de o hep böyleydi fakat ben fark edemeyecek kadar sarhoştum.

"Kaçıp yabancılarla konuşamazsın," dedim. Bu çok aptalca ve ebeveynlerin söyleyeceği türden bir şey gibiydi, normalde olsa söylemezdim. Ne zaman sorumlulukları hakkında insanlara ders veren biri olmuştum? Siktir, Rose'a dönüşüyordum.

"Birbirimizi tanıyoruz," dedi Daisy vakit kaybetmeden. "Bu Pablo ve..." Düşünürken gözlerini kıstı. "Bu da Ernesto... Sanırım."

Daha iri olan çocuk başını sallayarak onaylarken Daisy'ye kol-ye ve taşlarla dolu plastik bir poşet uzattı. "Oniks. Yakut. Safir."

Gözlerimi kıstım. "İçlerinde sahte altın da var mı?"

* Tarihi madeni para ya da madeni paralara vurulan damga. (ç.n.)

Ryke, Daisy'nin bileğini tutarak onu yanına çekti. Daisy onun elinden kurtulmaya çalışırken bakışları arka tarafa odaklandı. "Melissa sana ters ters bakıyor."

Ryke omzunun üzerinden dönüp bakmadı bile. "Onun için endişelenme." Melissa altı metre kadar uzağımızdaydı ve kollarını göğsünde birleştirmiş halde Ryke'in onun yanına dönmesini bekliyordu. Ancak Ryke, burada bana yardım etmek için sevgilisini yalnız bırakmıştı. Bunu sesli dile getirmeyecek olsam da oldukça minnettardım.

"Sadece başının belaya girmemesini sağlamaya çalışıyorum," dedi Daisy.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim." Ryke'in gözleri, Daisy'nin gözlerini delip geçiyordu.

Araya girdim. "Daisy, hadi gidelim."

"Bekle," dedi elini kaldırıp iki kolyeyi gösterirken. "Sence Lily hangisini beğenir?" Şimdi kendimi götün tekiymiş gibi hissediyordum. Sadece ablasına kolye almak istemişti.

Lily çok sık kolye takmazdı ve bunu Daisy'den daha iyi biliyor olmak bana iyi hissettiriyordu. Yine de mideme bir huzursuzluk çökmüştü çünkü kendimizi her şeyden soyutlamış olmamızın, onun kardeşi ve ablalarıyla arasına girdiğini fark etmiştim. Kendime bu tatilin göz ardı ettiğimiz her şeyi baştan inşa etmek için olduğunu hatırlattım.

Bence Lil, kardeşinden gelecek her şeyi severdi. Yine de biri siyah ipten diğeri de zincirden yapılmış kolyeleri inceledim.

Daisy ipten yapılan kolyeyi okşadı. "Bu kolyenin ucunda dil çıkaran bir adam var. Bunun hoşuna gideceğini düşündüm."

"Kesinlikle," dedim.

Daisy, Ernesto'ya dönerek zincir kolyeyi geri verdi. "Sadece bu," dedi ipten kolyeyi satın almak için kaldırırken. "Ne kadar?"

"İki yüz altmış," dedi adam anlaşılmaz bir aksanla.

Daisy şaşkınca ona baktı. "Ne?"

“Peso. Peso. Peso,” dedi adam hızlı bir şekilde. Satışını kaybetmekten korkuyordu. “Yirmi dolar. İki yüz altmış peso.”

“Ahhh.” Daisy’nin gözleri parladı. Sanki hiç bilmiyormuş gibi kahkaha atıyordu ama aslında bütün sabah boyunca Lily’ye onlar alışverişe gitmeden önce peso ve dolar arasındaki farkı anlatmaya çalışmıştı. Avrupa’daki fotoğraf çekimleri ve Moda Haftası yüzünden döviz hesaplama konusunda uzman olduğunu söylemişti.

“Daisy,” diyerek onu uyardım. Bir de sorun çıkaran kişinin Ryke olacağını düşünmüştüm.

Ryke başını bana çevirirken kaşları, “*Sana söylemiştim,*” dercesine kalktı. Evet, bana onun bir uçurumdan atlamaya çalıştığını söylemişti ama ben bunun sahilde bir yerliyi dolandırmakla eşit olabileceğini düşünmemiştim.

Daisy bana doğru elini kaldırdı. “Bir dakika, tatlım.”

Ryke gerildi, bense yalnızca kaşlarımı çattım. Neler oluyordu burada?

“Bende sadece...” Daisy sanki önemsiz bir şeymiş ve Ernesto’nun bakışları göğüslerine odaklanmamış gibi bikinisinin üst kısmından biraz para çıkardı. Ardından paraları tek tek kahrolasınca bir yavaşlıkla saymaya başladı. “...İki yüz peso var.” Büyük yeşil gözleri masum bir şekilde Ernesto’ya yönelse de çocuk hâlâ memelerine bakıyordu.

Onlara doğru bir adım yaklaşırken gereğinden fazla rahatsız olmuştum. “Hey.” Çocuğa doğru parmağımı şıklattım. “İki yüz peso?”

Ernesto sonunda bana bakarak başını iki yana sallamaya başladı.

“Ah, hayır,” dedi Daisy çabucak. Bir kolunu belime sararak başını göğsüme yasladı. Hareketsiz bir şekilde bekledim. “Balamızdayız ve anlarsınız ya, ablama bir hediye götüreceğime söz verdim. Buna bayılacak. Biliyorum. Bir kerelik istisna yapsanız olmaz mı, lütfen?”

İrileşen gözlerimi Ryke’a çevirdiğimde sadece ters ters bakı-

yordu. Bahsettiğim ters bakış, Frankenstein'ın canavarı tarzında onun tüm vücuduna yayılmıştı. Çenesi kasılmış, yumrukları sıkılmıştı, omuzları ve dudakları gergindi. Kavgaya hazırmış gibi görünüyordu. Yumruklamak istediği kişinin kim olduğundan ise pek emin değildim.

“Hayır. İki yüz altmış,” diye tekrarladı Ernesto.

Daisy omuzlarını düşürerek bana döndü, elleri göğsümdeydi. “Üzerinde hiç peso var mı, tatlım?”

“Hayır. Bu yüzden belki de elimizdekini harcamamalıyızdır, tatlım.”

“Paranı ver,” dedi Ryke elini Daisy'ye uzatarak.

Daisy'nin yüzü aydınlanırken minnettar bir şekilde geri çekilip Ryke'a döndü. Yerlilerin duyamayacağı bir mesafeye ilerlerken onu takip ettim. “Onunla İspanyolca pazarlık mı yapacaksın?” diye sordu Daisy parayı Ryke'ın avucuna bırakırken.

“Tabii,” dedi Ryke. “Önce paranın kalanını ver.”

“Hepsi elinde.”

“Hayır göğüslerinde.”

Onun göğüsleri hakkında bir şey söylendiğini duymak istemediğim için kaşlarımı çattım. *Asla*. O Daisy Calloway'di.

Daisy kaşlarını çatarak göğsüne doğru baktığında asılan suratımı göğe çevirdim. *Bunun suçunu sana atıyorum, Tanrım. Küçük kız kardeşlerin göğüsleri olmasına izin verdiğin için...*

“Orada bir şey göremiyorum.”

“Kendim bakardım ama buraya bir kızla geldim,” dedi Ryke duygusuzca.

Tamam, *hayır*. İyi olduğum bir şey varsa o da aklımdan geçen kahrolası şeyleri söylememdi. “Aslında bunu yapmaman için bir milyon tane daha sikik sebep var,” dedim soğuk bir şekilde. Kanım buz kesmişti.

Daisy beni duymazdan gelerek konuşmaya devam etti. “Melissa üç dakika önce, sen onun yanına gitmeyi reddettiğinde buradan ayrıldı. Peki, şimdi bahanen ne?”

Ryke'a meydan okuyordu.

Ryke ise bu meydan okumayı kabul edecek türde biriydi.

Ryke cevap veremediğinden ikisinin arasına geçtim ve şaşkın bir şekilde kaşlarımı kaldırarak Ryke'a baktım. Havuzda olan şeyi cidden kafamda kurduğumu sanmıştım. *Önemli bir şey değil*, diye düşünmüştüm. Ryke orada sadece nazik davranıyor, kendi elinden yedirmek yerine ona vermesi gerekse de *taco*'yu yemesi için Daisy'yi kışkırtıyordu. Çenesindeki sosu silmemeliydi. Onun Melissa'yı becermesiyle ilgili şaka yapmamalıydı. Ryke'ın *yapmaması* gereken bir sürü şey vardı. Buna rağmen onun sadece aptalca davrandığına kendimi ikna etmiştim. Sınırlardan anlamıyordu, işte Ryke'ın sorunu buydu.

Peki şimdi, *bunu* nasıl açıklayacaktım?

"Ne?" diye homurdandı Ryke kendini savunarak. "Bizi bu boktan durumdan kurtarmaya çalışıyorum." Gözleri tekrar Daisy'yle buluştuğunda ona yaklaşmak için birkaç adım attı. Elimi göğsüne koyarak onu durdurdum ve hızlıca Daisy'ye döndüm.

"Paranın kalanını bana ver."

"Ben-"

"Hemen." Kendi sesimi duyamıyor ve kulağa ne kadar kaba geldiğini bile bilmiyordum. Duyabildiğim tek şey üvey ağabeyimin, sevgilimin kız kardeşini ellemeyi teklif etmiş olmasıydı. Bu bir şaka, alay ya da kahrolası ne haltsa umurumda değildi. Sanırım daha sonra onu öldürecektim.

Daisy'nin gülümsemesi hiç vakit kaybetmeden kaybolduğunda tekrar bikinisinin üstüne uzandı. O parayı elime koyana kadar kuma, gökyüzüne, yani onun göğsü hariç her yere baktım. Paranın kalanını Ryke'dan aldıktan sonra iki yüz altmış peso saymaya başladım.

"Sadece eğlenmeye çalışıyordum," dedi Daisy yavaşça. Sesinde suçluluk duygusu vardı. "Üzgünüm."

Özür dilemişti ve bu tavrımı bırakmam gerektiğini biliyordum ama aşırı sinirliydim. "Eğlenmenin farklı yolları da var." Parayı

Ernesto'ya uzattım. İki çocuk da teşekkür ederek başlarını salladı ve tesisin yanındaki beyaz kulübelere doğru ilerlemeye başladılar. Dönüp Daisy'ye baktım, sinirlerim hâlâ yatışmamıştı. "Multi milyar dolarlık bir imparatorun kahrolası kızıydın. Senden bin kat daha az kazancı olan bir adamla pazarlık yapman ondan bir şeyler çalmaya eşdeğer."

Gözleri irileşerek donuklaştığında onu üzen kişinin ben olduğumu bilmek canımı yaktı. Konuşmaya son veremediğim için göğsümdeki acı şiddetlendi, bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum. "Bir dahakine kahrolası bir jet ski kirala."

"Sadece normal bir şey yapmak istedim."

"Sen normal değilsin. Hiçbirimiz değiliz."

"Lo," dedi Ryke. Ses tonu beni uyarır gibi olsa da onun sesini duymak sırtımdan keskin bir bıçak iniyormuş gibi hissetmeme sebep olmuştu.

"Sakın bana tek bir kelime bile etme," diye patladım. Şu an ondan nefret ediyordum. Ama daha çok kendimden nefret ediyordum. Aslında yanlış hiçbir şey yapmamasına rağmen Daisy'yi azarlamış olmamdan nefret ediyordum. Sert sözlerimi haklı çıkaran hiçbir şey yoktu. Damağıma yayılan pişmanlığın bu acı tadını ise genelde viskiyle bastırırdım.

Kesik bir nefes aldığımda Ryke uzunca bir süre bana odaklandı. Ancak Daisy güçlü bir şekilde iç çekip gözlerindeki yaşlarla bakışlarını kuma çevirirken ve duygularını kontrol altında tutmaya çalışırken tekrar ona doğru döndü. İfadesinin değişmesini izledim. Eğer Ryke benim için endişelendiyse, Daisy için yüzüne yayılan bu ifadeye ne isim verebileceğimi bilmiyordum bile.

Rehabilitasyondayken neler kaçırmıştım ben?

"Buradan gitmem gerekiyor." Bunu sesli söylediğimi fark edince utanarak yürümeye başladım.

Ryke kendine gelerek beni takip etti. "Hangi cehenneme gidiyorsun sen?"

Öfkesi beni tetiklediğinde aniden durdum. Neredeyse göğsüme

çarpacaktı. “Senin sorunun ne lan?” dedim tıslarcasına. “O on altı yaşında.” Göz ucuyla Daisy’yi görebiliyordum, kenarda durmuş bizi izliyor ancak karışmak istemiyordu.

“Ben bir şey yapmıyorum,” diye karşılık verdi Ryke.

Kaşlarımı o kadar çok çatıyordum ki alnım acıyordu. Ciddi olamazdı ama sanırım bu söylediklerine inanıyordu. Bu korkunç bir şeydi. “Aptallık etme.”

Ryke bir saniyeliğine ellerini başına yerleştirdi. Daha önce hiç onun teslim olduğunu görmemiştim ve şu anda da olmamak için ciddi bir çaba sarf ediyordu. “Açık sözlüyüm ve karşımdakini rahatsız ediyorum,” dedi, duymak istediğim cevabın bu olmadığını farkındaydı. “Buna son veremeyeceğim.”

“Onun etrafındayken son vereceksin,” dedim küçümseyerek. “Ayrıca seni Cancun’a davet eden benim, seni kovabilirim.”

“Beni kovuyor musun?”

“Hayır ama şu an seninle konuşmak ya da yakınında olmak istemiyorum.”

Arkamı dönmeden kolumu tuttu. “Bekle.”

“Ne? Yaptığın her şeyin suçunu açık sözlü olmana mı atacaksın? Connor istediğinde senin kadar dürüst olabiliyor. Yine de senin söylediğin şeyleri asla söylemezdi.”

“Çünkü ben sikik bir şerefsizim,” dedi Ryke.

“Bu yeterince iyi değil.”

Ryke burun delikleri genişlerken göğsünü işaret etti. “Beni bekâr bir anne büyüttü, Lo-”

“Connor’ı da öyle,” diye karşılık verdim, onun üzerine gidiyordum. En yüksek duvarlardan atlamasını sağlıyordum ve bütün sınavlarımı şikâyet etmeden geçiyordu ama bu seferkinin onu içten içe parçaladığını düşünüyordum. Bir yanım sonunda çözülmüş olmasından hoşlanıyordu. Diğer yanımsa bir başkasının acısından zevk almaktan nefret ediyordu.

“Beni onunla kıyaslamaya bir son ver,” dedi Ryke küçümseyerek. “Annesi bir kurumun başında. Benim annem tüm gün oturup

babamın hayatını mahvetmenin yollarını arıyordu. İkisinin arasında gidip gelerek, bir taraf seçmek zorunda olarak yıllarımı geçirdim ve sonunda annemi seçtim.” Tekrar göğsünü işaret ettiğinde gözleri parlıyordu. “İkisi de midemin bile kaldırmayacağı şeylerden ötürü suçlu olsalar da annemin bir azize babamın da günahkâr olduğuna inandırıldım. Birini sevdiğin için onu sonuna kadar savunurken, aslında o kişinin nefret ettiğin adamdan daha masum olmadığının farkına varmak nasıl bir şey biliyor musun? Çok baktan bir şey.”

Göğsüm o kadar kasılmıştı ki her bir nefesimi zorla alıyordum.

Ryke ileriye doğru bir adım attı. “Kadınları *seviyorum* ve onları senin farkına varamayacağın kadar çok önemsiyorum, Lo. Annemin boşandığı için hissizleştiğini gördüm. Söylememem gereken şeyleri söylüyorum çünkü insanların benim hakkımda ne düşündüğünü önemsemeyi bıraktım. Aşırı saygılı oğul rolünü oynamayı bıraktım. Bu rolü şu an o kızın oynaması gerekiyor. Siktir, bunun gerçekleşmesini izlemek de beni fazlasıyla mahvediyor.”

O kadar çok hissin saldırısına uğramıştım ki neredeyse etrafı doğru düzgün göremiyordum. Sadece onun bakış açısını anlamaya çalışırken başımı sallayıp duruyordum. “Biraz yalnız kalmalıyım...”*Düşünmek için.*

“Seni bu halde yalnız bırakamam.” Ryke derin nefesler alırken elini omzuma koyma konusunda tereddüt ediyordu. Bana bir parmağını bile değdirse geri çekilecektim. Çok fazla nefret, kırgınlık, karanlıkla doluydum. Normalde olsa beni doğruca bara yöneltecek her şey şu anda içimdeydi.

“Daisy’yle odaya döneceğim,” dedim. “Sen de git Melissa’yı bul. Hani buraya birlikte geldiğin kızı.” Daha fazla üstüne gitmek istemiyordum ama insanları, özellikle de ağabeyimi yaralamak kolaydı.

Ryke göğsünü gerse de yerinden bir santim bile kıpırdamadı. “Neredeyse Daisy’yi ağlatacaktın. Onunla yalnız vakit geçirmek istediğine emin misin?”

“Özür dileme fırsatım olur,” dedim. “Ya bu ihtimali kabul edersin ya da buradan yalnız giderim.” Titreyen ellerimi yumruk yaptım, Ryke beni şu an asla yalnız bırakmazdı. Rahatlamak istiyordum. Bir barda oturup uzaklara dalmak istiyordum.

Ryke, ona bir hareket yaptığında Daisy koşarak yanımıza gelmeye başladı. Tam olarak yanımıza geldiğinde Ryke ona, “İçmesine izin verme,” dedi.

“Tamam.”

Ryke sahilde uzaklaşmaya başlamadan önce duraksadı. Biz de göğsüme ağırlık çökmesine sebep olan derin bir sessizliğin içinde, tesise doğru yürümeye başladık.

“Üzgünüm,” diye mırıldandım sonunda asansör beklerken.

“Hayır, üzülme,” dedi Daisy. “Haklıydın. Yaptığım şey yanlıştı. Bazen para konusunu unutuyorum. Daha iyi olmaya çalışacağım.”

“Evet ama bunu bazen ben de yapıyorum. Ben senin baban değilim, seni azarlamamalıydım.” Hiç kimseyi azarlamamalıydım.

Daisy gülümsedi. “Umursadığını bilmek güzel.”

Odamızın bulunduğu kata geldiğimizde durduk, Daisy önümden yürümeye başlayarak beni bunu düşünürken yalnız bıraktı.

Artık umursuyordum. Ayık olduğum için mi, yoksa işler değiştiği için mi umursuyordum? Keşke cevabı bilseydim.

Daisy kapıda beklerken bir anda rengi endişeyle attı. “Lily’ye söyleyecek misin?”

İçeri girdiğim an aramızdaki sorunun ne olduğunu bana soracaktı. Birbirimizin beden dilini anlayacak kadar uzun süredir birlikteydik ve şu anda aklımı yitiriyormuş gibi görünüyor olmalıydım. Ona yalan söylemeye ise hiç niyetim yoktu. “Evet,” dedim. “Ama kızacağınızı sanmıyorum.”

“Gerçekten mi? Çünkü Rose’un o canavarımsı ebedi ruh halinin hiç bozulmadığı gibi, Lily’yi de hiç o tür bir modda görmedim ve bunun değişmesi beni biraz korkutuyor.”

Lily’nin kızgın halini anımsamaya çalışırken gülümsedim. Kü-

çok bir canavar gibi görünüyordu ama bunu korkutucu olmaktan çok şirin buluyordum. “Sorun olmayacak.”

Daisy, benim pazarlık olayı yüzünden mi yoksa Ryke’la flört ettiğini fark ettiğim için mi üzgün olduğumu düşünüyordu bilmiyordum. Bence ikisi de hataydı. Bu konuşmayı onunla bir daha asla yapmayacaktım. Lily, kardeşiyle başa çıkarken ben de ağabeyimle başa çıkabilirdim.

Daisy önümden çekilirken rahat bir nefes aldı. Kartı kilide yerleştirdim ve birlikte içeri girdik.

Connor odaya yayılan poşetleri düzenlerken Rose da onun en yakınındaki yatakta kıyafetleri katlıyordu. Daisy’nin getirdiklerinin yanında Rose’un bugün aldıklarını da düşündüğümüzde, bence artık yedi kişiye bu hafta boyunca yetecek kıyafetimiz vardı.

“Koşu nasıldı?” diye sordu Connor.

“Sıcak,” dedi Daisy.

Odaya baksam da Lily’yi etrafta bulamadım. Verandanın cam kapısından dışarı baktığımda ise onun bir sandalyeye kıvrılıp bacaklarını göğsüne çektiğini gördüm. Muhtemelen kuşları izliyordu.

Kapıya doğru ilerlediğim an Connor sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi yolumu kesti. İstedikim tek şey Lily’yle konuşmaktı. Ryke ve Daisy’yi bilip bilmediğini öğrenmek istiyordum... Yüce İsa, buna ne diyeceğimi bilmiyordum bile.

“Ne?” diye patladım Connor’a.

Daisy merakla dikkatini bize verdiğinde Rose hafifçe yatağa vurdu. “Daisy, gel de şunları katlamama yardım et,” diyerek ısrar etti.

Daisy’nin ablasına doğru yönelmesi Ryke’ın onun hakkında söylediklerini anımsatmıştı bana. Daisy’nin annesinin etkisinde olmasını istemiyordum. Tüm bu kızların kompleksi vardı. Üstelik yaşam tarzlarımızın getirdiği özgürlüğün ve bunu korumak için gereken baskının birçok kişinin kompleksli olmasına sebep olacağını biliyordum. Hepimiz kendi içimizde biraz berbat haldeymişiz gibi hissediyordum.

Connor beni kızların en uzağında bulunan duvara doğru çekti. Anında burada neler döndüğünü anladım. Daisy'nin duymaması için beni uzaklaştırıyordu. Connor bana her ne söylemek istiyorsa bu Lily'yle alakalıydı.

Aklıma olabilecek en kötü şey geldi.

Beni aldatmıştı.

Bloomingdales'*ten bir kasiyerle yatmıştı.

Bir başkasını becermişti.

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim.

Midemin bulandığını hissediyordum.

Dünyam yavaşça yıkılmaya başladı. Onun yanında olmalıydım. Connor'ı aşip verandaya ulaşmaya çalıştım. Onunla konuşmak, işleri yoluna koymak, tekrar yalnız olmak istiyordum.

Connor bir kez daha önüme geçerek elini omzuma koydu. Yüzümdeki endişeyi fark etmiş olmalıydı. "Öyle bir şey olmadı." Connor'ı, *öyle* bir şey derken neyi kastedeceğini bilecek kadar iyi tanıımıyordum ve bu sinirlerimi geriyordu.

"Neler *oldu*?" diye sordum sessizce.

Kararlı ve sakin duruşu garip olsa bir şekilde beni rahatlatıyordu. Onun bu sakin tavrı, kötü bir şey olmadığına inanmamı sağlıyordu ve bunun Connor Cobalt'ın doğuştan sahip olduğu bir yetenek olup olmadığını merak ediyordum. Kelimeler yerine tutumuyla insanları rahatlatıyordu.

"Bak," dedi sakince. "Rose sana söylemek istemedi ama ben onu ikna ettim." Bu başarısına karşı gülümsedi. "Lily'nin tüm bunlarla yalnız başa çıkmasını istiyor. Feminist bakış açısından bakıldığında, senin Lily'ye yardım ediyor olman ona tek başına güçlü olma şansı vermiyormuşsun gibi hissettiriyor."

Bunlar Rose'un kelimeleri olsa dahi Connor beni bıçaklamış gibi hissediyordum. "Ben onun kahrolası ilacı değilim, bunu biliyorum," dedim. Onun sakin ses tonunu taklit etmeye çalışsam da sesim gergin ve sert çıkıyordu. Lily'nin tek başına başarmasına

* Lüks bir Amerikan mağaza zinciri. (ç.n.)

izin vermiştım ama seks yaptığı kişi bendim. Yapabildiğim tek şey ona durmasını söyleyip onu yönlendirmektir. Aktif olarak bana seks yapabilir miyiz diye soran, seks yapmak isteyen ve içindeki arzulara, düşüncelerini yönetmesine izin verecek kadar teslim olan kişi oydu. Bu ona bağlıydı.

“Biliyorum ve Lily asla tamamen yalnız olmayacak. Rose’a bunu söyledim. Onunla yatıyorsun ve seks bağımlılığı iki kişilik bir iyileşme süreci. Bu konuda bana hak verdi.” Anlaşılan, olanları anlatmayı ertelemek için böbürlenmeye devam edecekti.

“Connor. Sadece söyle bana.”

Başıyla onayladı. “Lily’nin bazen dalıp gittiğini fark ediyordum,” dedi ve ekledi. “Ve bu yüzden biraz ağırkanlı olduğunu düşünüyordum. Onun bir seks bağımlısı olduğunu öğrendiğimde, hayal kurmanın bağımlılık için büyük bir problem olabileceğini biliyordum.”

Bunun nereye gittiğini biliyordum, rahatlamamam gerekiyordu ama göğsümden bir yük kalkmıştı. “Ve?”

“Ve bu sorun değil. Dışarıdayken birkaç kez dalıp gitti, Rose onu yeniden sohbetin içine çekti. Bir noktada Rose’un neredeyse bütün topuklu ayakkabılarda kendi numarasını denemesi gerekti ve ikimiz de Lily’yi unuttuk... Ta ki onu duyana kadar.”

Ne? Lily halka açık bir yerde mastürbasyon yapmazdı. Bu, şu ana kadar yaptıklarının çok ötesindeydi. Göğsüm tekrar sızlamaya başladı. “Duydunuz mu? Mastürbasyon mu yapıyordu?”

“Hayır,” dedi Connor hızlıca. “Hayır. Hiç de bile.”

Bu iyiydi.

“Ama orgazm olduğunu duyduk.”

Ne? “Anlamıyorum. Bu nasıl mümkün olabilir?”

“Kadınların orgazmıyla ilgili sayısız araştırma var. Tamamen anlaşılmış olmasa da birçok bilim insanı bunun sadece düşünerek bile gerçekleşebileceğini kanıtlamış.”

Hayal kurarak orgazm olmuştu. Sesli bir şekilde. Kahrolası bir mağazada. Onun ne kadar utanabileceğini bildiğim için tüm

hisler göğsüme dolmuştu, şu an kelimelerimi bir araya bile getiremiyordum.

Connor, sessizliğimi bir fırsat olarak görüp konuşmaya devam etti. “Rose, terapistini aramasını sağladı.”

Başımı salladım, ayaklarım yere yapışmış gibiydi. Dışarıya, onu yanına gitmek istiyordum ama Rose’un söyledikleri... Connor’ın anlattıkları beni ele geçiriyordu. Lily’nin kendi başına güçlü olmasını istiyordum. Perdelerinin ardından onun bedenini bizden sakladığını görebiliyordum. Artık kuşları izliyormuş gibi görünmüyordu.

Bir çıkış yolu arıyordu.

Connor’a döndüm, onun burada olması aniden beni rahatlattı. Aklımdakini sorabileceğim birisi vardı. “Yanına gitmeli miyim?” Bana neyin doğru olduğunu söyleyecek birine ihtiyacım vardı. Beni doğru yola sokacak birine. Kötü kararlar vermeye devam etmek istemiyordum.

“Sana ihtiyacı var,” dedi tek nefeste. “Sadece, onunla seks yapma yeter. Çok kolay, öyle değil mi?”

“Evet, muhtemelen o sandalyede bunu yapmamız oldukça zor olurdu,” dedim gülümsemeye çalışarak. Lily’nin acısıyla empati yaparken rahatlamaya çalışıyordum.

“Siz ikiniz için değil.” Omzuma hafifçe vurduğunda donduğum yerde kendime gelerek tekrar hareket etmeye başladım. Sonrasında kapıya doğru ilerledim. Lily’ye doğru ilerledim.

Bölüm 29

LILY CALLOWAY

Kapılar açıldığında hareket etmedim, nefes almadım, konuşmadım. Bu sandalyeden, bu ülkeden, bu gezegenden yok olmak istiyordum.

Lo balkon demirlerine doğru ilerleyerek görüş açıma girdi. Tam da uçma becerimi test etmeyi düşündüğüm yerde duruyordu. Üzerinde tişört yoktu ama şu an onun karın kasları bile beni cezbetmiyordu. Benden birkaç metre uzakta durmaya devam etti. Aramızdaki gerginliği tıpkı bir kara delik gibi arttıran o mesafeyi kapatmıyordu.

Sonunda gözlerine bakmak için başımı kaldırdığımda bedenim uyuşmuş bir haldeydi.

Lo'nun bakışları donuktu. Destek almak için arkasındaki de-

mirlere tutunmuştu. Normalde olsa, yani onun rehabilitasyonundan ve benim iyileşme sürecimden önce olsa gelip beni kollarına alırdı. Ben de bacaklarımı beline dolardım ve hissettiğim aşağılanmanın silinmesi için, en azından bir şeyde iyi olduğumu bana hatırlatması için benimle seks yapmasını isterdim. Değersiz ya da yalnız değildim. İçime her girişinde, her doruğa ulaşmamda buradan gitmiş oluyordum.

Şimdiyse bunu yapma düşüncesi kalbime sertçe vuruluyormuş gibi hissetmeme sebep oluyordu. Bunun yanlış olduğunu kesin olarak biliyordum. Aramızdaki mesafeyi neden kapatmadığını merak ediyordum, ilişkimiz için hangi yolu seçeceğim konusunda korktuğu için miydi?

Bunu istemiyordum.

“Seks istemiyorum,” dedim. Yaşlar gözlerimde birikiyordu. “Sadece bana sarılmanı istiyorum.”

Bunlar sihirli kelimelerdi.

Lo tek bir hızlı hareketle karşıma geçti ve sonra kendimi onun kollarında, kucağında buldum. Beni bedeniyle sararak kollarını küçük bedenime doladı. Başımı göğsüne gömdüm ve o başımı okşamaya başladığı an gözyaşlarım akmaya başladı. Burada kendimi güvende hissediyordum.

Lo’nun kalp atışları sabit bir tempoya kavuşana ve benim de nefes alışlarım düzene girene kadar uzunca bir süre orada oturduk. Olan şey benim açımdan bir başarısızlıktı. İşleri batırıp bağımlılığımın kazanmasına izin vermiştim.

“Üzgünüm,” dedim yavaşça. Aramızdaki huzurlu sessizliği bölmüştüm.

“Benden özür dilemene gerek yok, Lil.”

“Seni... bizi hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum,” diye itiraf ettim. “Daha iyiye gidiyor olmamız gerekiyordu.”

“Yolumuza engeller ve aksilikler çıkacak,” diyerek devam etti. “Bir engele takılmış olman beni hayal kırıklığına uğrattığın anla-

mına gelmiyor. Aksine, bağımlılığınla bu şekilde başa çıktığın için seninle gurur duyuyorum.”

“Çünkü bunun diğer alternatifi sana saldırmam.”

Gülümsedi. “Onun gibi bir şey, aynen.” Kaçan bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Terapistin ne dedi?”

Connor ona tahmin ettiğimden fazlasını anlatmış olmalıydı. Bu güzeldi. Beni hayatımın en utanç verici anını tekrar yaşamaktan kurtarmıştı.

“Hayal kurmama engel olacak yollar bulmam gerektiğini söyledi. Ödevlere ya da Amerika’nın başkanlarına odaklanmam gibi.”

“Özetle, her ergen erkek çocuğunun sertleşmemek için yaptığı şeylere.”

Kaşlarımı çattım. Hiç bu şekilde düşünmemiştim. “Sanırım...” Başımı iki yana salladım. “Kulağa o kadar basit gelmiyor. Porno izlemeye ya da özsevgiye nasıl son verebileceğimi anlıyorum ama bunu düşünmek konusunda kendime nasıl engel olabilirim ki? Biri bunu nasıl kontrol edebilir?”

“Pratik,” dedi Lo. “Ben de deniyorum. İnan bana.”

Başımı salladım. Onun için de kolay olmadığının farkındaydım. En azından içkiyi düşünmek, sonucunda insana istemsiz bir orgazm getiriyordu. O anı hatırlayınca kızarmaya başladım ve ellerime doğru inledim.

“Belki sadece Connor ve Rose’un yüzündeki ifadeyi hatırlarım. Sanırım bu önümüzdeki iki yüz yıl boyunca hayal kurmama engel olur.”

Beni kendine çekip yavaşça sırtımı okşarken dudaklarımı hızlıca öptü. Beni test ediyordu.

İşler kontrolden çıktığında eğer bir aradaysak çok daha kötü oluyorduk. Böyle anlarda dikkatli olmamız gerekiyordu. Bu şekilde, tekrar iyi hissetmek için birbirimize müsaade etmemiz çok daha kolay bir hal alıyordu ama bir çift olmak aynı zamanda da samimi olmak demekti. Birini rahatlatmak normal zamanlarda bir

sarılma, öpücük ya da bacağına elini uzatma anlamına geliyor olsa bile bunlar beni deliye döndüren şeylerdi. Sadece dengeyi bulmamız gerekiyordu.

Lo, “Bu nasıldı?” diye sordu.

Basit ve doğru hissettirmişti. “Güzel.”

“Bir sorum var ve cevabın istediğim gibi olmazsa alınmayacağımı bilmeni istiyorum. Sadece... gerçeği duymalıyım.”

“Tamam.”

Küçük bir nefes alarak bakışlarını tekrar dudaklarıma indirdi. Bu sefer onların üstüne daha uzun ama küçük bir öpücük kondurdu. Daha ileriye gitmek için hareket etmedim ya da onu zorlamadım. Öpücüğü yönetmesine izin verdim, başka hiçbir şey istemiyordum. Bana verdiği yeterliydi.

Geri çekilerek bedenime, dudaklarıma ve gözlerime baktı. Her detayı inceledi. “İyi misin?”

Tekrar başımı salladım. “Sadece soracağın soruyu bekliyorum.”

“Tamam.” Bir nefes daha aldı. “Fantezilerinde kimler var?”

“Ben,” dedim. “Ve sen.”

“Çok hızlı cevap verdin,” dedi endişeyle.

“Bu yalan söylediğim anlamına gelmiyor. Rehabilitasyona gittiğinden beri senin dışında kimseyi hayal etmedim. Sen... sahip olduğum en iyi şeysin.”

Bunu doğru olarak kabul ettiği için son söylediğim şey karşısında yüzü aydınlandı. Bu kadardı. Elini enseme doğru uzatarak nazikçe okşadı. İlk defa, Lo bana dokunduğunda tamamen farklı bir ruh halindeydim. Bunda Dr. Banning’le konuşmamın da faydası vardı, ona Lo’yu gördüğümde ne beklemem gerektiğini sormuştum. O da Lo’nun bana dokunmak, beni rahatlatmak istediğini söylemişti. Kabul etmem gereken tek şey buydu. Tüm dokunuşların amacı zevk değildi.

Bir sarılma yalnızca bir sarılmaydı, sekse giden bir yol değildi.

Bu benim için yeniydi çünkü başka şeylere ilerleyecek olma-

sının hazzı dışında, birinin bana bu şekilde dokunmasına hiç izin vermemiştim.

Sanırım hoşuma gidiyordu.

Lo kulağımın altına küçük bir öpücük bıraktıktan sonra geri çekildi, onun tereddüt ettiğini hissettim. “Bu nasıldı?”

“Güzel.”

“Daha fazlasını istemiyor musun?”

“Hayır,” dedim içtenlikle. “Sen istemediğin müddetçe hayır.”

Beni tekrar öptü ancak bu sefer dudaklarıyla dudaklarımı hafifçe araladı. Öpücüğümüzü derinleştirmedim. Bekledim ve onu kendisi derinleştirdi. Dili nazikçe dudaklarımın arasına uzandı. Başparmağı enseme okşuyordu. Öpüşmemize son verdiğinde, parmağıyla ıslanan altdudağımı yavaşça okşadı. Titremedim bile.

Onun beni seks olmadan, bağımlılığımı tetikleme korkusu olmadan rahatlatmasına izin veriyordum. Daha iyi bir çift olmaya çalışıyorduk ve bence bu ilerleme kaydettiğimizin göstergesiydi.

Gözleri ihtimaller karşısında parladı. “Bu yeni süper gücün mü, Lily Calloway?” diye sordu tatlı bir şekilde. “Kendimi suçlu hissetmeden sana dokunabilecek miyim?”

“Sonsuza kadar sürmeyebilir.”

“O zaman şimdilik tadını çıkartayım.”

Şimdilik.

Bunu da sevmiştim.

LILY CALLOWAY

Günbatımını izlemek için verandada kaldık. Biri tarafından rahatsız edildiğimiz tek an, Rose'un oda servisinden bir şey isteyip istemediğimizi sorduğu zamandı. Korkarım ki bizi yalnız bırakma fikri onları gerdiği için yemeklerini odada yiyorlardı ama Rose'u bunun için sorgulamadım. Bunun yerine bize birer burger sipariş etmesini söyledim ve ardından tekrar içeri girdi.

Ben onun kucağında otururken Lo'nun kolları hâlâ bana sarıyordu. Güneş ardında turuncu ve sarının farklı tonlarını bırakarak batıyordu. Hissettiğim refah ise hafızamı canlandırmış olmalıydı. "Koşunun nasıl geçtiğini sormayı unuttum," dedim.

"Ah... o mu?" Ses tonu tatsız ve sertti. Hiç de beklediğim gibi değildi.

Yüzünü görebilmek için birazcık ona doğru döndüm. Gökyüzüne bakıyordu. Güzel gökyüzüne. Bu iyiye işaret değildi. “Ne oldu?”

Yüzünü astı. “Sesli söylersem gerçekleştirmiş gibi hissediyorum. Önümüzdeki beş dakika boyunca telepati yapmayı deneyebilir misin?”

“Tahmin etmeye çalışabilirim.”

“Bu kulağa çok da eğlenceli bir oyun olacakmış gibi gelmiyor.”

Gözlerimi kısıp ona bakarken parçaları bir araya getirmeye çalışıyordum. Koşuya gitmişti. Oldukça normal bir koşuya. Ryke, Melissa ve... *Ah, siktir.*

“Daisy. Ne yaptı?” Kardeşimin tehlike aramak gibi bir huyu vardı. Lo’nun alnındaki küçük stres kırışıklıkları arttığında doğru noktaya parmak bastığımı fark ettim. Bana hızlıca sahildeki pazarlık olayından bahsetti ama konuşmayı bitirdiğinde hâlâ rahatlamış görünmüyordu.

“Başka bir şey daha var, öyle değil mi?”

“Evet ve olayın bu kısmı balkondan atlamak istememe sebep oluyor.” Ağzından bir şey kaçırmadan önce durması beni daha da meraklandırmıştı ve giderek geriliyordum.

“Bana söyleyecek misin?”

Uzun bir iç çekişin ardından sıkıntıyla gözlerini ovuşturdu. “Buna ne diyebileceğimi bile bilmiyorum, Lil. Söyleyecek çok fazla kelime olmasına rağmen hiçbirisi durumu açıklamaya yetmiyor. Benim favori kelimelerim ise uygunsuz ve boktan.”

Kaşlarımı çattım. “Hâlâ Daisy’den mi konuşuyoruz?”

“Ve Ryke’dan.”

Gözleri yüzümü buldu ve olayı idrak ettiğim sırada beni izledi.

“Bekle, ne?” Düşündüğüm şey olamazdı. Her şey kafamdaydı, öyle değil mi?

“Daisy, bikini üstüne para sıkıştırmış,” dedi Lo. “Ryke bu konuda ve... diğer konularda birkaç kaba yorum yaptı.” O anı hatırl-

larken çenesini sıktı, ardından bakışları tekrar bana döndü. “Neden gülümsüyorsun? Az önce sana üvey ağabeyimin, küçük kardeşinle flört ettiğini söyledim.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsememi gizlemeye çalışırken mutlu hissettiğim için bunu yapmaktan vazgeçtim. “Ne kadar zamandır bunu kafamda kurduğumu düşündüğümü biliyor musun sen?”

Bu onu keyiflendirmemişti, aksine sanki gidip ağabeyine saldıracaktı gibi oturduğu yerden doğruldu. “*Ne kadar zamandır?*”

Onu sakinleştirmek için elimi göğsüne koydum. “Ocak’tan beri... Gerçek olmayabileceği için seni bu konuda endişelendirmek istememiştim.”

Öfkeli bir şekilde nefes verdi.

“Ryke bana kaç kez sapık olduğumu söyledi biliyor musun?” diyerek devam ettim. “Bunun edepsiz zihnindeki illüzyonlardan biri olduğunu düşündüm. Sanki ortada hiçbir şey yokken *ben* bunu uyduruyormuşum gibi.”

“Uydurmuyorsun. Şimdi bu başarıyı kabullen ve benim olduğum seviyeye in.” Bedenini bana biraz daha döndürdüğünde artık doğruca birbirimize bakıyorduk. “Yirmi iki yaşındaki ağabeyim -bu sikik şeyin nasıl gerçekleştiğinden emin olmasam da- belli ki senin on altı yaşındaki kardeşinle flört ediyor.” Bunu sindirmek için biraz bekledi.

“*Siktir.*”

“Evet, siktir. Peki biz ne yapacağız? Kardeşinin ondan hoşlanmasından endişeleniyorum. Yani, kızların çoğu Ryke’in etrafında gevezelik ediyor. Kardeşinin de... Bunu söyleyemiyorum bile.” Bir elini saçlarından geçirdi. “Söylemek istediğim tek şey, Ryke ileri *gitmeyecek* kadar akıllı biri ama Daisy muhtemelen bu işlerden pek anlamıyor.”

“Onunla çoktan konuştum.” Daisy’yle sayısız kez konuşmuşum ve bana hep aynı şeyi söylemişti. “Ryke’la hiçbir şey yapama-

yacağını biliyor. Ve...” Bir şeyin farkına varmış gibi parmağımı şıklattım. “Ryke, Melissa’yı buraya getirdi, bu da net bir şekilde ona doğru sinyalleri veriyor demek.” Tatile bir kızla gelmek “bekâr değilim” diye bağırarak gibiydi. Daisy’ye de eğer arkadaşlıktan öte bir beklentisi varsa hislerine göre hareket etmemesi gerektiğini gösteriyordu.

Durumu abarttığımı ve aslında ortada bir kimya falan olmadığını umut ediyordum. Çünkü aralarında asla bir şey olmayacağını bilmeleri gerekiyordu.

Annemiz onun Ryke Meadows’dan hoşlandığını duysa öfkeden deliye dönerdi. İlk sorun Ryke’in yaşıydı... Ayrıca o Sara Hale’in oğluydu. Jonathan ile Sara’nın ayrılmasının ardından anne ve babam bir taraf seçmişlerdi. Sonuna kadar Jonathan Takımı’nda daydılar. Annemizin inanılmaz yüksek standartları göz önüne alındığında, Daisy için bundan daha fazlasını isteyeceğini tahmin ediyordum. Daha iyisini.

Connor Cobalt ya da Loren Hale gibi varlıklı birini. Ona sessiz bir boşanmanın mirası olan güven fonundan ve incinmiş hislerden daha fazlasını verebilecek birini.

Lo çenemi kaldırarak gözlerime baktı ve beni düşüncelerimden çekip olduğumuz ana getirdi. “Ryke, Daisy için Melissa’yı geçiştirmeye bir son vermeli,” dedi. “Kafasını omuzlarından ayırmayı hayal etmediğim bir anda... onunla tekrar konuşacağım.” Aklına gelen yeni bir düşünceyle çenesini tekrar sıktı. “Ryke yaşça büyük. Sorumluluk alanın o olması gerekiyor.”

“Bunun için onu suçlayabilir misin?” Ben daha engel olamadan kelimeler dudaklarımdan dökülmüştü. Ryke Meadows’u savunmaya alışık değildim ama üç ay boyunca ona eşlik etmek beni onun yöntemlerine biraz yaklaştırmış olabilirdi.

Söylediğime karşılık gözlerim irileşirken Lo en az benim kadar şaşkındı. “Açıkla,” dedi.

“Şey, sadece...” Kekeledim. “Daisy bir lüks moda modeli. Et-

rafı hep kendinden büyük insanlarla çevrili ve on altı yaşındaymış gibi görünmüyor. Bir kariyeri var. Para kazanıyor ve dünyayı geziyor. Tabii ki bazen yaşına göre davranıyor ama çoğu zaman tavrı sanki şu anda yirmi yaşındaymış gibi.” Kendimi ondan küçük hissettiğim zamanlar oluyordu. Daha az tecrübeli, daha az kültürlü ve (cinsellik hariç her açıdan) daha az deneyimliydim. “Ondan etkilenen birisi için bu durumun ne kadar akıl karıştırıcı olabileceğini anlıyorum.”

Lo ellerini yüzüne bastırdı. İçkiyi arzuladığı anlar dışında, uzun zamandır gördüğüm en sıkıntılı ruh halindeydi. “O kelime, o kelimeyi söyleme.”

“Hangisini?”

“*Etkilenmek.*”

Ah. “Sanırım asıl korktuğum şey, onlara durmaları gerektiğini söylediğimizde buna inat daha çok yapmaları.” Ya aralarında arkadaşlık dışında bir şey yoksa ve biz istemsizce onları birbirlerine itiyorsak? “...tıpkı iki asi ergen gibi.”

Lo inledi. “Daisy bir *ergen*.” Ellerini yüzünden indirerek derin bir nefes daha aldı. “Bu çok boktan.”

Buna karşılık gülümseyerek onu dürttüm. “Boktan durumda olanın sadece ikimiz olmaması iyi hissettiriyor mu?”

Başını hafifçe yana eğerek gözlerime baktı. Dudaklarının kıvrılmaması için çok çaba sarf ediyordu. “Hayır, *boktanlıklarla* dolu bir adada seninle yalnız olmayı seviyorum.” Burnunu boynuma sürttüğünde kahkaha attım. Bir saat önce, bu sesi duyabileceğimi muhtemelen tahmin edemezdim. Cevap olarak o da köprücükke miğime iki küçük öpücük bıraktı.

“Peki ne yapacağız?” diye sordu parmaklarını parmaklarıma dolarken. Ellerimizi incelediğim sırada bir plan yapmaya çalışıyordum.

“Belki... tatilin kalanında onları ayırabiliriz. Ya da bunu deneyebiliriz.”

“Eve döndüğümüzde ne olacak? O zaman onlarla ilgili ne yapacağız?”

“Gerçekte ne kadar çok bir araya geliyorlar ki zaten?” Daisy’nin okulu vardı ve vaktinin çoğunu modellik işleri alarak geçiriyordu. Seks bağımlılığını bilmediği için grup buluşmalarımıza onu çok sık davet etmiyorduk. Bazen ona söylemeyi düşünüyordum ama bunun ilişkimize iyi geleceğini zannetmiyordum. Ayrıca ilişkimiz, şu anda onarmaya çalıştığım bir şeydi.

“O zaman planımızı yaptık.”

Bir iş anlaşması yapmışız gibi elini bana uzattı. Tokalaşmak için uzandığımda elini aşağıya indirerek dudaklarıma sürpriz bir öpücük kondurdu. Beni hazırlıksız yakalasa da midemdeki kelebeklerin mutlulukla kanat çırpmasını sağlamıştı. Başımı tutup dudaklarımı dudaklarıyla ayırdığında bu öpücük diğerlerinden daha uzun sürmüştü. Dilini hissettiğimde karnım daha fazla kanat çırpışla dolup taşı.

Bir an sonra geri çekildiğinde kollarına kıvrıldım. Artık kesin olan bir şey vardı.

Sürpriz öpücükler mükemmeldi.

LOREN HALE

Dört gün boyunca deniz ve havuzda vakit geçirmenin ardından biraz güneş yanığım, bronz bir tenim ve biraz da yorgunluğum vardı. Lily'yle birlikte, Ryke ve Daisy'yi tatilin büyük bir kısmında ayrı tutma konusunda başarılı olmuştuk. En azından, onların gerçekten konuşmaya bir fırsat bulamamalarını sağlamıştık.

Bu gece hepimiz şehirdeki otantik bir Meksika restoranında yemek yiyorduk. Soslu patates cipsleri masaya yayılmıştı ve barın yakınındaki sahneden biraz gürültü geliyordu. Daisy'nin bu gece hepimize karaoke yaptırma tehdidini düşündüm. En küçük Calloway kızının ikna kabiliyeti ne kadar yüksek olursa olsun bu gerçekleşmeyecekti. Kirpiklerinin altından bakarak o büyük gözleriyle yavru köpek bakışı attığında herkes onun büyüüne kapılıyor-

du. İşin en korkunç kısmı da onun böyle bir güce sahip olduğunu bildiğini düşünmemdi.

Greg Calloway olsam onun bir sonraki uçuşla eve dönmesini sağlardım. Böyle düşünmeme rağmen babasını tanıyordum. Tüm vakitini işine ayıran bir işkolikti ve sevginin, ailesine sağladığı para ve lüksle karşılanabileceğine inanıyordu. Aslında bir bakıma Lily'nin böyle bir sevgiyi kabul ederek yoluna devam etmesini izlemiştim. Benim babam da pek etrafımda olmuyordu. Bir şeylerden fedakârlık etmeden bu tarz bir yaşama kavuşamıyordunuz.

Daisy'ye, burada olmasıyla ilgili annesinin ne düşündüğünü sordum. Lily onun izin aldığını söylemişti ama bunu Daisy'nin ağzından da duymak istiyordum.

Tek bir cipse bile dokunmamıştı. Peçetesini katlayıp bir çiçek haline getirerek ellerini meşgul tutuyordu. Daisy ve Ryke'ı ayırmanın dezavantajı, ağabeyimin baskısı olmadan onun bir şeyler yemeye meyilli olmamasıydı. Ryke'ın ısrarları bazen bu konuda işe yarayabiliyordu. Aynı "ye şunu" olayını ben de denemiştım fakat Daisy ona bir avokado yemesini önerdiğim için bana deliymişim gibi bakmıştı. Ardından da başımı döndürecek türden kelime oyunları ile işin içinden sıyrılmıştı. Ryke buna ayak uydurabiliyordu. Ben uyduramıyordum. Benim konuşma şeklim belli ki adrenalin tutkunlarına değil seks bağımlılarına uyuyordu.

"Yani, biliyorsun işte..." Daisy söze başlasa da cümlesi sanki hiçbir şey sormamışım gibi havada kaldı. Etrafına bakındı ve bir garsonun sırtına hafifçe dokundu. "Acaba bir sürahi margarita alabilir miyiz?"

Garson Daisy'ye boş bir şekilde baktı. Ryke şu anda tuvaletteydi, o yüzden de Connor araya girerek onun söylediğini tercüme etti. Belli ki İspanyolca derslerinde uyuyan tek kişi bendim.

"Daisy," dedim. "Soruya cevap vermedin."

Oturduğumuz yuvarlak masada Daisy'nin bana sırtını dönme-

si çok da zor değildi. “Ah, üzgünüm, ne sormuştun?” diye sordu masumca.

“Samantha, yani annen,” dedim tatsız bir şekilde. Bu konuşmanın nereye gideceğini çoktan biliyordum. “Tüm hafta boyunca burada olman konusunda sorun çıkarmadı mı?” Samantha’nın yöntemlerinden ben her zaman sıyrılmışım. Tırnaklarını Popp-y’nin kızına, Rose’un modaevine ve Daisy’nin modellik kariyerine geçirse de Lily’yi rahat bırakıyordu. Bu oldukça garipti ama rehabilitasyona gidene kadar bunun farkına varmamışım. Onların etrafında oldukça olayları daha da iyi anlamaya başlıyordum.

Ryke ve Melissa tuvaletten dönerken Daisy soruma cevap vermek üzereydi. İkisinin de yüzünde hiç utanç yoktu. Onlar bunu yaparken bizim Lily’yle yaptığımız yemek zamanı sevişmelerinde hissettiğimizden çok daha az suçluluk duyuyorlardı. Melissa doğruca sandalyesine yerleşerek peçetesini aldı ve dudaklarını sildi.

Daisy ablalarının arasında oturuyordu, yani yuvarlak masada resmen Melissa ve Ryke’a doğru bakıyordu. İfadesini okumaya çalıştım ama o gardını hiç indirmeden tabağındaki pirinçle oynamaya devam etti.

Ryke yerine otururken aniden sessizleşen masayı işaret etti. “Sizi bölmemize izin vermeyin,” dedi. Bakışları boş bir şekilde pirincine bakan Daisy’ye döndü. Pirinçlerin içine gömdüğü bezelyeyle fazlasıyla ilgileniyor gibiydi. Ryke ilk kez Daisy buradayken Melissa’ya ilgi göstermişti. Genelde onu bir yerlere sürükleyen kişi Melissa olurdu.

“Daisy,” dedim soruma cevap vermesi için onu tekrar teşvik ederken. Kolumu yanımda oturan Lily’nin omuzlarına dolamışım ve o da şaşırtıcı bir şekilde ellerine hâkim oluyordu. Normalde çoktan fermuarımı açmış olması gerekirdi. Evet, bir restorandayken bile. Kendini dizginlemesi takdire şayan olsa da korkunç (genelde azgın) olan yanımin bunu istediğini inkâr edemezdim.

Daisy birkaç kez gözlerini kırptı. “Evet. Hayır, annem önemse-

medi. Tüm bir haftayı ablalarımınla bağ kurmak üzere ayırmam onu mutlu etti. Sadece, normal kurallarına uymam gerekiyor.” Cümlesinin sonunda omuz silkerek ellerini çırpı. “Karaokeye erkenden mi başlasak?” Sandalyesinden kalkmaya hazırlandığında Lily ve Rose aynı anda onu durdurmak için uzandılar. Rose onu yerine doğru itti.

“Neyden bahsediyoruz? Ne kuralları?” diye sordu Melissa. Cipslerin olduğu sepete uzandı.

Lily yanımda iki büküm olmuştu. Rose’un soğuk tavrının bu konuya karşı daha da buzdan bir hal almasını izledim.

Tekrar gülümsemeden önce Daisy’nin bakışları özlemle cipse dönü. “Önemli değil.”

Ryke oturduğu yere yayılarak sandalyesinin iki ayağı üzerinde geriye doğru yaslandı. Şerefsizin tekiymiş gibi görünüyordu. “Konuyu sen açtın,” dedi. “Belli ki bu konuda konuşmak istiyorsun.”

Melissa, Ryke bir değişiklik yapıp onun tarafını tuttuğu için sırtarak ağabeyimin bacağını okşadı. Buna karşı iyi hissetmem gerekiyordu ama nedense kendimi korkunç bir şekilde kötü hissediyordum.

“Ben açtım evet,” dedi Daisy başını sallayarak. Ardından omuz silk. “Sanırım kurallar basit. Bilirsiniz: *Şişmanlamak yok. Saçını mahvetmek yok. Çok bronzlaşmak yok. Dövme yok.*” Dudakları kıvrıldı. “Güzel haber, cinsel yolla bulaşan hastalıklarla ilgili bir kural yok.”

“*Yüce İsa,*” dedi Ryke kısıp sesle. Bunu sadece benim ve Melissa’nın duyabileceği şekilde söylemişti.

“Bu komik değil,” dedi Rose. “Annemiz seni öldürmeyebilir ama ben bunu yaparım.”

“Sadece şaka yapıyorum,” dedi Daisy. Lily’ye dönmeden önce sersem bir ifadeyle Rose’a baktı. “Okul nasıl?”

Onun herhangi bir konuşmayı Lily’ye getirmesi resmen konuyu saptıran küçük bir dehayı iş başında izlemek gibi bir şeydi. Daisy

bu işte iyiydi ve başka kimlerin onun oyununu yakaladığını merak etmiştim. Bu yüzden de Connor’a bakıyordum.

Connor olanları sessizce izliyor ve buradaki her şeyi sanki sosyal dinamiği olan bir çizelgeye dönüştürecekmiş gibi analist bir şekilde gözlemliyordu. Muhtemelen belli ettiğinden daha fazlasını biliyordu. Her şeyin sonucunu tahmin edip etmediğini, hayatlarımızı kafasında ihtimaller ve istatistiklerle titizce planlayıp planlamadığını merak ediyordum. Buna rağmen, Lily’nin bir seks bağımlısı olduğu sonucuna varamamıştı.

Ne olursa olsun, Connor Cobalt’ın beyninin içinde olmanın hem korkunç hem de garip olacağını düşünüyordum. Bence onun zihninde bulunmak oldukça pahalı ve keyifli bir yolculuktan ibaret olurdu.

Lily, papyonu olan ve peltek konuşan bir profesörle ilgili bir şeyler anlatmaya başlamıştı. İstatistik ve sınav sonuçlarıyla ilgili her tür konudan kaçınmaya çalışıyordu.

“...yani yaşlıydı.”

“Bu bir olay değil,” dedi Rose bir şeyi kastedercesine.

“Öyle. Sadece, çok da iyi bir olay değil.”

“Derslerin nasıl gidiyor, notların açısından yani?” Connor konuya girmişti. “Sebastian hâlâ sana ders veriyor.” Herkes durumu zaten bildiği için Connor bunu bir soru olarak sormamıştı.

Lily’nin bakışları devasa içki şişesini taşıyan adama çevrildi. “Tekila!” diye bağırdı.

Adam masaya doğru döndü.

“Sen içmiyorsun,” diye hatırlattı Ryke. Alkolün bariz bir dikkat dağınıklığı yarattığını düşünürsek neredeyse hırlıyor gibiydi. Lily’nin içmek istediğini düşünmesem de kendimi bugün biraz korumacı hissediyordum.

Ryke’a bir bakış attım. “Eğer isterse biraz içebilir.” Benim yüzümden ayık kalması gerektiğini düşünmesini istemiyordum. On-
dan böyle bir şey istemezdim.

“Hayır,” dedi Lily, gözleri irileşmişti. Garson bize yaklaştığında adamı fiziksel olarak itekledi.

Kollarını tuttum. “Ellerine mukayyet ol,” dedim basitçe. Başımı belaya sokmasını istemiyordum.

“*Antabus* kullanıyorsun, öyle değil mi?” diye sordu Melissa bana. “Üvey annem de bir süre kullanmıştı. Babam onu bir kadeh şarap içtiğinde bile öpemiordu. Bu midesini çok bulandırıyordu.” Lily’yi işaret etti. “Sen de bu yüzden mi içmiyorsun?”

“Ne? Hayır,” dedi Lily sertçe, gücenmişti. “İçmekten aslında hiçbir zaman hoşlanmadım. Eğer içersem de onu öpemiyor olmayı dert etmem.” İki büklüm oldu. “Yani öpüşmek benim için önemli değil. Genel olarak. Lo’yla değil yani. Şey... evet. Öpüşmekten vazgeçebilirim.”

“Sanırım anladı,” dedim gülümseyerek. Lily kızarıırken elimi avuçlarına aldı. Uzanıp kulağına fısıldadım. “Seni öpebildiğim için mutluyum.” Şakağına küçük bir öpücük kondurdum. Halka açık bir yerde istemsizce doruğa ulaşmasının ardından, benden daha fazlasını istemedi ondan dokunmama izin veriyordu. Hatta yatakta aletim ve kıcı arasına yastık koymadan uyumuştuk. Bana sürtünmemiş ya da daha fazlasını istememişti, sadece uyumuştuk. Nasıl olduysa korkunç bir olayın altından güzel bir şey çıkmıştı.

Garson herkesin siparişini almaya başladığında balıklı *taco* istediğimi söyledim. Bu sırada Daisy’nin söylediği şeyi ise zar zor yakalayabilmıştım.

“Bence öpüşmek abartılıyor.”

Ah, olamaz.

Yanımda oturan Ryke gerildiğinde kahrolası sesimin onun zihninde yankılandığını umut ediyordum.

“Nasıl yani?” Melissa oltaya düşmüştü.

Rose yediği pirinç boğazına kaçınca öksürerek bir elini göğsüne koydu. “Bu uygun bir yemek sohbeti değil.” Rose iffetine tamamen düşkün biri değildi. Bizim gibi o da küfrediyor ve edep-

siz şeylerden konuşuyordu. Bir keresinde, bir kızın kışına şaplak attığı için yüz otuz kiloluk bir herife küfrettiğini duymuştum. Söyledikleri kaba ve biraz da komikti. Sadece şu anda, bu konuşmanın kötü bir yere varacağını biliyor olmalıydı.

Melissa gözlerini devirdi. Ryke, Rose ve Connor'ı odada seks yapmayı yasaklamakla suçlamıştı. Melissa da bu yüzden Rose'un büyük bir hayranı sayılmazdı. "On altı yaşındaki birinin bakış açısını öğrenmek istedim," dedi Melissa direkt Daisy'ye dönerek. "Genç neslin ne hissettiğini bilmek istiyorum."

"Kesinlikle," dedi Daisy başını sallayarak. "Öpüşmekle ilgili teorim şu..."

"Bir teori mi var?"

"Ah, evet. Benim teorime göre *öpüşmemek*, gerçekten öpüşmekten daha seksi." Ellerini kaldırdı. "Bu konuda beni bir dinleyin. Diyelim ki bir erkeklesin ve seninle ilgileniyor. Ağır ön sevişmeler var, sutyenin altından okşamalar falan."

"Anladık," dedim sertçe.

"Sonra," diye devam etti Daisy hiç duraksamadan. "O seni öpmeye yelteniyor. Geri çekilerek samimi bir şekilde onu reddediyorsun. Aranızdaki gerilim artıyor ve sonraki her bir dokunuş, tenin tene her bir değişisi sanki yasak bir şeymiş gibi insanı kendinden geçiriyor."

"Yani cilveleşıyorsunuz," dedi Ryke.

Ben tam ona küfretmek üzereyken Daisy sözümü böldü. "Hayır, sonunda sevişiyoruz."

Ryke irkilmedi bile. "Eğer kahrolasınca yanılmıyorsam," dedi. "Seksin de abartıldığını söylemiştin." Ne zaman olmuştu bu? *Rehabilitasyondayken*. Rehabilitasyondan fazlasıyla nefret ediyordum. Her şeyi kaçırmıştım.

"O, senin tavsiyeni alana kadardı."

Bu durduramayacağım bir trendi ve buna engel olmam gerekse

de bencil bir şekilde bahsedilen şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyordum. “Ne tavsiyesi?” diye sordum öfkeli bir şekilde.

Lily korkuyla sürekli bacağıma dokunuyordu. O neler olduğunu biliyordu ama ben öğrenmek için sonrayı beklemek istemiyordum.

Daisy dudaklarını araladığında, Ryke öfkemin taşmak üzere olduğunu fark ederek araya girdi. “Bunu konuşmamıza gerek yok.”

Bu çok kötüydü. Daisy’ye her ne söylediyse seksle ilgiliydi, başım çoktan dönmeye başlamıştı. “Hayır, bunu duymak istiyorum,” dedim devam etmesi için Daisy’yi işaret ederken.

“Ben de,” diye ekledi Melissa. Ryke’a ters bir bakış fırlattı.

Lily yüzünü ellerine gömdü. Birbirlerine ne söylediklerini bilen tek kişi oydu. Daisy’nin arkadaşları dışında Acapulco’ya giden tek kişi oydu.

Daisy bu sefer tereddüt ederek geri çekilmeye çalıştı. “Bilginiz olsun diye söylüyorum, önceki cinsel deneyimlerim mükemmelin altındaydı. Ryle’la konuşmadan önce erkek ırkından tamamen uzaklaşmayı planlıyordum.”

“Bu çok rahatlatıcı,” dedi Connor duygusuzca. Düşünürken bir parmağını yanağına bastırıyordu. Bakışları Daisy’nin üstünde değil, doğruca Ryke’daydı.

Üvey ağabeyime döndüm. “Tanrı’ya şükür ki ona tavsiye vermişsin, Ryke.” Dudaklarıma acı bir gülümseme yayılırken sırtına vurduğum, sertçe.

Öne doğru sarsılırken neredeyse su bardağını dökenekti ama tam zamanında bardağı tutmayı başardı.

“Dürüst olmak gerekirse tavsiyesi işe yaradı,” diye devam etti Daisy. Düştüğü çukurdan Ryke’ı çıkartmaya çalışıyordu ancak o çok derinlere gömülüydü. “Sonunda bana yardımı dokunduysa bunun için onu suçlayamazsınız.”

“Çok ciddiym,” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından. “Eğer bana onun o sikik tavsiyesini söylemezsen masayı devireceğim.”

Ryke irkilerek Daisy’ye döndü. “Söyle gitsin.”

O izin vermiş olsa da Daisy hâlâ temkinliydi. Yavaş ve dikkatli bir şekilde dudaklarını araladı. “*Seni becerirken en azından iki kez hoşalmanı sağlamayan hiçbir erkeğe yakın olma.*”

Rose, Ryke’a benzersiz nitelikte olan ölümcül bir bakış atarken masa resmen sessizliğe gömülmüştü.

Bu konuda ikisi de hatalıydı. Bunu bilsem de tüm hayal kırıklığımı Ryke’a doğru yönelttim. Ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bile bilmiyordum ama eğer Ryke’a bakarsam aklımı kaçırabilirdim.

Melissa sessizliği böldü. “On altı yaşındaki birine verilecek harika bir tavsiye.” Kollarını göğsünde birleştirdi.

Ryke bir nefes verdi. “Ne diyebilirim ki? Güzel tavsiye veririm.”

Melissa ona bir tokat attığında bu ses tıpkı bir silah sesi gibi tüm restoranın sessizleşmesine sebep oldu.

Ryke sandalyesinin bacaklarını yere indirdiğinde yanağı kızarmıştı. Aşırı acıyor olmalıydı.

“Seninle konuşmam gerekiyor,” dedi Ryke. Başta konuştuğu kişinin Melissa olduğunu düşündüm. “Lo.”

Başımı iki yana salladım, ona bakamıyordum.

Melissa alçak sesli bir kahkaha attı. “Sahiden mi?” Yerinden kalkıp peçetesini fırlattı. “Umursadığından değil fakat ben otele döneceğim.”

“Bekle...” Ryke ayağa kalktı ama bana bakınca olduğu yerde duraksadı.

“Onunla konuşacağım,” dedi Daisy masadan kalkarak. Melissa, Rose’dan nefret ediyordu, Lily’ye de çok bayıldığı söylenemezdi. Ancak Daisy’den hiç hoşlanmadığına emindim. Hiçbir şey söyleyemedim. Sandalyemde oturup Ryke’ın, Daisy’ye verdiği tavsiyeyi tekrar tekrar düşündüm. Ona yardımı dokunmasını ya da iyi bir şey olması umurumda değildi, bence ortada Ryke’ın da aştığını bildiği bir sınır vardı. Bana daha önce söylediği gibi, sadece bunu umursamıyordu.

“Konuşamayacaksın,” dedi Ryke. “Bırak gitsin. Otele döndüğümüzde ben onunla konuşurum.”

Daisy bu cevabı kabul etmeyerek başını iki yana salladı. Melissa’nın arkasından koştu.

“Siktir,” dedi Ryke ellerini saçlarından geçirirken. Bana döndü. “Lütfen bana kahrolasica bir dakika ver, Lo.”

Lily dudaklarını aralayarak ben ona küfredemeden araya girdi. “Gidin.” Beni dürttüğünde kendimi sandalyeden kalkıp Ryke’ı tuvalete doğru takip ederken buldum.

Kapı kapandığında dudaklarını aralamaya hazırlanarak bana dönse de bir nedenden dolayı, ilk sözü söyleyen şerefsiz ben olmalıydım.

“Sahildeki o sikik ve içten konuşma sırasında ona verdiğin aptalca tavsiyeyi bana anlatman gerekiyordu,” dedim öfkeyle.

“Ona bir yardımı dokunduğuna göre belli ki aptalca değilmiş, ayrıca bunu tavsiye olarak kabul edebileceğini düşünmedim.”

“Sana yumruk atmaya *çok* yakınım ve yemin ederim ki bu Melissa’nın okkalı tokadından daha çok acıtacak.”

Ellerini sakinleşmem için kaldırsa da bunun öfkeme hiçbir faydası dokunmadı.

“Özrünü duyayım,” dedim.

Bana tersçe baktı. “Özür dilemeyecektim.”

Kapıya doğru hareket ettim. *Sikerler böyle işi.* Ryke önüme geçti. “Bana bu kadar kızgın olamazsın. Bu konuda olmaz,” dedi soğuk bir şekilde. “O senin küçük kardeşin değil. Bunun için çabalasan bile bana Daisy’yle ilgili on tane şey sayamazsın.”

“Siktir git,” diye karşılık verdim. “O, Lily’nin kardeşi. Onun bezli halini hatırlıyorum. Kahrolası bir soyağacına dayanarak kendini savunmaya çalışma.”

Ryke da bıkmıştı. Yumruklarını sıkarken kavgaya hazır görünüyordu. Yine de kavga etmek yerine kelimelerini kullandı.

“Onunla sikik insani ilişkini kaybettiğin için üzülebilirsin fakat

bunun yüzünden kötü adam benmişim gibi davranma.” Kapıyı işaret ederken neredeyse bağıırıyordu. “İçkiyi suçla, babamızı suçla ama beni sakın suçlama.”

Olduğum yerde öfkeden patlamak üzere bekliyordum. Haklıydı. Bir yanım içki yüzünden kaybettiğim şeylere üzülüyordu, belki üstüne fazla gitmiş olabilirdim. Her şeye rağmen ağzımdan çıkan şeye engel olamadım.

“Onu becermek mi istiyorsun?”

Ses tonu tereddüt bile etmeden yumuşadı ve daha az savunmacı bir hal aldı. “Hayır, istemiyorum,” dedi. “O bunu isteyeceğim... son kişi. Yemin ederim, Lo.”

İşte bu, ona güvenmem gereken noktaydı.

“En azından açıklayabilir miyim?” diye sordu Ryke. “Bunları ona söylememin bir sebebi var.”

Dilimi alt dişlerimde gezdirirken başımı iki yana salladım. Ardından içten bir kahkaha atıp konuştum. “Ne zamandan beri sebeplerin olması gerekiyor?”

“Genelde umurumda olmaz,” diyerek bana katıldı. “Bu sefer vardı. Şimdi konuşabilir miyim, yoksa beni sorgulamaya devam mı edeceksin?”

Devam etmesini işaret ettim.

“Daisy’nin on altıncı doğum günüydü ve yattaydık. Arkadaşları seksi tartışıyordu ve inan bana bu konuşmanın bir parçası değildim. Lily’yi konunun içine çektiler, kendini yattan aşağıya atmak istiyor-muş gibi görünüyordu. Kız zıtlıkların bir araya gelmiş hali gibi, o seks hakkında konuşurken huzursuz olan bir seks bağımlısı.”

“Bunun üstünde çalışıyor.”

“Ben de öyle düşündüm ama o kızlardan kaçıp uzaklaştı. Daisy onunla tekrar seks hakkında konuşmaya başladığında Lily yine te-laşlandı. Sadece bunun sorun olmadığını göstermeye çalışıyordum. İnsanların bu konuda rahat olabileceğini. Bir sınırı aşacağımanın farkında olsam da bu sikik şeye degeceğini düşündüm. Lily için... Bi-

raz da Daisy için.” Duraksadı. “Bir anda oldu, Lo. Geri alamadım ve dürüst olmak gerekirse, bu söylediğimi geri almazdım da.”

Sanırım bu Ryke’in mottosuydu. *Bir anda oldu*. Ya da en iyisi araya favori kelimesini eklemeliydim. *Bu sikik şey bir anda oldu*.

Garip bir şekilde daha sakindim çünkü Lily’nin seks muhabbeti açıldığında içine kapanıp kıpkırmızı kesildiğini gözümün önüne getirebiliyordum. Kardeşinin karşısında bile.

“Tamam mıyız?” diye sordu Ryke tereddüt ederek.

Kabul etmek bir yenilgiymiş gibi hissettiğim için sadece başımı salladım.

Masaya döndüğümüzde herkes gitmişti. Tabaklar temizlenmişti, sandalyeler boştu. Restorandan çıktığımızda Rose ve Lily’yi kaldırımda duran bir taksinin önünde bulduk. Yemekleri köpük tabaklarda paket yaptırmış bir şekilde bizi bekliyorlardı. Connor ise yolcu koltuğunu açmış sürücüyle konuşuyordu.

Daisy taksiden çıktığında bakışları bizi buldu. Ardından bize doğru koştu. “Connor, limuzinin erkenden gelip bizi almasını ayarlayamadı,” dedi nefesini toplamaya çalışırken. “Tüm araçlar rezervemmiş ama ben bir taksi yakaladım...”

“Herkes neden gidiyor?” diye sordu Ryke.

Daisy ona ters bir bakış attı. “Melissa’nın yalnız başına dönmesine izin verecek değildik, *Meksika*’dayız.”

Dudaklarım aralandığında kendime engel olamadım. Her şeye ve herkese çok kızgındım. “Çok komik. Meksika’ya son geldiğinde Lily’yi ve arkadaşlarını bırakıp kahrolası bir uçurumdan atlamanda hiç sorun yoktu.”

Ryke bunu yapmaya son vermem için bana ters bir bakış attı.

“O farklıydı,” dedi Daisy. “Öfkeyle kalkıp gitmemiştim. Bunun için zaten özür diledim... Kimseyi üzmemiştim.”

“Sorun yok,” dedi Ryke ona. “Melissa nerede?”

“Taksinin arkasında, seni bekliyor,” dedi Daisy. “Onu birazcık

şakinleştirdim. Artık eve dönüş uçaklarına bakmıyor ve sanırım onunla iyi geçinirsen seni affedecek.”

Ryke gözlerini devirdi. “Ciddi misin?”

“Umursadığını bilmek istiyor.”

“Umursuyorum zaten!” diye bağırdı Ryke öfkeyle.

“Öyle davranmıyorsun,” dedi Daisy. “Kızlar ilginin yalnızca kendilerine odaklanmasını ister. Düşündüğün, baktığın ve gördüğün tek şey olmak isterler. Sense tavuklu *taco*’ya, Melissa’dan daha çok odaklanmıştın.” Duraksadı. “Ondan bıktıysan da biliyorsun ki hiçbir şey yapmana gerek yok. Gidecektir...”

Ryke uzun bir süre boyunca Daisy’ye baktı, ifadesi sertleşiyordu.

Sanırım Melissa’nın gitmesini istiyordu. Ama bu Daisy’ye, Ryke’in sevgilisine en genç Calloway kızı için veda ettiği gibi bir izlenim verecekti. Olayın bu olduğunu sanmıyordum. Bence Melissa inanılmaz sinir bozucuydu ve Ryke da onunla uğraşmaktansa yalnız kalmayı tercih ediyordu.

Ryke bana baktı. Tek bir seçeneği olmasına rağmen hâlâ Daisy’ye umut veriyor olması, tuvalete geri dönüp onu boğmak istememe sebep oluyordu.

“Harika,” dedi Ryke kısık bir sesle ve ikimizin yanından geçip taksiye yöneldi.

Daisy başını durmaksızın iki yana sallarken onun sırtına bakıyordu. Ryke taksiye bindiğinde bile Daisy bakışlarını o noktadan ayırmadı. Belki de Lily haklıydı. Siz iki insanı ayırmaya çalıştıkça onlar daha çok birbirine çekiliyordu.

Taksiye ulaştığımızda Lily’nin yanağını öperek kutuyu ondan aldım.

“Balıklı *taco*’ları kurtardım,” dedi.

Hiçbir şey yemediğim için bunu duyduğuma sevindim. Yemeğimden çok ortadaki gereksiz dramaya odaklanmıştım. Lily ellerini önünde kavuşturup dursa da kollarımı ona sarıp uzunca, upuzun bir an boyunca dudaklarını öpmekten başka hiçbir şeyi istemiyordum.

Altdudağını ısırdığında nefesim kesildi ve kalbim tekledi. Ona neler yapabileceğimi düşünürken tüm öfkem aniden silindi. Yaşadığı yoğun zevke karşı o inlerken ona nasıl sertçe ve hızlıca sahip olabileceğimi düşünüyordum.

Onunla her gün seks yapmaya alıştım. Seks yapamadığımız için ona darılabileceğimi düşündüğünü biliyordum ama bu yeni sıklık yalnızca gelecek seferin daha etkileyici olmasını sağlıyordu.

Sevgilimi göğsüme çekerek başımı eğdim ve dudaklarımla kulağını okşadım. Bana nasıl hissettirdiğini, ona farklı şekillerde sahip olmayı nasıl planladığımı kulağına fısıldamak istiyordum. Yine de Lily'ye olmayacak şeylerin sözünü veremezdim. Halka açık yerlerde seks yapamayacağımızı göz önüne alırsak, onu bunun için sahile de götüremezdim.

Bu yüzden ben de doğruyu söyleyip, "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Parmaklarının ucunda yükselerek dudaklarımı tatlı bir şekilde öptü. Elimi saçlarından geçirerek oyunbaz bir tavırla omzunu ısırdım ve boynuna basit bir öpücük kondurdum. Kollarımda titrediğinde daha fazla üstüne gitmedim. Bir öpücüğün, bundan daha fazlasını istemesine sebep olmasından korkuyordum. Mağazada yaşadığı utanç verici olaydan beri bu hiç olmamıştı ama o noktaya geri dönmenin çok kolay olabileceğinin farkındaydım.

Taksiye bindiğimizde Lily'yle ben orta taraftaydık, Daisy de ablasının yanına sıkışmıştı. Rose ve Connor öndeydi, Ryke'la Melissa ise mutlu bir şekilde arka tarafa geçmişlerdi.

Ryke, Melissa'yı koltuğa yapıştırmış gibiydi. Onun geniş omuzları yüzünden kızı zar zor görüyordum. Melissa doğrularak bacaklarını Ryke'ın beline doladı ve bedenleri birbirine yaslandı. Ryke'ın eli, onun tişörtünün altında kaybolurken dudakları aç bir şekilde Melissa'nın dudaklarının tadını çıkartıyordu. Ryke, onun boynunu emdiğinde Melissa kesik bir nefes almaktan kendini alamadı.

Ryke'in sırtına tutunurken onun ellerine ve diline teslim olmuştu. Lily bunu kıskanacaktı. Siktir, *ben* bunu kıskanacaktım. Melissa'nın gözleri kapalı olsa da Ryke'in gözleri açıktı ve o kızın altdudağını ısıırken bakışlarımız buluştu. Bana tersçe bakarken resmen "*Bunu yapmak zorunda olmaktan nefret ediyorum,*" diyordu. Yapılacak doğru şey buydu. Dürüst olmak gerekirse, onun öfkelenmiş olması umurumda değildi. Melissa'yı ayartması sorun değildi, onun istediği tek şey zaten seksti. Ama Daisy'ye umut vermesi sorundu.

Daisy kapıyı kapatmak için uzanırken Ryke'a arkamı döndüm. Daisy, Ryke ve Melissa'nın öpüştüğüne şahit olduysa da hiçbir şey söylemedi.

Taksi engebeli yolda ilerlemeye başladığında etraftaki karanlığı bölen yalnızca küçük bir ışık vardı. Kulüplerin tabelaları bana göz kırpmıyor, sürekli beni çağırıyorlardı.

Paket yemeğin kutusunu açarak yemeğimi alıp, Lily başını omzuma yaslarken bir lokma ısırdım.

Connor koltuğunda bize doğru döndü. "Sınav sonucunu aldın mı?" diye sordu Lily'ye.

Lily anında doğruldu. Benden uzaklaşmasına sebep olduğu için Connor'a küfrettim. Ama eski sınavlara çalıştığı için teknik olarak kopya çeken kişi de Lily'ydi. "İyi gidiyorum," dedi belli belirsiz.

"Sorduğum şey bu değildi."

Lily'nin yanakları kızardı. "Evet, sonucumu aldım."

"O kadar kötü, ha?" Connor, Rose'a döndü. "Sana Sebastian'ın o kadar akıllı olmadığını söylemiştim. Princeton'a parayla girdi. Kardeşine Joseph Kim'in ders vermesine izin vermeliydin."

"Sebastian *akıllı*," diye karşı çıktı Rose. "Onu benim kadar iyi tanımıyorsun."

Connor'ın yüzünde boş bir ifade vardı ama gerçek hissini gösterseydi bu söz karşısında üzgün olacağını düşünüyordum.

"Aslında iyi not aldım," dedi Lily.

Connor kaşlarını çatışğını gizleyemedi. "İyi ne? 75 mi?"

Lafın gevelenmesinden nefret ediyordum. Bu yüzden de Lily cevap veremeyecek kadar gergin olduğundan araya girdim. “İstatistik sınavından 95 aldı.” Connor ağzını açamadan ekledim. “Öğretmenlikle ilgili hislerini incitmek istemiyordu.”

Rose keyiflenerek Connor’a doğru başını eğdi. “Sebastian hakkında ne söylüyordun?”

“Bekle...” Connor bir elini sevgilisinin yüzüne doğru uzattı. Rose buna sinirlendiği için gözleri irileşmişti. Sanırım onun parmaklarını ısırp kopartacaktı. “Notları çan eğrisine göre mi veriyorlar?”

“Hayır,” dedi Lily.

Rose, Connor’ın elini tuttu. “Sebastian’ın iyi bir özel hoca olduğuna neden inanamıyorsun?” diye sordu.

Connor diğer eliyle Rose’un ağzını kapatırken Lily’yi sıkıştırmaktan henüz vazgeçmemiş gibiydi. “*Adderall*” aldın mı?”

Rose çantasıyla erkek arkadaşının göğsüne vurdu. Connor elini ağzından çekene kadar onu delicesine dövdü. “Bu hiç gerekli değildi.” Bir parmağını Connor’a doğrulttu.

Gülümsememeye çalıştığına yemin edebilirdim. Bence Connor, tıpkı Ryke’in Melissa’ya yaptığı gibi Rose’u koltuğa devirip onunla öpüşmek istiyordu. “Rose, sevgilim,” diye fısıldadı. “Kişisel önyargılarımız yüzünden direkt bir sonuca varmalıyım. Sebastian’ı senin kadar iyi tanımıyorum.”

“Kesinlikle,” dedi Rose kazanmış gibi.

Connor bunu görmezden gelerek tekrar başını Lily’ye doğru salladı. Belki de o Rose’dan daha akıllı olabilirdi ve eğer bunu Rose’a söylersem muhtemelen ciğerlerimi söküp alırdı.

“Lily, *Adderall* aldın mı?” diye sordu Connor tekrar.

Lily çabucak başını iki yana salladı. “Hayır, hayır, hayır,” dedi art arda. “Çalıştım, Connor. Senin bana öğrettiğin normal, doğal yollarla.”

* Dikkat eksikliği için kullanılan bir ilaç. (ç.n.)

“Sebastian da belli ki gerçekten yardım etti,” diye ekledi Rose. Connor başını iki yana salladı. “Hayır... Doğru olmayan bir şeyler var.”

Rose onun kolunu çimdikledi. “Hatalı olduğunu kabul edemiyorsun. Sorun bu.”

“Hatalı olduğumda bunu bilirim Rose ve burada hatalı olduğumu sanmıyorum.”

“Sebastian’la kaç kez konuştun ki?”

“Birkaç kez,” dedi Connor. “İçeri girdiğim an kaçıp gözlerimin içine bakmıyor bile. Sadece yalancılar ve hilekârlar benim gözlerime bakamaz.”

Lily koltuğuna daha da gömüldü.

“Lily kopya çekmedi,” dedi Rose, bakışları giderek kararıyordu.

Bir anda ilişkilerine dahil olduğumuzdan korkarak araya girdim. “Lily düşündüğün kadar aptal değil. Buna inanmak gerçekten o kadar zor mu?”

“Evet,” dedi Connor. “Lily’ye aylarca ders verdim ve hiç C’den yüksek not almadı.”

“Belki sadece İstatistik dersinde iyiyimdir.” Lily omuzlarını silkti.

“İlk iki sınavdan kaldın.”

Rose sanki bir sınıftaymışız gibi, bizi susturmak için elini havaya kaldırdı. “Ya da belki,” dedi soğuk bir ses tonuyla Connor’a dönerek. “Sebastian senden daha iyi bir özel hocadır.”

Connor sanki Rose aptalca bir şey söylemiş gibi başını eğdi. “Hayır, bu olamaz.”

Rose öfkeyle inledi. “Sen imkânsızsın.”

“Beni seviyorsun,” dedi Connor gerçeği söyleyerek.

Rose’un nefesi kesildi. “Böyle aptalca bir şeyi hiç söylemedim.” Bu onun kurtarıcı cevabıydı. Buna rağmen biraz kızarmıştı.

Connor kaşlarını kaldırarak dikkatini tekrar Lily’ye verdi. “Kopya çektin mi?”

Ah, siktir.

Rose bu sefer araya girmek yerine kardeşinin cevap vermesini bekledi. Lily'nin güçlü kalması gerekiyordu. Yanlışlıkla Connor yerine Sebastian'ın tarafını tutuyor olsak bile o sınavlar Lily'nin Princeton'daki geleceği için önemliydi. Bağımlılıklarımız hakkında insanlara yalan söyleyerek yıllarımızı harcamıştık. Bu kahrolasınca şeyde iyiydi. Onu sakinleştirmem gereken tüm anları, Rose ve ailesinin önünde küçük yalanlar söylerken onun kaygısını yatıştırmam gerektiğini anımsadım. Benim aksime, yalan söylemek onu içten dışa tüketiyordu.

Lily sıkıca elimi tutuyordu. Sakin bir şekilde cevap verdi. "Dürüst davranıyorum, Connor. Kopya çekmek yok, ilaç almak yok, hiçbir şey yok." Kendi kendine başını salladı. "İşler değişti. Sadece şu an daha iyi odaklanıyorum." Sesinde reddetmeyi zorlaştıran içten bir taraf vardı.

Bir kolumu Lily'nin omzuna dolayarak Connor'ın sessizleşmesini izledim. Buna rağmen yüzde yüz ikna olmuş gibi görünmüyordu. Bana kalırsa yüzde kırklardaydı ve bu şimdilik yeterliydi.

Daha fazlasını söylemesine müsaade etmeden Rose, Connor'ın koluna vurdu ve ikisi Fransızca tartışmaya başladılar. Söylediklerini biraz olsun anlayamasam da küfrettiklerine emindim.

Lily utanarak Rose'un delip geçercesine Connor'a bakmasını izledi. Dudaklarından dökülen kelimeler kulağa edepsiz geliyordu. Connor da ona hızlı bir karşılık verdiğinde Lil bana doğru eğilerek fısıldadı. "Rose'a yalan söylemek hoşuma gitmiyor."

Kolumu hafifçe sıktım. "İşleri yoluna koyacağız." Eninde sonunda.

Taksi bir çukura girdiğinde midem bulanmaya başladı ve içimde ani bir acı yükseldi. Ağrı şiddetlenirken karnıma dokundum. Kolumu Lily'den çekerek taksinin koluna uzandım. Ne oluyordun?

"Lo?"

Cevap vermek için ağzımı açsam da bir bulantı dalgası beni sardı.

“Lo!” Lily’nin tiz sesi arabanın sessizleşmesine sebep oldu.

Ağabeyimin, “Kenara çek,” dediğini duydum. “*Hemen kenara çek!*” Zihnim bulanıktı. Elimi dudaklarıma yerleştirip taksi durur durmaz kendimi yola atarak öğürmeye başladım. Boğazım acıyor, kaslarım yanıyordu.

Her şey çıkmaya başladı. Her öğürüşümde başım zonkluyor, bedenim ağrıyordu. Sanki midemi parçalayıp çıkmak isteyen bir canavar vardı. Pençelerini geçiriyor, çiziyor ve içimi parçalıyordu.

“İçti mi?” Rose’un soğuk sesi arka plandan kulaklarıma doldu.

“Ne içtin sen?!” diye bağırdı Ryke. Sesi yüksekti.

Başımı iki yana sallayıp tekrar kustum. Sanki bahar tatilinde sarhoş olan başka bir üniversite öğrencisiymişim gibi, arabalar yanımdan geçerken kornaya basıyorlardı. Kahrolası bir tane bile bira içmemiştim. Bir yudum viskiye dahi dokunmamıştım. Anlamıyordum. Anlayamıyordum. Yanlış hiçbir şey yapmamıştım.

Lil kolumu tutarken bir anlığına gözlerime baktı ve orada gördüğüm hayal kırıklığı, hissettiğim bu acıdan çok daha betardı.

Yanlış *hiçbir şey* yapmamıştım.

Yine de bunu söyleyemiyordum.

Çünkü kusmakla fazlasıyla meşguldüm.

LILY CALLOWAY

Tüm geceyi Lo'yla birlikte otelin tuvaletinde geçirmiştım. Nemli alnını sıcak bir havluyla silip onun hastaneye gidecek kadar kötü olmadığından emin oluyordum.

Sanırım hepimiz takside aşırı tepki vermiştik ama mide bulantısının gıda zehirlenmesiyle alakalı olmadığı ortadaydı. Balıklı *taco*'dan yalnızca bir lokma almıştı. Gıda zehirlenmesi bu kadar hızlı etki etmiyordu. Hepimiz suçu *Antabus*'a atmıştık ki o da bir anlama geliyordu.

Alkol almıştı.

Lo yolun kenarında içi dışına çıkana kadar kusarken Ryke ona bağırıyordu ama ben Lo'nun gizlice viski *shot* attığını ya da başka bir karışım içtiğini sanmıyordum. Hepimiz masada otururken bunu yapmazdı. O kadar aptal değildi.

Yine de zihnime sızan bir parça şüphe vardı. “*Ya yaptıysa?*” düşüncesi tüm zihinsel sürecimin önüne geçiyordu. Bağımlılar yalan söylerdi. Sadece Lo’nun bana da yalan söyleyeceğini düşünmemiştim. O kadar uzun zamandır bir aradaydık ki beni bu kadar kolayca hem de hiç uyardan kendinden itebileceğini fark etmemiştim. Kısa bir anlığına, ayık olduğu tüm bu süre boyunca yalan söyleyip söylemediğini merak ettim. Benden başka şeyler de saklıyor olabilir. Bunlardan hiç haberim olmayabilirdi.

Benimkiler de dahil olmak üzere herkesin şüphelerini silen kişi Connor oldu. Balığın harcında bira olma ihtimalinin yüksek olduğunu ve bu detayı sipariş vermeden önce Lo’nun gözden kaçırmış olabileceğini söylemişti. Rose restoranı arayınca balığın harcında sadece bira değil aynı zamanda tekila da olduğunu öğrenmiştik.

Bu sabah Lo tam bir tembel hayvan gibi hareket ediyordu. Dişlerini fırçalarken resmen lavaboya doğru kambur halde eğilmişti. Bu durumu ayıklığından önceki zamanlara, kafayı doldurduğu o gecelerin ardından uyandığı haline biraz benziyordu.

“İyi misin?” diye sordum yumuşak bir şekilde. “İstersen burada kalabiliriz.”

Açık hava bir bahar tatili konseri için sahile bir sahne kurmuşlardı ve kısa süre içinde hep birlikte oraya gitmemiz gerekiyordu. Kaosun ve gürültünün onun hoşuna gideceğini ise hiç sanmıyordum.

Cevap vermesini beklerken bacaklarımı tıraş etmek için küvete doğru ilerlemeye başladım. Normalde olsa lavaboda hızlıca tıraş olup çıkardım ama bu lavaboyu beş kişiyle daha paylaşıyorduk.

Lo lavaboya tükürdü. “Hayır,” dedi ve ardından havluyla ağzını sildi. “Gitmek istiyorum ve kendimi gerçekten dün gecedan daha iyi hissediyorum.”

Tuvaletin kapısı açıldığında Ryke çoktan giydiği neon mavi *Speedo*’suyla içeri girdi. Lo mayo olayını birkaç gün önce itiraf etmiş olsa da Ryke garip bir şekilde gruptaki erkeklerin seçtiği mayoların aksine yarı çıplak olanı tercih etmişti. Daha iyi bronz-

laştığını söylüyordu ama bana kalırsa tüm kızların kıcına bakması hoşuna gidiyordu.

Bir tıraş bıçağı alarak onun... bir taraflarına bakmak yerine çıkmaya başlayan tüylerime döndüm.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Ryke. Lo karın kaslarına güneş kremi sürmeye başlamıştı.

“Bok gibi. Siz hepiniz etrafımda otururken kafaya diktiğim bir şişe viski yüzünden olmalı,” dedi. “Ah, bir dakika. Bu sizin beni suçladığınız şeydi.”

“Zaten özür diledim.” Ryke’in sesi sertliğini korurken dikkati dağıldı ve dönüp bana baktı. “Lily, ne halt ediyorsun sen orada?”

Lo onun bakışlarını takip ederek gözlerini devirdi. “Sadece bacaklarını tıraş ediyor.”

“Aynen öyle,” dedim dizimi ya da bileğimi kesmemeye odaklanmaya çalışırken. Bunlar zor bölgelerdi ve bacaklarımı sadece sabunladığım için ortada işime yarayacak kadar çok köpük yoktu.

“Neden duş almıyorsun?”

Bıkkın bir şekilde nefes verdim. “Çok iş çıkıyor.”

“Lo kadar tembelsin.”

Omuz silktim, bunu inkâr etmezdim. Ryke dikkatini tekrar kardeşine verdi. “İlacını aldın mı?”

“Evet.” Lo güneş kremi şişesini bana uzattı. “Tıraş olmayı bitirince sırtıma sürer misin?”

“Şimdi süreyim. Bu bacağı bitti.” Sağ bacağıma duruladıktan sonra oturduğum porselen çıkıntıda ona doğru döndüm. Yanıma doğru eğildiğinden ona ulaşmak için ayağa kalkmama gerek kalmamıştı. Elime biraz krem sıkarak çıplak sırtını ovalamaya başladım.

Günahkâr bir düşünce zihnime sızdı. Lo’nun arkasını dönüp bana bu çıkıntıda sahip olduğu düşüncesi... Zaten bacaklarımı açarak oturduğum için küvetin ne kadar soğuk olduğunu hissedebiliyordum. Bu kötüydü. Arzumu ve dikkat dağınıklığımı hızlı bir

şekilde yatıştırmaya çalıştım. *Seks yok.* Bugün yok. Bu hafta yok. Kurduğum cümleler beni eskiden olduğu kadar harap etmiyordu.

Ryke bakışlarını Lo'dan ayırmadı. Gözlerinde bir şüphe vardı. "İlaç kutusu nerede?"

Lo'nun omuzları gerildi. "Lavabonun altında."

Tenine beyaz kremi yayarken parmaklarım sırtında dans ediyordu. Keşke başka yerlerine de dokunabilseydim fakat bu benim sorunumdu. Sırtına güneş kremi sürerken seks yapmak istemiyor olmalıydım. Öyle değil mi? Belki çok garip değildi. Yine de ısrarımın sürekli bir şekilde devam etmesinin yanlış olduğunu biliyordum.

Devam etmemem gerekiyordu.

Ayrıca bu, sokuk bir durumdu.

Ancak akla gelen iyi anlamda değildi.

Hayır, var olabileceğini bile bilmediğim kötü bir anlamdaydı. Gerçekten öyleydi. Bu kesinlikle kötü türden bir sokukluktu.

Bir dakika sonra Ryke elinde turuncu bir kutuyla birlikte doğruldu. Ardından kutunun kapağını açıp hapları tezgâha döktü.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye sordu Lo.

Ryke hapları ayırmaya başladığında bir anda onun "ne halt ettiğinin" farkına vardım. Hapları sayıyordu.

Lo bunu fark ettiği an hareketsiz kaldı ama korkacak bir şeyi yoktu. Eğer...

Ryke hapları kutuya yerleştirirken başını iki yana sallamaya başladı. "Neden bana sikik bir yalan söyledin?"

"Haplarımı saymaya ne zaman başladın?" diye sordu Lo kaşlarını çatarak.

"Aldığından beri."

"Buna hakkın yok-"

"Hakkım var. Sen bir bağımlısın, Lo. Yalan söyledin, kandırdın, istediğini almak için kuralları hiçe saydın. Seni kahrolasica umursadığım için takip ediyorum, mahremiyetine saldırmaya çalışmıyorum."

“Bana zaten duymamış olduğum bir şey söyle!” diye bağırdı Lo. “Ben kandırıyorum. Ben bir yalancıyım. Anladım. Bu seni o kadar rahatsız ediyorsa işte siktiğimin kapısı orada.”

Ah. Bacağımı tıraş etmeye geri dönmem gerekse de bunu izlemeye bir son veremiyordum.

Ryke’in yüzü taş kesti. Bir bardağa musluktan su doldurarak ilaçla birlikte Lo’ya uzattı. “İç şunu.”

“Beni duymadın mı?” dedi Lo alay edercesine. Ryke’in elini itti. “İstemiyorum.”

Ona yardımcı olan bir şeyi reddetmesini izlemek canımı yakıyordu. “Lo,” dedim yavaşça. “Sadece iç şunu.”

Sanki ona elektrik vermişim gibi bir anda küvetin kenarından kalktı ve artık onun düşmanıymışız gibi bizden uzaklaştı. “Siz ikiniz anlamıyorsunuz.”

Bu noktada sol bacağımı tıraş etmeyi umursamadığım için yerimden kalktım. “Neyi anlamıyorum?” diye sorarken hissettiğim acıyı yuttum.

“Geçen gece alelade bir balıklı *taco* yüzünden içim dışıma çıkana kadar kustum. İçindeki tekilanın, biranın ya da her ne halt varsa onun tadını alamıyordum bile! Bunun kazara tekrar yaşanması mümkün.”

“O zaman bir dahaki sefer sikik menüyü oku,” dedi Ryke. “Garsona sor, sikik şefe sor. Bunun için bahane üretme.”

“Bahane üretmiyorum ama ayık kalmak bu kadar çok lanet iş gerektirmemeli. Kendime ilaç içmek için bir alarm kurmamalıyım. Haftada beş saatimi terapide geçirmemeliyim.” Lo’nun göğsü hızlıca inip kalkıyordu. “Sen... Senin için bu kadar lanet olasıca kolay olması adil değil. Her gün suyunu içip bu hiç zor değilmiş gibi davranıyorsun.”

“Ben sen değilim, Lo. Bizi kıyaslamaya çalışma.”

“Bunu nasıl yapmayabilirim ki?” dedi Lo titreyen ellerini saçından geçirerek. “Orada durmuş sanki bunlar daha önce başından

geçmiş gibi bana ne yapacağımı, neyin benim için daha iyi olduğunu anlatıyorsun. Daha önce hiç *Antabus* almadın, Ryke. Bu sikik hissi bilmiyorsun!”

Şu an ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum.

“Sadece yardım etmeye çalışıyorum,” dedi Ryke. “Beni kendinden uzağa itmeye bir son ver.”

Lo sıkıca lavaboya tutundu.

Lo’nun söylediklerine katılıyordum. Ayık kalmak muhtemelen ikimizin düşündüğünden çok daha fazlasını gerektiriyordu ve belli ki Lo’yla ben, enerjimizin yalnızca yüzde onunu buna harcıyorduk. Hep tembel olduğumuzdan mı yoksa kayıtsızlığımızdan mı durum böyleydi bilmiyordum. Ama şimdi, yani şu anda bunu umursuyordum. Lo’nun da umursadığını umut ediyordum.

“Arzumu bastırmıyor bile,” dedi Lo, Ryke’in elindeki ilacı işaret ederken.

“Evet, bastırmıyor,” dedi Ryke. “Neyse ki ilacın etkisindeyken içki içersen ne hissedeceğini gördün ve bunun, içkiden uzak durma konusunda seni motive edeceğine oldukça eminim.”

Lo duraksayıp, “Siktir,” diye küfretti gözlerini ovarken.

“Almalısın,” dedim. “Her porno izlediğimde kusmamı sağlayacak sihirli bir hap olsaydı muhtemelen bana yardımını dokunurdu.”

Sebep ben miydim, Ryke miydi yoksa kendi vicdanıyla savaşması mıydı bilmiyordum ama birimiz savaşı kazanmıştık. Lo arkasına dönüp ağabeyinden ilacı aldı.

LILY CALLOWAY

Remikslenmiş rap şarkıları kalabalık alana yayılıyordu. Mayolarını giyen öğrenciler yumruklarını havaya kaldırırken su şişelerinden votka içiyorlardı. Sahildeki en güzel yer benimdi.

Lo'nun omuzlarının üstü.

Yükseklik bana aşırı fazla vücut sıcaklıklarından ve ter kokusundan uzaklaşma avantajı veriyordu. Ayrıca rap şarkıcısının etrafta parlak gözlükleriyle dolanıp durduğunu ve azgın kalabalıkla eşzamanlı olarak zıpladığını görebiliyordum.

Tüm konser boyunca Lo beni hiç yalnız bırakmamıştı. Bira almamış, likör bulmak için bara gitmemişti. Ben de ona yaklaşip seks yapmak istememiştim.

Katıksız bir şekilde eğleniyorduk.

Şarkı bittiğinde parmaklarımı ağzıma götürerek yüksek sesli bir ıslık çaldım. Herkes alkışlayıp tezahürat yapıyordu. Alt tarafta grubumuzun geri kalanı bir aradaydı, bizden çok uzaklaşmamışlardı.

Rose düz, siyah renkli bir mayo giyinmişti ve kalabalığın arasında kaskatı duruyordu. Bu kadar bedenine yakınlığı yüzünden donakalmıştı. Connor'sa sanırım bundan daha sakin olamazdı. Tıpkı bir bukalemun gibi bu sarhoş, partiye benzeyen atmosfere kolaylıkla uyum sağlamıştı. Rose'u kendine yakın tutup ellerini onun kalçalarından ayırmıyordu. Normalde olsa Rose onu iterdi. Sanırım birine çarpma ya da tüm mayosuyla birlikte göğsüne bira dökülmesi fikri onu korkutuyor olmalıydı. Connor'la samimi olmaktan korkuyor olsa da bu korkusu daha ağır basıyordu.

Melissa, Ryke'ı tamamen affetmişti. Taksideki öpüşmeleri işe yaramış ve Cancun'da kalma planı o külotunun üzerinden ellendiği anda kesinleşmişti. Eğer Lo hastalanmış olmasaydı dün gece onları daha çok kıskanırdım ancak Lo'nun terli bedeni ve soluk ten rengi, algımı kelimenin tam anlamıyla değiştirmişti. Zifiri karanlık güverteden Melissa'nın kıkırtılarını duymama rağmen bunu pek de umursamamıştım. Sadece Lo'nun daha iyi hissetmesini istiyordum.

Melissa şu an iyi bir ruh halindeydi. Ryke'ın omuzlarına yerleşmişti, yeni şarkı başlarken yanımda ellerini birbirine çarpıyordu.

Rüzgârda burnuma duman geldiğinde tuzlu havayı kokladım. Tüm sahil yanan esrarla birlikte parlıyordu ve kokuları insanı bunaltıyordu ama bu seferki o kadar yakından gelmişti ki başımı eğip baktım. Daisy direkt Ryke ve Lo'nun önünde duruyordu, iki parmağının arasında bir sigara vardı. En azından esrar değildi. Bu da bir şeydi...

Sigarayla yakınındaki kimseyi yakmadan başını kaldırıp çabasız bir şekilde dumanı insanlardan uzağa, havaya doğru üfledi. Benim dışındaki insanlardan uzağa tabii ki.

Daisy'nin sayısız yerde sigara içmesine izin vermiştim. Kendimi bile zar zor durdururken insanlara nasıl *dur* diyebileceğimi

bilmiyordum. Riyakâr olma fikrinden nefret ediyordum. Yine de Daisy'nin yalnızca eğlenirken içtiği fikrine kapılmıştım. Eğlence anında içtiği bu sigaraların bir alışkanlığa ve sonra da bağımlılığa dönüşeceğini düşünmeye başladım. Daisy'nin, benim yaşadığım şeyleri yaşamasına katlanamazdım.

Ben bir şey söyleyemeden Ryke sigarayı Daisy'nin parmaklarının arasından alıp kuma attı.

Rap şarkıcısı şarkı söylemeyi bırakmıştı ama o konuşurken müzik arkadan devam ettiği için kardeşimin ne tepki verdiğini görmemişim. “Şimdi havada daha fazla hanımefendi görmek istiyorum! Herkes omuzlara! Hadi bakalım!” Kızlar rasgele erkeklerin omuzlarına tırmanırken etrafımız Melissa ve benim gibi kızlarla doldu.

Rose muhtemelen ayaklarının yerde olmasını tercih edecekti, Connor bunu bildiği için ona hiç sormamıştı bile. Daisy, önündeki bandanalı çocuğun omzuna dokundu. Çocuk dönüp Daisy'yi göğüslerinden başlayarak yavaşça süzmeye başladı. Bakışları neon yeşil bikiniye sıyan göğüslerde kalmıştı. Ölçüsü sanırım küçük bir B'den C'ye doğru falan olmalıydı.

“Hafifim,” dedi Daisy. Sonra çocuğun kulağına bir şey fısıldadı.

Melissa elinden geldiğince dikkatli bir şekilde onu izlerken Ryke tek kelime bile etmedi.

Çocuk sersem gibi sırttı, bu iyiye işaret değildi. Cinsel şeyler düşünüyordum. Daisy onun omuzlarına oturmanın karşılığında bir şey teklif etmiş olabilirdi. Cinsel bir şey, tabii ki. Belki de edepsiz zihnim yine bana oyunlar oynuyordu.

Ellerimi Lo'nun başına yerleştirerek ona baktım. *Tersçe* çocuğa bakıyordu. Yani... Belki de herkes benim kadar edepsizdi. Bu fikir karşılığında sırttım.

Bandanalı çocuk eğilerek Daisy'yi omuzlarına aldı.

Daisy benimle aynı yüksekliğe çıktığında biraz arkasına dönerek bana bir beşlik çaktı. Hemen altımdaki fazla korumacı kişiyi unutmuştu.

“Hanımlar! ‘Evet,’ deyin!” Rap şarkıcısı bağırdı.

“EVET!” Bu eğlenceli sayılırdı. Gülümsemem yüzüme yayıldı.

“Beyler! ‘Aynen öyle,’ deyin!”

“AYNEN ÖYLE!”

Adam şarkısını söylemeye devam ederken tempo artıyordu ve bir sürü kız omuzlara çıktığı için artık sahneyi göremiyordum.

“Şimdi hanımlar!” Rapçi tekrar konuşmaya döndü. “Bahar tatilindeyiz! O memeleri görelim!”

Bekle... *Ne?*

Etrafımdaki kızlar sanki rap şarkıcısı sihirli kelimeleri söylemiş gibi bikinilerinin üstlerini açarken hareketsiz bir şekilde kaldım.

Duyduğum tek şey memelerdi ve bu özgür memeler isteğimin tam tersi bir etki yaratmıştı. Herkes sarhoş bir heyecanla tezahürat yapıyordu, etraftaki meme uçlarını ve zıplayan memeleri gördüğümde gözlerim irileşti.

Tüm bedenlerdeki memeler etrafımda oynayıp zıplıyordu. Ben-se Lo’nun yüzüne, burnuna, yanağına vuruyordum. *Beni indir. İndir.* Aşağı inmeme gerekiyordu. Hemen.

Yanımdaki Melissa çoktan bikini üstünü açmıştı. Bu havalıydı, memeleri gerçekten de güzeldi. Bikiniyi Ryke’in kafasına bıraktığında Ryke bikiniyi alıp yukarı baktı. Melissa da tam olarak bunu istiyordu.

Benim gösterebilecek pek bir şeyim yoktu ve kolayca utanıyordum. Bu oldukça ortadaydı.

Başka birkaç kızın daha omuzlardan indiğini gördüm, onlar da buna katılmak istememişti.

“Daisy!” Rose yerden bağırdı.

Lo beni ayaklarımın üzerine bıraktığı an başımı kaldırdım ve Daisy’nin sırtına doğru uzandığını gördüm.

“Daisy!” diye bağırdım gözlerim irileşirken. Ben de en az Rose kadar utanıyordum. Hiç kimsenin on altı yaşındaki kardeşimin me-

melerini görmesini istemiyordum. Eğer bikinisini iki yıl sonra çıkartmak isterse bunun kararı ona aitti ama şimdi olmazdı.

Lo ellerini omuzlarıma yerleştirdi. “Yüce İsa,” dedi gözlerini kaçırmaya çalışırken.

Daisy bana baktığında ağzı kulaklarındaydı.

Rose, kaygısını bastırıp Daisy’ye ulaşmak ve onun boynuna sarılmak için tüm bu bedenleri aşmaya hazır gibiydi. Ancak Daisy bir kahkaha atarak elini aşağıya indirmişti.

“Seni korkuttum mu?” diye sordu kaşlarını indirip kaldırırken.

Evet. Beni korkutmuştu ama en azından bunu yapma niyeti yoktu. Bu da bir şeydi.

Bakışları arkama uzandı. Lo’ya değil, Ryke’a bakıyordu. Ryke’ın normalde de sert olan ifadesi belli belirsiz kararmış gibiydi. Bence Daisy’ye sataşmamak, onunla uğraşıp olay çıkartmamak için gerçekten kendini çok zor tutuyordu.

Ryke’ın yaptığı buydu.

Daisy ona doğru bakmaya devam ettikçe yüzündeki gülümseme silinmeye başlamıştı. Ardından sırtını bize dönerek eğildi ve bandedan alı çocuğa bir şey söyledi. Çocuk onu indirdiğinde ayakları güvenli bir şekilde yerle buluştu. Grubumuza doğru dönmeden önce, gürültülü müziğe rağmen çocukla konuşmaya devam ediyordu.

Daisy başını çok fazla aşağı yukarı sallıyordu. Çocuk daha da çok gülümsüyordu. Bu hoşuma gitmemişti. Çünkü çocuk yirmilerin sonlarında görünürken Daisy henüz bir ergendi.

Çocuk ellerini Daisy’nin beline uzatıp kalçalarına doğru aşağıya indirmeye başladı.

“Otuz saniyem var,” dedi Lo kısık sesle. Bakışları Ryke’a çevrilmişti.

“Benim on beş.”

Kaşlarımı çattım. Ne içindi bu süre? Araya girmek için mi?

Connor onlara baktı. “İkiniz de ciddi olamazsınız.”

Ryke saatine bakıyordu. “Beş...”

“O akıllı bir kız,” diye hatırlattı Connor.

“O on altı yaşında,” dedi Lo.

“Üç...”

Bir an sonra çocuk, Daisy’nin kışına bir şaplak attığında Ryke neredeyse Melissa’yı yere indirmek üzereydi. Daisy çocuğa el sallayıp onunla vedalaşarak bize doğru yaklaştı. Yüzlerimizi gördüğü anda ise gülümsemesi soldu ve tıpkı benim gibi aklı karıştığı için kaşlarını çattı. Bu alanda gereğinden fazla testosteron salgılandığına artık emindim.

“Size ne oldu?” diye sordu Daisy. “Lo, burnundan soluyormuşsun gibi görünüyorsun.” Durum gerçekten öyleydi ama Daisy yine de konuyu geçiştirmeye çalışıyordu. “Oradaki çocuk köpekbalklarıyla yüzmek için bana çok iyi bir yer söyledi. Katılmak isteyen var mı?”

Herkes sessiz kaldı.

Daisy tekrar karşı çıktı. “Ne? Ne yaptım ki?”

“O çocuk resmen elini bikininin altına soktu,” dedi Ryke. “Ve sen umursamadın.”

Melissa kollarını göğsünde kavuşturdu. Modu yavaşça düşüyordu.

Rose bana sert bir bakış atıp dudaklarını oynatarak, “*Kızlar zamanı*,” dedi. Evet. Kesinlikle öyleydi.

O Daisy’nin elini tutarken aslında biraz hava almak istiyordum ama kardeşimi bir anlığına da olsa bu yargılayıcı bakışların altından kaçırma isteğim daha ağır basıyordu.

Daisy, “Bekle, ben yanlış hiçbir şey yapmadım,” dedi. “Sadece nazik davranıyordu.”

“Gerçekten o kadar saf mısın?” diye sordu Lo. “Eğer öyleysen, hepimiz korkunç bir şey yaşanmadan seni eve göndermek konusunda düşünmeliyiz.”

“Saf değilim,” diye cevap verdi Daisy. “Çocuk mutluydu.”

Ryke yüzünü astı. “Bu onu *mutlu* ettiği için mi kışına vurmasına izin verdin?” Evet, bu kulağa pek doğru gelmiyordu.

“Tamam,” diyerek araya girdim. “Biz gidiyoruz. Öyle değil mi, Rose?”

“Evet.” Ablam erkeklerin her birine ters bakışlar attı.

Connor ellerini kaldırdı. “Ben bir şey söylemedim.”

Rose’un bakışları yumuşadı. “Sen muafsin.”

“Daisy,” dedi Ryke. Bunu öyle hisli bir şekilde söylemişti ki kollarıma bir ürperti yayıldı. Üstelik burası korkunç sıcaktı. Sanırım Daisy’ye söylemek istediği bir sürü şey vardı. Ona bir çeşit moral konuşması yapmayı, daha iyi hissetmek için başkalarını memnun etmesine gerek olmadığını ve bunu yaparsa sonunda yine zarar göreceğini söylemek istiyormuş gibiydi. Ancak Melissa başını eğerek Ryke’in kulağına bir şeyler fısıldamaya başladı. Onun aklındakileri söylemesine engel oluyordu.

Bu yüzden de Daisy dudaklarını araladı. “Sonra görüşürüz.” Hemen ardından beni sahildeki tiki bara doğru sürüklemeye başladı. Rose arkamızdan koşuyor, bu insan kalabalığından dışarı çıkmak istiyordu.

Dirseklerimizi tezgâha yasladık. Ben bir şişe su söylerken Rose ve Daisy de barmenin margaritaları hazırlamasını bekliyordu.

Rose tırnaklarıyla tezgâhta ritim tutarken her zamanki gibi sabırsızdı. “Daisy,” dedi. “Bize söylemen gereken bir şey var mı?”

Daisy, Rose’la benim aramda doğrularak topuklarının üzerinde ileri geri gitti. “O çocukla yatmayacaktım,” dedi. “Yatmazdım. Sadece ona iyi göründüğünü söyledim ve sonra da köpekbalıklarını sordum.”

Kaşlarımı çattım. “Cidden mi?” Bu kadar masum muydu? Belki de hepimiz sekse fazla odaklanmıştık. İğrenç olan bizlerdik.

“Yani imalı birkaç şey söyledi ama onunla flört etmeye çalışmıyordum. Cidden.” Önemsizmiş gibi omuz silkti. “Buna alıştım.”

“Hangi kısmına?” diye sordu Rose buz gibi bir sesle. “Dokunmaya mı, yoksa flört etmeye mi? Çünkü eğer çalışanların sana dokundukları fotoğraf çekimlerine gidiyorsan-”

“Hayır, hayır, hayır,” dedi Daisy. Tıpkı benim yalan söylerken yaptığım gibi kelimeleri art arda söylemişti. “Bu hiç yaşanmadı. Annem benimle geliyor. Hiç kimsenin bana uygunsuz bir şekilde dokunmasına izin vermez.”

Rose buna inanıyordu, ona başını sallamıştı. Fakat ben buna o kadar da güvenmeyerek Daisy’ye uzunca bir süre baktım. Belki de o kadar uzun süre boyunca yalan söylemiştim ki artık doğruyu göremiyordum.

Daisy endişeli bakışlarımı fark edince kolunu omzuma attı. “Ben iyiyim, Lily.”

Ben öyle olduğunu düşünmüyordum.

Genç olmayı, sınırların çok sık bulanıklaştığı bir noktada neyin yanlış neyin doğru olduğunu ayırt etmeye çalıştığımı hatırlıyordum. Benim en azından gidebileceğim birisi, Lo vardı. Kendimi kaybedip boğulmadığıma bu sayede emin olabiliyordum.

Daisy modellik dünyasındaydı ve onu tutabilmek için yanında hiçbirimiz yoktuk. Yalnız ve akli karışık bir haldeydi. Ona işi bırakmasını söylemeden bu durumu nasıl düzeltebileceğimi de bilmiyordum. Yine de konu para olmasa bile, kariyerinin annemizin mutluluğuyla doğrudan bağlantısı olduğu için işi asla bırakmazdı. Annemizi mutlu etmeye devam etmek Daisy’yi de mutlu ediyordu.

Telefonum titrediğinde arayan kişiye baktım. Poppy’ydi.

Telefonu kilitleyip tekrar kot şortumun cebine koydum.

“O kimdi?” diye sordu Daisy gürültülü mikserin sesini bastırmaya çalışarak.

“Poppy.”

Barmen çok yavaş olduğu için Rose dik dik adama bakıyordu. Daisy’nin alnı kafa karışıklığıyla kırıntı. “Neden telefonu açmadın?”

“Sadece konuşmak istemiyorum.” Gerçek buydu. Zaten Poppy’yle ilişkimde bir mesafe olması en iyisiydi. Benden altı yaş büyüktü. Ben dokuzuncu sınıfa başladığımda onun üniversitede ikinci yılıydı ve çoktan nişanlanmıştı.

Rose'un telefonu çaldığında aramaya ilk çalışta cevap verdi. "Merhaba, Poppy." Bana ters bir bakış atsa da şu an Daisy kadar üzgün görünmüyordu.

"Benim aramalarım cevap vermemenin sebebi bu mu?" diye sordu Daisy. "Konuşmak istememen mi?"

Daisy'nin benden dört yaş, hatta ağustosta yirmi birime gireceğim için beş yaş küçük olduğunu hatırlayınca onun bu söylediği canımın yanmasına sebep oldu. Bu neredeyse Poppy'yle aramdaki yaş farkı kadardı.

En büyük ablamla aramdaki ilişkiyi düzeltme fırsatım çoktan kaçmıştı. Evliydi, bir bebeği vardı ve kendi ailesini kurmuştu. Ama Daisy'nin ablası olma şansına sahiptim ve bunun için çok fazla çabalıyordum.

"Hayır öyle değil, Dais."

"Evet, Poppy. Şu anda eğleniyoruz. *Mojito**'lar zayıf olsa da margaritalar genelde güzel." Rose'un bakışı doğruca ağırkanlı barmenin üzerindeydi. Adamın önündeki soğuk karışıma limon sıkması yıllar alıyordu. "Evet, Lily de bizimle. Çok gürültülü olduğu için aradığını duymamıştır."

Daisy hafifçe koluma vurup, "Bu neydi o zaman?" diye sordu, benden düzgün bir mazeret bekliyordu. *İşte bu*, diye düşündüm. Bu temize çıkıp ona bağımlılığından ve geçmişte seksi diğer her şeye, hatta onunla konuşmaya bile tercih ettiğimi söylemenin vaktiydi.

Boğazım bir anlığına gerilirken dudaklarımı araladım. "Telefonda konuşma olayı bana garip geliyor. Sanırım mesajlaşmayı tercih ediyorum." Yalanın acı tadı ağızma yayılırken midem bulandı.

Daisy bara bakarken sessizdi. Bu iyiye mi yoksa kötüye mi işretti bilmiyordum.

"Ne?" dedi Rose telefona aklı karışmış bir şekilde. "Lily'den gönderildiğine emin misin?"

"Neler oluyor?" diye sordum.

* Alkollü bir kokteyl. (ç.n.)

“Bekle, sorayım.” Rose eliyle ahizeyi kapatarak beni bardan uzağa çekti. Daisy’den biraz ayrılmıştık ama neler olduğunu merak ettiği için o da yanımıza geldi. Onun yerinde olsam ben de merak ederdim. “Villanova’daki eve bir paket gönderdin mi?” diye sordu Rose. Villanova... Ebeveynlerimin evine mi? Neden...

“Neden böyle bir şey yapayım?”

Rose’un zayıf omuzları kaskatı kesildi.

“Ne paketi?” diye sordu Daisy.

“Al, konuş.” Rose telefonu uzattı.

Telefonu kulağıma yaklaştıırken gergindim. “Selam, Poppy. Neler oluyor?”

“Lily, Maria’nın doğum günü için Villanova’ya geldim,” dedi sessiz bir şekilde durumu açıklarken. Sanki birilerinin duymasından korkuyordu. “Harold kargoyu az önce getirdi ve sana gelmiş. *Tahriketbeni.net* diye bir siteden. Kutunun her yerinde X’ler var. Anneme verecekti fakat ona engel oldum.”

“Onu ben sipariş etmedim,” dedim hızlıca. Kalbim sertçe göğsüme çarpıyordu.

“Ettiysen de sorun değil,” dedi Poppy nazıkçe. “Ben sadece neden böyle bir şeyi buraya gönderdiğini merak ettim. Annem seni gebertirdi.”

“Gerçekten ben sipariş etmedim.”

Rose biraz şüpheli görünüyordu. Acaba kargoyu ondan ve Lo’dan saklamak için oraya göndermiş olabileceğimi falan mı düşünüyordu? O da ancak Ryke’in Lo’ya güvendiği kadar güveniyordu bana.

Ani bir karar verdim. “Poppy, acaba açıp içinde ne olduğuna bakabilir misin?”

Rose’un gözleri irileşti, muhtemelen artık kargoyu gönderenin ben olduğumu düşünmüyordu.

“Tabii, bir dakika,” dedi. Birkaç hışırtı ve bant sesiyle bir şeyin koparıldığını duydum. Poppy’nin sesi bir fısıltıya dönüştü. “Bir dildo.”

Yüzümü buruşturdum.

“Bekle, bir zarf var.” Duraksadı, sessizliği işkence gibiydi
“Aman Tanrım.”

“Ne... Ne yazıyor?” Kekeliyordum.

Rose olanları duyamadığı için siniri bozulmuş bir şekilde ayağını yere vuruyordu. Daisy bir elini omzuma yerleştirerek sıkıntımın asıl sebebini bilmiyor olsa da beni rahatlatmaya çalışıyordu. Suçluluk duygusu anında içime yayıldı. *Ona söylemeliydim.* Belki de hayır, bunu yapmamalıydım. *Evet.* Hayır... Bilmiyordum. Başım ağrıyordu.

Poppy sessizce notta yazanı okudu. “*Çok sevgili Lily, işte geceleri seni dolu tutacak bir şey.*” Ardından duraksadı. “İsim yok. Loren’den mı geliyor?”

Düşünmeden, “Lo bana neden dildo alsın?” dedim yüksek bir sesle.

“Dildo mu?” Daisy’nin ağzı açık kalırken boşlukları dolduruyordu.

“Başka kim sana böyle bir şey gönderebilir ki?” diye sordu Poppy.

“Aptalca bir şaka olmalı,” dedim. Şantajcıdan gelmişti. “Kimse görmeden onu atabilir misin? Harold’a da bundan bahsetmemesini söyler misin?”

“Tabii ki,” dedi Poppy. “Eğer okulda arkadaş edinmekle ilgili sorunların varsa-”

“Bu hazırlık okulu değil, Poppy. Üniversitedeyim. Kimse öğle yemeği paramı çalmıyor.”

“O zaman neden biri sana bunu gönderdi?”

“Komik olduğunu düşünmüş olmalılar. Bilmiyorum,” dedim hızlıca. Boğazıma bir yumru otururken sesim titremek üzereydi. “Rose’la konuşmak ister misin?”

“Tabii.”

Telefonu Rose'a uzattığımda içten bir şekilde Poppy'yle konuşmaya başladı.

"Hey." Daisy bana yandan sarılarak omzumu sıktı. "Muhtemelen ona yakın davranmadığın için öfkelenen Penn'deki eziklerden biridir."

Yaşlar gözlerime batıyordu. Gerçeklerden daha fazla uzaklaşamazdım.

"Ah, hayır. Lütfen ağlama." Daisy beni kendine çevirerek ellerime uzandı ve sanki her an dans edebilirmişiz gibi kollarımı salladı. "Cancun'dayız. Bahar tatili. Yılın en iyi haftası. Aptalın tekinin moralini bozmasına izin verme."

Haklıydı. Bu yüzden burnumu çekerek gözlerimi sildim. Bana gerçekten sarıldığında parmakları saçlarıma uzandı. Ardından imrenerek iç çekti. "Çok kısa ve güzeller," dedi gülümseyerek.

Biraz uzaklaştığımızda burnumu sildim. "Yağlı."

Önemli değil dercesine elini sallayıp gözlerini sahneye döndürdü. Bakışlarını takip ettiğimde bizimkilerin büyük kalabalıktan çıkmaya başladıklarını gördüm. Lo'ya olanları söylemem gerekecekti. Şantajcı sadece Cancun'da olduğumu değil, ebeveynlerimin adresini de biliyordu.

Sinirlerimi bozmak istiyordu.

Yaptığı işe yarıyor sayılırdı.

LOREN HALE

Havuzdan gelen müzik sesi balkona yayılıyordu. Neyse ki burası yatak odasından daha özel bir alandı. Herkes bu geceki kulüp için en güzel kıyafetlerini giymişti. Bu sorumluluklarımız ve kararlarımızla dolu olan gerçek dünyaya yolculuk etmeden önce Cancun'da yapacağımız son geziydi.

Telefonumun ekranına baktım. Terapistimden gelen beş cevapsız çağrı vardı. Onu geri aramalıyım ama Brian'la konuşmak bana bir başarısızlıkmiş gibi geliyordu. Benimle o aşırı hassas ses tonuyla, sanki çoktan batırmışım gibi konuşuyordu ve şu anda bunu dinleyemezdim. Beni sakinleştirmeye çalışmasını ya da alkolün olmadığı, en büyük kusurumun yüzüme bakmadığı bir evde bulunan yatağında kalmam gerektiğini söylemesini duymak istemiyordum.

Lily, terapistiyle bağlantıda kalma konusunda daha iyi bir çaba sarf ediyordu. Onu telefondayken gördüğümde genelde hattın diğer ucundaki kişi Allison oluyordu.

Plastik sandalyeye oturarak babamın gönderdiği en son mesajı açtım.

Emily Moore

789 Huntington Drive

Caribou, Maine 04736

Kendini cömert hissettiğinden mi yoksa açık sözlü olduğundan mıydı bilmiyordum ancak spontane bir şekilde bana öz annemin adresini vermişti. Ondan bunu yalnızca bir kez istemiştim. İstediğimi reddetseydi ayaklarına kapanmayacaktım. Şimdiyse o kadının nerede yaşadığını bilsem de bununla ne yapacağımı bilmiyordum. Onu görmem, hayatımda geriye doğru sendelememe sebep olacak yeni kapıların açılmasına sebep olabilirdi.

Bununla başa çıkabilmek için hazır mıydım bilmiyordum.

Elim titrerken omzumun üzerinden baktım. Kimse beni izlemiyordu, numarayı tuşlasam bile hattın diğer ucunda terapistimin olduğuna inanacaklardı. Kimse beni rahatsız etmeyecekti. En azından umudum bu yöndeydi.

Tanıdık numarayı tuşladıktan sonra karşımdaki kişi aramama cevap verdi ve benden önce konuştu. “Uzak mesafe aramaları kahrolası ucuz bir şey değil. Nasıl ödemeyi planlıyorsun?”

Babamın kelimeleri beni delip geçti ve içimdeki huzura rağmen kendimi güvensiz hissetmeme sebep oldu. “Bu gerçekten de seni ilgilendirmez.”

“Greg Calloway kızlarına sadece harçlık veriyor. Lily sonsuza kadar senin umursamazlığını karşılayamaz.”

Telefonu sıkıca tutarken odaklanmaya çalışıyordum. Ne de olsa

onu aramamın bir sebebi vardı. “Dakika başı ödeme yapıyorum, acaba paradan konuşmayı bırakıp bana müsaade mi etsen?”

“Çabuk ol, toplantıya dönmem gerekiyor.”

Aramama cevap vermek için toplantısından mı çıkmıştı?

Bunların hepsi birer gelişmeydi. Greg, kızlarından biri için asla toplantısını durdurmazdı. Eğer Lily babasına ihtiyaç duysaydı Greg bunun için asistanını gönderir ve ancak işi bittikten sonra kızını bulurdu. Babam ise beni büyütmek için her şeyi bırakmıştı. Okuldan onu aradığımda müdürün ofisine gelen hep o oluyordu. Buna rağmen sadece başım beladayken ona ihtiyacım oluyordu ve o da buna sebep olduğum için bana bağıırıyordu.

“Adamı buldun mu?”

“Bu işler vakit alır, Loren,” dedi babam ters bir şekilde. “Cevaplar lanet gökyüzünden yağmıyor.”

Burnumun kemerini sıkarak derin bir nefes aldım. “Bak, başka bir şey daha oldu,” dedim hızlıca. “Callowaylerin evine bir kargo göndermiş.”

Sanki bir kalem ve kâğıt arıyormuş gibi bir şeyleri karıştırdığını duydum. “Tamam, bana detayları ver.”

Dildoyu ve notu açıklarken spesifik olmaya çalışıyordum. İstedğim tek şey bu adamı bulup hayatını cehenneme çevirmektir. Lily’ye resmen işkence ediyordu.

“Hiçbir şey istemedi mi? Bir kuruş bile?”

“Hayır.”

“Hastalıklı piç bu olayları umursamadığını ve bulunmak istemediğini çok net belli ediyor ama elimden gelenin en iyisini yapacağım.” Duraksadı. “O nasıl?”

Acı bir kahkaha attım. “Ne zamandan beri umursuyorsun?” Biz ergenken Lily’den pek hoşlanmazdı. Arkadaş olarak yanımda bir kız olmasının etraftaki diğer kızları uzaklaştırdığına inanırdı. Eğer beni memnun etmiyorsa da onu paketlememi söylerdi. Yine de Lily’yle sahte ilişkimize başladığımızda onun bundan memnun

olacağını biliyordum. Olmuştu da. Çünkü onun gözünde bir anda Lily benim için faydalı biri haline gelmişti.

Lily'yi hiçbir zaman becerebileceğim ya da kenara atabileceğim bir nesne olarak görememiştim. Babamın kadınlara karşı algısı tam olarak bu delilikteydi.

“Lütfen, o resmen benim gelinim,” dedi savunurcasına. “Eğer Greg ve Samantha Calloway onun bir seks bağımlısı olduğunu öğrenirlerse, onların buna göre davranmayacaklarını sanma sakın.”

“Bu da ne anlama geliyor?”

“Yani ikiniz de kahrolasınca parasız ve evsiz kaldığınızda sizi toplayacak olan kişi benim. Sizin için hep yaptığım gibi, lanet olasıca dağınıklığınızı temizleyeceğim.”

Gözlerimi kısarak yere baktım. Bu her şey boka döndüğünde benim yanımda olacağını söylemenin çok kötü bir yoluydu.

“Sadece şu herifi bul,” diye patladım.

“Tabii.” Diğer taraftan sesler geldiğinde, “Gitmem gerekiyor. Ortaklar çok tez canlı, sabırsız piçler. Haftaya görüşür müyüz?” dedi.

Neden olduğunu bilmesem de kabul ettim. Telefonu kapattığımızda kendimi yine önceki kadar paranoyak ve kaygılı hissediyordum. Belli ki bunun yardımı dokunmamıştı. Babamla yaptığım hiçbir konuşmanın bana yardımının dokunduğu söylenemezdi.

Bölüm 35

LOREN HALE

Gece kulübü, canlı bir gösteriye dönüşmüştü. Taklitçiler, dansçılar ve havada gezen trapez cambazları vardı. Devasa kare bar, kızların dans edip insanlara vücutlarından *shot* içirttikleri giriş katı tamamen dolduruyordu. Balıklı *taco* yüzünden midem bulandığı o andan beri yanımdan içki geçince irkilmiyordum bile. Tekrar o mide bulantısını yaşamak istemiyordum.

Calloway kızlarının bu geceki hedefi içip dans etmektir. Bana göre ise bunun tercümesi şuydu: “*Körkütük sarhoş olacağız.*”

Connor, Ryke ve ben istedikleri kadar kafayı bulabileceklerine, sorumluluğun bizde olduğuna, onlarla ilgileneceğimize söz vermiştik. İlk kez işlerin diğer tarafındaydım ve bu oldukça iyi hissettiriyordu.

Lily'yi güvende tutmaya gücüm olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu. Önceden kafama diktığım her bir viskiyle sızıp kalıyordum. Yani evet, bu yeni bir şeydi ama güzel bir yenilikti.

Kalabalık dün gittiğimiz konserdeki kadar fazla değildi. Bir gözümüz kızlarda olsun diye Connor balkondan bir masa satın almıştı. En üst katta oturuyorduk ve *psychedelic** etki yaratan ışıklar etrafımızda patlıyordu. Yani Connor ve benim etrafımda patlıyordu. Ryke hâlâ tuvaletteydi.

Üç Calloway kızını da net bir şekilde görebiliyordum. Hepsi kare barın etrafındaydı. Rose pembe bir karışımla dolu olan iki bardak taşıyordu, sonrasında birini Daisy'ye uzatmıştı.

"Rose'u hiç sarhoş gördün mü?" diye sordum Connor'a. Ay tutulması gibi bir şey olması gerekirdi.

"Sınırlarını aşmak için kendine izin vereceğini sanmıyorum."

Onaylarcasına başımı salladım. Onu çakırkeyiflikten öte görmemiştim. "Muhtemelen kafayı bulup bekâretini IQ'su kendinden düşük olan bir adama kaybetmeye korkuyordur."

Connor'ın her zamanki durgun ifadesi sarsılırken dudakları şaşkınlıkla aralandı.

Ah, siktir. "Ne dedim ben?"

Şarabından bir yudum alırken ifadesi her zamanki tavrına döndü. "Bakire olduğunu bilmiyordum."

Siktir. Lanet olsun, siktir. Lily beni öldürecekti. Lanet olsun, ondan önce Rose beni köşeye sıkıştıracaktı. Lanet olasıca ağzımı açmamam gerektiğini bilmeliydim.

"Üzgünüm," dedim yavaşça. "Bildiğini sanıyordum." Ensemi kaşıdım.

Kadehine bakarken başını iki yana salladı. Ne düşündüğünü tahmin dahi edemiyordum. Bu yüzden sordum. "Bu kötü bir şey mi?" Kalbim bunu düşünürken resmen içten içe eziliyordu. Rose ve ben atışıp kavga etsek dahi onun ilişkisini asla mahvetmek is-

* Hayal gördüren, akıl bulandırıcı türde ışık. (ç.n)

temezdim. Özellikle de onun için harika birisi olan Connor’la arasındaki ilişkiyi.

Hiçbir şey söylemediğinde suçluluk duygum bir anda öfkeye dönüştü.

“Hey, o bir bakire, kahrolası bir cüzamlı değil.” Bir parmağımı ona doğru uzattım. “Eğer bu sebeple onu terk edersen kahrolasınca şerefsizin tekisin demektir. Memnuniyetle Rose’la birlikte olacak *milyonlarca* erkek vardır. Her nasıl oluyorsa, sen onun inanılmaz yüksek standartlarını karşılıyorsun ve sırf deneyimli değil diye onu incitirsen Tanrı’ya yemin ederim ki, benimle hiç tanışmamış olmayı dilersin.” Lafımı bitirdiğimde ben de en az Connor kadar şaşkındım.

Ayıkken kendimle ilgili çok fazla şey öğreniyordum.

Sanırım Lily’ye, Daisy’ye ve hatta Rose’a karşı bile korumacı sayılırdım.

“Lo.” Connor sanki beş yaşındaymışım ve az önce sinir krizi geçirmişim gibi ismimi söyledi. “Bakire olması umurumda değil. Altı aydır çıkmamıza rağmen bunu bana söylememiş olması umurumda. Belli ki, ilişkimizdeki ilerlemeyi gözümde büyütmüşüm.” Bakışları Lily’nin yanında dans eden Rose’a döndü ve ardından tekrar bana odaklandı. “Bu tehdidin altındaki hassasiyetini takdir etsem de buna gerçekten gerek yok. Niyetim Rose’u incitmek değil.”

Sanki onun kelimeleri morfinmiş gibi birkaç cümlesiyle beni sakinleştirmişti. Yine de sırrını açık ettiğim için Rose’u savunmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. “Senden hoşlanıyor,” dedim hızlıca. “Sadece...” O Rose’du. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

“Biliyorum.”

Tabii ki biliyordu. Her şeyi biliyordu.

“Yirmi yaşındayken bekâretini *Academic Bowl*’dan birine kaybettikten şüphelenmiştim,” diyerek itiraf etti Connor, genelde bu tarz bilgileri paylaşmak yerine kendine saklardı. “Normalde sarıl-

maya müsaade ederdi ama o çocuğun kolunu omzuna dolmasına izin vermişti. Hatta koridorda Rose'u öptüğünü bile görmüştüm. Rose geri çekilmemişti." Başını iki yana sallayarak uzaktaki kız arkadaşına doğru baktı. "Belli ki benimle oynuyormuş."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onu izlediğimi biliyordu. Ne kadar deneyimsiz olduğunu ona söyleyebileceğimi biliyordu, sırf bu yüzden bir erkekle temas kurmayı midesi kaldırabilmiş. Onun artık bakire olmadığını düşünmem için yapmış bunu." Şarabından bir yudum aldı. "Şaşırmamalıyım. Ergenken bundan hiç utanç duymamıştı ama bekâret konusu ne zaman benim karşımda açılrsa kendini savunmaya başladığı. Sanırım bunu ona karşı kullanacağımı düşündü."

Söyledikleri normale göre daha içten geliyordu. Gerçek Connor Cobalt bu mu diye merak ettim. Şu anda bir yatırımcı ve gelecekte kullanabileceği bağlantılara karşı başını dik tutmaya çalışan bir çocuk değildi. Sadece oydu. "Rose'u ergenliğinden beri tanıyor musun?" diye sordum.

Connor boş şarap kadehini masaya bıraktı. "On dört yaşından beri. İkimiz de okullarımızla birlikte Model Birleşmiş Milletler, Beta Kulübü, Ulusal Onur Topluluğu gibi akademik konferanslara katılırdık." Connor'ı zar zor tanıyormuşum gibi hissediyordum. Aylardır arkadaşlık. *Bunu* nasıl bilmiyor olabilirdim? "Bu arada, ondan bir yaş büyüğüm."

"Bekle, ne?" Kaşlarımı çattım. "Yirmi iki yaşında olduğunu sanıyordum."

"Yirmi üç."

"Çocukken okuldan uzaklaştırma falan mı aldın?"

"Son sınıfta beşinci yılım," dedi. "Üç ana dal yaptım, bu yüzden de derslerimi tamamlamak için Penn'de fazladan bir yıl daha kalmam gerekti." Bakışlarını Rose'dan ayırmıyordu.

"Bana bunu neden daha önce söylemedin?"

"Sormadın ki. Gerçekten bir önemi var mı?" Connor Cobalt'ın,

insanları hayatının yalnızca yarısına dahil ettiğini düşünmeyece başlıyordum. Belki de bize tahmin ettiğinden daha çok benziyordu.

Ryke tuvaletten döndüğünde ikimiz de konuyu kapattık. Melissa yeniden dans pistindeki kızlara katıldı. İlk geldiğimizde buna pek de sıcak bakmıyordu. Oldukça istekli bir şekilde Ryke'in yakasını bırakmadığı için, ağabeyimin ona tuvalette oral yaptığını varsayıyordum. En azından kız biraz yatışmış gibi görünüyordu.

Konuyu Rose'un seks hayatından uzaklaştırmak istediğim için aklıma ilk geleni söyledim. "Ryke nasıl bir isim?"

Yanıma yerleşirken elinde bir kutu *Fizz Life* vardı, içinde hiç alkol olmadığına emindim.

"İkinci isim," dedi sanki bilmiyormuşum gibi. Geçen sene Noel Bağış Gecesi'nde ağabeyim olduğunu itiraf ettiği zaman bana ehliyetini göstermesini sağlamıştım. *Jonathan Ryke Meadows*.

"Ryke nasıl bir *ikinci* isim?" diye düzelttim sorumu.

Sinir bozucu bir şekilde homurdandı. "Jonathan sana ikinci isim olarak hangi haltı verdi?"

"İkinci bir ismim yok. Bana sadece Loren demenin yeterli bir eziyet olduğunu düşünmüş olmalı." İlkokuldayken ismim erkek versiyonuyla telaffuz ediliyor olsa bile hep bir alay konusuydu.*

"Ryke," dedi Connor dalgın bir şekilde. "Ortaçağ İngilizcesi'nden 'güç' ya da 'imparatorluk' kelimelerinin bir örneği. Yine de bunu sanki önemsizmiş gibi söylüyorsun."

"Evet, babam egoist şerefsizin teki," dedi sertçe. "İsmim tam anlamıyla *Jonathan İmparatorluğu* anlamına geliyor."

Suyumdan bir yudum alacakken kahkaha atmama engel olamadım. İlk kez, kendi ismim kulağa çok da kötü gelmiyordu.

"Neden güldüğünü bilmiyorum. Sana bir kız ismi koymuş ve ikinci ismin bile yok."

Ona el hareketi çektim.

* "Loren" isminin bir kadın ismi olan "Lauren"la arasındaki benzerliğe vurgu yapılıyor. (ç.n.)

“İsimlerden bahsetmişken,” dedi Connor sıradan bir şekilde. Buna rağmen Ryke’a bakarken gözlerindeki haylazlığı görebiliyordum. “Eğer Callowaylerden biriyle evlenirsen kızın isminin bir porno yıldızı ismine dönüşeceğini hiç düşünmüş müydün?”

“Hangi Calloway’miş o?” diye araya girdim. “Poppy evli, ben Lily’yle çıkıyorum, Rose seninle çıkıyor ve Daisy de on altı yaşında.”

“Varsayalım.”

Varsaymayı sevmiyordum ama bu, Ryke’in muhtemel bir geleceği dahi düşünmesine engel olmak için iyi bir yol olabilirdi. Bu yüzden oyuna devam ettim. “Daisy Meadows,” dedim içten içe bu fikir canımı sıkarsa da. “Şeyin karşısında ne yapmasını bilen biri gibi duruyor, şeyin-”

“Sakın cümleleri bitirme.” Ryke bana ters ters baktı.

“Kamera diyecektim. Neden? Sen ne düşünüyordun ki?” Ses tonum öfkeli ve soğuktu.

Işıklar yandığında gösteri başlamak üzereydi. İkimiz de arkamıza yaslanarak sakinleşmeye çalıştık. Birbirimizi nasıl sinirlendireceğimizi biliyorduk. Acaba bu bir kardeşlik olayı mıydı, yoksa Jonathan Hale’in meyveleri olduğumuz için mi durum böyleydi merak ediyordum.

Sahne dışında kalan her yer karardı. Sipariş almak için dolaşan garsonlar fenerlerle geziyorlardı. Bir Elvis taklitçisi sahneye çıktı ve dansçılar yanında kıvrılırken şarkı söylemeye başladı. Eski şarkılar remikslendiği için, müziğin temposu içerideki hipnotik atmosfere uyum sağlıyordu.

Biraz daha doğrularak Melissa ve kardeşleriyle birlikte küçük bir alanda dans eden Lily’ye baktım. Işıklar parlayarak renk dalgaları halinde dans pistini aydınlatıyordu.

Bir erkeğin arkadan Lily’ye yaklaşması çok uzun sürmedi. Buna karşı gerilsem de yerimde kaldım, tıpkı yapmam gerektiği gibi ona güveniyordum. Çocuğun elleri Lily’nin beline uzandığın-

da, onu bir yabancıyla dans ederken gördüğüm tüm anları anımsayarak olduğum yerde buz kestim. Bir bara yerleşip onun şerefsiz herifleri tuvalete götürmesini izliyordum. Bu sırada ben de tüm ıstırabımı *Maker's Mark**'la birlikte gömüyordum.

Çocuk ellerini Lily'ye uzattığı an bir elinin parmaklarını bluzunun köşesine, diğerini de eteğine doğru indirdi. Lily irkilerek direkt Daisy'nin göğsüne doğru atıldı. Gülümsemekten kendimi alamadım. Aylar önce olsa arkasındaki kişiye uyum sağlardı. Ancak sonunda, beni seçmişti.

Mutluluğumun sönmesi çok uzun sürmedi. Çocuk belli ki Lily'nin tavrını anlamamıştı, ona yaklaşmaya devam etti. Yarı kapalı gözleri ve kasvetli bakışları endişelenmeme sebep oluyordu. Sarhoştur ve kesinlikle Lily'nin kışının dibinde tekrar dans etmeye hazırlanıyordu.

Yerimden kalkıp dans pistine inmeye hazırlandığım sırada, Daisy adamın kolunu iterek parmağını onun yüzüne doğrulttu. Asla mümkün olduğunu düşünmediğim, en genç Calloway'den gelen, tam da Rose'luk bir hareketti.

Ryke'a baktım, dudaklarını ovuşturuyordu. Gözlerinde bir merak vardı. Daisy için endişelenmesiyle eşdeğer bir şekilde, kız onun ilgisini de çekiyordu. Bu karışım hiç iyi değildi ve bunu ona hatırlatmama gerek yoktu. Onu acımasızca uyardığımda beni duymuştu.

Lily, Daisy'nin bedeninin arkasına geçerken döndü ve yukarıya, bana baktı. Ardından hafifçe el sallayarak tekrar kardeşine döndü. Daisy çocuğu fiziksel olarak kendi alanlarından uzaklaştırıyordu. Çocuk ellerini sakince indirmişti ama şu anda Daisy'nin kısa straplez elbisesinden taşan göğüslerine doğru bakıyordu. Tam bu sırada altdudağını yaladı.

"Bu beni mahvediyor," dedi Ryke kısıp sesle.

* Bir burbon viski markası. (ç.n.)

“Onun kahramanı olamazsın,” diye hatırlattım. “Eğer başı beladaysa ben inerim. Sen değil.”

Ellerini saçından geçirdikten sonra bacaklarına yerleştirdi. Olanları dikkatlice izliyordu.

Daisy çocuğu tekrar geriye doğru iterken üç metre ilerdeki daracık elbiseler giyen kız grubunu işaret etti. Çocuğu zıplayıp duran kızlara götürmek için Rose ve Lily’nin yanından ayrılmıştı. Çocuk karşı çıkamayacak kadar ezikti ve dört çift başka memeyle karşılaşınca büyülenmesi fazla uzun sürmedi.

Çocuk onun varlığını unuttuğunda, Daisy çocuğu orada bırakıp basit bir şekilde ablalarının yanına döndü.

Lily, Daisy’ye sarılıp teşekkür ederken kulağına bir şey fısıldadı. İki kız da genişçe gülümseyerek kahkaha attılar.

“Ona güveniyor musun?” diye sordu Connor bana. Dışarıdan aşağı koşup Lily’ye asılacak her erkeğe ters ters bakacakmışım gibi görüldüğüme emindim. Öyle biri olmak, olaylara delicesine aşırı korumacı bir şekilde yaklaşan ve kadınları boğan türde biri olmak istemiyordum. Mutlu bir orta yol vardı ve bu da ona güvenmekten geçiyordu.

“O bir seks bağımlısı,” diye hatırlattım.

“Bu bağlılaşımla verdiğin örnekteki nedenselliği garantiliyor mu?” diye sordu Connor.

“İngilizcesi?”

“Bir seks bağımlısı olması onu otomatik olarak güvenilmez mi kılıyor?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Ama onunla birlikte olduğum süreden çok daha fazla bir zaman boyunca onu başka erkeklerle birlikte gördüm. Sanırım o zamanlara tekrar kapılmasının ne kadar doğal gerçekleşebileceğini anlayabiliyorum.”

“Seni aldatmasının,” diye düzeltti Ryke.

Ona ters bir bakış atarken, “Evet,” diye patladım. “Ama eğer

olacağı varsa olur, öyle değil mi?” Düşüncesi bile beni kahrediyordu.

“Yaşanacağını sanmıyorum,” dedi Ryke.

Şaşkınlıkla geri çekildim. Daha önce Lily’yi hiç savunmamıştı. “Nedenmiş o?”

“Çünkü bence seni, seksi sevdiğinden daha çok seviyor. Sen de onu alkolü sevdiğinden daha çok seviyorsun. Buna rağmen ikiniz de henüz buna inanmak için kendinize izin vermediniz.”

Belki de haklıydı ama bunu sindirmek için kendime izin vermek, görüldüğünden çok daha zordu.

Kadın garsonlar dans pistine mavi renkli, parlayan şişeler taşımaya başladı. Ellerindeki fenerler olaya daha parlak bir efekt katıyordu. Gönüllü erkeklere ve kızlara direkt *shot* dağıtıyorlardı. Garsonlardan birisi de Rose ve Daisy’nin karşısındaydı.

“Böyle bir şey yapmayacaklar...” Kaşlarımı çattım. Ne içmek üzere olduklarını biliyorlar mıydı ki? Çılgınca eğlenme türünde sarhoş olmak istediklerini düşünmüştüm. Bir “*Hasiktir, o da ne?*” türünde değil. Ne içtiklerini bilmeleri gerekiyordu. Rose muhtemelen kulüpteki en yüksek IQ’ya sahip kişiydi, Connor’ı saymıyordum. Eğer ben alkolden anlıyorsam o da kesinlikle anlıyordu.

Daisy’nin heyecanla başını sallamasını izledim. Bara doğru yaslandığında midem çalkalandı. Bu gece işimiz zordu...

Garson içkiyi ağzına dökerken Daisy bir damlayı bile ziyan etmedi. Dudaklarını yalayarak Rose’u işaret etti. Rose bundan Daisy kadar etkilenmemişti ama yine de bir *shot* attı. Belki de tüm bu ışıklar ve müzik, zihnini çarpıtıyordu.

İçtiği ilk *shot* sonrasında şaşırtıcı bir şekilde ikincisine uzandı.

Kısa vadeli hedeflerimden biri gerçekleşiyordu. Rose Calloway bu gece kesinlikle sarhoş olacaktı.

Ama bu beni tahmin ettiğim kadar mutlu etmemişti.

“Ne tür bir likör o?” diye sordu Connor. Yüzüm düştü. Bir dakika, eğer Connor bilmiyorsa...

“Bakın, kim sonunda bir şeyi bilmiyormuş?” diye araya girdi Ryke, Connor’ın sorusundan faydalanarak.

“Likör türleri öncelik listemde yüksek sıralarda bulunmuyor. Buna rağmen, dünyadaki her şeyi bildiğimi düşünmen çok tatlı, Ryke.”

“Apsent*,” dedim Connor’a. “Bu şey, mavi apsent.” Bunu nasıl bilmezdi? Eğer o bilmiyorsa Rose’un *bilme* ihtimali ne kadardı?

Kelimeler ağzımdan çıktığı an Connor yerinden kalktı. Bu sefer yüzündeki endişeyi gizleyemiyordu.

“Yoksa endişelendin mi, Cobalt?” diye seslendi Ryke ama Connor’ın ani huzursuz tavrının onu da aynı derecede harekete geçirdiğini söyleyebilirdim. Çünkü likörü içen bir diğer kız da Daisy’ydi ve burada ona bakacak bir sevgilisi yoktu. Ancak ben vardım.

Buna rağmen bakışlarım daha çok Lily’nin üstündeydi. Eğer kendini nasıl bir şeye bulaştırdığını bilmiyorsa, onun da kızlara katılmamış olduğunu umut ediyordum.

“Apsentte *thujon*** var,” dedi Connor.

“Yani neye benzediğini bilmiyorsun ama içindeki kimyasalları biliyorsun,” dedi Ryke.

“Genelde yeşil renkli olur. *Thujon*, halüsinasyon etkisi gösterdiği için Birleşik Devletler’de yasaklandı.”

“Evet,” dedim kolunu tutup onu durdururken. *Rose’un bunu bilmesi gerekiyor.* Kendime bunu tekrar edip duruyordum, o yabancı bir şeyi içmezdi. “Eminim Rose içinde ne olduğunu biliyordur.”

Connor’ın endişesi dağılmadı. “Şişede etiket yoktu.”

Ne? Kızlara baktım, Daisy bir apsent *shot* daha içiyordu. Alındaki ışık sayesinde şişe parlıyordu ama ince camın üzerine hiç etiket olmadığı belliydi.

Apsent olduğunu bilmiyorlardı.

Siktir.

* Bitkilerin fermente edilmesiyle oluşan, alkol oranı yüksek bir içki. (ç.n.)

** Uyuşturucu etkisi olan kimyasal bir madde. (ç.n.)

LILY CALLOWAY

Daisy bir *shot* daha almak için yaklaşıırken biraz sendeledi. Bu gece kusmasını istemiyordum. Elimini onun omzuna yerleştirerek garsona gitmesini işaret ettim. “Biz böyle iyiyiz.”

Daisy bu kararıma karşı çıkmadı. Garson uzaklaşıırken Rose’un kolunu yakaladım, o sırada on santimlik topuklularının üzerinde *yalpaladı*.

Gözlerimi kısıtım.

Rose’u sadece bir kere sendelerken görmüştüm. Topuklu ayakkabısı New York’ta metal bir ızgaraya sıkışmıştı ve sonrasında da kötü şansı uzaklaştırmak için o topukluları yakmıştı. Connor, onun *gerçekten* de batıl inançları olduğunu bilse önümüzdeki yüzyıl boyunca onunla alay ederdi.

Melissa yanıma yaklaştığında muhtemelen felaket görünüyor olmalıydım. Bana, “Seninkiler sarhoş oldu,” dedi, var olanı söylemenin hiçbir faydası olmuyordu.

Müzik değişip Süpermen’in şarkısı çalmaya başladığında kafam karıştı. Etrafıma baktım, taklitçiler bu sefer çeşitli süper kahraman kıyafetleri giyiyorlardı. Süpermen ve Kaptan Amerika uzun balkonda durmuştu, spot ışığı onların üstündeydi.

İnsanlar sahneye yaklaştırmaya çalışırken birisi arkadan bana çarptı ve elim Rose’dan ayrıldı. “Dikkat et, dostum,” diye tersledim ama dikkatim süper kahramanlara çevrildiği için söylediğimin pek bir etkisi olmadı. Bu benim zayıf noktamdı.

Tempo tıpkı bir kreşendo gibi artarken Süpermen ve Kaptan Amerika balkondan atlayarak bizden birkaç metre ötedeki kare bara uçtular.

Saçmalık.

Kaptan Amerika uçamazdı ki.

Kaptan Amerika’yı aslında olmayan bir süper güce sahipmiş gibi gösterdikleri için çok kızmıştım ve bu yüzden de sağımdan yaklaşan bedeni görmedim. Çocuğun kolları bana yandan o kadar sert çarptı ki olduğum yerde sendeledim ve Rose’un topuklu ayakkabıları da tekrar kaydı. Ardından beni de kendiyle birlikte çekerek yere düştü. Ben daha neler olduğunu dahi anlayamamıştım ama ikimiz de yerdeydik.

Zayıf kalçam sert beton zemine çarpmıştı ve eteğime yapışkan alkol bulaşmıştı. Başka nelerin üstüme bulaştığını düşünmek dahi istemiyordum. Doğrulurken Rose’u göremedim. Ayağa kalkmış mıydı? Ayaklarının üzerinde zor durabildiğini düşünürsek, bu pek mümkün değildi.

Kalbim hızlı bir şekilde atmaya başladı. “Rose!” diye seslendim. Etrafımdaki bedenler beni kafeslemiş gibiydi. Aniden burada küçük bir böcek gibi ezilmekten korktum. Dahası, aynı şeyin sarhoş ablamın başına gelmesinden korkuyordum. Ben yerimden

kıpırdayamadan iki el koltuk altlarımdan geçti ve sanki bir poşet elmanın ağırlığına sahipmişim gibi beni havaya kaldırdı.

Bir erkek olmalıydı.

Bir erkek bana dokunuyordu.

Son ver. Buna son ver. Zihnimde uyarılar yanıp söndü, bu erkek muhtemelen arkamı dönüp ona kur yapmamı falan bekliyordu. Ne de olsa bana yardım etmişti. Başlı dertte olan kadını kurtardığı için, bu cesaretine karşılık benden bir öpücük beklediğine emindim.

Kaçmayı düşündüğüm sırada beni tutan kişi bedenimi döndürerek ellerini yanaklarıma koydu. İçgüdüsel olarak geri çekildim.

“Lil.”

“Lo.” Rahat bir nefes alarak kendimi seve seve onun kollarına bıraktım. Kalbim resmen göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu. Ama az önce düşündüklerimi anımsayınca hızla geri çekildim. “Rose nerede?”

Ben bunu söyler söylemez patlayan konfetiler görüş açımı kapatarak yeri ince kâğıtlarla kapladı. Bir adım attığım anda tekrar kaydım. Lo uzanıp beni düşmeden önce yakaladı.

Kolları sırtıma uzanırken müzik artmaya ve etrafta flamalar yükselmeye başladı. Yılbaşı Gecesi’ymiş gibi hissediyordum. Lo gözlerime derin bir şekilde bakıyordu. “Bir şey içtin mi?”

Başımı iki yana salladım. İçmezdim. Çünkü içsem bunu yapamazdım. Öne eğilerek dudaklarına bir öpücük kondurdum. Beni bedenine doğru çektiğinde sırtım tamamen dikleşti. Dillerimiz birbiriyle dans ediyordu, ilk geri çekilen ben oldum.

Lo’yu seviyor ve onunla öpüşmekten başka hiçbir şeyi istemiyor olsam da ablam ve kardeşim bir yerlerde kayıptı. Onları bulmam gerekiyordu.

Lo gözlerimdeki telaşı görmüş olacak ki, “*Onlara hiçbir şey olmasına izin vermem,*” diyen bir bakış attı. Ona inandım. Artık onun benim için burada olduğuna her zamankinden daha çok inanıyordum.

Elimi tutarak beni sıkışık bedenlerle dolu olan alanda ilerletmeye başladı. “Gerçekten sarhoşlar,” dedim müziği bastırmaya çalışarak.

Elmacıkkemikleri çok keskin görünüyordu.

“Ne?” Nabzım hızlandı. “Ne var?”

Beni önüne çekti ve hareket ettiğimiz sırada ellerini omzuma yerleştirdi. Başını bana doğru eğdiğinde dudakları kulağımı okşuyordu. “Apsent içiyorlardı.”

Ne? Garsonun, parlayan şişelerin içinde ne olduğunu bizimkilerle söylediğini sanmıyordum. Rose apsent içecek kadar delirmezdi ve bu Amerika için bile çılgıncaydı.

Cadılar Bayramı’nda, yani Lo’nun on sekizinci doğum gününde bundan bir şişe almak için uçakla Amsterdam’a gitmiştik. Halüsinyasyon göreceğini düşünerek yeşil peri*yle sarhoş olmak istemişti. O bir saat içinde kendinden geçtiğinde ise otel odamızda onu izlemek zorunda kalmıştım.

Kardeşlik moduna girerek daha hızlı yürümeye başladım. Hayat dolu sarışın kardeşimi ve şık esmer ablamı ararken gözlerimi iyice açtım.

Önce Rose’u bulduk.

Boş bardaklar ve şişelerle dolu bir masadaydı, Connor onu sıkıca belinden tutuyordu. Rose ellerini onun omuzlarına sarmıştı, topuklularının üzerinde duramıyordu. Connor kulağına bir şeyler fısıldadı, muhtemelen topuklularını çıkartmasını söylüyordu.

Rose’un bir kulüpte yalın ayak gezme ihtimali, bir kaplanın lama doğurmasından daha imkânsızdı.

Onlara yaklaştığımızda tıpkı buz pistindeki bir çocuk gibi Lo’ya tutundum. “O iyi mi?” diye sordum.

“Ben iyiyim, teşekkür ederim,” dedi Rose. “Ama görevlilerle iletişime geçip bu dağınıklığı temizlemelerini sağlamalıyız. Yerleş gibi.” Yapışkan likörle ve biraz konfetiyle kaplı olan yeri işaret

* Apsentin bir diğer adı, “Green Fairy”. (ç.n.)

etti. Sonra da en yakındaki masaya bakarak burnunu kırıştırdı. Çalışanlar insanlar kayıp düşmesin diye çoktan temizliğe başlamışlardı. “Ah, tam zamanında.” Sarhoş bir gülümseme dudaklarına yayılırken bir adım dahi atamadan sendeledi. Connor onu tekrar doğrulttu.

Lo sırtıtmaktan kendini alamıyordu.

“Bu kadar komik olan ne?” diye sordum.

“İlk kez, bu durumda olan kişi ben değilim.”

Ben de gülümsemekten kendimi alamadım.

“Bana... patronluk taslama, Loren!” Rose bir parmağını ona doğru uzattı. “Avukatlarımı arıyorum. Seni...” Hıçkırdı. “...toplum kurallarına uymadığın için tutuklayacaklar.”

“Şu anda gayet uyuyorum aslında,” dedi Lo, hâlâ sırtıyordu.

“Geceyi erkenden bitirsek nasıl olur?” diye sordu Connor. Ellerini sıkıca ablamın kalçalarına yerleştirmişti. Rose bunu umursuyormuş gibi görünmüyordu. Hatta sırtını Connor’a yaslamıştı. Muhtemelen ilk kez bu kadar yakındılar ama buna rağmen oldukça doğal görünüyorlardı.

“Evet, seni yatağa yatırmamız gerekiyor,” dedi Rose.

“Hayır, sevgilim. Ben seni yatağa yatıracağım.”

Rose ofladı. “Ben gayet iyiyim. Bak.” Bir elini uzatarak deli gibi salladı. “Taş gibi sağlamım.”

Connor bize baktı. “Onu arabaya götürüyorum.”

“Connor Cobalt,” dedi Rose dilini şaklatırken. “Bu uydurma bir isim mi?”

Connor kolunu onun sırtına doladı ve tek bir hareketle, hiç çaba sarf etmeden onu kucağına aldı.

Rose ellerini Connor’ın göğsüne yerleştirirken gözleri irileşmişti. “Dur, görevliye atlıkarıncayı yavaşlatmasını söylemeliyiz.”

Rose bacağını sallayıp onun gömleğindeki düğmelerini incelediği sırada Connor gülümsedi. Ablamın güvenli bir şekilde bura-

dan ayrıldığına emin olmak için Connor'ın onunla birlikte çıkışa doğru yürütmesini izledim.

Buradan ayrıldıklarında tekrar arkamı döndüm. Etraftaki tüm kızlara baksam da kardeşim olabilecek kadar uzun ve sarışın olan kimse yoktu. "Daisy nerede?" diye sordum Lo'ya. Onu en son süper kahramanlar sahneye çıkıp beni hipnotize etmeden önce gördüğümü hatırlıyordum.

Lo gözlerini kısarak kulübe baktı. "Onu görmüyorum."

Barda Ryke'ı yakaladım, Melissa'yla bir konu hakkında tartışıyordu.

Ve bu defa, Ryke'ın dikkatinin Daisy'nin üzerinde kalabilmesi için Melissa'nın burada olmamasını diliyordum. Çünkü normalde konfeti çılgınlığı sırasında insanlar sahneye doğru koşarken Ryke gözünü kardeşimden ayırmazdı. Ama bunun yerine sevgilisi sayılan kızı yatıştırmakla meşguldü. Tam da ona söylediğimiz gibi.

Bu bizim hatamızdı.

İçimdeki korkunç hisler yüzünden delirmiş gibiydim. Ryke'a doğru ilerlemeye başladığımda Lo tekrar kayıp düşmemem için elini belime yerleştirdi.

"Hey," dedi Ryke onlara yaklaştığımızda bize dönerek. Bakışları çok hızlı bir şekilde üstümüzde gezindi. "Daisy nerede?"

"Biz de sana onu görüp görmediğini soracaktık," dedim, şimdi daha çok korkuyordum. Balkondan indiğinden beri hiç Daisy'yi aramamıştı. Bu tam olarak Ryke'ın yapacağı bir şeydi. Onu gerçekten bu kadar çok mu korkutmuştuk? Tırnaklarımı yemeye başladım. *Fazlasıyla* önemseyen birini, önemsemeyen birine dönüştürmüştük. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Biraz olsun çıldırmış durumdaydım. "Nerede olduğunu bilirsin diye düşündüm." Tiz sesim yüzünün düşmesine sebep oldu.

Sonra dikkatini Lo'ya verdi. "Daisy'yi alacağını söylemiştin."

Lo başının arkasını ovdu. "Lil yere düştü. Her şey çılgıncaydı..."

Ryke, “*Siktir*,” diyerek küfretti, bu kelime dudaklarından sertçe dökülmüştü. Kasları tamamen gergindi.

Lo ise kaygılı bir şekilde ensesini ovmaya devam ediyordu.

“Sorun yok,” dedim Lo suçluluk duygusunun saldırısına uğramadan önce. “Kimsenin bir suçu yok.” Onu bulacaktık. Böyle olmasını umuyordum.

Ryke başını salladı.

Biz onu aramaya başlamadan önce Melissa yüzündeki ters ifadeyle birlikte araya girdi. “Muhtemelen bir yerlerde koşturuyor. Eminim onu Lo ve sen bulabilirsiniz.”

Hayır, Ryke’a ihtiyacımız vardı. Lo kıcımın üstüne düşmemden o kadar endişeleniyordu ki dikkati dağılıyordu. Yalnızca Daisy’yi bulmaya odaklanacak birine ihtiyacım vardı. Ben bu kalabalıkta etrafta olan hiçbir şeyi göremeyecek kadar kısaydım.

“Hadi,” dedi Melissa, Ryke’ı dans etmek için sahneye doğru çekiyordu.

Ryke kaşlarını daha çok çatı. “Eğer yardım etmeyeceksen arabaya dönebilirsin.”

Melissa ellerini indirdi. “Sen ciddi misin?”

“On altı yaşındaki sarhoş bir kızı sikik kulüpte bırakmayacağım!” diye bağırdı Ryke sanki karşısındaki onu dinlemiyormuş gibi.

“Bunu onlar halledebilir! O senin kardeşin ya da senin sorumluluğunda olan biri değil, Ryke!”

“Beni tanıımıyorsun,” dedi Ryke alayla. “Bu sikik şeyi anlamıyorsun.”

Melissa onun yüzüne doğru yaklaştı. “Buraya bebek bakıcılığı yapmaya gelmedim!”

“O zaman git!”

“*Siktir git*,” diye hırladı Melissa. Ardından kalabalığı kolaylıkla aşarak ilerlemeye başladı.

Kaybettiğimiz her bir saniyede kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu. “Hadi gidelim.”

“Bekle.” Ryke, Lo ve bana baktı. “Eğer yardım edersem bu bitecek. İkiniz de onunla ilgili konularda yakamdan düşeceksiniz. Bana iki sikik şekilde de davranamazsınız. Ya onu görmezden geleceğim ya da onun arkadaşı olacağım. Hepsi bu.”

“Sen onun arkadaşısın!” diye bağırdım resmen ellerimi kaldırarak. Daha fazla vakit kaybetmek istemiyordum. “Tamam, hadi gidelim, lütfen!”

Ryke kıpırdamadı. Gözleri Lo’ya odaklanmıştı, ondan cevap bekliyordu. Gözlerine bıçak saplamak üzereydim, buna vaktimiz yoktu. Daisy’nin bunun için vakti olmayabilirdi. Onu tuvalette sarhoş bir şekilde, yeşil (bizim durumumuzda mavi) perinin etkisiyle kafası güzel olan bir grup insanın tecavüzüne uğrarken hayal ettim. Onu kaybetmemeliydim. Onu kolumdan ayırmamam gerekirdi.

“Lo!” diye bağırdım.

“Tamam,” dedi. “Öyle olsun.”

Ryke sanki birisi sıcak bir meşaleyle ona vurmuş gibi kendine geldi. Hayal edebileceğimden daha hızlı hareket ediyordu. Çok ciddi bir görevi varmış gibi yoluna çıkan tüm bedenleri itiyordu. *Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.* Bize yeni bir yol açtığı her seferde bunu tekrarlıyordum.

“Elimi bırakma!” diye bağırdı Lo müziği bastırarak. Parmakları parmaklarıma dolandı.

İnsanların arasından geçip giderken Ryke, uzun kuyrukların olduğu tuvaletlere doğru ilerliyordu. Erkekler tuvaletine doğru ilerleyip sırayı geçerken üstündeki öfkeli bakışları görmezden geldi.

“Hey!” diye bağırdı bir adam. “On beş dakikadır bekliyorum!”

Ryke tersçe adama baktı. “İşemeyeceğim, birini arıyorum.” Kapıya ulaştığında adam Ryke’in kolunu tuttu. Ryke resmen sadece vücut ağırlığını kullanarak onu kendinden uzağa itti. Adamı geriye doğru sendelerken Ryke’a kapıyı açıp içeride kaybolacağı kadar vakit kazandırmıştı.

“Kızlar tuvaletine bakacağım,” dedim Lo’ya. Onu koridorda

yalnız bıraktım. Kızlar öfkeyle bana bakarken dudakları küçümsercesine aşağı doğru kıvrıldı. Benim açıklamam da Ryke'ınki kadar kolay bir şekilde insanlara ulaştı ama bana kimse fiziksel olarak saldırmadı.

İçeri girdiğimde sıra devam ediyordu. Etraf dolu doluydu ve herkes tuvaletin boşalmasını bekliyordu. "Daisy!" diye bağırdım tüm yüzlere bakarken. *Hayır, hayır, hayır.* Kabinlerin altına baktım, altın rengi sandaletleri arıyordum.

Kırmızı topuklar.

Siyah terlikler.

Parlak platformlar.

Hayır, hayır, hayır.

Ryke tuvaletten çıktığı an ben de dışarı çıkmıştım. Daisy yanında değildi. Tereddüt etmedi ya da durmadı. Bizi çalışanlara ayrılan uzun ve dar bir koridora doğru yönlendirdi.

"Dışarıya bakmalıyız," dedim Lo'ya. "Çıkışı bulmuş olabilir."

"Burada olmadığına emin olmak istiyorum," dedi Ryke.

Koridorun sonunda bir kapı vardı. Üzerinde ciddi ciddi "*yalnızca çalışanlar*" yazıyordu. Ryke içeri dalmadan önce Lo onun kolunu tuttu.

"Kulüpten atılacağız ve onu hiç bulamayacağız."

Rengim attı.

İkisi de bana baktılar. İşte o zaman, donup kaldığımı ve dudaklarımdan bir inilti firar ettiğini fark ettim.

"Siz ikiniz burada kalın o zaman," dedi Ryke. "Ben gireceğim. Eğer birisi beni atarsa koridora doğru koşup kalabalığa karışın."

"Tamam." Lo'nun mırıldandığını duydum. "Ağabeyimi kefaletle Meksika hapishanelerinden çıkarmam gerekecek."

Ryke kapı kolunu çevirerek içeriye doğru baktı. Göğsü derin bir nefesle kalkarken bize onunla birlikte içeri girmemizi işaret etti.

Ryke'a onu dinleyecek kadar güveniyorduk. Kapıya doğru ilerledik ve içeri girdikten sonra durduk.

Kapı arkamızdan kapandı.

Bir çeşit dinlenme odasında olmalıydık. Kırmızı koltuklar geniş alanı kaplarken bir tarafta televizyon ve *pinball* makinesi vardı. Duvarlarda ise grafitilerle birlikte gerçekten mide bulandırıcı neon renklerle yapılmış çizimler vardı.

Oda koltuğun yastıklarına ayağını uzatmış olan sarışın kız dışında boştu. Kız yerinden biraz doğrularak duvardaki pencere grafitisine vurdu.

Bu odada başka birisi olmadığı için gerçekten çok ama çok mutluydum. Tüm kıyafetleri üstündeydi.

Ryke kardeşime doğru yaklaştı. “Daisy,” dedi yavaşça.

Daisy omzunun üzerinden ona bakarken zayıfça gülümsedi. “Selam, Ryke.” Pencere çizimini işaret etti. “Bu pencerenin çalışmadığını biliyor muydun?” Çizime tutunmaya çalıştı. “Açılmıyor.”

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Ryke.

Kardeşim kendini koltuğa bırakarak sanki başı dönüyormuş gibi eliyle kafasının üstüne dokundu. “Şey...” Zorlukla yutkundu. “Mavi şeyin apsent olduğunu öğrendim... yani... kafam güzel olabilir.”

“Hadi canım.”

“Evet...” Birkaç kez kirpiklerini kırpıştırarak ağırlaşan göz kapaklarını açık kalmaya zorladı. “O kapı var ya... o kapı çıkış değil.” Sesine biraz korku yayılmıştı. Tutarlı olmadığını ve burada tamamen yalnız olduğunu biliyordu.

Benim korkusuz, cesur kardeşim korkuyordu.

Çünkü bu, onun seçimi değildi.

Ona doğru yaklaşmaya başlayacakken durdum. Ryke çoktan koltuğa ulaşmıştı ve Daisy’nin bakışları tamamen onun üzerindeydi. Yüzüne yavaşça bir rahatlama yayıldı.

“Hey,” dedi Ryke onun ne durumda olduğunu anlamaya çalışırken.

“Hey.” Daisy’nin gözleri yaşlarla doldu.

“Dais, sorun yok. Sen iyisin.” Ryke onu ayağa kaldırdığında Daisy’nin bacakları titredi.

Daisy durmaksızın başını sallarken kendine inanmaya çalışıyordu.

Lo bir nefes verdi. “Garip,” dedi yavaşça. “Bu durumda olan kişinin Rose olacağını sanmıştım.”

Kaşlarımı çattım. “Ne demek istiyorsun?”

“Korkak,” diye açıkladı. “Kontrol onun elinde olmadığı için.”

Daisy doğası gereği vahşiydi ama bence bu kadar sarhoş olmayı beklemiyordu. Bunu istediğini sanmıyordum. Bu bir uçurumdan, evden ya da uçaktan atlamaktan çok farklıydı.

Ryke onun yüzünü ellerinin arasına aldı. “Hey, güvendesin, Dais.”

Kardeşim tekrar başını sallarken titremesine son vermek için altdudağını ısırdı.

Ryke huzursuzca kıpırdandı. “Buraya geldiğinde kimseyle karşılaşmadın, değil mi?” Aman Tanrım, düşündüğü şey... Kimse ona dokunmamıştı, değil mi? Endişeden kusmak üzereydim.

Daisy başını iki yana sallarken yanaklarına birkaç damla yaş döküldü. “Bilmiyorum.” Daha fazla gözyaşı akmadan önce yüzünü sildi.

Ryke, Lo’nun yol kenarında kustuğu an da dahil olmak üzere, onu en endişeli gördüğüm halindeydi.

Daisy sanki sihirli bir geçitmiş gibi kendi eline bakıyordu. “Sanırım... sanırım kafam güzel,” diyerek az önce söylediği şeyi tekrarladı.

“Siktir,” Ryke kısık sesle küfretti. Nazikçe Daisy’yi durduğumuz yere yönlendirdi. Kardeşim bize doğru baktı, beni gördüğü anda yüzü biraz aydınlanmıştı. “Lily. Lo.”

Ona anında sarıldığımda bana tutundu. Elleri saçlarımda kaybolmuştu. Hemen sonra, “Yok artık!” diyerek Ryke’in göğsüne doğru geri çekildi.

“Ne oldu?” Gözlerim irileşmişti.

“Yüzünün nesi var?” diye sordu Daisy telaşla. “Ryke, onun yüzünde bir sorun var.”

“Kafan güzel,” diye hatırlattı Ryke.

“Ah... evet.”

“Buradan ne kadar erken çıkarsak o kadar iyi,” dedi Lo.

Daisy derin bir nefes aldı. “Ayaklarımı hissedemiyorum.”

“Harika,” dedi Lo, gergin bir şekilde elini saçlarından geçiriyordu.

“Hissedemediğin başka bir şey var mı?” diye sordu Ryke.

Daisy dilini yavaşça üstdudağında gezdirdi. “Yüzüm.”

Ryke bir elini onun sırtına doğru uzattı. “Daisy, bana bak.”

Daisy sesin kaynağını bulamıyor gibiydi. “Ryke?” Tam karşı-sındaydı.

Ryke onun çenesini hafifçe sıkarak yüzünü kendine doğru çevirdi ve gözlerine baktı. “Seni kucağıma alacağım, tamam mı?”

“Tamam.”

Daisy’yi kollarına alarak kaldırdı ve bir elini sırtından, diğer elini de dizlerinin altından geçirdi.

Daisy, Ryke’in tişörtüne tutunuyordu. “Beni bırakma,” diye fısıldadı. “Çıkışı bulamıyorum...”

Ryke, “Benimlesin,” diyerek onu rahatlattı.

Kulübün çıkışına doğru ilerlerken sürekli arkama dönüp Daisy iyi mi, yoksa kusuyor mu diye onu kontrol ediyordum. Yüzünü Ryke’in göğsüne gömmüştü. Kulübün eşiğinden geçtik, sonunda o puslu atmosferden çıkmıştık. Güvenli kaldırımda ilerliyorduk ve artık daha rahat konuşabiliyorduk.

“Daisy,” dedi Lo. Otoparka doğru ilerlerken kolunu sıkıca omuzlarıma sardı.

Daisy ona bakmak için başını kaldırdı. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve Ryke’in tişörtü onun gözyaşlarıyla ıslaktı. Üzgündü, sabah bunların ne kadarını hatırlayacağını merak ediyordum.

Muhtemelen hiçbirini hatırlamayacaktı.

Belki de bu iyiydi.

Lo, ona bir şey sormadan önce duraksadı.

“Ne?” diye mırıldandı Daisy.

Lo pes etti. “Apsent olduğunu öğrenmeden önce ne içtiğini sanıyordun?”

“Curaçao*.”

Ryke tutuşunu düzelttiğinde Daisy yanağını onun koluna yasladı. “Bunun ne halt olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu Ryke.

“Brezilyalı bir modelden.” Göz kapakları titrediğinde onun uyumak üzere olduğunu umut ettim.

Ryke yavaşça bir nefes verdi. “Çocuk oldukça şanslıymış.”

“O kız oldukça iyiydi,” dedi Daisy üzgün bir şekilde. Ardından daha çok sessiz gözyaşı dökmeye başladı. Sanki çok kötü bir yolculuğa kapılmış gibi gözleri uzaklara dalmıştı.

Lo’nun ifadesi suçluluk duygusu ve kırgınlıkla asıldı. Elini hafifçe sıktım, onun şu an içmeye çekilmesinden korkuyordum. Alkol, Daisy’yi daha erken bulamadığı için hissettiği acıyı hafifletmeye yaramayacaktı ama bu dürtüyle savaştığına emindim.

Ryke, Lo’ya ve Daisy’ye doğru baktı. Ardından gözleri bana çevrildi. Karşısında, Lo’yu o karanlık yola göndermek yerine ona yardım etmek için her şeyi yapmaya hazır olan bir kız görüyor olmalıydı.

Lo’nun içmesine izin vermeyecektim.

O nasıl benim için buradaysa, ben de onun için buradaydım. Bu yüzden de ona doğru dönüp kolunu sıktım. “Kaptan Amerika’yı gördün mü?” diye sordum.

Lo’nun yüzü aydınlandı. Yürürken dönüp bana baktığı sırada üstündeki suçluluk duygusu silinmeye başlamıştı. “Evet, hangi aptal onun uçabildiğini sanıyordu ki?”

Gülümsedim. Onu seviyordum. Seksten daha çok.

Her şeyden daha çok.

* Mavi renkli bir likör. (ç.n.)

Bölüm 37

LILY CALLOWAY

Etrafımızın sarhoş üniversite öğrencileri ve içkiyle dolu olduğu yedi günlük perhizden çıkmış ve hayatta kalmıştık. Özel jet bizi Philly'ye uçuruyordu. Telaşım ve endişem yok olmuştu. Bahar tatilini Cancun'da geçirdikten sonra, hayattaki en büyük engeller bile küçük birer zorluktan ibaretmiş gibi gelecekti.

Herkes için keyifli bir deneyim olmamıştı.

Melissa resmi olarak Ryke'dan ayrılmıştı. İçten içe eve döndüğümüzde onun Ryke'a özel bir tür nefret tapınağı yapacağını düşünüyordum. Bunun biraz da Ryke'ın ona vaat ettiği akıl almaz seksleri gerçekleştirmemesinden kaynaklandığına emindim ama kulüpteki son gecemizde kız tamamen Ryke karşıtı bir düşünceye bürünmüştü. Ryke'a o klasik soruyu sormuştu. Ben ya da o kız. Ryke da benim kardeşimi korumayı seçmişti.

Bu yüzden Melissa kendini izole etmiş bir şekilde köşedeki sandalyeye oturmuştu, elindeki dergiye bakarken kulaklıkları sayesinde hepimizle bağıını kesmiş durumdaydı. İndiğimizde kendine bir taksi çağırıp Ryke’la arasına hatırı sayılır bir mesafe koyacağını düşünüyordum.

Öfkesinin sebebi de pencere kenarında oturuyor ve Daisy’yle birlikte poker oynuyordu. Daisy bu sabah uyandığında kulüple ilgili hiçbir şeyi hatırlamıyordu ve hiçbirimiz ona Ryke tarafından taşınırken ağladığını anlatabilecek kadar yürekli değildik. Bence doğruyu bilmek hepimizden çok onun ruhunu parçalardı.

Dün geceden sonra, riyakâr birer canavar olmadığımız müddetçe Ryke ve Daisy’yi ayırma hakkına sahip değildik. Bu noktada yapabileceğimiz tek şey onlara güvenmekti. Tıpkı onların bize bağımlılıklarımız konusunda güvendiği gibi.

Rose uçağa bindiğimiz an arka taraftaki yatakta kendinden geçmişti. Akşamdan kalmalığına bir son vermeye çalışıyordu. Connor onu kontrol etmek için sık sık arka tarafa gidip gelse de şu an konforlu koltuğunda oturmuş masadaki bilgisayarında bir şeyler yazıyordu. Onur öğrencisi olarak mezun olmak için yazdığı tez üzerinde çalışıyordu.

Çalışkanlığı bana İstatistik sınavım için eski sınavları ezberlemeye başlamanın gerektiğini hatırlatıyordu. Erteleyip durduğum bir işti. Ezberlemek, ders çalışmak (ya da tez yazmak) kadar zor olmasa bile yine de zavallı beynimi çalıştırmam gerekiyordu. Son sınavda karşıma çıkan sayılarla boğuşurken beynim patlayacakmış gibi hissetmiştim.

Amaçsızca televizyondaki kanalları değiştirirken Lo’yla birlikte koltuğa yayılmıştık. Başımı göğsüne yasladığımda memnuniyet hissi yavaşça beni sarmaya başladı. Bu kadar... durgun hissedebileceğimi daha önce hiç düşünmemiştim. Lo bir parça saçımı kulağımın arkasına itti, sıcak nefesini alnımda hissedebiliyordum. “Başardık,” diye mırıldandı.

Şakağımı öptüğü sırada gülümsedim. Bu gece evde olacaktık. Yeniden yalnız. Seks yapmak için özgür.

Lo'nun bu konuyu takıntı haline getirdiğini düşünmemesi için seksle ilgili tek kelime etmedim. Bu düşünce aklımdan geçse bile. Bu sabah duşta biraz hayal kurmuştum ama sadece yıkanıp çıkmak için gerçekten de çok çaba sarf etmişim. Özsevgi yoktu. Bunu başarmak bir şekilde güzel hissettirse de seksin bana daha iyi hissettireceğini biliyordum.

“Bu gecenin ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Konuyu mu açacaktı?

“Lil.”

“Ha?” Başımı çevirdiğimde gözlerim beklentiyle irileşti. Eğer bu konuşmayı o açtıysa memnuniyetle bir parçası olurdum.

“Bu gece,” dedi tekrar. Gözleri gözlerimden bir an olsun ayrılmıyordu. Yedi günlük istek, ihtiyaç ve arzuyla dolmuş olan bakışmamızı bölmedim. Dudaklarına, karnına ya da başka herhangi bir parçasına bakmayı reddettim. Loren Hale'i istiyordum. Beni mutluluk ve huzurla dolduran adamı, sevgilimi. Sadece bir bedeni değil.

Elini yanağıma uzatarak başparmağıyla yavaşça dudaklarımı okşadı. Beni deneyip denemediğini merak ediyordum.

Bu bir sınavsa, bunu geçmek istiyordum.

Başparmağı nazikçe altdudağımyı araladığında kesik, sert bir nefes verdim. Eli yavaşça enseme doğru indikten sonra fısıldadı. “Seni sikeceğim.” *Ah, Tanrım.*

Şimdi mi? Hayır, bu doğru olamazdı.

Kafa karışıklığımı fark etmiş olacak ki dudakları kıvrıldı. “Bu gece, aşkım.”

“Doğru.” Başımı sallarken aptalca varsayımımdan ötürü kızarıyordum. Bana tam burada, yani koltukta sahip olsa bu uçaktaki diğer herkes için pek iyi olmazdı. Lo'nun üstümde olduğunu, sert-

liğinin derinlerime baskı uyguladığını hayal etmek bile ciğerlerimdeki havanın boşalmasına sebep oluyordu.

Beni kollarında daha da sıkıca tutarak kulağıma edepsizce şeyler mırıldanmak için başını eğdi. Daha çok tahrik oluyordum fakat o tüm uçuşu ve sonrasında eve yapacağımız yolculuğu atlatacak kadar güçlü olduğuma inanıyor olmalıydı. Beni küçük küçük kıskırtıyordu. Sonunda seks yapabildiğimizde, bu gece doruğa lanet olası bir yoğunlukta ulaşacaktım. Duvarlar çıgıllıklarımı kesmeye yetmeyecekti.

Biraz kıpırdanırken vücudumda hissettiğim gerginlik güzel bir gerginlikti. Serbest bırakmak için bekleyebileceğim türdendi. Ay-lar önce olsa bunu yapabileceğime inanmazdım. Neyse ki kendimi kısıtlamayı öğreniyordum.

Lo beni kucağında tutarken kanalları değiştirmeye devam ettim. Uyuyakalmama sebep olmayacak, dikkatimi tekrar Lo'nun aletine ya da kötü düşüncelerime çekmeyecek bir film veya dizi arıyordum.

Lo omzumu ovarken bakışları üvey ağabeyine çevrildi. "Kaybediyor musun?" diye sordu bu fikre gülümseyerek. Onunla eşit derecede olan bir keyifle doğruldum.

Ryke çattığı kaşlarının altından kartlarına bakıyordu. Masada bir yığın yüz dolarlık banknotla birlikte Ryke'ın *Rolex* saati ve Daisy'nin ipten bilekliği vardı.

"Hayır," diye tersledi Ryke.

Lo alçak sesle güldü. "Hey, *kardeşim*. Acaba matematik dersinden kalmış olabilir misin? O saat, oradaki bilekliğin beş katı eder."

"Fikrini önemsemediğim kişiler seslerini kesebilir mi acaba?" dedi Ryke. "Burada konsantre olmaya çalışıyorum." Yanlışlıkla kartlarını Daisy'ye göstermişti.

Daisy hızlıca gözlerini kapattı. "Hiçbir şey görmedim."

Ryke, "Siktir," diyerek küfrettikten sonra, sanki beceriksizliğinin suçu bize aitmiş gibi dik dik baktı. Ardından sağlam bir şekilde

konsantre olmaya döndü. Beyin gücü, benim canımı yaktığı kadar Ryke'in da canını yakıyor olmalıydı.

Daisy kartlarını dudağına götürürken çok fazla gülümsememeye çalışıyordu. Bize baktı. "Bu arada bilekliğimde bir elmas var."

"Tamam o zaman, geri alıyorum," dedi Lo. "Ryke düşündüğümün yalnızca yarısı kadar salakmış."

Ryke, Lo'ya el hareketi çekti.

"Pas geçmelisin," dedi Daisy.

Ryke ona uzun bir an boyunca baktı. "Blöf yapıyorsun."

"Yapmıyorum. Kartlarını gördüm, unuttun mu?"

"Hiçbir sikik şey görmediğini söylemiştin."

"Yalan söyledim." Ah, bu konuda iyiydi. Blöf yapıp yapmadığını anlamıyordum.

"Siktir et." Ryke ortaparmağından altın bir yüzük çıkartarak yığına doğru attı. "İki bin eder."

Daisy'nin rengi biraz attı. Ya ona eşdeğer bir şey verecekti ya da eli pas geçecekti ve Ryke masadaki her şeyi alacaktı.

"Bir dakika... bekle." Yakınındaki çantasına baktı.

Ryke biraz endişeli görünüyordu. Belli ki Daisy'nin pas geçeceğini düşünmüştü.

Daisy'nin yüzü düştü. "İki bin edecek hiçbir şeyim yok *ama...*" Defterini açıp bir parça kâğıda bir şeyler karaladı. Ardından defteri yığının üzerine bıraktı.

"Lo," diye seslendi Connor hâlâ bilgisayarına bakarken. "Buraya gelir misin?"

"Birazdan," dedi Lo. Benim gibi o da pokerden keyif alıyordu.

"Şimdi gelmen en iyisi." Connor'ın sesi normale göre biraz tizdi.

Lo iç çekerek altımdan çekilip ayağa kalktı. "Döndüğümde bana anlatır mısın?"

Başımı salladığımda dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu. Geri çekilirken gözlerinde *daha fazlası sonra* diyen bir parıltı vardı.

Evet.

Yanımdan ayrıldığında dizlerimin üzerinde doğrularak poker yığınının üzerindeki kâğıtta ne yazdığını görmeye çalıştım. “Sesli oku,” dedim Ryke’a.

“*Ducati Superbike*’lerinin ikisini de koyuyor.” Ryke’ın kaşları havalandı. “Zaten bir motosikletim var, Dais.”

“Bunlar, senin *Honda*’ndan daha hızlı.” Daisy, Ryke’ın kapısının önünde ne olduğunu bildiğine göre belli ki bu “motosiklet” olayını daha önce konuşmuşlardı.

“Bir dakika,” diyerek araya girdim. Ryke *Superbike* demişti. Bu, Daisy’nin motoru olduğu anlamına geliyordu. “Ne zaman motor aldın? Ve neden iki tane aldın?”

“Bir çekimde müşteri onları dekor olarak kullanmak için almıştı ve sonra ikisini de bana verdi.”

“Öylece sana mı verdi yani?”

Kâğıt parçası Ryke’ın parmaklarının arasındaydı. “Ben de aynı şeyi sordum.”

“‘İyi bir iş çıkarttığın için teşekkür ederim,’ gibi bir anlama geliyordu. Bu çok sık olan bir şey değil ama oldu işte. Şimdi de sürülmek için yalvaran iki motorum var. Sadece, kırmızı olanla daha önce yola çıktım, o yüzden onun biraz kilometresi var.”

“Henüz bir motosiklet ehliyetin yok,” dedi Ryke açıkça.

“Evet, bunu biliyorum. Ehliyet alabilmek için önce biraz pratik yapmam gerekiyor.”

Ryke kâğıdı bıraktığında bakışlarında o motorları arzuladığını görür gibi oldum. Gerçekten de güzel olmalıydı. “Bunların, benim yüzüğümden çok daha fazla ettiğinin farkında mısın?”

“Bana yetişmene gerek yok. Sadece bahsi arttırmak istedim fakat almayı gerçekten isteyebileceğin her şeyim bu kadar.”

Uçağın arka kısmına doğru baktım, Lo’nun sırtı bana dönüktü. Öne doğru eğilmiş, gözlerini eliyle kapatmıştı. Gerçekten... Gerçekten bir sorun vardı. Ne olmuştu? Babası mıydı? Yerimden kalk-

tığımda Connor bana bakarak başını iki yana salladı. Sanki geri oturmam gerektiğini söylüyordu.

Oturdum. Onun sahip olduğu özgüvende garip bir güç vardı. *Jedi** zihin kontrolü gibiydi.

Gerçekten gidip Lo'yu rahatlatmak istiyordum. Sırtını izlemek bile göğsümün acımasına sebep oluyordu. Tırnaklarımı yediğimi fark edince elimi indirdim.

“Her ne haltsa yapalım şunu,” dedi Ryke.

Tekrar pokere döndüm. Belki zihnimi korkunç bir şeyden uzaklaştırabilirdi. Yine de çok sabırsız olduğum için kolumu kaşımaya başlamıştım, biraz sonra ne yaptığımın farkına vardım.

“Yani motosikletler adil, öyle mi?”

“Evet. Onları aldığımda ağlama yeter.”

Daisy sıırttı. “Tamam. Elini görelim.”

Ryke iki kart açarak masada açık duran kartlarla kıyasladı.

Dikkatim poker ve Lo arasında gidip gelirken artık oyuna odaklanmak istemediğimi fark ettim. Connor'ın isteğine karşı çıkıp uçağın arka tarafına ilerlemek üzereydim. Kendime engel olmak adına televizyonda zihnimi meşgul tutacak bir şey aramaya devam ettim.

“Yani iki sekizin var,” dedi Daisy, onun yaptığı hamleye karşılık gülümseyerek.

“Beni yendin, değil mi?”

“İki vale,” dedi Daisy.

“İki sikik valeyle mi oyuna girdin?”

“Kartları sen dağıttın.”

Ryke homurdandı.

*Cory Dünyayı Tanıyor?*** Hayır. *Genç Cadı Sabrina?**** Hayır. Futbol maçı? Kesinlikle hayır.

“Hayır, onu kazandın. Senindir.”

* “*Yıldız Savaşları*” filminden kurgusal bir topluluk. (ç.n.)

** Orijinali “*Boy Meets World*” olan bir dizi. (ç.n.)

*** Orijinali “*Sabrina the Teenage Witch*” olan bir durum komedisi. (ç.n.)

“Aile yadigarı falansa kendimi garip hissederim.” Daisy yüzüğü Ryke’in eline tutuşturmaya çalışıyordu. Ryke ellerini havaya kaldırdı.

“Bir kuyumcudan almıştım ve zaten geri götürecektim.”

“Neden?”

“Çirkin.”

“Yani bana çirkin bir mücevher mi verdin?”

“O sikik şey iki bin dolar ediyor.”

Daisy alayla güldü. “Ah, evet.”

Ryke, üzerindeki *Ducati* anlaşılmamasının olduğu kâğıdı buruşturdu. Motorları kaybetmişti ve en azından birini elinde tutamadığı için bakışlarında az da olsa hayal kırıklığı vardı. O motorların nadir olup olmadığını merak ettim.

“Peki ya...” Daisy nakit parayı katlayıp cüzdanına yerleştirdi. “...Bana sürmeyi öğretsen ve ben de siyah *Ducati*’nin sende kalmasına izin versem?”

Law & Order?* Hayır. X-Men çizgi filmi? Olabilir. Bu kanalda biraz takılarak Wolverine’i orijinal sarı ve mavi kostümüyle izledim.

Ryke kalemi masaya vurdu. “Sana kendini nasıl öldüreceğini öğretmeyeceğim.”

“Çok dramatik.”

Ryke dik dik baktı. “Seni biliyorum, o sikik motoru sırf eğlence olsun diye bir yamaçtan aşağıya falan sürersin.”

Daisy kollarını açtı. “O zaman bana nasıl yolda kalacağımı öğret.”

Ryke başını iki yana salladı. “Hayır, eğer sana nasıl süreceğini öğretirsem aptalca bir şey yapacaksın.”

Kardeşim kendi göğsüne dokundu. “Asla yapmam.”

Ryke yüz dolarlık bir banknotu onun yüzüne fırlattı. Banknot Daisy’nin burnuna bile çarpmadan etkisiz bir şekilde kucağına düştü.

* Mahkeme ve suç draması konulu bir dizi. (ç.n.)

X-Men, dikkatimi Lo'dan uzaklaştırmama yardımcı olmuyordu. Tekrar ona baktım. Aynı pozisyondaydı. Aynı hüznle. Neler oluyordu? İç çekerek hızlıca kanalları değiştirdim.

“Seni öldürmeyeceğim,” diye tekrarladı Ryke.

Daisy'nin gülümsemesi soldu. “Ryke,” dedi. “Sen olsan da olmasan da motosiklet sürmeyi öğreneceğim. Sadece sana, o motorlardan birine sahip olma şansı veriyorum. Bunu istediğini biliyorum.”

Ryke derin düşüncelere daldıktan sonra başını durmaksızın iki yana sallamaya başladı. “Siktir.”

“Ne?”

Ryke bir eliyle yüzünü kapattı. “Senin motorla ters döndüğünü düşünmeden edemiyorum.”

“Henüz düşmedim bile,” diye hatırlattı Daisy.

“Ön tekeri kaldırmayı denedin mi?”

Daisy sessiz kaldı. “Hayır,” diye mırıldandı.

“Yüce İsa,” dedi Ryke, ona biraz olsun inanmıyordu. “Kendini öldüreceksin.”

“Bunu söyleyip duruyorsun.”

“Ya kafan bunu almıyor ya da sadece umursamıyorsun?”

Daisy buruşan kâğıt parçasını yavaşça açtı. “Bence... iyi olacağım,” diyerek Ryke'in sorusundan kaçtı, benim sahip olduğumdan çok daha fazla özgüveni vardı. “Eğer motor konusunda fikrin değişirse numaram burada.” Kâğıda telefon numarasını yazdı.

Paralı bir kanalda Marvel filmi oynatıp oynatmadıklarını merak ediyordum.

Özel programlara tıklamadan önce bir haber kanalında durdum.

Seks kelimesi gözüme çarptı.

Hah?

Işıklar gözlerimde yanıp sönüyor gibiydi. Konuyu merak ettiğim için kanalı kapatmadım. Belki de bir senatör, seks skandalına karışmıştı.

“Lily, dur!” diye bağırdı Lo.

Kalbim atmayı bırakırken zihnim karmakarışık bir hal aldı. Bu haberle Lo'yu bağdaştırmaya çalışıyordum. *Dur, dur, dur.* Gözlerinde yaşlar vardı, Lo üzgündü.

Bu kişi bir senatör değildi.

Bunun yüzünden Lo üzgündü. Ekrandaki bendim.

Koltukta bir top gibi kıvrılarak dizlerimi göğsüme çektim. Ellerim dudaklarıma kapanmış, gözlerim kapatamayacağım kadar genişçe açılmıştı.

Bence... Bence... Ne düşündüğümü bilmiyordum bile.

Haber istasyonu Penn'in dışında toplanmıştı ve ekranın altında şu yazıyordu:

**FIZZLE VÂRİSİNİN ELLİDEN FAZLA CİNSEL PARTNERİ OLDUĞU VE BU SAYININ ARTMAYA DEVAM ET-
TİĞİ SÖYLENDİ. ONUN BİR SEKS BAĞIMLISI OLDUĞU
KONUŞULUYOR.**

Bu ulusal haberler miydi? Bu nasıl bir ulusal sorundu ki? Ne halt dönüyordu böyle?

Lo'nun tekrar adımı seslendiğini duymamıştım. Televizyonun sesini açtım. O kadar çok titriyordum ki kumandayı iki elimle tutmam gerekmişti.

Haber sunucusu minyon tipte sarışın bir kadındı, parlak kırmızı renkli bir ruj sürmüştü. "Bir kaynaktan onayladığımız bilgiye göre Lily Calloway, yani *Fizzle*'ın kurucusunun kızı bir seks bağımlısı. Elliden fazla erkekle yattığı gibi, kendisi için erkek fahişeler tuttuğu da biliniyor."

Boğazım düğümlendi ancak zar zor bir kelime söylemeyi başardım. Tek bir kelime. "Lo."

Bana doğru gelmedi, gözlerimi televizyondan ayıramıyordum.

"Lily, neler oluyor?" diye sordu Daisy, sesi gergindi.

Daisy, anne ve babam... Aman Tanrım, babam mı? Şirketi... Suçluluk duygusu içime yayılıyordu. Bunu izliyorlardı. Herkes bunu izliyordu.

Melissa köşesinden doğrularak kulaklıklarını çıkarttı ve televizyona baktı. Bedenimdeki tüm oksijen boşalıyordu. Sanki bu bir rüyaymış gibi başımı tekrar ve tekrar iki yana salladım. Uyanmak istiyordum. Bu gerçek olamazdı. Televizyondaki kelimeler zihnimde dönüp dönüp duruyordu. *Seks bağımlısı. Seks bağımlısı. Seks bağımlısı.*

Bu yaşanıyor olamazdı.

Ailemi ne kadar utandırıyordum?

“Lo,” dedim daha yüksek sesle. Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatırken gözlerim televizyona odaklanmıştı. “Lo!” diye inledim. Bunun herkesi ne kadar feci şekilde inciteceğini düşünürken neler olacağını bilmek beni korkutuyordu.

Telefonum titrediğinde ilk mesaj mideme bir bıçak saplanmış gibi hissetmeme sebep oldu.

Fahişe -Bilinmeyen Numara

Bu mesaj, hızla yayılan bir ateş gibi patladı. Gözlerim yanıyordu, ya nefes alamıyor ya da sadece hıçkırıyordum. “Lo!”

“Buradayım, Lil.” Ne kadar zamandır koltuktaydı? Onu görmem için beni kendine doğru çevirdi, dikkatim artık haberlerde değildi.

Ellerini yüzüme uzatmış ağlamaya son veremediğim için akan gözyaşlarımı siliyordu. Göğsüm kasıldı, ellerime doğru hıçkırdım. Beni göğsüne çekti.

“İyisin,” dedi beni hafifçe sallayarak ama sesinde acı vardı.

Uçak çok küçükmüş gibi hissediyordum. Yeterince hava ya da alan yokmuş gibiydi, ciğerlerim bu tehlikeyle mücadele ediyordu. Ailemi mahvetmişim. Düşünebildiğim tek şey buydu. Hissedebildiğim tek şey buydu. Bu küçük düşürülmeyi ve rezaleti kaldırmak zorunda olmasınlar diye yıllarca bağımlılığımı bir sır olarak saklamıştım. Kızları iğrençti. Ben iğrençtim...

Annem... Bundan sonra bana nasıl bakacaktı? Daisy nasıl davranacaktı?

“Lo, acıyor.” Derin nefesler almaya çalışsam da tek tük olan nefeslerim çaresizlikle doluydu. Sadece bitmesini istiyordum. Uçağı geri uçurup her şeye baştan başlamak istiyordum. Zaferle eve dönüyorduk. Kusurlarımıza yenilmeden bahar tatilini atlatmıştık.

Bu gecenin Lo ve bana ait olması gerekiyordu. Şimdiyse... Bu...

Parçalara ayrılıp havaya karışmak ve bir daha uyanmamak istiyordum.

“İyisin,” dedi Lo beni kucağına çekerek. Kollarını belime sararak beni sıkıca göğsünde tuttu. Ellerim dışında hiçbir yere bakamıyordum. Bir anda gözüme çok boş geldiler. Lo uzanıp sıkıca ellerimi tuttu. “Benimlesin.”

Hızlıca düşmeye başladım.

Boğuluyorum, Lo.

Bu sefer nefes almak istediğimi sanmıyorum.

Alabileceğime emin değilim.

“Penn futbol takımının eski kaptanı olan Mason Nix, bize Lily Calloway hakkında bir açıklama yapacak.”

Bu yaşanıyor olamazdı.

“Kapatın şunu!” diye bağırdı Lo.

Lo ve Ryke, minderlerin arasında kaybolan kumandayı ararken ben söylenen her şeyi duyuyordum.

“On sekiz yaşındayken onunla yatmıştım. Tüm takımım yanı. Sadece hevesli değildi, bunu istiyordu.” Mason’ın intikamı buydu. Sızdıran kişi o muydu? Hâlâ bilmiyorduk. Bu açıklaması, arabamın kaportasına yatırılmasının intikamı da olabilirdi.

Zar zor hareket ediyordum. Tek bir damla yaş Lo’nun yanağından döküldü. Benim onu izlediğimi fark edince hızlıca gözyaşı sildi. “Hey,” diye fısıldadı. “Sorun yok, Lil.”

Buna rağmen gözyaşlarım akarken gözlerim yanıyordu. “Öyle olsa üzgün olmazdın,” diye fısıldadım.

Güçlü kalarak yanağıma dokunmak için uzandı. Dudaklarımı

öptüğünde normalde ondan hissettiğim o gücü hissetmiyordum. Kalbim hızla çarpmıyordu. Sadece batıyordum.

“Aynı zamanda Loren Hale’le mi çıkıyordu, yani *Hale Co.*’nun vârisiyle?” diye sordu muhabir.

“Lily, hadi ama aşkım,” dedi Lo yalvararak. Beni daha güçlü bir şekilde öptü. “Tam buradayım.”

“Evet,” dedi Mason. “Bunca zaman boyunca onu aldatıyordu.” Muhabirin ifadesinde, “*Ne zavallı bir piç, onun adına üzüldüm,*” der gibi bir ifade vardı.

Başımı Lo’dan başka bir yere çevirerek ağladım. Başımı dizlerime gömerken dudaklarım onun dudaklarından ayrılmıştı.

“Lily.” Sesi çatladı.

Ne yapmıştım? Bağımlılığım haber olduğunda onun da bundan etkileneceğini fark etmemiştim. Artık, bir sürtük tarafından kullanılan üzgün bir ahmaktı. O sürtük bendim. Buna nasıl hakkım olabilirdi? Bunu değiştirmenin bir yolu yoktu. Yıllar boyunca yaptığım tüm o hataları nasıl silecektim?

Zamanda geriye dönmek istiyordum. İçimdeki boşluğu tatmin etmek için birileriyle yatmam gerekmediğini kendime söylemek istiyordum. Sevdiğim çocuğun tam karşımda olduğunu. Bir arkadaşın öte olabileceğini. Tüm bu evrende, Loren Hale dışındaki hiç kimseye ihtiyacım olmadığını.

Eğer öyle yapsaydım her şey yolunda gidecekti.

Burada oturmuş önceki hatalarımı dinliyor olmayacaktım. Tıpkı şu an olduğu gibi, Lo’yla dört yılımı geçirmiş olacaktım. Kendimi ona adayarak. Tatmin olarak.

Mutlu olarak.

Sesim kaybolmuş gibiydi. Kelimelerim boğazıma diziliyordu. Sonunda bir şey söylemeyi başardım.

“Üzgünüm,” dedim. Dizlerime doğru söylediğim kelime hıçkırıklarımla anlaşılmazdı. *Çok üzgünüm, Lo.*

Sırtımı okşadı. “Lil, sorun yok.”

Sorun vardı.

Belli ki biri kumandayı bulmuştu, sonunda sesler kesilmişti. Yerdeki telefonum deli gibi titrerken kulaklarımı kollarımla kapattım. Artık açılmayacak bir top gibi kendi içime gömülmüştüm. Bu ses beni delip geçiyordu. Gelen her bir mesaj, henüz okumadığım yeni bir *sürtük* ya da *fahişe* hakaretinden ibaretti.

Gerçekten kaybolmak istiyordum. Tam da şu an süper güçlerimin ortaya çıkmasını istiyordum. Bir daha asla ve asla var olmamak istiyordum. Lo'nun, onu incitmeyeceğim bir dünyada yaşamasını istiyordum. *Lütfen, birisi bunu gerçekleştirsin.*

Lo beni birazcık açılmaya zorladı. Alnımı öpüyor, zayıf bacaklarım yerine tekrar ona sarılmamı sağlamaya çalışıyordu. Yavaşça kucağına yaklaşarak yanağımı göğsüne yasladım. Kalbinin düzensiz atışlarını dinliyordum. Orada gizli kaldım, Lo'nun tişörtünün güvenli kollarından uzaklaşmıyordum. Daisy'nin yüzüne misliyle yayıldığına emin olduğum o ihanet ve incinme duygusunu görmekten kaçınıyordum.

Ona sahildeyken bunu söylemeliydim.

Bunu nasıl yaptığımı bilmiyordum, belki de sadece basit bir şey düşündüğüm ya da pişmanlık hissettiğim için kafamı gömdüğüm yerden kaldırdım. “Daisy?” Etrafa baktığımda onu sandalyenin yanında dikilirken buldum.

Ağlıyordu.

Benim için mi, yoksa bana kızdığından mı ağlıyordu emin değildim.

“Üzgünüm,” dedim ona. “Sana söylemek istemiştım.”

“Bu doğru mu?” diye sordu. Lo'nun yaptığı gibi hızlıca yüzünü sildi, görmemi istemiyordu. Sanki benim yüzümden ağlamıyorlarmış gibi. Bundan nefret ediyordum. Bu hiç mantıklı değildi ve göz yaşlarımın çok geçmeden tekrar akmasına sebep olmuştu.

“Ben...” Söyleyemedim. *Neden* söyleyemiyordum? Kardeşim ağlayıp saklanmamdan daha fazlasını hak ediyordu. Burnumu ko-

lumun tersiyle silerek doğruldum. Lo'nun kucağından geri çekilmiştim ancak o hemen parmaklarını parmaklarıma doladı. Bunun yardımını oluyordu. Boğulmayı o kadar da çok istemememi sağlıyordu.

“Sorun yok,” dedi Daisy, Lo'nun tekrar ettiği şeyi söyleyerek. Gözyaşlarının hepsini sildi. “Sorun yok, açıklaman gerekmiyor.” Daisy insanları üzgün görmekten nefret ederdi. Bunu unutmuştum. O sadece herkesin mutlu olmasını isterdi.

Hissettiğim bu acıyla birlikte, kardeşime bunu hissetmeye ihtiyacım olduğunu itiraf etmeliydim. Rose'a anlatmak yaptığım en zor şey olsa bile bu daha da kötüydü. Çünkü Rose'a kendim söylemiştim ama bu sefer bir başkası benim yerime hareket ederek beni bunu yapmaya zorlamıştı.

Ona sırrımı söylememde hiçbir samimiyet yoktu. Sadece... gerekliydi.

“Ben bir seks bağımlısıyım,” dedim çok yavaşça.

Gözyaşları kurumuştur. Başını onaylarcasına salladı. Benim güçlü, korkusuz kardeşim. “Annem... biliyor mu?”

Başımı bir kez iki yana salladım.

“Babam?”

“Hayır.”

Daisy, Ryke'a doğru baktı. “Biliyordun.”

“Bu kısım biraz karışık.”

Daisy tekrar başını salladığında sanırım anlamaya çalışıyordu. Bakışları Connor'a döndü. “Sen de biliyordun.”

“Rose da öyle. Hepsi bu kadar,” dedi Connor.

Rose. Bakışlarım onun uzandığı kabinin kapısına döndü. Keşke burada olsaydı. O her savaşı kazanabilecek, demirden yapılma hırçın bir destekçi gibiydi.

“Poppy bilmiyor mu?” diye sordu Daisy.

“O bilmiyor,” dedim. “Yalnızca, bundan altı ay önce Rose'a söyledim. Sana daha önceden söyledim ama ben... utandım.”

Yaşlar tekrar gözlerime dolmaya başladı. “Sen benim kardeşimsin. Beni böyle görmeni istemedim.” Mahvolmuştum. İncinmiş ve acınası olan kişi artık bendim. Bundan sonra ona abla tavsiyesi veremeyecek ve karşılığında onun bana hayranlık duymasını bekleyemeyecektim. Her şey değişecekti.

Daisy koyu renk kaşlarını çattı, bu kadar güzel olan birisi için çirkin bir yüz ifadesiydi. “Hâlâ aynı kişisin, Lily. Sadece... Anlayamıyorum.” Bakışları Lo’ya döndü. “Ne zamandan beri biliyorsun?”

Birbirimize baktık. Ne zamandan beri biliyordu? Ben ne zamandan beri biliyordum? Bir tarih vermek, bu büyüyen atakların ne zaman başlayıp bittiğini göstermek anlamına geliyordu. Ölçülemez bir zamandı.

Bunu düşünmek bile bana paylaştığımız bütün anları hatırlatıyordu. Çocukluktan, ergenliğe ve yetişkinliğe. Birlikte yaşamıştık, birlikte sevmiştik, birlikte batırmıştık. Birçok insanın bunu başkaları için söyleyebileceğini sanmıyordum.

Bakışları yumuşarken Daisy’ye döndü. “Bir süredir.”

Bir süredir. Kulağa doğru geliyordu.

Daisy başka bir soru sormak üzere ağzını açtığı sırada cebinden Bob Dylan’ın şarkısı çalmaya başladı. Bacağımın yanında bir şey titrerken o da bununla aynı anda telefonunu çıkarttı. Lo kendi telefonuna uzanmıştı.

Bir zil sesi ve titreşimin ardından Connor ve Ryke da kendi telefonlarına baktı. Gökyüzünde telefonun güzel çektiği bir bölgeye denk gelmiş olmalıydık. Kim bilir insanlar ne zamandır arıyorlardı?

“Annem,” dedi Daisy.

“Terapistim,” dedi Lo.

“Annem,” diye ekledi Ryke.

Hepimiz Connor’a bakıyorduk. Bakışları Lo’ya döndü. “Özel dedektif. Bunu açmalıyım.” Rose’un uyuduğu arka taraftaki kabineye yöneldi. Bilgiyi kimin sızdırdığını hâlâ bilmiyorduk, belki artık bilesek bile bir şey fark etmeyecekti. Olan olmuştu.

Daisy'nin telefonu "*Shelter from the Storm*" şarkısıyla çalarken herkes diken üstündeymiş gibi görünerek telefonlarını duymazdan geliyordu.

"Git onlarla konuş," dedim.

Daisy burnunu çekerek telefonuna baktı. "Bu şarkıyı seviyorum."

Ryke bir elini Daisy'nin omzuna yerleştirdi. "Zaten önce Rose'un ailenizle konuşması gerekiyor."

Daisy başını iki yana salladı. "Hayır, sorun yok." Yeşil tuşa basarak telefonu kulağına götürdü. Tüm uçakta herkesten en uzakta bulunan yer Melissa'nın yanı olduğu için Daisy oraya oturdu. (Bir de tuvalet vardı.) Melissa olduğu yerde donakalmış, rahatsız olmuş ve olanlar karşısında biraz sersemlemiş gibiydi.

"İşemem gerekiyor," diye mırıldandım yerimden kalkmaya hazırlanarak. Babamın yüzüne yayılan düpedüz korkuyu görebiliyordum. Annemin yüzüne. Onlarla yüzleşebileceğimi sanmıyordum.

Ben koltuktan kalkamadan Lo bileğimi tuttu. "Şu an yalnız kalmamalısın."

"Sadece işemem gerekiyor," dedim tekrar. Bileğimi ondan kurtardım.

Gerçekten öyle mi? diyen bir bakış attı.

Hayır, gerekmiyordu. Yalnız başıma ağlamak istiyordum. Sanırım bunu biliyordu ve onun hislerimi göz ardı etmek için özsevgiye başvurmamdan korkmasını anlayabiliyordum.

Cezbediciydi.

Olduğum yerde kalarak yüzümü yastığa gömdüm. Haberlerde söylenen her şey kafamda dönüp duruyordu, bir kez daha ağlamanın eşiğine gelmiştim.

"Hey, Lily." Ryke bana doğru gelerek yanımda eğildi. "Annemle konuşmak istemiyorum, kâğıt oynayalım mı?" Lo'ya baktı. "Senin de terapistinle konuşman gerekiyor."

"Burada kalabilirim."

Ryke, Lo'ya sert bir bakış attı.

Lo iç çekerek normalden daha kolay bir şekilde teslim oldu. Tüm enerjisini çekmiş olmalıydım. Ardından yerinden kalkarak tuvalet kapısının önünde gözden kayboldu.

“Lily? Kâğıt?” Ryke cebindeki desteyi çıkararak kâğıtları karıştırmaya başladı.

Yastığımı indirirken onun dikkat dağıtma yöntemlerinin farkındaydım. “Ne tür bir oyun?”

“Ne istersen.”

“*Go Fish**.”

Bana sanki ruhunu sökmüşüm gibi baktı.

“Ne istersen dedin,” diyerek söylediğini hatırlattım. İradem dışında akan yaşları sessizce silmeye çalışıyordum. Gözyaşı kanallarına kalıcı olarak bir sürü peçete sıkıştırılması gerekiyordu. Tıpkı burun kanamasını kesmek için yapılan gibi. Acaba bu işe yarar mıydı?

“Bu iki kişilik bir oyun bile sayılmaz,” dedi Ryke.

“Yine de iki kişiyle oynamak mümkün.” Kafamı yeni bir oyun öğrenmeye zorlamadan dikkatimin dağılmasını istiyordum.

“Tamam,” diyerek merhametli davrandı. Bir sehpa olmadığı için yere oturdum. Kartları halıya yaydığına gözyaşlarımla onları ıslatmamaya çalıştım.

“Şu an Georgia’dan uçuyoruz,” dedi Daisy. “Çok uzun sürmez.” Sesi feci şekilde titriyordu. Anne ve babamızla önce onun konuşmak zorunda kalmış olması hiç hoşuma gitmiyordu.

Ryke’in endişeli bakışları Daisy ve kartlar arasında gidip geliyordu. “Sende papaz var mı?”

“*Go Fish*.”

“Lily, uyuyor,” dedi Daisy.

Ryke bir kart alıp dizime hafifçe vurdu. “Senin sıran.” *Doğru.*

* Daha çok çocuklar için olan bir iskambil oyunu. (ç.n.)

“Sende...” Kartlarıma baktım. “Sekiz var mı?” Tuvaletin kapısına baktım, Lo’dan hiç ses yoktu. Kafasına içki dikmek gibi bir şey yapmadığını bilmemiz için kapıyı aralık bırakmıştı. Göğsüm sanki birisi diyaframıma baskı uygulamaya karar vermiş gibi sızlıyordu.

Ryke sekizini bana uzatarak kısık sesle bu oyunun dünyadaki en aptal ve sikik oyun olduğundan şikâyet etti. Bir yandan da dikkati köşedeki kardeşimin üzerindeydi.

“Onu uyandıramam,” dedi Daisy. Sesi daha ümitsiz bir hal alıp kısıklaşıyordu.

“Bekle, lütfen... Bunu istemiyorum... *Anne*.”

Ben pelte haline gelen bacaklarımda ayağa kalkacak gücü bulamadan Ryke yerinden kalktı ve dört kişilik köşeye ilerledi. Ona öfkeyle bakan Melissa’nın üzerinden eğilerek Daisy’ye doğru uzandı. “Telefonu bana ver,” diye fısıldadı. Buna rağmen sesindeki düşmanca tonu yakalayabiliyordum.

“Anne,” dedi Daisy. “Benim gitmem... Ama... Ben... Bekle... Ben...”

Daisy bir kriz geçirmeden önce Ryke telefonu ondan aldı. Aynı anda Rose uçağın diğer tarafından buraya doğru gelmeye başlamıştı. Bakışları öyle çok özgüven ve güçle dolu bir şekilde bana odaklanmıştı ki onun yerinde olmak istedim. Bir kale gibi güçlü ve sarsılmaz olmak, üstüme gelen her şeye karşı durabilmek.

Ona baktım ama sonrasında annemle uğraşan, daha doğrusu annemle telefondan uğraşan Ryke’ı işaret ettim. Rose ne kastettiğimi anladı ve Daisy’nin telefonunu ondan alarak anında kriz yönetimi moduna girdi.

“Anne, sakın ol. Hayır,” diye patladı. “*Hayır*.” Özel konuşmak için kabine döndüğü sırada, ondan duyduğum tek şey buydu. Anneme, Daisy’nin söyleyemediği o kelimeyi söylüyordu.

Ben de ona bunu söyleyebileceğimi sanmıyordum.

Daisy pencereden dışarıya baktı. Ryke ona bir şey fısıldadığında Daisy başını sallayarak beni işaret etti.

Ryke tekrar yanıma geldiğinde kartlarını alıp yüzüne doğru saldı. “Sanırım sıra bende,” dedi. “Sende on var mı?”

“Ryke?”

“Evet?”

“Ne olursa olsun Lo’yla ilgileneceksin, değil mi?”

Hareketsiz kaldı. “Bu sikik şeyin ne demek olduğunu bilmiyorum.”

“Ne anladıysan o,” dedim kısık sesle. “Senin ve benim dışımda hiç kimsesi yok.. Onun yanında olacağını bilmem gerekiyor.”

“Sen de olacaksın,” dedi ters bir şekilde.

“Eğer ailem beni rehabilitasyona ya da ülkenin diğer tarafına yollamazsa.” Annem bu sorunu beni farklı bir zaman dilimine göndererek çözmek isteyecekti.

“Neredeyse yirmi bir oldun. Kahrolasınca bir yetişkinsin. Anne baban sana zorla bir şey yaptıramaz, Lily.”

“Onlara borçluyum-”

“*Fizzle* markasını lekelediğin için mi? *Sana* para ve lüks sundukları için mi?” Başını iki yana sallamaya devam etti. “Lo ve sen cidden yoldan sapmışsınız. Sahip olduğun her şeyi sana verdikleri için ailene borçlu olduğunu düşünüyorsun. Ama sana asıl önemli olan şeyi vermediler. Sana borçlular. Kızlarının neden evde olmadığını sormadıkları için borçlular. Neden mesafeli ve üzgün göründüğünü sormadıkları için. Onlar seni yüzüstü bıraktı. Eğer sikik bir uçağa atlamayı ya da rehabilitasyona gitmeni söylerlerse -ki hepimiz gitmemen gerektiğini biliyoruz- o zaman onlara cehenne me kadar yolları olduğunu söyle. Eğer sen yapmazsan Lo’yla ben bunu yapacağız. Sana söz veriyorum.”

Doğru kelimeler boğazımda takılıp kalmış gibiydi. *Teşekkürler Rıte*. Bu söylemesi zor bir cümleydi. Özellikle de düşüncelerini bu kadar coşkulu ve güçlü bir şekilde dile getirdiği için.

Neyse ki bunu geçiştirebilecek bir şeye sahiptim.

"Go Fish."

Küçük bir kahkaha atarak desteye uzandı. "İyi olacaksın, Calloway."

En azından birimiz buna inanıyordu.

Bölüm 38

LOREN HALE

Tuvaletin kapısına yaslanarak solgun yüzüme ve çökük gözlerime baktım. Bok gibi görünüyordum. Bundan daha kötü hissediyordum. Sol elim titremeye devam ediyordu ve buna engel olmak için elimi yumruk yapmam gerekmişti. Babam ise önceki aramalarını açmadığım için hattın diğer ucunda şikâyet edip duruyordu.

“Lanet olasıca havadayım,” diye hatırlattım ona ters bir şekilde. Ryke’in duymaması için sesimi alçak tutuyordum. “Tabii eğer okyanusun üzerinden geçerken telefonumun sihirli bir şekilde çekmesini bekliyorsan bunu bilemem.”

“Ben de senin kadar kahrolasıca öfkeliyim.”

“Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum,” dedim. Sesim belli belirsiz çatlıyordu. Lily uçak kapısını açıp paraşütsüz atlamak üze-

reymiş gibi görünürken babamla konuşmak istemiyordum. Lily'yi öyle ağlarken hayal ettiğim her an... Lanet olsun, yine başlayamazdım. Hislerimi bastırmak için gözlerimi ovdum. Duvarı tekmelemeyi çok fazla istiyordum, boğazımdan dışarı kaçmaya yeltenen haykırışı yuttum.

"Bu orospu çocuğu her kimse," dedi babam. "Götüne şahsen yeni bir delik açacağım, Loren. Beni duyuyor musun? Bu boktan kurtulamayacak."

Sormam gerekiyordu. "Sen mi yaptın? Sen mi sızdırdın?" Ona söyledikten bir hafta sonra haberler tüm dünyaya yayılmıştı. Bu gerçekten bir tesadüf müydü?

Uzunca bir süre duraksadı, ardından cevap verdi. "Benimle taşak geçiyor olmalısın. Ne dediğimi duymadın mı? Bu şerefsizi bulmak için götümü yırttım." Bunu söylerken biraz homurdandı. Hayır, o değildi.

"Kim o zaman?" diye sordum. "Bunu kim yapar? Bundan ne kazanabilir?"

"Para," dedi babam düz bir şekilde. "Hâlâ bazı ipuçlarının üzerinde çalışıyoruz."

Telefonu ağzımdan uzaklaştırırken bağırarak ve avazım çıktığı kadar çığlık atmak arasında gidip geliyordum. Hiçbir ses çıkarmadım ama o sırada kendimi aynada gördüm. Gölgedeki düşmana karşı görünmez bir şekilde savaşıyormuşum gibi görünüyordum. Delirmiş ve işkence görmüş gibiydim.

"Gitmem gerekiyor," dedi babam hızlıca. "Diğer hatta Greg var, seninle sonra konuşuruz. Başını dik tut." Babamdan gelen cesaretlendirici sözler. Bunlarla çok sık karşılaşmazdım. Bu yüzden kabul ettim.

Telefonu aynı anda kapattık. Lavaboya eğilerek yüzüme biraz su çarptım. Kendimi toplamaya çalışıyordum.

Brian'ı aramam gerekiyordu. Ryke ve Lily şu an derinlerdeki düşüncelerimi terapistime anlattığını düşünüyorlardı. Şu an al-

kolü tartışamazdım. Düşüncesi bile midemi bulandırıyordu. Lily, bağımlılığımın nüksedeceğinden endişelenmemeliydi. Tüm dünya omuzlarına yıkılmıştı ve ben ona bir yük daha yükleyemezdim.

Derin bir nefes verdim. Onun acısı benim bir parçammış gibi hissediyordum. Birbirimize karışmıştık, yıllar boyunca süren yalanlar, çocukluk anıları ve hikâyeleri birbirine dolanmıştı. Onu kardeşlerinden daha iyi tanıyordum. Bazen kendinden bile daha iyi tanıyordum. Bunun onu içten içe nasıl öldürdüğünü biliyordum.

Bir düşünce zihnimde patladı.

Buradaydım.

Bir barda olabilirdim. Kendimden geçebilirdim.

Rehabilitasyonda olabilirdim. Ondan uzak kalabilirdim.

Tüm bunlar yaşanırken onun yanında olma şansım vardı.

Git hadi seni aptal piç.

İşte bu kadardı. Kapıdan çıkmıştım.

Üçüncü Kısım

"Gün gelecek, bir karar vermen gerekecek.
Büyüyünce ne tür bir adam olacağına karar
vermek zorunda kalacaksın.

O adam iyi ya da kötü, kim olursa olsun,
dünyayı değiştirecek."

-Jonathan Kent, Çelik Adam*

* Orijinal ismi "Man of Steel" olan Süpermen filmi (ç.n.)

LOREN HALE

Asfalt yolda New Jersey, Princeton'daki evimize giderken arabadaki kimse konuşmuyordu. Melissa onu Penn'e geri götürmesi için bir taksi çağırmişti. En azından bununla uğraşmamıza gerek kalmayacaktı.

Connor'ın siyah limuzininde hepimize yer vardı. Lily başını kucağıma yaslamış, ayakkabı bağcığım la kedi beşiğı* oynuyordu. Uçağın inmesiyle *Go Fish*'teki beşinci oyunumuz arasında bir yerlerde ağlamayı bırakmıştı.

Allison'ı aramasını istiyordum ama sürekli kimseyle konuşmak istemediğini söyleyip duruyordu. Sanırım kendi terapistimden kaçtığım sırada, onu terapistiyle konuşması için zorlayamazdım. Ne

* İple oynanan bir çocuk oyunu. (ç.n.)

de olsa Lily bunu yapsa da yapmasa da ben bu gece Allison'ı aramayı planlıyordum. Lil için ilaç tedavisini sormalıyım.

Kimse düşüşleri bir bağımlı gibi anlayamazdı. Lily'nin, anne ve babasıyla yüzleştğinde yaşayacağı o düşüşten korkuyordum.

Parmaklarına doladığı ayakkabı bağcığını kaldırdı. "Senin sıran," dedi. "Ellerimin alt kısmından uzanıp al."

"Mahvedeceğim."

"Hayır, etmeyeceksin," dedi. "Doğru yerlerden tuttuğuna emin ol."

Sorun şuydu ki, hangilerinin doğru olduğunu bilmiyordum.

Rose, Connor'ın yanında gergin bir şekilde otururken telefonunu çelik gibi sıkıca tutuyordu. Lily onun "hasar kontrol" modunda olduğunu söylemişti. Hatta bir saat önce, Connor telefonu onun ellerinden almadan önce saygın bir haber yapımcısına bağırıyordu. İndiğimizden beri mesajlaşıyor ve dedikodu dergileriyle avukatlara e-posta atıp duruyordu.

Rose bu haberin sızmasını pek iyi karşılamamıştı. Saçını ve elbisesini düzelterip duruyordu, Connor'ın ona engel olmak için ellerini tutması gerekmişti. Üç Calloway kızına bakarken durumu anlıyordum. Rose bitkin bir haldeydi, Daisy buradan çok uzaktaymış gibiydi ve Lil üzgün, nazik bir ses tonuyla konuşuyordu. Ryke'in ne gördüğünü ve ne hissettiğini anlıyordum. İşleri tekrar yoluna sokup hayatımızdaki tüm çatlakları kapatmak gibi delicesine bir isteğim vardı. Sadece... bu kızların bir gün daha kendi ayaklarının üzerine basabilmesi için bunu az da olsa umut ediyordum.

Bence altımız da güçlü insanlardık. Hepimiz farklı yanlardan güçlüydük ancak hepimizin farklı yanlardan zayıflıkları da vardı. Bence onlara yardım edebilmek için zayıflığımı nasıl kenara atabileceğimi anlamaya başlıyordum.

Kendi hikâyemdeki kötü karakter olmayacaktım. O iş bitmişti.

Rose'un telefonu titredi. O ekrana baktığı sırada Connor da mesajı okuyordu. "Küçük bir krizimiz var," dedi Rose.

Lily'nin elleri kucağına düşerken ayakkabı bağcığı parmaklarına dolandı. "Ne?" Sesi endişeyle çatladı. Kolunu okşadığımda destek almak için bana tutundu.

"Anne ve babamız, bizim evimizde," dedi Rose. "Seni bekliyorlar."

Lily bir anda doğrularak başını delirmiş gibi iki yana salladı. "Yapamam, Rose. Bir güne daha ihtiyacım var."

Connor'ın şoförü Gilligan, direksiyonun başında sessiz bir şekilde durarak bizi sokağımıza götürdü. Sadece birkaç blok ötedeydik ama haber araçları kaldırıma dizilmiş, kapımızın önünde kamp kurmuşlardı.

Daisy burnunu pencereye bastırdı. "Hassiktir."

Bu manzara karşısında Lily'nin bakışları irileşti.

Olanları şimdi kaldıramazdı. Bu kesindi. Ryke'a baktığımda bana tek bir kez başını salladı. Ardından, "Gilligan," diye seslendim aradaki cama tıklayarak. Cam aşağı doğru indiğinde şoförün kel kafasını gördüm. "Planlar değişti. Philly'ye gidiyoruz."

Ryke'ın kampüs dışındaki dairesinde tuğla duvarlar ve ahşap parkeler vardı. Loş oturma odasının duvarında *Philadelphia 76ers** posterisi asılıydı. Armut koltukları, büyük ekran bir televizyonu ve iyi boyutta olan bir ses sistemi vardı. Buraya daha önce sadece birkaç kez gelmişim ve buranın öylesine bir daire olmadığını hatırlamam zordu. Burası ağabeyimindi.

Allison'ı kısaca arayarak Lily'ye uyku ilacı vermek için onay aldım. Ardından Lily tahmin ettiğimden çok daha hızlı bir şekilde ikinci yatak odasında uyuyakaldı. Ağlamak onu şimdiden tüketmiş olmalıydı.

Oturma odasına döndüğümde seri bir şekilde dışarı baktım. Kanallı arabaları ya da kamera ekipleri yoktu. Ryke Meadows'ın be-

* Bir basketbol takımı. (ç.n.)

nimle bağlantılı olduğunu bilen çok fazla kişi yoktu ve bu oldukça işimize yarıyordu.

Connor ve Rose koltukta sessizce fısıldaşırken ara sıra Fransızca'ya geçiyorlardı. Connor, özel dedektifin hâlâ haberi sızdıran kişiyi aradığını söylemişti. Babam da bağlantıları hakkında aynı şeyi söylemişti. Bir yanım gelecek haberlerle ilgili umutsuzdu, belki de hiçbir zaman öğrenemeyecektik. Diğer yanımsa bunu bilmemem gerekebileceğini söylüyordu. Çünkü Lily'yi ya da beni inciten insanlara misilleme yapmak gibi bir eğilimim vardı. Yine de artık bir başkasının geleceğini tehdit eden o kişi olmak istemiyordum. Babam olmak istemiyordum.

“Az önce bir arkadaşım ile konuştum,” dedi Connor.

“Senin başka arkadaşların da mı var?” diye sordum kaşlarımı çatarak. Onca şeyin yanı sıra, neden bu beni rahatsız ediyordu? Belki de şu an fazla duygusaldım. Gözlerimi ovarak kendimi toparlamaya çalıştım.

“Tanıdık, bağlantı,” dedi Connor. “Adına her ne demek istersen.”

Ryke yaklaşarak bana kehribar rengi sıvıyla dolu bir bardak uzattı. Gerilerek ona bir bakış attım. “Sen delirdin mi?”

“Çay.”

Pek rahatlamamıştım ama bardağı yine de aldım.

Connor devam etti. “Bağlantım, yaşadığım apartmanın dışında kameralar olduğunu söyledi. Sadece, basının bilgi almak için her yere yayıldığını bilmenizi istedim.” Lily'nin ablasının sevgilisine bile gittilerse gerçekten çok uzağa yayılmışlardı.

Daisy parke zeminde oturmuş, elindeki kumandayla birlikte boş televizyona bakıyordu. Merakını görebiliyordum. Hâlâ yarı yarıya karanlıkta olan oydu ve tüm cevaplar karşısındaki televizyonda saklıydı. Kendi evine gidebileceğini söylese de Lily ve Rose bunu reddetmişti. Anne ve babaları en az medya kadar bilgi almak konusunda kana susamış olduğundan, eğer Daisy'ye ulaşırlarsa pençelerini ona geçireceklerini biliyorduk.

Bu yüzden şimdilik bizimle kalacaktı.

Yere bakarken planın dış hatlarını birleştirmeye çalıştım. Her şeyin bir sırası vardı. Koltukta rahatça oturan Connor'a baktım, kolu Rose'un omuzlarındaydı. Daha çok rahatlayabilmesi için nazikçe Rose'un boynuna masaj yaptığını fark ettim.

Onu tüm bunların içine çekmek istemiyordum. Her zaman takındığı o kayıtsız ifadeye baktığımda paparazzilerin evinin önünde beklemesinin onu rahatsız edip etmediğini anlayamıyordum.

“Senin, Lily ya da benimle bir bağın yok. Eğer istersen işler daha da kötüleşmeden gidebilirsin.”

Bu karmaşık durumda sevgilisini serbest bıraktığım için Rose'un bana tükürmesini bekliyordum. Çünkü bu, Connor'ın onu da bırakacağı anlamına geliyordu ama Rose bunu söylediğim sırada telefonunda mesaj yazmakla meşguldü. Sanki bir bıçakla ciğerleri kesiliyormuş gibi sık sık kesik nefesler alıp duruyordu. Onun bir çeşit ilaç aldığını bile görmüştüm.

“Rose çoktan bana kapıyı gösterdi,” dedi Connor. “Ne zaman ve nasıl gideceğimi gayet iyi bir şekilde biliyorum.”

“Medyada işler daha da kötüleşebilir,” diyerek hatırlattım. Connor'ın muhtemelen tüm ihtimalleri kafasında tarttığını, hatta bu durumda oluşacak artılar ve eksilerle birlikte zihninde bir plan çıkarmış olabileceğini unutmuştum.

“Evet ve sizin de medyayla ilgilenmek için beş saniyede bir küfretmeyen birine ihtiyacınız var.”

Ryke gözlerini devirdi. Bu laf belli ki ona söylenmişti. “Gazetecilik ana dalındayım,” dedi Ryke kendi göğsünü işaret ederek. “Medyayı senden daha iyi biliyorum, Cobalt.”

“Peki diplomanla gerçekten bir şeyler yapmayı planlıyor musun?”

Ryke hiçbir şey söylemedi.

“Tam olarak bu.”

“Peki ya annenin şirketi ne olacak?” diye sordum Connor'a.

“Cobalt Şirketi bir marka adı değil. İnsanlar bizi *Hale Co.*’da olduğu gibi ürünlerle bağdaştırmıyorlar. Senin soyadın tüm bebek şampuanlarının, bezlerin üzerinde yazıyor. Biz imalatçı ve bağlı ortaklarla çalışıyoruz.” *MagNetic* gibi, hatırlıyordum. “Seninle ya da Lily’yle olan bağlantım şirkete zarar vermeyecek, bu yüzden de annem umursamıyor. Ayrıca, yaşanan skandallara dışarıdan baksa da ara sıra ortada dönen dramının tadını çıkartıyor. Bunlar onun için günün ilgi çekici kalmasını sağlıyor.”

Connor’ın da bazen bizi böyle görüp görmediğini merak ettim. İlgi çekici. Eğlenceli. Her bir günü bilinmez kılacak bir şey.

Ayrıca Connor gibi birini dünyaya getiren kadını hayal dahi edemiyordum. Çizgi romanlarındaki bir karakter kadar kurgusal hissettiriyordu.

“Dediğim gibi, Lo,” dedi Connor cümlesini bitirirken. “Kapıyı nasıl kullanacağımı biliyorum.”

Ryke bana doğru başını salladı. “Bana da çıkış yolu sunacak mısın?”

“Hayır, eğer ben düşersem sen de benimle birlikte yanacaksın.”

“Bu bir ağabeylik yükümlülüğü olarak mı geçiyor?”

“Bana göre evet.”

Daisy kumandayı elinden düşürdüğünde parkeden gürültülü bir ses yükseldi. “Üzgünüm,” diye mırıldandı ve siyah televizyona bakmaya devam etti.

Haberleri izleyip medyanın ne kadarını bildiğini öğrenmek istiyordum. Haberi sızdıran kişiyi bulmak ikinci önceliğimiz haline gelmişti. İlk görevimiz karşılaştığımız bu misillemeyi temizlemektir. Greg Calloway ve muhtemelen de babamın çoktan bu krizi bastırmak için bir avukat ekibiyle çalışmaya başladığını düşünüyordum. Bizimle konuşmak istemelerinin bir sebebi de buydu.

Onlara güvenmiyordum fakat bu odadaki insanlara güveniyordum. Onlar şu anda kendimi rahatlatmama yetiyordu.

Daisy’nin hâlâ birçok konuya karşı karanlıkta olduğunu fark

ettim. Artık özgürce konuşabildiğimize göre, bu onun için adil değildi. “Sormak istediğin bir şey var mı, Daisy?” dedim koltukta otururken.

Kumandayı dikkatli bir şekilde sehpaıa bıraktıktan sonra yerde bağdaş kurarak oturdu.

“Armut koltuğum var,” dedi Ryke.

“Görüyorum.” Buna rağmen Daisy gevşek bir şekilde dizlerine sarıldı ve olduğu yerden ayrılmadı. Bakışları bana dönmüştü. “Yüzlerce sorum var. O yüzden Lily’ye sormak için bekleyebilirim. Eğer onun saklamak istediği bir şeyi söylersen sonradan ablamın bunun için üzölmesini istemiyorum.”

“Zaten televizyonda ya da gazetelerde göreceksin,” dedim. “Gerçeğı benden öğrenmeni tercih eder.”

Tereddüt ediyordu. “Her şeyi sorabilir miyim?”

“Her şey” güçlü bir ifadeydi ama fazla kişisel sorulardan sıyrıılma kabiliyetime güveniyordum. Onaylayarak başımı salladım.

“Eğer bu bir soru cevap seansı olacaksa benim de birkaç sorum var,” dedi Ryke.

Buruk bir şekilde gülümsedim. “Elbette vardır.”

Daisy en yakınındaki yastığı alıp Ryke’a fırlattı. “Bu benim soru cevap seansım.”

Ryke yastığı yakaladı. “Bana benim eşyalarımı fırlatıyorsun ama yine de o lanet armut koltuğa oturmıyacak mısın?”

“Çok baskıcısın, daha önce birisi sana bunu söylemiş miydi?”

“Ben hep söylüyorum,” dedim. “Hiç dinlemez.”

Ryke “*Ne oluyor lan?*” dercesine ellerini kaldırdı. “Evimin sikkik zemininde rahatsızca oturan bir kız olduğu ve bu sorunu nasıl çözeceğimi bildiğimi söylediğim için üzgünüm.”

“Yapma,” diye uyardım onu. Bu konuları bir daha asla açmayacaktık. Daisy’ye küçük, mikroskobik bir ölçüde arkadaşça yaklaşmasına katlanabilirdim ama yerdeki kızlardan ve bir şeyleri çözmekten bahsetmesi sinirlerimi geriyordu.

Daisy ilk soruyu sorduğunda odadaki gerginlik azalmadı. Sı-
zan haberden sonra, etraftaki gerginliği azaltacak bir şey oldu-
nu sanmıyordum. “Lily’yle ilişkiniz, açık bir ilişki miydi?”

O zamanki yakınlığımızı “sahte” ilişki olarak adlandırmayı ter-
cih etsem de yalandan bir çift olduğumuzda *bile bir* çifttik. Onunla
bir sevgilinin yapabileceği her şeyi yapıyordum. Seks hariç. Açık
ilişkiyi düşündüğümde ise gözümün önüne cinsel ilişki sırasında
eşini değiştiren ya da birden fazla partneri olan kişiler geliyordu.
Bu terime eminim ki muğlak da olsa birçok konu dahil edilebilirdi.
Bizimki hariç.

Daisy’ye verebilecek bir “evet” ya da “hayır” cevabım yoktu.
Bu yüzden ne yaptığımızı açıklamam gerekiyordu. Ona ve etra-
fımızdakilere nasıl yalan söylediğimizi. Arkadaşlığımızın nasıl
daha fazlasına evrilirken aynı zamanda az olarak kaldığını.

“Vay be,” dedi Daisy, ben her şeyi anlatmayı bitirdiğim zaman.
“Hepsi bağımlılıklarınızı saklamak için miydi? Siz, yani ne bile-
yim... Avrupa’ya falan taşınamaz mıydınız?”

“Bunu düşündük.”

Yüzü düştü. “Şaka yapıyordum.”

Omuz silktim, bu konuda duygusuzdum. “Seni hiçbir zaman
daha genç olduğun için göz ardı etmedik. Açmadığımız aramalar,
iptal ettiğimiz öğle yemekleri, bunların hepsi insanların etrafında
olmaktansa içmeyi ve seks yapmayı tercih ettiğimiz içindi. Özel-
likle de yalan söylemek zorunda olduğumuz insanlar için bu böy-
leydi.”

“Bu berbat bir durum,” dedi Daisy.

“Bunu daha önce söylemişlerdi.”

“Aslında ben sana bunun ‘boktan’ olduğunu söylemiştim,” di-
yerek netleştirdi Ryke.

Daisy onu duymazdan geldi. “O neden seks bağımlısı? Buna
sebepe olan bir şey var mı?”

Boğazım kururken bakışlarım yatak odasının kapısına çevrildi.

Lily'yle bağımlılığının sebebi hakkında konuşmuştuk fakat onun Allison'la yaptığı önceki konuşmalardan çok bahsetmemeye çalıştığının farkındaydım.

Konu çocukluğuna geldiğinde Lily kendini kapatıyor, ailesiyle gerçekte olan ilişkisini görmeyi reddediyordu. Ben onun yaşadığı acıdan dehşete düşmeden sancılı anılarına uzanabiliyordum ve bunun karşılığında o da suçluluk duygusu duymadan benimkilere odaklanabiliyordu. Saatler süren terapinin ardından bunun bir ortak yaşam olduğunun farkına varmıştım.

Hislerimizi açmak için kendimize izin vermek, hâlâ üstünde çalıştığımız bir şeydi.

Uygun bir cevap ararken sessizliğim tüm odaya yayıldı.

Ryke, bu sessizliğe karşı sabırsızdı. "Seks bağımlılarının yüzde sekseninin çocukken istismar gördüğünü okumuştum, Lily..."

"Hayır," diyerek sözünü kestim. Ses tonum korumacı ve sertti, gözlerim öfkeyle yanıyordu. Ryke'in bana daha önce bu konuda soru sormama sebebinin bu olup olmadığını merak ettim.

"Bu sikik soruyu soracak tek kişi ben değilim," dedi. "Daha az hassas karşılık vermen gerekecek."

Söylediği kelimeye karşılık ona ters ters baktım. *Hassas*. Bu beni zayıf ve kırılgan gösteriyordu. Babamın cephanesinde yer alan kelimelerden biriydi. Altıncı sınıfta matematik sınavından kaldığımda, kimse beni seçmediği için grup projesini tek başıma yaptığımda ve Küçükler Ligi'ndeki bir maçı kaybettiğimde potansiyelimi karşılamıyordum. Babam bana değersiz olduğumu söylediğinde bir çocuk olarak gözyaşlarımı nasıl durduracağımı bilmiyordum. *Bu kadar hassas olma, Loren. Çok hassassın, Loren. Neden bu kadar lanet olasıca hassassın, Loren?* Ben de ağlamayı bırakmıştım, artık sadece sinirleniyordum.

Bakışlarım Ryke'in üstündeyken dudaklarım hareket etti, kendime engel olamadım. "Ben hassas değilim," dedim ifadesiz bir şekilde. "Annene her sürtük dediğimde irkilen sensin." Tabii bunu,

Sara Hale'in onun annesi olduğunu öğrenmeden önce yapıyordum. Onun, beni terk eden annem olduğunu sanıyordum.

Ryke karşı koyamadığı tek küfrü duyduğu an iki büküm oldu.

Yüzünden geçen ifadeleri izledim, ardından bir duygu yüzüne yayıldı. *Suçluluk.*

Sinirlenmesini, laf söylemesini, midemdeki hengameyi sürdürecektir bir şey yapmasını bekledim. Sanki haince annesine iftira atan kişi kendisiymiş gibi gözlerinin vicdan azabıyla bulutlanmasını değil.

Beni tanıyordu. Ne düşündüğümü, neden bunları söylediğimi biliyordu. Agresif yaklaşımının ve küfürlü konuşmalarının yanı sıra, Ryke'in muhtemelen benimkinden daha iyi çalışan bir beyne sahip olduğunu bazen unuttuyordum.

"Hassas değil," dedi yavaşça. Neredeyse tereddüt ediyor gibiydi. "Sanırım tedbirli ve korumacı demem daha iyi olur."

Beni babamın yaptığı gibi incitmek istemediği için gözleri içten bir özürle doluydu. Ryke'in korkusu benimle aynı değildi, Jonathan Hale'e dönüşmekten benim gibi korkmuyordu. Bir anlığına bile olsa Ryke, onun gibi birisi olmanın nasıl bir şey olduğunu görmüş olmalıydı. Şahsen bunun pek keyifli olmadığını biliyordum.

Derin bir nefesin ardından cevap verdim. "Buna engel olamıyorum. Konu Lily olunca hep korumacı olacağım."

Rose, "Biz onun kardeşiyiz," diyerek araya girdi. "Bu odadaki herkes Lily'yi ve seni seviyor. Hepimiz, etrafında tedbirli olman gereken en son insanlarız."

Bir şey içimi yakıyordu, dökülmek isteyen kelimeler içimde sızlıyordu. Lily'nin kardeşiyle ya da ablalarıyla hiç çocukluklarını konuşmamıştım. Sadece gördüklerimi ve Lily'nin bana söylediklerini biliyordum. Burada boşlukları doldurmama, Daisy'nin sorusuna cevap vermeme yardımcı olabilecek birisi varsa o da Rose'du.

"Neden Lily'nin gecelerini benim evimde geçirmeye izni vardı?" diye sordum.

“Çünkü arkadaşydın.”

“On iki, on üç, on dört, *on beş, on altı, on yedi yaşındaki* hangi arkadaşlar gecelerinin çoğunu bir başkasının evinde geçirir, Rose?”

Gözlerini kıstı. “Genelde hafta sonları sende kalıyordu.”

Siktir. Birisi karnıma balyozla vurmuş gibiydi.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa çocukluğumuzda Lily’nin benim evimde ne kadar çok gece geçirdiğine dair bir fikri yoktu. Kim bilir Rose’u annesi kaç tane etkinlikle sıkıştırıyordu? Bale, at binme, piyano, Fransızca dersleri.

Şaşkınlığıma karşılık Rose delirmişçesine başını iki yana sallamaya başladı. “Bilmem gerekirdi. Sabahları onu evden çıkarken görmüş olmalıydım...” Yüzü düştü, bakışları şaşkınlıkla donuklaşırken Connor onun eline doğru uzandı.

“Onu sabahları hiç görmedin,” diyerek Rose’un düşündüğünü dile getirdim. “Bizi evden hep babamın şoförü alıyor ve okula götürüyordu.”

“Sabahları kulüp toplantılarım oluyordu. Hep erken çıktığım için onun da o sırada uyuduğunu sanıyordum.” Lily’yle ilgilenmek, Rose’un görevlerinden biri değildi. Ondan yalnızca iki yaş büyüktü. “Lily senin evinde kaç gece boyunca kalıyordu?”

“Ortaokuldayken haftanın dört günü kadar. Liseye yaklaşırken bu günlerin sayısı artmaya devam etti...” Başımı sallarken iki büküm oldum. Bu benim hatamdı. Olanların büyük bir kısmına benim sebep olduğumu biliyordum. “...lisedeyken neredeyse her gece kalıyordu.”

“Bunu ben de bilmiyordum,” diye itiraf etti Daisy. Şaşırmamıştım. Daisy onlardan çok daha küçüktü ve on bir yaşına girdiği anda annesi onun için oyunculuk ve modellik ajanslarını takip etmeye başlamıştı. Daisy’nin 8 ve 12 yaşları arasında ne kadar bitkin göründüğünü, gözlerinin nasıl kapanıp durduğunu ve konuşmaktan çok esnediğini hatırlıyordum.

“Anne ve babamızın bu yatıya kalma olayından haberdar olmadığını düşünüyorum,” dedi Rose. “Yoksa asla izin vermezlerdi.”

“Emin misin?” diye sordum.

Tam da bu noktada acı bir kırgınlık kafamda zonklamaya başladı, göğsüm sıkıştıyordu. Rehabilitasyona gidene kadar Samantha ve Greg Calloway’e karşı bu hisleri beslemiyordum. Önceden kızlarına, yani en yakın arkadaşşıma benimle çok fazla vakit geçirmek konusunda izin verdikleri için onların dünyadaki en havalı ebeveynler olduğunu düşünüyordum. Ama üç ay boyunca terapiye katılmak ve ayık olmak zihnimdeki bulanıklığı netleştirmişti.

Neler olduğunu anlamaya başlamıştım.

Connor da bunun farkına vardığında dudakları yavaşça aralandı. Parçaları bir araya getirdiğinin farkına vardım, Lily’nin neden böyle olduğunu anladığının.

Rose, ebeveynleriyle olan ilişkisine dalmış gibiydi. Kendini kızlarının hayatlarına adayan, onları sevgisiyle boğacak noktaya getiren bir anne görüyordu. Çocuklarını seven, onlara güzel şeyler alan ve sevgisini göstermek için onları egzotik yerlere gönderen bir baba görüyordu.

“Loren,” dedi Rose. “Söyleyeceğin şeyi bitir.”

“Lily her gün, annesine geceyi bizde geçirip geçiremeyeceğini soruyordu. Cevap hep aynıydı. Lily on dört ya da on beşine geldiğinde Samantha artık bize bunu sormayı bırakmamızı, ne olursa olsun zaten izin vereceğini söyledi.”

Aynı gece Lily’nin yastığımda ağladığını hatırlıyordum. Bana hiç açıkça söylememiş olsa da annesine bunu sormasının tek sebebinin “Hayır” cevabını duymak olduğunu biliyordum. Annesinin onu; Poppy’yi, Rose’u ve Daisy’yi önemsemediği şekilde önemsemediğini gösteren bir işaret olacaktı bu. Annesinin vaktini ve ilgisini hak etmeyecek durumda olmadığını bir göstergesi. Annesi diğer çocuklarının üstüne titriyordu. Tüm ilgisini onlara fazlasıyla verirken sanki o ilgi göstermeye değmezmiş gibi Lily’yi atlıyordu.

O da bunu dışarıda bulmayı denemişti. Benimle. Yeterli gelmediğinde de bu boşluğu başka erkeklerle doldurmaya çalışmıştı. Seksle. Yüksek ve yoğun bir duygu patlamasıyla.

“Lily’nin geceleri benim evimde kalmasına neden izin verildiğini biliyor musun?” diye sordum Rose’a. Konuya tekrar en baştan başlıyordum.

Yanakları içe çökerken sırtı dikleşti, gözlerine o tanıdık soğukluk yayılmıştı. “Çünkü sen bir Hale’sin.”

Ben de öyle düşünüyordum.

“Bu da ne demek oluyor?” diye sordu Ryke.

“Lily’nin hiçbir şeyde iyi olmasına gerek yoktu,” dedim Ryke’a. “Annesi onu, sırf benim arkadaşım olduğu için görmezden geliyor. Ben, onun geleceğiydim.” Multi milyar dolarlık bir imparatorluğun vârisi. Annesi, diğer açılardan daha başarılı olabilecek Daisy ve Rose’a konsantre olmuştu. Lily’nin değeriye sadece bir erkeğe bağlıydı. Bana. Sanırım kafasında Lily de buna inanmıştı. Başka erkekleri memnun etmek dışında hiçbir şey için yeterli olamayacağına. Kardeşlerinden daha küçük çaplı bir hayatın onun kaderi olduğuna.

Daisy kaşlarını çattı. “Lily’nin her konuda ortalama olduğu için buna sahip olduğunu düşünüyordum. Onun sahip olduğu özgürlüğü hep kıskanmışımdır.”

Başımı salladım. “Lily de bu özgürlüğe karşı minnettar olması gerektiğini düşünüyor.” Bu yüzden annesi tarafından incitildiğini kabul etmekte zorlanıyordu. Kardeşleri gibi baskı altında olabiliirdi. Ama olmamıştı.

Lily’nin yaşadıkları ve Daisy’nin şu an tahammül ettikleri arasında mutlu bir orta yol olması gerekirdi.

Bir anlığına duraksadım. Bu kelimeler, söylenmesi en zor sözlerdendi.

“Dışarıdan bakıldığında annen seni sevdi, Daisy. Seni de öyle, Rose,” dedim kızlara bakarken. “Poppy’ye bile bu baskıcı anne

şefkatini gösterdi. Ama Lily... Tüm bunlardan mahrumdu. Ailedeki değersiz çocuk gibiydi.”

Rose’un gözleri sanki ağlayacakmış gibi parlıyordu. Daha önce hiç onun gözyaşlarına şahit olmamıştım. Her zaman, onun gözyaşlarının bile buz tutacağını düşünürdüm. Buna rağmen ses tonu dayanıklıydı. “Fark etmemiştim...” Başını iki yana salladı. “Annem ikinizin bir çift olmasını istiyordu. Bunu biliyordum ama kardeşimi benden uzaklaştırdığın için seni daha çok suçluyordum. Gidecek başka hiçbir yeri olmadığını fark etmemiştim.”

Bu bana kendimi berbat hissettiriyor sayılırdı. Lily’nin tek seçeneği benmişim gibi konuşuyordu. “Evde kalabilirdi.”

“Yalnız olurdu, Loren. Okul ve bale yüzünden çok az evde oluyordum.”

Ardından bir suçluluk dalgası beni sardı. “Evet, belki de yalnız kalması gerekiyordu. Bak, benim etrafımda olmak ona ne yaptı.” Başımı iki yana sallarken durmaksızın ellerimi saçlarımda gezdirdiyordum. Bacağım kaygıyla sallanmaya başlamıştı.

“Bunu sen yapmadın,” dedi Rose. “Annemiz, onu seninle birlikte olmasından daha büyük bir şey için sevdiğini söylemeliydi. Ona yapacağı, başarılı olacağı bir şey bulabilirdi.” Bir hayal, bir tutku, bir hobi, kahrolasica bir spor. Seks, Lily için bunların hepsi haline gelmişti. Bense onu hiç durdurmamıştım, bir kez bile. Kendi bağımlılığım beni o kadar çok tüketiyordu ki, gecenin sonunda hâlâ nefes alıyor olduğu müddetçe ne halt yediğini umursamıyordum. Gecenin sonunda benim yanımda olduğu müddetçe, yani kahrolasica en yakın arkadaşım olarak.

“Anlamıyorsun,” diye mırıldandım. Onu buraya ben yönlendirmiştim. Bilmeden de olsa onu hayatının bu kısmına getirmiştim. Eğer hiç var olmasaydım, Lily açlığını çektiği o sevgiyi annesinden alabilirdi.

“Anlat o zaman.”

“Anlamazsın.”

“Loren-”

“Benim yatağımda uyudu!” diye bağırdım. Gözlerim acıyor, feci şekilde yanıyordu. “Benimle aynı yatakta yatmasına izin verdim. Tamam, bu *Dawson’s Creek** değildi. Ergenliğe girdikten sonra onu hiç kovmadım.”

Rose, Connor’a fısıldadı. “Bağlantıyı anlamadım.”

“Dawson ve Joey, ilk bölümde birlikte yatmaya bir son verdiler. Kız, çocuğun artık ereksiyon olacak kadar büyüdüğünü söyledi.”

Rose bana baktı. “Onunla her gece seks yapmıyordun, değil mi?”

“Hayır, ama-”

“Hayatını bir televizyon dizisiyle karşılaştıramazsın.” Rose’un beni savunuyor olduğu gerçeği bile duruma yardımcı olmuyordu. Beni kırıp geçmesine alıştım, övmesine değil. Birilerinin kelimeleleriyle, hisleriyle beni ezip geçmesini bekliyordum. Nefretiyle. Acı çekmeyi hak ediyordum, bu kahrolasınca hata benimdi.

“Anlamıyorsun!” Artık ayağa kalkmıştım. “Onu durdurabilirdim. Her gece onu götürüp evine bırakmalıydım. *Bir şey* yapmalıydım.” Ona yatacak bir yatak, kusurunu tamamlayacak bir yer vermek dışında bir şey.

“Loren,” diye başladı Rose.

“Dur,” dedim ellerimi başıma yerleştirerek. Bu düşünceler birer gelgit gibi içimde hareket ederken göğsümdeki suçluluk duygusu katlanılmazdı. “Benden nefret etmelisin,” dedim ona. “Bunu hak ediyorum.” Başımı salladım. “Kardeşini kırdım.” Yüzüm acıyla çarpılırken gözlerimden sıcak bir gözyaşı firar etti. Bir şeyi yumruklamak istiyordum. Kalbim durana, nefesim beni soğuk ve yalnız bırakana kadar koşmak istiyordum.

Kimse bir şey söylemedi. Kendimi toplamamı bekliyorlardı.

Nefes alışım yavaşlayınca yüzümü ovuşturdum. Ellerimi aşağıya indirdiğimde sessizce konuştum. “Keşke hepsini geri alabilsem.” Zamanı geri almak istiyordum. Lily’yi evimden çıkarmak,

* Bir dram dizisi. (ç.n.)

onu sokağın aşağısına indirip kendi yatak odasının kapısına götürmek istiyordum. Annesi onu sevmese bile, kardeşi ve ablalarının sevdiğini ona söylerdim. Benim evimde vakit geçirmek için kendi evinden ayrılmaması gerektiğini, sevgiyi sekste aramaya devam etmemesini çünkü bunun onu yalnızca boş ve acınası bir hale getireceğini söylerdim.

Tüm bunları ona söylemeliydim ama o zamanlar hiçbirini bilmiyordum. Bunları umursayamayacak kadar sarhoştum.

“Bu senin hatan değil,” dedi Rose. “Çocuktun. Hepimiz öyleydik.”

“Ve senin boktan, sikik bir baban var,” dedi Ryke.

“Ayrıca bir annen yok,” dedi Daisy.

“Ayrıca bir alkoliktin,” diyen Connor bunu sonlandırdı.

Onlar benim vicdanımmış gibi hissetsem de aslında sadece arkadaşlarımdı. İlk defa yanımdalardı ve daha önce duyduğumu hiç sanmadığım kelimelerin gözlerimi yaşarttığını hissediyordum.

Bu senin hatan değildi. Evet, o noktaya gelecektim. Sanırım bir gün, buna inanacaktım.

En acı dolu cevabı her şeyi yıkıp geçerek vermiştim. Şimdi diğerleriyle başa çıkabilirdim.

Daisy’ye baktım.

“Sıradaki soru.”

Bölüm 40

LILY CALLOWAY

Tam bir hafta geçmişti ve ben hâlâ Ryke'in dairesinden ayrılmamıştım. Son sınavım birkaç gün sonra olsa bile okul aklıma sonradan gelmişti. Sınava gidip geçecek ve finaller başlamadan önce yine inzivaya çekilecektim. Anne ve babamı görmeye niyetim yoktu. Lo ve Ryke bunu yapmam için izin verseler bile hayatımın kalanını inzivada geçirecektim.

Buna rağmen Ryke çok alttan alan birisi değildi ve Lo da bana artık bu konuda müsaade etmek istemiyordu. Bu yüzden de bana yedi günlük bir “süre” vermişlerdi. Ya da onların deyimiyle: “Ailemle yüzleşmek için kendimi toparlamama ayrılan zaman”. Tanrı'nın dünyayı yaratması yedi gün sürmüştü ama sanırım benim kafamı toplamam için daha fazlasına ihtiyacım vardı. İsa falan de-

ğildim sonuçta. Bundan Lo'ya bahsettiğimde bana ekstra bir sempati günü kullanabileceğimi söyledi. Sanırım *sempati* kelimesini bilinçli olarak söylemişti. Ben de burnumu kırıstırmış ve bunun yerine yedi günlük süreyi tercih etmiştim.

Yedinci günümdeydim. Mahşer gününde. Annem ve babamla yüzleşmek zorunda olduğum günde.

Kamera ekiplerinin çoğu hâlâ Princeton'daki ya da Villanova'daki evimizin dışındaydı. Rose ve Daisy, Connor'ın dairesinde kalıyorlardı çünkü onun yaşadığı muhitte kamera yoktu. Ayrıca bekâr evinde kalacak daha fazla oda vardı.

Anne ve babam medya karşısında sessiz kalmayı seçmişti. “Yorum yok” açıklamasını yapmaları için avukatlarına büyük bir meblağ vermiş olmalıydı. Ancak bir noktada basın toplantısı yapılması gerekecekti. Özellikle de *Fizzle* ve *Hale Co.* hisseleri epeyce düştüğü için.

Dr. Banning'le ev ziyaretlerinin ve uzun telefon konuşmalarının ardından benim hakkımda söylenenleri okuyup izlemem kararına varmıştık. O da, “İnsanların senin hakkında söylediklerinin, hislerini içselleştirmesine izin verme. Eğer seni üzüyorlarsa bunu söyle,” demişti. Aynı zamanda acı verici durumları hafife almamı, her kötünün içinde bir iyilik olduğunu da söylemişti. Yürek burkan tüm saldırıları yumuşatmak için elinden geleni yapmıştı.

Deri koltukta oturmuş, sabah ritüelimi gerçekleştiriyordum. Televizyonda sabah haberlerini açıp dedikoducu gazete sitelerine bakmak için bilgisayarımı almıştım.

“Hâlâ Lily Calloway ya da ailesinden resmi bir açıklama gelmedi,” dedi haber sunucusu. “Ancak bugün seks bağımlılığı ve tehlikeleri hakkında konuşmak için yanımızda bir psikiyatrist var.” Yok artık. Terapide saatlerimi geçirdiğim için bunu dinlemek istemiyordum. Televizyonu sessize alıp bilgisayarıma odaklandım.

Arama motoruna ismimi yazdım. *Seks Bağımlısı* başlığıyla birlikte bir sürü makale karşıma çıkmıştı. Hatta biri şöyle diyordu,

Seks Bağımlısı mı, Sürtük mü? Hatta seks bağımlılığı gerçekten bağımlılık mı, yoksa ben kılık değiştirmiş bir fahişe miyim diye tartışmaların bulunduğu uzun bir yazı da vardı. Ondan uzak durdum.

Dr. Banning, söylenenleri ne kadar duyup yazılanları ne kadar okursam konuya o kadar duyarsızlaşacağımı söylemişti.

Bu henüz gerçekleşmemiştir.

Yeni bir siteye tıkladığımda ürperdim.

GAZoz İMPARATORUNUN KIZI FUTBOL TAKIMIYLA YATIYOR.

Bunu hızlıca kapatıp yeni bir internet sayfasına tıkladım.

LILY CALLOWAY'İN ERKEK FAHİŞE TUTTUĞU İDDİALARININ ARDINDAN PRINCETON KENDİSİNİ İNCELİYOR.

Belli ki eskort hizmetinin düzenli müşterisi olmak üniversitenin gözünde pek de iyi bir şey değildi. Anne ve babamla konuşana kadar bunun hakkında endişelenmemeye çalıştım. Her şeyin bir sırası vardı.

Twitter'a giriş yapıp adımları aratmak gibi bir hata yapmıştım. Birinin vajinamın esnek ve çirkin görünüyor olduğunu varsaymasından nasıl bir iyilik çıkarabilirdim ki? Son zamanlarda bunu kontrol etmemiş olsam da o kadar kötü göründüğünü sanmıyordum.

Ayrıca kim oraya bakıp, "*Vay be, bu gördüğüm en güzel vajina,*" diye düşünüyordu ki? Aynı şekilde penisler de o kadar güzel değildi. Onlarla eğleniyor olabilirdim ama fotoğraflarını çekip duvarımı bunlarla süslemek istemezdim. Gözler güzeldi. Cinsel organlar ise işlevseldi.

Parmaklarım uzanıp Tumblr'a, yani baş belama tıkladı. *Lily Calloway*'i aratmak üzereyken tereddüt ettim ve içgüdüsel olarak kötü bir şey yazdım.

*Seks gifleri**.

Bu sihirli kelimeler Pandora'nın kutusunu açtı ve "hareketli"

* Hareketli resim. (ç.n.)

resimler sonsuz bir liste şeklinde önümde akmaya başladı. Karşımda bedenleri şehvetli bir şekilde birbirine karışan kızlar ve erkekler vardı. Bazılarının pozisyonları diğerlerinden daha seksiydi. Birkaçında da cinsel organların yakından çekimleri vardı. Pornografik olan hiçbir şeye bakmamam gerekiyordu ama bu tanıdık rutine başladığımda kendimi rahat hissetmeye başlamıştım.

Gayet güzel gölgeleri olan siyah beyaz bir resimde durdum. Bir adamın aleti içine girip çıktığı sırada kızın ağzı mükemmel bir “O” şekline bürünmüştü. En son seks yapışımın üzerinden iki koca hafta geçtiğine hâlâ inanamıyordum. Kendime Lo yanımda olmadan ve hiç seks yapmadan doksan gün geçirdiğimi hatırlattım. Ancak bu daha farklı hissettiriyordu.

Bağımlılığım halka açıklandıktan sonra, Lo benimle seks yapmak konusunda tereddüt ediyordu. Tekrar meydana çıkabileceğini düşündüğü dürtülerimi beslememeyi tercih ediyordu. Vahşi seks karşısında deliren bir canavara dönüşeceğime inanıyordu. Bunlar aslında benim düşüncelerimdi. Yine de ona söylediğimde bunu reddetmemişti. Seks, benim için bir çeşit savunma mekanizmasıydı. Zor durumlarla başa çıkarken kullanabileceğim bir araçtı. Hayatımda ilk kez, güçlü bir sorunla o doğal doruğa ulaşmadan yüzleşmem gerekiyordu.

Bu bir şeyler yapmadığımız anlamına gelmiyordu. Sadece *onu* yapmıyorduk. Geçen gün beni parmaklarıyla boşaltmıştı ve dün gece de ona sakso çekmeme izin vermişti. Yani bu güzeldi.

İç çektim. Çaresiz şekilde, iki boyutlu bir kızın havai fişekler, maytaplar ve kırmızı kadife kek güzelliğindeki orgazmını kıskanıyordum.

Bir anda ön kapıdan kilit açma sesi geldi. Ryke’ın evi bir apartman dairesi olduğu için (oturma odası direkt mutfığa bağlıydı) koltuğa doğru yaklaşan herkes beni görebilirdi. *Tumblr*’dan hızlıca çıkış yaparak **HOLLYWOODKAHPELERİ.NET** sitesine girdim. Bağımlılığım hakkında inanılmaz dedikodular yapan bir siteydi. Hatta

Daisy'nin, Connor'ın apartmanından çıkarken bulanık bir fotoğrafını yakalayıp altına şunu yazmışlardı: **"Lily Calloway'in Kardeşi: Geleceğin seks bağımlısı mı?"**

Bu midemin bulanmasına sebep oluyordu.

"Sana asılmıyordun," dedi Lo kapıyı açarken.

"Emin misin?" diye sordu Ryke. Kapıyı kapatıp anahtarlarını cebine koydu. "Nereye gittiğinin farkındaymış gibi görünüyordu."

"Kesinlikle kaybolmuştu."

İkisi de sadece koşu şortu giyiyordu ve tişörtsüzlerdi. Bronz bedenlerinde ter damlaları parlıyordu. Sabah koşuları Lo'yu rahatlatıyordu, bu yüzden ben de tüm hafta boyunca kaygımı azaltabileceğim bir etkinlik aramıştım. Yogadaki o komik pozisyonlar aklıma seksi getiriyordu ve meditasyon da hayal kurmama sebep oluyordu. Bu yüzden tekrar porno izlemeye başlamıştım ama daha idareli izliyordum. Bu sefer kendimi kaptırmayacaktım.

Lo kendini koltukta yanıma bıraktıktan sonra bakışları bilgisayarımın ekranına çevrildi. "İlgi çekici bir şey mi okuyorsun?"

"Resmi olarak kardeşimin ve ablalarımın hayatlarını mahvettiğimi sayarsak..."

"Rose ve Daisy bununla başa çıkabilir," diye hatırlattı Lo. Üç yıl boyunca sahte bir ilişkideymişiz gibi davranıp, bunu koca bir sır olarak saklamamızın asıl noktası bu olayın gerçekleşmesini engellemekti. Kimseyi incitmek istememiştim.

"*SNL** skecini tekrar izledim," diye itiraf ettim. "Sanırım ikinci kez izleyince daha komik buldum." Programda bir komedyen beni taklit etmişti. Çok fazla *Fizz* içip sarhoş olmuş gibi davranmış ve sendeleyerek bir geneleve girmişti. Birkaç komik şakanın ardından ben de bu karikatüre dönüşmüştüm.

"Kabul etmen gerekiyor ki o komedyen saç stilini harika şekilde yakalamış," dedi Ryke sırtarak.

"Evet ama bana korkunç bir aksan vermiş." Bölgesel bir leh-

* *Saturday Night Live* isimli komedi programı. (ç.n.)

çem olmamasına rağmen kadın sert ve iğrenç bir Philly aksanıyla yavaş yavaş konuşmuştu. Ben de bu sırada tüm skeçteki en az kırıcı olan şeye odaklanmıştım.

“Hakkını verelim, muhtemelen seni hiç konuşurken duymamıştır.”

“Sen kimin tarafındasın?” diye sordum fakat çoktan cevabı biliyordum. Bu durumdaki iyiliği bulmamı kolaylaştıracak birileri varsa onlar da Ryke ve Lo’ydu.

“Bence ilk basın açıklamanı bu aksanla yapmalısın,” dedi Lo. “Herkesin gerçekten öyle konuştuğunu düşünmesi çok komik olmaz mı?”

Gülümsedim. Bence güzel bir şaka olurdu.

Lo uzanıp bilgisayarımı aldı. “Şuna bir dakika bakayım,” dedi.

Korumacı yanımda devreye girerken korkum arttı. Bilgisayarı, peri krallığını bir goblin istilasından koruyormuşum gibi tutuyordum. “Ne? Neden?”

Birazcık geri çekilerek şüpheyi gözlerini kısıtı. “Babam bir basın toplantısı yapmış mı diye bakacağım.” Tüm bunlara karşı, babasına karşı sessiz kalması oldukça zor olmalıydı ama bu durumda küs olmaları en iyisiydi. Jonathan Hale, her zaman Lo’nun içmesini tetikleyen kişi olmuştu.

“Ah... Ben bakayım.” Hızlıca arama motoruna bir şeyler yazdım. Burada suçlanabileceğim hiçbir şey yoktu ama dün ziyaret ettiğim porno sitesinden rasgele reklamlar çıkmasından korkuyordum. Vakti geldiğinde, Lo’ya sağlıklı bir porno izleyicisi olduğumu söylemeyi düşünüyordum. Ama kesinlikle şu an değil.

“Hayır,” dedim, birkaç dakika sonra Lo’ya. “Tek bir açıklama bile yapmamış.” Tıpkı anne ve babam gibi. Acaba önce çocuklarıyla konuşmayı mı bekliyorlardı?

Ona döndüğüm an bilgisayarım ellerimden alındı. Lo bilgisayarı sehpa bırakıp dudaklarını dudaklarıma uzattığında kalp atışlarım yavaşladı. Elleri belime doğru yaklaştı ve tekrar hızlanmaya

başladı. Kendimi ağızıma uzanan dilinde, altdudağımı emmesinde kaybettim. Göz ucuyla baktığımda ise Ryke'in oturma odasına girdiğini ve bilgisayarına doğru eğildiğini fark ettim.

Ah, hayır.

Oyuna gelmiştim!

Ansızın geri çekildiğimde dudağım, Lo'nun dişlerinin arasındaydı. Dudağımı ondan çekerek koltuktan atlayıp Ryke'dan önce bilgisayarına uzanmaya çalışırken Lo beni kalçalarımından tutarak omzuna attı. *Lanet olsun.*

"Hey!" diye bağırdım onun omzundan kalkmaya çalıştığım sırada. Elimle de sırtından destek alıyordum. "O benim." Ryke umursuyormuş gibi görünmüyordu. Bilgisayarı alıp normal bir şekilde koltuğa oturdu ve arkasına yaslandı. "Lo, beni indir!"

Kıçıma vurdu. "Orayı sevmiyor musun?"

"Beni yatak odasına mı götürüyorsun?" diye sordum. Baş aşağı durmayı sevip sevmediğimi tekrardan düşünüyordum. Eğer bu yatakta çılgınca bir seksle sona erecekse şikâyet etmezdim.

"Hayır, aşkım."

"Sana sakso çekebilirim," diye önerdim.

"Hâlâ odadayım, Lily," diye hatırlattı Ryke. Bakışları bilgisayarımın ekranındaydı. Birazcık kızardım. Ryke'in etrafında seksten bahsetme konusunda korkunç bir şekilde artık daha rahattım.

"Umursamıyorsun sonuçta, öyle değil mi?" diye sordum Ryke'a gaz verir gibi. Ne de olsa bilgisayarım şu anda ondaydı.

"Ben umursuyorum," diye cevap verdi Lo onun yerine. "Neredeyse öğlen olacak."

"Bu yüzden adına öğle işi* diyorlar ya."

"Hayır, Lil."

Dişlerimi birbirine bastırırken onun tekrar ve tekrar "*Hayır*" demesine sebep olmaktan nefret ediyordum. Cancun'da olduğum

* (İng.) *Nooner*: Öğle arasında ya da gün ortasında yapılan cinsel birlikteliklere verilen isim.

gibi, bundan daha iyi olmalıydım. Haber sızdığından beri iyileşme konusunda birazcık gerilediğimi hissediyordum. Sadece... eskiden olduğum yere nasıl döneceğimi çözmem gerekiyordu ama o yolu bulmak her geçen gün zorlaşıyordu.

Ryke klavyemde bir şeyler yazıp bakışları ekranda gezinirken fareye tıklayıp duruyordu. "Sakso çekmeye neden bu kadar takıntılı olduğunu zaten anlamıyorum. Sen bir seks bağımlısıydın. Sana ne yararı dokunuyor ki?"

"Ryke," dedi Lo.

"Ne? Bu sikik dürüst bir soruydu."

Ryke'a gerçeği söylemek istemiyordum. Lo'dan önce, bu yalnızca amaca yönelik bir hareketti. Ön sevişme. Bir erkeği sertleştirme. Bu durum açıkça ortadaydı. Şimdiyse (fazla dürtüsel davranabilme ihtimalime karşı) üstte olmaya iznim olmadığından, kontrolün bende olduğunu hissettiren tek şey sakso çekmektir. Üstelik gerçekten ama gerçekten Lo'yu boşaltmayı seviyordum.

Bu düşünce karşısında gülümsedim.

"Bana cevap vermeyecek misin?" diye sordu Ryke. "Artık arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

Onun karşısında bazı şeyleri rahatça söyleyebiliyor olabilirdim fakat bu kesinlikle olmazdı. "O zaman bilgisayarımda ne yapıyorsun?" diye sordum. "Neden esir tutuluyorum?" Lo'dan kurtulmaya çalıştım.

Beni yere indirdi ve daha bilgisayara doğru atılamadan kollarını tekrar belime sararak bedenimi göğsüne sabitledi. Arka tarafa bakarken kehribar rengi gözlerine hayal kırıklığı ve korku dolmaya başlamıştı.

Ne? Omzumun üzerinden dönüp baktım. Ryke, ekrandaki bir şeye yüzünü buruşturarak bakıyordu. Kalbim göğsümde taklalar atıyordu. "Sorun ne?" diye sordum kısık sesle.

"Sikik geçmişin çok pis," dedi Ryke ciddi bir ses tonuyla.

Ama... bu imkânsızdı. Geçmişimi temizlemiştim. Her seferin-

de. Lo beni bıraktığında onun sıcaklığının yerini bir soğukluk aldı. En çok acıtan da buydu. Sehpanın yanında donup kaldığım sırada, Lo koltukta oturan Ryke'ın yanına geçip uzunca listeye bakmaya başladı.

“Anlamıyorum...” diye mırıldandım.

“Dün geçmişine baktım,” dedi Lo, bakışları tıpkı Ryke gibi ekranda geziniyordu. “Tamamen silinmişti. Bunun şüpheli olduğunu düşündüm. Bu yüzden sabah durumu Ryke’a anlattım, o da pahalı bilgisayarları kurtarmak için içlerinde bir yedekleme sistemi olduğunu söyledi.” Sonunda gözlerime baktığında, o bir şey söyleyemedi araya girdim.

“Açıklayabilirim,” dedim vakit kaybetmeden. “Birkaç gün önce izlemeye başladım ama her seferinde yalnızca birkaç dakikalığına. Nasıl kontrol edeceğimi öğreniyorum. Anne ve babamla konuştuktan sonra sana söyleyecektim. Aslında bu güzel bir şey. Artık normal bir insan gibi izleyebiliyorum.” Sesim doğal olmayacak şekilde yükselmişti.

Ryke, şaşırtıcı şekilde sessiz kalarak Lo'ya döndü.

Çoktan cevabını tahmin edebiliyordum. Porno izlediğimi görmezden gelmeyecekti, buna emindim. Durumun benim için ne kadar zor olduğunu bildiğini ve daha iyisini yapmam gerektiğini söyleyecekti. Anlayışlı kelimelerini duymak için bekledim.

“Umarım eğlenmişsinizdir,” dedi Lo sert bir tavırla. “Çünkü bu, internette geçirdiğin son vakitti.”

Ağzım açık kaldı. Konuşamayacak kadar şaşkındım. Bilgisayarımı kapatarak Ryke'ın kucağından aldı. Onu çöpe atacağı gözlerimin önüne geldiğinde sesim bir anda yeniden canlandı. “Bekle, bekle, bekle!” Ellerimi kaldırdım. “Okulum var. Ödev yazmam ve araştırma yapmam gerekiyor.”

Lo dolaba ilerleyerek bilgisayarımı içeri koydu. “O zaman sen ödev yaparken ben de senin yanında otururum ama belli ki, şu anda

sana bilgisayar verecek kadar güvenemeyiz.” Gözleri bana döndü. “Telefonundan da porno izliyor muydun?”

Aklım karışmış bir şekilde dolaba bakıyordum. Bunun yaşandığına inanamıyordum. Lo sevgisini daha önce hiç sert bir şekilde göstermemişti. Ondan aldığım tek sevgi türü ya nazik yaklaşımı ya da boşalmamı sağlamasıydı.

“Lily!”

Gözlerimi kırptım. “Biraz.”

Göğsü derin nefeslerle inip kalkarken incinmişlik, öfke ya da iki duyguya birden sahipti. “*Biraz* diye bir şey yok,” dedi sertçe. “Evet ya da hayır.”

Başımı iki yana salladım. “İşe yaramasını sağlıyordum,” diyerek kendimi savundum.

“Porno, seks gibi değil. Bir saatliğine fotoğraflara bakıp işini bitirmene izin yok.”

“Nedenmiş?” diye sordum. “Eğer dürtüsel olarak yaklaşmıyorsam-”

“Sen bir *bağımlısın*. Şu an dürtü gibi gelmiyor fakat iki gün sonra bilgisayarında harcadığın o bir saat, üç saate dönüşecek. Bir hafta sonra bu alışkanlık için uykularından olacaksın. Bir ay sonra da kahrolası tüm boş zamanını telefonuna bakmakla, sitelere girmekle ve onları izlerken uyuyakalmakla geçireceksin. Lily...” Bana doğru yaklaşarak yüzümü ellerinin arasına aldı. Gözlerimden akan yaşları siliyordu. “Pornonun tüm vaktini ve hayatını çalmasını izledim. Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim.”

Ben daha düşüncelerimi yoluna koyamadan elini arka cebime uzatıp telefonumu aldı. “Anne ve babana giderken yolda durup kapaklı bir telefon alacağız. İnterneti olmayanlardan.”

Telefonumu kendi cebine koydu. Gözleri bana döndüğünde hâlâ ciddiye.

“Mastürbasyon mu yapıyordun?”

Yüzüme hücum eden utancın sıcaklığını hissettim. Tereddüt

ederek Ryke'a baktım, o buradayken bu konuyu tartışmak istemiyordum. Birbirlerine bağlılardı ve Ryke'ın, Lo'nun eline daha çok güç verdiğini reddedemezdim.

"Lily onun yanında, bana sakso çekmeyi teklif ettin," diye hatırlattı Lo. "Şu an utanıyor olamazsın."

"Hayır... yapmıyordum." Bunu yapmayı düşündüğümünden ve duştayken (bir kereden fazla) şeytana yenilmek üzere olduğumdan bahsetmiyordum.

"Doğruyu mu söylüyorsun?" diye sordu, hâlâ inanmıyordu. "Çünkü kontrol edebilirim. Şu an parmaklarını koklayabilirim ya da oyuncak kutuna bakabilirim."

Yüzümü astım. Midem öfke ve kırgınlıkla çalkalanıyordu. "Bunu yapmana gerek yok," dedim. "Sana doğruyu söylüyorum."

"Bu..." Beni ve ardından kendini işaret etti. "*Biz*. Birbirimize karşı dürüst olmazsak bunu yürütemeyiz. Sen içtiğimi anlayabilirsin Lil ama ben senin kötüye gittiğini her şey için çok geç olmadan fark edemem. Aramızda bir güvensizlik olmasını istemiyorum."

"Ben de istemiyorum."

"O zaman bana anlat," dedi istekli bir şekilde. "Ne düşündüğünü söylemek yerine porno izleyip mastürbasyon yaptığın o noktaya dönme. Bu bir sorun, Lil."

Haklıydı olması ve bunları ondan duymak işleri benim için kolaylaştırmıyordu. Belki de bana pislik gibi davranılması gerekiyordu.

Ryke koltukta boğazını temizlediğinde Lo dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. Masadan cüzdanını alıp ona yirmi dolar uzattı. Ryke, parayı alırken sırtıyordu.

"Benim üzerimden iddiaya mı girdiniz?" diye sordum şaşkın bir şekilde.

"Evet," dedi Lo, arsızca. Bakışları bana döndü. "Ben her zaman senin tarafını tutuyorum."

Muhtemelen porno izlediğimden zaten şüpheleniyordu. Bağımlılığım üzerine iddiaya girmiş olmalarına daha çok alınmam gerekiyordu ama bu modumun yükselmesine ve utançtan içime kapanmama engel oluyordu.

“Ben de zevkle paranı alıyorum,” dedi Ryke.

Olamaz. Ryke’in benim başarısızlığımdan para kazanmış olması beni bundan daha iyisini yapmaya motive ediyordu.

Ryke’a bir daha asla kazanamayacağını söylemek üzere ağzımı açtığımda pencereden yansıyan bir ışıltı gözüme çarptı. Cama yaklaşarak ne olduğuna baktım.

Sokağın karşısındaki kaldırıma bir araç çekilmişti. Kameraların flaşları yanıyordu ve lensleri direkt Ryke’in oturma odasına çevrilmişti. Yere eğildim. Bizi nasıl bulmuşlardı?

Lo yere yapıştığımı görür görmez yaklaşıp pencereden baktı. Elimle ona gitmesini işaret ettim. “Kameralar,” dedim.

Kafası karışmış bir şekilde gözlerini kısarak hemen kumandaya uzandı. Lo televizyonu açarken Ryke sehpanın üzerinden atlayarak yardımına koştu. Perdeleri kapattığında, oda öğle karanlığında boğuldu.

Ses siteminden tanıdık bir ses yükseldiğinde başımı düz ekran televizyona çevirdim.

“Bahar tatilinde onunla bir hafta geçirdim.”

Aman. Tanrım.

Sersem bir şekilde Lo’nun yanına giderek koltuğa oturdum. Melissa içtenlikle Ryke’in apartmanının dışında beliren kamera ekibiyle konuşuyordu.

“Peki o nasıldı?” diye sordu sunucu.

Melissa kısa bir kahkaha attı. “Vahşi.”

“Yalancı!” diye bağırdım koltuktan bir yastık alırken. Bunu her an televizyona atmaya hazırdım.

Ryke parmağını bana doğrulttu. “Televizyonumu kırma.”

Melissa’yı ve sahte gülümsemesini işaret ettim. “O hafta seks

yapmadığımı tek zaman aralığıydı ve bana karşı kullanılıyor. Bu hiç adil değil.”

“Kameraların karşısında senin hakkında yalan söyleyen ilk kişi o değil,” diye hatırlattı Lo. Dün hazırlık okulundan bir çocuk onunla yattığını söylemişti ama o zamanlar oldukça seçici olduğum için lisedeki zaferlerimin çoğunu hatırlıyordum. O kesinlikle onlardan biri değildi. Ancak bu farklıydı. Melissa, bizimle birlikte olduğuna dair bir kanıta sahip tek kişiydi ve bunun yanı sıra, o dört yıl önceki olaylardan bahsetmiyordu.

Geçen cumadan bahsediyordu.

Ayrıca insanlara göre, yalan söylemesi için hiçbir sebep yoktu.

Sunucu ondan açıklamasını istediğinde Melissa’nın yüzüne kayıtsız bir gülümseme yayıldı. “Yani, Lily ve Loren Hale’in *açık* bir ilişkileri olduğunu söyleyebilirim.”

“Bu da ne anlama geliyor?”

“Loren Hale’in bir üvey ağabeyi var,” dedi Melissa. Evet, medya bunu açığa çıkaralı çok olmamıştı. Ayrıca Sara Hale, evliliğinin sona ermesinin ardından sessiz kalmaya zorlandığı ve zina yüzünden boşandığı açığa çıktıktan sonra bir kahraman olarak ele alınmıştı. Artık benim annemin söylediği gibi paragöz bir servet avcısı değildi. Buna rağmen, tıpkı babamın bildiği gibi annemin de Jonathan’ın aldatma olaylarını bildiğinden şüpheleniyordum.

“Üvey ağabeyinin kim olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu sunucu.

Ryke’in kimliği henüz kimse tarafından onaylanmamıştı.

“Tabii ki,” dedi Melissa. “Neredeyse herkese Loren Hale’le akraba olduğunu söylüyor. Sanırım parayla bağlantılı olmak hoşuna gidiyor.”

Ryke gözlerini devirerek kardeşinin yanına, koltuğun koluna oturdu.

Lo yavaşça onun sırtına vurdu. “Küçümsenen bir kadın gibisi yok, ha, *ağabey?*”

“Siktir git,” dedi Ryke kaygısızca.

Lo gülümsüyordu fakat Melissa sunucunun sorusuna cevap verdiği an bu gülümseme soldu.

“Adı Ryke Meadows.”

“İşte tanınmazlığımın sonu,” diye mırıldandı Ryke. Melissa onun oturduğu evden, Penn’le bağlantısından ve koşu takımından bahsederken Ryke iç çekerek kısık sesle küfretti... Sindirecek çok şey vardı.

“İşte çıktığımız sabah koşularımızın sonu,” diye ekledi Lo.

Melissa sık sık gittiği kahve dükkânları, sevdiği spor salonları gibi daha fazla detayı açık etmeye devam ediyordu. Ryke eline doğru inledi.

Lo’nun ses tonu yumuşadı. “O kızı cidden kızdırmışsın.”

“Niyetim bu değildi. Cidden.”

Melissa direkt kameraya bakarak sıradaki yalanını söyledi. “Lily Calloway seksi çok seviyor ama *özellikle* de ikisiyle yapınca.” Duraksadı. “*Birlikte.*”

Hiçbirimiz kıpırdamadık, *bunu* beklemiyorduk.

“Harika,” dedi Ryke.

Erkeklerin benimle yattıkları konusunda yalan söylemelerini kaldırabilirdim. Seks bağımlılığım ile ilgili komedi skeçlerini kaldırabilirdim. Hakkımda *sürtük* ve *fahişe* denmesini kaldırabilirdim. Ancak bir başkasının, bana yalnızca yardımcı olan bir insanın bu yalanlara alet edilmesini kaldıramazdım. Bu beni deliye döndürdü.

Hızlıca kapıya yöneldim. Saçlarımın yıkanmamış olması, yatıp durmaktan kıyafetlerimin kırıışması ve az sonra çöp kutusundaki çöplere katılacakmışım gibi görünmem umurumda değildi. Ben kahrolası hedefi olan bir kızdım.

“Hop!” Ben kapıya ulaşamadan Lo kollarını belime sardı. “Nereye gidiyorsun, aşkım?”

“Sokağa. İşleri yoluna koymalıyım.” Ryke’la yattığımı düşü-

nemezlerdi. Lo'yla ve ağabeyiyle seks yaptığımı düşünemezlerdi. Bu çok yanlıştı.

Ryke koltuktan bana bakıyordu. "Yani kahrolası ilk açıklaman, 'Melissa tam olarak sikik bir yalancı,' demek olacak?"

"Onu hedef gösteremezsin," diye açıkladı Lo.

"Sessiz kalamam," dedim. "Bu kötüye gidiyor."

"Önce anne ve babanla konuşmalısın," diye hatırlattı Lo. "Paları var, avukatları var."

Melissa'nın yalanı gerçek sanıldığı müddetçe, Ryke ve Lo benim yüzümden acı çekeceklerdi.

Ryke bana alaylı bir bakış attı. "Gerçekten insanların benim hakkımda ne söylediklerini umursadığımı mı sanıyorsun?" Hayır, o bunu umursamazdı. Yine de kendimi korkunç hissediyordum. "Nerede kaya tırmanışı yaptığımı basına söylemiş olmasına daha çok sinirlendim."

Parmaklarıyla dağa tutunurken kamera lenslerinin onun üzerinde gezindiğini düşündüm. Durmaksızın patlayan flaşlar dikkatini o kadar çok dağıtacak ki düşüp ölecekti. İrkildim. "Üzgünüm."

"Özrünü istemiyorum, Lily," diye cevap verdi Ryke. "Sadece tek bir şey istiyorum."

"Ne?"

"Anne ve baban rehabilitasyona gitmeni söylediklerinde ne diyeceksin?"

Bunu uçakta konuşmuştuk. Rehabilitasyona gidemezdin. Bu Lo'yu ve muhteşem terapistimi bırakmam anlamına geliyordu ki ikisini de çok seviyordum. Onların yerini kaygımı arttıran grup seansları alacaktı. Lo parmaklarını parmaklarıma dolayıp bana cesaret verene kadar, Ryke'in söylememi istediği kelimeler dudaklarımdan dökülmedi.

"Diyeceğim ki... cehenneme kadar yolunuz var."

Ryke başını yana eğerken ses tonumu tartıyor gibiydi. Doğru

şeyi söylemiştim ama belki de en kendimden emin tavrımla söylememiştim. Ryke, Lo'ya doğru döndü.

Lo, "Bunun üzerine çalışacağız," dedi bana.

Başımı sallayarak onayladım. En azından beni destekliyorlardı. Ryke ve Lo'nun bir takım olması, birkaç ay önce bana ne kadar garip gelse de şu an benim için en iyisi buydu.

Sadece cinsel bir takım değillerdi.

Saf bir şekilde erdemlilerdi.

Tamam, buna son verecektim. Belki de porno izlemek beynimi yakmıştı. Suçu Melissa'ya attım, günün kalanında bunu bahane olarak kullanacaktım.

Kendimi biraz olsun daha iyi hissediyordum.

LILY CALLOWAY

Henüz anne ve babama “cehenneme kadar yolunuz var” dememiştim. Bu kısmen de benimle henüz konuşmadıkları içindi. Villanova konağına gelmiştik, Lo’yla beni bir çalışma odasına sokmuşlardı. Anne ve babam, Lo’nun babasıyla birlikte buradalardı. Tek bir koltuğa sıkışan dört tane de avukat vardı. Avukatlar bize sorular sormuştu ve ben de gereğinden fazla duygusallığa kapılmamaya çalışarak her şeyi açıklamıştım. Ancak bu konuda birkaç kez başarısız olup o kadar çok ağlamıştım ki konuşmayı benim için Lo’nun bitirmesi gerekmişti.

Annem ve babam tek kelime etmemişler, mümkün olduğunca benimle göz teması kurmaktan kaçınmışlardı. Diğer odadan dinlemiş bile olabilirlerdi. En zor kısmı da bir sürü erkeğin paylaştığı

seks kasetlerinin üstünden geçmekti. Bazı bulanık olanlarda videodaki kişinin ben olup olmadığından emin değildim ama diğerlerinin uydurma olduğu belliydi. Kıçımda sevimli çillerim yoktu.

Dört saat sonra boğazım, konuşmaktan ve gerçeklere mümkün olduğunca çok katlanmaktan şişmişti. Hatta sahte ilişkimizi bile itiraf etmiştik. Şimdiyse avukatlar atmamız gereken adımlarla ilgili ailemizle konuşuyordu, biz de oturma odasında bekliyorduk. Rose ve Ryke burada bizimle birlikte olmayı teklif etseler bile ikimiz de bunu kendi başımıza halletmek istemiştik.

“Ya benimle bir daha hiç konuşmazlarsa?” dedim şişen gözlerimi ovuştururken. Kâhyamız Harold’ı hızlı sayılabilecek bir şekilde elindeki postayla kapıdan geçip yürürken gördüm. Birçoğunu yıllardır tanıdığım çalışanlar artık etrafımda ürkek bir tavır sergiliyorlardı. Sanki bulaşıcı bir hastalığım varmış gibi.

“Bu büyük bir değişiklik olmaz, öyle değil mi?” diye sordu Lo.

Söylediği şey karşısında kalbim burkuldu. Hayatımdaki en aktif kişiler olmasalar da bunun hep benim yüzümden olduğunu düşünmüştüm. Üniversite zamanımda bilinçli olarak kendimi ailemden uzaklaştırmıştım. Dönüp baktığımda ise... babam çocukken de pek etrafımda olmazdı. Annem ise beni oldukça basit bir şekilde başından savardı. Ama Rose bir keresinde annemin, çocuklarına tekrar bağlanabilmek için özyardım kitapları aldığını söylemişti. Acaba... bunu yapmayı deniyor muydu? Bunun net bir cevabı olduğunu sanmıyordum. Sanırım çok uzun bir zamandır bulanık sulara yüzüyordum.

Hâlâ benim ebeveynimdiler. Beni gerçekten sevdiklerine inandığım için onları seviyordum. Babam bana birçok şey vermişti, hatta Ryke aksini söylüyor olsa da ailemle olan bu hayatı ya da yaptığım şeyi ardımda bırakamazdım. Onların geçim kaynaklarını ayaklarımın altına alıp, sonra da *onlara* bunu temizlemelerini söyleyen küstah bir çocuk olmak istemiyordum. Bu benim hatamdı. Sorumluluğunu almam gerekiyordu.

Yalnızca, telafisi mümkün olmayan bir hasar vermiş olmak istemiyordum. Hem şirkete hem aileme hem de onlarla olan ilişki-me.

“Avukatlar aracılığıyla onlarla konuşmak garip olacak,” dedim. “Zaten garip.”

Lo, “Aynen, bu saçmalık,” diyerek bana katılırken elimi tuttu. “Ne olursa olsun, bu işte birlikteyiz. Sen ve ben.”

“Lily ve Lo,” dedim zayıf bir gülümsemeyle. Dudaklarımın kıvrılması çok zordu ama elimden geleni yapıyordum. Tam bir hafta boyunca bugünden kaçmıştım ve günün her bir dakikası bana sebep olduğum zararları anımsatıyordu.

Yanağımı öptüğü sırada çalışma odasının kapısı açıldı. Avukatlar ve ebeveynlerimiz uzun bir sıra halinde dışarıya çıktılar. Annemden de babamdan da henüz özür dileyememiştim. Avukatların sorularından her kaçmaya çalıştığımda sert bir ses tonuyla beni hizaya sokuyorlardı. Korkarım ki bu tek şansımdı.

Hızlıca koltuktan kalktığımda anne ve babam çoktan ters yöndeki uzun dar koridora doğru yönelmişti. “Anne!” diye seslendim. Jonathan’ın iri yarı avukatlarından birinin yanından geçiyordu.

Arkasına bakmadı. “Anne!” diye bağırdım tekrar. Bu sefer daha hızlı yürüyerek ona yetiştim. Beni görmezden geliyordu. Onu durdurmak için elimi omzuna koydum.

Topuklarının üzerinde bana döndüğünde babam yürümeye devam ediyordu.

Annemin soğuk bakışları beni delip geçti. Olan her şeyin yanı sıra, annemin bakışları kinle doluydu. Ne yaptığımı hatırlamam bir dakikamı aldı.

Geriye doğru hafifçe sendeledim. “Üzgünüm,” dedim boğulurcasına. “Çok üzgünüm.”

“İstedığın kadar üzülebilirsin,” dedi soğuk bir ses tonuyla. Sert kırprıkkemiğinin üzerindeki incilere dokundu. “Bu, aileye verdiğin zararları telafi etmeyecek.” İleriye doğru bir adım attığında birbirimize çarpmamamız için bir adım geriledim. “Bir kızın iste-

yebileceği her şeye sahiptin ve buna rağmen sana azıcık ilgi gösteren tüm erkeklere bacaklarını açtın. Seni, bu kadar iğrenç olman için yetiştirmedim.”

Yaşlar gözlerimde birikiyordu. Terapistimin emirlerini göz ardı ederek söylediği her şeyi içselleştirdim. Nefretini hak ediyordum. Babamın şimdiye kadar yarattığı her şeyi mahvetmiştim. Yıllarca süren yoğun çalışmaları ben ve benim aptalca kararlarım yüzünden lekelenmişti.

Bakışları yanıma gelen Lo’ya çevrildi. Soğukluk beni sararken, Lo’nun avucundaki elim hissizdi. Annem uzunca bir süre Lo’yu süzdükten sonra devam etti. “Lily’den daha iyisini bulabilirdin.”

Elimi Lo’dan çekmeye çalıştım ama sıkıca tutuyordu. Tüm parmaklarının tek tek benimkilere dolanmasına odaklanırken yaşlar yanaklarıma akıyordu. Lo dikkatini anneme vermişti.

“Bizi tanıyorsun,” dedi Lo. “Eğer tanısan, onun ne kadar suçlu hissettiğini anlardın. Bu yüzden Lily’yi aşağılamaya bir son ver.”

Başımı iki yana salladım. Anlamıyordu. Annemin öfkesini ve hayal kırıklığını duymak istiyordum. İnsanların bana aslında sorun varken hiçbir sorun olmadığını söylemelerinden yorulmuştum. Kardeşimin gelecekte seks bağımlısı olacağına dair teoriler üretilmesi sorundu. Babamın şirketinin yatırımcı kaybetmesi sorundu. Artık kendimi bir apartman dairesine kilitleyip her şey yolundaymış gibi davranmak istemiyordum.

Benim dışımda suçlanacak kimse yoktu.

Lo elimi biraz daha güçlü bir şekilde sıktı. Onu bırakmamı imkânsız hale getiriyordu.

Annem dudaklarını birbirine bastırdı. “Geç oldu. İkinizin de avukatlarla konuşması gerekiyor.” Topukları üstünde döndüğünde koridor boyunca onun ayakkabılarından çıkan sesi dinledik.

Kesik nefesler alırken başım o kadar çok dönüyordu ki görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı. Lo, ellerini yanaklarıma uzatarak

yüzümü hiç sahip olmadığım bir güçle avuçlarına aldı. Aylar önce olsa, muhtemelen beni koridordaki koltuğun yanında bırakıp likör dolabındaki şişeleri almaya giderdi. Şimdiyse buradaydı, dik durabilmek için gücünün birazını kendime çekmeye çalıştım. Görebildiğim tek şey iyi ve bütün olan bir çocukla kırgın ve zayıf olan bir kızdı.

Onun yerinde olmak istiyordum.

Bunu istiyordum.

Ama onlar benim anne ve babamdı. Ve benden nefret ediyorlardı.

Sanırım ben kendimden daha çok nefret ediyordum.

“Lily,” dedi çok yavaşça. “Eğer nefes alışlarını yavaşlatmazsan panik atak geçireceksin.”

Geçirecek miyim? Bu bir panik atak değil miydi?

“Lily,” dedi. “Nefes al. *Yavaşça.*”

Bunu denedim. Onu dinleyip dikkatimi göğsüne, onun sabit bir şekilde inip kalkışına verdim. Ciğerlerimdeki gerginlik azaldığında nefesim daha sabit bir hal aldı. İkimiz de koridorda oyalanan avukat ekibine döndük. Gözlerinden yorgunluk akıyordu ve her birinin elinde önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca eleyip duracakları kâğıt yığınları vardı.

Avukatların başındaki kişi olan Arthur, en büyük dosyayı taşıyordu. “Önümüzdeki haftalarda neler olacağını tartışmalıyız.”

Ebeveynlerimin neye karar verdiklerini bilmiyordum. Beni rehabilitasyona mı göndereceklerdi? İsviçre’ye mi gidecektim? Onlara cehennemin dibine kadar yolları olduğunu söylemem gerekiyordu ancak annemle yüzleştikten sonra, istediğim tek şey işleri yoluna sokmaktı.

Bu da her ne istiyorlarsa onu yapmam anlamına geliyordu. Neye ihtiyaçları varsa. Sebep olduğum bu hasarı düzeltecektim.

Jonathan Hale öne doğru bir adım atarken çoktan kendine kristal kadehte bir viski almıştı. Şaşırtıcı şekilde çalışma odasındaki

toplantı sırasında tek kelime bile etmemişti, tıpkı annem ve babam gibi. “Buradan sonrasına ben devam edebilirim, Arthur,” dedi basitçe. “Sanırım Loren ve Lily, bu arabuluculuk saçmalığına yeterince katlandı.”

Arthur olduğu yerde sallanırken gitme konusunda tereddüt gibiydi.

“Bilgi aktarman gerekmiyor,” diye patladı Jonathan. “Kıçım alıp ofisine dönmen, telefon görüşmeleri yapman ve bilgileri teyit etmen gerekiyor. Gitme vaktin geldi. Şimdi.”

Çabucak dağıldıkları sırada Arthur gitmeden önce Jonathan’a birkaç dosya verdi. Göğsüme bir kıskançlık yayılıyordu. Bu korkutucu olsa da Lo’nun babasına imreniyordum. Kendi babamı bir Jonathan Hale versiyonuyla değiştirmeyi ve onun daha destekleyici olmasını istiyordum.

Dünya tersine dönmüştü.

Jonathan bize baktı. “Bunu benim evimde yapalım. Buradaki çalışanlar lanet olasıca sinirlerimi bozuyorlar.” O sırada bekçilerden biri arka kapıdan eve girerek hızlıca diğeryöneye koşmaya başladı. Jonathan kulağına “*rezil orospu çocukları*” gibi gelen bir şey mırıldandı. Yine de bundan pek emin değildim.

Bu evden ne kadar uzak olursam o kadar iyiydi, bir sürü kamera ekibinin önünden tekrar geçmemiz gerekse bile. Lo’yla arabama atladığımızda yola çıkmadan önce bana baktı.

“Sana bir şey söylemem gerekiyor ve muhtemelen çok kızacaksın.”

Kaşlarımı çattım. Bunun nereye varacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Jonathan’ın arabasının dışarı çıkmasını izlediğimiz sırada kameraların flaşları yanıyor, fotoğraf makineleri çalışıyordu. Işıklar karartılmış camlardan yansıyor.

“Ne oldu?” diye sordum. Sesim hoşuma gitmeyecek kadar kısık.

Dudaklarını yalarken yüzüne suçluluk duygusu yayıldı. *Ola-*

maz. “Bu rehabilitasyondan sonra, babamı ilk görüşüm değil.”

Dondurucu bir soğuk tenimi sararken gerçekler zihnime yayıldı. İrkilerek başımı salladım. Bunu tamamen sindirmeyi bekliyordum. *Tamam*. Yalan söylemesine rağmen en azından açıklamıştı. Bu da bir şeydi, öyle değil mi? Onun adına ne kadar bahane üretirsem üreteyim yine de içime yayılan üzüntüye engel olamıyordum.

Bacaklarımı koltuğa çekerek başımı dizlerime gömdüm. *Lo*’dan saklanıyordum, paparazzilerden değil.

“Lil,” dedi. Eli başımın üzerine uzanırken bana dokunmaya tereddüt ediyordu. “Bir şey söyle.”

Konuşamadım, kelimelerim birbirine dolanmıştı. Boğazımdaki bir çukurun içindeydiler. *Lo* arabayı çıkartarak kameraların yanından geçti. Babasıyla yaptığı konuşmaları, ona özellikle şantajcıyı bulması ve annesi hakkında bir şeyler öğrenmek için gittiğini açıkladı.

Sokağa ulaştığımızda paparazzilerden ve haber araçlarından uzaklaşmıştık. *Lo* ise sırlarını açıklamayı bitirmişti. Uzun, gergin bir sessizliğin ardından bana döndü. “Kızdın mı?”

“Hayır,” dedim yavaşça. Sessiz gözyaşları yanaklarıma dökülüyordu. Başımı dizlerimden kaldırmadım. *Sadece üzgünüm*. Bilmeli ve tıpkı onun yaptığı gibi bunları fark etmeliydim. O rehabilitasyona gidebilmişti ve döndüğünde öncekinden biraz daha güçlüydü. Ben buna sahip değildim. O döndüğünde ben birinci günümden tekrar başlamış, onunla aynı odadayken bağımlılığımın nasıl başa çıkacağımı öğrenmeye çalışmışım. Onun benim için ne kadar sağlam durduğunu, eğer bağımlılığı nüksettiyse ve onu erkenden durduramazsam ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağımı yeni fark ediyordum.

“Lily, lütfen benimle konuş.” Jonathan’ın arabasının arkasına yaklaşarak kapıya ulaştığımızda yavaşladı.

“İçtin mi?” diye mırıldandım.

“Hayır, yemin ederim, Lil. Aslında...”

Göğsüm sıkıştı. *Aslında* hoşuma gitmeyen bir kelimeydi.

“...bunu düşündüm ama yapmadım. Yapamazdım, *Antabus* alıyordum,” dedi. “Kusma düşüncesi bana bir kereden fazla engel oldu. Babamın etrafında olmak içmek istememe sebep oluyor. Bunu inkâr edemem.” Duraksadı. “Fakat içkiyi reddedebilecek bir noktadayım.” En azından artık dürüst davranıyordu.

Başımı kaldırarak yanaklarımı koluma sildim. “Onaylamayacağımı bildiğin için bana söylemedin.”

Başını salladı. “Lil, o benim *babam*. Kahrolasınca ailem.”

Ona ne düşündüğümü söyleyemezdim. Babası kalbini bir anlığına açmış olsa bile bir sonraki dakikada Lo’yu parçalara ayıracaktı. Babası yarım saat boyunca ona bağırdığında Lo’nun bomboş bir şekilde çekip gittiği zamanları görmüştüm.

Arabayı park edip elimi yukarıya kaldırdı. “Sen de benim ailemsin.” Parmaklarımı öptü. “Daima.” Başıboş bir gözyaşını silerken ekledi. “Lütfen bunun için üzülme.”

“Sadece onun, seni incittiğini görmek istemiyorum,” dedim yavaşça.

“İncitmeyecek.”

Lo bir kalkan değildi. Hiçbir koruması olmadan tüm kavgalara koşuyordu. Bu acıyı hak ettiğini düşündüğü için insanların kendisini incitmesine izin veriyordu. Hastalıklı bir düşünceydi, şu an benim de mücadele ettiğim türde bir şeydi.

Derin bir nefes alarak başımı salladım. “Tamam.” Parçalanmış gibi hissediyordum. Yeni bir bıçak, diğerlerinin yanında içimdeki yerini almıştı. Lo’nun babasının karşısında iyi olacağına, sözlü saldırıları ve ansızın gelen küçümsemeleri kaldırabileceğine inanmalıyım. *Neden kendi potansiyelini yaşamıyorsun? Neden sikik bir hayal kırıklığısın?* Benden daha güçlü olduğuna inanmak zorundaydım.

Sanırım bunu yapabilirdim.

Eve girdiğimizde büyük merdivenin yanında durup çocukluğumun çoğunu geçirdiğim evi inceledim. Annemle babamın evinden daha sessiz ve karanlıktı, karamsar bir havası vardı. Belki de burada daha çok anım olduğu için öyle hissediyordum. Bunların hepsi de güzel değildi.

“Bunu sabah yapabilir miyiz?” diye sordum. Kaçınılmaz olanı ertelemek kulağa güzel geliyordu. Bir uyku ilacı daha alabilirdim ya da Lo bu gece bana oral çekebilirdi. Gerçi şu an seks düşünmüyorum olmam gerekirdi, bunu kafamdan atmaya çalışarak başımı iki yana salladım. Her şey en başa dönüyor gibiydi.

Lo saçımı okşadı. “Babam sabırsızdır.”

Ah, evet. Beni daha önce birçok kez girdiğim babasının ofisine doğru yönlendirdi. Biz içeri girerken Jonathan kendine bir viski dolduruyordu. Kahverengi deri koltuğa oturduğumda Lo da hemen yanıma yerleşti.

Bu koltukta Lo’yu öptüğümü hatırlıyordum. Jonathan’a ya da çalışanlardan birine yakalanmak için yaptığımız ateşli ve yoğun öpüşmelerimizi, kıyafetlerimizin üzerinden birbirimize dokunmayı burada gerçekleştiriyorduk. Gerçekten birlikte değildik ama birbirimiz öpmek için bahaneler üretiyorduk. “İlişkimizi güçlendiriyoruz” diyorduk, hem de bir oyun olmasına rağmen. Bu okşama ve ellemeleri, normalde olması gerekenden daha fazla seviyordum. Sanırım Lo da öyleydi. Yine de benimle olmak istediğini hiç açıkça söylememişti.

Jonathan, içki arabasının yanında durmuş şişelere bakıyordu. “Greg’le birlikte toplantı sırasında konuşmamaya karar vermiştik. Resmi bir şekilde ilerlemesinin tek sebebi işlerin kahrolası tüm gece boyunca uzamamasıydı.” İçinde kehribar rengi bir sıvı olan kristal şişeyi kaldırdı. “Bir kadeh ister misin yoksa hâlâ tiksiniyor musun?”

“Hayır, teşekkürler,” dedi Lo. Ses tonu resmiydi.

Jonathan şişeyi bırakarak masasının arkasındaki lüks deri sandalyeye oturdu. Kadehinden küçük yudumlar alırken masasındaki üç dosyayı karıştırmaya başlamıştı.

“Bu andan itibaren ikinizin de hedefi imajınızı düzeltmek. O lanet olası soyadlarınızı gururla taşıyabilecek, dürüst bireyler olacaksınız.” Bir dosyayı açarak sayfaya baktı. “Lily’yle başlayacağız. En basit çözüm tüm iddiaları reddetmek olacaktır ama hiç kimse altmış adamın yalan söylediğine inanmaz.”

Suçlamaları inkâr edemeyeceğimi zaten biliyordum ve bunu istemiyordum. Çoğu doğruydı. O kelimeyi bekledim, kaderimi mühürleyecek kelimeyi. *Rehabilitasyon*.

“Ebeveynlerin ve avukatlar yapmak zorunda olduğun şeylerin bir listesini çıkardı. Bunlar hem şöhretinin hem de şirketlerimizin kurtulmasına yardım edecek. Basit, kolay, kusursuz, lanet olası filan filan.”

“Ya yapmazsa?” diye sordu Lo.

Jonathan ona sert bir bakış attı. “Ben de oraya geliyordum. Kahrolasınca diline bir saniye mukayyet ol.” Bakışları bana döndü. “Bugünden itibaren güven fonuna artık erişimin yok. Tüm görevleri tamamladığında mirasın tamamen iade edilecek.”

Param gitmişti.

Beş parasızdım. Tıpkı Lo gibi.

Keşke anne ve babamla konuşabilseydim. Finansal güvencem ikinci plana düşmeden onların listesini tamamlardım. Suçluluk duygusu bunu yapmam için zaten tek başına yeterliydi.

Jonathan durup Lo’ya baktı. Özellikle artık ikimiz de beş parasız olduğumuz için, onun kendi güven fonunu sormasını beklediğini biliyordum. Ama Lo azimli bir şekilde ağzını kapalı tutmaya devam etti.

Babası dikkatini tekrar bana verdi. “İtiraf etmeliyim ki baban bu fikirden çok hoşlanmadı. Güven fonunun sende kalmasını tercih ediyordu ama annen onu aksine ikna etti.” Jonathan’ın bana

bunu neden söylediğini merak ediyordum. Belki de en yakın arkadaşını korumak istiyordu. Emin değildim.

“Listede ne var?” diye sordum yavaşça. “Gitmem gerekiyor mu?”

Jonathan küçük bir kahkaha attı. “Kaçmak hiçbir şeyi çöz-müyor. Hatta seni daha suçlu gösterir. Hayır, şehirde kalacaksın. Avukatlar üniversite işini hallettiklerinde tercihen Princeton’da olacaksın.”

Okuldan atılmayacak mıydım? Umut içime yayılsa da Jonathan’ın sonradan eklediği şeyle birlikte tekrar boğuldu. “Bir basın toplantısı sırasında resmi olarak özür dileyeceksin ve annenle babanın özenle seçtiği bir psikiyatristle görüşeceksin.” Listeye bakarken gözlerini kısıtı. “Aynı zamanda barlara ve kulüplere gitmeye bir son vermeni istiyorlar ancak bu odada, yani üçümüz olarak senin gidebileceğine kanaat getirebiliriz, tabii görülmemek şartıyla. Bu kahrolasınca ahlak için değil, imajın için.”

Kalemini dosyaya vurdu. “Listedeki en önemli ve son madde...” Takım elbisesinin ceketine uzanarak küçük siyah bir kutu çıkarttı. Lo’ya bakmadım. Bakışlarım Jonathan kapağı kaldırdığında kutunun içinde parlamaya başlayan elmas yüzüğe odaklanmıştı. “Artık nişanlısınız ve düğün bir yıl içinde olacak.”

Tüm düşüncelerim zihnimde bana yüzüğü almam gerektiğini haykırsa da eklemlerim düzgün çalışmıyordu. Bu, yaptığım şeyin küçük bir bedeliydi. Medyayı kandırmak için aşkımızı ucuzlaştıracak olmak, anlatamayacağım kadar çok acıyordu.

Daha çok gözyaşım akmaya başladı.

“Lil,” dedi Lo elimi sıkarken. “Başka bir yolunu bulabiliriz.”

Bulamazdık.

İstedikleri buydu ve yeterince bencillik etmiştik. Başımı iki yana sallarken kutuyu alıp parlayan yüzüğü çıkardım. İsteyebileceğim herhangi bir yüzükten çok daha büyük ve abartılıydı. Küçük bir nefes alarak halkayı parmağıma geçirdim.

Mükemmel bir şekilde oturdu.

Parıltısına ve elimi küçücük göstermesine bakmadan edemiyordum. Şatafatlıydı, soğuk ve yanlış hissettiriyordu.

“Üzgünüm,” dedim Lo’ya. O da benim kadar mücevhere odaklanmıştı, ne düşündüğünü biliyordum. Onun da bizim için hayal ettiği şey bu değildi, babasının ofisinde yapılmış bir teklif değildi.

Belki... Belki de mutlu bir sona sahip olmak kaderimizde yoktu. Belki de bunu hak etmiyorduk.

LOREN HALE

Rehabilitasyondayken düşünecek çok fazla boş vaktim olmuştu. Bir aptal gibi Lily'ye nasıl evlenme teklifi edeceğimi düşünmeye başlamıştım. Yakın zamanda gerçekleşmeyecek olsa bile ikimiz de sağlıklı ve mutlu olduğumuzda gerçekleşecekti. Onun için alacağım yüzüğü bile hayalimde canlandırmıştım. Küçük pembe bir safirden yapılma olacaktı. Basit, geleneksel olmayan. Sanırım bunu severdi.

Şimdiyse bunu asla bilemeyecektim.

Babama bakarken evlilik teklifimi kendine mal etmesinden nefret ediyordum. Bu tamamen onun suçu değildi ama eğer evlenmeye mecbur bırakılacaksak, bunun kendi şartlarımda gerçekleşmesini isterdim. Bana önden haber verebilirdi. Bir şey yapabilirdi.

Ancak bunun yerine bu anıyı da diğerlerinin yanına; karanlık, katranla lekelenmiş, benden daha büyük ve daha rezil bir şey tarafından mahvedilmiş anıların olduğu bir rafa kaldıracaktım. Lily sessiz ve üzgün bakışlarıyla parmağındaki yüzüğü inceliyordu. Keşke bunu düzeltebilseydim, ailesinin ricalarını reddetmek onu daha fazla üzecekti. Sebep olduğu utanç onu içten dışa doğru parçalıyordu ve bu hasarı düzeltmek için hiçbir şey yapmayacak olmak onun ruhunu söküp alacaktı.

“Düğün,” dedim gergin sessizliği bölerek. “Bir yıl içinde olacağını söyledin.”

Babam başını sallarken viskisinden bir yudum aldı.

Tadına bakmak istiyordum ama Lily’ye odaklandıkça alkole olan arzum azalıyordu. Bir kez olsun ona gerçekten yardım edecek kadar güçlü hissediyordum. “Güven fonu geri verilene kadar bütün görevlerini tamamlamalı. Bu evlenmeyi kabul ettiği an fonunu alabileceği anlamına mı geliyor?”

“Evlendiğiniz zaman alabilir.”

Midem bulanıyordu. *Bir yıl mı?* Söyledikleri her şeyi yapmasına rağmen kahrolasınca bir yıl boyunca beş parasız olacaktı. Lily iyileşme sürecindeyken bir işi elinde tutamazdı. Onu Rose’un ofisinde, erkek modellerden korktuğu için masasının altına saklanmış şekilde bulduğumu hatırladım. Bağımlılığı sınırdayken bir çalışma ortamının stresini kaldırmaya hazır olduğunu düşünmüyordum. Delirmesine sebep olan şey kaygıydı.

“Daha erken evleneceğiz,” diye bir öneri sundum. Neden bekleme süresini uzatacaktık ki? Parasını alacaktı. Kameralar peşimizde gezmeye bir son verecekti. Artık bloglarda Lily’nin dedikodusu yapılmayacaktı. Her şey tekrar yoluna girecekti.

“Gerçekten mi?” diye sordu Lily, gözleri iri ve donuktu.

Düşen bir gözyaşını başparmağımla yakaladım. “İki hafta ya da bir yıl. Benim için bir farkı yok, Lil. Eğer mutlu olacaksan seninle yarın da evlenirim.”

Bir kez başını sallayarak onu yakınımaya çekmeme izin verdi.

Babam, “Aslında bir farkı var,” diyerek araya girdi, kanımı donduruyordu. “Medyayı kandırmak için tasarlanmış zoraki bir evlilik gibi görünmemeli. Gerçek görünmeli. Bir yıl. Ne daha erken ne de daha geç.”

Tek seçeneğimi yok etmişti.

Babam bir dosyayı kapatarak diğerini açtı. “Şimdi sana gelelim, Loren,” dedi. “Medya seni acınası, aldatılan ve kenara atılmış bir sevgili olarak gösteriyor. Resmi bir şekilde Lily’yle *yeni çağda* var olan bir açık ilişki yaşadığınızı açıklayacaksınız. Sen başka kadınlarla yatıyordun ve onun da başka erkeklerle yattığını biliyordun. Ama *romantik* nişanınızla birlikte ikiniz de kendinizi tamamen birbirinize adadınız.”

Lily nefesini tuttu, muhtemelen bu koşulu reddedeceğimi düşünüyordu. İşlerin kolay olmasını, kabul edip devam edebilmemizi istiyordu. Ama ben yalanlara alıştım. Eğer yardımı dokunacaksa bu yalanı da memnuniyetle söyleyecektim. Söylediğini kabul ederek başımı salladığımda babam dosyayı kapattı.

“Hepsi bu kadar mı?” diye sordum.

“Seks bağımlısı sen değilsin,” diyerek hatırlattığında yüzünde tatsız bir gülümseme vardı. Kadehini yukarı kaldırdı. O içkisinden uzun bir yudum aldığı sırada aklım para meselesine takılmıştı.

Ona sormam gerekiyordu.

Lily için.

Benim için.

Böylece çözmemiz gereken sorunların sayısı azalırdı. Kardeşlerimizden bağış toplamaya bir son verirdik.

“Benim güven fonuma gelirsek...”

Lily öfkeyle karşılık verdi. “Lo, bunu yapmana-”

“İstiyorum.” Sonuçları ne olursa olsun, babamı memnun etmek için ne yapmam gerekirse gereksin yapacaktım. Bir yanım bana *başarısız* olduğumu haykırıyordu. Bu adama doğru sürünerek pes

ediyordum. Diğer yanımsa *doğru olan bu* diyordu. Ben de zihnimdeki o yanı dinledim. Eğer aptal olan kahrolası tarafım oysa bunu görecekdim.

“Gelirsek ne?” Babam kadehini elinde sallayarak küçük bir girdap yarattı.

Bana bunu sorduracaktı. Yalvartacaktı. İstetip süründürtecekti. Dizlerimin üzerine kapanacak değildim ama bunu yapmaya çok yakındım. Neredeyse o raddeye gelmişim. “Geri alabileceğimi söylemiştin,” diyerek söylediği şeyi hatırlatsam da aptal değildim. Bunun için koşulları olduğunu biliyordum. “Ne yapmamı istiyorsun?” *Üniversite olmaz. Üniversite olmaz. Üniversite olmaz.* Etrafımın içkiyle, tamamen aktif bir yaşam süren yirmili yaşlardaki insanlarla dolacağı okula dönemezdim. Bu beni, Lily’nin bildiğinden çok daha fazla içkiye itiyordu. Dönmemeye karar vermemin sebeplerinden biri buydu.

Aklı yerinde olan ve mutlu hisseden her insan, benim olabileceğim kişinin bir yansımasıydı. Sanki her gün muhtemel geleceğimden birisiyle karşılaşılıyor gibiydim. Ancak ben sorunlarımın bu şekilde yakama yapışmasını hiç istemiyordum.

“Senden yapmanı istediğim şey,” dedi. “Kahrolasınca bir adam olman.”

Ona dik dik baktım. “Son baktığımda öyleydim.”

“Bir sakin olması seni adam yapmaz,” diye cevap verdi. “Tüm hayatın boyunca sorumsuz küçük bir çocuk oldun. Sana bir şeyler verdim ve onları mahvettin. Eğer güven fonunu istiyorsan, bunu başarılı olmak için kullanmak zorundasın. Öylesine harcayamazsın.”

“Üniversiteye dönmeyeceğim.”

“Üniversiteyle ilgili bir şey söyledim mi? Daha beni *dinlemiyorsun* bile.” İçkinin kalanını kafasına diktikten sonra kadehi masaya vurdu.

İrkildim.

Sessiz kaldı, detay verecek gibi görünmüyordu. Belli ki bir adam olmanın gerçekten ne anlama geldiğini benim bilmem gerekiyordu. Babamın kafa yapısına göre, bu her şey olabilirdi.

“Tamam,” diyerek bunu körü körüne kabul ettim. Sadece potansiyelime ulaşmamı, onun varlığını umursamazca saçıp savurmamamı istiyordu. Onun koşulları benim yararımaydı. Öyle olmasını umuyordum.

Kaşları şaşkınlıkla havalansa da hızlıca bu ifadeyi sildi ve dudaklarına gerçek, büyük bir gülümseme yayıldı. Sanırım az önce babamı mutlu etmiştim.

Bu... aslında hiç yaşanmamıştı.

“Avukatları arayacağım. Mirasın yarın sabah geri verilmiş olacak,” dedi. “Ve önümüzdeki hafta bana bir *iş teklifi* yapmanı bekliyorum.”

“Bir ne?” Midem gerildi.

Gözlerini devirirken dudakları yukarı doğru kıvrıldı. O gülümseme yalnızca iki saniye sürmüştü. “İsa aşkına, Loren. Bir iş teklifi. Benim şirketime dahil olmak zorunda değilsin ama kendininkini kursan iyi edersin. Başarılı olup olmaması umurumda bile değil. Sadece o tembel kışını yırt yeter.” Yerinden kalkıp boşalan kadehini doldurmak için içki arabasına döndü. “Geç oldu. Geceyi burada geçirmelisiniz.”

Kötü anılarımın ve aptalca hatalarımın sığınağı olan eski yatak odama girmek istemiyordum. Başımı iki yana salladım. “Bu gece Ryke’da kalacağız.”

Bu ismi duyunca gerildi. “O zaman gidin. Benim de çalışmam gerekiyor.” Kapıya doğru ilerlediğimiz sırada ekledi. “Haberı sızdıran kişiyi bulduğumda, ailemizle hiçbir zaman uğraşmamış olmayı dileyecek. Bunun sözünü size verebilirim.”

LILY CALLOWAY

Hepimiz Princeton'daki eve dönmüştük ve ben *üç gündür* Rose'la konuşmamıştım. Evden erken çıkıp geç dönüyordu. Onu ne zaman arasam otomatik mesaja düşüyordu. Genelde, yalnızca ikinci çalışta açardı.

H&M ve *Macy's*, "negatif ilgi" gerekçesiyle kendi mağazalarındaki askılardan ve raflardan Calloway Modaevi kıyafetlerini kaldırmışlardı. Bense bunun için ablamdan mesajla özür dilemiştim ve bir kere de konuşabilmek için onu yakalamıştım. Buna rağmen o sadece omzuma hafifçe vurup toplantıyla ilgili bir şeyler söylemiş ve ardından da arabaya atlamıştı.

Bana bu sabah mesaj atmıştı.

Sadece meşgulüm ve konuşacak pek vaktim olmadığı için üzgünüm. Seni suçlamıyorum. Başını dik tut. -Rose

Bugün kendimi çok hayat dolu hissetmiyordum ama gelen mesaj, göğsümdeki ağırlığın kalkmasına yardımcı olmuştu. Önümüzdeki hafta finaller başlamadan önce gireceğim son sınav bu hafta yapılacaktı. Skandaldan beri ilk kez kampüse ayak basacaktım. Gitmemem gerekiyordu. Hiç ders çalışmamıştım ve eski sınavların cevaplarını da ezberlememiştim. Sadece koltuğa yayılıp *Cory Dünyayı Tanıyor*'un yeni gösterimini izlemiştim.

Tüm uzuvlarımda bir ağırlık vardı ve sanki bir çapayla yatağa, yere, koltuğa bağlanmış gibiydim. Sabah, öğlen, akşam. Her zaman istediğim bir süper güç olan ortadan kaybolma arzum artık beni daha sık ziyaret ediyordu. Dr. Banning bunalımda olduğumu söyleyebilir, belki de bana bir ilaç bile yazabilirdi. Ancak avukatlarımla buluşmamdan beri onunla konuşmamıştım.

Onu görmeye artık iznim yoktu. Yeni bir psikoloğum vardı. Dr. Oliver Evans. Onunla önümüzdeki hafta buluşacaktım.

Yalnız kaldığım tek yer düştü. Özsevginin ve buharın var olduğu, sızlayan sinirlerimin alev aldığı, kaygının uzaklaştığı yer. Doğuğa ulaşırken bana suçluluk duygusu eşlik ediyordu. Ve biliyordum, biliyordum, biliyordum. Teknik olarak buna iznim yoktu ama kendime dokunurken bunun için harcadığım vakti kontrol altında tutuyordum. Pornoyla aynı şey değildi. Halka açık bir yerde masturbasyon yapamazdım. Eğer kendimi sadece duş alırken özsevgi göstermekle kısıtlarsam, bunu asla abartmayacaktım.

Zaten geçen geceki seks yapma girişimimizden sonra, Lo muh-temelen benden bin yıl boyunca uzak duracaktı. Aslında oldukça güzel başlamıştı. İki haftalık cinsel ilişkiden yoksunluğun ardından sonunda onunla yatacağım için aşırı heyecanlıydım. Zaman hızla akıp gittiği için onunla sadece beş dakika falan takıldığımızı düşünmüştüm, altmış dakika değil. Daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

Bana *hayır* deyip duruyordu. Hatta onu örümcek gibi seks ağma düşürmeye çalışmıştım ve (şimdi düşününce) bu hiç de seksi

değildi. İkimizin de korktuğu o dürtüsel seks canavarına dönüşmüşüm. Sonra bundan daha da kötüsü gerçekleşti.

Gözyaşlarına boğuldum.

Seks için sızlanıp durduğum yetmezmiş gibi bir de istediğim şey olmayınca ağlamıştım. İnzivada geldiğim bu noktadan utanıyordum. Yüzümü hiç kimseye göstermek istemiyordum. Bir daha benimle aynı yatakta yatmak istemezse Lo'yu bunun için suçlamazdım.

Mutfağın saatine baktım. Lo ve Ryke artık Penn'in koşu takımıyla sokağın çevresinde paparazzilerin ya da meraklı öğrencilerin istilasına uğramadan koşamıyorlardı. Bu yüzden de Princeton'daki evimizin bahçesinde koşuyorlardı. En azından bahçenin çitleri vardı.

Bir on dakika daha içeri gelmeyeceklerdi. Nemli saçlarım tişörtümü ıslatıyordu. Onlar eve gelmeden önce araya bir duş daha sıkıştırabilirdim. Bar taburesinden atlayarak tuvalete koştum. *İçeri* dönerken dolaptan küçük tampon kutumu aldım. Tüm tamponların arasında, su geçirmez mini vibratörümün olduğu bir kese vardı. Vibratörü alıp kutuyu yerine bıraktım.

Duşakabin mi, küvet mi?

Duşakabinli küvetimiz olmamasından nefret ediyordum. O zaman her şey çok daha kolay olurdu. Ayakta özsevgi favorim sayılmazdı ve duştayken tam olarak bunu yapmak zorunda kalıyordum.

Küvet beni çağırıyordu. Köpükler. İşin içine köpük de ekleyebilirim. Sadece... on dakikam vardı. Sanırım halledecektim. Köpükler için buna değerd.

Hızlıca musluğu açtım. Suyun harika sıcaklıkta olduğuna emin olduktan sonra ise köpük karışımını (tabii ki de) sıktım ve (gerçekten ne işe yaradığını bilmediğim) pembe sabun toplarından birini küvetin içine attım. Su soluk bir pembe renge bürünürken çiçeksi aromayı içime çektim, sabunun kokusu zambağa çok yakındı.

Yani bunu başardığım söylenebilirdi.

Kıyafetlerimi çıkartarak suya girdim. Sıcaklık bacaklarımı ve göğüslerimi sararken nefesim kesildi. Vibratörü bir elimde tutarken beklenti ve keyif beni sarmaya başlamıştı. Gözlerimi kapatıp arkama yaslandım ve elim hareket ederken zihnimin özgür kalmasına izin verdim.

Lo'yla üniversitenin ikinci senesinde yaşadığımız özel bir ana odaklandım. Villanova konağında anne ve babamın yılbaşı için yaptığı partiye mecburen katılmak zorunda kalmıştık. Geceyi orada geçirmeyi planladığımız için *eggnog** içerek sarhoş olmaya karar vermiştik. Diğer misafirlerden hiçbirini rahatsız etmeyelim diye annem bizi üst kata kovmuştu ve gecenin kalanında kendimizi odama kilitlemiştik.

Yatağın ucunda dururken Lo büyüleyici bir bakışla boynumu ve dudaklarımı öpmüştü. Her bir parçamı içine çekerken bana bedenimi tek bir nefeste tüketecekmiş gibi bakıyordu. Yalnız olmamıza rağmen bunu yapmayı kesmemişti.

Tahrik olmuşum. O ise sarhoştı. Şükürler olsun ki dudaklarını bana sunmuştu ve ben de (ilk başta) bunu kabul etmiştim çünkü zihnim telaş içindeydi. Dudakları köprücük kemiğime doğru uzandı. Önce nazikçe, ardından yoğun bir şekilde tenimi emmeye başladı. Parmakları belimden aşağılara doğru iniyordu.

“Lo.” Kesik bir nefes verirken beyaz gömleğine tutunarak bedenimi dik tutmaya çalıştım. Dünya etrafımda dans ediyor gibiydi, ben de tercihen bir düşme ve yükselme hissiyle birlikte doruğa ulaşarak bu dünyaya katılmak istiyordum.

Lo geri çekilerek yanaklarımı tuttu. Kehribar rengi gözlerinde güçlü bir pus vardı ama kendini tamamen içkiye kaptırması için yeterli değildi. Hâlâ benimleydi. Burada. Şimdilik.

İkimiz arasında şapşal sarhoş gibi görünen kişi olduğuma emindim.

* Şeker ve sütten yapılan bir içki. (ç.n.)

“Lily.” Dudağı çarpık bir gülümsemeye kıvrıldı. “Nasıl hissediyorsun?”

“Heyecanlı,” diye itiraf ettim. “Ve azgın.” Alkol utancımı bas-kılıyor olmalıydı çünkü hemen ardından, “Aslında ciddi azgı-nım,” diye ekledim. *Ailemin* yakın çevresiyle verdiği partide tek gecelik bir ilişki bulamazdım. Birçoğunun yaşları ellilerindeydi ve kalan birkaç genç insan da ailemi çok yakından tanıyordu. Loren Hale’i aldattığım haberlerinin etrafa yayılmasını istemiyordum. Ne de olsa, hâlâ bir çiftmişiz gibi davranıyorduk.

Lo gülümsemeye devam ediyordu. “Erkekleri böyle mi sertleş-tiriyorsun? Düpedüz dürüstlüğüne mi?”

Bakışlarım anında kasıklarına doğru indi. “Senin üzerinde işe yarıyormuş gibi görünmüyor,” diye karşı çıktım sözlerine. Kolla-rının arasından çıkarak sakladığı *Macallan*’ını masamın çekmece-sinden çıkardım ve kapağını açıp hızlıca bir yudum aldım. İfadesi kararırken şişeyi benden ayırdı. Ağız kısmını dudaklarına dayayarak büyük bir yudum aldı, boğazı üç kez aşağı yukarı hareket etmişti.

Sonra şişeyi tekrar masaya bıraktı. “Sen hep azgınsın. Eğer tek gereken buysa senin için sonsuza kadar sert kalırım.”

Zihnim günah dolu yönlerle ilerliyor, Loren Hale’in boşaldığı anı hayal ediyordu. Ama bu Lo’ydu. En yakın arkadaşımdı. Onu hızlıca becermek için kenara atabileceğim bir ilişkimiz yoktu. Birkaç kez sınırları aşsak bile ben bir daha onun içimde olduğu ve en yüksek, en parlak doruğa ulaştığımız o nihai sonuca atlamamaya kararlıydım.

“Genelde bir şey söylemem,” diye itiraf ettim. “Sadece bir şeyler yaparım.”

Bana acı bir şekilde gülümsedi. “Eminim muazzam sakso çeki-yorsundur.”

Bunu yapmayı teklif etmek üzereyken onun kim olduğunu ha-

tırladım ve boğazım tekrar kurudu. *Macallan*'ı almak için elimi uzattım. "Ver bakalım," dedim.

Şişeyi tekrar dudaklarına götürürken kahkaha attı. "Bu sevimliydi." Büyük bir yudum daha aldı. İçkisine karşı hep çok fazla korumacıydı.

Çekmeceye dönerek uçaklarda verilen türden küçük bir votka şişesi çıkardım.

Kaşlarını kaldırdı. "Buna yetiyecek başka bir şeyin yok mu? Yok artık."

Omuz silkerek kapağı açtım ve likörü kafama diktim.

"Hey!" diye bağırdı. İçki yemek borumu yakarak aşağı inerken yanıma gelmişti, sertçe öksürdüm. *Kahrolası bir şekilde yanıyorum*, diye geçirdim içimden. Şişeyi benden aldı ama içkinin yüzde sekseni çoktan midemdeydi.

İğrenerek burnumu kırıştırdım. "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum. Onu daha önce sek likör içerken görmüştüm. Elimle dili mi silerken bu tattan kurtulmaya çalışıyordum. *Iyy*.

Lo sadece bir kahkaha atıp birkaç dakika boyunca şikâyet etme me müsaade etti. Ardından alkol yavaşça zihnimi ele geçirip şehvetli düşüncelerimin nüksetmesine sebep oldu. *Dokunuşu* arzuluyordum. Bacaklarımda, kalçalarımda aşağı yukarı ilerleyen elleri.

Yatağın ucuna kendimi bıraktığımda gözlerim Lo'nun bedeninde geziniyordu. O büyülenmiş bir şekilde pencereden dışarıya, yanıp sönen yılbaşı ışıklarına ve yağan kara bakarken benim bakışlarım onun kışına çevrilmişti.

Seks istiyordum.

Onun hissettiği kadar iyi hissetmek istiyordum. Alkol onu rahatlatıyor, gevşetiyordu ve ben de öyle ölçülü bir huzura kavuşmayı arzuluyordum.

"Lo," dedim kısık sesle. "Hâlâ rol yapıyor muyuz?"

Gözleri beni buldu. "Sözde çıktığımız için bu gece odanda yatacağım. Yani... evet."

“Bir şey yapabilir miyim?” Göz kapaklarım likörün etkisiyle ağırlaşıyordu ve sesimin bir sürtük gibi çıkmadığını umut ediyordum.

Tereddüt etmedi bile. “Tabii,” dedi. “Babanın çalışma odasında bekleyebilirim. Orada birinin olduğunu sanmıyorum.”

Özsevgi yapacağımı düşünerek bana mahremiyet vermek üzere kapıya doğru ilerledi. Ama istediğim bu değildi. “Bekle,” diye seslendim. Kalbim deli gibi atıyordu. Lo odanın ortasında duraksayarak arkasını döndü ve bana bakarken başını yana eğdi.

“Kalabilirsin,” dedim. “Tam orada. Sadece... orada kal.”

Örtülerin altına girerek onun bakışlarından kaçınmaya çalışırken beceriksizce elbiseme uzandım. Kumaşı başımın üzerinden çıkarttıktan sonra iç çamaşırımla birlikte yere attım. En azından straplez sutyenimi üstümde tutacak kadar akıllıydım. Yine de onun çok bir şeyi kapattığı söylenemezdi.

Bu şekilde durup ona baktım. Yüzünde keyifli bir his geziniyordu. “Ne kadar sarhoşsun?” diye sordu.

Dürüst olmak gerekirse, sabah olduğunda bu yaptığımı hatırlamayacağımı umuyordum. Ama düşündüğüm gibi olmamıştı. “Yeterince,” dedim. *Senin karşında kendime dokunacak kadar yeterince.*

Altdudağını yalayarak şişeyi ağzına götürdü. Ona eşlik edip etmeyeceğimi görmek için bekliyordu. Parmaklarımı bacaklarımın arasına uzatarak o yumuşak, dokunulmayı arzulayan ıslak noktayı buldum. Klitorisime dokunmaya başladığım an nefeslerim derinleşmişti. İçimi aydınlatan bu hisle birlikte keyiflendim.

Özlemle onun pantolonuna bakarken üniversite yıllarımız boyunca gerçekten hiç görmediğim aletini hayal ettim. Lo, penisinin arzularımı arttırmasını istemediği için çoğunlukla onunla göz teması kurmaktan kaçınıyordum. O gece, bunların hiçbirisi umurunda değildi. Aklımdaki tek şey seksti ve *dahasını* istiyordum.

Parmaklarını pantolonun düğmesine ilerletip düğmesini yavaşça delikten ittiğinde nefesim kesildi.

Sorgularcasına ona baktım. Ne yapıyordu?

“Kendini boşaltırken beni izlemek istiyorsan,” dedi. “İşi doğru şekilde yapmalısın, aşkım.” Pantolonunu bileklerine doğru indirerek yavaşça çıkardı. Ağzım açık kaldı ve parmaklarım şaşkınlıkla hareket etmeyi bıraktı.

Sertleşmişti.

Tamamen değildi ama öncekinden daha sert olduğu belliydi. Siyah renkli dar baksırı her bir kasını, kıvrımını ve tabii ki odaklandığım o çıkıntıyı gözler önüne seriyordu.

“Devam et,” diyerek beni kışkırttı.

Parmaklarım bu söylediğiyle birlikte yeniden canlandı ve daha hızlı hareket etmeye başladım. Kalçalarım kıvrınarak ileri geri hareket ediyordu. Aleti yavaşça büyüdü. Onu kendime doğru çağırıyormuş gibiydim, tıpkı küçük bir yılan terbiyecisi gibi. Bu kontrolü, bu gücü... sevmiştim.

Ona baktığımda Lo’yu beni izlerken yakaladım. Aralanan dudaklarına ve titreyen gözkapaklarına bakıyordu. Gözlerimiz bu luştığında dikkatim dağıldı. Eli, baksırının içinde kaybolmuştu.

Kumaşın altından kendini okşamasını izlerken boğazımdan bir inilti kaçtı. Aletini tam olarak göremiyordum ama bu şekilde daha seksiydi. Daha günahkâr, yanlış ve aynı zamanda da doğru.

Hızlı nefes alışları benimki kadar yoğun, sert, kesik ve arzulu-ydu. “Lily,” diye inledi. Huzurlu bir hızla doruğa ulaştığım sırada bu başarı karşısında dalgalar bedenime yayılarak sarsılmama sebep oldu. Bedenim titrerken ayak parmaklarım kıvrıldı. Ulaştığım bu doruk beni içten dışa sarıyordu. Lo inleyerek kesik bir nefes aldı ve benim hemen ardından boşaldı.

Genelde hissettiğim o utanç, içkinin ve hiçbir kuralı çiğnemiş olmanın verdiği etkiyle bastırılmıştı. Onun beni muhtemelen bin kez yan odada boşalırken duyduğunu kendime hatırlattım. Beni

bunu yaparken görmenin pek bir farkı olamazdı. Ama bunu daha önce hiçbir erkekle yapmamıştım.

Özel hissettirmişti.

Tekrar yapabilir miyiz diye sormak için ona döndüm. Bir kez asla yetmezdi.

Ben daha söyleyemeden çaresizliğimi gördü.

“Bunu benim önümde tekrar yaparsan seni sikmek zorunda kalacağım,” dedi.

“Zorunda mı kalacaksın, yoksa bunu isteyecek misin?” diye sordum, aklım karışmıştı.

Basit bir şekilde gülümsese de bana net bir cevap vermedi. “Azgın olduğunu söylediğinde sertleşmiyor olabilirim fakat hâlâ bir erkeğim. Senin de hâlâ kuralların var. Sarhoşken senden faydalanmayacağım türden kurallar.”

“Peki ayık olduğumda?”

Gülümsemesi haylaz bir hal aldı. “Bir duş alacağım.”

Macallan’ı üst kısmından tuttu. Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor olmalıydım çünkü Lo tuvalete gitmek yerine dolabıma doğru ilerledi. En alttan pembe bir *Victoria’s Secret* ayakkabı kutusu çıkarttı ve sonrasında nazikçe yatakta yanıma bıraktı. O kutunun oyuncaklarımın bir kısmıyla dolu olduğunu biliyordu.

Bu nazik bir jestti.

Firar eden bir tutam saçı kulağımın arkasına iterek alnımı öperken, “Mutlu Noeller, Lil,” dedi. Ardından banyoya gitti.

Hiç geri gelmemişti. Bense o geceyi dört saat boyunca kendimden geçene kadar özsevgi komasına girerek geçirmiştim. Sabah olduğunda onu boş şişeye sarılmış bir şekilde tuvaletin zemininde buldum ve bunu bir daha hiç konuşmadık. Bu anıyı fantezilerimle birlikte gömdüm ve hep onun da bunu içerek unuttuğuna inandım.

LOREN HALE

“Kahrolasıca nişanlanmış olmana inanamıyorum,” dedi Ryke.

Mülkümüzün hemen köşesindeki koi havuzunun* yanında esneme hareketleri yaparken demir kapılara yaklaşımadan koşu yapmaya çalışıyorduk. Paparazziler sokakta kamp kurmuştu ve mahremiyet açısından bize pek bir hak tanımayarak kapının arasından bakmaya çalışıyorlardı. Rose çoktan uzun çitler yerleştirmesi için bir bahçe düzenleyicisi çağırmıştı ama tadilatın bitmesi bir ayı bulacaktı.

“Skandalı idare etmek açısından bakacak olursak en net sonucu evlilik getirir,” dedi Connor. Yerde uyluklarını esnetiyordu.

* Koi havuzları, genellikle bir bahçenin parçası olarak koi sazanını tutmak için kullanılan küçük göletlerdir. (ç.n.)

“Evet çünkü artık insanlar Lily’nin yalnızca üniversite sevgilisini aldattığını değil aynı zamanda zina falan yaptığını düşünecekler,” diye karşı çıktı.

Connor aşağıdan ona baktı. “Toplum evliliğin sadakat, yani güçlü bir bağ getirdiğine inanır.” Yerden kalktı. “Dedikoducuların güzel bir aşk hikâyesine bayılacaklarını söylemiyorum bile. Bir seks bağımlısını ve alkoliği aşktan daha iyi ne bir araya getirebilir ki?”

“Şu an New York’ta olman gerekmiyor mu?” diye cevap verdi Ryke teslim olarak. Herkesin nişan hakkında bir fikri vardı ancak beni ilgilendiren tek fikir Lily’ninkiydi. “Rose’un kafası kopmuş gibi etrafta koşuşturup durduğunu sanıyordum.”

Ailemizdeki herkesin şirketleri skandaldan ötürü finansal olarak darbe alsa da *Fizzle* ve *Hale Co.*’nun aksine genç bir işletme olan Calloway Modaevi zaten sallantıdaydı. Bu haber onu devirmişti. Rose’un aylardır köle gibi çalıştığı, benim de kısa bir süreliğine modeli olduğum erkek giyim koleksiyonu *Moda Haftası* için değerlendirilecekti. Connor bile koleksiyonunun sağ kalma ihtimalinin hemen hemen imkânsız olduğunu söylüyordu. Modaevini gösteriden çekeceklerdi, iki mağaza zinciri çoktan onu bırakmıştı ve Rose, Lily de dahil olmak üzere tüm asistanlarıyla yollarını ayırmıştı. Kendi güven fonunu, çalışanlarının parasını ödemek için harcamayacaktı ve çalışanlarını işte tutamayacak kadar hızlı bir şekilde para kaybediyordu.

“Beni arayıp gelmememi söyledi,” diye itiraf etti Connor. “Kalabalık yapmamı istemiyor.”

“Sebastian orada mı?” diye sordum. O entrikacı orospu çocuğunun Connor hakkında Rose’un kulağına korkunç şeyler fısıldadığını tahmin edebiliyordum. Şirketinin yavaş yavaş ellerinden kayıp gitmesiyle birlikte Rose şu anda çok savunmasız olmalıydı.

“Koleksiyon için Rose’a yardım ediyor, eminim oradadır. Neden sordun?”

Sebastian’ın ondan pek hoşlanmadığını Connor’a söylemem

gerekiyordu ama o muhtemelen bu sinyalleri çoktan almıştı. *Kesinlikle* Sebastian'ın, onu Rose'un hayatından atmak için kendine bir yol çizdiğinden bahsetmeliydim. Fakat Lily'nin o sınavlara ihtiyacı vardı.

“Bir sebebi yok,” dedim omuz silkerek.

Bana uzun bir süre boyunca söylediğime inanmayarak baksa da lafı uzatmadı. Eve doğru yürümeye başladığımızda yoldaki taşlar ayakkabılarımızın altında eziliyordu.

“Calloway kızlarından bahsetmişken,” dedi Connor. “Daisy'nin *Vogue*'a çıkacağını okudum. Bu doğru mu?” Lily'yle birlikte avukatlarımızla konuştuktan sonra, Daisy tekrar anne ve babasının evine dönmüştü. Modellik kariyeri de bu skandal yüzünden hızla yükseliyordu. Dergiler ve fotoğrafçılar onunla çekim yapmak için sıraya girmişlerdi. Daisy'yi bir “seks sembolü” olarak nitelendiriyor ve bu sırada da on altı yaşındaki bir kızı, erkeklerin edepsiz fantezilerine ortak ediyorlardı. Ona genç *Brooke Shields** diyorlardı ama başka bir gençlik ikonuyla kıyaslanması beni pek rahatlatmıyordu. Kanım öfkeyle kaynarken bu kızdaki isteyerek faydalanan herkese kızgındım.

Daha da kötüsü ise bu işleri ayarlayan kişinin annesi olmasıydı. Daisy'yi savunması gereken kişi ben değildim. Sık sık bu kişinin kim olduğunu merak ediyordum. Poppy, Philly'deki küçük evinde inzivaya çekilmişti, dört yaşındaki kızını paparazzilerden korumaya çalışıyordu. Rose kendi moda koleksiyonuyla ilgilenmekten bitap düşmüştü ve Lily'yle ben de başlarımızı dik tutmaya çalışıyorduk.

Peki Daisy'yi kim koruyordu?

Ebeveynlerinin korumadığı ortadaydı.

“Emin değilim,” diye itiraf ettim. “Onunla bir süredir konuşmadım.”

* Ünlü Amerikalı oyuncu ve model olan Brooke Christa Shields'a gönderme yapıyor. (ç.n.)

“Çıkacakmış,” dedi Ryke. “Zevkli falan olduğunu söyledi.” Başını iki yana salladı, bu durum canını sıkıyordu. “O bir yüksek moda modeli ve kahrolası annesi onu medyadan korumak yerine direkt içine itiyor. Sanırım o kadından nefret ediyorum.”

“Ben de öyle,” dedim. “Ne zamandan beri Daisy’yle konuşuyorsunuz?”

Bana ters bir bakış atarken, “Bu konuda üstüme gelme,” dedi sertçe. “Bir arkadaşına ihtiyacı var.”

“Biliyor musun, on altı yaşındaki kızların o durgunluk dönemi ni duymuştum,” dedi Connor. “Kendi yaşında bir arkadaş bulmak onun için zor olmalı.”

Buna gülümsediğimde Ryke yüzünü astı. “Siktir git, Connor,” diye patladı. “Okuldaki bütün arkadaşlarının ne yaptığını biliyor musun? Daisy’ye onun da bir seks bağımlısı olup olmadığını sorup duruyorlar. Sanki bu durum genetikmiş gibi. Onun Lily’yi tanıyan ve etrafta dönen bu sikik şeyleri anlayan birine ihtiyacı var.”

“Yani sana ihtiyacı var,” dedim sanki o bir aptalmış gibi.

Ryke ellerini kaldırarak yürümeyi bıraktı. “Tanrı aşkına,” dedi. “Onu randevuya götürmüyorum, kaya tırmanışı dersi veriyorum. Biz arkadaşız. Ona dergilerden bakan sapıklar on altı yaşında olduğunu unutuyor olabilir ama ben bunu unutmayacağım.” Su şişesinin kapağına uzandı. “Aynı zamanda benim yakamı bırakman konusunu konuştuğumuzu sanıyordum. Cancun’da sikik bir anlaşma yaptık, hatırlıyor musun?”

Bunu kabul etmeyecektim ama bir yanımda suçluluk duyuyordu. Daisy’yle konuşan, onun arkadaşı olan kişi ben olmalıyken kendi boklarımla çok meşguldüm. Daha iyi birisi olsam muhtemelen Ryke’a teşekkür ederdim. Bu kişi öfkeli üvey ağabeyim bile olsa, Daisy’nin konuşacak birine ihtiyacı vardı.

Tekrar yürümeye başladığımız sırada, Ryke koşmaya başlarken kenara attığımızı sandığım bir konuyu tekrar açtı. “Belki de insan-

ları kızdırdığın bir şirket kurmalısın. *Biz-Şerefsiziz* gibi bir isim koyabilirsin.”

Güven fonumu kabul ettiğimi ya da legolarıyla oynayan küçük bir çocuk gibi en baştan bir şirket kurmakla yükümlü olduğumu ona hiç söylememeliydim. Ryke babamla iletişim halinde olacağım her şeye öfkeyle karşı çıkıyordu. Hatta mirasının yarısını bana teklif edecek kadar ileriye gitmişti.

Arkamı döndüm, Ryke göğsüme doğru yaklaşıyordu. Ardından bir adım geri çekildi ve dik dik bana baktı. “Ne? Bu konuyu açabiliyorsun ancak paramı alamıyor musun?”

“Lanet olasıca paranı almıyorum,” dedim alayla. “Bu konuyu açmaya bir son ver.”

“Çocuklar,” dedi Connor aramıza girerek. “Bu her ne kadar eğlenceli olsa da sormam gerekiyor, Lily’nin yarım saat içinde İstatistik sınavı yok mu?”

Saatime bakarak küfrettim. Babasının ona bir koruma tutmasını reddettiği için Lily’ye sınıfa kadar eşlik etmemiz gerekiyordu. Bu, Poppy ve Daisy’nin kabul ettiği cömert bir teklifti. Rose kahrolasıca bir inada sahipti ve Lily de “büyük iri yarı bir herifin gölgesiyle” gezmek istememişti. Bu da benim dışımdaki kimsenin onu baştan çıkarmasını istemiyor olması anlamına geliyordu.

Hızlıca eve doğru koştuk, Lily onu en son bıraktığım yer olan mutfakta değildi. Haber sızdığından beri çok sakindi, salyangoz hızında hareket ediyordu. Bu yüzden onun çok uzağa gittiğini düşünmüyordum. Duvarların ardındaki borulardan gelen sesi duyduğumda oturma odasına bakmak üzereydim.

“Bunu duyduunuz mu?” diye sordum. Emin olmak için Connor ve Ryke’a dönmüştüm.

“Birisi jakuzide banyo yapıyormuş gibi,” dedi Connor. Bu çok anlamsızdı. Lily daha bu sabah duş almıştı. Neden tekrar banyo yapması gerekecekti ki?

Siktir.

İlk düşüncem onun mastürbasyon yapıyor olduğuydu. İkinci düşüncem ise şuydu, bileklerini kesiyordu. İkinci düşünce bir anda hiper hızla banyoya koşmaya başlamama sebep oldu. Başka hiçbir şey düşünemediğim için lanet olası merdivenleri koşarak çıkıyordum. Aklımı kaçırmış gibi görünüyor olmalıydım çünkü Ryke ve Connor hemen arkamdalardı. Belki onlar da korkmuştu.

Lily'nin o kadar dibe battığına inanamıyordum ama kendimi kandırıyor da olabilirdim. Ben de bir zamanlar o düşünceye varmıştım. Onun da varabileceğini biliyordum. Sürünerek çıkamaya-
cağınız kadar dibe battığınızda olan şey buydu.

Onun soğuk, cansız bedenini görmeyi bekleyerek kapıyı ittim. Lily yerinden sıçradı. Rahat bir nefes almaya vaktim yoktu. Çünkü eğer ölmediyse bu onun mastürbasyon yaptığı anlamına geliyordu.

Dünyamın böyle işliyor olduğuna inanamıyordum.

Köpükler bedenini saklasa da kıpkırmızı olan yanaklarını saklayamıyordu. Connor ve Ryke arkamda sendeleyerek durduklarında Connor hemen arkasını döndü. “Üzgünüm.”

Ryke, Connor'ın dışarı çıkmasına engel olacak şekilde kapının önünde duruyordu.

“Çıkın!” diye bağırdı Lily onlara.

Ona yaklaşmıyor olmama rağmen ifadesine suçluluk duygusu yayılmıştı. Duş aldıktan on beş dakika sonra, bir köpük banyosu yapmak için küvete atlamazdınız.

“Hayır, burada kalın,” dedim onlara.

Porno yüzünden onu azarlamıştım.

Bana karşı dürüst olmasını rica etmiştim.

Belli ki bu boku yemesine son vermek için başka yöntemler denemem gerekiyordu. Onu utandırmak istemiyordum ama diğer türlü nasıl duracaktı ki?

Ryke, Connor'ın çıkmasına engel olacak şekilde kollarını kapıya doğru açtı.

“Gerçekten mi?” Connor'ın kaşları havalandı.

Ryke buna karşılık omuz silktiğinde de bir eliyle gözlerini kapatıp lavaboya doğru ilerledi.

Bakışlarımı Lily'den ayırmadım.

Benden ve içerideki diğer iki kişiden çekiniyordu. "Onları dışarı çıkar," dedi, biz hariç her yere bakıyordu. "Üstümü giymem lazım. Saat kaç?" Ortada hiçbir sorun yokmuş gibi davranıyordu. Sanki tüm bu olanlara rağmen masummuş gibi.

"Neden köpük banyosu yapıyorsun?" diye sordum küvetin porcelen kenarına oturarak.

Geriye doğru kaçarak suya doğru batmaya başladı. Çenesi köpüklerin altında kayboluyordu. "Yüzüğümü çöpe düşürdüm. Sonra da onu oradan almaya çalışırken dünden kalan sosis gibi kokmaya başladım ve bu hiç kabul edilebilir bir koku değildi. Bu yüzden banyo yapmaya karar verdim ama burada uyuyakalmışım. Banyoda bu olabilir, biliyorsun. Burası insanı uykuya çağırıyor, sanki içeride uyku perileri falan varmış gibi."

"Duşta sorun mu var?"

Başını iki yana salladı. "Hepsi şuradaki pembe sabun yüzünden, duşa girmeden önce onu lavabonun kenarında gördüm. Merakıma yenik düştüm diyebilirim. Bu şeyin pembeye dönmesini umut ediyordum." Sol elini yukarıya kaldırdığında yüzüğündeki elmas parladı. "Ne yazık ki sabundaki kimyasallar bu parlak parçayı etkileyemedi." Bakışları gergin bir şekilde ona cesurca bakan Ryke'a döndü. "Bu çok garip."

"Benim için değil," diye cevap verdi Ryke.

Lily gözlerini kapatmaya devam eden Connor'ı işaret ederken, "Connor'ı huzursuz ediyorsun," dedi. "İmkânsız başardın."

"Huzursuz değilim, Lily," dedi Connor. "Sadece, ablandan kadın mahremiyeti hakkında iki saat sürecektir bir nutuk dinlemek istemiyorum." Söylediğine rağmen ne yapmaya çalıştığını anlamış olacak ki burada kaldı. Elini aşağıya indirerek sanki doğru şeyi yapıyormuşum gibi başını salladı.

Connor'ın hiçbir yere gitmeyeceğini fark edince Lily'nin biraz rengi attı. "Sence de buradan çıkarak bana daha çok mahremiyet vermen gerektiğini düşünmüyor musun?"

"İnan şu an ne düşündüğümü bilmek istemezsin."

Lily'nin bakışları tekrar etrafta gezindi. Yakalandığını biliyordu ancak kabul etmeyecekti. Normalde olsa bağırıp ona birkaç cesaretlendirici şey söyler ve Lily'ye güzel bir nutuk çekmesi için Allison'ın numarasını tuşlardım. Ne yazık ki bağırarak hiçbir işe yaramıyordu ve Allison artık onun terapisti değildi.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

"Girmen gereken bir sınav var," diyerek hatırlattım. "Neden başladığın işi bitirmiyorsun? Sonra da yola çıkarız."

Birkaç kez gözlerini kırptı. "Sen... sen neyden bahsediyorsun?"

"İşini bitir, çıkacağız," diye tekrarlardım. Açıkça söylemiyordum. Bunu kendisinin itiraf etmesi gerekiyordu.

"İşim bitti, havluyu uzatır mısın?"

"İşin bitti mi?"

"Evet."

"Emin misin?"

"Artık çöp gibi kokmuyorum, yani buna bir banyo başarısı diyebilirim."

"Beni yanlış anlamış olabilirsin," dedim tersçe. "Kendini becermeyi bitir." Düşündüğümünden daha da kızgındım. Kafamda "Kendini memnun etmeyi bitir," demeyi kurmuştum ama ağzımdan bambaşka bir şey çıkmıştı.

Lily'nin gözleri korkuyla açıldı, pes etmeyi reddettim. *Güçlü kal. Sert ol.* Artık sarılmaya ya da pohpohlanmaya ihtiyacı yoktu.

"Seninle yalnız konuşabilir miyim?" diye sordu. Durumu ciddi derecede huzursuz bir hale getiren diğer iki kişiye bakmayı reddediyordu. Olay da buydu. Bunun onun için kolay olmaması gerekiyordu.

“Hayır,” diye patladım. “Ne yaptığının farkındayım. *Sen ne yaptığının farkındasın.* Connor ve Ryke da öyle. Bu sikik bir sır değil.”

Burnunu suyun altına soktuğunda birkaç saniye içinde bizden saklanmak için aşağı batacakmış gibiydi. Uzanıp bir elimi koluna sardım ve sorunuyla yüzleşmesi için onu yüzeye çıkardım.

Sersem gibi köpüklere baktığı sırada bir yanım küvete girip onu kollarıma almayı istiyordu. Sevgilime sarılıp her şeyin daha iyi olacağını söylemeyi. Ama işler böyle başlıyordu. Lily üzüntü-sünü ve kaygısını seksi kullanarak kendi kendine tedavi ediyordu, daha önce bunu yapmasına birçok kez müsaade etmiştim. Onun bu bağımlılık döngüsüne kapılmasını izlemiştim ve yine o yola sapıyordu.

“Yedi yirmi dört senin yanında olamam,” dedim ona. “Bunu çözmen gerekiyor, Lil. Mastürbasyon yapamazsın.” Anlaması için bu kelimeleri ona kaç kez daha söylemem gerekiyordu? Peki ya benim bunu tamamen kabul etmek için daha kaç kez *artık içki yok* dediğini duymam gerekiyordu? Bu hiç kolaylaşmıyordu. Uzun vadeli bir savaş olacaktı ve Lily yoldaki kahrolasınca tüm adımları atarken onun yanında olmaya hazırdım. Suda boğulmak istese bile sağlığına kavuşana kadar onu yukarı çeken ben olacaktım. Ta ki kendi ayakları üstünde durana kadar.

“Anlamıyorsun,” diye konuşmaya başladı.

“Lo,” diyerek Connor araya girdi. “Eğer çıkmazsak sınavına geç kalacak.”

Başımı sallayarak siyah pamuk havluyu raftan aldım. “Arkanı dön,” dedim Ryke’a. Connor zaten başını çevirmişti.

Ryke duvara doğru döndüğünde Lily ayağa kalktı. Havluyu bedenine sardım. “Üstünü giyin, konuşacağız,” dedim sertçe. Ona hâlâ kızgın olduğumu hatırlatıyordum.

Onu yatak odasına yönlendirdikten sonra dönüp Connor ve Ryke’a baktım. “Siz ikiniz tuvalette porno ya da oyuncak var mı

diye bakar mısınız?” diye sordum. “Eğer gerekirse oranın altını üstüne getirin.”

Ryke işime burnunu sokacağı için gereğinden fazla heyecanlıydı.

Lily’yi gömme dolaba kadar takip ettim. “Neyi anlamıyorum, Lil?” diye sordum diz çöküp ayakkabılarını ittikten sonra. Arkadaki büyük, siyah renkli metal kutuya uzanıyordum.

“Bana yardımcı oluyor. Sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı. Hepsi bu...” Külotunu ve sutyenini giyerken cümlesi yavaşça havada kaldı. Bakmamak çok zordu. Bedeni hep küçük ve inceydi, onu çekici buluyordum. Ancak pantolon ararken arkasını döndüğünde çıplak sırtını net bir şekilde görebildim. Kürekkemikleri çıkıktı ve kaburgalarını resmen belinin üstünde görebiliyordum. Yine kilo veriyordu.

“Yemeyi unutuyor musun?” diye sordum. Bunu çok yapıyordu. Seks, onun zihninde banyo yapmak ya da yemek yemek gibi gerekli şeylerden daha çok yer kaplıyordu. Eğer onu duş almaya zorlamasam bir hafta boyunca seks kokardı. Yani bu durum kilo almak istemediğinden değildi. Sanırım daha kıvrımlı olmayı tercih ederdi, sadece yemeyi *gerçekten* unutuyordu.

Boy aynasında kendine bakmak için kenara kaydıığında yüzü yavaşça düştü. “Ah...” Aldığına çok gurur duyduğu o kiloyu göstermek için karnına uzandı ama artık oradaki gergin teni tutamıyordu bile. “Siktir.”

Pantolonunun fermuarını çekerken bana bakmaktan kaçınıyordu.

“Tekrar özsevgiye başladığımdan değil, gerçekten,” dedi. “Her şeyi herkes için mahvettim ve artık bana daha iyi hissettiren tek şey bu. Senin sahip olduğun gibi dikkatimi dağıtacak türden güzel şeylerim yok. Sabah koşularım yok, şirket kurmak üzere değilim. Okul bir haftaya kapanacak ve kendi başıma bir şey yapmam gerekiyor.”

“Eğer mastürbasyon yapmana izin vermem için beni ikna etmeye çalışıyorsan işe yaramıyor,” diye patladım. “Bu olmayacak, Lıl.” Yerimden kalkarken siyah kutu elimdeydi. Ona geçen sene doğum günü için almıştım. Oyuncaklarının bir kısmını aşınmış bir *Victoria's Secret* kutusunda saklıyordu. Bunun harika bir hediye olduğunu düşünmüştüm ama şimdi kutuyu yakmak istiyordum.

Giyindikten sonra bakışları elimdeki kutuya çevrildi. “Onunla ne yapıyorsun?”

“Çöpe atıyorum.”

Başını sallamaya başlarken çaresizce kutuyu ellerimden almaya çalıştı. “Kullanabileceğimizi söylemiştin,” dedi yalvarırcasına. “Birlikte yani. Tek başıma değil. Onları tek başıma asla kullanmayacağım.” Söylediği doğrudu, bunları saklamıştım. Niyetim hazır olduğunda bunları onun üzerinde kullanmaktı. Artık onun hiçbir zaman bunun için hazır olup olmayacağını bilmiyordum ve *acaba* diyerek bu kutuyu burada bırakmak bu riski almaya değmezdi.

“Kalmayacaklar.”

Kutuyu göğsüne doğru çekmeye çalıştığı sırada sıkıca tutarak ona ters bir bakış attım. “Kahrolasınca bir çizgi roman için kavga eden beş yaşında çocuklar değiliz,” dedim. “Eğer bu bir *Maker's Mark* şişesi olsaydı sen ne yapmamı isterdin?”

Bu ikisini kıyasladığı zaman gözleri hızlıca açıldı ve kutuyu aniden bıraktı.

“Üzgünüm.” Bunu içinden gelerek değil de dürtüsel olarak söylemiş gibiydi.

“Özrünü kabul etmiyorum.”

Dudaklarını araladığında ikimizi işaret ettim. “Ben ve sen,” dedim. “Kavga ediyoruz. Eğer beni dinlemeye başlamazsan ciddi sorunlarımız olacak, Lily. Ben kendimi tutuyorum, içkiye hiç dokunmadım. Sen de kendini toplamaya başlamalısın.” Bunun farklı bir şekilde daha zor olduğunu biliyordum ama porno ve mastürbasyon onun asıl sorunu olmamalıydı. Asıl sorun seks olmalıydı.

Bana uzunca bir süre boyunca baktığı sırada söylediklerimin arasında gerçekten neyi duyduğunu merak ediyordum. “Kavga mı ediyoruz?” diye sordu. Şaşkınlık ve kırgınlık yüzüne yayıldı.

Bununla başlamamam gerektiğini biliyordum.

“Evet, nasıl hissettiriyor?” Bu sık sık olmazdı.

İfadesine telaş yayılırken beni... *bizi* kaybetme korkusunun gerçekten onu motive ettiğini fark ettim. Kutuyu işaret etti. “Yak onu. Ne yapman gerekiyorsa yap.” Kutuyu göğsüme doğru iterek beni kapıya yönlendirmeye çalıştı. “Sevgiyi sertçe gösterme” durumu gerçekten işe yarayınca gülmek için kendimi zor tuttum. Anlık bir gülümsemeyle bunu mahvetmek istemiyordum.

“Mastürbasyon yok,” dedim ona tekrardan.

Lily delirmiş gibi başını salladı. “Biliyorum. Yok. Hem de hiç. İzci sözü.” Üç parmağını kaldırdı. Ona tamamen inanmıyordum ama en azından yaptığını inkâr etmiyordu.

Şimdiyse onu sınavına vaktinde yetiştirmem gerekiyordu.

LILY CALLOWAY

Lo'yla kavgamızı, üç erkek tarafından yakalanmış olmayı ya da kampüse vardığımız an dirilen zombiler gibi peşimize takılan paparazzileri düşünmeye vaktim yoktu. Birisi ders programımı başına sızdırmıştı, onlardan kaçmaya çalışarak okula koşuyordum.

Her türlü bu sınavdan kalacaktım ancak Lo ve Connor gitmememe asla müsaade etmezlerdi. Beklemeleri için çocukları lobide bıraktıktan sonra merdivenlerden koşarak ikinci kata yöneldim. Planım kimse görmeden oditoryumun arka sıralarına yerleşmekti. Sınavı yapacaktım, teslim edecektim ve çıkacaktım. Ne kadar zor olabilirdi ki?

Kapıyı açtığım an oditoryum tarzındaki sınıfın üst kısmında afallayarak duraksadım. Üç yüz öğrencinin hepsi asistanlar gezip sınavları dağıtırken yerlerine yerleşmişlerdi.

Geç kalmıştım.

Görünürde hiç boş yer yoktu. Ah, bir dakika...

Aradaki sıranın tam ortasında boş bir yer yakalamıştım. İnsanları sıkıştırmadan geçebileceğim pek bir alan yoktu. Sırama ulaşmak için otuz bedenın üstünden geçerken herkesi nasıl rahatsız ettiğimi hayal ettim. O kişi olmak istemiyordum. Herkes geç kalanlara pis bakışlar atardı ve son birkaç haftadır haberlere çıktığımı düşündüğümde, bu bakışların normal “pis bakışlar” olacağını hiç sanmıyordum. Bana ekstra fesat bakışlar atacaklardı.

Boğazım kururken ellerim terlemeye başladı. Dışarı koşup Lo’ya ezikçe bir bahane uydurmak üzereyken profesörüm orada dikildiğimi fark etti.

“Bayan Calloway,” diye seslendi.

Donakaldım. İçerideki üç yüz bedenın hepsi bir tsunami misali meraklı bakışlarını bana döndürdüler. Aktris olmak böyle hissettiyorsa bunun bir parçası olmak istemiyordum.

“Lütfen gelip beni görün.” Profesör beni işaret etti.

Kesik bir nefes alarak halıyla kaplı merdivenleri inmeye başladım. Bakışlardan kaçınmaya çalışıyordum. Daha yarı yola gelmeden bir çocuk eline doğru öksürdü. İkinci öksürüğünde “*fahişe*” dediğini duydum.

Çok orijinaldi.

İki adım daha attığımda birisi bu sefer daha yüksek bir sesle bana, “Kevaşe,” diye seslendi. Sese doğru baktığımda bir kızın yanındaki çocuğu dürttüğünü gördüm.

Beş adım daha attım ve herkes arkadaşlarıyla konuşmaya başladığı için içerideki sesler arttı.

“Tamam, sakinleşin,” dedi profesör.

“Penn’e geri dön!” diye bağırdı bir çocuk. Sesler kızışırken diğerleri ona katılırcasına bağırdı.

“Daha da iyisi Yale’e git! Pisiği sevdiklerini duydum!” O kişinin Yale’e karşı ne sorunu vardı bilmiyordum ama yine de sakin

kalmaya çalıştım. Neredeyse oditoryumun zemin katına ulaşmıştım. İkinci kata kadar yürüdüğüm için kendime sessizce küfrettim.

“Sesinizi kesin!” diye bağırdı bir kız tiz sesle. Hah... birileri benim tarafımda mıydı? “Burada sınav olmaya çalışıyoruz!” Belki de değildi.

“Sessizlik!” diye bağırdı profesör, artık kızgındı. “Herkes sussun. Sınavlar dağıtıldı ve bu da konuşan bir sonraki kişinin sıfır alacağı anlamına geliyor.” Sınıf aniden sessizliğe boğulurken sonunda hedefime ulaşmıştım.

Orta yaşlı profesör hep kumaş pantolon ve güzel gömlekler giyiyordu. Bana evrak çantasından bir zarf dosya uzattı. Ön kısmında ismim yazıyordu.

“Diğer profesörlerle konuştum,” dedi sadece benim duyabileceğim kadar kısık sesle. “Final haftasında burada olmanın diğer öğrencileri rahatsız edeceğine karar verdik. Bugünkü sınavın ve diğer tüm derslerin finalleri o dosyada. Finallerin son gününe kadar onları posta kutuma göndermiş olursun.”

“Yani evde sınav gibi mi olacak?” diye sordum biraz aklım karışmıştı.

“Özünde, evet. Son bir hafta daha kampüste olmana gerek yok. Herkesin dikkatini dağıtırsın. Zaten...” Saatine baktı. “Vakitlerinin beş dakikasını çaldın. Bazıları için bu, bir harf notuna denk olabilir.”

“Özür dilerim.”

“Önemli değil. Sadece sınavlarını vaktinde gönder ve mümkünse şu kapıdan çık.” Arkasındaki, merdivenleri çıkmamı gerektirmeyecek kapıyı işaret etti.

Aceleyle ona teşekkür ettim ve hızlı bir şekilde çift kanatlı kapıların ardında kayboldum. Zarfın içine baktığımda tüm sınavların orada olduğunu görmüştüm. Bu cömert bir davranıştı. Beni basit bir şekilde derslerden bırakabilirlerdi. Bu aynı zamanda, bana hayatımın nasıl değiştiğini hatırlatıyordu. Artık sınıfta bile oturamı-

yordum. Gelecek sene nasıl olacaktı? Profesör tüm sınavları evde yapmam için bana mı verecekti? Belki de buna gerek kalmadan önce Princeton'dan atılmamı umut edeceklerdi.

Babamın avukatları burada kalmamı savunduğu için gelecek sene geri döneceğimi biliyordum.

Koridorda ilerlerken Lo, Connor ve Ryke'ı onları son bıraktığım yerde, yani lobide beni beklerken buldum. Birbirleriyle sessizce konuşuyorlardı. Onlara el sallamak üzere elimi kaldırdım ancak bir beden karşıma geçerek yolumu kesti.

“Hey, sen şu meşhur Lily Calloway değil misin?”

Lo'nun başını çevirmesine sebep olacak kadar yüksek sesle konuşuyordu. Lo'nun bakışları bana döndüğünde endişeyle doldu.

“Sağır mısın?” Çocuk kahkaha attı.

Çocuğun güzel yeşil gözlerine ve sarı saçlarına baktım. Yirmilerinde, uzun ve kaslı kolları olan bir çocuktur. Siyahla turuncu renklerine bürünmüş bir Princeton kravatı takıyordu.

“Ben Lily,” diye doğruladım. Bakışlarım ondan tekrar ayrıldı. Lo ayağa kalkmıştı ama bana gelmek konusunda tereddütlüydü.

Hâlâ bana kızgın mıydı?

Ah, Tanrım. Hâlâ kavgalıydık, değil mi?

Kalbim deli gibi atarken dikkatimi tekrar sarışın çocuğa verdim. “Ayrıca buradan gidiyorum.” Yana doğru adım attığımda o da aynı şeyi yaparak beni koridorda hapsetti.

Lo'nun adım seslerinin fayans zeminde yankılandığını duyuyordum, biraz rahatlamaya çalıştım.

“Neden bunu yapmak isteyeceksin ki?” diye sordu sarışın çocuk. “Senin aşağılara inmeyi sevdiğini duymuştum ve burada senin için bir şeyim var.” Elim tuttuğu an korku boğazıma yükseldi. *Aman Tanrım.* Bunun (her ne kadar boş sayılsa da) bir koridorda, gün ortasında gerçekleşebileceği hiç aklımdan geçmemişti. Belki de çocuk haberlerde söylenen kadar arzulu ve basit olduğumu dü-

şünüyordu. Belki bunu umursamayacağımı ya da karşı koymayacağımı sanıyordu. Öyle olmalıydı.

Fakat ben o kız değildim. Elbette bir yıl önce olsa onun bu yakınlığına ayak uydururdum. Şimdiyse sadece midemin bulanmasına sebep oluyordu. İrkilerek elinden kurtulmaya çalıştım ama elimi sıkıca tutarak doğruca pantolonun üzerine yerleştirdi.

Hissettiğim şey... çok uzun sürmedi çünkü Lo çocuğu omuzlarından tutarak duvara fırlattı.

Daha önce Mason'ı arabama dayamış olsa bile Lo'nun fiziksel şiddet uygulamasına çok alışık olmadığım için irkildim. Bir saniye içinde çocuğu benden uzaklaştırdığında gözleri ateşli ve karanlık bir şekilde parlıyordu.

"Amerika'nın cinsel suçlar yasasını çıkartmasının sebebi bu, seni hasta pislik," dedi Lo tükürürcesine.

"Ona dokunmadım," dedi sarışın alayla, boynundaki damarlar kabarmıştı. "Senin sürtük sevgilin bana yaklaştı."

"Yaklaşmadım," diye patladım. Artık ona saldırmak üzereydim. Tınaklarım olmasa da tokat atmaktan yoksun değildim.

Ryke beni tuttuğunda kıvrandım, Lo'ya yardım etmeye çalışıyordum. "Lily, dur," dedi Ryke beni daha sıkı tutarken.

"Sikine dokunulmasını çok istiyorsan, tamam," diye homurdandı Lo. Ardından Ryke'in kollarında hareketsizce sessizleşerek durmama sebep olacak bir şey yaptı.

Çocuğa tekrar vurarak sırtını duvara yapıştırdıktan sonra elini onun pantolonuna yerleştirdi. Sarışına dokunmak zorunda kaldığım için hissettiğim o iğrenç his silindi. Bunu yapan tek kişi ben değildim, Lo az önce bunu gönüllü olarak yapmıştı.

Sarışın olduğu yerde kıvranırken Lo aletini çok kötü sıkıyor olmalıydı, çocuğun yüzüne acı dolu bir ifade yayılmıştı. "Bırak lan beni."

"Ne? Artık bu hoşuna gitmiyor mu?"

"Sana tacizden dava açabilirim."

“Hadi o sikik oyunu oynayalım,” diye cevap verdi Lo. “Kimin avukatları daha iyi görelim. Ben lanet olasıca bir Hale'im. Ailem senin gibi boktan şerefsizleri öğle yemeği niyetine tükürüp atıyor. Sakın bir daha hiçbir kızı zorlama, asla.” Lo çocuğu bırakarak birkaç adım geri çekildi. Sarışın ona bir karşılık verme konusunda tereddütlüydü. Bakışları Lo, Ryke ve Connor arasında gidip gelirken bir küfür mırıldanıp koridorda kayboldu.

Ryke onun peşinden koşup bir yumruk atmaya hazır görünüyordu.

Lo'nun göğsü inip kalkarken ellerini kapatıp açıyordu. Söylediklerinde ve yaptıklarında Jonathan'ı görmüştüm ve aynı benzerliğin onun kafasında da döndüğünü biliyordum. Ayık Lo da hâlâ kabaca şeyler yapıyordu. Beni korumanın doğru yolunun bu olup olmadığını ya da ona yardım etmek için ne yapabileceğimi bilmiyordum. Onun Jonathan Hale'e dönüşme düşüncesinden bile ne kadar nefret ettiğinin farkına vardım. Kalbinin büyük bir parçasını beni kurtarmak için feda etmiş olmasına çok ama *çok* minnettarım. Benim için yaptığı şey hiç de kolay değildi.

Bakışları beni bulduğunda ileri doğru bir adım atarak kollarımı ona doladım. Ona aynı anda hem sarılıp hem teşekkür etmek istiyordum.

Sarhoş Lo burada olmazdı.

Durum öyle olsaydı ya o çocuğa teslim olmam ya yardım için bağırp Ryke Meadows'un buralarda olduğunu umut etmem ya da bir seksen boyundaki bir çocukla kavga etmenin bir yolunu bulmam gerekirdi.

Lo başımın üstünü öptü. “Bir koruma istemediğine emin misin? Her zaman yanında olamam, Lil.”

Söylediğini düşündüm. Bir erkeğin peşimde gezmesi fikri biraz huzursuz edici olsa da bu olandan sonra, kesinlikle daha güvende olmamı sağlardı. “Eğer sen de istiyorsan.”

“Gerçekten çirkin olan birini seçebiliriz,” diye önerdi küçük bir

gölümsemeyle. Bu ona daha iyi hissettirirdi, benim için ise onun iyi hissetmesi çok daha önemliydi.

Başımı salladım. “Tamam.”

Lo’dan ayrılırken elimdeki dosyayı son birkaç dakikadır ona merakla bakan Connor’a uzattım. “Tüm sınavlarım,” diye açıkladım. “Profesörler beni artık kampüste istemiyor.” Belli sebepler yüzündendi. Şu an ben de burada olmayı pek istemiyordum.

Bir seks bağımlısı olmam, erkeklere bana dokunma hakkı vermezdi. Şimdiye kadar bunun bir sorun yaratacağını hiç düşünmemiştim. Hayatımın kalanında bu bir sorun olmaya devam edecek miydi? Yoksa medya bana karşı ilgisini kaybettiğinde bu da aynı şekilde sona erecek miydi?

Tüm bunları zaman gösterecekti.

Bölüm 46

LILY CALLOWAY

“Sen ona bakarken diğer ikisinin cevaplarını da benim işaretlememe izin versen çok daha hızlı olur,” dedi Sebastian bana. *Queen Anne* koltuğunda oturmuştu, kâğıt yığınlarını ve cevapları karşılaştırmamı izlerken sigara içiyordu. Sebastian’ın getirdiği eski sınavlarla kendi final sınavlarımı karşılaştırıyordum ve bu onları ezberlemekten çok kopya çekmek gibiydi.

Cevapları onun söylemesine izin vermenin kopya çekmek sayılacağına emindim. “Ben kopyacı değilim.” Söylediğime karşı utandım. “*Tam anlamıyla* bir kopyacı değilim. Beni karanlık tarafa çağırma.”

Sigarasının dumanını üfledi. “Melek imajın, benim yardımımı kabul etmeden çok daha önce silinmiş. Sen ve ben çok farklı de-

ğiliz, Lily. İkimizin de keyif aldığı şey hastalıklı sayılacak kadar fazla si-”

Ona bir yastık fırlattığımda sigarasını korumak için boştaki eliyle yastığı tuttu. Seks bağımlısı olduğum açığa vurulduktan sonra değişmeyen şeyler de vardı. Sebastian hâlâ Sebastian’dı. Belli ki benim sırrımı zar zor ilgi çekici bulacak kadar fazla zengin çocuk sapkınlığı görmüştü. Bunlar onun kelimeleriydi.

Ben de onu arayarak finallerim için eski sınavları getirmesini söylediğimde bana skandaldan önceki halinden daha farklı bakmıyordu. Bu da biraz hoş sayılırdı.

Ön kapı bir anda açıldı.

Aceleyle eski sınavları bir yığın haline getirdim. Başımı çevirirken etrafta sınavları saklamak için güzel bir yer aradım. Koltuğun minderini kaldırarak kâğıtları oraya saklamaya karar verdim.

Bakışlarım Sebastian’la buluştu, eski sınavlarını toz yumaklarının arasına koyduğum için bana boğazımı kesecekmiş gibi bakıyordu. *Al işte.*

Mutfaktan Connor’ın sesi yankılandı. “Beyin fırtınası yapmaya devam edebiliriz. Bir şey bulacağız, Lo.” Lo’nun, babasına sunacağı şirket açma fikrini tartışıyor olmalıydı. Bir plan yapmak için birkaç günü kalmıştı ve bu konuda Connor’ın uzmanlığından faydalanıyordu. Tüm sabah bir toplantı yaparak fikir üretmeye çalışmışlardı. “Toplantı” lafın gelişi idi, aslında *Starbucks*’ta oturmuşlardı.

Oturma odasına girdiklerinde Connor kahve ve hamur işleriyle dolu bir tepsi taşıyordu. “Sınav yaparken biraz desteğe ihtiyacın olur diye düşündüm,” dedi. Ah, işte bir öğretmen olarak Connor Cobalt’ı bu yüzden seviyordum. Yüzüm aydınlansa da (A) ona yalan söylediğimi, (B) kopya çektiğimi, (C) Sebastian’ın takımında olduğumu, (D) tüm bunlara rağmen getirdiklerini kabul etmem gerektiğini düşünürken yüzüm hızlıca düştü.

Teşekkür ederek parmağımla kahvenin üzerindeki kremşantıyı aldım. Günahın tadı lezzetliydi.

Lo kenarda durmuş meşgul bir şekilde telefonuna bir şeyler yazıyordu. Özsevgi anımın ardından, tuvalette kavga etmemizin üstünden altı gün geçmişti ve henüz beni tam olarak affetmiş değildi. Kavgalarımız genelde bağımlılıklarımızla ilgili olurdu ve bazen bir hafta boyunca kendimizi kaptırıp birbirimizi görmezden gelirdik. Ancak bu *gerçek* ve normal bir kavga olduğu için tahmin ettiğimden daha çok canımı yakıyordu.

“Lo, şirket için güzel bir fikir bulabildin mi?” diye sordum. Yardım edebileceğimi söylemiştim ama ne zaman bir şey önersem Lo bana sağlığıma odaklanmamı söylüyordu. Sehpadan çikolatalı kruvasanı alarak yemek için küçük parçalara böldüm. Ardından parçalardan birini kahveme batırdım.

Lo bana dönüp yemek yediğimi gördüğü anda gözleri parladı. “İlk seçenek bir yemek tezgâhı.” Bu fikir onu heveslendiriyormuş gibi görünmüyordu.

Kahvemden höpürdeterek bir yudum aldım. “Daha vaktin var,” diye hatırlattım. “Her şey bitmiş sayılmaz...” Gözlerimi kıstım. Hayır, bu doğru değildi. “Aslına bakarsan, baban ağzını açtığı anda bitmiş sayılacak.”

Gülümsedi ancak bana karşı gösterdiği anlık mutluluğu fark etmiş olacak ki dudakları hızla aşağı doğru kıvrıldı. Yan tarafa dönerek konuşmamızı sonlandırdı.

Belli ki hâlâ kavgalıydık.

“Rose nerede?” diye sordu Sebastian. Bir sigara daha yakmıştı.

Connor sigaraya bakarken yüzüne rahatsız bir ifade yayılmasına izin verdi. Aldığı derin nefesle birlikte göğsü kabarıyordu. “Final sınavında ve burada sigara içmemelisin.”

“Yine de...” Sebastian hızlıca bir duman üfledi. “İçiyorum.”

Lo’nun telefonu çaldığında aramaya cevap vermek için mutfığa yöneldi.

Connor, Sebastian'a yaklaşıırken şeytani özel hocam aniden koltuğundan kalktı. İkisi de birbirine üstünlük taslarcasına ayakta dikiliyorlardı. Birbirlerinden daha iyi olduklarına inanıyorlardı. Bense entelektüel saldırılara alışkın değildim.

Sebastian parmaklarının arasındaki sigaraya baktı. "Sigara içmemi pek umursamıyor, biliyorsun. Eğer sen içseydin, son sevgilisine yaptığı gibi seni de bırakırdı. Onun ceketinin cebinde bir paket sigara bulmuştu. Ertesi gün çocuk yok oldu. İlişkileri uzun bir hafta boyunca sürmüştü."

"Sigaraları da kesin sen yerleştirmişsindir, öyle değil mi?"

Sebastian derin bir nefes çekerek dumanı Connor'ın yüzüne üfledi. "Zekice."

Connor irkilmedi bile. "Belki de öyle olmalısın."

Sebastian kahkaha attı. "Olmadığımı mı düşünüyorsun? Calloway Modaevi mağdur duruma düştüğünden beri Rose'un seninle neredeyse hiç vakit geçirmediğini biliyorum. İki gece önce benim omzumda ağladı, senin değil. Ofisteki eşyaları kolilerken yardım istemek için beni aradı, seni değil."

Şimdiden ofisi toplamaya başlamış mıydı?

"Kendini tehdit altında hissediyorsun," dedi Connor. Öne doğru yaklaştığında Sebastian'la aralarında çok az bir mesafe vardı. Connor genelde sahip olduğu bir boy avantajına sahipti.

"Connor Cobalt tarafından mı? Çıkarları daha ağır basarsa herkesi satabilecek olan kişi tarafından mı? Hayır, senin tarafından tehdit altında hissetmiyorum. Sadece senden nefret ediyorum." Sebastian onu baştan aşağı süzdü. "Rose da hep ediyordu. Fikrini değiştirmek için ona ne söyledin bilmiyorum."

"Benden hiç nefret etmedi," dedi Connor sıradan bir şekilde.

"Hazırlık okulundayken sürekli senin hakkında şikâyet edip duruyordu. Model BM*'den döndüğü an *Richard*'ın nasıl ülkesinin

* Orijinal ismi "Model UN" yani "Model Birleşmiş Milletler" olan, öğrencilere yönelik eğitsel bir siyasa simülasyon. (ç.n.)

çıklarına karşı bir anlaşma yaptığını dinlemek zorunda kaldım. *Richard*'ın nasıl teröristlere karşı olan yaptırımlarda en yüksek onuru kazandığını..." Model BM, kulağa etkileyici gelse bile biraz da korkutucuydu.

"Böyle akıllı biri olmana rağmen gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun," dedi Connor, sesi soğukkanlıydı. "Benden hoşlandı, Sebastian. *Benden* etkilendiği için sana *şikâyet* edip duruyordu. Bir erkeğin onu yatıştırmak yerine daha çok damarına basması, onun sinirlenmesine sebep oldu." Connor sigarayı onun parmaklarından aldı. "Eğer o kızı gerçekten önemseseydin, bu evde her sigara içtiğinde OKB'sini" tetiklediğini bilirdin."

Sebastian'ın dudakları aşağı doğru kıvrıldı.

"Bunu bilmiyordun, değil mi?" dedi Connor. "Şirketi için senin omzunda ağladı ama dün gece *benim* evimde kaldı. *Sen* kafasına delicesine düşünceler soktuğun için, onu sakinleştirmem dört saatimi aldı. Sigara içiyorsun, onun aklını karıştırıyorsun ve bana kararsız bir şekilde dönmesini sağlıyorsun. Evde volta atıp dururken anlamsız deyimler söyleyip duruyordu ve onu nasıl kendine getireceğimi çözmem gerekti. Sen onun için bir arkadaş değilsin, bir parazitsin."

Kruvasan kucağıma düştü.

Sebastian sessizdi, dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyordu.

Bu turu Connor kazanmıştı. Ancak Rose araya girdiği zaman, tüm bu savaşı yine kazanabileceğini umut ediyordum.

Connor sigarayı boş bardağa attıktan sonra uzman bir şekilde Sebastian'a karşı olan kızgınlığını kenara attı ve bakışları etrafa yayılan sınavlarıma doğru döndü. "Bunları sessiz bir sınav ortamında, tercihen temiz bir yerde çözmek gerekiyor." Sakız ambalajlarını ve Sebastian'ın kırıksık dergilerini alarak yakındaki çöp kovasına attı.

* Obsesif-Kompulsif Bozukluk (OKB), bireyin rahatsız edici düşüncelere sahip olduğu ve belirli rutinleri, sıkıntıya yol açacak ya da genel işlevi bozacak ölçüde tekrar yapma ihtiyacı hissettiği zihinsel ve davranışsal bir bozukluktur. (ç.n)

“O iyi,” dedi Sebastian sesine tekrar kavuştuğunda

“Sen burada ne yapıyorsun ki?” diye sordu Connor “Eğer Lily finallerini yapıyorsa artık senden ders almasına gerek yok.”

“Kopya çekmemesi için sınavlarında gözetmenlik yapıyorum.” diye yalan söyledi Sebastian. Beş dakika önce finallerimi benim yerime doldurmayı teklif ettiği için bu sözüne alayla gülmek istedim

“Bunu ben yapabilirim,” dedi Connor. “Gidip başka bir yere kanser yay.” Yanımdaki yere, sınav kâğıtlarını gömdüğüm koltuğun tam üstüne oturdu.

Kâğıtlardan çıkan *ezilme* ve *burkulma* seslerini duydum. Ses boğuk olsa da hâlâ fark edilebilecek kadar yüksekti. Gözlerimi kapatarak kafamdan beşe kadar saydım. Bu yaşanıyor olamazdı.

“Lily,” dedi Connor gergin bir şekilde. “Pomonun üzerine mı oturuyorum?”

Ne? Bir gözümü açtığımda onun bana baktığını fark ettim. *Ben-Connor-Cobalt’ım-ve-gerçek-hislerimi-göstermem* tarzında sakin bir ifadesi olmasını bekliyordum. Bunun yerine ifadesi oldukça hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Bu noktada, ya bir şekilde kopya çektiğimi itiraf etmem ya da porno zulamı bulduğunu ona söylemem gerekiyordu. İnkâr etmeme gerek yoktu.

Özsevgi olmadan ve Lo’yla hiçbir şekilde seks yapmadan günler geçirmiş, çaresizce onunla aramı düzeltmeye çalışmışım. Eğer edepsiz dergilere baktığımı düşünürse hepsi çöpe gidecekti. Ayrıca yalan söylemekten çok sıkılmışım.

“Porno değil,” diye itiraf ettim.

Connor yerinden kalkarak minderi çekti. Kâğıtlara bakmaya başladı, en üstteki sınav rasgele bir isme (Jeremy Gore) aitti ve üstünde rasgele bir not (A-) vardı.

Connor başını iki yana salladı. “Biliyordum,” dedi oldukça sakin bir şekilde. Tüm parçaları kolaylıkla bir araya getirdi. bu zeki bir insan olmanın özelliklerinden biriydi. Sherlock Holmes’un da onaylı bir dâhi olduğuna bahse girerdim.

Sebastian gözlerini devirerek telefonunu çıkarttı. Sanki bunların hepsi onun için çok sıkıcıymış gibi davranıyordu ama Connor'ın onu sarsmak ve Rose'un hayatından atmak için atacağı yalnızca birkaç adım kalmış gibi hissediyordum.

Connor onları atmadan önce kâğıtları topladım. Hâlâ vermem gereken sınavlarım vardı. "Açıklayabilirim," dedim hepsini kucağıma yerleştirirken.

Connor minderini tekrar yerleştirdi ve ben daha ona bir açıklama sunamadan ön kapı açıldı.

"Motorun yüz elliye çıkabilmesi, o sıkık hıza ulaşman gerektiği anlamına gelmiyor. Neredeyse arkandaki arabayı yoldan çıkarıyordun."

"Abartıyorsun," dedi Daisy.

"Sana korna çaldı."

"Ya da *sana* korna çaldı. Fren ışıklarımın dibinden sürüyordun."

"Aramızda kahrolasınca üç metre vardı ama bir dahakine seni bir yarış pistine götüreceğim."

"Gerçekten mi?" Bu kelimenin ardındaki gülümsemeyi hissedebiliyordum.

"Evet, eğer kendini sıkık bir şekilde öldürmek falan istiyorsan en azından beş arabalık bir zincirleme kazaya sebep olmazsın."

Oturma odasına girdiklerinde Daisy'nin ağzı kulaklarına varıyordu. İkisinin de kollarının altında motosiklet kaskı vardı. Ryke'in, Daisy'nin yaptığı teklifi kabul ettiğini şu anda hatırlamıştım. Bir hafta önce Ryke, ona *güvenli* bir şekilde motor kullanmayı öğretmek karşılığında siyah *Ducati*'yi alacağını söylemişti ki Daisy gibi bir öğrenci karşısında işi zordu.

Connor, "Ona ders veriyor olman gerekiyordu," dedi Sebastian'a, bakışlarına gerçek bir öfke yayılıyordu. Bu biraz korkutucuydu.

Ryke ve Daisy, merdivenin yanında duraksayıp sessiz kaldılar. Bir... olayın ortasına daldıklarını fark etmişlerdi.

Sebastian telefonunu ceketinin cebine koydu. “İkimiz de onun ümitsiz vaka olduğunu biliyoruz. Ona bir iyilik yaptım.”

“Onun bir sadakaya ihtiyacı yoktu.” Yeniden Sebastian’a doğru yaklaştı. “Sen duyarsız güven fonu bebelerini çıkarı için kullanan tembel, kibirli bir şerefsizsin. O sınavlara ihtiyacı olan asıl kişiler, onları karşılayamayanlar. *Bilinçli* olarak burada iğrenç bir döngü sağlıyorsun.” Connor ona sanki ayakkabısına bulaşan bir bokmuş gibi bakıyordu. “Zengin çocukların aptal kalmasını ve fakir olanların da fakir kalmasını sağlıyorsun.”

“Neler oluyor?” Rose’un sesi buz gibi tüm odaya yayıldı.

Kimse hareket etmedi. Ablam kapıyı muhtemelen açık bırakan Daisy ve Ryke’in yanında duruyordu. Kimse onun geldiğini duymamıştı.

Sebastian, Connor’ın kuşatmasından kurtuldu. “Sevgilini, şunu içerken yakaladım.” Kahve bardağında tüten sigarayı işaret etti. “Sonra da beni Lily’nin kopya çekmesine yardım etmekle suçladı.”

Connor ona kıcını tekmelemek istiyormuş gibi bakıyordu. Saf bir kinin yayıldığı bu yüz ifadesi çok sık ortaya çıkmıyordu. En azından ben arkadaş olduğumuzdan beri bunun gerçekleştiğini çok nadir görüyordum.

Rose onay almak için Ryke ve Daisy’ye baktı.

“Yeni geldik,” dedi Daisy.

Ryke da Connor’a kefil olacak değildi zaten. Kişilikleri övülmeekten çok çatıştığı için, pek de en iyi arkadaş sayılmazlardı.

Rose, Sebastian’ın kopya çekmeme yardım edip etmediğini ya da o sigaraları Connor’ın içip içmediğini bana sormadı bile. Doğru cevabı versem bile sanırım artık cevaplarım güvenmiyordu.

Yine de denemeliydim. “Kopya çektim,” dedim sesimi yükselterek.

Rose beni duymazdan geldi. Dürüstlük buraya kadardı.

Ablam ikisine doğru yaklaşıp onlara bakarken elini kalçasına

koydu. Connor ona öyle yoğun bir şekilde bakıyordu ki, sanki ruhunu delip geçen bakışlarıyla onunla konuşuyor gibiydi.

Rose'un bakışları onunkilere karıştı, ablam sanki kendini geri çekemiyor gibiydi.

Sebastian telaş yaparak bir elini Rose'un omzuna yerleştirdi. "Rose, seni manipüle ediyor. Onun yaptığı bu."

Rose irkildi.

Connor, "Kendinden şüphe etme," dedi Rose'a. "Ne o ne de bir başkası yüzünden."

Rose bocalıyordu.

"Düşün," dedi Connor. "Daha önce eski sınavları satarak kâr ettiğini bana söylemiştin."

"Sigaralar..."

"Beni neredeyse on yıldır tanıyorsun. Seni kollarıma aldım. Seni öptüm. Benden daha önce hiç sigara kokusu aldın mı?"

Sebastian araya girdi. "Rose, başka birisi yerine geçebilsin diye Brad'i *Lambda Kai** başkanlığından çekilmesi için ikna etti o. İnsanlara asla yapmayacakları şeyleri bile yaptırabilir."

Connor, sadece Rose'a bakıyordu. "Seni asla manipüle etmem." Yine de bunu daha önce yaptığını, bu nasıl olduğu bilinmeyen gücü istediğini almak için kullandığını inkâr etmemişti. Connor'ın kendi çıkarı için iyi niyetinden olmasa da bir şeyler yaptığını hep biliyordum ama bunu bir başkasından duymak işleri resmileştirmişti.

Sebastian konuşmaya devam etti. "Babası kendisi için Wharton'a bir tavsiye mektubu yazsın diye Hayley Jacobs'la çıktı. Yalnızca soyadın için seninle birlikte. Bunu sana daha kaç kez söylemem gerekiyor?"

Rose, Connor'a bakarken gözlerini kıstı. "Babam sana bir tavsiye mektubu yazdı mı?"

"Bunu önerdi, evet."

"Sen de kabul mu ettin?"

* Bir üniversite kardeşliğinden bahsediliyor. (ç.n.)

Connor hiçbir şey söylemedi.

“İnanılmaz.” Rose’un yüzü sanki kalbi ayaklar altına alınmış gibi düştü. Onun yanına gitmek üzere yerimden kalktım ama Connor’a doğru parmağını kaldırdığı an duraksadım. “Babamın gözüne girmeye çalıştığın için benimle ailemin evindeki pazar yemeklerine geldin.”

“Hayır, sevgilim olduğun için geldim,” dedi Connor ona bir adım yaklaşarak.

Rose güçlü olmasına rağmen titreyen çenesini kaldırdı. “Sana güvendim. Tüm bu zaman boyunca-”

“Sana *asla* yalan söylemedim,” dedi Connor. “Sen, benim hayatımı diğer herkesten daha çok biliyorsun. Kendi isteğimle bir şeyleri paylaşmam, bunu biliyorsun. Neden seni içeri aldım?”

Rose fısıldadı. “Kafamı karıştırıyorsun.”

“Hayır,” dedi Connor yeniden. Rose’un anlaması için onu biraz zorlayarak konuşuyordu. “Bunu o yapıyor.”

Sebastian’ın parmakları Rose’un omzuna saplandı. “Beni çocukluğumuzdan beri tanıyorsun,” dedi Sebastian. “Senin için en iyisini istiyorum, Rose.”

Rose’un gözleri Connor’a yapışıp kalmış gibiydi.

“Rose,” dedi Connor anlayışlı bir şekilde. Neredeyse kalbimi durduracak kadar tutkulu bir şekilde ablama bakıyordu. “Beni tanıyorsun.”

Rose derin bir nefes aldı. “Sorun da bu Connor, seni tanıdığımı sanmıyorum. Hiç kimsenin seni gerçekten tanıdığını sanmıyorum.”

Sebastian gülümsemeye başlarken Connor çığlık atmak üzereymiş gibiydi.

Rose ekledi. “Buradan gitmeni istiyorum.”

Sebastian’ın yüzündeki gülümseme tamamen silinene kadar ablamın bunu kime söylediğini anlamamıştım. “Rose, duymadın mı-”

“Duydum,” dedi Rose. “Seninle olduğum her an Connor hakkında kötü şeyler söylediğini duydum. Konu kişisel hayatı oldu-

ğunda dünyadaki en açık sözlü insan olmadığını ben de biliyorum ama o hâlâ benim sevgilim. Lily'nin kopya çekmesine *asla* izin vermezdim. Sigara içmenden *nefret* ediyorum.

Calloway Modaevi'ni kapatma önerini de *kabul etmiyorum*. Gidip ofisime tekrar yerleşeceğim. Şirketim için savaşacağım. Ne gerekiyorsa onu yapacağım ve senin bu zorlukları *aşamayacağımı* söylemeni dinlemeye bir son vereceğim.”

İşte bu, Rose. Sanırım hepimiz gülümsüyorduk. Sebastian hariç.

Başını iki yana salladı. “Yarın, bu kadar cadaloz olmadığın bir zaman seni arayacağım.”

“Aramayacaksın,” dedi Rose. “Numaranı engelliyorum. Benimle görüşmeyecek ya da konuşmayacaksın. Bir daha senden haber almak istemiyorum.”

Sebastian'ın ağzı açık kaldı. “Onu mu dinleyeceksin? Rose, seni daha uzun süredir tanıyorum.”

“O beni daha iyi tanıyor.”

Sebastian başını iki yana sallamaya devam ediyordu.

Rose, Connor'a baktığında omuzları gergindi. “Onu lütfen evden çıkartır mısın? Gitmem gerekiyor...” Bakışlarını çevirdiğinde sanki odası ortadan kaybolmuş gibi evin o kısmına doğru baktı.

“Tabii,” dedi Connor. Elini Rose'un sırtına uzatarak onu içtenlikle öpmeden önce kulağına bir şeyler fısıldadı. Rose karşılık ver-se de gözlerinde, daha önce orada olmayan bir hüzün vardı. *Her şeyin* stresi onun omuzlarındaydı. Sebastian'ın da buna her gün yeni bir şeyler eklediğini düşünüyordum.

Ayrıldıklarında Rose bana döndü. Kendimi savunmaya hazırlandım. *Olamaz*. Rose kopya çektiğim için bana bağıracaktı.

İçtenlikle özürlerimi sıralamak için ağzımı açtığımda kollarını omuzlarıma dolayarak beni kocaman, kardeşçe bir kucaklaşma için kendine çekti. İyi bir ruh halinde olduğu zamanlarda bile nadiren böyle sarılırdı.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı kulağıma. “Seni seviyorum.” Göz-

yaşlarını omuzlarımda hissettim. “Bana ihtiyacın olduğunda yanında olacağım. Söz veriyorum.”

Bunu hak ettiğimi sanmıyordum. Şirketini mahvetmişim ve buna karşılık onun desteğini tekrar hissettiğim için şaşkındım. O benim en büyük ve en harika destekçimdi.

Ben de ona sarıldım. Tüm bu Connor ve Sebastian olayından sonra iyi olup olmadığını sormak istiyordum ama o yanağıma bir öpücük kondurarak arkasını döndü ve giriş kattaki yatak odasına ilerledi.

Connor dikkatli bir şekilde onu izliyordu, Rose gözyaşlarını yüzünden silerek bir saniyeliğine ona baktı. Birbirlerinin akıllarını falan okuduklarını düşünüyordum çünkü bunun sonrasında Connor başını salladı ve Rose da başını sallayarak ortadan kayboldu.

Şimdi Connor, Sebastian’a çıkışa kadar eşlik edecekti.

Sebastian’ın bakışları kucağımdaki sınavlara döndü.

“Onları geri almıyorsun,” dedi Connor, ona.

“Biliyor musun?” dedi Sebastian. “Umarım onun kalbini kırarsın. Başına gelecekleri hak ediyor.”

“Sen de öyle,” dedi Connor. Ardından kapıyı Sebastian’ın yüzüne kapattı.

Oturma odasındaki gerginlik azalırken Ryke dudaklarını araladı. “Bugün kahrolasınca bir şey öğrendim.” Dudakları yukarı kıvrıldı. “Connor’ın taşakları varmış.”

Connor derin bir nefes alırken tüm kaygısı ya da öfkesi, normal bir insanın gözüyle göremeyeceği şekilde havaya karışmıştı. “Seni eğlendirebildiğime sevindim.” Bakışları Rose’un kaybolduğu koridorla benim aramda gidip geliyordu.

Beni seçmişti, ki bu midemde daha büyük bir boşluk oluşmasına sebep oluyordu. Koltuğun karşısına geçerek ellerini ceplerine soktu.

“Beni gerçekten de duygusuz bir güven fonu bebesi olarak mı görüyorsun?” diye sordum. Kasıtlı olmasa da ucu bana dokunan ha-

karetlerinin bir kısmını hatırlıyordum. Üniversiteye karşı tembel ve umursamazdım, daha çok çalışmam gerekiyordu.

“Teknik olarak, senin artık bir güven fonun yok,” dedi Connor. Söylediği şey keyfimi yerine getirmemişti ama zaten bunu hak etmiyordum. Bu konuda hatalıydım. “Sana sorduğumda kopya çektiğini söylemen gerekiyordu.”

“Eski sınavlar olmadan geçemezdim,” diyerek hızlıca kendimi savundum.

“Geçebilirsin,” diye karşı çıktı Connor. “Sana daha önce ders verdim ve eğer çalışırsan dersi geçebileceğini biliyorum.”

“Bunu şansa bırakamam. İki sınavdan kaldım. Zaten dönemin gerisindeydim ve bu derslerden de kalırsam tüm yılı kenara bırakmış olacağım.” Sınavları göğsüme çekerken bu kâğıtları Connor’ın vicdanına teslim etmek istemiyordum. “Bu kopya çekmek değil, sistemi yeniyorum. Herkes yapıyor.”

“Princeton’a girerek zaten sistemi yendin, Penn’deyken de. Eğer soyadın olmasaydı normal bir üniversitede olurdun. Olman gereken yerde, Lily. Sistem sana son hamlesini yapana kadar, daha kaç kez sistemi yenmen gerekiyor?” Kelimelerinin ağırlığı omuzlarıma çökerken söylediklerinin idrak edebildiğimden daha fazla anlam barındırdığını düşünüyordum. “A almana gerek yok. Düşük bir ortalamayla sınıfının sonuncusu olarak mezun olsan bile sorun olmaz. Kendine bir iyilik yap. O sınavları at ve finallerde sana yardım edeyim. Geçmek için gerekenleri öğrendiğine emin olacağım. Söz veriyorum.”

“Bugün altıya kadar sınavları teslim etmem gerekiyor,” dedim. “Bu mümkün değil, Connor.”

“Evde sınav yapıyorsun,” diye hatırlattı. “Notlarını ve kitaplarını kullanmaya iznin vardı, eski sınavları değil. Bunu başarabiliriz.”

“Hepimiz yardım ederiz,” dedi Daisy gülümseyerek. “Mükemmel ders çalışmaya birebir olan türden bir *brownie* tarifim var.”

Ryke ona bir bakış attı.

“O tip *brownie*’lerden değil.”

Bunun altından kalkmak benim için çok zordu ama yanımda artık desteğim vardı. “Gidip Rose’la konuşmalısın,” dedim. Onu, ablamdan halihazırda sebep olduğumdan daha çok uzaklaştırmak istemiyordum.

“Şu an yalnız kalmak istiyor,” dedi, bundan çok emin değildim ama hemen ardından ekledi. “Bana güven.” Bir sebepten ötürü, ona güvendim. Belki de Sebastian haklıydı.

Belki de Connor’ın kelimeler üzerinde bir gücü vardı.

LILY CALLOWAY

Bir saat sonra, siyasal bilim sınavımı tamamlamış ve İstatistik sınavıma geçmiştim. Karşımda bir tepsi dolusu çikolata aromalı sıcak, akışkan *brownie* vardı. Resmen bir tabağı yiyip bitirmek üzereydim. Daisy ise hiçbirine dokunmadan bir motosiklet dergisi açmıştı.

Ryke, *brownie*'ler fırından çıkmadan yarım saat önce gitmişti. Bence eğer burada olsaydı en azından koca bir parça yiyene kadar Daisy'yi zorlardı.

Yüzde yüz sınavıma odaklanmış olmam gerekiyordu fakat Lo üst kata çıkalı çok uzun zaman olmuştu. Telefon konuşmasıyla ya da sınavlarımla ilgili tek kelime etmemişti. Sadece ortadan kayboluvermişti.

Aceleyle İstatistik sınavımı yaparken bilinçsizce cevapların bazılarını Sebastian'dan aldığım sorulardan hatırlıyordum. Son iki soruyu da tahmin ederek sınavı on beş dakika içinde bitirdim.

Kitabın yardımı dokunmasına rağmen Connor'ın notları daha iyiydi. Yanımda oturmuş, bana zor soruları kolaylaştıran örnekler karalıyordu.

Lo'yu düşünmeden edemiyordum. Üst kattaydı. O sadece içeren kendini insanlardan izole ederdi ve artık ayık olduğu için onun yalnız vaktinde tam olarak ne yaptığını pek bilmiyordum. Ne olursa olsun endişeliydim.

"Beş dakikalık mola verebilir miyim?" diye sordum yanımdaki Connor'a. "Gidip Lo'yla konuşmalıyım."

Saatini kontrol ederek sınavlarımı zamanında bitirip teslim edebilir miyim diye bir hesap yaptı. "Ben seni almaya gelmeden önce sadece on dakikan var. Lütfen, Lo'yla zina yaptığınız sırada içeri girmeme sebep olma."

Zina yapmak. Gülümsedim. Seks yapmak yerine kullanılacak ne de güzel bir kelimeydi. "Bunu yapmayacağız."

Üst kattaki yatak odama koşup kapıya gelince bir anlığına duraksadım. İçeri girmeye çekiniyordum. Belki de cidden yalnız olmak istiyordu. Bu düşünce buz kesmeme sebep olduğunda elimi kapının kolundan indirdim. Benden yavaşça uzaklaşıyor muydu? Olan bu muydu?

Omuzlarımı yukarıya kaldırdım.

Bu kadar basitçe gitmesine izin vermeyecektim.

Kapıyı açarak kendimi karşılaştığım şeye hazırladım.

Lo masada oturmuş bilgisayarından farklı internet sitelerinde geziyordu. Sırtı bana dönüktü. İşletme sitelerini analiz ettiğini fark ettim. Kapıyı kapattığımda sandalyesinde dönerek gelenin kim olduğuma baktı ve sonra tekrar bilgisayara döndü.

Bu başından savma hareketi canımı yakmıştı.

Kavga etmemiş olsak benden yardım isterdi. Tüm fikirlerini

heyecanlı bir şekilde bana anlatırdı. Yıllardır onun arkadaşığıdım ve bir anda yalnızca pencere eşiğindeki tozlar kadar işe yarar hale gelmişim.

“Finallerini yapıyor olman gerekmiyor mu?” diye sordu.

“Mola verdim,” dedim yatağa otururken.

Yeniden bilgisayar ekranına odaklandı.

Bensiz mi büyüyordu? En büyük korkum gerçekleşmeye başlamıştı. Güçlü, kendini adanmış ve ayıktı. Bense sağlıksızdım ve bağımlılığımla boğuşuyordum. Benim zayıflığım onun için çok fazlaydı, onu aşağı çekiyordum. Bir yüküm.

Ve onu kaybediyordum. Diğer her şeyi kaybettiğim gibi.

“Lo,” dedim sesimi sağlam tutmaya çalışırken.

Bu sefer bana döndüğünde ifadesine endişe yayılmıştı.

Kalbimde bir acıyla dudaklarımı araladım. “Benden ayrılmak istiyor musun?”

“Ne?” diye sordu boğulur gibi.

“Sadece... Uzun zamandır hiç kavga etmemiştik ve artık ne düşündüğünü bilmiyorum.” Güvensizliklerim, parçalanmış bir *piñata** gibi dışarı saçılmıştı. Çaresizce tüm şekerleri toplayıp içeri doldurmaya çalışıyordum.

“Lil,” dedi kısık bir sesle, yerinden kalkmıştı. Bana doğru gelecek yanaklarımı ellerinin arasına aldı, gözlerime bakıyordu. “Bana bunu bir daha asla sorma.” Sesi yumuşak ama netti.

“Seni bunun için suçlamazdım,” dedim tişörtüyle oynarken. “Yani, seni durdurmaya çalışırdım ama nedenlerini anlardım. Sen güçlüsün ve ben de...” *Dağılmış durumdayım.*

Başparmağıyla dökülen gözyaşlarını silerken, “Rehabilitasyona gittim,” diyerek hatırlattı. “Bir sürü yardım aldım, Lil. Senin bağımlılığın çok daha farklı ve senin için daha az destek var.

* Piñata, karton veya kilden yapılma konteynırların içinin şeker, sakız gibi tatlı yiyeceklerle veya oyuncaklarla doldurulduğu bir tür kukla oyuncaktır. Kutlamalarda gözler bağlı bir şekilde oynanan bir oyunun parçasıdır, sopayla vurularak parçalanır. (ç.n.)

Benim güçlü olacağımı, senin ise bağımlılığınla mücadele ediyor olacağını biliyordum. Bu şekilde olması gerekiyordu. Buna hazırlıklıydım. Seni bırakmayacağım. Kahrolasica hiçbir zaman seni bırakmayacağım.”

Ona sarılmak üzereyken geri çekildi. “Ama bu sana eski alışkanlıklarına dönme hakkı vermez. Tamam mı?”

“Biliyorum, biliyorum.” Parmaklarımla oynuyordum. “Hâlâ kavgalı mıyız? Yani, eğer kavgalı olmaya devam etmek istersen anlarım ancak üzgünüm. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için gerçekten üzgünüm.” Bu tamamen doğru değildi. Bugünden, özellikle de Connor’la konuşmamdan sonra en çok kimi hayal kırıklığına uğrattığımı biliyordum. “Kendimi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.”

Dudakları birazcık kıvrıldı. “Özrünü kabul ediyorum.”

Sarılmak için beni kaldırdığında daha çok çabalayacağıma dair kendime söz verdim. Her şey ellerimden kayıp gidiyormuş gibi hissettiğimde bile bu anı ve yaptığım hatayı düzeltmemin ne kadar uzun sürdüğünü kendime hatırlatacaktım. Tekrar o berbat döngüye kapılmak istemiyordum. Onu kırmak istiyordum. Dışarıdan beni düşürmeye çalışan şey her ne olursa olsun bağımlılığımı temelli yenmek istiyordum.

Bu sefer yapabilirdim.

Lütfen, başarmama izin ver.

LOREN HALE

Keşke Lily'ye iyileşme sürecinde net öneriler sunabilseydim. Tıpkı rehabilitasyondayken herkesin saatlerce, kendi hikâyelerinde sırayla paylaştıkları ve benim de bazen dikkate almadığım o öneriler gibi. Ancak seks bağımlılığından iyileşmek çok öznel ve kişiseldi. Asla aynı olmazdı. Yapabileceğim tek şey -özellikle de haberin sızmasından sonra- elimden geldiğince onun yanında olmaktı.

Tüm oyuncaklarını, hatta Ryke'ın küvette bulduğu vibratörü bile atmıştım. Lily bunlar olmadan gergindi ama artık onun için birer güvenli liman olmalarına izin vermeyecektim.

Lily inleyerek yatağa yığıldı, elleri karnındaydı. "Çok doluyum."

Gülümsedim. Yerel bir İtalyan mekânından üç farklı türde makarna ve pizza söylemiştim, sarımsaklı ekmekle de onu resmen zorla beslemiştim. Dönemin bitişini kutlamıştık. Bu akşam yalnızca son birkaç dakika kala finallerini teslim etmişti. Sebastian ve Connor’la olan şeyi bana anlattığında, onun doğru kararı vermesiyle gurur duydum.

“Seks yapamayacak kadar mı dolusun?” diye sordum. Tişörtümü başımın üzerinden çıkararak kenara attım.

Dirsekleri üzerinde doğrulurken gözleri irileşti. “Sen... sen benimle seks mi yapmak istiyorsun?” Bunu bir anda sanki virüslüymüş gibi sormuştu. Beklediğim tepki bu değildi. Kollarını etrafıma dolayıp bana saldıracağını ve aletimi benden önce ellemeye çalışacağını düşünmüştüm.

Buna rağmen bacaklarının üstünde otururken yatakta kaldı. Çoktan -bana ait olan- pijama üstünü giymişti, altında da bir külot vardı. Genelde onu becermem için bunun beni cezbedeceğini düşünerek yatağa iç çamaşırı olmadan girerdi. Oynadığı oyunlara hâkimdim.

Bu gece onunla yatmayı planlıyordum. Birincisi, azmıştım ve gerçekten sevgilimi becermek istiyordum. İkincisi, sonunda onun özrünü kabul etmiştim. Üçüncüsü ise yarın yeni psikoloğunu görecekti ve bu herifin ona bir seks perhizi vermesinden korkuyordum.

Baştan aşağı Lily’yi süzerken onu biraz tahrik etmeye karar verdim. Teslim olmak çok kolaydı. “Haklısın, belki de yapmamalıyız. Kötü davrandın.” Baksırımla kalarak onun hareketsizce yattığı yatağa tırmandım.

“Kötü iyi mi, yoksa kötü kötü mü?” diye sordu.

“Bu kulağa hiç anlamlı gelmiyor,” dedim gülümseyerek. Komodine uzanarak duraksadım. Bu an, genelde viskimi alacağım an olurdu. Ancak şu an sadece tek bir şey istiyordum. O da içki değildi.

Çekmeceyi açarak prezervatifi buldum. Lily, küçük paketi gördüğü an üzerime doğru emekleyip sanki yağmuru yakalamak istermiş gibi ellerini açtı. Bu çok tapılasıydı.

“O halde, kötü iyiymişim,” dedi bana.

“Kötü kötüydün,” diye karşılık verdim. Henüz prezervatifi ona uzatmamıştım. “Bu hafta ne öğrendin?”

Ellerini aşağıya indirdi. “Özsevgi bana göre değil... köpüklerin arasındayken bile. Princeton’daki insanlar Yale’den nefret ediyorlar ve sevgilim, benim onurumu savunurken gerçekten çok seksi görünüyor.”

“Princeton’daki insanlar Yale’den nefret mi ediyorlar?” diye sordum, buna şaşırmıştım.

“Evet, ben de pek anlamadım.”

Bakışlarım yüzüğe döndü. Küvetteyken elması pembeye boyamak istediğiyle ilgili yalan söylediğini bilmeme rağmen gerçekten de yüzüğü sevip sevmediğini merak ediyordum. Onun bu yüzüğe sadece alayla baktığını görmüştüm.

“Bilirsin,” dedim sol elini alıp başparmağımı elmasta gezdirirken. Biraz geriliyordu. “Eğer bundan nefret ediyorsan sana yenisini alabilirim. Teklif saçmalıktan ibaret olsa bile nişan gerçek.”

Elini geri çekerek başını iki yana salladı. “Hayır, sorun değil. Kızlar bu tip elmas yüzükler için geberiyor.”

“Diğer kızların o yüzüğü sevecek olması, senin de bunu sevmek zorunda olduğun anlamına gelmiyor.”

“Hayallerimdeki yüzük olmayabilir,” diye itiraf etti. “Ama kalmasını istiyorum.” Prezervatifi tutan diğer elimi işaret etti. “Önemli konuya dönelim.”

Paketi ona vermedim. Bunun yerine dudaklarımı dudaklarına bastırarak onu başının arkasından tuttum ve kendime çektim. Bana hiç vakit kaybetmeden karşılık vererek kollarını boynuma doladı. Ağzım, Lily’ninkine karışıyordu. Dillerimiz birbirine değdiğinde altdudağını emdim. Öpücüğü derinleştirdi, elleri başımda gezine-

rek saçlarıma sarıldı. Beni aç bir şekilde öpüyordu, sanki öpüşmek onun yaşam gücüymüş gibiydi.

Nefes almak için ondan ayrılmam gerekti.

Dudakları boynuma uzandığında elleri baksırımı inerek aletimi okşadı. Ona durmasını emredemeyeceğim kadar güzel hissettiriyordu. Ellerim üstündeki bol tişörtün altına uzanarak göğüslerini buldu. Boynumda onun nefesinin kesildiğini duyana kadar göğüslerini ellemeye ve yoğurmaya devam ettim.

Hareketleri yoğunlaşmaya başladığında baksırımı aşağı çekerek aletimi açıkta bıraktı. *Lanet olsun.* Süratle ellerini tutarak aletimi geriye çektim. Bana düzgün bir şekilde zevk vermesine engel olmak gerçekten zordu.

Dizlerinin üzerinde beklemeye devam etti ama bacaklarını belli bir şekilde aralamıştı. Bacaklarının arasına hızlı bir bakış attığımda pamuk külotunun çoktan ıslandığını fark ettim. Tekrar ona döndüğümde, bakışları benden hiç ayrılmamıştı.

“Nasıl iyi türden bir kötü olacağımı bana öğretir misin?”

Yüce İsa. *İçinde olmak istiyorum.*

“Kolay değil,” dedim.

“Lütfen.”

Seks sırasında kontrolü hiç bırakmamıştı. Bu şekilde değil. Ben de bu anın, onun beklediği bir şeyi yapmak için mükemmel zaman olduğuna karar verdim.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde baksırımı çıkartıp yere attım. Hâlâ yatağın başlığına yaslanırken çarşafın üzerindeki prezervatifi aldım ve dişlerimle açtım. Yine o küçük sevimli tavırla ellerini uzattı. Eğer ona sert ve hızlı bir şekilde sahip olamayacaksam şu an prezervatifi bana takmasına izin verecek gücüm yoktu. Bu yüzden isteklerini göz ardı ederek prezervatifi iki hızlı hareketle aletime geçirdim.

Hiçbir şey söylemeden geri çekilerek sırtüstü uzandı ve sanki

üstte olacaktım gibi ona sahip olmamı bekledi. Tanrım, onu şaşırtacak olmaya bayılıyordum.

“Hayır,” derken elini tutarak onu kendime çevirdim. Ardından sol bacağını ve kalçasını tutarak onu kolaylıkla kucağıma aldım. Üzerime otururken destek almak için ellerini göğsüme uzattı. Gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

“Ben... biz...”

Sırtımdan edemiyordum.

Başı yavaşça aşağı çevrilerek direkt amına dayanan ve (özellikle de sabırsızca) içine girmeyi bekleyen aletime baktı. Tekrar bana döndü. “Bu kara listede değil mi?”

“Hayır, aşkım.”

Kaşlarını çatı. “Artık Dr. Banning terapistim olmadığına göre, sence listeye bakabilir miyim?”

“O senin terapistin olmasa bile yine de listeye uyacağız,” dedim. Şimdiye kadarki tüm gelişimini mahvetmek gibi bir niyetim yoktu. Hem yeni psikoloğunun uzun süre kalacağı ne malumdu ki? “Yani, listeye bakmanı istemiyorum.” *En azından henüz değil.*

Başını sallayarak dizlerinin üzerinde kalktığı anda aletimi içine sokacakmış gibi duruyordu. Belinden tutarak onu durdurdum. Onun da içimdeki azgın yanın da akıllı karışmış gibiydi. Neden bu işi uzatmak gibi bir halt yiyordum ki?

“Eğer üstte olacaksan kurallarımız var,” dedim.

“Ah.”

“İyi bir kötü olmak istediğini söyledin.”

“Evet.” Elleriyle çıplak göğsüme dokunurken bakışları karın kaslarıma indi. Dikkati çok kahrolasınca kolay bir şekilde dağılıyordu.

Çenesini kaldırdım ve bakışları tekrar beni buldu. “Kıpırdama.”

“Ne?”

Cevap vermeden önce onu kalçalarından kaldırarak nazikçe aletimin üzerine doğru yerleştirdim. Külotu hâlâ üzerinde olduğu

için kumaşı kenara çekerek yavaşça onu indirdim. Boynuma sarılırken verdiği kesik nefes hızlıca iniltiye dönüştü.

“İşte bu,” dedim onu yavaşça indirirken. Gözlerimi bir saniyelğine kapatarak bu darlığın, sonunda içinde olmanın keyfini çıkardım... Onu tamamen doldurduğumda kalçalarını hareket ettirerek üstümde hareket etmeye başladı.

Tekrar beline uzandım. “Kıpırdama.”

Söylediğime karşı titredi. “O zaman sen kıpırda,” dedi yalvarırcasına.

“Bu güzel vaktimin tadını çıkarıyorum,” diye cevap verdim. Elimi tişörtünün altına sokarak göğsüne bir kez daha masaj yaptım.

Uzunca bir iniltinin ardından alnını omzuma bastırdı ama bu sefer kalçalarını hareket ettirmiyordu. “Nasıl bunun için ölmüyor olabilirsin?”

Ölüyordum. Ama bunun dürtülerime teslim olmayacağım kadar uzun sürmesini istiyordum.

“Lo, boşalmam gerekiyor.”

“Boşalmak istiyorsun,” dedim. “Ama bunu yapmana gerek yok.” Dudaklarım kulağını buldu, o hassas noktayı nazıkçe emdim. Bir kesik nefes daha dudaklarından firar etti.

“Ben pek öyle hissetmiyorum.”

Tişörtünü karnının yukarısına kaldırdığımda onu kollarından ve başından geçirebilmem için omzumdan doğruldu. “Ben de çıplak olmanı istiyorum ama belli ki herkes istediğini alamıyor.”

Biraz kıpırdandığı an gözkapakları titrese de kollarını zayıf bir şekilde yukarı kaldırmıştı. Tişörtü çıkarttım ve gözlerim dikleşen meme uçlarına çevrildi. Biraz ilgi için yalvarıyorlardı. Dilim küçük tomurcuklara uzandığında, o da aletimi sıkmaya başladı. Tüm bedenim alev alıp reddedilemez zevkle ısınmaya başlamıştı. Bu sefer inleyen ben olmama rağmen onu tekrar durdurmayı başardım. Ellerimi kararlı bir şekilde kalçalarına yerleştirdiğimde olduğu yerde sabit kaldı. Bu fırsatı değerlendirerek ellerimi kıcına uzatıp sıktım.

“Eğer tekrar hareket edersen,” dedim. “İçinde iki kez gidip geldikten sonra boşalacağım ve bu gecelik işimiz bitecek.” Dudakları mükemmel bir “O” şeklini alırken sanki kıyametin kopacağını söylemişim gibi başını iki yana salladı. “Şimdi iyi bir kötü kız ol ve ben seni sikerken kıpırdama.”

Başını iki yana sallamayı bırakıp aşağı yukarı sallamaya başladı.

Ona benim de çok fazla dayanamayacağımdan bahsetmemiştim. Bu tamamen algıyla ilgiliydi ve aletim onun içine gömülüyken sonsuza kadar bekleyebileceğimi düşünmesi gerekiyordu.

Dudaklarını son bir kez öptükten sonra onu elimden geldiğince sıkı bir şekilde kıcından tutarak kalçalarımı yukarı kaldırdım. Duyduğum en güzel sesi çıkardığı an, sanki aynı anda bin sinirime birden dokunulmuştu. Tekrar yaptım. Aletimi yukarı aşağı, aşağı yukarı hareket ettiriyordum. Hızlı ve yavaş. Yukarı ve aşağı. Aletimi o kadar derine ittim ki tutunmak için bana uzandı. Elleri mi kalçalarından çekip başına uzattım ve dudaklarını dudaklarıma çektim. O eşiğe gelirken öpüşmeye ve düzüşmeye devam ettim. Boşalmaması için biraz yavaşlamam gerekiyordu.

Tenime doğru inlediğinde nefeslerim kesikti kesikti ve bunu elimden geldiğince uzatmaya çalışıyordum. Bir süre sonra dudaklarını boynuma bastırdı, dudaklarıma ulaşacak kadar enerjisi yoktu. “Lütfen,” diye yalvardı sesi düpedüz arzu doluydu. “Lütfen, lütfen, lütfen.” Köprücük kemiğimi öpmesiyle birlikte sabrım bitti.

Kalçalarına ellerimle uzandım, içinde öyle hızlı ve sertçe gidip geliyordum ki bağırmaya başlamıştı. Zevk dalgaları onu sararken benim bedenime de yayıldı. Saçlarımı, belimi, kollarımı, bacaklarımı; onu deviren orgazma karşı dik durabilmek için elinin altındaki her yere tutunuyordu.

Kendini üstüme bıraktığında yavaşça içinden çıktım. Yorgunluk bedenime yayıldığında, asıl zor kısmın bu olduğunu biliyordum. Tatmin olmasını, uzun ve sert bir seksin onun için yeterli ol-

masını istiyordum. Bir gün o noktaya geleceğimize emindim ama o gün, bugün değildi.

Sonunda üstümden kalkarak belimin yanında diz çöktü. Saate baktım ve kaç dakikamız kaldığını hesapladım. O sırada aletimi, avucuna aldığını hissettim.

Bir eliyle saçlarını yüzünden çektikten sonra ağzını, aletimin etrafına sardı. Nefes alışlarım düzensiz bir hal alırken dilini aletimin ucuna uzatıp beni tamamen yalamasını izledim. Cehennem kadar ateşliydi. Gözlerimi kapatıp hareketlerine karşı rahatlamaya çalıştım. Mükemmel orandaki bir güçle aletime dokunuyor, yalayacağı her yeri biliyordu. Tekrar taş gibi sertleşmem uzun sürmedi. Hareketleri daha hızlı, daha kendinden emin bir hal almıştı. Dudakları uzun aletimi sararken başına uzandım. O güzel gözlerini bana çevirdiğinde... tüm aletim ağzındaydı. Bu nokta, tam da burası beni en çok tahrik eden yerd.

Ağzını ileri geri oynatmaya başladığında onu geri çekmem gerekti. “Ama ağzıma boşalmanı istiyorum,” dedi.

Tanrı aşkına. İşleri kolaylaştırmıyordu.

“Yine de ben amına boşalmak istiyorum,” diye karşı çıktım. “Sanırım kötü bir durumdayız. Yazı tura atalım mı?”

“Hayır!”

Sırıttım. “Ben de öyle düşünmüştüm.” Onu sırtının üzerine yatırarak elimi bacaklarının arasına uzattığım an ne kadar ıslak olduğunu hissettim. Hap kullandığını bildiğim için bir prezervatif daha almakla uğraşmadım. Onu benimle doldurmayı ve onun da bir hafta boyunca içinde bu varken gezmesini istiyordum.

Üstüne çıktığımda bakışlarım gözlerindeydi. Bana sanki dünyadaki tek erkekmişim, bu yatakta sonsuza kadar kalabilirmiş gibi bakıyordu. On dakikamız daha vardı evet ama onun bu dakikaları saydığını sanmıyordum. Eğer yeni psikologu onu seksten uzak kalmaya zorlarsa ve bu son seksimiz olacaksa, buna değmesini sağlayacaktım. Her bir hareketi ve detayı hatırlamasını sağlayacaktım.

Bu anı unutulmaz yapacaktım.

LOREN HALE

Bir ayda çok fazla şey olabilirdi.

Lily, mucizevi bir şekilde finallerinden ve tüm derslerinden geçmişti. Bu da önümüzdeki yıl, yani son senesinde Princeton'a gideceği anlamına geliyordu. Son bir sömestr kalmıştı. Muhtemelen Connor'ın acil olarak verdiği dersin de Lily'nin bu başarısına bir katkısı olmuştu.

Yaz mevsimi oldukça sıcak geçiyordu ve haziranın sonunda olmamıza rağmen içten içe yağmur duası ediyorduk.

Artık tahmin edebildiğim tek şey hava durumuydu. Medyanın vazgeçmesi ve bizim yarı normal hayatlarımıza dönmemiz dört hafta sürer diye düşünüyordum. Basın, eskisi kadar gözü dönmüş durumda olmasa da evimizin kapılarının ardında hâlâ araçlar bekliyor ve ne zaman dışarı çıksak fotoğraflarımızı çekiyorlardı.

Salı ve perşembe günleri en kötüsüydü.

New York'ta bulunan yüksek katlı binadaki ofisin bir köşesinde oturuyordum ve Dr. Oliver Evans da o patentli *aslında-burada-olman-hiç-gerekmiyor* bakışını atarken yüzünü asiyordu. Seks bağımlılığıyla ilgili Lily'nin yeni bir *erkek* terapistle görüşecek olmasına güvenmemiştim. Bu yüzden ben de ilk buluşmalarında onun peşine takılmışım.

Oliver'ın seks bağımlılığı hakkındaki teorileri, Allison'ınkilerden yüz seksen derece farklıydı ve ilk karşılaşmamız iyi gitmemişti. Neredeyse herife yumruk atıp oradan ayrılmak üzereydim ama Lily ebeveynlerini memnun etmek ve ailesiyle işleri yoluna koymak konusunda oldukça inatçıydı. Haftalık randevulara gelmek istiyordu. İçimin rahat etmesinin tek yolu da ona eşlik etmemdi.

Bu yüzden de Oliver bana, son kalan psikiyatrik sinirini bozuyormuşum gibi dik dik bakıyordu.. Kırklı yaşlarındaydı ve koyu kahverengi saçları vardı. Dikdörtgen gözlükleri onu daha akıllı göstermek yerine fareye benzemesine sebep oluyordu.

"Dört hafta oldu," diye hatırlattım doktora. "Şimdiye kadar arkadaş oluruz sanıyordum, Oliver."

Sesimdeki alayı sezerek not defterine bir şeyler karaladı. Bu çift terapisi değildi. Sadece Lily'yle ilgili olması gerekirken ben konuşmaya başladığımda sıklıkla o da bir şeyler yazmaya başlıyordu. Bunun beni kızdırdığını düşünüyordu ama ben sadece eline kramp girmesini umuyordum.

"Lily, seksten uzak kalma işi nasıl gidiyor? Bir seks bağımlısı için bir ay, bir dönüm noktasıdır. Gururlu olmalısın."

Lily kucağındaki ellerini kavuşturdu. "Güzel gidiyor."

Güzel *gidiyordu*. İlk birkaç hafta gerçekten seks yok kuralına uyabileceğimizi sanmışım. Üçüncü haftaya geldiğimizde ise Lily aşırı çekingen bir hal almıştı. Yanında uyumama izin vermiyordu, ne zaman sadece ben değil herhangi birisi ona dokunsa irkiliyordu. Seksten uzak kalma işi temastan da uzak kalmaya dönüşmüştü.

Lily'nin benden ve etrafındaki herkesten uzaklaştığını hissediyordum. Evden ayrılmıyordu, normal şeyler yapmıyordu. Ben de bu deneye bir son vermiştim ama sebebi benim de azmış olmam değildi.

En yakın arkadaşımı kaybetmek üzere olduğumu biliyordum.

Lily elimi tutmaktan ilk kaçtığı sırada endişelerimi Oliver'la paylaşmışım. Sadece parmaklarımı onun parmaklarına dolamaya çalışırken Lily sanki yatağının altındaki bir canavarmışım gibi içine kapanmıştı. Oliver da bana bunun doğal olduğunu söylemişti. Lily'nin standartlara döndüğünü. Bu herifin ne tür bir *standartta* yaşadığını bilmiyordum ama sıradan insanlar el ele tutuşurken irkilmezdi. Lily'den sikimi okşamasını falan istememiştim.

Bu yüzden de Lily'yle bir anlaşma yapmıştık. O ebeveynlerini yatıştırmak istiyordu, bu tamamdı. Ancak bu şerefsizin önerilerini dinlemeyecektik.

“Senin gibi sapkın birinin seksi özlemesi normal.”

Lily'ye sık sık sapkın diyordu. Bu beni sinir ediyordu ve seansların ardından yirmi dakika boyunca Lily'ye öyle biri olmadığını anlatmaya çalışıyordum.

“Evet, özlüyorum,” diyerek yalan söyledi Lily. “Bana yaşattığı o hisleri özlüyorum.” O hisleri dün gece fazlasıyla hissetmişti. O kadar yoğun bir şekilde boşalmıştı ki hemen ardından kahkahaya boğulmuştu. Seksten uzak kalmayı biraz denemiştik. İşe yaramamıştı ve bu konu için daha fazla *acaba* sorumuz yoktu. Sonunda bizim için iyi olan yakınlığı buluyorduk ve yolumuzda duran tek şey bu herifti.

“Onu özlememen gerekiyor, Lily,” dedi Oliver. “Sapkın fantezilerine ne kadar çok kapılırsan eski sapkın yollarına o kadar çabuk dönersin. Şu an sadece bir fahişesin ama bu döngünün devam etmesine izin verersen daha kötüsü de olabilirsin. Bir pedofili. Cinsel suçlu.”

Lily'nin başı bana doğru aceleyle döndü ve elimi tuttu. Saldırmamam için sessizce yalvarıyordu. Oliver ilk kez ona muhtemel bir pedofili diye hitap etmiyordu.

“Eşyalarımı getirmem için bir dakika verin.” Oliver yerinden kalkarak ofisinin dolabına doğru ilerledi.

Siktir.

Burada kalmak istemememin sebebi buydu. Yüzümde yalvarırcasına bir ifade olmalıydı çünkü Lily bana döndü. “İyiym. Gide-meyiz.”

“Aslında gidebiliriz,” diye karşılık verdim. “Kapı orada. Güven fonunu siktir et.”

“Bu güven fonuyla ilgili değil.” *Bunu biliyorum.*

Yarattığı bütün zararları yok etmeye çalışıyordu. Babasıyla bile ilişkisini eski haline döndürmeye çalışıyordu. Hâlâ pazar yemeklerine katılmıyorduk ama babası ondan haber alabilmek için Lily'yi arıyordu.

Annesi bambaşka bir hikâyeydi.

Lily elimi sıktağında benimkilere dolanan parmaklarına baktım. Geçen hafta bunu yapamıyorduk. Geçen hafta ben ona dokunmadan önce gözyaşlarına boğuluyordu.

“Sadece bana güven. Bir oyun gibi,” dedi.

Gözlerimi kısıtım. “Eğlenmek için sana elektrik verilen bir oyun mu?” Alayla nefesim kesilmiş gibi yaptım. “Yoksa *BDSM*'nin *S&M** kısmından hoşlanıyorsun da bana söylemedin mi?”

Kolumu çimdiklediğinde bileğine uzandım ve öpüşmek için onu kendime çektim. Buna ihtiyacı olacaktı.

* Rızaya bağlı olarak fiziksel şiddet ve baskının kullanıldığı cinsel ilişki şekli. (ç.n.)

** Sadizm ve mazoşizm. (ç.n.)

Bölüm 50

LILY CALLOWAY

“Seanslarımız sırasında öpüşmek ve dokunmakla ilgili ne dedim?” diye sordu Dr. Evans öfkeli bir şekilde.

Lo’dan ayrılırken gülümsememi bastırmaya çalıştım. “Üzgünüm.” Çok da pişman hissetmiyordum. Sadece ebeveynlerim için buradaydım. Dr. Evans’ın yöntemlerine artık inanmıyordum ve onun söylediklerine içerlememeye çalışıyordum.

Yine de inşa etmeye çalıştığım zırhımda hâlâ birkaç çatlak vardı.

Tıpkı şu an olduğu gibi. Dr. Evans’ın elinde küçük bir elektrik kutusu vardı. Bir anda içim bu çirkin haliye kusma isteğiyle dolmuştu. İki elektrotu bileklerimin iç kısmına yaklaştırarak kutuyu bana uzattı. Kutuyu kucağıma yerleştirerek ayarı en düşük şok seviyesine getirdim.

“Bence bugün daha yüksek gidebilirsin.”

“İstemiyor,” diyerek araya girdi Lo.

“Şu anda benim ofisimde olduğuna emin olabilirsin, Loren. Hastamın tedavisine engel olduğumu hissedersen sana dışarı kadar eşlik edebilirim.”

“Sorun yok,” dedim hızlıca ve aleti birkaç derece arttırdım. Kumandasının bende olmaması çok kötüydü. Kumanda Dr. Evans’ın terli avucundaydı ve bu eziyetin yöneticisi oydu.

“Bugün ne denemek istediğini senin seçmene izin vereceğim. Fanteziler ya da porno.”

“Porno.” Fantezilerimi sesli bir şekilde anlatmak inanılmaz utanç vericiydi ve ben pozisyonları ya da organları betimlemeye başladığımda doktor bana daha fazla şok veriyordu.

“Aslında, ikisini birden yapmaya ne dersin?” Masasına uzanarak bir dergi çıkardı ve bana verdi. Dergiyi, Lo’yla aramdaki koltuk koluna koydum ve kapağını kaldırdım. Ne olduğunu zaten biliyordum. Çıplak kadınlar beni tahrik etmiyordu ama çiftlerin fotoğrafları ediyordu. Bir fotoğrafa baktığım anda... *Bzzzzz!* Şok bileğimden koluma yayıldı.

Kesik bir nefes vererek elimi sıktım. Lo sırtımı sıvazlarken yeni bir şok bileğime yayıldı. Elim seğiriyordu.

“Ne oluyor lan?!” diye bağırdı Lo.

Dr. Evans, o an için onu duymazdan geldi. “Resimlere bak, Lily ve eğer bunlara tek başına bakıyor olsaydın kafanda kurabileceğin fanteziyi betimle.”

İçgüdüsel olarak Lo’ya baktım. Fantezimde onun olacağı düşünülürse bu yanlış bir tepkiydi. Şok tekrar elime yayılırken Lo’nun fark etmemesi için kolumu sabit tutmaya çalıştım. Ancak nefes alışları ağırlaşmıştı ve yanımdan kalkıp Dr. Evans’ın boğazına saldırmamak için kendini zor tutuyordu.

“Loren, lütfen diğer koltuğa geç.” Dr. Evans benden mümkün olabilecek en uzağa yerleştirilmiş, *köşedeki* minderli koltuğu işaret etti.

Lo ağzını açtı ama onun sözünü kesmek zorundaydım. Son seferinde Dr. Evans’a siktir olup gitmesini söylemişti ve bu tekrarlanırsa ikinci seferin güzel karşılanacağını sanmıyordum. “Lo kalabilir. Ona bakmıyorum bile,” dedim hızlıca. Dikkatimi tekrar resimlere çevirdim.

Bizzzzz! İrkildim. Ne yapmıştım ki?

Dr. Evans’ın o küçük butona basmaktan hoşlandığını düşünmeye başlıyordum.

“Özellikle seni tahrik eden bir resim bul.”

Derginin sayfasını çevirirken büyük memeleri ve vajinaları geçtim fakat hiç şansım yoktu. Gerçekten de bu pek kadınlara yönelik değildi. “Var mı?”

“İnternet daha iyi bir seçim olur,” diye itiraf ettim. Hâlâ amaçsızca sayfaları çevirmeye devam ediyordum.

“Bunu kullan o zaman.” Bir tableti bana uzattı. Lo, internette gezmemi yasakladığından beri internete hiç girmemiştim ve şeytana uymamak güzeldi. Günlerim bu şekilde daha kolay geçiyordu.

Dergiyi kapatıp tableten *Tumblr*’a girdim. Dergide bir şeylere bakmaktan farklı hissettiriyordu. Belki de rutininin bir parçası olduğu içindi. Liseden beri dergilere bakmıyordum.

Bunlara bakarken Dr. Evans’ın beni izlemesi biraz kişiseldi.

“Bir fotoğraf bul ve fantezini betimle.”

Bunu istemiyordum. Buna rağmen kendime, ebeveynlerimin çok daha zor şeylerle uğraşmak zorunda olduklarını hatırlattım. *Kabullen, Lily.*

Basit bir şekilde, sandalyemde kıpırdanmama sebep olacak bir fotoğraf seçtim. Bileğime bir acı yayıldı. *Siktir.* Utandığım sırada Lo başını eğerek tablete baktı.

“Anlat,” diye emretti Dr. Evans.

Pantolon (ya da külot) giymeyen bir kızla tamamen giyinik bir erkeğin olduğu *gife* bakıyordum. Çiftin yalnızca bellerinden aşağısını görebiliyordum ama çocuk elini, kızın bacaklarının arasında

ileri geri hareket ettiriyordu. “Fantezimi mi?” diye sordum. kademden kaçmak istiyordum.

“Evet, bu fotoğrafa baktığında kafanda ne canlandığından bahset.”

“Lo,” dedim. “Bunu bana yaptığı ve aslında belki parmaklarını... içime...” *Bızz! Bızzz! Bızzzz!* “Orospu çocuğu,” diye küfrettim kısık sesle. Gözlerimi sıkıca kapattım.

“Ağırdan al, Oliver,” dedi Lo dişlerini sıkarak.

“Başka bir tane bul, Lily.”

Tablete bakmaya devam ederken yağ sürülmüş bir kızın kıcının olduğu görüntüde durdum. Büyük erkek elleri kızın kıcına masaj yaparken gittikçe klitorisine yaklaşıyordu. Hassiktir. *Bızzz!*

Şok, Lo’nun bana bu şekilde masaj yaptığı anı hayal etmekten beni geri koymuyordu. Belki bu seansta birkaç fikir edinebilirdi. Belki bu acıya değerd.

Dr. Evans tekrar şok düğmesine bastığında düşüncelerimin hepsi utanca dönüştü. Sanırım bunu bu şekilde istiyor olmamalıydım. Dr. Evans’ın dudakları aralandığında korkularım arttı. “Artık sapkın olmamaya çalışıyorsun. Bu kötü.” Bir kez daha şok verdiğinde irkildim. “Bu resimleri, negatif bir uyarıcıyla bağdaştırmaya çalıştığımızı anla. Bu resimlerin seni artık tahrik etmediği bir noktaya ulaşmalısın. İçindeki fahişeyi öyle ya da böyle şokla çıkartıp alacağız.”

Lo’ya bir bakış daha atınca dudaklarının tiksintiyle kıvrıldığını gördüm. Parmak boğumları bembeyaz kesilecek kadar sıkı bir şekilde koltuğun kolunu tutuyordu.

Saat ağır ağır işliyordu.

Bir saatimiz daha vardı.

LILY CALLOWAY

Terapiyle ilgili favori kısmım eve dönmekti. Denizin altında bir milyon parçaya bölünmüşüm gibi hissetsem de Lo konuşmaya hiç ara vermiyordu. Beni tekrar yüzeye çekiyordu.

Alnımı buğulanan pencereye yasladım, yağmur damlaları cama çarpıyordu. Dört haftalık kuraklığın ardından yağmur tıpkı bir hayal gibiydi. Lo cam sileceklerini çalıştırırken yola bakıyordu. “Bir dahaki seansta ona fahişe diyeceğim,” dedi Lo. “Kendi sikik silahıyla vurulsun bakalım.” Bakışları endişeyle bana dönüp duruyordu.

“Bizi yoldan çıkartacaksın,” dedim.

“Sessizsin.” Otobanda ilerliyordu.

“Sadece düşünüyorum.”

“Dr. Oliver Evans’ın kadınlar için pornografik dergisi olmasını mı? Sana bir erkek dergisi vererek ne halt yemeye çalışıyordu?”

Zihnimdeki en uzak düşünce bu olsa da dikkatimin dağılmasına memnuniyetle izin verdim. Ardından gülümseyerek tamamen Lo’ya doğru döndüm. “Onuncu sınıfta bana dergi aldığını ve sadece kızlara özel şeyler kalana kadar tüm sayfaları yırttığını hatırlıyor musun?”

Kahkaha attı. “O kadar da fedakâr değildim. Daha çok mastürbasyon yaparsan gerçek erkeklerle daha az seks yapacağını düşünüyordum.”

“Hah...” Sanırım bu mantıklıydı. “Eskiden *Everclear** şişelerini boşalttığımı biliyor muydun?” diye itiraf ettim sırtarak. Likör o kadar sertti ki ne zaman dolaptan o şişeyi çıkartsa korkardım. Sanırım ona bunu söyleyemeyecek kadar sistemimizi bozmaktan korkuyordum. Bu yüzden de yapabileceğim en iyi şeyi yapmıştım.

“Hep onları içtiğimi unuttuğumu sanıyordum.”

Daha az umursuyormuş gibi görünsek bile birbirimizin arkasını kollamaya hep devam ettiğimizi bilmek güzeldi. “Sana hiç söylemedim,” dedim yavaşça. “Ama hep sağlığın için endişeleniyordum. Karaciğerin için...” Genelde riskler hakkında konuşmazdık, en azından daha önce hiç konuşmamıştık. Nedense Dr. Şok Tedavisi’ne birlikte gitmek bizi bir şekilde yakınlaştırmıştı.

Uzunca bir nefes verdi. “Bunu biliyorum, Lil. Tekrar içemeyecek olmamın sebeplerinden biri de bu.”

Kaşlarımı çattım. “Ne demek istiyorsun?”

“Rehabilitasyondayken her türde tıbbi test yapıyorlardı ve doktorlar açıkça eğer olduğum yoldan devam edersem karaciğere ciddi ve telafisi olmayan bir zarar verebileceğimi söylediler.”

Gözlerim bir anda yanmaya başladı, sessiz gözyaşlarım toplanıyordu. “Neden bana daha önce söylemedin?”

* Amerikan bir içki markası. (ç.n.)

“Çünkü üzüleceğini ve bunun için muhtemelen kendini suçlayacağını biliyordum,” dedi. “Ve bu senin hatan değil.” Bana bakıp ardından yola döndü. “Lil, lütfen ağlama. Gerçekten senin suçun değil, ben iyiyim. Hiçbir sorunum yok.”

“Ama olabilirdi.” Gözlerimi silerek başımı iki yana salladım. “Bu nasıl benim suçum olmaz, Lo? Tüm hayatımız boyunca sana izin verdim. Benim yapmam gereken-”

“Neydi?” dedi sertçe. “Ne yapabilirdin ki? Durmamı mı söyleyecektin? Durmazdım. Şişelerimi mi önümden alacaktın? Senden nefret ederdim. Babama mı ispiyonlayacaktın? Umursamazdı. Beni durdurabilecek tek kişi yine bendim.”

“*Bir şey yapabilirdim.*” Burada oturup suçlanacak kişi ben değilmişim gibi davranamazdım. Bazı zamanlarda ona içki tedarik edip bağımlılığını kolaylaştırmıştım.

“Bir şey yaptın. Başka kimse yokken sen benim yanımdaydın.” Başka bir sokağa girdi ve güneş batarken arabanın farlarını yak-tı. “Ve Lil...” Bakışları kısa bir anlığına benimle buluştu. “Bana müsaade ettiğin için kendini suçlayacaksan, ben de sana müsaade etmenin suçunu üstlenmek zorundayım.”

“Aynı şey değil. Bağımlılığın seni öldürebilirdi.”

“Yattığın o adamlar seni öldüresiye dövemez miydi? STD* ya da HIV** kapamaz mıydın? Ben senin bu riskleri almana izin verdim ve sen de bana izin verdin.” Sola ani bir dönüş yaptığında kapıdan destek aldım. “Ödeşтик desek nasıl olur? Sonra da bunu bir daha asla yapmayacağıma dair bir anlaşma imzalarız.”

“Tamam,” dedim. “El sıkışsak olur mu?”

Dudakları haylaz bir şekilde kıvrıldı. “Ondan daha iyisini yapabiliriz.”

Benim düşündüğümü mü düşünüyordu? “Yani...”

Kahkaha attı. “Eh, aslında masaj resmine nasıl baktığını gördüm.”

* Cinsel yolla bulaşan hastalıkların genel ismi. (ç.n.)

** AIDS virüsü. (ç.n.)

Ahhh. Evet. Hayır, bekle bir saniye. “Yapmamalıyız.”

Kaşlarını sertçe çatsa da yağmur hızlanırken bakışlarını yoldan ayırmadı. “Nedenmiş o? Ayrıca cevabını dikkatlice seçmen gerekiyor. Eğer Oliver Evans ismiyle başlar ya da biterse koltuğumdan fırlayacağım.”

“Bu sapkınca.”

Lo uzun bir inilti koyuverdi. “Lütfen, Tanrı aşkına bir daha bu sikik kelimeyi asla söyleme.”

“Öyle ama.”

“Sapkın olan tek şey o psikiyatristin sana yaşattıkları. O fotoğraflardan tahrik olduğun için sana şok vermemeliydi. Onlara bakarken *ben de* neredeyse sertleştim.”

Kaşlarımı çattım. “Öyle mi?”

“Evet!” dedi yarı güler bir şekilde. “Tüm insanlara aynısı olurdu, Lil. Kaçınma terapisinin etik olduğunu düşünüyordum ama artık düşünmüyorum. Bunu sadece o fotoğraflara şiddet içeren düşüncelerle bakan kişilere önerirdim. Tecavüz ya da çocuklara taciz gibi şeyler düşünenlere. Sen pedofili değilsin. Sana öyle davranıyor olması beni mahvediyor.”

Bunu düşünürken yağmurun cama çarpmasını izledim. Onlara bakarken tahrik olmak tuhaf değildi fakat *dürtüsel* olarak pornoyu suistimal etmek öyleydi. İşte bu ayrım kulağa doğru geliyordu.

“Hey,” dedi Lo, dikkatimi tekrar kendine çekmek istiyordu. Ona döndüğümde bana ters bir bakış attı. Gözleri yolla benim aramda gidip geliyordu. “Eğer o herifin terapi yöntemleri aklını bulandırıyorsa, o zaman duracaksın.”

“İyiyim, gerçekten. Seninle konuşmanın faydası oluyor.”

Elimi tutarak avucumu öptü.

“Bu yüzden de şahsi basın toplantılarımıza giderek resmi özürlerimizi tamamladık,” diye sıraladım. “Yeni bir psikiyatriste gidiyorum. Listede kalan tek şey evlilik ve bunun ardından güven fonumu alacağım. Ebeveynlerim beni tamamen affetmeliler. Böylece

her şey normale dönecek, yani bizim olabileceğimiz kadar normale.” Babam haftada bir haber almak için beni arıyordu. Bir psikiyatristle görüştüğüm için benimle gurur duyduğunu bile söylemişti. Şirketine yaptığım şeylere ve içinde bulunduğu boşluğa rağmen arayıp benimle gurur duyduğunu söylemesi, mutluluk gözyaşlarına boğulmam için yeterliydi. Bunu mahvedemezdim.

Annemi kazanmak için daha kurnazca hareket etmem gerekcekti ve evliliğe kadar asla tamamen hoşnut olmayacağını biliyordum. Artık yanlış yapmayı kaldıramazdım.

“Ya öyle olmazsa?” diye sordu Lo yavaşça.

“Ne?”

“Daha önce hiç, annenin tüm bunlara rağmen seni affetmeyebileceğini düşündün mü?”

Başımı iki yana salladım. Bu kadar zalim olabileceğine inanmak istemiyordum. “Affetmek zorunda.”

Ancak Lo’nun yola bakışı, onun benim planladığım gibi sıcak bir geleceğin aksine soğuk bir gelecek gördüğünü gösteriyordu ve ben bunun için endişeleniyordum.

LOREN HALE

Bazı günler diğerlerinden daha zordu. Alkolü hiç düşünmediğim günler olduğu gibi, zihnimin içmek dışında başka hiçbir şeye odaklanmadığı günler de oluyordu.

Bugün düşünebildiğim tek şey annemdi. Gerçek annem, *Emily Moore*. Babam bana onun adresini verdikten sonra sık sık evini, onun nasıl görüldüğünü ve bensiz yaşadığı hayatı merak ediyordum.

Kesin olarak bildiğim şeylerden biri, Maine’de ücretli öğretmenlik yaptığıydı. Evliydi. İki çocuğu vardı. Küçükken bununla aynı yüzleşmeyi kafamda kurardım. Öz annemin kapısının önünde durur ve ona beni neden istemediğini, neden hiç aramadığını ya da bir not bile bırakmadığını sorardım. Ama kafamda düşündüğüm kişi Sara Hale’di, Emily Moore değil.

İsim değışse de sorularım değışmemişti. Sadece ne zaman gideceğime ve yanımda kimi götüreceğime karar vermeliydim. Belki Ryke'ı ya da Lily'yi götürürdüm. Gerçi ikisi de Maine'e gitmek için bir vakit ayarlamaya çalıştığımı bilmiyordu. Ryke, kendimi babamın dünyasının daha da derinine gömdüğümü düşünerek bunu onaylamayacaktı. Bu yüzden de oraya Lily'yle birlikte gitmeye sıcak bakıyordum.

İstesem bile Emily'yle bugün buluşamazdım.

Ryke bana kaya tırmanışı yapmayı öğretmek istiyordu. Spor salonunda değil. Gerçek, sikik bir dağda. Herifin solo tırmandığını göz önüne aldığım için ip ve koşum takımı kullanıp kullanmayacağımızı sormak zorunda kalmıştım. Elleri, bacakları ve biraz da tebeşir dışında hiçbir şey olmadan dağa tırmanacak kadar aptaldı. Buna rağmen, biz normal ve akıllı bir şekilde tırmanmayı planlıyorduk. Ryke benim onu izlemediğim bir zamanda tüm o *Örümcek Adam* rutinine devam edebilirdi.

Rose'la birlikte sabah gelen tüm o postaları ayıklamadan gidemezdim.

Mutfak masası mektuplar, zarflar ve küçük paketlerle doluydu.

Paparazziler, Lily'nin marketten tampon aldığı fotoğrafları satmıştı. Resmen saçmalıktı. "Hayran" postaları da bir dedikodu dergisinin kapağına manşet olduğu her seferde giderek artıyordu. Mektupların çoğu, Lily'nin cevap vereceğini ve seks yapmak için onlarla bir yerlerde buluşacağını düşünen yaşlı adamlar tarafından gönderilmişti. Son zamanlarda olan şey buydu. İnsanlar lanet olası bir şekilde çıkarıcıydı. Princeton'da koridordaki o çocukla şans eseri karşılaştığımızı düşünmüştüm ama birçok erkek, Lily sırf bağımlı olduğu için onların teklifi de dahil olmak üzere her türlü sekse sıcak bakıyormuş gibi davranıyorlardı. Buna ulaşmak için şanslarını deniyorlardı.

Artık bedenine yedi yirmi dört "Açık" tabelası yapıştırılmış gibiydi. O tabelanın diğer yüzünü çevirmesi mümkün değildi ancak

bunu istediğini biliyordum. Tanrıya şükürler olsun ki artık bir konması vardı.

Birkaç mektubu açıp bir herifin taşaklarının fotoğrafıyla karşılaştığımda neredeyse kusacaktım.

“Bunu iki kez öğüt,” dedim Rose’a. Fotoğrafi onun önündeki yığına attım. Kâğıt öğütücü hemen ayağının dibindeydi ve o da makineye sürekli daha fazla posta atıyordu.

Fotoğrafa baktıktan sonra ters çevirerek alayla güldü. “*Seni kendine dokunurken düşünüyor olacağım,*” diye okudu. “Düşünceleriniz karşılıklı değil, Bay Gordon.”

“Bu herif Eyalet Hapishanesi’nde yaşıyor. Bu bana harika hissettirdi.” Ona bir mektup daha attıktan sonra kalan paketleri bir bıçakla açtım.

Gerçekten bu posta işiyle hiç uğraşmayacak olmamızı diliyordum. Açmadan önce direkt yakmayı tercih etsem bile bazı insanlar gerçekten para gönderiyordu. Bazen bu bir şakadan ibaret olsa da bazıları gerçekten de Lily’nin para karşılığında onlarla yatacağını düşünüyorlardı. Rose, Lily ve ben bu paraları toplayıp şehirdeki kadın sığınma evine bağışlamaya karar vermiştik. En azından biri bunların faydasını görürdü.

Rose’la birlikte tüm sabahlarımızı paket açarak, yırtarak ve kâğıt öğüterek geçiriyorduk. Lily bunu yaparken bize katılabilirdi ama Rose özellikle Bay Gordon’ın taşakları ve diğer benzer şeylerden onu uzak tutmaya çalışıyordu. Bir keresinde Lily yanlışlıkla içinde fotoğraf olan bir mektup açmıştı ve gözleri sanki o kişi evi basıp ona tecavüz etmek üzereymiş gibi korkuyla irileşmişti. Bu ihtimali ben de düşünüyordum, tam da bu yüzden eve çok daha iyi bir güvenlik sistemi kurmuştum.

Lil bunu itiraf etmese de Rose ve ben onun evden çıkmaya korktuğunu görüyorduk. Nadiren dışarı çıkıyordu ve çıkması da genelde uzun süren ricaların ardından oluyordu.

Lily, Rose’la yaptığımız bu posta eleme sistemini kabul etmişti.

Aynı zamanda buna “bağlanma vaktimiz” de diyorduk. Rose’un bir numaralı hayranı sayılmazdım, medya çılgınlığının patlamasından sonra bile hislerim aynıydı. Ancak bir zamanlar aramızda donmuş olan o ilişki şaşırtıcı şekilde çözülmeye başlamıştı.

“Artık iş toplantılarıma gitmem gerektiği için,” dedim ona. “Günlük giyebileceğim türde takım elbiselere ihtiyacım olacak. Erkek koleksiyonundaki o siyah olanlar duruyor, değil mi?”

Rose hareketsiz kaldığında kâğıt öğütücü de homurdanmayı bıraktı. “Bana yardım etmene gerek yok, Loren. Sadakana ihtiyacım yok.” Rose yalnızca bir ay içinde Calloway Modaevi’ndeki neredeyse her yatırımcısını kaybetmişti. İçlerinden sadece *biri* ona olan sadakatini göstermek için kalmıştı.

Gözlerimi devirdim. “Bu sadaka değil. Takım elbiseye ihtiyacım var. O kim olduğu belli kişiyi kovduğun için de sendekiler artık ekoseli ve çirkin değil.” Ona öfkeyle saldırmayacağım müddetçe Sebastian’ın ismini kullanmıyordum.

“Korkunç bir zevki vardı,” dedi dudaklarını birbirine bastırarak. Rose o çocuğu hayatından attığı anda, Sebastian kendi fotoğrafını Instagram’ın Zengin Çocukları’na atmış ve Rose’a *sevimsiz amcık* demişti. Adını andığımızda bile, Rose onun taşaklarını kesmek için makasına uzanmaya hazırlanıyordu.

Şu anda ise üstümdeki kıyafete bakıyordu. Siyah V yaka tişörtüme ve soluk *Diesel* kot pantolonuma. “Ofisine böyle gidiyorsun,” diyerek hatırlattı. “Takım elbiseye neden ihtiyacın var?”

“Babamla haftalık toplantılarım var. Eğer onlara böyle katılırsam toplantının sonunu asla göremem.”

Kendi şirketimi yönetmek beni korkutuyordu. Tüm kalbimi ve ruhumu bu yere açıp sonra her şeyin mahvolmasını istemiyordum. Rose’un şu an yaşadığı şey kahrolasınca berbattı. Belki de bu yüzden yıllar boyunca duyarsız olmayı seçmiştim. Kaybedecek hiçbir şeyiniz yoksa incinemezsiniz.

Rose teklifimi düşünürken kâğıt öğütücüyü tekrar doldurmaya başladı, makine hayata dönmüştü. “Tamam ama tam fiyatı ödemek zorundasın.”

Kahkaha attım. “Aile indirimi yok mu? Enişten olacağım.”

“Maalesef,” dedi soğuk bakışlarıyla. Yüce İsa. *Bu konu* asla peşimi bırakmayacaktı.

Suçlusu Connor’dı.

Beni zorlayarak düğün hakkında gerçek hislerimin ne olduğunu açığa çıkarmama sebep olmuştu. Lily’yle evlenmek istemediğimi itiraf etmiştim, en azından bu şekilde olduğu sürece. Bunun kendi şartlarımız altında olmasını istiyordum. Her nasılsa Rose bunu “*onunla hiçbir şekilde evlenmek istemediğim*” şeklinde çevirmişti. Eğer elimde olsa Lily’yle beş yıl daha nişanlı kalırdım. O benim nişanlım olurdu ve ikimiz de birbirimize âşık ve sağlıklı olduğumuz o anda evlenirdik. Yine de bu gerçekleşecek bir gelecek değildi, bu yüzden hayal etmeye son vermeye çalışıyordum.

Küçük bir paketi kesip açarken bu muhabbeti kenara bıraktım. Dün yanlışlıkla bir kutuya körlemesine elimi sokmak gibi bir hata yapmıştım. Bir daha *asla* herhangi bir adamın menisine dokunmak istemiyordum. Ben ellerimi otuz dakika boyunca dezenfekte edip yıkarken Rose bana kahkahalarla gülüp durmuştu.

Kutudakileri, plastik örtü serdiğimiz masaya döktüm. Neon fuşya rengi bir sik bana bakıyordu. Ona hiç dokunmadan dildoyu çöpe doğru ittim.

Diğer kutudaki ise pahalı ve sıfır bir vibratöre benziyordu, orijinal paketinde duruyordu. Kartı okurken kutuyu masada bıraktım.

Ardından merdivenlerden heyecanlı gıcırtilar yükselmeye başladı. Lily merdivenlerden koşarak indiğinde vibratöre çevrilen bakışları ışıldıyordu.

Ona uzanamadan Lily’yi belinden yakaladım. Paketi işaret etti. “Bu yeni!”

“Farkındayım,” dedim. “Yine de alamazsın.”

Boynunu çevirdi. “Bu bir *Zell500*. Pahalı bir marka. Öylece çöpe atamazsın.” Gözleri irileşti. “Büyük bir günah olur.”

Ona kartı okumak istiyordum. *Güzel amın için güzel bir oyuncak, sevgili Lily'm*. Bu kahrolası şey oldukça ürkütücüydü ve Lily'ye engel olacağını biliyordum ama onu korkutmak da istemiyordum. Tüm bunları yapmamızın sebebi, onun bir şeylerden korkmasına engel olmaktı.

“Sadece bir vibratör, Lily,” diye patladı Rose. “Kutsal kâse falan değil.”

Rose'a gülümsedim. “Yani sen istemiyor musun?”

Beni kâğıt öğütücüye atmaya hazırmış gibi baktı.

Yüzüme daha büyük bir gülümseme yayıldığında Lily'ye döndüm. “Üzgünüm, aşkım. Bu çöpe gidecek.”

Kolay bir şekilde pes etti. Kollarımı ondan ayırıp vibratörü diğerlerinin yanına, çöpe attım.

Ön kapı açıldığında Ryke mutfığa girdi. Elinde iki büyük vazo vardı ve beyaz zambaklar yüzünü çevreliyordu. Lily, çiçekleri fark ettiği an arkama geçerek tişörtüme tutundu. Sanki çiçek aranjmanlarını gönderen kişi vazolardan atlayıp normal boyutuna ulaşacakmış gibi davranıyordu.

“Kapının yanındalardı,” dedi Ryke. “Onları bırakırdım fakat paparazziler kartların fotoğrafını çekmeye çalışıyordu.” Çöp torbasını açtığımda Rose bir anda deliye döndü.

“Kırılırlar!” diye bağırdı bana. “Sonra camlar poşeti, ardından da birini keser ve her yer kan olur. Parkelerden kan temizleyemem.”

Gözlerimi kısıtım. “Şunu bir netleştirelim. *Ben*, yerden daha kıymetliyim.”

“Bu Brezilya kirazı,” dedi Rose sanki bir fark yaratacakmış gibi. Ryke'a döndü. “Vazoları garajdaki geri dönüşüm kutularına at.”

Ryke vazoları ters çevirip yalnızca çiçekleri ve kartları çöp po-

şetine boşalttı. Lily hâlâ tişörtümden ayrılmamıştı. Elllerine uzanıp parmaklarımızı birbirine doladım. “Hey, sorun ne?” diye sordum.

Bakışları sersemleşmiş bir şekilde çöp poşetine odaklanmıştı, tam olarak ne düşündüğünü bilmiyordum. Ama fantezi kurmuyordu. Daha üzgün ve karanlık bir yerdeydi.

Çok yavaşça konuştu. “Düğünde zambak istemiyorum.”

Asla benim ya da bizim düğünümüz demiyordu. Her zaman sadece düğündü. Evliliğin anlamı mutlu son olmalıyken onun için yalnızca bir son hissi veriyordu.

“Bunu düşünmene gerek yok,” dedi Rose ona. “Bir yıl daha var. Yakın zamanda planlamayacağız bile.”

Ryke bana doğru başını salladı. “Gitmeye hazır mısın?”

“Evet, sadece kot pantolonumu değiştirmem gerekiyor.”

“Arabada değiştirebilirsin,” dedi. “Şortum falan var.” Saatine baktı. “Sadece, yaklaşmakta olan bir fırtınayı yakalamak istiyorum.”

Evet çünkü dışarıda olacaktık. Dağa tırmanırken. *Tanrım, sadece beni öldürme. Beni şimdi öldürmen çok sıkık ve acımasız bir hareket olur.*

Gitmeden önce Lily’yi yavaşça öperek, “Bugün ne yapıyorsun?” diye sordum. Tüm öğleden sonrasını ve gecesini işin bokunu çıkartırcasına eski çizgi filmleri izlerken salonda izole olmuş bir şekilde geçirmesini istemiyordum. Bunun normal bir yaz tembelliğinden ibaret olduğunu söylese de ben onu çok iyi tanıyordum.

Sonsuza kadar dünyadan korkamazdı.

“Senin ofisine gitmeyi düşünüyordum. Belki birkaç işi hallederim,” dedi Lily. Rahat bir nefes aldım. Onun ve bir gün ikimizin de zevk alabileceği bir iş seçtiğim için mutluydum. Ama onun ilk önce benim başaramadığımı yapıp üniversiteden mezun olmasını istiyordum.

“Garth’ı ara,” dedim ona.

Burnunu kırıştırdı. “Eski peynir gibi kokuyor.”

Sırıttım. Dünyadaki en mükemmel korumayı seçmiştim. “O olmadan bu evden çıkma.”

“Devasa bir kayadan düşme.”

“Onu sana canlı getireceğim,” dedi Ryke.

“İyi edersin.” Lily hiç de tehditvari olmayan bir şekilde parmağını ona doğrulttu.

Ryke sanki ipleri ya da koşum takımını kesmeyi ve Cancun’daki *mankini* olayının intikamını almak için ödümü koparmayı planlıyormuş gibi çekingen bir şekilde güldü. Biraz gergindim ama spor salonunda onunla tırmanış yaptıktan sonra, dağın o kadar da zor olmayacağını düşünüyordum. Koşumlarımı serbest bıraksa bile bir meydan okumayla başa çıkabilirdim.

LOREN HALE

Konsolun ortasında duran telefonum titrediğinde daha New Jersey'den çıkmamıştık bile. *BABAM* kelimesi büyük kalın harflerle ekranda parlıyordu.

“Cevap verme,” dedi Ryke.

Araba sürmeme rağmen emrine karşı geldim ve bir elimi direksiyondan ayırmadan diğeriyle telefona cevap verdim. Gözlerimi yoldan ayırmasam bile Ryke'in öfkeli bakışlarını hissedebiliyordum.

“Loren.” Babamın sesi ahizeden dışarıya taşıyordu. “Bugün bir ara eve uğraman gerekiyor.” Ses tonu gayet normal olduğu için konunun yeni şirketimle ilgili olduğunu düşündüm. İşlerim zar zor ayakta kalmaya çalışıyor olsa da babam fikrini söylemeye bayılıyordu.

“Şehir dışına çıkacağım, yani Philly’nin yakınlarında olmaya-
cağım.”

“O zaman programını düzenle.”

“O kadar kolay değil-”

“Rica etmiyorum.”

Ryke yanımda durmaksızın başını iki yana sallıyordu. Muhtemelen babamızla konuştukça gözlerimin kararmaya başlamasını izliyordu. “Güven fonun için yaptığınız anlaşmayı reddetmeliy-
din,” dedi kısık sesle.

Ryke’a cevap vermek için telefonu ağzımdan uzaklaştırdım. “Bunu yüzüncü kez dinliyorum.”

“Onun sürtüğü oldun,” diye özetledi Ryke, sanki bu anlamamı sağlayacakmış gibi.

Dişlerimi sıktığım sırada otoban tabelalarının altından geçiyor-
duk. Eğer babamı görmek istiyorsam bir sonraki çıkışa girmeliydim.

Telefonu tekrar kulağıma yaklaştırdım. “Konu ne?” diye sordum.

“Haber sızıntısı.”

Neredeyse arabayı diğer şeride kaydırıyordum. Hemen yanı-
mızda bir *Trailblazer** vardı.

“Lo!” diye bağırdı Ryke kapıya tutunarak. Emniyet kemerini
hızlıca taktı.

Siktir. “Üzgünüm.” Bu sefer düzgün bir şekilde şerit değiştirerek çıkışa doğru ilerlemeye başladım.

“Bekle, ne yapıyorsun sen?” diye sordu Ryke kızgın bir şekilde. Philly’ye yöneldiğimi biliyordu, sadece nedenini bilmiyordu.

Telefonu hoparlöre aldım. Eğer Ryke gerçeği babamdan du-
yarsa sinir krizi geçirmezdi. Telefonu kucağıma bıraktım. “Kimin sızdırdığını biliyor musun?” diye sordum sesli bir şekilde, kalbim deli gibi atıyordu. Bir ay boyunca hiçbir şey öğrenemememizin ardından bunun artık önemli olmadığına ikna olmuşum. En büyük sebebi ise Mason’ın ya da Aaron’ın peşinden gittiğim sırada, *aynı zamanda* Lily’yle ilgilenecek enerjimin olmamasıydı. Arkadaşı-

* Bir araba modeli. (ç.n.)

mın yanında olmaya karar vermiş ve doğru seçeneği seçmiştim. Yine de uzun zamandır beklediğimiz o bilgiyi almak istiyordum. Kındar, karanlık ve daha sert yanım ise o şerefsizin kafasını kazığa oturtmak istiyordu.

“Evet,” dedi babam. “Sızıntıyı yapanı buldum.”

“Nasıl?”

“Haberleri ilk veren gazete sonunda pes edip kaynağını söyledi. Çenelerinin çözülmesi ve bu saçmalığı ortaya çıkarmaları beş milyona mal oldu.” *Her bir kuruşunu bana borçlusun*, kısmını konuşmasına eklemedi. Yine de ona borçluymuşum gibi hissediyordum.

“Kimmiş?” diye sordum. Ellerim sıkıca direksiyonu kavramıştı. Hiçbir şey söylemedi.

“Baba!” diye bağırdım. Bir araba kornaya bastığında direksiyonu şeridine kırarak pikabın önünü kestiğimi fark ettim.

“Gözlerini sıkık yoldan ayırma,” dedi Ryke azarlarcasına. “Ya da kenara çek ben süreyim.” Hayır, o bizi diğer yöne götürürdü. Şu an bir dağ tırmanışı yapmak için fazla gergindim.

“Ryke seninle mi?” diye sordu babam sertçe.

“Yoldayız,” dedim. Ryke’in telefona doğru ölümcül bir bakış atmasını görmezden geldim.

“Hayır, sıkık yolda falan değiliz,” diye karşı çıktı Ryke.

“İkiniz de gelmelisiniz,” dedi babam. “Bu önemli ve konuyu telefonda tartışmak istemiyorum.” Aramayı sonlandırdı.

Sinyal vererek otobandan çıkıp yan yola saptım.

“Ne halt yiyorsun sen?” diye sordu Ryke.

“Haberi sızdıran kişinin kim olduğunu biliyor,” dedim sanki o bir aptalmış gibi. “*Sen* ne halt yiyorsun? Bu şerefsizin izini sürmek için aylar harcadık.”

Ryke sert bir şekilde yola bakıyordu. “Beni bir yerde bırakabilirsin.”

Kaşlarımı çattım. “Ne? Nerede?” Onun sorunu neydi?

“Orası hariç herhangi bir yerde.”

İşte o zaman Ryke'ın, Yılbaşı Bağış Gecesi'nden beri babamla iletişim halinde olmadığını hatırladım. Rehabilitasyondan önceydi. *Her şeyden önceydi.*

Arabayı acımasız bir sessizlik doldurdu. “Ondan korkuyor musun?” diye sordum yavaşça.

“Yüzüne bakmaya katlanamıyorum.”

“Sana kişisel olarak ne yaptı?” diye sordum.

“Annem yüzünden ondan nefret ediyorum,” dedi Ryke kısaca. Buna rağmen kafasındaki çarkların dönüğünü görebiliyordum ve bu yüzden de anlatmaya devam etmesine şaşırmadım. “...Büyüdüğümde ona farklı bir şekilde bakmayı denedim ama annem zihnimde bir canavar imajı çizmişti. Bu sebeple yüzüne ne zaman baksam gördüğüm tek sikik şey bu.”

Kelimelerini sindirsem de söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Onun Jonathan Hale'i nasıl gördüğünü değiştiremezdim. Bu hasar çok derinlere gömülüydü.

“Onu unutmayı denedim,” dedi Ryke, pencereden dışarıya bakıyordu. “Bir babam yokmuş gibi davranmayı denedim. Sonra...” Başını iki yana salladı.

“Ne?” diye ısrar ettim.

“...sonra seninle tanıştım. Tüm nefretim on kat artarak geri döndü.”

Cevap vermeden önce duraksadım. Duyacağım şeyden korkuyordum. “Neden?” Burası, bana tıpkı babama benzediğimi söyleyeceği yerdi. Hikâyedeki canavar bendim. Nefret edilecek olan şey.

“Onu savundun,” dedi Ryke. “Senin direkt yüzüne oldukça korkunç şeyler söyledi ve sen orada durup hepsini yuttun ya da çekip gittin. Ertesi gün ise Jonathan Hale hakkında o sanki sikik bir kurtarıcıymış gibi konuştun.” Beni onunla karşılaştırmadığı için içimde inanılmaz bir rahatlık hissedemiyordum. Sadece bok gibi hissediyordum.

Dişlerimi sıktım. “Ne yapmam gerekiyordu? Onu yumruklasa

mıydım? *Babamı ağzı burnu kırılana kadar döveyim* trajedisiyle büyümedim. Bunun için üzgünüm.”

“Haklısın,” dedi Ryke beni şaşırtarak. “O evde, o lanet olası şerefsizle tıklılıp kalmıştın. Şimdiyse onu bırakma seçeneğin var. Ama sen geri dönüyorsun.”

“Tamamen kötü değil.”

“Al işte, yine onun tarafındasın.”

“O *benim* babam.”

“O *bizim* babamız,” diye düzeltti Ryke.

Elimle direksiyona vururken çok gergin, öfkeli ve doluydum. “Onu hayatımdan kesip atamam!” Para yüzünden değildi. Ondan almam gereken bilgi yüzünden ya da güven fonu yüzünden de değildi. Tek ailem o olduğu için Jonathan Hale’i bırakamazdım. O benim babamdı, Ryke ve Lily’den önce sahip olduğum tek kahrolasıcı şey oydu.

“Bir dakikalığına kenara çek.”

“Dönmeyeceğim.”

“Sadece kenara çek.”

Benzin istasyonuna girerek bir pompanın yanına park ettim. Ryke’a döndüğümde gözlerinde gördüğüm anlayış yüzünden göğsüm kabardı. Bir bomba patlatmak üzereydi ama kaldırabileceğimi biliyordu.

“Bunu sana kimse söylemeyecek,” dedi Ryke. “Herkes arkandan söylese de sen şimdi bunu benden duyacaksın.”

Uzunca bir süre ona baktım. O söylemeden önce kelimelerini duydum. Sanırım biliyordum, her zaman biliyordum.

“Babamız seni istismar ediyor,” dedi Ryke, gözleri kızarıyordu. “Sözlü olarak istismar ediyor ve kafanı karıştırıyor.”

Bunu sindirmeyi bekledim. Cevap veremeyecek kadar sersemlemiştim. Sadece başımı salladım. “Evet, biliyorum.”

Ryke da birkaç kez başını salladı. Beni izleyerek ruh halimi anlamaya çalışıyordu. Belki de ağabey olanın kendisi olduğunu, babam tarafından büyütülmediğini ve benim işittiğim saldırılara

şahit olmadığını anımsıyordu. *Kahrolasınca hüyük artık! Seni böylece bir aptal olman için hüyükmedim! Neden ağlıyorsun? Kahrolasınca Ağlamayı. Kes.*

“Bunun yüzünden kendini suçlama,” dedim Ryke’a. Hiçbir şey hissetmiyordum. Gözlerim tıpkı onunkiler gibi kızarmış olmalıydı, bunu artık yapamıyordum. “Ne yaptığımı biliyorum.”

“Evet,” dedi Ryke. Tekrar başını salladı ama öncekinden daha üzgündü. “Onunla gerçek bir ilişki kurabileceğine inanıyor olman beni aşırı korkutuyor, Lo. Beni kahreden şey bu. Oraya gidip onun duygusal olarak seni manipüle etmeye çalışmasını izlemek istemememin sebebi de bu.”

Bakışlarımı ondan çekerek direksiyona doğru döndüm. “Senden benimle gelmeni istemiyorum.” Sesim keskin olmasına rağmen oldukça alçaktı. “Seni evine bırakabilirim.”

Rahatsız edici bir sessizlik içinde oturmaya devam ettik. Sonrasında ise sanırım beş dakika boyunca ikimiz de sadece düşündük.

Ardından Ryke dudaklarını araladı. “Eğer gelirsem sence seni rahat bırakır mı?”

“Bu da soru mu?”

Ryke başını salladı. “Tamam. Hadi gidelim.”

“Emin misin?” Bunu yapacak mıydı? Babamızla dolu dolu geçecek bir ya da iki saate sırf onun sözlü saldırılarını kendine çekmek için katlanacak mıydı?

“Evet, eminim.”

Ne hissettiğimi bilmiyordum. Cığerlerim sanki göğsüme kadar yükselmiş gibiydi ve aslında ne söylemek istediğimi biliyordum. Söyleyemeyeceğim şeyi biliyordum.

Teşekkür ederim.

Şu anda gerçekten de bir ağabeyim olduğunu hissediyordum. Muhtemelen benim için fazla iyi olan bir ağabey.

LOREN HALE

“İçmiyor musun?” Babam, Ryke hakkındaki bu gerçeğe kafayı takmıştı. Başımızın üzerindeki vantilatör, verandaya serin hava yayarken sanki bilek güreşi yapacak iki kişiye hakemlik edecekmişim gibi Ryke’la babamın arasında oturuyordum.

“Liseden beri hayır,” dedi Ryke. “Ucunu kaçırmıştım.” Arabasıyla posta kutusuna nasıl girdiğinin konusunu açmadı.

“*Sen* likörü kaldıramadın diye mi Loren’in kendisinin bir alkolik olduğunu düşünmesini istiyorsun?”

Ryke’in çenesi seğirdi. “Şu *sikik* mevzuya gir, Jonathan. Haberi kim sızdırmış?”

Babam demir sandalyede arkasına yaslandı, viski kadehi elindeydi. “İstediğim zaman *sikik* mevzuya gireceğim. Belki önce iki

oğlumla öğle yemeği yemek istiyorum?” Telefonundan bir tuşa bastı. “Carter, bizim için üç burger yap.”

“Bir tercihiniz var mı, Bay Hale?”

“Her zamankinden.”

“Hemen geliyor.” Hat kapandı.

“Ben senin oğlun değilim.” dedi Ryke. Böyle söylese bile kimi zaman sırf karşıdakine cevabını yapıştırmak için Jonathan’ın kendisi babası olduğunu söylüyordu. Tıpkı arabada olduğu gibi. “Eğer unutmuysan tüm velayetimi annem aldı.”

“Kaç yaşındasın?” Babam bunu alayla sordu. “Ah bekle, yirmi ikisin. Amerika adalet sisteminin gözünde bir yetişkinsin. Bir yetişkin olarak, onun malı değilsin. Yani annenin lanet olasıca garajında duran benim paramla aldığı o *Ferrari* gibi.”

Ryke çenesini ovarken bu sözler onu kışkırtıyordu. Sanki kaçmak için bir bahane arıyormuş gibi gözlerini verandada gezdirdi. Ardından bakışları beni buldu ve bir kaçış yolu aramayı bıraktı.

Haberi sızdıran kişiyi öğrenmeden gidemezdik. Eğer bu şeytanla bir burger yememiz anlamına geliyorsa öyle olacaktı.

Babam viskisini bırakarak bana odaklandı. “Annenle hâlâ tanışmadın mı?”

Siktir. Ryke’in akıl karışıklığının ve öfkesinin havaya karıştığını hissedebiliyordum. “Henüz değil, aslında Lily’nin... alışmasını bekliyorum.”

“Annenle mi tanışacaksın?” diye sordu Ryke. Kelimelerinin altında bir suçlama vardı.

Babam araya girmedi, ki bu aramızdaki ilişkiyi merak ettiği anlamına geliyordu. Son birkaç ayda ne kadar yakınlaştığımızı görmek istiyordu.

“Evet,” dedim.

Ryke başını iki yana salladı. “Ne zamandır ismini biliyorsun? Onu nasıl buldun?” Babam ve bana bakarken burada olan bitenin farkına vardı. “Tüm bu zaman boyunca konuşuyordunuz...” Yine

de nefretinin odağı Jonathan'daydı. "Onu bir an olsun rahat bırakmayacak mısın?"

"Annesinin kim olduğunu bilmek istedi. Bu kararı onun yerine sen ya da ben veremeyiz." Normal bir şekilde viskisinden bir yudum alırken Ryke'ı daha çok sinir ediyordu.

"Umursadığım şey bu değil. Elindeki bilgiyi kullanarak Lo'yu kendine çekmiş olmanı umursuyorum. Onu içmeye itebilecek olmanı umursuyorum."

"Ryke..." diye söze başladım ancak babamı savunmak istemediğim için sustum. Şimdi olmazdı. "Onunla konuşmaya başladığımı sana söyleyecektim."

"Ne zaman? Seni sarhoş olduğun için hastanede miden yıkanırken bulduğumda mı?"

Babam homurdandı. "Hâlâ o saçma hâpı içiyor olamazsın."

Ryke ona döndü. "Bu sikik bir şaka değil."

"Öyle," dedi babam. "Onu yumuşatıyorsun."

"Evet. Sen onun sikik bir keskinlikte olduğuna emin olmuştun. öyle değil mi?"

"Kesin şunu, ikiniz de," dedim soğuk bir şekilde. "Alkol ya da Emily hakkında konuşmak istemiyorum."

"Tamam," dedi babam kadehini tazelemek için kalkarken. "Sen ne yapıyorsun Ryke? Yoksa annen gibi tüm paramı yalayıp yutarak kendine eşya ya da kıyafet mi alıyorsun?"

"Annemi, kahrolasınca aldattığın o kadını bu muhabbete dahil etmemeye ne dersin?"

"O sürtükten hoşlanmadığım için beni affet," dedi babam. "Siz ikinizin tanışmasını hep istemiştım ve sırf *ben* istediğim için o kadın bu fikre tahammül bile edemiyordu. İşte buradasınız, her zamankinden daha yakın. Hep olması gerektiği gibi." Sanki kaderimizi o yazmış gibi gülümsedi.

"Buna sen sebep olmadın," diye karşı çıktı Ryke. "Lo'yla senin yüzünden tanışmıyordum. Ben onunla istediğim için tanıştım."

Babam dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. “Bir türlü gönlünü alamıyorum. Bana o aptal, lanet olasıca soruyu sorup da cevabımı beğenmediğin o zamandan beri.”

“On beş yaşındaydım,” dedi Ryke. “Bir kardeşim olduğunu yeni öğrenmiştim. Yalan söylenmiş ve aldatılmış hissediyordum. Senin şefkatine ihtiyacım vardı ve sen sikik bir şekilde yüzüme tükürdün. Sanırım bunu daha iyi bilmem gerekiyordu.”

“Şefkate ihtiyacın yoktu.” Babam bu kelimeye karşı yüzünü buruşturdu. “Gerçeğe ihtiyacın vardı ve bunu sana verdim. Bunu bilmeyi kaldıramayacak kadar zayıf olman benim suçum değil.”

“Siz ikiniz neyden bahsediyorsunuz?” diye sordum tereddüt ederek. Belki bunu bilmemem gerekiyordu ama yine de karanlıkta kalmaktan nefret ediyordum.

Babam hızlıca cevap verdi. “Ryke o gün bana basit bir soru sordu. Ona söylemek ister misin, Ryke?”

“Siktir git,” dedi Ryke dudak bükerek.

“Sanırım hayır.” Babam içkisinden küçük bir yudum alıp konuşmaya devam etmeden önce ağzını şapırdattı. “Anneni becerdiğim günü, *sana* sahip olduğum günü geri alma şansım olsa alır mıydım?”

Bunu beklemiyordum, boğazım kurumuştı. Sanırım cevabı biliyordum. Çünkü nefretine, dar kafalılığına ve alçaklığına rağmen babamla ilgili sorgulamadığım tek bir şey vardı.

Beni seviyordu.

Bu boktan bir sevgiydi, Ryke haklıydı. Kafamı karıştırıyordu. Üstelik arkamı dönüp gitmek konusunda çok zorlanıyordum. Bazen bunu yapmak istemiyordum. Bazense hayal ettiğim tek şey bu oluyordu.

Babam kontrolsüz bir netlikle dolu olan tereddütsüz bakışlarını benden ayırmadı. İçkinin verdiği belirsizlik dürüstlüğe dönüşmüştü. “Ryke’a hepsini yine yapacağımı söyledim. Ne bu hayatımda ne de başka bir hayatımda, pişmanlığım hep sıfırdı.”

Sıfır pişmanlık.

Çıkardığım tek şey buydu. *Sıfır pişmanlık*. Beni boğazımdan tuttuğunda, on yaşındayken bana boktan şerefsiz dediğinde bile. Asla oğlu olacak kadar yeterli olmayacağımı hissettirdiğinde bile. *Sıfır pişmanlık*.

Doğru.

Başta hiç kimse daha fazla şey söylemedi. Ryke muhtemelen ona alınmamdan endişeleniyordu. Hayatta olmamamı dilemişti. Doğrusu şuydu ki, ben de öyle istiyor sayılırdım. Lily'ye bir kez bakana kadar. Onunla konuşana kadar. O kız olmadan bu hayatta kalabileceğimi sanmıyordum.

Babam tartışmayı çok sevmediği için konuyu *Hale Co.*'ya getirdim. *Fizzle*'la kıyaslayınca şirket küçük sayılabilecek bir darbe almıştı ama babam hâlâ yeni bir bebek ürünü üzerinde çalışıyordu. Beşiklerle ilgili bir şeydi. Dünyanın en kötü babasının bebek ürünlerinden bir servet kazanıyor olması ironikti. İş kuran kişi büyük-babam olduğu için ironiyi biraz kırıyordu. Tabii eğer o da alkolik bir şerefsiz değilse.

Babam tekrar konuşmaya başladığında burgerler gelmişti. “Bu evlilik *Fizzle*'a yardımcı olacak ancak *Hale Co.*'ya asıl katkı sağlayacak şeyin tam olarak ne olduğunu biliyor musun?”

Ryke donup kaldığında marul ekmeğinden yere düştü.

Jetonum geç düşüyor olmalıydı çünkü olayı hâlâ anlamamıştım. “Ne?”

Babamın bıçakla kestiği burgerin suyu aktı. Ardından bakışları beni buldu. “Bu bebeklerle ilgili bir ticaret şirketi. Bebeklerin şirkete yararı olur.” Nefes alamadım. “Küçük *Hale Co.* zıbınlarında küçük *Hale* bebekleri. Lanet olasıca pazarlama için bu harika olur.” Burgerinden bir ısırık aldı. “Bunu inkâr edemezsin.”

“Hayır,” dedim anında, damarlarım alev almış gibi hissediyordum. Zaten Lily'yle evlenmeye zorlanmıştım. Babam söylüyor diye çocuk sahibi olmayacaktım. Arada bir sınır olması gerekiyordu.

“Düşünmedin bile.”

“Hayır dedim. Şimdi değil, kahrolasınca bir yıl içinde de değil. Hiçbir zaman.”

Babam çatal bıçağını bırakarak ağzını peçeteyle sildi. “Bu yeni bir gelişme mi?”

“Hayır.”

“Bir sorun mu var?” Kaşlarını çattı. “Kısır mısın?”

“Tanrı aşkına,” diye patladım. Bunu onunla tartışmam gerekeceğini düşünmemiştim. “Çocuk istemiyorum. Sahip olamaya-
cağım için değil, sadece bunu istemiyorum.” *Sana benzemelerini istemiyorum. Ya da bana.*

Ryke sessiz kaldı ama durumu sindirmeye çalıştığını görebiliyordum. Bunu söylediğim tek kişi Lily’ydi. Önemli olan tek kişi oydu.

“Fikrini değiştireceksin,” dedi babam beni çok iyi tanıyormuş gibi. Ardından tekrar bıçağını aldı. “Yakın zamanda olmaması da sorun değil. *Hale Co.* bekleyebilir.”

Tüm bu gergin muhabbetlerin sonrasında yemeğimizi bitirdik. Neden buraya geldiğimizi hatırlamak gerçekten zordu. Yardımcılardan biri son tabağı da aldığı anda sorumu yeniden sordum. “Haber kim sızdırmış?”

Babam, “Bunu size söyleyemem,” dedi.

“Taşak geçiyor olmalısın,” diye homurdandı Ryke. Tam olarak aklımdaki şeyi söylemişti.

Babam onu duymazdan geldi. “İyi haber, olay kontrolüm altında ve sessizce halledildi. Eğer bunu ikinize söylersem, temizlememin mümkün olmayacağı kahrolası bir sorun yaratacağınızdan eminim.”

Ona katılmıyordum, sorun yaratmazdım. “Bilmem gerekiyor,” diye karşı çıktım. “Bu bana karşı bir hata yapan ya da basit bir şekilde benimle uğraşan öylesine bir herif değil.”

“Fikrimi değiştiremeyeceksin, Loren.”

“O zaman niye buraya gelmemi söyledin?” diye bağırdım. Tüm bunlar karşısında gafil avlanmışım. *Boşu hoşuna* burada oturuyorduk.

“Sizinle öğle yemeği yemek ve bundan vazgeçmeni söylemek için. Bunun peşini bırak.”

Ayak tabanlarım alev almış gibi masadan fırladım. “Peşini bırakayım mı?!”

Babam bana öfkeyle bakıyordu. “Loren, fazla tepki veriyorsun.”

“Lo,” dedi Ryke. Yerinden kalkıp elini omzuma koydu.

“Fazla mı tepki veriyorum?” Delirmiş gibi kahkaha attım. “Evde, saldırıya uğramadan o sikik evden dışarıya adım atamayacağına düşündüğü için korkan bir sevgilim var. Ben mi fazla tepki veriyorum? Geceleri yatakta dönüp durmaya son vermesi tam bir ayını aldı.” Sandalyeye tutundum. “Hapishaneden ona plastik penisler ve her gün sözde ona ait olan seks kasetleri gönderen adamlar var. Bu piç haftalarca Lily’yle oynadı. Sonunda da bilgiyi sızdırmadan önce ona alçakça şeyler yazıp durdu. Sende ise onun lanet olası ismi var!”

Babam yerinden kalktı. “Peki sen ne halt edeceksin? Bağıracak mısın? Haykırarak mısın? Ayaklarını yere vurup gürültü mü yapacaksın?” Gözleri karardı. “Benim zaten yapmadığım hiçbir şeyi yapamazsın. Bitti. Peşini. Bırak... lütfen.” Ses tonu belirgin şekilde yumuşadığında rengim attı.

Lütfen. Bu kelimeyi kullanmazdı ve ben ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Ona güvenmek zorundaydım.

Ama koruduğu kişinin kim olduğunu bilmiyordum. Ben miydim, yoksa kendisi miydi?

LILY CALLOWAY

Garth, kişisel bir koruma olmadan önce eski bir CIA ajanı ya da Hollywood'da bir şoför dublörü falan olmalıydı. İki dakika içinde peşimizdeki paparazzileri kaybetmişti. Bense genelde amaçsızca daireler çiziyordum ve sonunda sıkılıp jöleli hamur işlerinden almak için *The Donut Man*'de mola veriyordum, tüm bunları sağlamak bir saatimi alıyordu. Düşününce, belki de bu kadar uzun sürmesinin sebebi çöreklerdi.

Lo ofisinin adresini basından gizlemeyi denemişti. Şimdilik kameraların pencerelere ya da kapılara dayanmadığı en boş yer burasıydı. Ofiste olmak tekrar normal hissetmemi sağlıyordu.

Ayağımı çalışma masasına uzatarak güzel deri sandalyeye yaslandım. Garth, geniş omuzluydu ve kırlaşan saçları ön taraflardan

açılmaya başlamıştı. Alını yağlıydı. Koltuğa otururken tüm dikkatini mini tabletindeydi. Nereye gitmek istediğini tartışmak dışında hiç konuşmuyorduk ve bu benim için daha iyiydi. Konuşmak abartılıydı.

Lo'nun ofisi, yatak odamızdan daha fazla bir kişiliğe sahipti. En sevdiği bilim kurgu ve süper kahraman filmlerinin posterleri duvarlara asılmıştı. *Savaş Yıldızı Galactica*, *Star Wars*, *X-Men* (tabii ki), *Örümcek Adam* (Andrew Garfield versiyonu) ve *Kick-Ass*.

Bir günümüzü tamamen çizgi romanlarını konularına göre organize ederek raflara dizmekle harcamıştık. Çizgi roman yayıncılığı şirketi açmak istediğini babasına söylediğinde muhtemelen Jonathan'ın yüzüne güleceğini, ona büyüüp ciddi bir iş bulmasını söyleyeceğini bekliyordu. Ancak hayır, babası çeki imzalamış ve ertesi gün resmi bir iş planı çıkartmasını söylemişti.

Büyük yığının içindeki taslaklardan birini alarak karıştırmaya başladım. Lo orijinal çizgi romanları (hepsi iyi değildi) okuyup *Halway Çizgi Romanları*'nda hangisini basmak istediğine karar vermek zorundaydı. Kararsız kaldığında benim okumama da izin veriyordu ama Princeton'dan mezun olunca ona işin bu kısmında yardımcı olmayacaktım.

Elimdeki çizgi romana odaklandım. Hicivli yanları olan sürrealist bir eserdi. Hatta insanların bazılarının köpek kafaları vardı. Bazı insanlar da hayvan ayaklarıyla çizilmişti. Lo çizgi romanların ardındaki anlamları yakalasa da benim beynim sadece kocaman götlü bir köpek adam görüyordu.

Benim ilgimi çekenler daha realist ve klasik olanlardı. Tıpkı sayfalardan fırlayıp bizim dünyamıza uyum sağlayabilecek olan süper kahramanların olduğu çizgi romanlar gibi. Lo ortada ne var ne yoksa deneyecekti. Hatta siyah noktaların olduğu ve kelimelerin yazmadıklarını bile. Seksi süper kahramanları sevsem bile basmak için o tarz bağımsız çizgi romanlar bulmak zordu. En seksi giyin-

diklerini düşündüğüm karakterler bile rüyalarımnda beni öldürecekmiş gibi görünüyordlardı.

Yığını karıştırarak daha realist bir çizgi roman buldum. Süper kahramanlar yoktu ama başrol karakteri dedektif olan, suç konusunu işleyen bir çizgi romandı. Sayfaları çevirip eserin güzelliğine baktım.

Ahhh! Taslağı yere fırlatıp ellerimle gözlerimi kapattım.

Bu çizgi romanda çıplaklık vardı! Bense pornoya tövbeliydim.

“Her şey yolunda mı, Lily?” diye sordu Garth.

“Evet,” diye cırladım. “Ben sadece... alt kata ineceğim.” Edepsiz çizgi romanı yerde bırakarak odadan çıktım. Dönen merdivenlerden mağazanın ana bölümüne indim.

İlk kata.

Hayalime.

Mağazaya (sadece çalışanların girdiği) arka kapıdan girdim. Alan loş bir şekilde aydınlatılıyordu. Kırmızı stantlar duvarların ve pencerelerin önünde uzanırken plastik malzeme üstlerini örtüyordu. Araç gereçler ve eşyalar örtülerin altındaydı, duvardaki sıcak gri rengi boyanın taze kokusunu hâlâ alabiliyordum. Lo paletin Kaptan Amerika’ya uyum sağladığını söyleyerek beni uyarmış olsa bile renk uyumuna ben karar vermiştim. Wolverine’i hareket halindeki bir uçaktan attığından beri Kaptan’a karşıydık.

Yine de hâlâ bu renkleri seviyordum.

Alçak raflardan oluşan sıralar, koridorlar oluşturarak buranın bir video dükkânına benzemesini sağlıyordu fakat sevkiyatlar tamamlandığı zaman raflar çizgi romanlarla dolacaktı. Ön kısımda hamur işlerinin ve kahvenin olduğu küçük bir mutfak vardı. Henüz her şey mağazaya ulaşmamıştı ve mekânın halka açılmaya hazır olması için hâlâ aylar gerekiyordu.

Lo, *Superheroes & Scones** konusunu *Halway Çizgi Romanları*’nın pazarlama stratejisi olarak babasına sunmuştu. Bu fikrin

* Süper Kahramanlar & Çörekler. (ç.n.)

şirketle hiçbir alakası olmadığını biliyordum. Yaptığı şey bana ait olacak bir şey satın almak, üniversiteden sonra iple çekeceğim bir şey oluşturmaktı. Beni mutlu etmişti ve bunun o aptal nişan yüzüğünden daha değerli olduğunu düşünüyordum.

Kahve, çörek ve çizgi roman satan bir mağaza.

Mükemmeldi.

İlk defa mirasımızı harcamak yerine güzel bir şey yapıyorduk. Başka kimseyi içeri almaya gönüllü olmayan iki kişi olarak hayatlarımızın bu içten yanını, çizgi romanlardaki nostaljik mutluluğu paylaşıyor olmamızın bir anlamı olmalıydı.

Henüz inşa halinde olduğumuz için kendime ait gizli dinlenme yerim gibi olan plastikle sarılı stantlardan birine, bir çizgi romanla birlikte saklanabilirdim.

Birisi kapıyı tıklattığında yerimden sıçradım. Camın üzeri *YA-KINDA* posterleriyle kaplandığı için gelen kişiyi göremiyordum. Posterlerde neyin yakında olduğu bile yazmıyordu ve bina da aynı şekilde kapalıymış, üzerindeki reklamlarla birlikte terk edilmiş gibi duruyordu. Kimse buranın ne olduğunu bilmiyordu, bir porno mağazası bile olabilirdi. Ah, lanet olsun. Şimdi de *porno* düşünmeden yapamıyordum.

Cam tıklatılmaya devam ederken sese doğru belli belirsiz bir adım attım. Kişi bir gölgeden ibaretmiş gibiydi ve kim olduğunu ayırt etmek imkânsızdı. Ancak görüntü bir erkek olabilecek kadar uzundu.

Ya basınsa? Ya da daha kötüsü.

Beni buraya kadar takip eden birisiydi.

Ses daha yüksek ve ısrarcı olmaya başladı. Kalbim göğsümden firar etmeden kendimi en yakındaki standın altına gizledim. Belki beni görmezdi. Belki çekip giderdi.

Eğer tanıdığım biri olsaydı seslenirdi, değil mi? Telefonuma bakmak için ceplerime uzandım. Ah, olamaz. Telefonumu Lo'nun masasında, Garth'la birlikte bırakmıştım. Yani Garth, Lo'nun ma-

sasının *üzerinde* değildi (en azından olmadığını umuyordum) ama kesinlikle üst katta, mini tabletine dalmış durumdaydı.

Tak. Tak. Tak. Bu tıklatmalar kulağa kaba geliyordu.

Hızlıca standın altına ilerleyerek dizlerimi göğsüme çektim Camın kırıldığını ve adamın içeri girdiğini hayal ettim. Garth'a bağırmalı mıydım yoksa burada yokmuşum gibi mi davranmalıyım?

Kararı benim yerime Garth verdi. Ağır botlarının gürültüsünü mağazanın öteki tarafından duyuyordum. Ardından kilit açıldı, kapı gıcırdadı ve peşimdeki kişi, göz korkutucu korumamla karşılaştı. Bu onu caydırmalıydı.

"Lily nerede? Ona ulaşmaya çalışıyorum." Ses sakın, yumuşak, tanıdık ve hiç ama *hiç* tehditkâr değildi.

"Buradayım!" Standın altından sürünerek çıkarken dizlerime toz ve örümcek ağı bulaşmıştı. Connor sanki orada tam olarak ne yaptığımı biliyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

Garth'ın aklı -gerçekten de- karışmış olmalıydı çünkü, "Oranın altında ne yapıyordunuz?" diye sordu.

"Bir... fare gördüğümü sandım," dedim aceleyle. "Kapan yerleştirebileceğimiz yerlere bakıyorum." Onlar yalanımı anlamadan Connor'a döndüm. "Seni S&S'e* hangi rüzgâr attı?" İsmi kısaltmam gerekiyordu çünkü bunu ne zaman söylesem aklıma hemen S&M geliyordu. Zihnim tehlikeli yollara doğru giriyordu.

"Lo sözleşmeyi kontrol etmemi istedi. Onu ofisinde bıraktığını söyledi." Bakışları, Connor Cobalt'tan bekleyeceğimden daha yoğun bir endişeyle bana odaklanmıştı. Halinden memnun olmasını daha çok seviyordum.

"Tamam, seni götürüyüm." Ardından Garth'a dönerek ekledim. "Burada kalabilir misin? Kapıyı gözetlesen?" Sesimdeki endişeyi azaltmak istesem de korkarım ki iyi bir iş çıkartmıyordum.

"Tabii ki."

Lo'nun ofisine girince ışıkları açtım ve Connor da çalışma ma-

* Superheroes & Scones'un kısaltması. (ç.n.)

ısındaki dosyaya odaklandı. Küçük katlanabilir telefonumu almak Connor'dan gelen cevapsız çağrılara baktım.

"Ee, sen kim olduğumu sandın?" diye sordu Connor. Dosyayı açarak deri sandalyeye yerleşti.

"Ne?"

"Burası yeni bir bina. Farelerin henüz taşındıklarını sanmıyorum. Belli ki kapıdaki kişinin her kim olduğunu düşünüyorsan ondan saklanıyordun." Kendi iyiliği için fazla keskin zekâlıydı ve sorusunun cevabını çoktan bildiğine emindim.

Lo'nun rafından bir *Black Widow* figürü aldım. "Keşke Rose'un yerinde olsaydım," dedim yavaşça.

"Nedenmiş o?" *O bu kadar çok korkmazdı.*

"Bunu benden daha iyi idare ederdi. Bir koruması bile yok." Ben de öyle bir özgüven istiyordum. Sanırım bu yirmi yaşındakilerin öğrenebileceği bir şey değildi, çok geç kalmıştım.

"Cesaret ve gurur arasında fark var. İnan bana bir koruması olduğunu bilsem geceleri daha rahat uyurdum."

"Çok sık yalnız kalıyor," dedim. Nasıl cesur olmayacaktı ki? Telaşlı paparazzilerle ve medyaya aç halde olan basınla her gün tek başına yüzleşiyordu.

"Evet ama o kız bir başkasının kendini korumasına izin vermektense bir şok tabancasıyla gezer. Hem de sadece bunu ispatlamak için. Kendinden iki kat daha büyük ve sayıca daha fazla düşmanla karşılaştığında, bazı savaşların birlikte kazanılabileceğinin farkına varacak."

"Ah," dedim. Süper kahraman örneği sayesinde bunu sonunda anlıyordum. Ablam bir takım oyuncusu değildi, işleri kendi başına halletmeyi tercih ediyordu.

"Benim yeteneklerim ölçülemez olsa da onu şehrin diğer yarısından kurtarmak gibi bir gücüm yok," dedi Connor. "Bizim ilişkimiz, sizinkinden biraz farklı."

"Bence bu biraz yetersiz kaldı."

Gülümsedi. “Evet, öyle.” Ardından dosyayı kapattı. “Söylemeye çalıştığım şey şu ki, onun adına korkmamayı deniyorum. Bunu itiraf etmeyecek olsa da ergenliğimizden beri bana hep güven duyarak bakıyor. Ben onun... yaslandığı kayayım.” Doğru kelimeleri bulduğu sırada gözleri daldı. “Sarsılmaz olanım. Kendine güvenen, temkinli, sert ve sinir bozucu derecede ikna edici. Eğer korktuğumu görürse, sanki satrancı kaybetmişim gibi dışarıdan bununla böbürlenecek ama içten içe kendini sorgulamaya başlayacak. Rose’un özgüvenini kaybedip kendine daha az güvenmesinden hoşlanmıyorum. Daha savunmasız oluyor ve bu da kalbimi kırıyor.”

Bu Connor Cobalt için yepyeni bir dürüstlüktü. Kelimelerinin altına gizlenen birer hakaret yoktu. Sadece... içten gelen bir gerçektir. Bunu sevdiğimi söyleyebilirdim.

“Onu seviyor musun?” diye sordum. Aksiyon figürünü yerine koyarak koltuğa oturmuştum.

Dosyayı tekrar açarak süper insan tavrına büründü ve içindekileri okumaya başladı. Tuvalette bir dergi okurken yaptığımdan daha hızlı bir şekilde sayfaları çeviriyordu. “Bazıları için sevgi, konu dışıdır.” Garip bir cevapla sorumdan kaçmıştı. Sözleşmeye odaklandığında, bana gösterdiği o küçük açık sözlüğünün kapısı kapanıyordu.

Başka bir şeyi fark ettiğim an şaşkınca ona baktım. “Nasıl artık *fena* demiyorsun?”

Bakışlarını bir anlığına kâğıtlardan kaldırdı. “Neyden bahsediyorsun?”

“Eskiden ‘fena akıllı’ ve ‘fena havalı’ falan deyip dururdun. Seninle ilgili en sevdiğim şeylerdendi.” Onunla tanıştığımdan bu yana konuşma şekli değişmişti. Tamamen değil tabii, tanıdığı biriyle karşılaştığımızda bazen, “*Selam, dostum,*” demeye devam ediyordu.

Dudakları kıvrıldı. “Tamamen gıcık birisi gibi görünmemek için genelde entelektüel olarak yetersiz kişilerin yanında aptalca

şeyler söylerim.” Sanırım az önce bana aptal demişti. “Ama seni gerçek bir arkadaş gibi görüyorum, bu yüzden de numaralarımın bir kısmını azalttım. İnsanların çoğu bana tamamen katlanamaz.”

“Rose katlanabilir mi?” diye sordum. Hâlâ söylediği her şeyi idrak etmeye çalışıyordum.

Dudakları biraz daha yukarı kıvrıldı. Bir anda Connor Cobalt’ın aklından ne geçirdiğini asla bilemeyeceğim sonucuna vardım. Hangi kelimeleri tiksindirici buluyordu, belli durumlarda ne düşünüyordu, yarı-hakaret ve yarı-daha-iyi olan tarzda bir şeyler içermeyen *asıl* tepkileri nasıl oluyordu? Belki Rose onu çoktan tanımıştı. Belki de diğer hepimiz gibi bunlardan hiç haberi yoktu.

Daha güvenli bir konu açtım. “Yani gelecek dönem sen Wharton’da olacaksın ve Rose da New York’ta olacak.” İkisi de (Ryke’la birlikte) mayıs ayında mezun olmuşlardı ve birkaç hafta öncesinde onlar için küçük bir kutlama yapmıştık.

Connor’ın hayali gerçek olmuştu. Penn’in prestijli Wharton İşletme Yüksekokulu’ndaki işletme yüksek lisans programına kabul edilmişti. Rose hep lisansüstü eğitimden şikâyet edip durmuştu. En azından iyi bir servetin vârisi olan birisi için, bunun yalnızca bir kâğıt parçasından ibaret olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden vakitini Calloway Modaevi’nin New York’taki ofisinde harcayacaktı. Princeton’a ise New Jersey’den gidip gelecekti.

“Plan bu,” dedi Connor.

Onlar için endişeleniyordum ama Rose’un ya da Connor’ın endişemin değerini anlayacaklarını sanmıyordum. Uzun mesafe ilişkileri zordu ve onların sorun olmaya bile değmeyecek sorunlarının yaratacağı sıkıntıyı tahmin edebiliyordum. Özellikle de Rose’un yakınlıkla ilgili sorunları olmaya devam ettiği sürece. Cancun’da, Connor’la aynı yatakta yatmayı başarmış olsa da seks kısmına henüz ulaşamamıştı bile.

Onun aşkı ve o havai fişekleri bir arada bulmasını istiyordum ama yaptığım ya da söylediğim hiçbir şey sorunlarını değiştirme-

yecekti. Ben sadece onun küçük kardeşiydim ve onun gözlerinde kırk bir haldeydim.

Connor'ın bakışları çizgi romanın durduğu yere çevrildi. Devasa çıplak memelerin ve kalkmış bir penisin olduğu sayfa açıldı. "Lily."

"Ona bakmıyordum!" diyerek kendimi savundum. "Yani, bakıyordum fakat sonra bakmadım." Yüzümü buruşturdum. Konuşmak nasıl bu kadar zor olabilirdi? Derin bir nefes alarak düşüncelerimi topladım. "Çizgi romana bakıyordum ve sonra bu..." Kaşlarımı çattım. "...cinsel organlara denk geldim. Gözlerimi yaktığı için sihirli bir şekilde ellerimden düştü."

"Eğer gerçeği söylersen bu abartılı laflarını affedeceğim."

"Gerçeği söylüyorum! Bana inan." Parmağımla kalbimin üzerinde haç çıkartmaya başladım ama sonra aklım karıştı. "Haç çıkartmama gerek var mı ki?"

"Bazen aynı dili mi konuşuyoruz diye merak ediyorum."

"Evet," dedim, onu duymazdan gelip başımı sallarken. "Kesinlikle katılıyorum."

Sözleşmeye döndüğünde pencereye yaklaşıp perdelerin ardına baktım. Bekleyen paparazzi ya da sokakta gezinen tehlikeli adamlar var mı diye bakıyordum.

Korkumu nasıl yeneceğimi bilmiyordum. Tuvalette saklanıp kaygımı mastürbasyon yaparak silmekle ilgili bunaltıcı bir arzum vardı. Yine de tıpkı Cancun'daki gibi hissetmek istiyordum. Güvenli ve dürtülerime kapılmamış. O durgunluğu özlüyordum.

Yeni terapistim bana yardımcı olabilecekmış gibi görünmüyordu. Elimden gelen şey ise bu korkuyu yenmek için onun yöntemlerini hayal etmektir. *Canavar boyutunda bir şok tahancası*. Bu yüzden de kaygılarımı onunla paylaşmayı reddetmiştim.

Buna rağmen tekrar özsevgiye çekilmeyecektim. Yeni bir şey deneyecektim. Üzerimdeki bu dikkat ve medyayla düzgün bir şekilde baş etmenin yolunu bırakana kadar tedirginliklerime karşı çıkacaktım. Tekrar nefes almanın bir yolunu bulana kadar.

Bölüm 56

LOREN HALE

Kendimi tuhaf birisiymişim gibi hissediyordum.

Bir saattir kiralık arabamda oturmuş halde aynı dört katlı tuğla eve bakıyordum. Çimenler yeni biçilmişti ve toprağa batırılan bir tabela vardı. *McAdams Ortaokulu Onur Öğrencisi*.

Maine'de insanları dışarıya çağıran bir esinti varken ben hâlâ koltuğuma gömülmüş haldeydim, eklemlerim donmuş gibiydi. En büyük korkum ise, o kadar yolu gelmeme rağmen cesaretimi toplayamayıp garaj yoluna adım atamadığım için bu kahrolasica *sedan* arabada kalmaktı.

Bir herifin kapısında içki şişesi kırabiliyordum ama bir kadına selam vermek için kapısına adım atamıyordum. Bunda ironik bir yan vardı. Belki kahrolasica zihnim korkuyor olmasa bu duruma gülerdim.

Gerginlikle ısınan boynumu ovdum. Başta planladığım gibi, Ryke ve Lily'yi de yanımda getirmeliydim. Lily'ye annemle tanışmaya karar verdiğimi söylediğimde beni desteklemek dışında hiçbir şey yapmamıştı. İkisi de gelmek istiyorlardı.

Bense tek kişilik bir bilet almıştım.

Bunu kendi başıma halletmeliydim.

Eve kimse girmiyor ya da çıkmıyordu. Dışarıdan normal bir orta sınıf aile evine benziyordu. Böyle bir şeye sahip olabilirdim, bu benim sahip olabileceğim türden bir şeydi.

Normal.

Derin bir nefes vererek ellerimi saçlarımdan geçirdim. *Sadece git. Hızlıca yap ve bitir, seni sikik piç.*

Ne yaptığımın daha farkına varamadan arabadan inip posta kutusuna ulaştım. Sanki sekiz kilometrelik bir koşunun ortasındaymışım gibi nefes alıyordum. Nefes al. Nefes ver. Bir... iki... üç. Yarışta değildim, koşmuyordum. Hatta yürüyor bile sayılmazdım.

Eskimiş spor ayakkabılarım ön verandaya gelince durdu. Bacaklarım beni aşağı çekiyordu. Ayakkabılarım ise her ne kadar çirkin olsalar da beni yönlendiriyorlardı.

Yumruğumu kapıya doğru kaldırdım ancak sonra bocalayarak elimi indirdim. *Hadi. Yap şunu.* Kafamda sohbetleri tekrar edip duruyordum, yıllarca bu anı düşünmüştüm. *Hadi, Loren. Kahrolasınca büyü artık.*

Nefes al. Nefes ver.

Bir... iki...

Zili çaldım.

Kapı açıldı ve aklım durdu.

Karşımda duran kadın aynı şekilde şaşkın ve sersem bir ifadeyle bana bakıyordu. Onu hiç arayıp bu buluşmayla ilgili uyarmamıştım. Telefonu yüzüme kapatmasından çok korkmuştum. Sadece yüzünü görmek, sesini duymak istemiştım. Aynı anda.

Gençti, kırkında bile değildi. Yüzüne baktım: ince bir burun. ince dudaklar, parlak kahverengi saçlar. Aniden onda *kendimi* aradığımı fark ettim.

“Ben-”

“Kim olduğunu biliyorum.” Sesi kadife gibiydi. Tam da gözlerinizi kapatıp uykuya dalarken dinlemek isteyeceğiniz türde. Çocuklarına uyumadan önce hikâyeler okuduğu konusunda ıddiaya girerdim. Bu düşünce midemin düğümlenmesine sebep olmuştu. “Seni haberlerde gördüm.”

Beni içeri davet etmesini bekledim ama kapı kolunu sanki kapıyı yüzüme çarpmama saniyeler varmış gibi tutuyordu.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu.

Nasıl bir tepki beklediğimi bilmiyordum. Babam onun beni ıstemediğini söylemişti. Belki de onun bu konuda yalan söylediğini düşünmüştüm. Tıpkı bir annenin oğlunu umursadığı gibi, onun da beni umursadığına dair yersiz umudum hâlâ var olmaya devam ediyordu.

Bir nefes aldım. “Sadece konuşmak istedim.” Onunkiyle kıyaslandığında sesim kabaydı. Bir meleğe karşılık bir hayvan gibiydi. Bu kahrolasınca iğrenç bir durumdu. Bense sanki hafızamdan silinip gitmesine saniyeler varmış gibi ona bakmaktan kendimi alamıyordum.

“Konuşacak hiçbir şey yok.” Kelimelerinde olmasa da bakışlarında özür vardı.

“Evet,” dedim kendi kendime başımı sallarken. Artık çekip gitmeliydim. Bunu burada bırakmalıydım. Onu görmüştüm, başka neye ihtiyacım vardı ki? Hangi kahrolasınca şeyi arıyordum? “Sen, benim annemsin.” Söyler söylemez bu kelimeleri geri almak istedim.

İki büklüm olarak kapıyı kapanana kadar çekmesine rağmen sınırın dışında duruyordu. Bir hataymışım, temizlemeye çalıştığı özgeçmişinde bir kara lekeymişim gibi bana bakıyordu. Bunu söy-

lememişti ama aklındaki yüzünden okuyabiliyordum. *Aslında sen benim oğlum değilsin.*

Beni büyütmemişti. Hayatının unutmaya çalıştığı kötü bir parçasıydım.

Rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. “Jonathan sana bir şey söyledi mi?”

“Pek değil.”

“Peki... ne bilmek istiyorsun?”

Açık uçlu sorusu beni bir anlığına şaşırtmıştı. Ne bilmek istiyordum? *Her şeyi.* Benden saklanan tüm cevapları öğrenmek istiyordum. “Ne oldu?”

“Ergendim...” Bir dakikalığına omzunun üzerinden bakıp ekledi. “Gençtim ve Jonathan gibi bir adamdan kolayca etkilendim. Yalnızca bir kez yattık. Hepsi bu kadar. Umursamazdım, bu sebeple buradasın.”

Dilimin ucuna çirkin kelimeler sıralansa da bu sert cevapları yuttum. Tişörtüme kadar kan ter içinde kalmıştım, hava lanet olası bir şekilde sıcaktı. Kaşımdaki teri sildim. “O zaman senin için ben bu muyum?”

Bakışları arkama çevrildi. Sokağın karşısındaki bir komşusu, posta kutusunun olduğu yerden bizi izliyordu. Adam kim olduğumu mu merak ediyordu yoksa, beni nereden tanıdığını mı anlamaya çalışıyordu merak ediyordum.

“Beni içeri davet edebilirsin,” diye önerdim.

Başını iki yana sallayarak tekrar boğazını temizledi. “Hayır. Dışarıda kalman daha iyi.”

“Evet.” Bağırıp göğsüme oturan her şeyi dışarı atmadan söyleyebileceğim tek şey buydu. *Neden benim için geri dönmedin? Neden beni kahrolasınca bir kez umursamadın? Ben senin lanet olası oğlunum!* Bir annem, bir anne figürüm olmadan yıllar geçirmiştım. Gördüğüm tek anne figürü sabahları eve girip çıkan insanlardı. Makyajları akmış ve yarı giyinik olan kadınların bana edebilecek-

leri akıllıca sözler yoktu. Sorularıma cevapları yoktu, beni uyutmak için tatlı ve anaç bir sesleri yoktu.

“Anlamak zorundasın...” Bakışlarını yere çevirdi. “Seni istemiyordum.”

“Evet, onu anladım,” dedim tersçe. Babam haklıydı. Onu aramamam gerekiyordu.

“Lisedeydim,” dedi. “Sadece genç bir kızdım ve üniversiteye gitmeyi, sevgililerim olmasını, bir hayat yaşamayı planlıyordum. Bunların hepsini benden alacaktın.”

Bunların hepsini benden alacaktın. Bu kelimeler kulaklarımda çınlamaya başladı.

Açık gökyüzüne baktım. Sadece, bana kendini hiç göstermeyen bir şeyi arıyordum.

Burada ne halt ediyordum? Sadece burada değil, bu evde. İnsanların hayatlarını mahvetmek için doğmuşum gibi hissediyordum. Dünyaya gelmeden bile bunu yapmışım. Sonrasında da yapmışım. *Bunların hepsini benden alacaktın.*

“Jonathan’ın hatrına, onun yanına gittim ve kürtaj yaptıracağımı söyledim.”

Gözlerimi kapattığımda sıcak bir yaş yanağıma süzüldü. Yaşı sildim ve bir nefes verdim. “Keşke öyle yapsaydın,” dedim bir anda. Çünkü o zaman bu acıyı kaldırmam gerekmezdi. Yüzüm böyle eğilmezdi. Lily, çocukluğunu benim sorunlu evimde geçirmezdi. Annesi diğer çocuklarını sevdiği kadar onu da severdi. Ryke, bir yerine iki ebeveynle büyüdü. Var oluşum birçok insanı mahvetmişti, birçok şeyi. Ben olmadan hayat daha kolay olabilirdi.

“Ne?” Kadifemsi sesi tizleşti.

“Beni duydun,” dedim, artık nazik değildim. “Keşke beni öldürseydin.”

Rengi attı. “Böyle söylemek istemiyorsun.”

“Neden istemeyeyim?”

Bir anlığına dudaklarına dokunarak sadece bana baktı. “Çünkü... baban sana her şeyi verdi.”

Her şeyin var, Loren. Bu kadar minnetsiz küçük bir şerefsiz olma, Loren.

“Evet,” dedim başımı sallayarak. “Bana her şeyi verdi.” O konuşmadan bir soru sordum. “Sana ne engel oldu? Ebeveynlerin mi? Dini inançların mı? Kaygın mı?”

“Jonathan bana engel oldu,” dedi. “Bir çocuğu kaybetme fikri onu deli etti. Bir anlaşma yaptık. Seni doğuracaktım ve sonra tamamen onun olacaktın. Ben planladığım hayata kavuşacaktım ve sen de benim sana asla veremeyeceğim bir lüks içinde büyüyecektin. Mutlu olacağını sandım.”

“Evet, hâlâ o mutluluk kısmı üzerine çalışıyorum.”

Bakışlarına bir pişmanlık yayılmasını beklesem de yayılmadı. Ben bayılana kadar içki içen şımarık, rezil bir vâristim. Tıpkı bir reklam kampanyası gibi rehabilitasyona gitmiştim. Bir de seks bağımlısı sevgilim vardı.

Bir okul otobüsü kaldırıma yaklaştığında Emily sessizleşti. Kapılar açıldı ve ortaokul çocukları dışarı çıkmaya başladı. Benim açık kahverengi saçlarıma ve burnuma sahip olan bir kız sırt çantasını takarak bu eve doğru yürüyordu.

Emily kızına zorla gülümsedi. “Selam tatlım, içeri geçebilir misin lütfen?”

Kız dikkatlice bana bakarken burnunun üzerindeki büyük yuvarlak gözlükleri düzeltti. “Sen Loren Hale değil misin?”

Bir ortaokul kızının beni tanımasından nefret ediyordum. Yüzüm tüm gazetelerdeydi. Dün Lily’yle el ele bir restorandan çıkarırken fotoğrafımızı kullanmışlardı.

Sonra farkına vardım.

Bu kız benim üvey kardeşimdi.

“Evet, benim.”

“Benim evimdesin...? Annemi mi tanıyorsun?”

Emily sabırsızca kızını beklerken araya girmek üzereydi ama ona bir iyilik yaparak kızın sorgusunu sonlandırdım.

“Pek sayılmaz,” dedim. “Babamın bir arkadaşı.”

“Anne,” diye fısıldadı kız. “Ünlü insanları mı tanıyorsun?”

Emily omuz silkerken gergindi.

Ardından bakışlarım, kızın sırt çantasının kolundaki bir rozete takıldı. *Mutant & Gururlu*. Bu mümkün müydü? “X-Men sever misin?”

“Çizgi filmleri,” dedi. “*X-Men: Evolution*.”

“Sevgilim de onlara bayılıyor.”

“Nişanlın mı demek istedin? *Ünlü Takipçisi* sitesinde evleneceğinizi okudum.” Topukları üzerinde ileri geri sallanırken burnuna düşen gözlüğünü düzeltti. “Bu doğru mu?”

“Evet, doğru.”

Yarın öğle yemeğinde arkadaşlarına söyleyecek güzel bir şey bulmuş gibi yüzü aydınlandı.

Emily kızının geçmesi için kapıyı açtı. “Willow, içeri lütfen.”

Willow, annesinin ricasına teslim olmadan önce meraklı bir şekilde beni süzdü. Sonra da içeri girerek gözden uzaklaştı.

“Kızına bir Buffy karakterinin ismini mi verdin?” Aptal gibi belki de aynı şeyleri seviyoruzdur diye düşündüm. Willow’la garip bir şekilde aynı şeyleri sevdiğimiz için böyle hissetmişim.

Kaşlarını çattı. “Ne?”

“Televizyon dizisi, *Buffy the Vampire Slayer*?” Kafası hâlâ kaşıktı. “Boş ver.”

“Ne istiyorsun, Loren?” diye sordu sonunda. “Buraya gelerek ne olmasını bekliyordun?” Sesini alçalttı ve arkasına bakıp evini görmemem için kapıyı çekti. Hiçbir zaman sahip olamayacağım o hayatı göremeyecektim. “Yirmi bir yaşındasın. Bir yetişkinsin.”

“Sen benim annem değilsin. Sanırım bunu anladım,” dedim sertçe. Ondan nefret etmemekten *nefret* ediyordum. Birazcık bile. Geriye doğru bir adım atarak yıkmak istemediğim o eve baktım. Dokunduğum her şeyi mahvediyordum.

Onun hayatını da altüst etmeyecektim. Benimki tamamen boka batmış olsa da. Tüm bunları geride bırakmak üzereyken pencerede başka bir şey dikkatimi çekti.

Bir kız. Bir çocuk. İki ya da üç yaşından daha büyük değildi. Pencereden bakarken elinde peluş bir dinozor vardı. Kendimi gördüm. Büyürken ve bana yalan söylenirken. Ağabeyimi hiç tanımadan aradığım cevaplara en sarsıcı, en korkunç şekilde ulaşırken. *Sırlara ve ihanetlere.*

Tekrar Emily'ye döndüm. Verdiği karardan ve hayatından memnun görünse de tıpkı babam gibi aynı hatayı tekrarlıyordu. Sara Hale gibi. Şimdi görmese bile, söylediği bu yalanlar ailesini içten dışa parçalayacaktı.

“Bilmen gerekiyor,” dedim. “Ben senin oğlun olmasam bile onların ağabeyiyim.”

Dudaklarını birbirine bastırdı.

Konuşmaya devam ettim. “Belki sen bu şekilde düşünmek istemiyorsun fakat aynı durumu daha önce yaşamış birisi olarak söylüyorum, *onlar* öğrenecek.” Ryke’ı düşündüm. “Onlara şimdi ya da yakın zamanda benden bahsetmek zorunda olduğunu söylemiyorum. Yine de eninde sonunda öğrenecekler. Basından olmasa bile bunu bir yabancından öğrenecekler ve devamını senden duymak isteyecekler.”

“Bunu aklımda tutarım,” dedi kısaca. “Başka bir şey var mı?”

Siktir git. Bunu söyleyemezdim tabii. İçimden gelmiyordu. Söylemek istediğim şey daha çok *Beni siksinler*, gibi bir şeydi. *Bu kadar aptal olduğum için. Umursayacağını düşündüğüm için.*

Başımı iki yana salladım. Kaldırıma doğru yürürken içimdeki her şey sanki ikiye yarılmışım gibi akıp gidiyordu. Verandadan birkaç adım daha uzaklaştıktan sonra üç katlı tuğla eve baktım. Orta sınıf aile. Mutlu. Normal.

Arkamı döndüm ve bir daha da geriye bakmadım.

LILY CALLOWAY

Lo, kendisi Maine'deyken bugün Dr. Evans'la olan terapi seansıma gitmememi söylemişti. Ama sonra terapist beni arayıp eğer gitmezsem ebeveynlerimle iletişime geçeceğinden ve ne kadar az ilerleme kaydettiğimi onlara söyleyeceğinden bahsetmişti. Bu yüzden de tek başıma Dr. Evans'ın ofisinde otururken sürekli telefonumu kontrol ediyordum. Lo, beni Emily'yle görüştüktan sonra arayacağını söylemişti. Eğer tanışmaları iyi gitmezse Lo'nun alcole sığınmasından endişeleniyordum. Gerçekten onunla birlikte gitmek istemiştım ama o bu şekilde olmasını istediğı için burada kalmıştım.

Dr. Evans elektrotları bileğime yerleştirirken içinden kablolar çıkan küçük siyah kutuyu bana verdi. Çalışma masasının arkasın-

daki sandalyeye geçtiği sırada yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. Lo'nun burada olup seansımı bölmemesi hoşuna gidiyordu.

"Tekrar dergilere mi bakacağız?" Koltuğumda kıpırdandım, odada Dr. Evans'la yalnız olmak beni geriyordu. Lo buradayken bu kadar garip hissetmiyordum.

"Sanırım bugün yeni bir dürtüye geçebiliriz."

Beynimi zorlamaya çalıştım. Kaçınma terapisiyle, fantezilerim ve porno dışında neyi yenebilirdim ki?

Bakışları bacaklarıma indi. "Bir elbise ya da etek giysen daha kolay olurdu ancak bence halledebilirsin."

Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Belki de onu yanlış duymuştum.

"Mastürbasyon yapmanı istiyorum. Beynin negatif bir tepki gösterene kadar sana şok vereceğim."

Aman Tanrım.

Başım kendi kendine delirmiş gibi iki yana hareket etmeye başladı. "Hayır," dedim. "Olmaz." Onun karşısında mastürbasyon yapmayacaktım!

"Lily, ebeveynlerin beni özel olarak tuttu," diye açıkladı. "İşler böyle ilerliyor. Zihnini, mastürbasyonun kötü bir dürtü olduğuna koşullandırman gerekiyor."

Ebeveynlerim zayıf noktamdı. Onlara yaptığımı düzeltmek için *her şeyi* yapacağımı söylemiştim. Ne kadar ileri gidebilirdim ki?

"Bugün yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye sordum.

Düşünürken parmaklarını alına koydu. "Sanırım başka bir şey deneyebiliriz," dediğinde rahatladım.

Yerinden kalkarak masanın ön kısmına ilerledi ve kalçasını masaya yasladı. Kumanda hâlâ elindeydi. Diğer eli fermuarına inmişti. *Ah siktir.* Bu aklımdaki *başka bir şey* değildi!

"Ne yapıyorsunuz?" diye cırladım, koltukta donakalmıştım.

"Senin gibi fahişeler, erkek cinsel organına takıntılıdır. Ona ba-

olacaksın. dokunacaksın, yalayacaksın ve ben de tekrar güzel, normal hissettiğin ana kadar sana şok vereceğim.”

“Hayır.”

Rose gittiği o korkunç seansların ardından *harika* terapistimi, Dr. Banning’i bulmuştu. Acaba o da ben karşılaşmayayım diye *bu* *o* durumlara şahit olmuş muydu? Olduğunu biliyordum. Birlikte ziyaret ettikleri iğrenç terapistlerden bahsederken Connor’la aralarında geçen bakışmaları hatırlıyordum.

Dr. Evans çoktan fermuarını indirmişti ve aleti pantolonunun altından belli oluyordu. Ellerimi gözüme kaldırdığım anda o tanıdık *bizzzz* tenime yayıldı.

Bakmıyorum. Bakmıyorum. Burada değildim. Gerçekten değilim
Oda sessizleştğinde belki ben kazanmışımdır diye düşündüm.

Ardından onu hissettim. Bacağımda.

Bu sefer sanki tüm bedenime elektrik verilmiş gibi sıçradım. Şok kutusu yere düşerken koluma bağlı olan elektrotlarda çıkmıştı. Geriye doğru sendelerken gözlerim irileşti. Dr. Evans, aramızdaki mesafeyi kapatarak tam karşımda yerini aldı. Bakışlarımı sallanıp duran penisine indirmeyi reddediyordum.

“Benden uzak dur,” dedim dişlerimi sıkarak. Dilimi çıkartıp dizlerimin üstüne çökmeyecektim. Artık hızlıca doruğa ulaşmak için her şeyi becerebilecek olan o kız değildim. Daha güçlüydim. Lo olmadan bile. Bunu artık biliyordum.

Dr. Evans, tehdidimi görmezden gelerek bileklerime uzandı, dudakları kulağımı buldu. “Oturup razı olacaksın yoksa ebeveynlerine gerçekte nasıl bir fahişe olduğunu anlatırım.”

Anlat, aklıma gelen ilk düşünce buydu. Kendi gururumu, haysiyetimi onlar için feda etmeyecektim. Dünyadaki hiçbir şey burada yaşayacağım utanca değmezdi. Hiçbir şey.

Direkt ona bakarken bana sürtük olduğumu, fahişe olduğumu söyleyen insanlara karşı tüm nefretim ve kinimle o iki kelime dudaklarımdan döküldü. “Siktir git.”

Beni daha sıkı tutmaya başladığında ona, yani bir erkeğe kıyasla ne kadar küçük olduğumu fark ettim. Gerçekten bir kemik torbasıydım. Hemen ardından derin bir nefes alıp bağırdım. “GARTH!”

Dr. Evans bir elini ağzıma kapatarak diğer elini şortuma indirdi. “Eğer sen yapmazsan bunu senin için benim yapmam gerekecek.”

Ona karşı koyup elinden kurtulmaya, onu ısırma ya da tekmelemeye çalıştım ama beni koltuğun arka tarafına sabitledi. Avucuna doğru bağırmaktan kendimi alamıyordum.

O hiçbir şey yapamadan kapı hızlıca açıldı ve korumam ileri atılarak onu masasına doğru fırlattı. Garth, Dr. Evans’ı sanki peluş bir oyuncakmış gibi itekliyordu. Bu adamı yok etmeye hazır mış gibi görüldüğü için, onu serbest bıraktığında şaşırdım. “Greg Calloway’in avukatları sana ulaşacak. Bugün ofisini toplamanı öneririm.”

Garth bana döndüğünde yüzünde anlayışlı, neredeyse özür dileyen bir ifade vardı. Burada olduğu için mutluydum. Lo, bir koruma almak konusunda haklıydı.

Beni odadan çıkarttığı sırada son bir kez şeytani terapistime baktım. Kalp atışlarım henüz yavaşlamamıştı. Galiba... biraz şoktaydım. Gözlerimi kapatamıyor ya da kırpamıyordum.

Dr. Evans yere yığılarak bir sersem gibi şok kutusunun kablolarına bakmaya başladı.

“Siz iyi misiniz?” diye sordu Garth, lobide.

“Sanırım.” Hislerimi anlamaya çalışıyordum. Pek de solmuş bir çiçek gibi hissetmiyordum ama hızlıca nefes alıp vermekten de kendimi alamıyordum. Bileğimi ovdum. Evet, şoktaydım.

Garth, “Eve dönelim mi?” diye sordu.

“Önce bir yerde durabilir miyiz?”

Başını salladı ve birkaç blok ötedeki diğer yüksek binaya ilerledik. Ellerim hâlâ titriyordu ve aynı zamanda bedenimin kalanından kopup gitmişler gibi hissediyordum. Ofise vardığımızda kapıyı tıkladım, nefes alışlarım yavaşlamıştı.

Kapı açıldığında siyah kısa saçları ve sıcak gülümsemesi olan bir kadın karşımdaydı. Onu neredeyse iki aydır görmüyordum. O kollarını omzuma sarana ve ben de aynısını yapana kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Yaşlar gözlerime hücum etti.

“Ah, Lily,” dedi. “Konuşacak çok şeyimiz var.”

Evet, vardı. Artık iyi bir yönlendirmenin nasıl olduğunu biliyordum ve bunu asla bırakmayacaktım.

Gözlerimi sildim. Seanslarımıza yeniden başlamak istediğimi söylemek üzereyken dudaklarımdan bambaşka bir şey döküldü. “Sence artık sana Allison diyebilir miyim?”

“Bunu çok isterim.”

Bölüm 58

LOREN HALE

Uçak New York'a indi. Eve gitmek istemiyordum. Yerel bir barın önündeki otoparkta durdum. Soğuk ve yalnız. Kendi düşüncelerimle baş başa. Tehlikeli bir oyundu.

Direksiyonu sıkıca tutarken acı, beni keskin bir bıçak misali yarıp geçiyordu. Emily'nin buruşturduğu, huzursuz, rahatsız ve defolup gitmemi isteyen yüz ifadesi gözlerimin önünden gitmiyordu. Annemi tekrar kaybetmiştim ama bu aptalca bir düşünceydi. Hiç sahip olmadığım bir şeyi kaybedemezdim.

Gözlerimi kapatırken bağırdım, boğazım yanıyordu. Koşmam gerekiyordu. Bu hisleri bastırmam gerekiyordu. Kafamda babamın sesini duyuyordum. Emily'nin sesini. Basını, medyayı. *Her şeyin var, Loren. Neden kahrolasınca ağlıyorsun? Etrafına bak, seni üzebilecek ne var?*

Hiçbir şey. Üzülmeye, minnet dışında bir şey hissetmeye iznim yoktu. Ayrıcalıklıydim. Zengindim. Bakışlarım bana döndü. 4C / K sahelsi, neon mavı renginde parlıyordu. Ası bir genç yetişkindim ve ilgiye ihtiyacım vardı. öyle değil mi? İşte buydu. Alkol tüm bakışları üzerime çekip insanların bana acımasına sebep olacaktı. Onlara kendilerini üzgün hissettirecekti.

Bu değil, diye düşündüm. Alkol muhalif düşüncelerimi boğacaktı. Alkol kafamdaki her bir sesi susturacaktı.

Aynı zamanda da her şeyi sıkıp atacaktı.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Kahrolasica aklımı kaçıracaktım. Avucumu direksiyona vurduktan sonra boğazımdan bir çığlık daha yükseldi. Gözyaşlarım bir anda yüzüme akmaya başladı. Babama karşı çıkamazdım, sızan haberleri durduramazdım ve annem beni gerçekten de hiç istememişti, şu an bile. Hep başarısızdım. Her zaman.

Telefonumu çıkartıp hızlıca numarayı tuşlarken ellerim titriyordu. Sadece sesini duymak istiyordum. Alnımı direksiyona bastırdım, başımı dik tutacak kadar bile enerjim yoktu.

“Neredesin?” diye sordu Lily endişeyle. “Beni saatler önce araman gerekiyordu. Uçağın indi, değil mi?”

“Evet, eve geliyorum,” diye yalan söyledim.

“Hâlâ New York’ta mısın? Akşam yemeği için buluşabilirsiniz,” diye önerdi, muhtemelen yalanımı yememişti.

“Beni neden seviyorsun, Lil?”

“Lo gerçekten, şu anda neredesin?” Sesine bir endişe yayılmıştı.

“Sadece cevap ver.” Derin bir nefes verdim. “*Lütfen*. Neden beni seviyorsun?” Telefonu daha da sıkıtiğım sırada yaşlar gözlerimin buğulanmasına sebep oluyordu.

“On bir yaşımızdayken sizin evde çizgi roman okuyorduk,” dedi. Her nasılsa, beni tam olarak hangi hatıraya çekmek istediğini anlamıştım. Yatağımdaydık ve etrafımızda birkaç tane açık, etrafa yayılmış X-Men çizgi romanı vardı. Aynı anda aynı çizgi romanı

okuyabiliyorduk. Lily hızlıca sayfaları okuduğu sırada ben her bir cümleyi, her bir rengi detaylıca inceliyordum ve o da okurken acele etmemi sabırla bekliyordu. “Hatırlıyor musun?” diye sordu uzun bir süre bekledikten sonra.

“Evet,” dedim. Sesim titriyordu.

“İkimiz de senin Hellion’a benzediğini biliyorduk. Doğru kararın nerede olduğunu bilsen bile hep yanlış kararlar veriyordun.”

Başımı sallarken gözyaşlarım dökülüyordu. Derin bir nefes almaya çalıştım fakat bu sırada acı içime yayıldı.

“Ama o gün, Cyclops olmaya heveslendiğini söyledin. Scott Summers güçlüydü. Kriz anında herkesle ilgileniyordu. İnsanların kendi tarafında tutmak isteyeceği türden bir adamdı.” Sanki ağlamak üzereymiş gibi, onun da sesi titriyordu. “Lo,” dedi. “Başardın. Sen benim Scott Summers’ımsın ve sen olmadan ben burada olmazdım.”

Gözlerimi kapatıp kelimelerinin zihnime yayılmasına izin verdim. *Seni seviyorum çünkü*, demesine gerek yoktu. Söylediklerinin her bir kelimesine yansıyan hislerin farkındaydım. Güçlü olduğuma inandığı için beni seviyordu. Bir parçam olduğu için beni seviyordu.

Tüm bunlara rağmen iyi bir adam haline geldiğim için beni seviyordu.

“Lo,” diyerek devam etti. “Emily her ne söylemiş olursa olsun, benim hiçbir yere gitmeyeceğimi bilmen gerekiyor. Eve geldiğinde ben her zaman burada olacağım. Her zaman *biz* olacağız.”

“Lo ve Lily,” dedim kısık sesle.

“Ya da Lily ve Lo.”

Gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

Duraksadı. “Kalanını söylemem gerekiyor mu?”

“Hayır, ama istersen söyleyebilirsin.”

“Sakın kahrolasica bir şey içme, Loren Hale,” dedi sert bir şe-

kilde. Ancak kulağa öfkeli gelmek yerine sevimli geliyordu. Yine de söyledikleri işe yarıyordu.

“Seni seviyorum, Lil.” Doğrulup kolumun tersiyle gözlerimi sildim.

“O zaman eve geliyor musun?”

“Önce bir yere uğramam gerekiyor.”

Endişeli bir nefes aldı. “Lo.”

“Bana güven,” dedim.

“Ben de seni seviyorum,” dedi.

Kontağı çalıştırarak bu kelimelerin beni etkisi altına almasına izin verdim.

Bölüm 59

LOREN HALE

Ofisin bu kadar soğuk ya da karanlık olduğunu hatırlamıyordum ama buraya bir amaçla gelmiştim. Artık üzgün değildim. Bambaşka, daha karanlık ve güçlü bir şey içimi tüketmeye başlamıştı. Babamın taşıdığı şeytanlardan biriydi. Öfkeyi, değersiz kelimelere dönüştüren o şeytan. Acıması olmaya son verip kaba olmaya başlamamıza sebep olan. Ayık olmanın beni değiştireceğini düşünmüştüm, bu yanımın yok olmasını sağlayacağını. Ama nefretimi güçlendiren şeyin alkol olmadığını artık farkına varıyordum. Onun gibi birisi tarafından büyütülürken bu his yıllarca içimde yer etmişti.

“Sonunda döndün,” dedi Brian. Soğukkanlı bir şekilde masanın arkasında oturuyor olması sinirlerimi bozuyordu. “Aramalarımı görmezden gelmekten sıkıldın mı?”

“İsrarcı olmak dışında hiçbir şey yapmıyorsun,” dedim duygusuzca. Kendimi sandalyeye bıraktım. Brian’la rehabilitasyonda tanışmış ve hayatımı tüm detaylarıyla tartışmıştık. Ayakta tedavi sırasında bir terapistim olması gerekiyordu ve sanırım seanslarımıza gelmeyi bıraktığımda işleri batırmıştım. Hatta aramalarına bile cevap vermeyi bırakmıştım.

“Neden buradasın, Lo?” Sandalyesinde arkasına yaslandı.

“Benden nasıl nefret etmiyorsun sen?” diye sordum aklım karışık bir şekilde.

“Seansları ekmek için geçerli bir sebebin olduğunu düşündüm,” dedi Brian sakince. “Eğer öyle değilse, o zaman bu senin suçun.”

“Seansları ekmekten bahsetmiyorum,” diye patladım. “Nasıl orada oturup sorunlarımı dinlerken iki saniyede bir göz devirmekten durabilirsin ki?”

“Neden bunu yapayım?” Kıpırdamamıştı bile, aklı karışmış ya da üzgün görünmüyordu. Brian boş bir sayfa gibiydi, ona söylediğim kelimeler bana geri sekiyordu. Tüm bu süre boyunca bana asil bir şerefsizmişim gibi baktığını, uğraşması gereken eziklerden biri olduğumu düşündüğüne inanmıştım. Bunun kendi düşüncem olduğunu biliyordum. Onun benden nefret etmesini istemiştım. Kimse-
nin şefkatini hak etmediğim için bunun olması için yalvarmıştım.

“Hayatın boyunca asla sahip olamayacağın kadar çok param var,” dedim. “Orada oturup saatlerce aptalca konular hakkında *şikâyet* edip durmamı dinlemek zorundasın. Bunun sonrasında ise ben güzel arabamla birlikte güzel evime dönüyorum.”

“Paran olduğu ve sorunlarını dinlemek zorunda olduğum için senden nefret etmem gerektiğini mi düşünüyorsun? Gelmeyi bırakmanın sebebi bu mu?”

“Hayır, gelmeyi bıraktım çünkü senin çirkin suratına bakmaya artık katlanamıyordum.”

Buna gerçekten gülümsedi. Bana kendimi daha büyük bir şerefsizmişim gibi hissettiren, içten bir gülümsemeydi. Ardından ka-

lemine masasına bırakarak doğruldu. “Seni tanıyorum, Lo,” diye hatırlattı. “Seninle aylarca konuştuk ve hiç kimsenin, özellikle de babanın sana bunu hiç söylemediğini biliyorum.”

“Eğer şans kurabiyesi sözlerinden biriye, bunu kendine saklayabilirsin.”

“Paranın olması seni hissiz bir robota çevirmez. Sen insansın. Her şeye rağmen sorunlara sahip olabilirsin. Aradaki tek fark bunları çözebilecek kabiliyetinin olması. Sadece istemen gerekiyor. Senin gittiğin rehabilitasyonu ya da aldığın yardımları herkes karşılayamaz.” Bu gerçek karşısında midem kötü olmuştu. “Ancak bu, senin tedavinin zor olmadığı anlamına gelmiyor. İnsanların televizyonda ya da gazetelerde söyledikleri şeylerin canını yakmayacağı anlamına gelmiyor. Hâlâ hepimiz gibi canın yanabilir. Ağlayabilirsin ve üzülebilirsin. Bu hak senden alınmadı.”

Sersemlemiş bir şekilde yere bakıyordum.

“Lo,” diye devam etti. “Genelde hastalarımın kişisel fikirlerimi paylaşmam ama senin için bir ayrıcalık yapacağım.”

“Ne kadar da tatlısın.”

Bu sefer gülümsemedi. “Bu sert, *kendimden-ve-etrafımdaki-herkesten-nefret-ediyorum* tarafının altında iyi birisi var. Eğer kendini affetmeye başlarsan harika şeyler başarma kabiliyetin olduğunu düşünüyorum.”

“Ne için?”

“Sanırım ne için olduğunu biliyorsun.”

“Tamam öyleyse. Madem kişisel fikirlerini paylaşmaya çok heveslisin, neden biraz daha devam etmiyorsun?” dedim sertçe.

Brian devam etmedi. Bunun yerine kalemni alarak sandalyesine yaslandı ve kalemi birkaç kez açıp kapattı. “Bazen olacağımızı düşündüğümüz insan aslında olduğumuz insandır ve gerçekten dönüştüğümüz insan da en son bekleyeceğimiz insan olur.” Kalem arkasına tekrar bastıktan sonra beni işaret etti. “İşte bir şans kurabiyesi sözü.”

Sanırım, bana bir şansım olduğunu söylüyordu. Babama dönüşüp masasının ardında kendinden nefret ederek oturan bir adam olacağıma dair sahip olduğum düşünceler belki de gerçekleşmek zorunda değildi. Zihnimdeki her şey netleştğinde, o kadar da can sıkıcı olmayan bir alternatif gelecek görebildiğim anda bu şansımı denemek istiyordum. Lily'yi istiyordum. Bir ev istiyordum. Beyaz bahçe çitlerinin ardında kalan türden bir mutluluk. Daha önce hiç bunu hak ettiğimi düşünmemiş olsam dahi belki bir gün öyle bir insan olabilirdim.

Yerimde kıpırdandım ama buna rağmen bakışlarımı ondan ayırmadım. “Annemi görmeye gittim. Gerçek annemi,” dedim.

Brian başını yana eğse de ifadesi tekrar sabit bir hal almıştı. Bu sefer, bir tepki vermediği için onu yumruklamak istemiyordum. Sadece konuşmak istiyordum.

Sanki karnımı deşmişim gibi içimdeki her şey döküldü. Söylediğim her bir kelime bana daha hafif ve özgür hissettirdi.

Bense durmadım.

LILY CALLOWAY

Ertesi sabah Lo'yla birlikte ofisine gittik. Annesiyle ilgili tüm detayları bana anlatmış ve uzanabildiğim her an ona sarılmama izin vermişti. Fiziksel olarak bir ebeveynimin beni terk etmesini anlayamayacak olsam da annesinin onu sevmesini ne kadar çok istediğini ve ondan aynı şefkati alamamasının nasıl hissettirdiğini anlıyordum.

Deri sandalyesine oturduğunda Emily'yle bu kadar duygusal bir şekilde yeniden bağlanmaya çalışmasının hemen ardından Dr. Evans'la olanları ona anlatmak konusunda tereddütlüydüm. Bu yüzden de dün gece telefonda konuştuğumuzda ona bundan bahsetmemiştim. İstediğim son şey bundan suçluluk duyması ve ayıklığına bir son vermesi olurdu. (Bir barın otoparkında oturduğunu bana itiraf etmişti ki bunu zaten biliyordum.)

O birkaç sözleşme üzerinde çalışırken ben de rafındaki çizgi romanlara baktım. Bağımsız bir yayım şirketinin sahibi olan başka bir adam Lo'ya tavsiyeler veriyordu. Bu yüzden de Lo her hafta işe karşı daha çok kendine güvenmeye başlıyordu. Hatta kendisine zayıf olduğu tüm alanlarda yardımcı olması için bir ortak tutmayı bile düşünüyordu. Bu başkasından yardım alma fikri onun kendinden iğrenmesine sebep olmuyordu.

Benimse alt kattaki Süper Kahramanlar & Çörekler'deki kutuları boşaltmam gerekiyordu. Bu yüzden de bu oyalanan halim Lo'nun dikkatini çekmiş olmalıydı. "İyi misin, Lil?"

Raftan bir She-Hulk çizgi romanı aldım ve kapağına bakarken konuşmaya başladım. "Terapi için Allison'a dönmeye karar verdim. Babam da bunu sorun etmiyor. Anlaşmayı bozmayacağını söyledi." Aynı zamanda Dr. Evans'a bir dava açacağını da eklemişti. Tacize uğrayabilecek başka kızlara yardım ettiğimi umut ediyordum.

"Siktir," diye küfretti. "Son seansının nasıl geçtiğini sormayı unuttum, şeyle..." Kelimeleri havada asılı kalırken fal taşı gibi açılan gözleriyle bana baktı.

"Gittiğime mutluyum," dedim. "Aksi takdirde onun kovulmasını sağlayamazdım."

"Sana ne yaptı o?"

Çizgi romanı bir yastık gibi göğsüme çektim ve bana bir çeşit güç vermesi için ona izin verdim. "Bana şok verdiği sırada karşısında mastürbasyon yapmamı istedi," dedim çok hızlıca.

Lo masayı kavradı, gözlerinde saf öfke vardı.

"Ama ben ona hayır dedim! Sonra bundan hoşlanmadı ve pantolonunun fermuarını indirdi."

Lo yerinden fırladı. Çizgi romanı bıraktım ve telaşla hareket edip onu odadan çıkamadan durdurdum.

Ellerimi göğsüne bastırıyordum. "Ona hayır dedim, Lo." Bunu

gururla söylemiştim. “Ona bağırdım ve sonra da Garth’a seslendim. Her şey yolunda gitti.”

“Her şey *yolunda* falan değil,” dedi Lo. Kehribar rengi gözlerine bir kırgınlık yayılıyordu. “Yolunda olsaydı asla böyle hastalıklı bir pislikle uğraşmak zorunda kalmazdın.”

“Bitti,” dedim. “Babam hallediyor. Başımıza gelen bütün kötü şeyleri düşünüp durmak istemiyorum. Onları geride bırakmak istiyorum. Sen istemiyor musun?” Hayatlarımızın en yeni bölümüne başlamak istiyordum. Kusurlarımız tarafından incinmediğimiz o bölüme. Mutlu olduğumuz zamana.

Omuzları gevşerken ellerini yanaklarıma doğru uzattı. Ardından, “Sen iyi misin?” diye sordu. Gerçeği bakışlarımda arıyordu.

“Güçlü hissediyorum,” dedim. “Bunun muhtemelen biraz garip olduğunu biliyorum.”

Başını iki yana sallarken gözleri sanki, “*Hayır, hiç de bile,*” diyordu.

“Başka bir şey daha var,” dedim. Lo’nun yüzüne endişe yayıldı. “Öyle değil. Sanırım güzel bir şey.” Derin bir nefes aldığımda ellerimi tuttu. “Yapamayacağım şeylerin yazdığı kara listeyi artık görmek istemediğime karar verdim... cinsel şeylerin yazdığı yani.” Yüzümü buruşturdum. *Gerçekten mi, Lily?*

Alnı kırıştı. “Neden?”

“Seninle ne yapamadığının önemli olmadığını farkına vardım,” dedim. “Birlikteyiz... bu sefer gerçekten. Bir kâğıt parçası ya da bir liste bana neleri kaçırdığımı söyleyemez. İsteyebileceğim her şeye sahibim.”

Dudakları benim dudaklarımı bulana kadar gözlerimi bile kırpmamıştı. Bir an sonra kolları bedenime dolanarak beni kendine çekti. Loren Hale beni tamamen sarmıştı. Öpücüğümüzü sonlandırmadan önce enseme okşadı ama benden tam olarak ayrılmadı. Hâlâ fazlasıyla kollarındaydım.

İki elini sıkıca kıçıma uzattıktan sonra beni yukarıya kaldırdı.

Bacaklarımı hemencecik beline sardım, belli ki uzuvlarım neler döndüğünü beynimden daha hızlı anlıyordu.

Bakışları bakışlarıma karışırken beni yavaşça geriye doğru taşıdı ve masasına bıraktı. Liseden beri hayal ettiğim bu fantezi karşısında kalbim deli gibi atıyordu. Masalar. Dayanmış bir şekilde seks yapmak. Üstünde seks yapmak. Yakınında seks yapmak. Elbette, bir eşyayı bu kadar tahrik edici bir şeye dönüştürebilirdim.

Bu gerçekten yaşanıyor muydu, yoksa yine edepsiz zihnimde mi düşünüyordum?

Aklımın karışmasına ve sahip olduğum beklentiye karşılık Lo'nun dudaklarının kenarı kıvrıldı. Keyifli hali yalnızca arzularının daha çok körüklenmesine sebep oluyordu ama bunu bastırma-ya çalıştım. Dürtüsel bir canavara dönüşmek istemiyordum.

Elleri uyluklarımda gezinirken bacaklarım hâlâ beline sarılıydı. “Bunu kaç kez hayal ettin?”

“Özellikle bu masayı mı?”

Sırtarak beni tekrar öpmeye başladı. Öpüşmemizi derinleştirirken uzanıp sıkıca saçlarına tutundum. Geri çekilirken biraz inledi, ardından rahatlıkla şortumu aşağıya indirdi. Bacaklarımı tekrar beline dolamak üzereyken kendime engel oldum ve şaşırtıcı bir şekilde onu da durdurmak için iki elimi göğüs kaslarına uzattım. Ah, güzellerdi.

“Lil?”

Evet, odaklan. Kafası karışmış gibi görünen bakışlarına karşılık verdim. “Aptal değilim,” dedim.

İfadesine acı yayıldı. “Öyle olduğunu hiç söylemedim.”

Başımı iki yana salladım, her şey birbirine giriyordu. “Demek istediğim,” diyerek tekrar başladım. “Sahilde, arabada, özetle yatak odamız ve tuvalet dışında her yerde benimle seks yapmayı reddettiğin için halka açık yerlerde seks yapmanın kara listede olduğunu çoktan fark ettim.”

Bir adım geri çekildi, aramızdaki mesafe canımı düşündüğüm-

den daha çok yakıyordu. Bağ kurabilmemiz için uzanıp elini tuttum, onu sıkıca tutmama izin verdi. “Ne yazdığının bir önemi olmadığını söyledin,” diye hatırlattı Lo.

“Yok,” dedim. “Yok, yemin ederim. Sadece kuralları yıkmak istemiyorum.”

Kelimelerim onu tekrar yanıma yaklaşıp elimi bırakmasını ve yanaklarıma uzanmasını sağlayacak kadar memnun etmişti. “O kuralların hiçbirini kırmama izin vermeyeceğim. Sana söz veriyorum.”

“Ama-”

“Burası *benim* ofisim,” dedi muzip bir şekilde gülümseyerek. “Burası benim *özel* alanım.”

Ahhhhh. EVET! Altdudağıma ısırarak gülümsememi gizlemeye çalıştım.

“Şimdi de gülümsüyorsun demek?” diye sordu. “Gülümsemelerle ilgili ne düşündüğümü biliyor musun?”

Başımı iki yana salladım, elleri benden uzaklaşırken hâlâ gülümsüyordum. Parmakları kışkırtırcasına külotumun kenarından içeri uzandı.

Dudakları kulağıma okşuyordu. “Bunun kadar seksi sayılmazlar bile.” Parmaklarını içime sokarak o hassas noktaya bastırdı. Yüzüm o saf zevklerden biriyle çarpılırken dudaklarım aralandı, gözkapaklarım titriyordu. Boğazımdan bir ses firar etti.

Lo oldukça memnun görünüyordu. “Şimdi kim gülümsüyor, aşkım?”

Kesinlikle sen. Parmaklarının yerini sert aletiyle doldururken omzuna tutundum. Ona doğru hareket etme isteği içimi yaksa da mümkün olduğunca sabit kaldım. Kontrollü olduğumu göstermek istiyordum. Bunu denediğimi.

İçeri ve dışarı hareket etmeye başladığında kendimde kalabilmek için onun sırtına, kollarına, uzanabildiğim her yerine tutundum. Eli boynumu sıyırıp geçtiğinde öpüşmek için bana doğru

eğildi ama ben sabit durmakla ilgili sorun yaşıyordum. Dudaklarımı hareket ettirmek zor bir meziyetti. Lo bunu umursuyormuş gibi görünmüyordu. Dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırarak ağzımı açmam için beni zorladı. Ona karşılık vermediğimde ise altdudağımı emmeye başladı. Boğazımdan nasıl çıkardığıma dahi emin olamadığım sesler yükseliyordu.

Şimdi o gülümsüyordu.

Daha hızlı ve daha sert hareket etmeye başladığında ellerim kaydı, neredeyse geriye doğru masaya düşecektim. Beni yakalayıp yavaşça birkaç kâğıdın üzerine doğru bıraktı.

“Gözlerin bende, aşkım,” diye emretti boğuk bir sesle. O zaman onun aletine baktığımı fark ettim. Tekrar gözlerine döndüm. Bakışları sert ve yoğun, beni diğer tüm organlarından daha çok dolduruyordu. Onun bakışlarından ayrılmadım.

Ne şimdi. Ne de başka bir zaman.

LILY CALLOWAY

“Aman tanrım! Pornonu buldum!” Elimdeki ayakkabı kutusuyla birlikte Ryke’a yaklaştım. Elimde tuttuğum şeyin arkadaşlarım arasında porno seven tek kişi olmadığımın suçlayıcı bir kanıtı olduğunu hayal ediyordum. Sevincim ortadaydı.

Lo ve Ryke zeminde oturdukları yerden bana baktılar. Etraflarında balonlu naylonlar ve kutular vardı. Ryke’ın, annesinin evinde bulunan eski odasından bazı eşyalarını topluyorduk. Philly’deki dairesinden yeni bir apartmana taşınacaktı. Yine aynı şekilde bir daire olsa da daha çok misafir odası olan ve kapısında daha az paparazzi gezen bir yere.

Açılan alan için yeni şeyler almak yerine buradakileri değerlendirmeye çalışıyordu. Ryke yapacağımız bu toplanma partisini

Sara Hale'in kitap kulübünün olduğu, yani evde olmadığı bir güne ayarlamıştı. Lo, evliliğinin bitmesindeki sebebin kendisi olduğunu düşündüğü için onunla yüz yüze tanışmayı pek istemiyordu.

"Aç," dedi Ryke bana. Ellerimdeki ayakkabı kutusunu işaret ediyordu.

Kapağı kaldırırken heyecanım tavan yapmıştı. Beyzbol kartları. Yüzlerce. Adamlardan biri seksi duruyordu... yani...

Ateşli genç bir beyzbolcunun olduğu kartı havaya kaldırdım. "Bunlara bakarak otuz bir çekiyordun."

Lo garip şekilli bir lambayı paketlemeye çalışsa da gülümsedi.

Ryke bana bir bakış attı. "Sen öyle yapardın," diye karşı çıktı. "Belki erkeklerden etkilensem ben de öyle yapardım. Ama hayır, onları ilkokuldaki çocuklarla takas ediyordum, üstlerine boşalmıyordum." Lo'ya döndü. "Bunu sana yapıyor mu?"

"Neyi?" diye sordu Lo keyifle. "Pornolarımı bulmaya çalışmayı mı?"

Donakaldım, gözlerim irileşmişti. "Pornon mu var?" Aman tanrım, evimizde porno olabilirdi. Hem de şu an. Nefesim kesildi. "Nerede?"

"Babamın evinde," diye açıkladı. "Ergenlik yıllarımdan." Ah. Şimdi anlıyordum. Son birkaç haftada gayet iyi gitsem bile Lo evde porno tutmuyordu.

Ryke, "Yani utandırmaktan keyif aldığın tek kişi ben miyim?" diye sordu bana.

"Sen utanamazsın," diye hatırlattım. "Seks hakkında konuşurken rahat olduğunu söyleyen sendin, bu senin suçun." Ryke'in etrafında rahat konuşmaya başladığım doğrudu. Sanırım artık hepimiz birbirimizi arkadaş olarak görüyorduk.

"Harika sikik bir durum." Bir bant alarak kutunun etrafından geçirmeye çalıştı ancak bant isyan edencesine bir ses çıkardı. Ryke da birkaç küfür homurdanarak elindekini yere attı. "Lily, gidip bana başka bir bant getirir misin? Mutfak dolabında olması gerekiyor."

“Hallediyorum.” Yatak odasından çıkıp gereksiz sayıda yatak odası olan büyük evde ilerlemeye başladım. Mutfağı bulduğumda da elimden geldiğince bütün dolapları açmaya çalıştım. Tabak çanakları ve tencereleri görmezden geliyordum. Baktığım birkaç çekmecedan sonra, diğer eşyaların koyulduğu yeri buldum. Ardından aşağıya eğildim, ampullerin ardında bir bant vardı.

İşte burada.

Arkamı dönüp Ryke’ın odasına doğru ilerlemek üzereyken bir şey beni durdurdu. Kahvaltı masasındaki çay servis arabasında bir şey vardı. Arabadan taşan bir sürü postanın üzerinde küçük bir kutu duruyordu.

Diğer bütün paketler gibi kahverengiydi ama farklı bir yanı vardı. Kalbim boğazımda atarken yutkunarak kutuya yaklaştım, şüphelerim doğrulanmıştı. Tüm paketin etrafında küçük X’ler vardı.

Bandı arabaya bırakıp etikete bakarken ellerim titriyordu.

KİMDEN: TAHRİKETBENİ.NET

Bana dildo gönderen sitenin aynısı olmasına rağmen, ben haber sızdıran kişinin paketi direkt ebeveynlerimin evine gönderdiğini düşünüyordum. *Bir dakika.* Bu doğru değildi. Seks oyuncağının yanında bir not vardı. Yani haberi sızdıran kişi paketi önce kendi evine göndermek zorundaydı, mesajı içine yerleştirmişti ve bundan sonra bana göndermişti.

Burası Ryke’ın eviydi. Buraya daha önce hiç gelmemiştik. Bunu biliyordu. Bizi neredeyse diğer herkesten çok tanıyordu. Ona izin vermiştik.

Lo en başından beri haklıydı, öyle değil mi?

Gözlerim yaşardı. Ryke detaylıca komplosunu kurmuş ve sırf Lo sadece var olarak onun hayatını mahvettiği için, kardeşinin canını daha çok yakmak uğruna hayatlarımıza dahil olmuştu.

Neden sevdiğiniz insanlar size en çok zarar veren kişiler olurlardı ki?

Kutuda yazanı okumaya devam ettim.

KİME: WILLIAM CRANE

İzlerini kapatmak için sahte bir isim. Tüm bunlardan, her şeyden nefret ederek kutuyu aldım. Korkunç bir ağrı göğsüme saplanmıştı. Lo bunu duyunca sadece incinmeyecekti, perişan olacaktı. Bir başka hayal kırıklığını, ihaneti nasıl kaldıracaktı? Tepkisini düşünmek bile gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesine sebep oluyordu.

Bir anda kutuyu açıp içinde ne olduğuna bakmak istedim. Ben bıçak aramaya başlayamadan içeride bir adım sesi yankılanmaya başladı. Ses bana gittikçe yaklaşıyordu. Ardından kapıda, *mutfağın* kapısında ses tamamen kesildi.

Sara Hale, çantasını ve kulüp kitabını tezgâha bıraktı. Kızıl kahverengi saçları, üzerindeki çiçekli elbiseye uyum sağlıyordu. Benimle göz teması kurduğu anda heyecanlı ifadesi gerildi. Hemen ardından bakışları elimdeki kutuya düştü.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu bakışlarını kutudan ayırmadan. “O ne?” Dudağı seğiriyordu. “Hemen gitmen gerekiyor.”

Söylediği her şeyde, onun kelimelerini zar zor algılıyordum. Bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyorlardı.

“Beni duymadın mı?” Bakışları nefretle beni delip geçiyordu. Neden böyle baktığını bilmiyordum. Ona ne yaptığımı bilmiyordum. “Evimden defol!”

“Anne, neler oluyor?” Ryke merdivenlerden inip koşarak mutfağa girerken Lo hemen arkasındaydı. Bense bir şey yapamayacak kadar şaşkındım.

“Bu kızı eve getirdin!” diye bağırdı Sara. Bakışları Lo’ya ve tekrardan aceleyle bana döndü. “*Onu* da mı?”

Lo omzuma dokunduğunda bakışları ellerimdeki kutuya çevrildi. “Lo,” dedim yavaşça. Artık hiçbir şey bilmiyordum. Aklım çok karışık.

Ryke bakışlarımı takip etti, Lo ve ben daha bir şey yapmadan

kahverengi gözleri alev almıştı. Annesine doğru döndü. “Ne halt yedin sen?” Sesi boş ve soğuktu.

“Onları çıkar buradan, Ryke,” diye ısrar etti annesi. Ön kapıyı işaret ediyordu.

Ryke, “Sen ne halt yedin?” diye bağırdı ellerini başına koyarak. Göğsü hızlıca inip kalkıyordu.

“Tatlım, bunu sonra konuşalım.” Oğlunun koluna dokunmak için uzansa da Ryke geri çekilerek ellerini havaya kaldırdı.

“Ne sikim dönüyor burada?” dedi Ryke. “Ne bok yedin sen?” Başını durmaksızın iki yana sallıyordu. Ardından kesin bir şekilde haberi sızdıranın kim olduğunu anladım.

Ryke’in skandalla hiçbir ilgisi yoktu. Lo’nun ağabeyi hepimiz kadar masumdu.

“Onların önünde konuşmak istemiyorum,” dedi Sara.

“Lily’nin seks bağımlısı olduğunu basına söyleyen sen miydin?” diye sordu Ryke. Tehlikeli hislerini bastırmaya devam ettikçe gözleri kızarıyordu. Patlamak üzereydi.

Ryke Meadows’un hep bir tepki vermesini istemiştim ama bu şekilde değil.

“Ryke-”

“Onlara bu sikik şeyi söyledin mi?!” diye bağırdı Ryke, ellerinin arasındaki granit tezgâhı sıkıyordu.

“Evet,” dedi Sara bir anda. Sanki üstünden bir yük kalkmış gibi göğsüne dokundu. Tüm bu zaman boyunca şantajcının bir erkek olduğunu sanmıştık. Yine de, o *kadın* artık karşımızdaydı.

Lo yanımda hareketsiz bir şekilde duruyordu. Suçu işleyen kişi bir başkası olsa Lo muhtemelen ağzından çıkacaklarla onu cehennem dibine sokardı. Sanırım şu an ikimiz de Ryke için bundan daha çok endişeliydik.

Acı verici sessizlik uzadı. Ryke yerinde kıpırdamadan dururken gözleri yaşıyor, yaşlar onu akmakla tehdit ediyordu.

“Ryke, tatlım,” dedi Sara. “Anlaman gereken bir şey var, Jonathan-”

“Kes,” dedi Ryke, sesi çatlıyordu. “Neden yaptığını anladım. Ondan kurtulmak için bir kızın hayatını mahvettin. İnsanların senin aldatıldığını bilmesini istedin. Boşanma sözleşmesi yüzünden onun ihanetiyle ilgili tek kelime edemiyordun. Eğer medya bunu kazara öğrenirse, sen Jonathan’ın parasını almaya devam edecektin ve herkes Loren’in gerçek annesini bilecekti. Bana yanıldığımı söyle.”

Hiçbir şey söylemedi.

Ryke başını tekrar iki yana sallarken sesi daha çok titriyordu. “Yani Loren’ı incitmek, Jonathan Sikik Hale’e misilleme yapıp bunları oğlundan çıkartmak için Lily’ye *işkence* ettin. Sanırım sırf Jonathan kıvranıyor diye Lily’yle uğraştın. Bu hoşuna gitti. O adamın stresi sana zevk verdi. Haberleri basına sızdırdığında da kitap kulübündeki arkadaşların ve diğer herkes senin aldatıldığını anladı, öyle değil mi? Ne de olsa artık bir servet acısı değildin. Harika, anne. Tebrikler, bunu başardın.”

“Ryke-”

“Başka ne yaptın biliyor musun?” Gözlerini kırptığında yaşlar aşağıya döküldü. “Tek oğlunu kaybettin.” Ryke arkasını döndüğünde Sara onun kolunu yakaladı.

“Bekle, tatlım-”

Ryke kendini ondan kurtarsa da durup arkasını döndü. “Ne? Bir kızı *aylarca* dehşete düşürmeni haklı çıkartacak ne söyleyebilirsin?”

“Onunla hiç tanışmaman gerekiyordu,” dedi Sara kısık bir sesle. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı, eliyle Lo’yu işaret etti. “O senin ailen değil.”

“O benim kardeşim!” diye bağırdı Ryke. “Beni asla senin yaptığın gibi incitmezdi.” Kesik bir nefes alarak tişörtünü çekiştirdi ve bağırmmamaya çalıştı. “Ne yaptığını anlamıyorsun, anne. *Bana* ne yaptığının farkında mısın? Bu sikik şeyi anlıyor musun?”

Sara ağlarken çenesi titredi. “Lütfen, dur. Gitme.” Ryke’in koluna dokundu.

“Tüm sikik hayatım boyunca beni, babamla senin aranda bir seçim yapmaya zorladın. Lo’yla bir ilişki kurmama engel olamazsın. Bu kararı benim yerime sen veremezsin.”

“Ben senin annenim.”

“Ve bana yalan söyledin!” diye bağırdı Ryke. Acı yüzüne yayılıyordu. “Sikik kan davan için bir başkasının hayatını mahvettin ve bunu yaparken *beni* de feda ettin.”

“Hayır,” dedi Sara başını iki yana sallarken. “Eğer böyle tepki vereceğini bilseydim asla ama asla-”

“Sana inanmıyorum,” dedi Ryke duygusuzca. “Beni biraz olsun tanısaydın, yaptığın şey yüzünden senden nefret edeceğimi bilirdin. Birçok şey için seni affedebilirim. Ama bu...” Sanki bir kâbusa sıkışıp kalmış gibi güçsüz bir kahkaha attı. “Sonuçta ne sikiyim oldu, anne?” Ardından derin bir nefes aldı. “Bir saate buradan gideceğim. Birkaç kutum daha var.”

Sara ağlamaya bir son veremiyordu. Kollarını açarak Ryke’in yanına gelmesini, onu rahatlatıp her şeyin yolunda olduğunu söylemesini bekledi.

Ama Ryke, nefesi kesilmeden ona bakamıyordu bile.

“Sadece tek bir şeye cevap ver,” dedi Ryke. “Onun seks bağımlısı olduğunu nereden öğrendin? Sana bunu hiç söylememiştim.” Söylememiş miydi? Ondan öğrenmiş olabileceğini düşünmüştüm.

Sara burnunu çekerken Ryke’in cebini işaret etti. “Telefonundan... mesajlarından...”

Ah, Tanrım.

Ryke gözlerini yumdu.

Annesi mesajlarını okumuştı. Bağımlılığımдан bahseden ya da ima eden birçok mesaj olduğuna emindim. Ryke hep terapimin nasıl geçtiğini sorardı. Lo’yla bana, kaçınma terapisinin sadistik bir şey olduğunu ve Dr. Evans’a gitmeyi bırakmamızı söyleyen ilk

kişi oydu. Bunun öncesinde ise Allison’la katettiğimiz gelişmeler hakkında Lo’yla ara sıra mesajlaşıyorlardı.

Lo birkaç kez elimi öperek başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. Şu an un ufak olan kişinin ben olmadığımı ikimiz de bildiğimiz için elini bıraktım. Lo’yu dürtmeme gerek bile kalmamıştı, sadece bir saniye içinde ağabeyinin yanına geçmişti.

“Numaralarını benim telefonumdan buldun yani?” diye sordu Ryke. Gözyaşlarını bastırmaya çalışırken gözleri kan çanağına dönmüştü.

“Sadece...” Sara eline kapanarak ağladı.

“Ne?” dedi Ryke. “Lo’yla takılmaya son vermeme mi istedin? Lo beni senden aldığı için Jonathan’ın oğlunun acı çekmesini mi istedin? Bu... boktan, anne. Gerçekten çok boktan.”

“Lütfen... kulağa olduğundan daha kötü geliyor.”

“Seni temin ederim ki o kadar kötü.” Ryke derin bir nefes almayı denedi ama o nefesi geri verebilecekmiş gibi değildi. “İstediğin şeyi aldın. Umarım mutlusundur.” Ryke, Lo’ya döndü. “Odamı toparlamamda yardım eder misin? Sonra buradan defolup gidelim.”

“Tabii.”

Annesini mutfağın köşesinde ağlarken bıraktık. Kendimi neredeyse kötü hissediyordum. *Neredeyse*. Sonra Ryke’ı gördüm ve annesine karşı olan acıma duygum tekrar nefrete dönüştü. Çünkü kendi oğlunu, beni incitebileceğinden çok daha fazla incitmişti. Bu kişisel bir şeydi ve Jonathan’ın peşine düşmüş olsa bile doğrudan Ryke’in kalbini kırmıştı.

Odanın kapısı kapandı ve Ryke tamamen parçalara ayrıldı.

Odanın ortasına ilerleyip eğilirken ellerini başına yerleştirmişti. Düzgün bir nefes alamıyordu bile. “Ne sikim bu?” diye tekrar edip duruyordu. “Ne sikim?” Kahkahası acı dolu bir hıçkırığa dönüştü.

Lo yanına eğilip elini sırtına yerleştirdi. “Sen iyisin, sorun yok.”

Ryke elleriyle yüzünü kapatıp haykırdı. Bastırdığı tüm öfkeyi dışa vuruyordu. Aniden yerinden fırladı, kızarmış gözleri odada

geziniyordu. Yaşlar akan gözleri deliye dönmüş gibi bakıyordu. Odadaki beyzbol sopasını buldu.

“Hop, hop,” dedi Lo sopayı onun ellerinden alırken.

“Bir şeye vurmam lazım,” dedi Ryke, çok sabırsızdı.

“Sadece otur.”

“Yapamam!” diye bağırdı Ryke. “Annem sikik hayatımı mahvetti! Bunların hiçbirisi gerçekleşmeyecekti eğer...”

Lo onu göğsüne çekerek sarıldı. Ryke bir anlığına duraksadığında tüm bu gerginliğiyle Lo’ya vuracak mı diye merak ettim. Bunun yerine yumruklarını Lo’nun tişörtünün arkasını kavrayarak elini yumruk haline getirdi ve öylece kaldılar. Ryke hıçkırırken bedeni ıstırap ve suçluluk duygusuyla titriyordu. Lo onu sıkıca tuttu ve bırakmadı.

“Bu senin hatan değil,” dedi Lo. Ağabeyini tutmaya çalışıyordu.

Aylar önce buradaki roller tam tersi bir haldeydi. Lo daha önce hiç başkasına, özellikle de nadiren kendini bırakan birine destek olacak kadar güçlü olmamıştı.

Birkaç sessiz gözyaşımı sildim. Göğsün derinliklerinde yer alan o vicdan azabını biliyordum. Sanki dünyanın tüm yükü senin omuzlarındaymış gibiydi. Ruhunu parçalardı.

Lo kısık bir sesle, “Beni dinle,” dedi Ryke’in kulağına. “Başımıza gelen en güzel şey seninle tanışmaktı. Ben ayıgım, Lily de iyileşiyor. Eğer sen olmasan bunların hiçbirisi mümkün olmazdı.” Ryke’ı sarstığı sırada Lo’nun gözünden bir damla yaş düştü. “Âşık olduğum kızla birlikte olmamın asıl sebebi sensin. Sen, benim ağabeyimsin. Bu yüzden asla şu anda olan şeyin suçluluğunu hissetme. Senin yüzünden olmadı.” Ryke’in yüzünü kaldırarak gözlerine baktı. “Beni duyuyor musun?”

Ryke başını aşağı yukarı sallarken ona inanmaya çalışıyordu. Uzun bir süre boyunca duraksadıktan sonra gergin bir şekilde dudaklarını araladı. “Ebeveynlerimiz birbirlerinden nefret etmekle o

kadar meşgullerdi ki bize ne bok yaptıklarını bir an olsun fark etmediler.” Sersemlemiş bir şekilde başını iki yana salladı.

Lo onun omzunu sıktı.

Onları rahatsız etmek istemediğim için sessiz kaldım ama tüm bunlara rağmen, birbirlerine sahip oldukları için mutluydum. Sara ve Jonathan bilinçsiz bir şekilde oğullarını birbirlerine doğru çekmişti.

Ryke kutulara baktı. “Buraya bir daha asla dönmeyeceğim.”

“Emin misin?” diye sordu Lo.

“Evet.” Ryke başını salladıktan sonra hafifçe Lo’nun sırtına vurdu. “Evet, eminim.” Sessizliğin ardından aralarında geçen kelimeleri duydum.

Sen benim ailemsin.

Sanırım sonunda yola devam edebilecektik.

LOREN HALE

Babamın, haberi sızdıran kişinin Sara Hale olduğunu söylemesinin sebebi kendini koruması değildi. Ya da beni.

Ryke'ı koruyordu.

Öğrendiğimiz bu şeyle birlikte Ryke yıkılmıştı ama ben özgürlüğüme kavuşmuştum. Nefretime bu kadar çok kapılmaya bir son verebilecektim. Artık babamdan daha iyi bir adam olmaya çalışabilecektim. Nefes alabilecektim.

Yumruğumu siyah kapıya indirdim. Yanımda kimse yoktu. Yaslanabileceğim kimse yoktu. Kendi azmimle baş başaydım. Belki aylar önce olsa bu benim için yeterli olmayacaktı.

Kapı açıldığında neredeyse tekrar yüzüme kapanacaktı. Elimle kapıyı tuttum. “Beni dinle,” dedim.

Aaron Wells öfkeli bir şekilde iç çekse de ricama teslim oldu. “Ne istiyorsun, Loren? Bu konuşmayı dört ay önce yaptık sanıyordum.” O kadar olmuş muydu?

“Bu farklı bir konuşma.”

Gözleri kararırken kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bu sefer içeri gelmeyeceksin ve bil diye söylüyorum Julie evde değil. Bu yüzden ona da seslenemezsin.”

“Julie’yle konuşmak istemiyorum.”

“Ne istiyorsun o zaman?” *Ne istiyorum?* İnsanlar neden hep bana bunu soruyordu?

“Benimle gerçekten hayatımın kötü bir döneminde tanıştın ve beni partine çağırarak aslında nezaket göstermiştin.”

“Sen de ailemin içki mahzenindeki tüm şarap şişelerini kırmıştın. Evet, hatırlıyorum,” dedi Aaron. “Bu senin özür dileme şeklin mi? Alkolikler Toplantısı’ndaki yedinci adımınız falan mı? Etrafı gezip hayatlarını mahvettiğin herkesten özür mü dilemen gerekiyor?”

Başımı iki yana salladım. “Öyle sayılmaz. Senden beni affetmemi istemiyorum ve Lily’ye yaptığın şey yüzünden de seni affetmem mümkün değil.” Affetmek istiyordum ama öylesi bir güç benim kontrolümün dışında kalıyordu.

Çenesi kasılırken kapıyı tekrar yüzüme çarpacağını hissettim. “Ama,” dedim aceleyle. “Birimizin büyüklük yapıp işler yolundan çıkmadan buna bir son vermesi gerekiyor.”

“Sen ve baban, *Ivy League* tarafından kabul edilmememe sebep olmadan önce yani,” diye homurdandı. “Bunun için sağ ol.”

“Bak, arkadaşım falan olmana gerek yok. Benden istediğin kadar nefret edebilirsin ancak buraya üzgün olduğumu söylemeye geldim.” Bu kelimeleri söylemek zordu ve bana kendimi daha iyi hissettirmiyordu. Sadece, bunun doğru olan şey olduğunu biliyordum ve yapmak zorunda olduğum şey de buydu. “Ben konuyu kapattım,” dedim. “Geçmişte her ne olduysa benim için geçmişte kaldı. Sen sürdürmek istersen, tamam. Yine de buna rağmen, bunları almanı istiyorum.” Arka cebimden iki beyaz zarf çıkarttım.

Bakışları merakla zarflara döndü ve alayla güldü. “*Wrigley Field*”a iki biletle affımı mı satın alacaksın?”

“Bir iş bulamadığını ve *Ivy* mezunlarıyla yarışamadığını söylemiştin,” dedim. “Bu kariyerini başlatmana yardımcı olur. Greg Calloway ve babam senin için referans mektubu yazdı. Şirketlerinde çok fazla kötü enerji olduğunun farkındayım ama *Fizzle* ve *Hale Co.* hâlâ dünyaca biliniyor. Hâlâ bir anlamı olmalı.”

Aaron zarflara bakarken başını iki yana salladı. “Kahrolasınca bağışını istemiyorum, özellikle de bunu kendini daha iyi hissetmek için yapıyorsan.”

“Doğru olan bu olduğu için yapıyorum,” dedim öfkelenerek. “İstersen yak. Söz veriyorum beni bir daha asla görmeyeceksin.”

Arkamı dönüp taş basamakları inmeye başladım. Lily arabada beni bekliyor ve eliyle arabanın ön kısmında tempo tutarak hoparlörden o sırada hangi şarkı yükseliyorsa ona eşlik ediyordu. Bir anda gülümsedim.

“Loren!”

Arkama baktım. Aaron’ın yüzündeki öfke azalmış, ifadesi yumuşamıştı. Tıpkı o ilk tanıştığım, beni lakros partisine davet eden nazik çocuk gibiydi. “Ben de üzgünüm,” dedi.

Bunu duymak, en az söylemek kadar zordu. Aylarca onun Lily’yi dehşete düşürdüğünü, koridorlarda sıkıştırdığını görmüştüm. Bunu benim söylediğimi duymanın da onun için ne kadar zor olduğunu hayal ettim. Ardından boğazım düğümlendiğinden hiçbir şey söyleyemeden başımı salladım.

Bakışlarımı tekrar Lily’ye çevirdim.

O benim geçmişim, şimdilerim ve geleceğimdi. Kapıyı açıp sürücü koltuğuna geçtiğimde eve dönmüşüm gibi hissetmiş olmama hiç şaşırmadım.

* Illinois’in Kuzey Yakası’nda bulunan bir Major League Baseball stadyumudur. (ç.n.)

LOREN HALE

Princeton'daki eve yaklaştıkça gerginliğim artıyordu. Yerimde kıpırdamadan duramıyordum ve Lily bana garip bakışlar atıyordu. *Halway Çizgi Romanları* için yeni bir müşteri olduğu hikâyesini uydurmuştum.

İçeri girdiğimizde ev terk edilmiş gibiydi.

"Rose!" diye seslendi Lily. Rose'un bu gece Connor'da kalacağından ve bunu bizim için özel olarak ayarladığımdan haberi yoktu.

"Geç saate kalacak olmalı," dedim.

"Çok çalışıyor." Lily mutfığa doğru yöneldi. "Belki akşam yemeği hazırlamalıyız..." Bunu düşününce muhtemelen yemek yapamadığını hatırlamış olmalıydı. "Ya da yemek sipariş edip ofisine götürürüz? Bu onun hoşuna gider."

Evet, giderdi. Eğer Rose ofisinde olsaydı.

“Bence Connor, ona çoktan yemek söylemiştir,” dedim parmaklarımı onun kemerine geçirirken.

“Doğru. Son zamanlarda onunla çok vakit geçiriyor, değil mi? Bir başka Sebastian’ın ablama *Jedi* türü zihin numaraları yapmasından endişelendiğini düşünüyorum.”

Onu göğsüme çektiğim gerçeğini fark etmemiş olmasına şaşır-mıştım. Vahşi bir hayvan gibi üstüme atlamadan Lily’ye dokunmak gittikçe daha kolay bir hal alıyordu. İçimdeki azgın ve çılgın yan muhtemelen Lily’nin o deli cinsel dürtüsünü özleyecekti. Ancak onu seven, onu dinlemeyi seçen yanım bu kızla çok gurur duyuyordu.

“Akşamı sonlandırsak nasıl olur?” derken elimi kot pantolonunun arkasına uzattım.

Nefesi kesilirken tişörtüme tutundu. “Hangi pozisyonda yapacağımızla ilgili bir ipucu mu bu?” diye sordu keyifli bir gülümsemeyle.

“İpuçlarıyla konuşmam. Ne istediğimi açıkça öğreneceksin.” Kıcıını sıktım. “Ben. Sen. Yatak odası. Hemen.” Dişlerimi hafifçe kulak memesine geçirdiğimde derin bir nefes aldı. Ardından boy-nuna tüy kadar hafif öpücükler kondurdum. Dördüncü öpücükte bir kahkaha atarak kıvrandı.

“Tamam! Tamam! Tamam!” Teslim olurcasına ellerini kaldırdı. “Öpücüklerinle beni gıdıklama! Bu edepsiz bir oyun!”

Sırıtmaktan kendimi alamıyordum.

Topukları üstünde döndüğünde onu merdivenlerden çıkarken takip ettim. Hemen arkasında olup olmadığımı görmek için birkaç kez durarak beni kontrol etti. Üçüncü seferde ona ters bir bakış attım. “Sence kaybolacak mıyım, aşkım?”

“Belki,” dedi Lily yavaşça. Ardından yolun kalanını aceleyle çıktı.

Sırtını kapıya yaslayarak girişimizi kapattı. Sakin kalmaya ça-

lıştım ama kapının arkasında ne olduğunu biliyordum. O ise bunu bilmeden süreci uzatıyordu.

“Sanırım çörekler yüzünden kilo alacağım,” dedi keyifli bir şekilde.

“Çörekleri yemen değil, satman gerekiyor.”

“Kuralları kim koydu?”

“Kapitalistler.”

Burnunu kırıştırdı. “Ben kendi kurallarımı daha çok seviyorum.”

Kapıyı işaret ettim. “Girecek misin?”

“Yeni bir şey deniyorum,” dedi bana. “Kısıtlama.”

Yüce İsa. Kişisel başarıları için *bu geceyi* mi seçmesi gerekiyordu? “Çörekleri sonra mı konuşsak?” dedim şakayla karışık.

Bunu cidden düşünüyormuş gibi görüldüğü için pes ettim. Berlinin hemen yanından uzanarak kolu çevirdim ve arkasındaki kapıyı açtım.

Gözleri irileşse de *hâlâ* arkasını dönmüyordu. “Beni test mi ediyorsun?”

Ellerimi omuzlarına koyarak onu geriye doğru yavaşça odamıza soktum. Adım adım. Çıplak ayağının altında yumuşak bir şey hissedip bakışlarını yere indirene kadar tamamen bana odaklanmış durumdaydı.

“Ne...”

Şifoniyerde ve komodinlerde mumlar yanarken yatak odasının zemini gül yapraklarıyla doluydu. Basit ve harikaydı. Dizimin üstüne çöktüm.

Ellerini dudaklarına kapattığında parmağından bana doğru parlayan şatafatlı yüzüğe baktım. Baskıyı, utancı ve aşkla dolu bir evlilik için tüm yanlış olan şeyleri ifade ediyordu.

Çok uzun bir süre boyunca yalanlarla yaşamıştık. Bunun bir başka oyun yerine dürüstçe ilerlemesini istiyordum. O yüzüğü çıkartmasına çok hazırdım.

Lily'nin gözleri çoktan yaşla dolmuştu ancak ben henüz bir şey söylememiştim.

Cebimden küçük bir kutu çıkarttım. Üzerinde renkli çizgi roman desenleri olan bir kâğıtla sarılmıştı.

Tüm gerginliğim akıp gitmişti. Çok daha farklı bir şey, bu anı terk etmek istemememe sebep olan sıcak ve saf bir his içime doluyordu.

“Lily Calloway, benimle evlenir misin? Bu sefer gerçekten?”

Kutuyu açtım, kalp şeklindeki parıldayan yakut yüzük ona bakıyordu. Etrafında elmaslar vardı.

“Evet!” Yerinde hafifçe zıplarken gözlerinin kenarlarından yaşlar akıyordu. Yerimden doğrularak tek bir öpücükle ayaklarının yere değmesini sağladım. Parmaklarını saçlarıma dolayarak öpücüğü *benim derinleştirmeme* izin verdi.

Ondan ayrıldığımda şatafatlı yüzüğü çıkarmaya başladı. Gözü dönmüş gibiydi. “Lo, bu çıkmıyor,” dedi telaşla. “Çıkmıyor!”

“Sakin ol,” dedim tatlı dille. Çıkartmayı denesem de yüzük şişen parmağını sıkıştırıyor gibiydi. Belki de gerçekten kilo alıyordu. Alnını öperek eline uzandım ve onu tuvalete yönlendirdim. Parmağını sabunlayıp yüzüğün tezgâha düşmesini sağlamak için birkaç dakika harcadık.

Ya aldığım yüzük ona uymazsa?

Kutuya uzandığında onu önünden aldım. “İzin ver,” dedim.

Elini uzattı. Yüzük çabasız bir şekilde parmağına oturdu. Muhtemelen geride kalan sabunun faydası olmuştu. Lily uzunca bir süre yakutu ve yüzüğü inceledi. “Buna âşık oldum, Lo.” Gözleri benimle buluştuğunda ışıldadı. “Sana daha çok âşığım.”

Yaşadığımız onca şeyin ardından, yıllarca süren hataların ardından bu an bir hayal gibiydi.

Şu an.

Ayıktım.

Yaşıyordum.

Onunlaydım.

Onu kendime çekerek dudaklarını öpmek için uzandım. Eli içgüdüsel olarak omuzlarıma doğru uzandı. Ayrıldığımızda alnımı onun alnına yasladım. Nefeslerimiz birbirine karışıyordu. “Bir tek-lifim daha var. Ya da... daha çok bir itiraf.”

“Kötü mü?” diye fısıldadı.

“Berbat.”

Aramızdaki yakınlığı bozmadan bakışlarını dudaklarıma indirdi. “Kaldırabilirim.”

“Bundan emin değilim.”

Ses tonumu fark ettiğinde dudakları kıvrıldı. Ah, onu kışkırtmayı çok seviyordum.

Dudaklarım kulağını bulmadan önce burnumu burnuna sürttüm. Kulağını hafifçe ısırdım. “İtiraf etmek istediğim şey şu, seninle sevişmeyi çok istiyorum.” Söylediğim kelime karşısında kalbim bir takla attı. Daha önce hiç *sevişmek* dememiştik. Becerirdik. Düzüştük. Sikişirdik. Sevişmek yalnızca yumuşak kalpli bir şekilde, katranla örtülü geçmişlerimiz olmadan söyleyebileceğimiz bir kelimeydi. Lily sevişmeyi hak etmediğine inanıyordu ama ben onun fikrini değiştirmeye kararlıyım.

“Düzüşmekten farklı mı?” diye sordu gözleri irileşirken.

“Çok farklı.”

Kaşlarını çattığında alnı kırıştı. “Nasıl?”

“Sana göstereceğim.”

Gözleri ihtimallerle parlarsa da ısrar etmedi, sormadı ya da ağzımdan daha fazlasını almaya çalışmadı. *Beni bekliyordu.*

Tam da istediğim gibi.

Teşekkür

Bir yazarın en büyük düşmanı kendinden şüphe etmektir. Ailemizden, arkadaşlarımızdan ve özellikle siz okurlarımızdan aldığımız destek ve cesaret olmasaydı bırakın en büyük düşmanımıza karşı koymayı, muhtemelen devam edecek cesareti içimizde bulamazdık.

Serimizi dünyaya yayan, başka kişilerle paylaşan, basit bir şekilde hakkımızda nazik bir iki şey söyleyen tüm okurlarımıza minnet duyuyoruz. Sizin desteğiniz takdire şayan. Her bir yeni bölüme başladığımızda ve her bir düşmanla karşılaştığımızda bunu hatırlayacağız.

Lily ve Lo'ya bir şans verip onların mutlu bir sonu hak ettiğini düşünenler, siz bu hikâyenin süper kahramanlarısınız. Lily ve Lo'nun yanında durup onların yolculuklarına kendini adanmak için cesur bir okur olmak gerekiyor. En dipte oldukları anlarda ve en zorlu savaşlarda bu çiftin yanından ayrılmadığınız için size teşekkür ederiz.

